„Peter V. Brett e unul dintre scriitorii nou afirmați care se numără printre preferații mei." - PATRICK ROTHFUSS

PETER V. BRETT

SULIȚA DEȘERTULUI

A doua parte din seria DEMON

virtual-project.eu

PETER V. BRETT

Seria DEMON

Volumul 2

SULIȚA DEȘERTULUI

Original: *The Desert Spear* (2011)

Traducere din limba engleză:
ANA-VERONICA MIRCEA

virtual-project.eu

NEMIRA

2015

MULȚUMIRI

Sulița Deșertului este, de departe, cea mai amplă și cea mai provocatoare lucrare pe care-am încercat s-o scriu vreodată. Cele opt personaje active cărora le-am împletit punctele de vedere într-o poveste coerentă mi-au solicitat peste măsură mintea fragilă și n-aș fi reușit fără ajutorul prietenilor și al familiei și, mai presus de toate, fără cititorii versiunilor inițiale, care și-au rupt din timpul lor pentru asta și ale căror critici și sfaturi au ajutat povestea să devină cartea pe care o țineți acum în mâini. Mulțumirile mele se îndreaptă către: Myke, Matt, Dani, Stacy, Amelia, Jay, Mom, Denise, Cobie, Jon, Nancy, Sue, agentul meu Joshua, redactorii Anne și Emma, corectoarea Laura, editorii mei din alte țări și traducătorii mei, fanii primei cărți din serie, care și-au găsit timp să-mi scrie și să mă încurajeze când mă străduiam să fac din *Sulița Deșertului* cea mai bună dintre scrierile mele, în vreme ce restul vieții mi se dădea peste cap la apariția unui nou copil și la începutul unei noi cariere. Vă mulțumesc tuturor. Pentru mine valorați cât o întreagă lume.

PROLOG

DEMONII MINȚII

333 D.Î. IARNA

Erau cele mai întunecate ceasuri, când apusese până și secera îngustă care abia în noaptea următoare avea să se numească lună nouă. Într-un mic petic de adevărată beznă, sub crengile groase ale unui pâlc de copaci, o esență a răului se strecură afară din Miez.

Ceața neagră se adună încet într-o pereche de demoni întunecați, cu piele aspră, maronie, noduroasă ca scoarța de copac. Înalți de doi metri optzeci până la umăr, săpară cu gheare curbate în solul pădurii, printre tufișuri și pini, și adulmecară aerul. Cercetară locul cu ochi întunecați, mârâind gros, din gâtlej.

Mulțumiți, se îndepărtară unul de altul și se ghemuiră sprijiniți pe pulpe, cu spinările arcuite, gata de salt. În spatele lor, peticul de întuneric pur deveni mai adânc, schimonosire înnegrind solul pădurii, când o altă pereche de siluete eterice se materializă.

Erau mai subțiri, de numai vreun metru și jumătate înălțime, cu piele moale, de culoarea cărbunelui, care nu semăna deloc cu carapacele cioturoase ale fraților lor mai voinici. La capetele degetelor delicate ale mâinilor și picioarelor, ghearele lor păreau fragile – subțiri și drepte, ca unghiile îngrijite ale unei femei. Aveau un singur șir de dinți ascuțiți și scurți în gurile care nu semănau a boturi.

Fețele erau buhave, cu ochi imenși, fără pleoape, iar țestele conice. Le acoperea o piele noduroasă, fibroasă, pulsând în jurul unor cioturi ce păreau rămășițe de coarne.

Cei doi nou-sosiți se uitară unul la altul preț de câteva clipe, cu frunțile zvâcnindu-le, parcă unite de o vibrație.

Unul dintre demonii mari zări ceva mișcându-se în tufișuri, se întinse cu o iuțeală uimitoare și înșfăcă șobolanul pe care-l ascundeau. Îl săltă în fața ochilor și-l studie, curios. În acest timp, botul lui căpătă aceeași înfățișare ca a șobolanului, cu

nasul și cu mustățile zvâcnindu-i în timp ce-i creștea o pereche de incisivi lungi. Limba îi alunecă în afară ca să le încerce ascuțișul.

Unul dintre demonii mai zvelți se întoarse să-l privească. Demonul metamorf scoase măruntaiele șobolanului cu o lovitură de labă, apoi îl aruncă. La porunca unuia dintre prinții miezingi, cei doi metamorfi își schimbară forma, devenind doi imenși demoni ai vântului. Demonii minții șuierară când părăsiră peticul de beznă și lumina stelelor le izbi ochii. Frigul le preschimba răsuflarea în abur, dar nu dădeau semne că altminteri i-ar fi stânjenit în timp ce-și lăsau urmele ghearelor prin zăpadă. Metamorfii îngenuncheară și prinții miezingi li se suiră pe aripi, ajungând în spatele lor când se avântară în văzduh dintr-un salt.

În drumul lor către nord zburară pe deasupra multor salahori. Mari sau mici, aceștia se ghemuiră în vreme ce treceau prinții miezingi, spre a da apoi ascultare chemării care vibra în urma lor.

Metamorfii se opriră pe un deal înalt, și atunci demonii minții se lăsară să alunece pe pământ și văzură tot ce se afla sub ei. Cu corturile ca tot atâtea puncte albe, o oaste imensă se răsfirase pe câmpia unde zăpada călcată în picioare se preschimbase în noroi și înghețase apoi, întărindu-se. În cercurile puterii erau priponite animale de povară mari, cu cocoașe, acoperite cu pături ca să nu sufere de frig. Glifele din jurul taberei erau puternice, iar de-a lungul întregului perimetru patrulau străji cu fețele înfășurate în pânză neagră. Demonii minții simțeau chiar și de la distanța aceea puterea armelor lor glifate.

Dincolo de glifele taberei, câmpul era presărat cu trupurile a zeci de salahori, care așteptau să fie arse de steaua zilei.

Salahorii focului ajunseră primii pe dealul unde așteptau prinții. Rămaseră la o distanță respectuoasă și începură să danseze cu venerație, demonstrându-și devoțiunea cu țipete stridente.

Încă o pulsație, și salahorii amuțiră. În noapte se lăsă o tăcere de mormânt, deși, răspunzând la chemarea prinților miezingi, se aduna o oaste imensă. Cu ura dintre ei uitată, salahorii lemnului și ai focului stăteau alături, în timp ce ai vântului se roteau în văzduh, deasupra lor.

Fără să dea atenție mulțimii, demonii minții nu scăpau din ochi câmpia de dedesubt, capetele pulsându-le. Câteva clipe mai târziu, unul se uită la metamorful său, făcându-și cunoscute dorințele, și carnea creaturii se topi și se umflă, luând forma masivă a unui demon al pietrei. Salahorii adunați coborâră tăcuți dealul în urma lui.

Pe culme, cei doi prinți și metamorful rămas așteptau. Și urmăreau totul cu privirea.

•

Când, încă la adăpostul întunericului, ajunseră în apropierea taberei, metamorful își încetini pașii și le făcu semn salahorilor focului s-o ia înainte.

Aceștia, cei mai mărunți și mai firavi dintre miezingi, străluceau în jurul ochilor și al gurii, datorită flăcărilor din ei. Străjerii îi zăriră imediat, dar demonii erau iuți, așa că ajunseră la glife, scuipând foc, înainte de a se da alarma.

Saliva de foc sfârâi când atinse glifele, dar, supunându-li-se demonilor minții, salahorii se concentrară asupra nămeților din afara taberei, răsuflările lor preschimbându-i, cât ai clipi, în abur încins. În siguranță în spatele glifelor, străjile erau nevătămate, însă o ceață groasă și fierbinte se înălță, usturătoare pentru ochi și trecând prin pânza care le acoperea fața, făcând aerul de nerespirat.

Un străjer începu să alerge prin tabără, sunând zgomotos dintr-un clopot. Iar ceilalți se năpustiră fără frică în afara glifelor, să-i străpungă pe cei mai apropiați demoni ai focului cu sulițele lor glifate. Magia scânteie când armele trecură prin solzii ascuțiți, suprapuși.

Alți salahori atacară din lateral, însă străjerii se mișcau într-o comuniune deplină, apărându-se reciproc cu scuturile glifate când luptau. Din tabără se auzeau strigătele celorlalți războinici care se grăbeau s-ajungă pe câmpul de bătălie.

Însă, la adăpostul ceții și al întunericului, oastea metamorfului înainta. Strigătele de triumf ale străjerilor se transformară, într-o clipă, în strigăte de surpriză la ivirea demonilor.

Metamorful îl doborî cu ușurință pe primul om întâlnit, măturându-i picioarele cu coada lui grea și înșfăcându-l de unul dintre ele în timpul căderii. Șira spinării nefericitului războinic săltat în sus de un picior se frânse ca o nuia. Iar ghinioniștii

care-l înfruntară pe demon imediat după aceea se prăbușiră, izbiți de trupul fratelui lor de arme, lăsat să cadă.

Ceilalți demoni îl imitară, cu mai mult sau mai puțin succes. Cei câțiva străjeri se treziră repede copleșiți numeric, dar majoritatea salahorilor nu se mișcau destul de repede ca să profite, pierdeau timp prețios sfâșiind leșurile în loc să se pregătească pentru următorul val de luptători. Din tabără se scurgeau tot mai mulți războinici cu fețele acoperite de văluri, intrau în formație cu iuțeală și ucideau cu mișcări fluide, de o eficiență brutală. Glifele de pe armele și de pe scuturile lor străfulgerau iarăși și iarăși în întuneric.

Pe culmea dealului, demonii minții priveau lupta cu nepăsare, părând să nu se sinchisească de salahorii care cădeau, uciși de sulițele dușmane. Craniul unuia dintre ei pulsă când îi trimise o poruncă metamorfului de pe câmpul de luptă.

Acesta azvârli imediat leșul peste unul dintre stâlpii glifați care înconjurau tabăra, rupându-l și făcând astfel o breșă. După încă o pulsație pe deal, ceilalți miezingi încetară lupta cu războinicii și se scurseră prin deschidere în tabăra dușmanilor.

Luați prin surprindere, oamenii se întoarseră către demoni, își văzură corturile izbucnind în flăcări în vreme ce salahorii focului alergau printre ele și-și auziră femeile și copiii țipând când miezingii mai mari pătrunseră dincolo de glifele carbonizate ale adăposturilor din interiorul taberei.

Se repeziră urlând în ajutorul celor dragi, și orice mai semăna a formație ordonată dispăru. În câteva clipe, invincibilele unitățile de luptă compacte se fragmentară în mii de creaturi, care nu mai erau războinici, ci pradă.

Când părea că tabăra o să fie invadată și făcută pulbere, din cortul din centru ieși un bărbat. Era înveșmântat în negru, aidoma tuturor celorlalți, însă roba lui exterioară, apărătoarea capului și vălul erau de un alb imaculat. Pe frunte avea o coroană subțire, de aur, iar în mâini o suliță imensă, din metal strălucitor. La vederea lui, prinții miezingi șuierară.

Era întâmpinat peste tot cu strigăte. Demonii minții rânjiră batjocoritor la auzul mormăielilor și schelălăielilor prin care comunicau oamenii, dar înțelesul acestora era limpede. Ceilalți erau salahori. Nou-sositul era mintea lor.

Sub conducerea lui, luptătorii își amintiră unde le era locul și-și regăsiră unitatea de mai înainte. Un grup se desprinse de

grosul trupei ca să-nchidă breșa de pe margine. Alte două se luptau cu focul. Altul îi ducea la adăpost pe cei fără apărare.

Eliberați de orice altă grijă, războinicii rămași curățau locul și salahorii nu mai erau în stare să le țină piept. După câteva minute, în tabără erau la fel de multe leșuri de miezingi ca în afara ei. Încă deghizat sub înfățișarea unui demon al pietrei, metamorful rămase curând singurul supraviețuitor, prea iute în mișcări ca să fie lovit de vreo suliță, dar neputând să treacă de zidul de scuturi fără să-și dezvăluie adevărata înfățișare.

Dinspre deal ajunse la el o pulsație, și metamorful deveni umbră, dematerializându-se și ieșind din tabără printr-un gol minuscul dintre glife. Dușmanii încă îl căutau când el ajunse lângă stăpânul său, unde îi era locul.

Cei doi miezingi zvelți mai rămaseră puțin în vârful dealului, trimițându-și unul altuia vibrații fără să facă niciun zgomot. Pe urmă se uitară în același timp către nord, unde se spunea că se afla cealaltă minte a oamenilor.

Unul dintre ei se întoarse spre metamorful său, din nou îngenuncheat sub înfățișarea unui demon al vântului, și i se urcă pe aripa întinsă. În timp ce dispărea în noapte, celălalt demon al minții aruncă o privire către tabăra dușmană, care mai ardea mocnit.

PARTEA I

VICTORIE FĂRĂ ONOARE

1.

FORTUL RIZON

333 D.Î. IARNA

Zidul Fortului Rizon părea o glumă.

Din duzina de palate ale *Damaji*-ilor, până și cel mai neînsemnat avea fortificații mai solide decât acel întreg oraș, cu zidul lui de nici trei metri înălțime și de numai treizeci de centimetri grosime. Observatorii nici măcar n-aveau nevoie de scările lor acoperite cu un strat de oțel; cei mai mulți săreau, pur și simplu, ca să se prindă de marginea minusculului zid și se trăgeau în sus și dincolo de ea.

— Oameni atât de nevolnici și de neglijenți merită să fie cuceriți, spuse Hasik.

Jardir se mulțumi să mormăie fără să scoată o vorbă.

Avangarda războinicilor de elită ai lui Jardir sosise la adăpostul întunericului, mii de picioare în sandale sub care scârțâia zăpada de pe câmpul din jurul cetății. În timp ce oamenii ținuturilor verzi se ascundeau în spatele glifelor lor, krasianii înfruntaseră noaptea, cu toți demonii săi, ca să înainteze. Până și miezingii se retrăgeau din calea unui număr atât de mare de Luptători Sfinți.

Războinicii cu fețele acoperite de văluri se adunară în fața cetății, dar nu se grăbiră să atace. Oamenii nu atacau alți oameni noaptea. Când lumina soarelui începu să umple cerul, își lăsară vălurile în jos, pentru ca dușmanii să le vadă fețele.

Se auziră câteva mormăieli scurte când Observatorii îi uciseră pe paznicii porții și un scârțâit când poarta se deschise și intră

oastea lui Jardir. Cei șase mii de luptători *dal'Sharum* se scurseră cu vuiet în cetate.

Până să-și dea seama rizonienii ce se-ntâmpla, krasianii se aruncară asupra lor, deschizând ușile cu lovituri de picior și azvârlindu-i dezbrăcați în zăpadă.

Înconjurat de un teren arabil parcă fără de sfârșit, Fortul Rizon era mult mai populat decât Krasia, însă bărbații nu erau luptători și căzură în fața oștenilor bine instruiți ai lui Jardir ca iarba în fața coasei. Cei care se zbăteau se alegeau cu întinderi de mușchi și cu oase rupte. Cei care se luptau mureau.

Jardir îi privea pe toți cu tristețe. Orice bărbat schilodit sau ucis nu mai putea să lupte cu glorie în Sharak Ka, Războiul cel Mare, dar reprezenta un rău necesar. Nu-i putea preschimba pe bărbații din Nord într-o armă împotriva demonilor înainte de a-i modela așa cum ciocanul fierarului modela un vârf de suliță.

Femeile țipau când oștenii lui Jardir le modelau într-un alt fel. Un alt rău necesar. Sharak Ka era gata să-nceapă și următoarea generație de luptători trebuia să se nască din sămânță de bărbați, nu de lași.

După un timp, Jayan, fiul lui Jardir, se lăsă într-un genunchi în fața lui, în zăpadă, cu vârful suliței roșu de sânge.

— Orașul dintre ziduri îți aparține, tată.

Jardir dădu din cap.

— Dacă stăpânim cetatea, stăpânim întreaga câmpie.

Jayan condusese pentru prima oară o luptă și se descurcase bine. Dacă bătălia s-ar fi purtat împotriva demonilor, atacul ar fi fost condus chiar de Jardir, însă nu voia să mânjească Sulița lui Kaji de sânge omenesc. Jayan era prea tânăr ca să poarte vălul alb, de căpitan, dar era primul născut al lui Jardir, sânge din sângele Izbăvitorului Însuși. Era puternic, nu lua în seamă durerea, iar războinicii și preoții se apropiau de el cu același respect.

— Mulți au fugit, adăugă Asome, apropiindu-se de fratele său. Vor duce vestea în cătune, de unde oamenii vor fugi la fel ca ei, scăpând de purificarea prin legea Evejan.

Jardir îl privi. Cu un an mai mic decât fratele lui, Asome era mai scund și mai slab. Purta robele albe, de *dama,* fără armură și fără armă, dar Jardir nu se lăsa înșelat. Al doilea fiu al său era, de departe, cel mai ambițios și mai periculos dintre ei doi, iar

amândoi îl întreceau pe oricare dintre frații lor mai mici, în număr de câteva zeci.

— Au scăpat deocamdată, răspunse Jardir, însă își vor lăsa proviziile în urmă și vor fugi pe gheața moale care acoperă iarna câmpiile verzi. Cei nevolnici vor muri, scăpându-ne de osteneala de a-i ucide noi înșine, iar cei puternici vor ajunge în robia mea la timpul cuvenit. Ați făcut treabă bună, fiii mei. Jayan, trimite oameni să caute clădiri potrivite pentru adăpostirea prizonierilor, până nu mor de frig. Alegeți băieți pentru *Hannu Pash.* Dacă putem scoate slăbiciunea nordicilor din ei, poate că unii se vor ridica mai mult decât tații lor. Vom folosi bărbații mai puternici drept carne de sacrificiu în luptă, iar slăbănogii vor fi sclavi. Orice femeie care poate aduce pe lume copii va fi lăsată grea.

Jayan se lovi cu pumnul în piept și dădu din cap.

— Asome, dă-le de știre celorlalți *dama* să-nceapă, adăugă Jardir, și Asome se înclină.

Jardir se uită cum fiul său înveșmântat în alb pleca să-i îndeplinească porunca. Preoții aveau să răspândească printre *chin* cuvântul lui Everam, îndesându-li-l pe gât celor care n-aveau să-l primească de bunăvoie în inimi.

Un rău necesar.

•

În după-amiaza aceea Jardir se plimba de colo-colo pe covoarele groase din vila pe care și-o alese drept palat rizonian. Comparată cu palatele lui din Krasia, arăta jalnic, dar, după ce dormise în cort luni de-a rândul, de când plecase din Sulița Deșertului, atingerea civilizației era bine-venită.

În mâna dreaptă strângea Sulița lui Kaji, folosind-o drept baston. N-avea nevoie de sprijin la mers, firește, însă arma străveche îl urcase pe scara puterii și n-o ținea niciodată la mai mult de o lungime de braț distanță. La fiecare pas, coada ei lovea covorul cu un zgomot surd.

— Abban întârzie, spuse. Chiar și călătorind cu femeile, numai după răsăritul soarelui, ar fi trebuit s-ajungă până acum.

— N-o să pricep niciodată cum de-l suporți pe acest *khaffit* în apropierea ta, tată, zise Asome. Mâncătorul de porci ar trebui dat morții chiar și pentru că și-a ridicat ochii să te privească, și totuși îi primești sfaturile ca și cum ar fi un egal de la curtea ta.

— Kaji însuși a dat fiecărui *khaffit* însărcinările care i se potriveau, răspunse Jardir. Abban știe mai multe decât oricine despre ținuturile verzi, iar un conducător înțelept trebuie să folosească aceste cunoștințe.

— Ce e de știut? întrebă Jayan. Toți locuitorii lor sunt lași și nevolnici, la fel ca un *khaffit.* Nu-s buni nici măcar să lupte ca sclavi sau drept carne de sacrificiu.

— Nu te grăbi să pretinzi că știi tot ce e pe lumea asta! îl dojeni Jardir. Numai Everam le știe pe toate. Evejah ne învață că e bine să ne cunoaștem dușmanii, iar noi știm foarte puține lucruri despre oamenii din Nord. Dacă vreau să-i iau cu mine în Marele Război, trebuie să fac mai mult decât să-i ucid, mai mult decât să-i domin pur și simplu. Trebuie să-i *înțeleg.* Iar dacă toți cei din ținuturile verzi nu sunt mai buni decât un *khaffit,* cine ar putea să-mi vorbească despre sufletele lor mai bine decât un *khaffit*?

Chiar în clipa aceea se auzi o bătaie în ușă și Abban intră șchiopătând. Negustorul gras purta, ca întotdeauna, haine bogate, din mătăsuri femeiești și blană – părea să facă paradă cu veșmintele țipătoare, pentru a-i ofensa pe austerii *dama* și pe *dal'Sharum.*

Străjerii îl luau în râs și-l înghionteau când trecea pe lângă ei, dar știau că nu era cazul să-l oprească. Indiferent ce sentimente le trezea lor Abban, punându-i piedici ar fi stârnit mânia lui Jardir și nimeni nu-și dorea așa ceva.

Khaffit-ul olog se apropie de tron sprijinindu-se în bastonul său, cu fața păstoasă înroșită și, în ciuda frigului, plină de broboane de sudoare perlate. Jardir îl privi dezgustat. Era limpede că aducea vești importante, însă, în loc să le dezvăluie, se oprise și gâfâia, străduindu-se să-și recapete răsuflarea.

— Ce s-a-ntâmplat? se răsti Jardir, după ce-și pierdu răbdarea.

— Trebuie să faci ceva! gâfâi Abban. Au dat foc grânarelor!

— Ce?! întrebă Jardir și, sărind în picioare, îl înșfacă de braț și strânse atât de tare încât *khaffit*-ul țipă de durere. Unde?

— În partea de nord a orașului. Din ușa ta se vede fumul.

Jardir se repezi pe treptele din față și zări imediat coloana de fum care se înălța. Se întoarse spre Jayan.

— Du-te acolo. Vreau să fie stinse focurile și să-mi fie înfățișați vinovații.

Tânărul dădu din cap și dispăru curând pe străzi, luptători bine instruiți scurgându-se în urma lui asemenea păsărilor care intră în formație de zbor. Jardir se întoarse din nou spre negustor.

— Ai nevoie de grânele alea ca să-ți hrănești oamenii în timpul iernii, spuse acesta. Îți trebuie fiecare sământă. Fiecare firimitură. Te-am prevenit.

Asome se repezi la el, îl prinse de încheietura mânii și-i răsuci cu putere brațul la spate. Abban țipă.

— N-o să-i mai vorbești niciodată lui Shar'Dama Ka pe tonul ăsta! mârâi Asome.

— Destul, spuse Jardir.

Imediat ce-i dădu drumul Asome, Abban căzu în genunchi, cu palmele pe trepte, apăsându-și fruntea între ele.

— Îmi cer de-o mie de ori iertare, Izbăvitorule.

— Știu că m-ai sfătuit, ca un laș, să nu mai înaintez către frigul din Nord, zise Jardir, în vreme ce *khaffit*-ul se tânguia, căzut la pământ. Dar nu voi întârzia lucrarea lui Everam din pricina acestei… Lovi cu piciorul zăpada de pe trepte. … furtuni de nisip cu gheață. Dacă ne trebuie mâncare, o vom lua de la toți *chin* din ținuturile din jur, care trăiesc în belșug.

— Firește, Shar'Dama Ka, îi spuse Abban podelei.

— Ți-a trebuit mult prea mult timp s-ajungi aici, *khaffit*, spuse Jardir. Trebuie să mi-i găsești printre prizonieri pe oamenii tăi de legătură pentru negoț.

— Dacă se mai află printre cei vii, răspunse Abban. Pe străzi sunt morți cu sutele.

Jardir ridică din umeri.

— Este vina ta, fiindcă te miști atât de încet. Du-te, întreabă-i pe neguțătorii tăi și găsește-mi-i pe conducătorii acestor oameni.

— *Dama* mă vor ucide în clipa în care voi porunci ceva, chiar și în numele tău, mărețe Shar'Dama Ka, răspunse Abban.

Era destul de adevărat. În conformitate cu legea Evejan, un *khaffit* care cuteza să dea porunci cuiva mai presus decât el era omorât pe loc, iar cei care-l invidiau pe Abban pentru locul său printre sfătuitorii lui Jardir erau mulți și s-ar fi bucurat să-l vadă găsindu-și sfârșitul.

— O să-l trimit pe Asome cu tine, zise Jardir. Așa, nici cel mai fanatic dintre preoți nu va-ndrăzni să te-nfrunte.

La apropierea lui Asome, Abban se albi la față, dar dădu din cap.

— Cum poruncește Shar’Dama Ka.

2.

ABBAN

305-308 D.Î.

Când *dal’Sharum* veniseră să-l ia de la mama lui, Jardir avea nouă ani. O vârstă considerată fragedă chiar și în Krasia, dar tribul Kaji pierduse mulți războinici în anul acela și trebuia să-și întărească rândurile, ca să nu-și piardă teritoriul.

Jardir, surorile sale mai mici, trei la număr, și mama lor, Kajivah, împărțeau o singură cameră în cartierul cu case din chirpici de lângă fântâna seacă, unde locuiau săracii tribului Kaji. Tatăl lui, Hoshkamin, murise în luptă cu doi ani în urmă, ucis în timpul unei incursiuni a tribului Majah. Se obișnuia ca frații de arme ai unui războinic căzut să-i ia văduvele de neveste și să le poarte de grijă copiilor lui, dar Kajivah născuse trei fiice la rând, astfel încât era considerată o piază rea pe care niciun bărbat nu și-ar fi adus-o în casă. Trăiau dintr-un mic ajutor pentru hrană oferit de *dama* local și, dacă n-aveau nimic altceva, se aveau unul pe altul.

— Ahmann asu Hoshkamin am’Jardir am’Kaji, spuse maestrul de instrucție Queran, vei merge cu noi la Kaji’saraj, pentru a-ți găsi *Hannu Pash,* calea aleasă de Everam pentru tine.

Stătea în cadrul ușii, alături de maestrul de instrucție Kaval, doi războinici înalți și amenințători, cu robe negre și cu vălurile roșii ale celor din tagma lor. O priveau cu nepăsare pe mama băiatului plângând și îmbrățișându-l.

— Tu trebuie să fii acum bărbatul din familia noastră, Ahmann, îi spuse ea, pentru mine și pentru surorile tale. Nu avem pe nimeni altcineva.

— O să fiu, mamă, făgădui Jardir. O să devin un mare războinic și-o să vă construiesc un palat.

— O, de asta nu mă-ndoiesc, zise ea. Lumea spune că sunt blestemată fiindcă după tine am purtat în pântece trei fete, dar eu spun că Everam ne-a binecuvântat familia cu un fiu atât de măreț încât n-are nevoie de frați.

Îl strânse cu putere în brațe, cu obrajii uzi de lacrimi.

— Ajunge cu plânsul, spuse maestrul de instrucție Kaval, trăgându-l pe Jardir de braț.

Cu ochii mari, surorile lui îl urmăriră cu privirea în vreme ce era scos din mica lor locuință.

— Așa e întotdeauna, spuse Qeran. Mamele nu se-ndură niciodată să-i lase să plece.

— Ea n-are niciun bărbat care să-i poarte de grijă, răspunse Jardir.

— Nu ți-e permis să vorbești, băiete! se răsti Kaval, lovindu-l cu putere peste ceafă, și copilul își reținu un țipăt de durere când izbi cu genunchiul pavajul din gresie.

Dorința de a riposta îl sufoca, dar se stăpâni. Oricât de mare nevoie de războinici ar fi avut tribul Kaji, un *dal'Sharum* l-ar fi ucis pentru o asemenea ofensă fără să stea pe gânduri mai mult decât înainte de a strivi un scorpion sub sanda.

— Fiecare bărbat din Krasia îi poartă de grijă, zise Qeran, arătând cu capul înapoi, către ușă, vărsând noaptea sânge ca ea să fie în siguranță când plânge pentru un fiu jalnic.

Porniră în josul străzii, către Marele Bazar. Jardir știa foarte bine drumul, fiindcă, deși nu avea bani, mergea adesea la piață. Aroma mirodeniilor și parfumul se contopeau într-un amestec îmbătător, și îi plăcea să se uite la sulițele și la necruțătoarele lame încovoiate din corturile armurierilor. Uneori se lupta cu alți băieți, pregătindu-se pentru ziua în care avea să devină războinic.

Un *dal'Sharum* intra rareori în bazar. Un astfel de loc era nedemn de el. Femeile, copiii și *khaffit* se grăbeau să se ferească din calea maeștrilor de instrucție. Jardir îi privea pe războinici cu atenție, străduindu-se să le imite ținuta.

Într-o bună zi, își spuse, *oamenii se vor grăbi să-mi facă* mie *loc să trec.*

Kaval aruncă o privire la o tăbliță de ardezie scrisă cu cretă, după care se uită la un cort mare, deasupra căruia fluturau stegulețe colorate.

— Ăsta e locul, spuse, iar Qeran mormăi.

Jardir îi urmă când îi săltară clapa și intrară, fără să se obosească să se-anunțe cumva.

În interior mirosea a fum de tămâie, pe jos erau covoare groase și locul era plin de teancuri de perne de mătase, de suporturi de care atârnau covoare, de vase de ceramică pictate și de alte comori. Jardir își plimbă vârful degetului de-a lungul unei bucăți de mătase și, simțindu-i moliciunea, un fior îi străbătu tot trupul.

Mama și surorile mele ar trebui să poarte astfel de haine, se gândi. Își privi pantalonii cafenii și vesta de aceeași culoare, deopotrivă de murdară și de zdrențuită, și se gândi cu jind la ziua în care avea să-mbrace veșmintele negre ale războinicilor.

Femeia de la tejghea scoase un țipăt la vederea maeștrilor de instrucție și Jardir își ridică privirea spre ea chiar în clipa când își trăgea vălul peste față.

— Omara vah’Haman vah’Kaji? întrebă Qeran.

Femeia dădu din cap, cu ochii măriți de spaimă.

— Am venit pentru fiul tău, Abban, o lămuri el.

— Nu e aici, răspunse ea, dar ochii și mâinile, singurele părți lăsate la vedere de materialul gros și negru care-o acoperea, îi tremurau. În dimineața asta l-am trimis în oraș, să ducă mărfuri.

— Caută în spate, îi spuse Qeran lui Kaval.

Maestrul de instrucție dădu din cap și se îndreptă spre clapa din spatele tejghelei, care împărțea cortul în două.

— Nu, te rog! strigă Omara, punându-i-se în cale.

Kaval n-o luă în seamă, o împinse într-o parte și dispăru în spate. Urmară alte țipete și, peste o clipă, maestrul de instrucție reapăru, cu mâna încleștată de brațul unui băiat cu vestă, tichie și pantaloni – tot cafenii, dar dintr-un material mult mai bun decât hainele lui Jardir. Și era cu vreun un an sau doi mai mare decât el, îndesat și bine hrănit.

— Abban am’Haman am’Kaji, spuse Qeran, vei merge cu noi la Kaji’saraj, pentru a-ți găsi *Hannu Pash,* calea aleasă de Everam pentru tine.

La auzul cuvintelor sale, băiatul începu să tremure.

Omara scoase un strigăt sfâșietor și se întinse spre el, vrând să-l tragă înapoi.

— Vă rog! E prea mic! Încă un an, vă rog!

— Taci, femeie! zise Kaval, împingând-o și trântind-o la pământ. Băiatul e deja destul de mare și de gras. Dacă mai stă cu tine încă o zi, o s-ajungă *khaffit,* ca tatăl lui.

— Mândrește-te, femeie, îi spuse Qeran. Fiului tău i se oferă prilejul să se ridice deasupra tatălui său și să intre în slujba lui Everam și a tribului Kaji.

Omara își încleștă pumnii, dar rămase unde căzuse, cu capul plecat, plângând în tăcere. Nicio femeie n-ar fi cutezat să înfrunte un *dal'Sharum.* Surorile lui Abban se strânseră în jurul ei, la fel de îndurerate. Abban întinse mâinile spre ele, dar Kaval îl trase înapoi. Băiatul țipă și se văicări când îl târâră afară din cort. Jardir continuă s-audă femeile plângând chiar și după ce clapa grea se închise și zarva din piață îi înconjură.

Războinicii nu le dădeau nicio atenție băieților pe care-i conduceau către terenul de instrucție, lăsându-i pur și simplu să meargă în urma lor. Abban continua să plângă și să tremure.

— De ce plângi? îl întrebă Jardir. Drumul din fața noastră strălucește de glorie.

— Nu vreau să fiu războinic, răspunse Abban. Nu vreau să mor.

Jardir ridică din umeri.

— Poate vei fi chemat să devii *dama.*

Abban se cutremură.

— Ar fi și mai rău. Un *dama* l-a omorât pe tata.

— De ce?

— Din greșeală a vărsat cerneală pe roba lui.

— *Dama* l-a ucis doar pentru atât? se miră Jardir.

Abban dădu din cap și din ochi îi țâșniră alte lacrimi.

— I-a rupt imediat gâtul. S-a-ntâmplat atât de repede... a întins mâna, s-a auzit un pocnet și tata s-a prăbușit. Înghiți în sec, cu greutate. Acum sunt singurul bărbat rămas ca să le poarte de grijă mamei și surorilor mele.

Jardir îi luă mâna.

— Și tatăl meu e mort, și lumea spune că mama e blestemată fiindcă a născut trei fete la rând. Dar suntem bărbați din tribul Kaji. Putem fi mai buni decât tații noștri și le putem reda onoarea femeilor din neamul nostru.

— Dar mi-e frică, se smiorcăi Abban.

— Și mie, puțin, recunoscu Jardir, vorbind cu ochii în jos. O clipă mai târziu, se lumină la față. Să facem un pact.

Crescut în nemiloasa lume a neguțătorilor din bazar, Abban îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ce fel de pact?

— Să ne-ajutăm unul pe altul cât vom străbate *Hannu Pash,* spuse Jardir. Dacă te-mpiedici tu, eu te prind, iar dacă eu cad, adăugă, rânjind și plesnindu-l pe celălalt peste pântecele rotund, tu ai grijă să pic pe moale.

Abban țipă și-și frecă burta, dar nu se plânse, ci se uită uimit la Jardir.

— Vorbești serios? întrebă, ștergându-și ochii cu dosul mâinii.

Jardir dădu din cap. Mergeau sub umbra copertinelor din bazar, dar el îl prinse pe Abban de braț și-l trase în bătaia soarelui.

— Jur pe lumina lui Everam.

Abban zâmbi cu gura până la urechi.

— Iar eu jur pe coroana cu nestemate a lui Kaji.

— Nu rămâneți în urmă! se răsti Kaval, și băieții alergară să-i ajungă pe cei doi bărbați, dar Abban mergea acum cu încredere.

Când trecură pe lângă marele templu Sharik Hora, maeștrii de instrucție trasară glife în aer, murmurând rugăciuni închinate lui Everam, Ziditorul. Dincolo de Sharik Hora erau terenurile de instrucție, și cei doi băieți încercau să se uite în toate părțile în același timp, întipărindu-și în minte imaginile luptătorilor care se antrenau. Unii exersau lupta cu scutul și sulița sau plasa, iar alții mărșăluiau sau alergau în formație compactă. Observatorii stăteau pe ultima treaptă a câte unei scări nesprijinite de nimic, în echilibru. Însă cei mai mulți *dal'Sharum* modelau capete de sulițe cu lovituri de ciocan și glifau scuturi sau exersau *sharusahk* – arta luptei cu mâinile goale.

În jurul terenurilor de instrucție se aflau douăsprezece *sharaji,* sau școli, câte una pentru fiecare trib. Jardir și Abban erau din tribul Kaji, așa că au fost duși la Kaji'sharaj. Aveau să-și înceapă *Hannu Pash* și să plece de-acolo ca *dama*, *dal'Sharum* sau *khaffit.*

— Kaji'sharaj e mult mai mare decât celelalte, spuse Abban, cu ochii țintă la cortul imens. Numai Majah'sharaj se poate compara cu ea, oarecum.

— Bineînțeles că e mai mare, răspunse Kaval. Credeți că tribul nostru se numește Kaji, după Shar'Dama Ka, Izbăvitorul, dintr-o întâmplare? Ne-am născut din cele o mie de soții ale sale,

suntem sânge din sângele lui. Prin venele celor din Majah, adăugă, scuipând cuvântul, nu curge decât sângele slăbănogilor care-au domnit după ce-a părăsit Shar'Dama Ka această lume. Celelalte triburi sunt mai prejos decât noi în orice fel. Să nu uitați asta niciodată.

Odată ajunși în pavilion, băieții primiră câte un *bido* – o pânză albă simplă, înnodată în jurul șalelor – și li se luară hainele cafenii pentru a fi arse. Acum erau *nie'Sharum*; nici războinici, dar nici băieți.

— Dacă ai parte de lună de terci de ovăz și de instrucție, o să pierzi din greutate, băiete, spuse Kaval cu ochii la Abban, care își scotea cămașa.

Dezgustat, maestrul de instrucție îl pocni peste pântecele rotund. Băiatul se îndoi de mijloc, dar Jardir îl prinse înainte de a cădea și-l sprijini până când își recăpătă răsuflarea. După ce își schimbară hainele, maeștrii de instrucție îi conduseră în cazarmă.

— Sânge proaspăt! strigă Qeran când erau împinși într-o încăpere mare, nemobilată, plină cu alți *nie'Sharum.* Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji și Abban am'Haman am'Kaji! Acum sunt frații voștri!

Abban se îmbujoră, și Jardir știu imediat de ce, așa cum știură și toți ceilalți băieți. Lăsând deoparte numele tatălui său, Qeran dăduse de fapt de știre că era *khaffit,* cea mai de jos și cea mai disprețuită castă din Krasia. *Khaffit* erau lași, oameni slabi din fire, incapabili să ducă o viață de războinic.

— Ha! Ne-ați adus un grăsan, fiul unui mâncător de porci, și-un șobolan sfrijit! strigă cel mai voinic *nie'Sharum.* Aruncați-i afară!

Ceilalți băieți râseră.

Maestrul de instrucție Qeran mârâi și-i trase celui care vorbise un pumn în plină față. Băiatul se izbi cu putere de podeaua de piatră și scuipă sânge. Toate râsetele încetară.

— Să-ți bați joc de alții după ce-o să scapi de *bido,* Hasik, spuse Qeran. Până atunci, sunteți cu toții șobolani *khaffit* sfrijiți și mâncători de porci.

Pe urmă el și Kaval se răsuciră pe călcâie și părăsiră încăperea cu pași mari.

— O să plătiți pentru asta, șobolanilor, îi amenință Hasik, scoțând după ultimul cuvânt un șuierat straniu.

Își scoase din gură un dinte desprins și-l azvârli în Abban, care tresări de durere când îl izbi. Jardir păși în fața lui mârâind, dar Hasik și grupul lui le întorseseră deja spatele.

•

La scurt timp după sosire, primiră castroane și li se aduse ceaunul cu terci. Înfometat, Jardir o porni drept către ceaun, iar Abban se grăbi chiar mai tare, însă unul dintre băieții mai mari le tăie calea.

— Credeți c-o să mâncați înaintea mea? întrebă.

Îl împinse pe Jardir peste Abban și amândoi căzură pe podea.

— Ridicați-vă, dacă vreți să mâncați, le spuse maestrul de instrucție care adusese ceaunul. Băieții de la coada șirului rămân flămânzi.

Abban scoase un țipăt ascuțit și se grăbiră să se salte în picioare. Cei mai mulți băieți se aliniaseră deja, cam în ordinea mărimii și a puterii, cu Hasik în frunte. La coada rândului, cei mai mici băieți se luptau cu înverșunare ca să nu rămână pe ultimele locuri.

— Ce facem? întrebă Abban.

— Intrăm în șirul ăsta, răspunse Jardir, înșfăcându-l de braț și târându-l către centru, unde băieții erau totuși depășiți în greutate de bine hrănitul fiu de *khaffit.* Tatăl meu spunea că slăbiciunea pe care ți-o arăți e mai rea decât cea pe care-o simți.

— Dar nu știu să mă bat! protestă Abban, tremurând.

— O să-nveți chiar acum, răspunse Jardir. Când trântesc pe cineva la pământ, te-arunci peste el cu toată greutatea.

— Asta pot să fac, se declară Abban de acord.

Jardir îl conduse către un băiat care mai întâi își arătă dinții, provocator. Apoi își umflă pieptul și se întoarse spre Abban, fiindcă era cel mai voinic.

— Treceți la coada șirului, șobolani noi! mârâi.

Jardir nu spuse nimic, dar îi trase un pumn în stomac și un picior în genunchi. Băiatul căzu și Abban își făcu imediat datoria, prăvălindu-se peste el ca un stâlp de gresie. Când se ridică, Jardir luase deja locul băiatului trântit. Se uită urât la cei din spatele lui, care făcură loc și pentru Abban.

Drept răsplată, în castroane li se puse câte un singur polonic de terci.

— Asta-i tot? întrebă Abban uluit.

Ajutorul de bucătar îi aruncă o privire aspră și Jardir se grăbi să-l ia de acolo, trăgându-l după el. Colțurile încăperii erau deja ocupate de băieți mai mari, așa că se retraseră lângă unul dintre pereți.

— Cu asta o să mor de foame, spuse Abban, învârtindu-și terciul apos în castron.

— Ne e totuși mai bine decât altora, replică Jardir, arătându-i doi băieți plini de vânătăi care n-aveau nimic de mâncare. Poți să iei o parte din porția mea, adăugă, fiindcă Abban nu se luminase la față. Nici acasă nu primeam mai mult de atât.

Se culcară pe podeaua de gresie a barăcii, înveliți doar cu niște pături subțiri. Obișnuit să aibă parte de căldura mamei și a surorilor sale, Jardir se cuibări lângă trupul cald al lui Abban. Auzi în depărtare Cornul lui Sharak: lupta începea. Adormi greu și-și visă gloria.

Se trezi cu o tresărire când cineva îi aruncă peste față una dintre păturile subțiri. Se zbătu din toate puterile, dar era răsucită în spatele capului și ținută strâns. Auzi, de alături, țipătul înăbușit al lui Abban.

Ploaia de lovituri se abătu asupra lui din toate părțile, picioare și pumni care-l lăsau fără aer și îi zguduiau creierul. Izbi cu sălbăticie cu mâinile și cu picioarele și, cu toate că simți de multe ori că nimerea pe cineva, atacul nu se domoli. În scurt timp, ajunse să atârne moale, susținut doar de pătura sufocantă.

Tocmai când se gândea că nu mai putea să-ndure și că avea să moară cu siguranță, fără să-și fi dobândit intrarea în paradisul gloriei, auzi o voce cunoscută:

— Bine-ați venit în *Kaji'sharaj,* șobolanilor!

Ș-ul șuieră prin golul rămas în locul dintelui pierdut de Hasik. Păturile se desfăcură, lăsându-i pe cei doi să cadă pe podea.

Ceilalți băieți râseră și se întoarseră în culcușurile lor, iar Jardir și Abban rămaseră plângând, chirciți în întuneric.

•

— Stai drept! șuieră Jardir, în timp ce așteptau inspecția de dimineață.

— Nu pot, scânci Abban. N-am dormit deloc și mă dor toate oasele.

— Nu lăsa să se vadă, îl sfătui Jardir. Cămila cea mai neputincioasă e aceea care atrage lupii, așa spunea tata.

— Tata mi-a zis să m-ascund până pleacă lupii, răspunse Abban.

— Liniște! se răsti Kaval. *Dama* vine să vă vadă, ticăloși jalnici.

El și Qeran trecură pe lângă cei doi ignorându-le tăieturile și vânătăile. Lui Jardir i se umflase ochiul stâng atât de tare încât era aproape închis, dar maeștrii de instrucție nu observară decât umerii căzuți ai lui Abban.

— Stai drept! spuse Qeran, iar Kaval îi sublinie ordinul cu o lovitură a curelei sale de piele peste picioarele băiatului.

Abban urlă de durere și ar fi căzut dacă nu l-ar fi sprijinit Jardir la timp.

Cineva chicoti și Jardir mârâi la Hasik, care se mulțumi să-i răspundă cu un zâmbet disprețuitor.

De fapt, Jardir se ținea pe picioare cu mai multă greutate decât Abban, dar nu lăsa să se vadă asta. Deși i se învârtea capul și-l dureau mâinile și picioarele, își arcui spatele, privind cu atenție cu ochiul teafăr în timp ce se apropia *Dama* Khevat. Maeștrii de instrucție se traseră deoparte ca să-i facă loc preotului, înclinându-se cu venerație.

— E tristă ziua în care te gândești că războinicii kaji, sânge din sângele lui Shar'Dama Ka, Izbăvitorul, se vor reduce la o asemenea adunătură jalnică, se strâmbă batjocoritor *dama*, scuipând în țărână. Pesemne că mamele voastre au amestecat pișat de cămilă cu sămânța bărbaților.

— E o minciună! strigă Jardir, înainte de-a se putea abține.

Abban îl privi nevenindu-i să creadă ce auzise, dar pentru Jardir insulta fusese prea cumplită, n-o putuse suporta. Când Qeran se năpusti spre el cu o iuțeală înspăimântătoare, știu că făcuse o greșeală gravă. Cureaua maestrului de instrucție îi crăpă pielea, lăsând în urmă o dâră de foc și trântindu-l la pământ.

Însă *dal'Sharum*-ul nu se mulțumi cu atât.

— Când îți spune *dama* că ești fiu de pișat, ăsta e adevărul! strigă, biciuindu-l fără oprire.

Fiind numai în *bido,* băiatul nu putea face nimic ca să ferească. Ori de câte ori se răsucea sau se întorcea ca să-și apere un loc rănit, Qeran găsea o nouă bucată de piele de lovit. El țipa, dar țipetele nu făceau decât să sporească atacul.

— Ajunge, spuse Khevat.

Loviturile încetară instantaneu.

— Ești fiu de pișat? întrebă Qeran.

Jardir își simțea picioarele ca pâinea muiată când se sili să se ridice. Nu-și dezlipea ochii de cureaua ridicată, gata să-l lovească din nou. Știa că, dacă nu renunța la insolență, maestrul de instrucție avea să-l ucidă. Avea să moară fără glorie, pentru a petrece milenii în fața porților paradisului, alături de o droaie de *khaffit,* uitându-se la cei îmbrățișați de Everam și așteptându-și reîncarnarea. Gândul îl înspăimânta, însă numele tatălui său era singurul lucru din lume care-i aparținea și n-avea să se lepede de el.

— Sunt Ahmann, fiul lui Hoshkamin, din stirpea Jardir, spuse pe cel mai neutru ton de care era în stare.

Îi auzi pe ceilalți băieți icnind și-și adună toate puterile pentru atacul care urma să se dezlănțuie.

Fața lui Qeran se schimonosi de furie când își înălță cureaua, dar *dama* îl opri cu un gest abia schițat.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, băiete, zise Khevat. A stat printre bărbați, dar în scurta lui viață a dobândit prea puțină glorie.

— Atunci, o voi dobândi eu pentru amândoi, făgădui Jardir.

Dama mârâi.

— Poate că da. Dar nu azi. Azi nu ești nici măcar *khaffit.* Se întoarse spre Qeran. Aruncă-l în gropile cu necurățenii, ca să se ușureze pe el bărbații adevărați.

Maestrul de instrucție zâmbi și îi trase lui Jardir un pumn în burtă. Când băiatul se încovoie de durere, îl înșfacă de păr și îl târî către gropi. El aruncă o privire spre Hasik, așteptându-se să vadă un alt zâmbet batjocoritor, dar pe fața băiatului mai mare, ca și pe cele ale întregii mulțimi de *nie'Sharum,* nu zări decât uimire, peste paloarea cadaverică a spaimei.

Everam a văzut întunericul rece așternut de Nie și n-a simțit nicio mulțumire. A zămislit soarele, spre a dat lumină și căldură, gonind pustietatea. A zămislit Ala, lumea, și a pus-o să se rotească în jurul soarelui. A zămislit omul și animalele care să-l slujească și s-a uitat cum le dădea soarele lui viață și dragoste.

Dar, în jumătate din timpul său, Ala înfrunta întunericul lui Nie și făpturile zămislite de Everam erau

cuprinse de spaimă. Așa că, vrând să le reamintească, în noapte, că nu fuseseră uitate, El a creat luna și stelele, spre a oglindi lumina soarelui.

Everam a făcut asta și a fost mulțumit.

Dar și Nie avea o dorință. A aruncat o privire asupra creației care mânjea întunericul Ei desăvârșit și s-a mâniat. S-a repezit să strivească Ala, dar Everam a fost mai iute și i-a oprit mâna.

Însă n-a fost destul de iute ca s-o țină pe de-a-ntregul la distanță. Orice atingere, oricât de ușoară, a vârfurilor degetelor ei întunecate a crescut, pe lumea Lui desăvârșită, ca o năpastă. Întunericul de smoală al răului din Ea s-a prelins peste pietre și peste nisip, a fost purtat de suflarea vântului, a rămas ca o pată uleioasă peste apa pură a Alei. A măturat în treacăt lemnul pădurilor și focul topit ce se înălța, bolborositor, de sub lume.

Iar în toate acele locuri au prins rădăcini și au crescut alagai. *Creații ale întunericului, având drept unic țel distrugerea*; *având, ca singură bucurie, uciderea făpturilor lui Everam.*

Dar, iată, lumea s-a rotit și soarele și-a trimis lumina și căldura peste creaturile de întuneric rece ale lui Nie, nimicindu-le. Dătătorul de viață a ars neviața lor, și alagai *au țipat.*

Căutându-și cu disperare scăparea, au fugit în umbră, s-au prelins în adâncurile pământului, pângărindu-i miezul.

Acolo, în abisul întunecat din inima creației, a crescut Alagai'ting Ka, *Mama Demonilor. Slujitoare a lui Nie, n-a așteptat decât să se rotească lumea ca să-și trimită din nou copiii să-i distrugă făpturile.*

Everam a văzut totul și-a-ntins mâna ca să șteargă răul de pe fața lumii Sale, dar Nie a fost mai iute și i-a oprit-o.

Însă și El a apucat s-atingă lumea pentru o ultimă oară, dându-le oamenilor puterea de a întoarce magia alagai*-lor împotriva ei înseși. Le-a dăruit glifele.*

Apoi, prins în luptă întru apărarea tuturor celor zămislite prin voința Lui, Everam n-a avut de ales, a

fost silit să-ntoarcă spatele către lume și să se-azvârle cu toată forța asupra lui Nie, purtând o nesfârșită bătălie împotriva forței ei reci.

Și, precum în ceruri, așa și pre pământ.

Toate zilele primei luni petrecute de Jardir în *sharaj* au fost la fel. În zori, maeștrii de instrucție îi scoteau pe *nie'Sharum* afară, sub razele dogoritoare ale soarelui, unde stăteau ore în șir, ascultând vorbele lui *dama* despre măreția lui Everam. Băieții aveau burțile goale și genunchii slăbiți de oboseală și de lipsa de somn, dar nu se plângeau. Apariția lui Jardir după ispășirea pedepsei, plin de sânge și mirosind îngrozitor, îi învățase să se supună fără cârtire.

Cureaua maestrului de instrucție Qeran îl plesni pe Jardir cu putere.

— Cine poartă vina suferințelor tale? întrebă el.

— *Alagai*! strigă Jardir.

Qeran se-ntoarse să-l plesnească pe Abban.

— Pentru ce-avem nevoie de *Hannu Pash*?

— Ca să scăpăm de *alagai*! zbieră Abban.

— Fără *alagai,* lumea ar fi un paradis ceresc, cuprins în îmbrățișarea lui Everam, spuse *Dama* Khevat.

Cureaua maestrului de instrucție căzu din nou pe spatele lui Jardir. După insolența din prima zi, era plesnit de două ori pentru fiecare lovitură de bici primită de alt băiat.

— Care e țelul vieții tale? strigă Qeran.

— Să ucid *alagai*! urlă Jardir.

Mâna bărbatului țâșni, îi înconjură gâtul și-l trase mai aproape.

— Și cum o să mori? îl întrebă, cu glas scăzut.

— În ghearele *alagai,* răspunse Jardir, sufocându-se. Maestrul de instrucție îl eliberă, iar el gâfâi scurt, recăpătându-și răsuflarea, și reveni în poziția corectă înainte de a găsi Qeran vreun alt motiv ca să-l lovească.

— În ghearele *alagai*! strigă Khevat. *Dal'Sharum* nu mor în paturile lor, de bătrânețe! Nu cad pradă bolilor sau foamei! *Dal'Sharum* mor în luptă câștigându-și locul în paradis! Bucurându-se de căldura slavei lui Everam, se scaldă și beau din râuri de lapte rece și dulce și numărul fecioarelor ce li se dăruiesc e nesfârșit.

— Moarte pentru *alagai*! strigară băieții într-un glas, înălțându-și în repetate rânduri pumnii strânși. Slavă lui Everam!

După aceste adunări, își primeau castroanele și era adus ceaunul cu terci. Nu era niciodată suficient pentru toți și, în fiecare zi, mai mulți băieți rămâneau flămânzi. Cei mai mari și mai voinici, conduși de Hasik, își stabiliseră ordinea în șir și-și umpleau castroanele primii, dar nici ei nu primeau decât un singur polonic. Dacă te lăcomeai la mai mult sau dacă vărsai terciul încăierându-te lângă ceaun, îți atrăgeai mânia nelipsiților maeștri de instrucție.

În timp ce băieții mai mari mâncau, cei mai mici și mai firavi dintre *nie'Sharum* se luptau cu înverșunare între ei pentru locul în rând. După bătaia încasată în prima noapte și după ziua petrecută în gropi, Jardir nu fusese în stare să se încaiere cu nimeni vreme de mai multe zile, însă Abban învățase să facă din greutatea lui o armă și izbutea întotdeauna să păstreze un loc pentru ei, chiar dacă era aproape de coada șirului.

După ce se goleau castroanele, începea instrucția.

Aveau curse cu obstacole, ca să-și mărească rezistența, și exersau îndelung *sharukin* – grupuri de mișcări din care erau alcătuite diverse forme de *sharusahk.* Învățau să mărșăluiască și să păstreze cadența chiar și când alergau. Fără nimic altceva în stomac în afară de terciul subțire, băieții deveneau ca niște vârfuri de suliță, zvelți și duri ca armele cu care se antrenau.

Maeștrii de instrucție trimiteau uneori grupuri de băieți să pregătească ambuscade pentru *nie'Sharum* din alte *sharaji,* ca să-i bată fără milă. Nu erai în siguranță nicăieri, nici când te duceai la gropile cu necurățenii. Uneori, băieții mai mari, ca Hasik și prietenii lui, îi încălecau din spate pe cei înfrânți din alte triburi, împingându-se în ei ca și cum ar fi fost femei. Era o înjosire gravă și Jardir fusese silit de mai multe ori să-i tragă unui atacator un șut între picioare ca să scape de o asemenea soartă. Un băiat majah izbuti la un moment dat să smulgă *bido*-ul lui Abban, dar Jardir îl lovi cu piciorul în față cu atâta putere încât îi țâșni sângele pe nas.

— Mahajii pot năvăli oricând ca să ne ia o fântână, îi spuse Kaval lui Jardir, când se întoarseră la el după atac, iar nanji pot da buzna ca să ne fure femeile. În orice clipă trebuie să fim pregătiți să ucidem sau să fim uciși.

— Nu pot să sufăr locul ăsta! scânci Abban, aproape izbucnind în lacrimi, după plecarea maestrului de instrucție. Abia aștept Asfințirea, când mă pot duce acasă, la mama și la surorile mele, fie și numai până când începe iar să crească luna.

Jardir clătină din cap.

— Are dreptate. Când uiți, fie și numai pentru o clipă, că trebuie să fii mereu gata de luptă, îți chemi moartea. Își încleștă pumnul. Probabil că asta i s-a întâmplat tatălui meu, dar n-o să mi se-ntâmple și mie.

În fiecare zi, după ce maeștrii de instrucție predau lecțiile, băieții mai mici repetau sub supravegherea celor mai mari, care aplicau pedepse fără să stea pe gânduri mai mult decât *dal'Sharum.*

— Ține-ți genunchii îndoiți când te răsucești în loc, șobolanule, mârâi Hasik, cu ochii la Jardir, care exersa un *sharukin* complicat.

Își sublinie spusele trântindu-l pe Jardir în țărână cu o lovitură de picior în spatele genunchilor.

— Fiul pisatului nu e-n stare să facă o simplă răsucire! le strigă apoi Hasik celorlalți băieți, râzând.

Ș-urile continuau să-i șuiere prin golul rămas după lovitura de pumn a lui Qeran, care-l lăsase fără un dinte.

Jardir mârâi și se aruncă asupra băiatului mai mare. O fi fost nevoit să i se supună oricărui *dama* și oricărui *dal'Sharum*, dar Hasik nu era decât *nie'Sharum,* și de la cei cu care se afla pe picior de egalitate nu accepta nicio insultă la adresa tatălui său.

Însă Hasik era cu cinci ani mai mare și urma să scape în curând de *bido.* Mult mai voinic decât Jardir, avea ani de experiență în arta ucigașă a luptei fără arme. Îl prinse de încheietura mâinii, îndoindu-i-o și trăgând ca să-i îndrepte brațul, apoi răsuci ca să-i împingă cotul în jos, apăsând cu putere în membrul imobilizat.

Jardir auzi un pocnet și văzu osul ieșindu-i prin piele, dar durerea îl potopi abia după o lungă clipă de groază crescândă.

Și țipă.

Palma lui Hasik îl plesni peste gură, oprindu-i urletele și trăgându-l mai aproape.

— Dacă te mai repezi o dată la mine, te ucid, fiu de pișat! îi făgădui el.

Abban se aplecă sub brațul teafăr al lui Jardir și-l duse, pe jumătate pe sus, până în pavilionul ocupat de *dama'ting* din capătul opus al terenului de instrucție. Cortul se deschise la apropierea lor, ca și cum ar fi fost așteptați. Clapa era ținută de o femeie în veșminte albe care-o acopereau din creștet până în tălpi, nelăsând să i se vadă decât mâinile și ochii. Arătă către o masă din interior, și Abban se grăbi să-l așeze pe Jardir acolo, lângă o fată îmbrăcată tot în alb, ca o *dama'ting.* Însă chipul ei, tânăr și frumos, nu era ascuns.

Dama'ting nu vorbeau cu *nie'Sharum.*

Abban se înclină adânc după ce-l așezase pe Jardir unde i se ceruse. *Dama'ting* arătă cu o zvâcnire a capului către clapa cortului și Abban ieși cu atâta grabă, încât nu lipsi mult ca să se împiedice în propriile picioare. Se spunea că *dama'ting* cunoșteau viitorul și că era de-ajuns să se uite la un om ca să știe cum avea să moară.

Femeia se aplecă ușor deasupra lui Jardir, o dâră albă în ochii lui împăienjeniți de durere. Nu putea spune dacă era tânără sau bătrână, frumoasă sau urâtă, neînduplecată sau blajină. Părea mai presus de astfel de lucruri mărunte, căci, devotându-i-se lui Everam, trecuse dincolo de toate preocupările muritorilor.

Fata luă un băț mic, înfășurat în mai multe straturi de pânză albă, și-l puse în gura lui Jardir, închizându-i-o apoi cu blândețe. El înțelese și îl strânse între dinți.

— *Dal'Sharum* îmbrățișează durerea, îi șopti ea, în timp ce *dama'ting* se îndrepta spre o masă, să-și ia instrumentele.

Urmară o usturime pătrunzătoare când *dama'ting* îi curăță rana și o răbufnire de durere chinuitoare când îi smuci brațul ca să pună osul la loc. Jardir mușcă bățul cu putere și încercă să urmeze sfatul fetei, deschizându-se în fața durerii, deși nu înțelegea asta pe de-a-ntregul. Pentru o clipă, păru mai mult decât putea să-ndure, însă apoi, ca și cum ar fi trecut dincolo de o ușă, durerea deveni ceva îndepărtat, o suferință de care era conștient, dar din care nu mai făcea parte. Fălcile i se descleștară și bățul căzu, inutil acum.

Destinzându-se în durere, întoarse capul să se uite la *dama'ting.* Femeia lucra cu calm și pricepere, murmurând rugăciuni către Everam în timp ce cosea mușchii și pielea. Măcină ierburi, transformându-le într-o pastă pe care-o întinse

pe rană înainte s-o înfășoare într-o pânză albă, înmuiată într-un amestec gros, de aceeași culoare.

Cu o putere surprinzătoare, îl ridică de pe masă și-l așeză pe un pat îngust și tare. Îi duse la buze o sticlă plată și el bău, simțindu-se imediat cuprins de căldură și amețeală.

Dama'ting plecă, dar fata mai rămase o clipă.

— Oasele devin mai tari după ce-au fost rupte, șopti ea, alinându-l în vreme ce-l fura somnul.

•

Se trezi și o văzu pe fată alături de patul lui. Îi apăsa pe frunte o bucată de pânză umedă. Răceala ei îl trezise. Ochii îi dansară pe chipul descoperit. Cândva o considerase pe mama lui frumoasă, însă nici nu se putea compara cu fata aceea.

— Tânărul războinic se trezește, zâmbi ea.

— Vorbești, rosti el, printre buze uscate.

Brațul lui părea împachetat în piatră albă; pânza în care-l înfășurase *dama'ting* se întărise în timpul somnului.

— Sunt cumva animal și n-ar trebui să pot? întrebă fata.

— Adică vorbești cu mine, adăugă Jardir. Nu sunt decât *nie'Sharum.*

Și nici pe jumătate demn de tine, adăugă, în gând.

Ea dădu din cap.

— Iar eu sunt *nie'dama'ting.* Îmi voi dobândi în curând vălul, dar încă nu-l port, așa că pot vorbi cu oricine doresc.

Puse pânza deoparte și ridică la buzele lui un castron aburind, cu terci de ovăz.

— Presupun că în Kaji'sharaj vă înfometează. Mănâncă. O s-ajute vrăjile lui *dama'ting* să te vindece.

Jardir înghiți repede mâncarea fierbinte. Și, după ce termină, puse o întrebare:

— Care e numele tău?

Fata zâmbi, ștergându-l la gură cu o pânză moale.

— Cutezător, pentru un băiat abia destul de mare pentru *bido.*

— Îmi cer iertare, spuse el.

— Pentru cutezanță nu trebuie să-ți ceri niciodată iertare. Lui Everam nu-i plac timizii. Numele meu e Inevera.

— Facă-se voia lui Everam, traduse Jardir.

Era o expresie des folosită în Krasia. Fata dădu din cap.

— Ahmann, fiul lui Hoshkamin, se prezentă el.

Ea dădu iarăși din cap, ca și cum ar fi aflat lucruri importante, dar ochii îi licăreau, înveseliți.

•

— Este puternic și se poate întoarce la instrucție, îi spuse *dama'ting* lui Qeran în ziua următoare, dar trebuie să mănânce cu regularitate și, dacă mai pățește ceva la braț înainte de a-i scoate bandajele, o să te consider vinovat.

Maestrul de instrucție se înclină.

— Va fi așa cum poruncește *dama'ting.*

Jardir își primi castronul și i se permise să treacă în fruntea șirului. Niciunul dintre ceilalți băieți nu îndrăzni să cârtească – nici măcar Hasik, dar tânărul le simțea în spate privirile înciudate. Ar fi preferat să lupte pentru mâncare, chiar și cu brațul în ghips, decât să îndure privirile acelea, dar *dama'ting* dăduse o poruncă. Dacă n-ar fi mâncat de bunăvoie, maeștrii de instrucție i-ar fi îndesat terciul pe gât fără să stea pe gânduri.

— O să te faci bine? întrebă Abban, în timp ce mâncau în colțul lor obișnuit.

Jardir dădu din cap.

— După ce se vindecă, oasele frânte sunt mai tari.

— Aș prefera să nu fiu nevoit să verific, zise Abban.

Jardir ridică din umeri.

— Măcar Asfințirea începe mâine, continuă Abban. O să poți sta câteva zile acasă.

Jardir se uită la ghips și simți o rușine adâncă. N-avea cum să-l ascundă de mama și de surorile lui. Nu se afla în *sharaj* nici măcar de un ciclu întreg și le făcuse deja de rușine.

•

Asfințirea era ciclul de trei zile al lunii noi, când se spunea că Nie avea cea mai mare putere. Băieții în *Hannu Pash* își petreceau acel răstimp acasă, cu familia, pentru ca tații să le poată purta de grijă fiilor și să le reamintească pentru ce luptau noaptea.

Însă tatăl lui Jardir nu mai era, și el se îndoia că ar fi putut umple vreodată inima unui bărbat de mândrie. Când ajunse acasă, mama lui, Kajivah, nu scoase nicio vorbă despre mâna rănită, dar surorile lui mai mici nu erau la fel de discrete.

Jardir se obișnuise să trăiască printre ceilalți *nie'Sharum* purtând numai un *bido* și sandale. Însă printre surorile lui, acoperite din creștet până-n tălpi de robe care nu le lăsau la

vedere decât mâinile și fețele, se simțea dezbrăcat; n-avea cum să-și ascundă ghipsul.

— Ce s-a-ntâmplat cu brațul tău? îl întrebă Hanya, cea mai mică dintre ele, chiar în clipa sosirii.

— Mi l-am rupt la instrucție, răspunse el.

— Cum? întrebă Imisandre, cea mai mare dintre surori și cea mai apropiată de el.

Îi puse mâna pe celălalt braț.

Atingerea ei compătimitoare, cândva o adevărată mângâiere, îl făcu acum să se rușineze de zece ori mai mult. Își retrase brațul.

— S-a rupt în timpul unui exercițiu *sharusahk.* E o nimica toată.

— De câți băieți a fost nevoie? întrebă Hanya și Jardir își aduse aminte că, o dată, în bazar, bătuse doi băieți mai mari, după ce unul răsese de ea. Cel puțin de zece, pun prinsoare.

Jardir se încruntă.

— De unul, se răsti.

Hoshvah, sora mijlocie, clătină din cap.

— Probabil unul de trei metri.

Jardir simțea nevoia să țipe.

— L-ați sâcâit destul pe fratele vostru, spuse Kajivah. Pregătiți-i locul la masă și lăsați-l în pace.

Hanya luă sandalele lui Jardir, iar Imisandre trase bancheta din capul mesei. Nu erau perne, însă așternu pe lemn o cârpă curată, pe care să se-așeze el. După o lună în care stătuse pe podea în *sharaj,* chiar și numai atât părea un lux. Hoshvah aduse, în grabă, castroanele de lut crăpate pe care Kajivah le umblu dintr-o oală aburindă.

În cea mai mare parte a serilor, familia nu mânca decât cușcuș, însă Kajivah economisea banii primiți ca ajutor și de Asfințire îi adăuga întotdeauna legume și mirodenii. De data aceea, la prima lui Asfințire petrecută acasă de când era în *Hannu Pash,* în castronul lui Jardir se aflau și câteva bucăți tari de carne greu de identificat. Era mai multă mâncare decât primise el în ultima vreme și avea parfumul dragostei unei mame, însă băiatul descoperi că avea prea puțină poftă de mâncare, mai ales după ce observă că din castroanele mamei și surorilor lui lipseau bucățile de carne. Se sili să înghită tot, ca să

nu-și ofenseze mama, dar se simți încă și mai rușinat fiindcă trebuia să mănânce cu mâna stângă.

După masă, se rugară împreună, ca o familie, până când din minaretele templului Sharik Hora se auzi chemarea care anunța apusul soarelui. Legea Evejan le impunea femeilor și copiilor să coboare dedesubt imediat ce o auzeau.

Până și coliba sărăcăcioasă, din chirpici, a lui Kajivah avea o pivniță zăvorâtă și glifată, cu legătură cu Orașul de Jos, o rețea întinsă de grote care unea întreaga Suliță a Deșertului, pentru cazul în care ar fi apărut o breșă.

— Duceți-vă jos, le spuse Kajivah fiicelor sale. Vreau să vorbesc cu fratele vostru între patru ochi.

Fetele se conformaseră, iar ea îi făcu semn lui Jardir să vină-n colțul unde atârnau sulița și scutul tatălui său.

Armele păreau, ca întotdeauna, să se uite în jos, la el, cântărindu-l. Jardir simțea din plin greutatea castei sale, însă exista ceva care-l apăsa încă și mai mult. Își privi mama.

— *Dama* Khevat zice că tata n-a luat niciun strop de onoare cu el când a murit, îi zise el.

— Atunci *Dama* Khevat nu l-a cunoscut pe tatăl tău așa cum l-am cunoscut eu, răspunse Kajivah. Nu spunea decât adevărul și n-a ridicat niciodată mâna asupra mea când era furios, deși i-am născut trei fete la rând. M-a ținut întotdeauna cu copil în pântece și a pus carne în burțile noastre. Se uită în ochii lui Jardir. În toate astea e onoare, tot atât de multă ca în a ucide *alagai.* Repetă asta sub soare și ține-o minte.

Jardir dădu din cap.

— O voi face.

— Acum porți *bido,* continuă Kajivah. Înseamnă că nu mai ești băiat și nu poți merge jos, cu noi. Trebuie s-aștepți la ușă.

El dădu iarăși din cap.

— Nu mi-e frică.

— Poate-ar trebui să-ți fie. Evejah ne spune că, în timpul Asfințirii, Alagai Ka, tatăl demonilor, se plimbă țanțoș pe suprafața Alei.

— Nici măcar el nu poate trece de războinicii din Săgeata Deșertului, zise Jardir.

Kajivah se ridică și desprinse sulița lui Hoshkamin de pe perete.

— Poate că nu, zise ea, punând arma în mâna teafără a lui Jardir, dar, dacă trece totuși, tu ai datoria să păzești ușa.

Uluit, băiatul luă arma, iar Kajivah dădu scurt din cap și coborî treptele în urma fiicelor sale. El se îndreptă fără întârziere spre ușă și rămase în picioare, cu spatele drept, pe toată durata acelei nopți și a celor două care îi urmară.

•

— Am nevoie de o țintă, spuse Jardir, atunci când *dama'ting* o să-mi scoată ghipsul și-o să intru din nou în șirul terciului.

— Putem s-o facem împreună, ca mai înainte, spuse Abban.

Jardir clătină din cap.

— Dac-o să am nevoie de ajutorul tău, își vor închipui că sunt slab. Trebuie să le-arăt că, după vindecare, sunt mai puternic, sau voi deveni ținta tuturor.

Abban dădu din cap, cântărind lucrurile.

— Va trebui să țintești, în șir, mai sus decât locul din care-ai plecat, dar nu atât de sus încât să-i provoci pe Hasik și pe prietenii lui.

— Gândești ca un negustor, spuse Jardir.

Abban zâmbi.

— Am crescut în bazar.

În următoarele câteva zile studiară șirul cu mare atenție, având în vedere porțiunea de dincolo de mijloc, unde stătuse Jardir înainte de-a fi rănit. Acolo, băieții erau cu câțiva ani mai mari și mult mai voinici decât el. Își aleseră posibilele ținte și începură să le urmărească în timpul instrucției.

Antrenamentele erau la fel ca înainte. Ghipsul dur ținea brațul lui Jardir neclintit în timpul alergărilor cu obstacole și maeștrii de instrucție îl puneau s-arunce cu mâna stângă când se antrenau cu sulița și cu plasa. Nu avea parte de un tratament special și nici nu și l-ar fi dorit. Cureaua nu-i găsea spatele mai rar decât înainte, și pentru el era bine-venită, îmbrățișa durerea și știa că fiecare lovitură le dovedea celorlalți băieți că nu era slab, în ciuda rănii sale.

Săptămânile treceau și Jardir se străduia din greu, exersând *sharukin* ori de câte ori i se ivea prilejul și repetând exercițiile în gând în fiecare seară, înainte de a-l fura somnul. Descoperi, cu surprindere, că putea să lovească și s-arunce cu mâna stângă la fel de bine cum o făcuse cu dreapta. Ba chiar își lovea potrivnicii cu ghipsul, primind valul de durere care-l mătura aidoma

vântului fierbinte din deșert. Știa că, după ce *dama'ting* avea să-i elibereze în sfârșit brațul, avea să fie mai bun, datorită rănii.

— Jurim, cred, spuse în cele din urmă Abban, cu o seară înainte de scoaterea ghipsului lui Jardir. E înalt și puternic, dar își uită lecțiile și-ncearcă să-și doboare adversarii pur și simplu fiindcă e mai puternic.

Jardir dădu din cap.

— Poate. Se mișcă încet și, dacă-l dobor, n-o să mă mai provoace nimeni, dar eu mă gândeam la Shanjat.

Arătă spre un băiat mai zvelt, aflat, în șir, chiar în fața lui Jurim.

Abban clătină din cap.

— Nu te lăsa înșelat de subțirimea lui. Nu stă degeaba înaintea lui Jurim. Brațele și picioarele lui te plesnesc ca biciul.

— Dar loviturile nu sunt precise, spuse Jardir. Și, dacă nu-și nimerește ținta, își pierde echilibrul.

— Dar asta se-ntâmplă rar, îl avertiză Abban. Ai mai multe șanse să-l înfrângi pe Jurim. Când te tocmești prea mult, strici vânzarea.

A doua zi, Jardir se întoarse din cortul *dama'ting* pe la jumătatea dimineții, când ceilalți băieți se așezaseră deja la rând ca să-și primească terciul. Trase aer în piept, își îndoi brațul drept și intră cu pași mari, îndreptându-se direct către mijlocul șirului. Abban își ocupase deja locul, mult mai în spate, și n-avea să-l ajute, așa cum se înțeleseseră.

Cămila cea mai neputincioasă e aceea care atrage lupii, își auzi tatăl spunând și acel sfat simplu îl oțeli împotriva fricii.

— La coadă cu tine, ciungule! se răsti Shanjat când îl văzu apropiindu-se.

Jardir îl ignoră și se sili să zâmbească larg.

— Everam să strălucească asupra ta fiindcă mi-ai păstrat locul, spuse.

În privirea lui Shanjat se citea numai uimire; avea cu trei ani mai mult decât Jardir și era mult mai voinic decât el. Șovăi o clipă și Jardir folosi prilejul ca să-l împingă cu putere, scoțându-l din rând.

Shanjat se împiedică, dar era iute și rămase în picioare, ridicând un nor de praf când își recăpătă echilibrul. Jardir ar fi putut să-l trântească izbindu-l peste picioare sau peste mâini când se împleticea și să-l lovească apoi, dar avea nevoie de mai

mult decât o simplă victorie dacă voia să nu se mai spună niciodată că rana îl slăbise.

Urmară strigăte de încântare și coada din fața ceaunului se curbă, înconjurându-i pe cei doi băieți. Privirea uluită de pe chipul lui Shanjat dispăru când se răsuci, turbat de furie, atacând cu toată forța.

Jardir undui ca un dansator ca să-i evite primele lovituri, exact atât de iuți cum îl prevenise Abban. În cele din urmă, așa cum se așteptase, o mișcare sălbatică a mâinii îl dezechilibră pe Shanjat când lovitura își ratā ținta. Jardir pāși în stânga, ferindu-se și înfigându-și cotul drept în rinichiul lui, ca o suliță. Băiatul mai mare țipă de durere și trecu pe lângă el împleticindu-se.

Jardir se răsuci brusc și-l lovi din nou cu cotul, de data asta în spate, trântindu-l. După săptămânile de ședere în ghips avea brațul subțire și palid, dar acum își simțea într-adevăr oasele mai tari, exact așa cum îi spusese *dama'ting.*

Însă Shanjat îl prinse de gleznă, smucindu-l și trăgându-l peste el. Se luptară în praf, unde greutatea lui Shanjat și brațele lui mai lungi erau un avantaj. Imobiliză capul lui Jardir, apăsându-și pumnul drept pe gâtul lui cu mâna stângă.

Lumea prinse să se-ntunece și Jardir începu să se teamă că riscase prea mult, dar primi senzația cu brațele deschise, asemenea durerii, refuzând să se recunoască înfrânt. Cu piciorul din spate izbi strivitor între picioarele lui Shanjat, care-și desfăcu strânsoarea sufocantă, urlând. Jardir se eliberă răsucindu-se și se apropie de încheieturile celuilalt pentru ca loviturile acestuia, atunci când îl nimereau, să fie lipsite de forță. Încet, cu dificultate, izbuti s-ajungă în spatele lui Shanjat, lovindu-l cu putere în toate punctele vulnerabile – ochi, gât, pântece – între timp. Apoi, în sfârșit în poziția dorită, prinse brațul drept al băiatului mai mare și i-l răsuci, lăsându-se cu genunchii pe spatele lui, apăsându-se cu toată greutatea. Când îi simți cotul înțepenindu-se, se propti cu umărul în el și săltă brațul.

— Aaahhh! urlă Shanjat, și Jardir știu că de-acum era simplu să-i rupă brațul, așa cum îl rupsese Hasik pe-al lui.

— Ai păstrat locul pentru mine, nu-i așa? întrebă cu voce sonoră.

— Te omor, șobolanule! strigă Shanjat, izbind în praf cu mâna liberă în timp ce se zvârcolea, fără să poată scăpa de Jardir.

— Spune! îi ceru acesta, ridicându-i brațul mai mult.

Simți încordarea osului și știu că nu mai putea să reziste prea mult.

— Mai bine mă duc în abisul lui Nie! strigă Shanjat.

Jardir ridică din umeri.

— Oasele devin mai tari după ce-au fost rupte. Ședere plăcută la *dama'ting.*

Trase în sus și simți osul pocnind și mușchiul sfâșiindu-se. Shanjat urlă de durere.

Jardir se ridică încet și se uită pe rând la băieții din jur, vrând să vadă dacă vreun altul voia să-l provoace, dar, pe când mulți priveau cu ochi holbați, nimeni nu părea gata să-l răzbune pe Shanjat, care zăcea în praf, urlând.

— Faceți loc! se răsti maestrul de instrucție Kaval, împingându-se prin mulțime. Se uită la Shanjat, apoi la Jardir. Pentru tine încă mai e speranță, băiete, mormăi. Înapoi în șir, cu toții, strigă sau aruncăm terciul în gropile cu necurățenii!

Băieții se grăbiră să-și ocupe locurile, dar, în toată zăpăceala, Jardir îi făcu semn lui Abban, chemându-l să treacă în spatele lui.

— Hei! strigă Jurim, următorul din șir, dar când Jardir se uită urât la el, se trase înapoi, făcându-i loc lui Abban.

Kaval îl lovi pe Shanjat cu piciorul.

— Ridică-te, șobolanule! Nu ai picioarele rupte, așa că nu te-aștepta să te ducă alții la *dama'ting,* după ce te-a bătut un băiat pe jumătate cât tine!

Îl prinse de brațul teafăr și-l săltă în picioare, apoi îl târî spre cortul vindecătoarelor. Băieții rămași în șir huiduiră și fluierară în urma lui.

— Nu pricep, spuse Abban. De ce nu s-a dat bătut?

— Pentru că e un războinic, răspunse Jardir. Tu te-ai da bătut dacă s-ar repezi un *alagai* la tine?

Ideea îl făcu pe Abban să se cutremure.

— E cu totul altceva.

Jardir clătină din cap.

— Nu, nu este.

•

Hasik și câțiva dintre ceilalți băieți mai mari își începură antrenamentele pe zidurile Labirintului la scurt timp după ce Jardir scăpase de ghips. Își pierdură *bido*-urile în Labirint, un an mai târziu, și supraviețuitorii, printre care și Hasik, începură să

fie văzuți trecând țanțoși pe lângă terenul de instrucție în noile lor haine negre, pe drumul către Marele Harem. Ca toți ceilalți *dal'Sharum,* aveau acum cât mai puțin cu putință de-a face cu *nie'Sharum.*

Pentru Jardir, timpul trecea repede, zilele unindu-se într-o buclă fără sfârșit. În fiecare dimineață, îl asculta pe *dama* ridicând în slăvi meritele lui Everam și ale tribului Kaji. Învăța despre celelalte triburi din Krasia, aflând de ce erau mai prejos și de ce erau, mai ales majahii, orbi la adevărurile lui Everam. *Dama* vorbea și despre alte ținuturi și despre lașii *chin* din nord, care-și abandonaseră sulițele și trăiau ca niște *khaffit,* tremurând în fața *alagai*-ilor.

Jardir nu era niciodată mulțumit de locul lor în șirul din fața ceaunului cu terci, era întotdeauna preocupat de apropierea de primele locuri, unde castroanele erau mai pline. Și-i lua drept țintă pe băieții din dinaintea lui și-i trimitea rând pe rând în cortul *dama'ting,* trăgându-l întotdeauna pe Abban după el. Când împlini unsprezece ani, ocupau locurile din frunte, înaintea mai multor băieți mai mari, care le făceau loc ocolindu-i de departe.

După-amiezile erau ocupate de antrenamente sau de alergări, în chip de ținte de exercițiu pentru *dal'Sharum*-ii aruncători de plase. Noaptea, Jardir stătea întins pe podeaua de piatră rece din *Kaji'sharaj,* încordându-și auzul ca să distingă zgomotele *alagai'sharak*-ului de afară și visând la ziua în care avea să ajungă printre bărbați.

Pe măsură ce *Hannu Pash* progresa, o parte dintre băieți erau aleși de *dama* pentru o pregătire specială, erau puși pe calea purtării albului. Plecau din *Kaji'sharaj* și nu mai reapăreau niciodată. Jardir nu fusese ales pentru o asemenea onoare, dar nu-i păsa. Nu dorea câtuși de puțin să-și petreacă zilele studiind pergamente vechi sau strigându-și rugile către Everam. Era născut pentru suliță.

Dama părea mai interesat de Abban, care cunoștea literele și cifrele, însă tatăl lui fusese *khaffit,* fapt care nu-i era pe plac, cu toate că, teoretic, rușinea unui bărbat nu se răsfrângea asupra fiilor săi.

— Mai bine lupți, îi spuse *dama* lui Abban în cele din urmă, bătându-l cu pumnul peste pieptul lat.

Băiatul își păstrase în mare măsură trupul masiv, însă asprimea antrenamentelor neîntrerupte îi preschimbase grăsimea în mușchi. Se transforma într-adevăr într-un războinic formidabil și răsuflă ușurat când deveni limpede că n-avea să fie chemat să-mbrace veșmântul alb.

Alți băieți, prea firavi sau prea lenți, erau alungați din *Kaji'sharaj,* fiind considerați *khaffit* – erau siliți să se reîntoarcă la hainele cafenii ale copiilor pentru tot restul vieților lor. Era, de departe, soarta cea mai cumplită, le făcea familiile de rușine și-i lipsea de speranța intrării în paradis. Cei cu inimi de luptători se ofereau adesea să fie Ademenitori, oameni care batjocoreau demonii și-i îndreptau spre capcanele din Labirint. Era o viață scurtă, dar le oferea onoarea de a ajunge în paradis unor oameni care altminteri n-ar fi avut-o niciodată.

În cel de al doisprezecelea an al vieții sale, lui Jardir i se îngădui să vadă pentru prima oară Labirintul. Maestrul de instrucție Qeran îi duse pe cei mai mari și mai puternici dintre *nie'Sharum* pe marele zid glifat – nouă metri de gresie verticală, privind în jos, spre terenul de ucidere a demonilor, ocupat cândva, în vremurile străvechi, când Krasia era mai populată, de un întreg cartier. Era doldora de ruinele colibelor de demult și de zeci de ziduri de gresie mai scunde. Aveau numai șase metri și suprafața acoperită de glife. Unele se întindeau pe distanțe mari și conturau colțuri ascuțite, în timp ce altele erau alcătuite dintr-o singură lespede sau formau un singur unghi. Împreună, alcătuiau un labirint plin de gropi menite să prindă *alagai* în capcană și să-i rețină până la răsăritul soarelui.

— Zidul de sub tălpile voastre, spuse Qeran, dând cu piciorul în piatră, ne apără femeile, copiii, și chiar pe *khaffit* – aici scuipă dincolo de zid – de *alagai.* Celelalte, adăugă, rotindu-și brațele pe deasupra zidurilor Labirintului, ce păreau să se răsucească la nesfârșit – îi țin pe *alagai* captivi înăuntru, cu noi.

La asta își încleștă pumnii și toți băieții îi împărtășiră mândria evidentă. Jardir se imagină alergând prin Labirint, cu sulița și cu scutul în mână, și inima i se avântă în zbor spre înălțimi. Pe nisipul acela îmbibat cu sânge îl aștepta gloria.

Merseră pe culmea zidului gros până când ajunseră la un pod de lemn, care putea fi ridicat cu un troliu. Podul cobora către unul dintre zidurile Labirintului, unite de arcuri de piatră, acolo unde nu erau destul de apropiate ca să poți sări de pe unul pe

altul. Erau ziduri mai subțiri, pe alocuri n-aveau nici măcar lățimea unei tălpi.

— Culmile zidurilor sunt înșelătoare pentru războinicii mai bătrâni, spuse Qeran, în afară de Observatori.

Observatorii erau *dal'Sharum* din triburile Krevakh și Nanji. Erau scărari, fiecare cărând o scară placată cu oțel, înaltă de aproape patru metri. Acestea se puteau uni între ele sau puteau fi folosite separat, iar Observatorii erau atât de agili încât puteau sta în echilibru în vârful unei scări nesprijinite, supraveghind câmpul de luptă. Cei din tribul Krevakh se supuneau tribului Kaji, iar cei din Nanji tribului Majah.

— Anul viitor, voi, băieți, adăugă Qeran, îi veți ajuta pe Observatorii krevakh, urmărind *alagai,* înștiințându-i pe războinicii din Labirint unde se află și transmițând ordinele de la un *dal'Sharum* la altul.

Își petrecură restul zilei alergând pe ziduri.

— Trebuie să cunoașteți fiecare colțișor din Labirint la fel de bine cum vă cunoașteți sulițele, le spuse Qeran.

Iuți și agili, *nie'Sharum* strigau, în culmea încântării, sărind de pe un zid pe altul și traversând în fugă podurile arcuite. Jardir și Abban râdeau, cuprinși de veselie.

Dar, cu trupul lui masiv, lui Abban nu-i era ușor să-și mențină echilibrul și pe un pod îngust alunecă și căzu de pe zid. Jardir se repezi să-l prindă de mână, dar nu suficient de repede.

— Lua-m-ar Nie! înjură el când degetele li se șterseră unele de altele și prietenul lui se prăbuși.

Abban țipă scurt înainte de a lovi pământul și, chiar și de la șase metri înălțime, Jardir văzu că își rupsese picioarele.

În spatele lui răsună un hohot de râs scrâșnit, ca un fornăit de cămilă. Se întoarse și-l văzu pe Jurim plesnindu-se peste genunchi.

— Abban e mai mult cămilă decât pisică! strigă băiatul.

Jardir mârâi și-și încleștă pumnul, dar, înainte de a apuca să-l ridice, apăru maestrul de instrucție Qeran.

— Crezi că antrenamentul vostru e un joc? întrebă.

Până să-și tragă Jurim răsuflarea ca să răspundă, Qeran îl prinse de *bido* și-l aruncă după Abban. Băiatul țipă în timpul căderii de la șase metri, izbi pământul cu putere și rămase nemișcat.

Maestrul de instrucție se întoarse spre ceilalți băieți.

— *Alagai'sharak* nu e o glumă, le spuse. Mai bine muriți cu toții aici decât să vă faceți frații de rușine noaptea.

Băieții se traseră înapoi, dând din cap.

Qeran se uită la Jardir.

— Fugi și anunță-l pe maestrul de instrucție Kaval. El o să trimită oameni ca să-i ducă pe cei doi la *dama'ting.*

— Ar merge mai repede dacă i-am duce noi, cuteză Jardir să răspundă, știind că soarta lui Abban ar fi putut depinde de câteva minute prețioase.

— Numai bărbaților le e îngăduit să intre în Labirint, *nie'Sharum,* zise Qeran. Fugi înainte ca *dal'Sharum* să trebuiască s-adune trei.

•

După ce-și mâncară terciul din seara aceea, Jardir se furișă atât de aproape cât cuteza, încordându-și auzul ca să prindă cuvintele încete ale *dama'ting* venite să-i vorbească maestrului de instrucție Qeran.

— Jurim și-a rupt mai multe oase și din pricina asta a pierdut mult sânge, dar își va reveni, spuse ea, ca și cum ar fi fost vorba despre ceva cu nimic mai important decât culoarea nisipului. Vălul îi ascundea orice expresie a feței. Însă celălalt, Abban, are picioarele rupte în mai multe locuri. Va merge din nou, dar s-ar putea să nu mai poată s-alerge.

— O să fie în stare să lupte? întrebă Qeran.

— E prea devreme ca s-o putem spune.

— Dacă așa stau lucrurile, ar trebui să-l ucideți acum. Mai bine mort decât *khaffit.*

Dama'ting își îndreptă spre el degetul ridicat, și maestrul de instrucție se trase înapoi.

— Nu poruncești tu, *dal'Sharum*, ce trebuie să se petreacă în pavilionul *dama'ting.*

Maestrul de instrucție își împreună imediat mâinile ca pentru rugăciune și se înclină atât de adânc încât barba aproape că-i atinse pământul.

— O implor pe *dama'ting* să mă ierte, spuse. N-am vrut să fiu lipsit de respect.

Ea dădu din cap.

— Bineînțeles că n-ai vrut. Ești un maestru de instrucție *dal'Sharum* și, în viața de apoi, vei adăuga gloriei tale pe cea a

celor cărora le-ai dat învățătură și vei sta printre muritorii cei mai prețuiți de Everam.

— *Dama'ting* mă onorează, zise el.

— Totuși, continuă ea, îți va prinde bine să ți se-aducă aminte care ți-e locul. Cere-i lui *Dama* Khevat o pedeapsă. Douăzeci de lovituri cu coada de *alagai* ar trebui să fie de-ajuns.

Jardir icni. Coada de alagai era cel mai dureros bici – trei fâșii de piele împletite, cu cârlige de metal pe toată lungimea ei de un metru și-un sfert.

— *Dama'ting* e milostivă, spuse Qeran, cu fruntea încă aplecată spre pământ.

Jardir fugi înainte de a fi observat de vreunul dintre cei doi, minunându-se de cele auzite.

•

— N-ar trebui să fii aici, șuieră Abban, când Jardir se ghemui, trecând pe sub clapa pavilionului *dama'ting.* O să te omoare dacă te prind!

— Am vrut să văd dacă te simți bine, spuse Jardir.

Ceea ce era destul de adevărat, însă Jardir inspecta cortul din priviri cu mare atenție, sperând, deși știa că n-avea sens să spere, s-o revadă pe Inevera. Din ziua în care își rupsese brațul n-o mai văzuse, dar nu-i uitase frumusețea.

Abban se uită la picioarele lui zdrobite, strâns înfășurate în ghipsul care se întărea.

— Nu știu dac-o să mă mai simt vreodată bine, prietene.

— Prostii! zise Jardir. După ce se vindecă, oasele frânte sunt mai tari. O să te-ntorci pe ziduri cât ai clipi.

— Poate, oftă Abban.

Jardir își mușcă buza.

— Ți-am înșelat așteptările. Ți-am făgăduit să te prind când o să cazi. Am jurat pe lumina lui Everam.

Abban îi luă mâna.

— Și nu mă-ndoiesc că ai fi făcut-o. Te-am văzut repezindu-te să mă prinzi de mână. Nu e vina ta că m-am izbit de pământ. Eu consider că ți-ai respectat legământul.

Ochii lui Jardir se umplură de lacrimi.

— N-o să-ți mai înșel niciodată așteptările, făgădui el.

În clipa aceea, o *dama'ting* care venea din adâncurile pavilionului intră, tăcută, parcă plutind, în despărțitura ocupată de Abban. Se uită la cei doi băieți și întâlni ochii lui Jardir. După

o zvâcnire puternică, lui aproape că-i stătu inima în loc și-și simți obrajii răcindu-se. Clipa în care se priviră astfel păru să se prelungească la nesfârșit. Sub voalurile albe, opace, expresia femeii era de nedeslușit.

Într-un târziu, își înclină capul către clapa de la ieșire. Jardir răspunse cu un gest de încuviințare, aproape nevenindu-i să creadă că fusese atât de norocos. Strânse mâna lui Abban pentru o ultimă oară și se repezi afară din cort.

•

— O să-ntâlniți demoni ai vântului pe ziduri, dar nu trebuie să-i atacați, spuse Qeran, mergând într-o parte și într-alta prin fața grupului de *nie'Sharum.* Aceasta va fi datoria *dal'Sharum* pe care-i veți sluji. Însă e important să vă-nțelegeți dușmanii.

Jardir asculta cu atenție, stând la locul său obișnuit din fruntea grupului, simțind însă dureros absența lui Abban de lângă el. Jardir crescuse alături de trei surori mai mici, iar pe Abban îl găsise chiar în ziua sosirii lor la *Kaji'sharaj.* Singurătatea era un sentiment straniu.

— *Dama* ne spun că demonii vântului își au sălașul pe al patrulea nivel al abisului lui Nie, li se adresă Qeran băieților, arătând cu sulița o creatură înaripată, desenată cu cretă pe zidul din gresie. Unii, cum sunt proștii din tribul Majah, îi subestimează, fiindcă le lipsește carapacea groasă a demonilor nisipului, dar voi să nu vă lăsați înșelați. Demonul vântului se află mai departe de ochii lui Everam și e o creatură mult mai mârșavă. Pielea lui respinge totuși vârfurile sulițelor omenești și zboară atât de repede încât e greu de nimerit. Ghearele lui lungi, continuă el, arătând cu vârful suliței armele primejdioase, pot reteza capul unui om înainte ca acesta să apuce să-l vadă, iar botul ca un cioc poate sfâșia o față omenească dintr-o singură mușcătură. Se întoarse spre băieți. Așadar, care-i sunt slăbiciunile?

Mâna lui Jardir se ridică imediat. Maestrul de instrucție dădu din cap către el.

— Aripile, răspunse băiatul.

— Corect, încuviință Qeran. Sunt din aceeași membrană dură ca pielea, dar e întinsă în strat subțire pe cartilaje și oase. Un bărbat puternic o poate străpunge cu sulița sau o poate tăia dacă are sabia bine ascuțită și creatura se află aproape. Și altceva?

Mâna lui Jardir se ridică din nou prima. Ochii maestrului de instrucție zvâcniră către ceilalți băieți, dar niciunul nu mai avea mâna ridicată. Jardir era cu mai bine de doi ani mai mic decât toți ceilalți din grup, dar băieții mai mari se retrăgeau din fața lui, și nu doar când se forma șirul terciului.

— Sunt stângaci și înceți pe pământ, spuse Jardir când Qeran dădu din cap către el.

— Corect. Dacă sunt siliți să coboare, demonii vântului trebuie să-și ia avânt alergând sau să se cocoațe pe ceva și să sară ca s-ajungă din nou în aer. Locurile strâmte din Labirint au fost gândite astfel tocmai ca să nu poată face niciuna, nici alta. Luptătorii de pe zid se vor strădui să-i prindă cu plase sau să-i împiedice în lațuri cu greutăți la capete. Datoria voastră va fi să-i anunțați pe cei de jos unde-au căzut.

Se uită la copii.

— Cine-mi poate spune care e semnalul pentru „demon al vântului căzut”?

Mâna lui Jardir se ridică.

•

Abban și Jurim li se alăturară celorlalți *nie'Sharum* abia după trei luni. Abban se întoarse pe terenul de instrucție șchiopătând vizibil și asta-l făcu pe Jardir să se încrunte.

— Încă te dor picioarele? îl întrebă.

Abban dădu din cap.

— Poate că oasele mele or fi mai tari după vindecare, dar nu sunt mai drepte.

— A trecut prea puțin timp, spuse Jardir. Te vindeci curând.

— *Inevera,* răspunse Abban. Cine poate ști care e voința lui Everam?

— Ești pregătit să te bați în șirul terciului? întrebă Jardir, arătând cu capul către maestrul de instrucție care venea cu ceaunul.

Abban păli.

— Nu încă, te implor. Dacă-mi cedează picioarele, voi fi stigmatizat pentru totdeauna.

Jardir se încruntă, dar dădu aprobator din cap.

— Numai să nu dureze prea mult, spuse, altminteri purtarea asta o să te stigmatizeze în aceeași măsură.

Vorbind, se îndreptă spre partea din față a șirului și ceilalți băieți se retraseră din fața lui ca șoarecii din fața pisicii,

lăsându-i să primească primele castroane. Băieții din șirul terciului se uitară cu ciudă la Abban, dar niciunul nu îndrăzni să-l provoace.

Jurim nu avu parte de un asemenea tratament, și Jardir îl privi cu răceală, încă amintindu-și de râsul lui hârâit din momentul căderii lui Abban. Jurim mergea puțin cam țeapăn, dar fără nimic din șchiopătatul care afecta deplasarea lui Abban. Băieții din șir se uitară urât la el, ceea ce nu-l împiedică să se îndrepte spre vechiul lui loc, din spatele lui Shanjat.

— Locul e ocupat, schilodule, spuse Esam, un alt *nie'Sharum* de sub comanda lui Jardir. La coada șirului cu tine!

Esam era un luptător excelent, și Jardir privea înfruntarea cu un oarecare interes.

Jurim zâmbi și-și depărtă mâinile, ca și cum ar fi implorat, însă Jardir îi văzu poziția picioarelor și nu se lăsă păcălit. Jurim se avântă într-un salt, îl înșfăcă pe Esam și-l trânti la pământ. Totul se termină într-o clipă, cu Jurim înapoi, pe locul care i se cuvenea. Jardir dădu din cap. Jurim avea inimă de războinic. Aruncă o privire către Abban, care-și terminase terciul și nici măcar nu observase lupta, și clătină din cap cu tristețe.

— Adunați-vă, șobolanilor! strigă Kaval, când văzu castroanele stivuite.

Jardir se apropie imediat de maeștrii de instrucție și ceilalți băieți îl urmară.

— Despre ce crezi că-i vorba? întrebă Abban.

Jardir ridică din umeri.

— O s-aflăm imediat.

— Veți avea cu toții parte de o încercare a bărbăției, spuse Qeran. Veți trece prin noapte și vom afla cine are inimă de războinic și cine nu.

Abban respiră scurt, speriat, însă Jardir simți o răbufnire de entuziasm. Fiecare încercare îl aducea mai aproape de mult râvnita robă neagră.

— Din satul Baha kad'Everam nu s-a mai primit nicio veste de câteva luni și ne temem că e posibil să fi făcut niște *alagai* o spărtură în glifele lor, continuă Qeran. Bahavanii sunt *khaffit,* e adevărat, dar descind din Kaji, și *Damaji* a hotărât că nu-i putem abandona.

— Vrea să spună că nu putem renunța la ceramica valoroasă pe care ne-o trimit, murmură Abban. În Baha locuiește meșterul

olar Dravazi, și lucrările lui înfrumusețează toate palatele din Krasia.

— Banii sunt singurul lucru la care te gândești? se răsti Jardir. Și dac-ar fi fost cei din urmă câini de pe Ala, tot s-ar fi aflat infinit mai presus decât *alagai*-i și ar fi trebuit să fie apărați.

— Ahmann! se rățoi Kaval. Ai ceva de-adăugat?

Jardir redeveni brusc atent.

— Nu, maestre de instrucție!

— Atunci stăpânește-ți limba, zise Kaval, sau ți-o tai.

Jardir dădu din cap și Qeran continuă.

— Cincizeci de războinici, voluntari cu toții, vor face drumul de o săptămână până la Baha, conduși de *Dama* Khevat. Voi mergeți ca să-i ajutați, să le cărați armele, să le hrăniți cămilele, să le pregătiți mâncarea și să le-ascuțiți sulițele. Se uită la Jardir. În călătoria asta, tu vei fi *Nie Ka,* fiu al lui Hoshkamin.

Jardir făcu ochii mari. *Nie Ka,* „primul nimeni”, însemna că era primul dintre *nie'Sharum*, nu doar în șirul terciului, ci și în ochii maeștrilor de instrucție – și putea să le dea ordine celorlalți băieți și să-i pedepsească după bunul lui plac. Nu mai avuseseră niciun *Nie Ka* de câțiva ani, de când Hasik își câștigase veșmântul negru. Era o onoare colosală care nici nu se acorda, nici nu se primea cu nechibzuință. Pentru că, odată cu puterea pe care-o oferea, venea și responsabilitatea. Qeran și Kaval aveau să-l considere vinovat pentru greșelile celorlalți băieți și să-l pedepsească în consecință.

Jardir se înclină adânc.

— Mă onorezi, maestre de instrucție. Mă rog lui Everam să nu dezamăgesc.

— Ar fi bine să fie așa, dacă vrei să scapi netăbăcit, spuse Kaval, în timp ce Qeran luă o fâșie de piele împletită și i-o legă în jurul brațului, chiar sub umăr, ca simbol al rangului.

Inima băiatului începu să bată mai tare. Nu era decât o fâșie de piele, dar, în clipa aceea, părea însăși coroana lui Kaji. Se gândi cum avea să-i povestească *dama* despre asta mamei sale, când avea să vină la el după ajutorul săptămânal, și îi crescu sufletul de mândrie. Deja începea să le redea femeilor din familia lui onoarea.

Și nu era numai atât, ci și o adevărată încercare a bărbăției. Săptămâni de călătorie cu nopțile petrecute sub cerul liber. Avea să vadă *alagai* de aproape, adică avea să-și cunoască

dușmanii nu doar din desenele cu creta pe tăblițe de ardezie sau zărindu-i de la mare distanță în timp ce alerga pe coama zidului. Era cu adevărat o zi a noilor începuturi.

După ce *nie'Sharum* primiră îngăduința să plece, Abban se întoarse spre Jardir. Zâmbi, lovindu-l cu pumnul în braț și în fâșia de piele împletită înnodată în jurul lui.

— *Nie Ka,* spuse. O meriți, prietene. O să fii în curând *kai'Sharum,* o să conduci războinici adevărați în luptă.

Jardir ridică din umeri.

— *Inevera,* spuse el. Să lăsăm ziua de mâine să ne-aducă orice vrea. Pentru azi, această onoare e de-ajuns.

— Ai avut dreptate mai devreme, firește, continuă Abban. Inima mea se amărăște uneori când văd cum sunt tratați *khaffit,* și am dat glas amărăciunii. Bahavanii merită să-i apărăm și mai mult decât atât.

Jardir dădu din cap.

— Știam că e așa. Și eu am vorbit fără chibzuință, prietene. Știam că-n inima ta e mai mult decât lăcomia unui negustor.

Îl strânse pe Abban de umăr și alergară amândoi să-și îndeplinească însărcinările, pregătindu-se pentru expediție.

•

Plecară la amiază, cincizeci de luptători Kaji, printre care și Hasik, împreună cu *Dama* Khevat, cu maestrul de instrucție Kaval, doi Observatori krevakh și echipa lui Jardir de *nie'Sharum* de elită. Câțiva războinici, cei mai vârstnici, conduceau pe rând căruțele cu provizii, trase de cămile, însă ceilalți mergeau pe jos, în fruntea procesiunii care se îndrepta spre poarta mare a orașului. Jardir și ceilalți băieți călătoreau prin Labirint în căruțele cu provizii, ca să nu pângărească acel pământ sacru.

— Numai *dama* și *dal'Sharum* își pot pune tălpile pe sângele fraților și al străbunilor lor, îi prevenise Kaval. O să plătiți scump dacă o veți face.

Odată ce ieșiră din cetate, maestrul de instrucție lovi cu sulița în căruțe.

— Toată lumea coboară! se răsti el. Mergem până la Baha pe jos!

Abban se uită uluit la Jardir.

— E vorba de o săptămână de drum prin deșert, fără să ne apere de soare nimic altceva în afară de *bido*!

Jardir sări din căruță.

— E același soare care ne dogorește pe terenul de instrucție. Arătă către grupul de *dal'Sharum* din fața atelajelor. Fii recunoscător că nu porți decât un *bido.* Ei au haine negre care absorb căldura, și fiecare are scut și suliță, și o armură pe dedesubt. Dacă ei pot merge, putem și noi.

— Haide, nu vrei să-ți întinzi picioarele, după toate săptămânile pe care ni le-am petrecut în ghips? rânji Jurim, pocnindu-l pe Abban peste umăr înainte de a sări jos.

Ceilalți *nie'Sharum* îi urmară, mergând în cadența impusă de numărătoarea lui Jardir, ca să țină pasul cu căruțele și cu războinicii. Kaval rămăsese în spatele lor, urmărindu-i din priviri, dar lăsă comanda în seama băiatului. Care se simți potopit de un val de mândrie când văzu câtă încredere îi acorda maestrul de instrucție.

Mergeau pe o potecă de nisip bătătorit și de pământ tare, mărginită de un șir de stâlpi călăuzitori. Nisipul fierbinte cu care-i biciuia nelipsitul vânt se aduna în calea lor, îngreunându-le înaintarea. Soarele încingea nisipul atât de tare încât îi ardea chiar și prin sandale. Dar, în ciuda tuturor acestora, *nie'Sharum,* căliți de anii de instrucție, mărșăluiau fără să se plângă. Jardir îi privea și se simțea mândru.

Însă, în scurt timp, înțelese că Abban nu putea ține pasul. Scăldat în sudoare, șchiopăta din ce în ce mai puternic pe terenul denivelat și se împiedica des. La un moment dat, se clătină, dând peste Esam, care-l împinse cu violență peste Shanjat. Acesta îl împinse înapoi, și Abban izbi pământul cu putere. Ceilalți băieți râseră când scuipă nisip din gură.

— Nu vă opriți, șobolanilor! strigă Kaval, lovind cu sulița în scut.

Jardir ar fi vrut să-și ajute prietenul să se ridice, însă știa că n-ar fi făcut decât să-nrăutățească lucrurile.

— Sus! se răsti, în schimb.

Abban îl privi cu ochi rugători, dar el se mulțumi să clatine din cap și să-l lovească apoi cu piciorul, știind că-i făcea un bine.

— Îmbrățișează durerea și ridică-te, prostule, îi zise cu voce joasă, răgușită, sau o s-o sfârșești ajungând *khaffit,* ca taică-tău.

Suferința din privirea lui Abban îl săgetă, însă spusese adevărul. Și Abban o știa. Trase aer în piept, se ridică și o porni pe urmele celorlalți împleticindu-se. Ținu o vreme pasul, apoi începu din nou să rămână tot mai în urmă, aflându-se tot mai

aproape de coada șirului, dând adesea peste ceilalți și fiind împins. Kaval, care nu scăpa nimic din ochi, observă și veni lângă Jardir.

— Dacă ne-ncetinește ritmul, băiete, spuse el suficient de tare ca să fie auzit de ceilalți, tu o să primești loviturile de curea.

Jardir dădu din cap.

— Așa se și cuvine, maestre de instrucție. Eu sunt *Nie Ka.*

Kaval mormăi, dar nu mai zise nimic.

Jardir se-ntoarse spre ceilalți.

— Jurim și Abban, urcați în căruțe, porunci el. V-ați întors de curând din cortul *dama'ting,* nu sunteți pregătiți pentru un marș de-o zi.

— Pișat de cămilă! mârâi Jurim, cu degetul întins spre fața lui Jardir. N-o să merg în căruță, ca o femeie, numai fiindcă fiul mâncătorului de porci nu poate ține pasul!

Cuvintele abia îi ieșiseră dintre buze când îl lovi Jardir. Îl prinse de încheietura mâinii și se răsuci, împingându-l cu forță în umăr. Băiatul mai mare n-avu de ales: dacă ar fi opus rezistență, Jardir i-ar fi rupt brațul, așa că lăsă lovitura să-l arunce pe spate. Jardir continuă să-l țină de braț, trăgând de el cu putere în timp ce-și punea talpa pe gâtul lui.

— O să mergi în căruță fiindcă ți-o poruncește *Nie Ka,* spuse cu voce sonoră, în timp ce Jurim se împurpura la față. Uită asta încă o dată și-o să plătești scump.

Jurim se învinețise când izbuti să dea din cap și, imediat ce-l eliberă Jardir, se strădui cu disperare să-și recapete răsuflarea.

— *Dama'ting* a poruncit să mergeți în fiecare zi din ce în ce mai mult, până vă recăpătați puterile pe de-a-ntregul, minți Jardir. Mâine o să mărșăluiți cu o oră în plus. Se uită la Abban cu răceală. Amândoi.

Abban dădu din cap cu înflăcărare și cei doi se îndreptară spre căruțe. Jardir îi urmări cu privirea, rugându-se pentru refacerea grabnică a prietenului său. Nu-l putea ajuta la nesfârșit să scape cu fața curată.

Se uită la ceilalți *nie'Sharum,* care se holbau la el, și mârâi.

— Am ordonat eu să v-opriți? întrebă, și băieții se grăbiră să-și continue marșul.

Impuse un ritm de două ori mai rapid până când ajunseră coloana din urmă.

•

La căderea nopții, Jardir îi puse pe *nie'Sharum* să pregătească masa și așternuturile, în vreme de *dama* și Glifarii Capturatori se ocupau de cercul de glife. Când îl terminară, *dal'Sharum* se așezară de-a lungul lui, cu fața spre exterior, cu scuturile lipite unele de altele și cu sulițele pregătite, în timp ce soarele apunea și demonii se înălțau.

La o distanță atât de mică de oraș, demonii apăreau în forță, șuierând la războinici și năpustindu-se spre ei. Jardir, care îi vedea pentru prima oară atât de aproape, îi studia calm, memorându-le mișcările când săreau la atac.

Glifarii Capturatori își făcuseră bine treaba, și magia se aprinse, ținându-i pe *alagai* la distanță. Când se izbiră de glife, *dal'Sharum* scoaseră un strigăt și atacară cu sulițele. Cei mai mulți nimeriră în carapacele demonilor nisipului, dar câteva lovituri precise, în ochi sau în gâtul descoperit, uciseră. Războinicii păreau să se joace încercând să-și nimerească ținta în lumina de câteva clipe a magiei, și râdeau și-i felicitau pe puținii care reușeau s-o facă. Aceștia se duceau să mănânce, iar ceilalți continuau să-ncerce, în vreme ce demonii începeau să se adune. Jardir observă că Hasik își umplu castronul printre primii.

Se uită la maestrul de instrucție Kaval, care se îndepărta de cerc după ce omorâse el însuși un demon. Băiatul îl vedea pentru prima oară cu vălul roșu, de noapte, ridicat. Îi prinse privirea și, când bărbatul dădu din cap, se apropie de el și se înclină adânc.

— Maestre de instrucție, spuse, ăsta nu e *alagai'sharak,* așa cum am învățat noi că trebuie să-l purtăm.

Kaval râse.

— Ăsta nu e nicidecum *alagai'sharak,* băiete, e doar un simplu joc, ca să ne păstrăm sulițele ascuțite. Evejahul ne cere să purtăm *alagai'sharak* numai pe un teren special pregătit. Aici nu sunt nici gropi de capturare, nici ziduri de labirint, nici buzunare de ambuscadă. Am fi niște idioți dacă am ieși din cerc, dar asta nu-nseamnă că nu-i putem arăta soarelui câțiva *alagai.*

Jardir se înclină din nou.

— Mulțumesc, maestre de instrucție. Acum înțeleg.

Jocul continuă vreme de câteva ore, până când demonii rămași se convinseră că între glife nu era niciun gol și începură să dea târcoale taberei sau se așezară, sprijiniți pe labele din spate, la o distanță mai mare de o lungime de suliță,

mulțumindu-se să privească. Războinicii cu burțile pline se întoarseră să stea de veghe, huiduindu-i și fluierându-i pe cei care plecau la masă fără să fi ucis niciun *alagai.*

Odată ce mâncară cu toții, jumătate dintre luptători se întinseră în așternuturi, iar restul rămaseră ca un șir de statui în jurul taberei. După câteva ore de somn, ceilalți veniră să-și înlocuiască frații.

•

A doua zi, trecură pe lângă un sat *khaffit.* Jardir nu mai văzuse niciodată unul, deși în deșert erau numeroase oaze mărunte, cele mai multe în sudul și în estul orașului, unde câte un fir de apă izvora din pământ și umplea un mic lac. *Khaffit* fugiți din oraș se adunau adesea în ele, dar atâta vreme cât se hrăneau singuri, nu cerșeau lângă zidul orașului și nu atacau negustorii în trecere, *dama* erau mulțumiți fiindcă puteau să le ignore existența.

Erau și oaze mai întinse, unde un lac mai mare însemna că peste o sută de *khaffit* se adunau, adesea urmați de femei și de copii. Acestora *dama* le dădeau o oarecare atenție și triburile războinice pretindeau că anumite oaze le aparțin, așa cum făceau și cu fântânile din oraș, cerând plată, în muncă sau în bunuri, pentru a-i îngădui grupului de *khaffit* să locuiască acolo. *Dama* călătoreau din când în când până în cele mai apropiate sate, luând toți băieții mici pentru *Hannu Pash* și cele mai frumoase fete drept *jiwah'Sharum* pentru marile haremuri.

Satul pe lângă care trecură nu avea ziduri, ci doar, de-a lungul întregului perimetru, niște monoliți de gresie cu glife străvechi săpate adânc în piatră.

— Ce e locul ăsta? se miră Jardir, cu voce tare, din mers.

— Satul se numește Gresia, îi răspunse Abban. Aici trăiesc mai bine de trei sute de *khaffit.* Li se spune câini de groapă.

— Câini de groapă? întrebă Jardir.

Abban îi arătă o groapă imensă, una dintre multele din sat, unde bărbații și femeile trudeau cot la cot, scoțând gresie cu lopata, cu târnăcopul și cu fierăstrăul. Bărbații erau musculoși și lați în umeri, total diferiți de orice *khaffit* văzut de Jardir în oraș. Copii munceau alături de ei, încărcând căruțele și conducând cămilele care scoteau piatra din gropi. Purtau cu toții haine cafenii – bărbații și băieții aveau, deopotrivă, veste și tichii, iar rochiile de aceeași culoare ale femeilor și fetelor lăsau puțin pe

seama imaginației, fiindcă fețele, brațele și chiar și picioarele le erau, în cea mai mare parte, descoperite.

— Ăștia sunt oameni puternici, spuse Jardir. După ce lege au fost declarați *khaffit*? Sunt lași cu toții? Dar fetele și băieții? Nu sunt chemați să se cunune sau la *Hannu Pash*?

— Străbunii lor au fost, poate, declarați *khaffit* din pricina propriilor eșecuri, prietene, răspunse Abban, însă acești oameni sunt *khaffit* prin naștere.

— Nu înțeleg, zise Jardir. Nu există *khaffit* prin naștere.

Abban oftă.

— Spuneai că eu nu mă gândesc decât la negoț, dar poate tu ești acela care nu se gândește destul la toate. *Damaji* vor piatra pe care-o scot oamenii ăștia, și vor un grup de muncitori sănătoși. În schimb, *dama* sunt instruiți să nu vină după copiii acestor *khaffit.*

— Și condamnă copiii să-și petreacă viețile fiind tot *khaffit.* De ce și-ar dori părinții lor așa ceva?

— Părinții se pot purta bizar atunci când bărbații vin să le ia copiii.

Jardir își aduse aminte de lacrimile mamei lui și de țipetele mamei lui Abban și nu putu să nu fie de acord.

— Dar bărbații ăștia ar putea fi niște luptători excelenți, iar femeile lor, soții minunate, care să nască fii puternici. Se face risipă irosindu-i astfel.

Abban ridică din umeri.

— Cel puțin, când unul dintre ei e rănit, frații săi nu i se întorc împotrivă, ca o haită de lupi.

•

Abia după alte șase zile ajunseră la peretele de stâncă de lângă râul care trecea prin Baha kad’Everam. Pe drum nu mai întâlniră alte sate *khaffit.* Abban, a cărui familie făcuse negoț cu multe astfel de așezări, spunea că motivul era râul subteran ale cărui ape ieșeau la lumină în multe oaze din apropierea orașului, dar care nu ajungea atât de departe în est. Cele mai multe sate se aflau în sud, între Sulița Deșertului și munți, de-a lungul albiei acelui râu. Jardir n-auzise niciodată de vreun râu subteran, dar îl credea pe prietenul său.

Despre râul pe care-l vedeau nu se putea spune că ar fi curs pe sub pământ, dar, în decursul vremii, își săpase o vale adâncă, tăiată prin numeroase straturi de gresie și de argilă. Îi

vedeau albia jos, la o mare distanță, deși, de la o asemenea înălțime, apa părea doar un firicel.

Merseră către sud, de-a lungul stâncii, până ce se ivi cărarea care ducea spre sat, imposibil de zărit înainte de a ajunge chiar deasupra ei. *Dal'Sharum* suflară din corni, ca salut, dar nu primiră niciun răspuns în timp ce coborau, pe poteca abruptă și îngustă, către piața satului. Nici măcar acolo, în centrul așezării, nu se zărea vreun locuitor.

Satul Baha kad'Everam era construit pe trepte tăiate în stâncă. O scară largă, denivelată, le unea, construită în zigzag și formând câte o terasă pentru casele de argilă de pe fiecare nivel. În tot satul nu se vedea niciun semn de viață, și clapele de pânză unduiau alene în bătaia vântului. Îi aminteau lui Jardir de părți mai vechi din Săgeata Deșertului; porțiuni întinse din oraș fuseseră abandonate când scăzuse populația. Clădirile părăsite alcătuiau un testament din vremurile când krasianii erau numeroși.

— Ce s-a-ntâmplat aici? se întrebă mirat Jardir, cu glas tare.

— Nu e limpede? întrebă Abban.

Jardir îl privi curios.

— Nu te mai holba la sat și uită-te mai atent în jur, îi spuse prietenul său.

Jardir se întoarse și văzu că râul nu păruse un firicel numai din cauza înălțimii. Apele abia dacă se ridicau până la o treime din înălțimea albiei.

— N-a plouat destul, zise Abban, sau, în susul râului, apa a fost deviată. S-ar părea că schimbarea i-a lăsat pe bahavani fără peștele de care depindeau ca să supraviețuiască.

— Asta nu poate explica moartea întregului sat, spuse Jardir.

Abban ridică din umeri.

— Poate că apa a adunat nămol din albie și n-a mai fost bună de băut. Oricum, fiind fie bolnavi, fie înfometați, oamenii n-au mai putut să-și păstreze glifele.

Arătă urmele adânci lăsate de gheare în pereții de lut ai mai multor clădiri.

Kaval se întoarse spre Jardir.

— Căutați, în tot satul, orice semn că există supraviețuitori.

Jardir se înclină, apoi se întoarse spre *nie'Sharum*, pe care-i împărți în grupuri de câte doi, pentru a trimite fiecare grup pe

un alt nivel. Băieții urcau în fugă scările denivelate, cu aceeași ușurință cu care alergau pe zidurile Labirintului.

Își dădură în scurt timp seama că, după toate aparențele, Abban avusese dreptate. Aproape în toate clădirile se vedea că pătrunseseră *alagai,* erau dâre săpate de ghearele demonilor pe pereți și pe mobilă și urme de luptă pretutindeni.

— Totuși, nu sunt leșuri, observă Abban.

— Le-au mâncat, spuse Jardir, arătându-i, pe dușumea, ceea ce părea să fie o piatră neagră, cu câteva porțiuni albe ieșite în afară.

— Ce-i aia? întrebă Abban.

— Balegă de demon, răspunse Jardir. *Alagai* își mănâncă victimele în întregime și le răhățesc oasele.

Abban își duse mâna la gură, dar se dovedi că nu era de-ajuns. Fugi să verse lângă un perete.

Îi spuseră maestrului de instrucție Kaval ce găsiseră și el dădu din cap, de parcă s-ar fi așteptat la așa ceva.

— Mergi în spatele meu, *Nie Ka,* îi ceru el, și Jardir îl urmă când se îndreptă spre locul unde stătea *Dama* Khevat, alături de *kai'Sharum.*

— Nie'Sharum confirmă că nu există supraviețuitori, *Dama,* spuse Kaval.

Kai'Sharum avea rang mai înalt decât el, însă Kaval era un maestru de instrucție care antrenase probabil toți războinicii din aceea expediție, chiar și pe *kai'Sharum. Vorbele vălului roșu au mai multă greutate decât ale celui alb*, se spunea în Krasia.

Dama Khevat dădu din cap.

— *Alagai* au blestemat pământul când au pătruns printre glife, prinzând în capcana lumii noastre sufletele acestor *khaffit* morți. Le simt țipetele în aer. Se uită la Kaval. Asfințirea se revarsă asupra noastră. Ne vom petrece primele două zile și nopți pregătind satul și rugându-ne.

— Și a treia noapte a Asfințirii? întrebă Kaval.

— În a treia noapte, vom dansa *alagai'sharak,* răspunse Khevat, ca să sfințim pământul și să le eliberăm sufletele, spre a se putea reîncarna cu speranța intrării într-o castă mai bună.

Kaval se înclină.

— Firește, *Dama.*

Își ridică privirea spre scări și spre clădirile construite pe perete stâncii, apoi se uită la curtea largă de sub ele, care cobora spre malul râului.

— Aici vor fi mai ales demoni ai lutului, presupuse el, deși probabil că-și vor face apariția și câțiva ai vântului și ai nisipului. Se întoarse spre *kai'Sharum.* Cu îngăduința ta, îi voi pune pe *dal'Sharum* să sape în curte gropi glifate și să pregătească puncte de ambuscadă pe scări, ca să-i dea pe *alagai* jos de pe stâncă și să-i arunce apoi în gropi, ca s-aștepte acolo soarele.

Kai'Sharum se declară de acord printr-o înclinare a capului, iar maestrul de instrucție se întoarse spre Jardir.

— Pune-i pe *nie'Sharum* să curețe clădirile de toate resturile pe care le putem folosi pentru baricade.

Băiatul dădu din cap și se întoarse să plece, dar Kaval îl prinse de braț.

— Ai grijă să nu se pună pe jaf, îl preveni. Trebuie să sacrificăm totul în *alagai'sharak.*

•

— Noi doi vom curăța primul nivel, îi spuse Jardir lui Abban.

— Șapte e un număr norocos, răspunse prietenul lui. Lasă-i pe Jurim și pe Shanjat să-l curețe pe primul.

Jardir se uită la piciorul lui cu neîncredere. Abban izbutise să facă față marșului, dar șchiopătatul nu-i dispăruse și îl văzuse adesea masându-și piciorul, când credea că nu-l privea nimeni.

— Mă gândeam că până la primul e mai ușor de urcat, cu piciorul tău încă nevindecat pe de-a-ntregul.

Abban își puse mâinile în șolduri.

— Prietene, mă jignești! Sunt în formă, aidoma celei mai bune cămile din bazar. Ai avut dreptate să mă pui să merg tot mai mult în fiecare zi, iar un urcuș până la al șaptelea nivel nu-mi poate fi decât de folos.

Jardir ridică din umeri.

— Cum vrei, spuse și, după ce îi instrui pe ceilalți *nie'Sharum,* începură să urce.

Treptele inegale din Baha erau tăiate în stâncă și aveau, în punctele-cheie, margini din gresie și din lut. Uneori erau înguste, cât talpa unui bărbat, dar alteori era nevoie să faci mai mulți pași ca s-ajungi la treapta următoare. Piatra tocită purta urmele trecerii unui mare număr de căruțe încărcate, trase de animale de povară. Direcția treptelor se schimba după fiecare terasă,

formând o ramificație a potecii către clădirile de pe nivelul respectiv.

Nu ajunseseră prea departe când Abban începu să respire greu, cu fața lui rotundă brobonită de sudoare. Șchiopătatul i se agravă și, la al cincilea etaj, șuiera de durere la fiecare pas.

— Poate-am mers prea mult pentru o singură zi, spuse Jardir, luându-și inima-n dinți.

— Prostii, prietene, replică Abban. Sunt… – gemu și-și goli plămânii cu zgomot – … puternic ca o cămilă.

Jardir zâmbi și-l lovi peste spate.

— O să facem totuși din tine un luptător.

Ajunseră în sfârșit pe al șaptelea nivel, și Jardir se opri și se întoarse să privească peste zidul scund. Jos, la mare distanță, *dal'Sharum* erau îndoiți de spate și făceau, cu sape mici, gropi largi pentru demoni. Le săpau exact la marginea primei terase, pentru ca un demon aruncat chiar de pe zidul dincolo de care privea Jardir să cadă în ele. Băiatul se gândi cu entuziasm la bătălia care se pregătea, deși lui și celorlalți *nie'Sharum* n-avea să li se îngăduie să lupte.

Se întoarse spre Abban, dar prietenul lui se îndepărta deja pe terasă, ignorând priveliștea.

— Ar trebui să-ncepem curățenia în clădiri, spuse Jardir, însă Abban nu păru să-l audă, ci își continuă drumul cu hotărâre, ca și cum ar fi urmărit un țel precis.

Jardir îl ajunse din urmă chiar în clipa în care se opri în fața unei arcade mari, cu un zâmbet lățindu-i-se pe față când își ridică privirea spre simbolurile cioplite pe ea.

— Pe nivelul șapte, știam eu! Egal cu numărul de coloane dintre Ceruri și Ala.

— N-am mai văzut niciodată asemenea glife, zise Jardir, cu ochi la simboluri.

— Nu sunt glife, sunt cuvinte desenate, îl lămuri Abban.

Jardir îl privi plin de curiozitate.

— Ca acelea scrise în Evejah?

Abban dădu din cap.

— Scrie așa: „Aici, pe al șaptelea nivel de pe Ala, spre a-l cinsti pe Cel ce e Totul, se află umilul atelier al Meșterului Dravazi.”

— Olarul despre care vorbeai, bombăni Jardir.

Abban dădu din cap și vru să dea deoparte draperia strălucitoare care atârna în cadrul ușii, însă Jardir îl înșfăcă de braț și-l trase cu fața spre el.

— Deci poți îmbrățișa durerea când e vorba de câștig, dar nu și când e vorba de onoare? întrebă el.

Abban zâmbi.

— Sunt pur și simplu practic, prietene. Nu poți cheltui onoarea.

— În Ceruri se poate, ripostă Jardir.

Abban pufni.

— Din Ceruri nu ne putem îmbrăca mamele și surorile.

Își eliberă brațul și intră în atelier, iar Jardir nu avu de ales și îl urmă, dând imediat peste el, fiindcă se oprise chiar dincolo de ușă, cu gura căscată.

— Transportul e neatins, șopti Abban, și ochii îi căpătară strălucirea lăcomiei.

Jardir îi urmări privirea și făcu ochii mari la rândul lui. Acolo, aranjate cu grijă pe platforme mari, erau cele mai încântătoare obiecte de ceramică pe care le văzuse vreodată. Umpleau încăperea – oale și vaze și potire, lămpi și farfurii și castroane. Toate pictate în culori vii și poleite cu aur, smălțuite ca să capete o strălucire imaculată.

Abban își frecă mâinile, entuziasmat.

— Ai idee cât valorează astea, prietene? întrebă.

— Nu contează, răspunse Jardir. Nu sunt ale noastre.

Abban se uită la el ca la un idiot.

— Dacă proprietarii sunt morți, nu înseamnă că furi, Ahmann.

— Jefuirea morților e mai rea decât furtul, ripostă Jardir. E pângărire.

— Pângărire ar fi să preschimbi munca de o viață a unui maestru artizan într-o grămadă de cioburi. Există o mulțime de alte resturi din care se pot face baricade.

Jardir cântări din ochi obiectele de ceramică.

— Foarte bine, zise, în cele din urmă. O să le lăsăm aici. Să spună povestea măiestriei celui mai măreț *khaffit,* și fie ca Everam să-și coboare privirea asupra muncii lui și să-i reîncarneze sufletul într-o castă mai înaltă.

— Ce nevoie e să-i istorisească așa ceva lui Everam, când El e Atotștiutorul?

Jardir își încleștă pumnii și Abban făcu un pas înapoi.

— Nu vreau s-aud nicio blasfemie despre Everam, mârâi. Nici măcar din gura ta.

Abban își înălță mâinile într-un gest implorator.

— N-am vrut să blasfemiez. N-am vrut decât să spun că Everam poate vedea ceramica și în palatul lui *Damaji* la fel de bine ca în atelierul ăsta uitat de lume.

— Poate, se înduplecă Jardir, însă Kaval a spus că pentru *alagai'sharak* trebuie sacrificat totul, adică și ceea ce se află aici.

Abban aruncă o privire spre pumnul lui Jardir, care era tot încleștat.

— Firește, prietene, încuviință el, cu o înclinare a capului. Dar, dacă vrem cu adevărat să-l cinstim pe acest *khaffit* măreț și să trimitem vorbe bune despre el în Ceruri, hai să folosim aceste vase minunate ca să cărăm pământul din gropile săpate de *dal'Sharum* pentru prinderea demonilor. Ceramica va fi astfel pusă la lucru pentru *alagai'sharak* și-i va arăta lui Everam valoarea lui Dravazi.

Jardir se destinse și degetele mâinii i se descleștară. Îi zâmbi lui Abban și dădu din cap.

— E o idee minunată.

Aleseră împreună cele mai potrivite vase și se întoarseră cu ele în tabără. Celelalte rămaseră aranjate cu grijă, așa cum le găsiseră.

•

Jardir și ceilalți se dedicară muncii lor și cele două zile și două nopți se scurseră repede, iar câmpul de luptă pentru *alagai'sharak* începea să prindă contur. Noaptea se adăposteau în spatele cercurilor lor, urmărind demonii și făcându-și planurile. Terasele satului deveniseră un labirint de mormane de gunoi, care ascundeau nișe glifate, menite să fie folosite de *dal'Sharum* drept puncte de ambuscadă, din care urmau să se năpustească, aruncându-i pe *alagai* peste margine, în gropile pentru capturare, sau prinzându-i în plase un timp destul de îndelungat pentru a fi înconjurați cu cercuri portabile. Pe fiecare nivel erau depozite cu rezerve, toate glifate; acolo aveau s-aștepte *nie'Sharum,* gata s-alerge la războinici cu sulițe sau cu plase noi.

— Stați în spatele glifelor până când sunteți chemați, își instrui Kaval novicii, și, când trebuie să le traversați, faceți-o

repede, îndreptându-vă direct către următoarea porțiune glifată, și mergeți așa, dintr-una într-alta, până ajungeți la destinație. Umblați ghemuiți în spatele peretelui de stâncă, folosind drept acoperire orice e cu putință.

Îi puse pe băieți să memoreze labirintul improvizat, până când se convinse că puteau să găsească nișele glifate chiar și cu ochii închiși, dacă ar fi fost necesar. Războinicii aveau să facă focuri în lumina cărora să poată vedea lupta, alungând totodată și frigul nopții din deșert, dar urmau să existe și buzunare mari de umbră, unde toate avantajele aveau să fie de partea demonilor, care vedeau pe întuneric.

Nu după mult timp, la apusul soarelui, Jardir și Abban așteptau într-un depozit glifat de pe nivelul al treilea. Perete stâncos era orientat spre est, așa că vedeau cum i se întindea umbra peste albia râului, târându-se către stâncile din partea opusă ca o pată de cerneală. Și, în umbra din vale, începură să se înalțe *alagai.*

Ceața se prelingea din argilă și din gresie, prefăcându-se în siluete demonice. Cei doi băieți priveau, fascinați, cum se înălțau demonii în curtea aflată cu zece metri mai jos, luminați de focuri imense, în timp ce *dal'Sharum* aprindeau, cu torțe, tot ce putea să ardă în Baha.

Pentru prima oară, Jardir înțelese cu adevărat ce le repetase *dama* ani de-a rândul. *Alagai* erau niște monstruozități, ascunse de lumina lui Everam. Fără pângărirea lor scârboasă, întreaga Ala ar fi fost paradisul Ziditorului. Se simți inundat de scârbă până în miezul ființei sale și știu că avea să-și dea bucuros viața pentru distrugerea demonilor. Înșfăcă una dintre sulițele de rezervă din nișă, imaginându-și ziua în care avea să-i poată vâna, alături de frații lui *dal'Sharum.*

Abban îl strânse de braț și, când se întoarse, Jardir îl văzu arătând cu o mână tremurătoare către zidul terasei, aflat la câțiva pași distanță. Ceața se înălța pretutindeni și acolo, pe zid, se materializa un demon al vântului. Se solidifica ghemuit, cu aripile strânse. Niciunul dintre băieți nu se mai aflase vreodată atât de aproape de o asemenea creatură și, pe când ivirea acestuia îl umplea pe Abban de o groază evidentă, Jardir nu simțea decât furie. Strânse sulița mai tare și se întrebă dacă n-ar fi putut s-atace creatura, doborând-o de pe zid înainte de a se

forma pe de-a-ntregul și trântind-o într-una dintre găurile de capturare de dedesubt.

Abban îl strânse de braț atât de tare încât îl duru și, când se întoarse spre el, îl privi drept în ochi.

— Nu fi nebun, îi spuse prietenul lui.

Jardir se uită din nou la demon, dar hotărârea nu-i mai aparținea din clipa în care *alagai*-ul își desprinse ghearele de zidul de gresie și se lăsă să cadă în întuneric. Se auzi un pocnet și demonul vântului se avântă din nou spre înălțimi, ascunzând stelele cu aripile lui imense când trecu pe lângă ei.

Nu prea departe, se forma un demon portocaliu al lutului, abia deosebindu-se de peretele de argilă de care era lipit. Mărunt, scund, nedepășind dimensiunile unui câine mic, era un ucigaș compact, din mușchi și tendoane înmănuncheate, cu o carapace din plăci groase, suprapuse. Își înălță capul bont, adulmecând aerul. Kaval îi învățase că acel cap putea să treacă prin aproape orice, făcea totul bucăți, putea să spulbere piatra și să crape cel mai bun oțel. Băieții îi văzură puterea când îi atacă, izbindu-se cu capul de glifele din jurul nișei lor. Magia argintie se răspândi ca o pânză de păianjen din punctul izbit, și demonul lutului se trezi aruncat înapoi. Însă se reîntoarse imediat la glife și, cu ghearele înfipte în stâncă, le izbi iarăși și iarăși cu capul, făcând magia să pulseze în aer.

Jardir își luă sulița și o înfipse în botul demonului, așa cum îi văzuse făcând pe *dal'Sharum* în timpul călătoriei prin deșert. Dar creatura era prea iute și o prinse între fălci. Vârful metalic se răsuci ca lutul când *alagai* scutură din cap, smulgând arma din strânsoarea lui Jardir și aproape smulgându-l și pe el din siguranța nișei. Creatura își întoarse brusc capul într-o parte, azvârlind sulița, care trecu peste zid răsucindu-se și apoi dispăru în întuneric.

Hasik văzu totul din nișa lui, aflată la o oarecare depărtare, pe aceeași terasă. Stătea acolo ca Ademenitor, și avea să iasă în curând, ca să conducă demonii la pieire.

— Irosește încă o suliță, șobolanule, strigă, cu ș-ul încă șuierător după atâția ani, și te-arunc peste zid, după ea!

Jardir simți rușinea năpădindu-l și se înclină, apoi se retrase în adâncul nișei, în așteptarea ordinelor.

Legănându-se în vârfurile scărilor lor, Observatorii din tribul Krevakh puteau trece de pe un nivel pe altul în câteva secunde.

Urmăreau câmpul de luptă de sus și dădură semnalul pentru *kai'Sharum,* care suflă în cornul lui Sharak, anunțând începutul dansului.

Hasik ieși imediat din nișă, strigând și țopăind ca s-atragă atenția demonilor din apropiere. Jardir îl privea fascinat. Indiferent ce sentimente îi inspira Hasik, onoarea acestuia nu cunoștea margini.

La vederea lui, mai mulți demoni ai lutului țipară ascuțit, începând să-l hăituiască. Picioarele scurte și puternice li se mișcau cu o viteză înspăimântătoare, dar Hasik rămase pe loc, fără frică, lăsându-i să-nceapă întărâtați urmărirea înainte de a o rupe și el la fugă către punctul de ambuscadă aflat drept înainte, dincolo de primele bariere. Demonul lutului cocoțat pe zid, lângă nișa lui Jardir, sări la Hasik când ajunse în dreptul lui, dar războinicul își ridică scutul, nu doar ca să pareze atacul, ci și înclinându-l astfel încât magia glifelor trimise peste zid demonul, care se prăbuși urlând drept către gropi – primul dușman ucis în noaptea aceea.

Hasik alergă prin labirintul din resturi, ocolind barierele cu o viteză și cu o agilitate la care nu te-ai fi așteptat din partea unui bărbat atât de masiv. Jardir și Abban nu-l mai puteau vedea, dar îi auziră glasul când se apropie de buzunarul de ambuscadă.

— *Oot*!

Era strigătul tradițional prin care-i anunțau Ademenitorii pe *dal'Sharum* că un *alagai* a ajuns în apropierea punctului lor de ambuscadă.

Se auziră strigăte și magia străfulgeră în repetate rânduri când războinicii ascunși se năpustiră asupra demonilor surprinși. Țipetele *alagai*-ilor umplură noaptea și sunetul îi trimise lui Jardir un fior de-a lungul spatelui. Tânjea să-i facă și el pe demoni să-și urle suferința. Într-o bună zi…

În vreme ce se gândea la asta, un Observator, Aday, își făcu apariția, trecând peste zid, chiar în fața lor. Scările lor de trei metri și trei sferturi erau de-ajuns ca să-i ajute pe Observatori să urce pe zid de la un nivel pe următorul.

Aday trase de cureaua de piele rezistentă, legată de încheietura mâinii sale, ca să tragă sus și scara. Se puse în mișcare, vrând s-o așeze astfel încât să poată urca la nivelul următor, dar de deasupra se auzi un mârâit care-l opri. Își ridică privirea exact când un demon al lutului se arunca asupra lui.

Jardir se încordă, dar nu era nevoie să-și facă griji. Iute ca un șarpe, Observatorul își întoarse scara de-a curmezișul și opri creatura la o lungime de braț distanță, de unde nu-l putea atinge. Apoi îl lovi cu piciorul strecurat cu abilitate printre trepte și *alagai*-ul căzu lat pe terasă.

În timp ce demonul lutului își revenea, Aday se retrase în grabă cu câțiva pași și-și întinse întreaga scară de aproape patru metri între ei. Demonul sări iarăși, dar el îl prinse între barele laterale, ridică scara răsucind-o și azvârli creatura măruntă peste zid. Câteva secunde mai târziu, își așeza din nou scara ca să-și continue drumul.

— Duceți sulițe de rezervă pentru Garda Împingătorilor din curte! strigă în timp ce urca în goană spre nivelul următor, fără s-atingă cu mâinile vergelele scării.

Jardir înșfăcă două sulițe și Abban făcu același lucru, dar el îi văzu spaima în ochi.

— Stai aproape de mine și fă ce fac eu, îi spuse. Nu diferă cu nimic de exercițiile din timpul zilei.

— Numai că acum e noapte, zise Abban.

Dar îl urmă pe Jardir când, după ce se uită în toate părțile, se repezi spre nișa lui Hasik, alergând aplecat și pe lângă zid, ca să nu fie văzut de demonii vântului, care se roteau deasupra satului, la mare înălțime.

Izbutiră s-ajungă în nișă și apoi să coboare treptele până în curte. Demonii lutului cădeau de sus ca stropii de ploaie, azvârliți de *dal'Sharum* pe zidurile teraselor. Punctele de ambuscadă erau plasate cu mare precizie și aproape toți *alagai*-ii cădeau în gropile de capturare improvizate. Ceilalți, ca și demonii nisipului care prindeau formă în curte, erau trântiți în gropi de sulițele și scuturile Gărzii Împingătorilor. În jurul marginilor și pe fundurile gropilor se înșiruiau glife îndreptate într-o singură direcție; *alagai*-ii puteau să intre, dar nu și să iasă. Sulițele războinicilor nu le puteau străpunge carapacele, dar puteau să-i înțepe, să-i împingă și să-i sâcâie, făcându-i să se-mpleticească și să cadă peste margine.

— Băiete! Suliță! strigă Kaval, și Jardir văzu că arma maestrului de instrucție se rupsese în două când înfrunta un demon al nisipului.

Părând stăpân pe situație, Kaval învârtea coada ruptă atât de repede încât părea o pată, înfigându-i-o demonului în umăr și în

încheieturile șoldurilor și împiedicându-l să-și regăsească echilibrul și s-o pornească în altă direcție în afară de cea în care îi îngăduia să meargă. Iar el continua să înainteze, răsucindu-se cu mișcări fluide și întrebuințându-și scutul ca să-l silească pe *alagai* să se-apropie de marginea gropii.

Dar, deși maestrul de instrucție părea să nu fie în primejdie din pricina demonului din fața sa, alții cădeau de pe terase în fiecare clipă, și arma ruptă îl încetinea într-un moment când ar fi trebuit să-l înfrângă pe demon mai repede.

— *Acha*! strigă Jardir, aruncându-i o altă suliță.

Când îl auzi, Kaval îndesă sulița ruptă în gâtlejul demonului și, ca o continuare firească a mișcării, se întoarse și o prinse pe cea nouă, revenind în poziția de atac. Câteva clipe mai târziu, demonul nisipului căzu țipând în groapă.

— Nu stați aici! se răsti Kaval. Terminați-vă treaba și întoarceți-vă la postul vostru!

Jardir dădu din cap și plecă în grabă, împreună cu Abban, ca să le dea sulițe altor războinici aflați în situații asemănătoare.

Când le terminară, făcură cale întoarsă, către trepte. N-ajunseseră prea departe când auziră o bufnitură din spatele lor și se uitară peste umăr. Jardir văzu un demon al lutului rostogolindu-se, ridicându-se furios și scuturând din cap. Era departe de Garda Împingătorilor și văzuse în cei doi băieți o pradă ușoară.

— Buzunarul de ambuscadă! strigă Jardir, arătând către mica nișă glifată în care stătuse Garda Împingătorilor înainte ca demonii să înceapă să cadă de sus.

Atunci când demonul lutului se năpusti spre ei, o rupseră la fugă într-acolo. Mânat de spaimă, Abban izbuti chiar să preia conducerea.

Dar, la doi pași de siguranța oferită de buzunar, țipă când își simți piciorul îndoindu-se sub el. Lovi pământul cu putere și era clar că n-avea cum să se ridice la timp.

Jardir își luă avânt și se azvârli asupra lui când se străduia să se salte în picioare. Profită de ocazie, de șocul izbiturii, rostogolindu-se cu Abban, și transformă inerția într-o aruncare *sharusahk* perfectă, în urma căreia trupul masiv al prietenului său străbătu, dându-se de-a rostogolul, cei câțiva pași care-l despărțeau de buzunar.

El căzu pe burtă și rămase așa, cu fața în jos. După cum era de așteptat, demonul urmări mișcarea și sări la Abban, însă se lovi de glifele buzunarului.

Jardir se ridică iute, în timp ce creatura își revenea din șoc, dar aceasta îl observă imediat, plasându-se între el și siguranța oferită de glife.

Băiatul n-avea nici armă, nici plasă și știa că, în câmp deschis, demonul putea să fugă mai repede decât el. Trecu printr-un moment de panică până când își aminti ce le spusese maestrul de instrucție Qeran.

Alagai-*ii nu sunt capabili de șiretlicuri. Sunt mai puternici și mai iuți decât voi*, *dar au mintea unui câine prost. Propriile mișcări le trădează intențiile și cel mai simplu truc îi năucește. Nu vă pierdeți niciodată cumpătul și-o să vedeți întotdeauna zorii.*

Jardir se prefăcu că aleargă spre cea mai apropiată groapă de capturare, apoi viră brusc și se repezi spre trepte. Ocoli molozul și baricadele bizuindu-se numai pe memorie, fără să mai piardă timpul așteptând ca ochii s-adeverească ceea ce știa deja. Demonul țipă și se repezi pe urmele lui, dar băiatul nu se mai gândi la asta, concentrându-se numai asupra potecii din fața sa.

— *Oot*! strigă, imediat ce zări nișa lui Hasik, dând de știre că-l urmărea un demon.

El se putea adăposti acolo, iar Hasik putea momi creatura în capcană.

Însă nișa era goală. Probabil că războinicul atrăsese alt *alagai* și acum lupta în punctul de ambuscadă.

Jardir știa că s-ar fi putut adăposti în nișă, dar ce s-ar fi întâmplat apoi cu demonul? În cel mai bun caz, ar fi ajuns pe câmpul de bătălie, iar în cel mai rău, ar fi luat prin surprindere un luptător sau un *nie'Sharum,* care-ar fi murit înainte de a-și da seama ce se-ntâmpla.

Își lăsă capul în jos și continuă s-alerge.

Fugind prin labirintul improvizat, izbuti să pună o oarecare distanță între el și demon, care se afla însă încă destul de aproape când îi apăru în fața ochilor punctul de ambuscadă.

— *Oot*! strigă Jardir. *Oot*! *Oot*!

Își luă avânt pentru o ultimă oară, sperând că războinicii aflați acolo aveau să-l audă și aveau să fie pregătiți.

Ocoli în goană ultima barieră și o pereche de brațe iuți îl înșfăcară și-l traseră într-o parte dintr-o smucitură.

— Crezi că ăsta-i un joc, șobolanule? întrebă Hasik.

Jardir nu răspunse și, din fericire, nici nu mai avu nevoie s-o facă când dădu buzna demonul. Un *dal'Sharum* aruncă o plasă peste el, trântindu-l.

Zvârcolindu-se, monstruozitatea rupse plasa groasă, din păr de cal împletit, de parcă ar fi fost din ață, și părea gata să se elibereze când mai mulți luptători o atacară și-o țintuiră la pământ. Ghearele creaturii greblară fața unui *dal'Sharum* care căzu urlând, dar un altul îi luă locul, prinse în mâini două dintre plăcile suprapuse ale carapacei și le îndepărtă, dând la iveală carnea vulnerabilă de dedesubt.

Hasik îl aruncă pe Jardir într-o parte și alergă să-și înfigă sulița în deschidere. Demonul țipă ascuțit și se zvârcoli de durere, dar Hasik își răsuci arma cu sălbăticie. Demonul zvâcni pentru o ultimă oară, apoi rămase nemișcat. Jardir chiui și-și înălță pumnul în aer.

Însă încântarea lui n-avu viață lungă, fiindcă Hasik dădu drumul suliței, lăsând-o înfiptă în *alagai*-ul mort, și se repezi la el.

— Te crezi Ademenitor, *nie'Sharum*? îl întrebă el. Ar fi putut muri oameni fiindcă te-ai apucat tu să momești *alagai* într-o capcană care nu fusese refăcută.

— N-am vrut să... începu Jardir, dar Hasik îi trase un pumn în burtă, și răspunsul îi zbură de pe buze.

— Nu ți-am dat voie să vorbești, băiete! strigă Hasik.

Jardir îi văzu furia și își ținu gura.

— Ți s-a poruncit să stai în nișa ta, nu s-aduci *alagai* în spatele războinicilor nepregătiți!

— E mai bine că l-a adus aici, dând cumva de știre, decât să-l fi lăsat liber pe terasă, Hasik, spuse Jesan.

Hasik se uită urât la el, dar nu replică. Jesan era un războinic mai bătrân, poate chiar de vreo patruzeci de ierni, și tot grupul îi dădea ascultare când lipseau Kaval și *kai'Sharum.* Fața brăzdată de ghearele demonului îi sângera din belșug, dar nimic nu-i trăda durerea.

— N-ai fi fost rănit... începu Hasik, dar Jesan îl întrerupse.

— Astea nu vor fi primele cicatrice pe care i le datorez unui demon, Șuierătorule, și fiecare e un merit cu care mă mândresc.

Acum întoarce-te la postul tău. În noaptea asta mai sunt și alți demoni de ucis.

Hasik se încruntă, dar răspunse înclinându-se.

— Noaptea e tânără, așa cum spui, încuviință el.

Îl săgetă pe Jardir cu privirea înainte de a pleca spre nișa lui.

— Du-te și tu la postul tău, băiete, zise Jesan, bătându-l pe Jardir pe umăr.

•

Zorii se iviră în sfârșit și tot grupul se adună lângă gropile de capturare, să-i vadă pe *alagai* arzând. Satul Baha kad'Everam avea vedere spre est, și strălucirea soarelui care se înălța potopi imediat valea. Demonii urlară în gropile lor când lumina umplu cerul și carnea începu să le ardă mocnit.

Dal'Sharum-ii aveau interiorul scuturilor lustruit până la luciul unei oglinzi și, în timp ce *Dama* Khevat rostea o rugăciune pentru sufletele bahavanilor, războinicii și le întoarseră pe rând ca să capteze lumina, pentru a îndrepta razele în jos, către interiorul gropilor, ca să lovească demonii direct.

Indiferent unde i-ar fi atins lumina, *alagai-h* izbucneau în flăcări. În curând ardeau cu toții, și *nie'Sharum* ovaționară. Văzând că așa făceau luptătorii, unii își lăsară *bido*-urile în jos, ca să urineze peste demonii pe care-i mistuia lumina lui Everam, curățind lumea. Jardir nu se simțise niciodată atât de viu ca în clipa aceea și se-ntoarse spre Abban, să-i împărtășească bucuria lui.

Însă Abban nu se vedea nicăieri.

Temându-se că prietenul lui era încă supărat, cu gândul la căderea din timpul nopții, se duse să-l caute. Abban era rănit, atâta tot. Nu era totuna cu a fi nevolnic. Puteau s-aștepte și să nu ia în seamă chicotelile celorlalți *nie'Sharum* până când își recăpăta puterile, ca să-i învețe apoi minte pe toți hliziții și să pună capăt batjocurilor o dată pentru totdeauna.

Îl căută prin toată tabăra și aproape că-l trecu cu vederea când dădu cu ochii de el, ieșind târâș de sub o căruță cu provizii.

— Ce faci? îl întrebă.

— O! răspunse Abban, întorcându-se surprins. Tocmai…

Jardir nu-l luă în seamă, trecu pe lângă el și se uită sub căruță. Prietenul lui întinsese acolo o plasă și o umplea cu vasele lui Dravazi pe care le folosiseră drept unelte și pe care le-

nfășurase cu ingeniozitate în pânză, ca să nu zăngăne și să nu se spargă pe drumul de întoarcere.

Atunci când Jardir se întoarse spre el, Abban își desfăcu brațele și zâmbi.

— Prietene…

Jardir îl întrerupse.

— Du-le înapoi.

— Ahmann, începu Abban.

— Pune-le la loc sau îți rup și celălalt picior, mârâi Jardir.

Abban oftă, dar mai mult a iritare decât a supunere.

— Îți cer încă o dată să fii practic, prietene. Știm amândoi că, din pricina acestui picior, am mai multe șanse să-mi ajut familia mulțumită câștigurilor decât onoarei. Dacă izbutesc totuși cumva s-ajung *dal'Sharum,* cât o să rezist? Chiar și veterani puternici care-au venit aici, la Baha, nu se-ntorc acasă vii. Cât despre mine, voi fi norocos dacă voi face față în prima noapte. Și ce se va alege apoi de familia mea, dacă eu voi părăsi această lume fără glorie? Nu vreau ca mama să sfârșească vânzându-mi surorile ca *jiwah'Sharum* pentru că nu vor avea nicio altă zestre în afară de sângele meu vărsat.

— *Jiwah'Sharum* sunt vândute? întrebă Jardir, cu gândul la surorile lui, cu mult mai sărace decât ale lui Abban.

Jiwah'Sharum erau soțiile din marele harem, ținute acolo pentru plăcerea oricărui *dal'Sharum.*

— Credeai că se oferă ele? se miră Abban. Pentru cele tinere și frumoase să fie *jiwah'Sharum* ar putea părea minunat, dar cel mai adesea nici măcar nu știu al cui e copilul care le crește în pântece, iar onoarea pălește pe măsură ce-și pierd fertilitatea și frumusețea. E mult mai bine să ai un soț, chiar și *khaffit,* decât așa.

Jardir rămase tăcut, cu gândul la cele aflate, iar Abban se apropie mai tare și se aplecă de parcă ar fi vrut să-i spună un secret, deși erau singuri.

— Am putea împărți câștigul, prietene, propuse el. Jumătate pentru mama mea, jumătate pentru a ta. Când au mâncat ultima oară carne ea și surorile tale? Sau de când n-au mai purtat altceva decât zdrențe? Onoarea le va putea ajuta peste mulți ani, însă câștigul le poate fi de folos azi.

Jardir îl privi cu neîncredere.

— Cum ar putea câteva vase să schimbe lucrurile?

— Nu sunt niște vase oarecare, Ahmann. Gândește-te! Sunt ultimele lucrări ale Maestrului Dravazi, întrebuințate de *dal'Sharum* ca să răzbune moartea și ca să elibereze sufletele tuturor celorlalți *khaffit* din Baha. Vor fi neprețuite! *Damaji* înșiși le vor cumpăra și le vor ține la vedere. Nici măcar nu va fi nevoie să le curețe! Țărâna din Baha o să valoreze mai mult decât orice poleire cu aur.

— Kaval a spus că totul trebuie sacrificat, ca să sfințim pământul din Baha, zise Jardir.

— Și așa a și fost. Astea nu sunt nimic altceva decât niște unelte, Ahmann. Nu diferă cu nimic de lopețile cu care s-au săpat gropile. Nu-nseamnă că furi dacă-ți păstrezi uneltele.

— Atunci de ce le-ascunzi sub căruță, ca un hoț?

Abban zâmbi.

— Crezi că Hasik și prietenii lui ne-ar lăsa să păstrăm câștigul dacă ar ști?

— Cred că nu, recunoscu Jardir.

Împachetară repede restul vaselor în plasa ascunsă.

— Atunci ne-am înțeles, spuse Abban, bătându-l pe umăr.

Aproape terminaseră când Abban luă o cupă delicată și o începu s-o tăvălească prin țărână.

— Ce faci? se miră Jardir.

Abban ridică din umeri.

— Cupa asta e prea mică, n-a fost întrebuințată la lucru, spuse, ridicând-o și admirând praful de pe ea. Însă țărâna din Baha o să-i mărească valoarea de zece ori.

— Dar e o minciună, spuse Jardir.

Abban îi făcu cu ochiul.

— Cumpărătorul n-o să știe asta niciodată, prietene.

— O să știu *eu*! strigă Jardir, luând cupa și trântind-o de pământ.

Micul vas se sparse.

Abban scoase un țipăt ascuțit.

— Idiotule, ai idee cât valora asta?

Dar, când văzu furia care clocotea în privirea lui Jardir, își ridică, înțelept, mâinile și se trase cu un pas înapoi.

— Firește, prietene, ai dreptate, încuviință el.

Ca și cum ar fi vrut s-alunge orice îndoială, luă un vas asemănător, curat și el, și-l sparse la rândul său, izbindu-l de pământ.

Jardir se uită la cioburi și oftă.

— Să nu trimiți nimic familiei mele, spuse. Nu vreau s-ajungă în neamul Jardir niciun câștig de pe urma acestei… fapte josnice.

Abban îl privi cu neîncredere, dar în final se mulțumi să ridice din umeri.

— Cum dorești, prietene. Dar, dac-o să te răzgândești vreodată…

— Dac-o să vină o astfel de zi și dacă-mi ești cu adevărat prieten, o să mă refuzi, zise Jardir. Iar dacă te mai prind vreodată cu așa ceva, te duc eu însumi la *dama.*

Abban se mai uită la el o clipă, apoi dădu din cap.

•

Noaptea învăluia zidul Krasiei și Jardir simțea în jur, pretutindeni, zgomotul luptei. Îl făcea să se simtă mândru fiindcă într-o bună zi avea să moară în Labirint, ca luptător kaji.

— *Alagai* căzut! strigă Observatorul Aday. Cvadrantul din nord-est! Al doilea cerc!

Jardir dădu din cap și se-ntoarse spre ceilalți băieți.

— Jurim, spune-le majahilor de pe cercul trei că gloria e aproape. Shanjat, dă-le de știre anjhailor că majahii își vor părăsi pozițiile.

— Mă pot duce eu, se oferi Abban.

Jardir se uită la el cu îndoială. Știa că-și dezonora prietenul oprindu-l, dar, în săptămânile scurse de când se întorseseră de la Baja, șchiopătatul lui Abban nu cedase, și *alagai'sharak* nu era un joc.

— Deocamdată rămâi cu mine, spuse.

Ceilalți băieți zâmbiră disprețuitori și se îndepărtară în fugă.

Maestrul de instrucție Qeran îi auzise și se uită la Abban cu buzele curbându-i-se a dispreț.

— Fă-te util, băiete, descurcă plasele.

Jardir se prefăcu că nu vede șchiopătatul lui Abban când acesta se îndepărtă. Se întoarse lângă Qeran.

— Nu-l poți ține deoparte la nesfârșit, spuse maestrul de instrucție, cu voce scăzută, ridicându-și ocheanul, ca să cerceteze cerul. Mai bine să moară ca un bărbat în Labirint decât să plece de pe ziduri acoperit de rușine.

Jardir îi cântări cuvintele. Care era adevărata cale? Dacă îl trimitea pe Abban cu mesaje, exista riscul să nu-și poată face

datoria, punând în pericol oamenii care luptau. Dar, dacă nu făcea asta, Qeran avea să-l declare în final *khaffit* – o soartă mult mai rea decât moartea. Sufletul lui Abban avea să stea în fața porților paradisului, fără să cunoască vreodată îmbrățișarea lui Everam în timp ce avea să-și aștepte reîncarnarea, poate vreme de milenii.

De când Qeran îl făcuse *Nie Ka,* răspunderea îi apăsa greu umerii. Se întrebă dacă Hasik, care se bucurase cândva de aceeași onoare, îi simțise la fel apăsarea. În privința asta avea îndoieli. Hasik l-ar fi ucis pe Abban sau l-ar fi scos demult din grup.

Oftă, hotărându-se să-l trimită pe Abban cu următoarea înștiințare.

— Mai bine mort decât *khaffit,* murmură, simțind pe limbă amărăciunea cuvintelor.

— Atenție! strigă Qeran, când un demon al vântului plonjă spre ei.

El și Jardir se ghemuiră la timp, dar Aday nu se mișcă destul de repede. Capul îi căzu pe zid cu un zgomot surd, rostogolindu-se către Jardir, iar trupul i se prăvăli în Labirint. Abban țipă.

— Se-nclină ca să vină înapoi! îi preveni Qeran.

— Abban! Plasă! strigă Jardir.

Prietenul său se grăbi să se supună și, sprijinindu-se pe piciorul teafăr, trase către Qeran plasa de care atârnau greutăți. Jardir observă că o împăturise corect pentru aruncare. Măcar asta era ceva.

Qeran înșfăcă plasa fără să-și ia ochii de la demonul vântului. Jardir îi privi ochii de războinic și știu că maestrul de instrucție calcula viteza și traiectoria. Era încordat ca o coardă de arc și băiatul știa că n-avea cum să greșească.

Când *alagai*-ul ajunse suficient de aproape, Qeran se întinse ca o cobră și, cu o mișcare fluidă, azvârli plasa. Care se deschise prea repede, și Jardir văzu imediat de ce: una dintre funiile de care atârnau greutăți se încolăcise pe piciorul lui Abban. Forța aruncării lui Qeran îl trânti la pământ.

Demonul vântului trase scurt de plasa care se deschidea și aripile lui loviră în ea și în Qeran. *Alagai*-ul se lăsă în jos, dispărând din vedere, iar maestrul de instrucție se prăbuși, neajutorat, încâlcit în plasă.

— Lua-te-ar Nie, băiete! strigă Qeran, trăgând pe plasa încâlcită ca să-l îndepărteze pe Abban.

Cu un țipăt, Abban căzu de pe zid pentru a doua oară, de data asta într-un labirint plin cu *alagai.*

Înainte de a avea Jardir timp să reacționeze, se auzi un alt țipăt ascuțit și el înțelese că demonul vântului se înălța, gata să atace din nou. Qeran fiind încâlcit în plasă, nu mai era niciun *dal'Sharum* care să-l oprească.

— Fugi dacă poți! strigă maestrul de instrucție.

Jardir nu-l luă în seamă, ci alergă spre plasele împăturite de Abban. Ridică una, gemând sub greutatea ei. El și ceilalți băieți se antrenau cu unele mai ușoare.

Demonul trecu pe lângă el într-o fluturare de aripi pieloase, înclinându-se puternic în aer, gata pentru un alt plonjon. Pentru o clipă ascunse luna, dispărând în văzduh, dar Jardir nu se lăsă înșelat, ci așteptă calm apropierea creaturii. Dacă trebuia să moară, avea să plece spre paradis cu onoare, luând cu el acel *alagai*, ca plată a călătoriei.

Când fiara ajunse destul de aproape ca să-i vadă dinții, aruncă. Plasa din păr de cal se roti când o deschiseră greutățile și demonul vântului o izbi, intrând în ea cu capul înainte. Smucind de funie ca s-o strângă, Jardir se răsuci cu o mișcare continuă, trăgându-se într-o parte, privind cum se prăbușea demonul în Labirint.

— *Alagai* căzut! strigă. Cvadrantul din nord-est! Al șaptelea cerc!

După o clipă, îi răspunse un strigăt.

Când se pregătea să se-ntoarcă și să-l elibereze pe Qeran zări, cu coada ochiului, o mișcare în întuneric. Abban atârna de coama zidului, cu unghiile sângerându-i când zgâriau piatra, încordându-se ca să se-nfigă în ea.

— Nu mă lăsa să cad! strigă el.

— Dac-o să cazi, o să mori ca un bărbat și paradisul o să-ți fie deschis! răspunse Jardir.

Nu adăugă că altminteri Abban n-avea s-ajungă în Ceruri. Prin grija lui Qeran, avea să-și încheie *Hannu Pash* devenind *khaffit*, și paradisul avea să-i fie interzis. Lui Jardir i se rupea inima, dar începu să se-ndepărteze.

— Nu! Te rog! îl imploră Abban, cu lacrimile șiroindu-i pe obrajii murdari. Ai jurat! Ai jurat pe lumina lui Everam c-o să mă prinzi! Nu vreau să mor!

— Mai bine mort decât *khaffit*! murmură Jardir.

— Nu-mi pasă dacă voi fi *khaffit*! strigă Abban. Nu mă lăsa să cad! Te rog!

Jardir mârâi, dezgustat, dar se aplecă, în ciuda propriei voințe, se întinse pe zid și trase cu toată puterea de brațul lui Abban. Acesta zvâcni din picioare și se încordă, izbutind în cele din urmă să se târască pe spatele lui Jardir și apoi pe zid. Se lăsă să cadă peste prietenul său, plângând.

— Everam să te binecuvânteze! spuse, printre lacrimi. Îți datorez viața.

Jardir îl împinse.

— Mă dezguști, lașule! Dispari din ochii mei până nu mă răzgândesc și nu te-arunc înapoi!

Abban făcu ochii mari, uluit, dar se înclină și se grăbi să plece, cu toată iuțeala pe care i-o îngăduia piciorul lui olog.

În timp ce se uita în urma lui, Jardir primi o lovitură zdravănă de pumn în rinichi și se prăbuși cu brațele și picioarele rășchirate. Durerea îl cuprinse, arzătoare, dar el o îmbrățișă, și ea dispăru când se întoarse să-l înfrunte pe cel care-l atacase.

— Trebuia să-l lași să cadă, spuse Qeran. Nu i-ai făcut niciun serviciu în noaptea asta. Datoria unui *dal'Sharum* e să-și susțină frații și în moarte, nu numai în viață. Scuipatul i se împrăștie pe umărul lui Jardir. Nu primești terci trei zile. Acum adu-mi ocheanul. *Alagai'sharak* nu stă s-aștepte lașii și proștii.

3.

CHIN

333 D.Î.

Abban se întoarse ceva mai târziu, cu Jayan și Asome. Trăgeau după ei câțiva *chin* din nord și un singur *dama.*

— Iată-l pe *Dama* Rajin, din tribul Mehnding, spuse Jayan, târându-l în față pe preot. El a poruncit să fie arse grânarele.

Îl împinse cu putere și omul căzu în genunchi.

— Câte? întrebă Jardir.

— Trei, înainte de a putea fi oprit, răspunse Jayan, dar ar fi lăsat focul să se-ntindă.

Jardir se uită la Abban.

— Pierderi?

— Va fi nevoie de ceva timp ca să știm sigur, Shar'Dama Ka, răspunse negustorul, dar se apropie de două sute de tone. Grâne care-ar fi hrănit mii de oameni în lunile de iarnă.

Jardir se uită la *dama.*

— Și tu ce-ai de spus?

— În Evejah stă scris să arzi proviziile dușmanului, ca să nu poată continua războiul, răspunse *Dama* Rajin. Rămân grâne destule ca să ne hrănim oamenii vreme îndelungată.

— Idiotule! țipă Jardir, pocnindu-l cu dosul palmei.

În încăpere se auziră icnete.

— Vreau să-i înrolez pe nordici, nu să-i înfometez sau să-i ucid! Adevărații dușmani sunt *alagai*-ii – ai dat asta uitării!

Întinse mâna și-l prinse pe *dama* de roba lui albă, apoi i-o smulse de pe trup.

— Îți vom arde veșmintele albe și-o să porți cafeniu, cu rușine, tot restul zilelor tale.

Omul țipă când se văzu târât afară din vilă și aruncat în zăpadă. Probabil avea să-și ia viața, dacă nu-l omorau ceilalți *dama* mai întâi.

Jardir se-ntoarse din nou spre Abban.

— Vreau să aflu totalul pierderilor și al proviziilor rămase.

— S-ar putea să n-ajungă ca să hrănim pe toată lumea, îl preveni Abban.

Jardir dădu din cap.

— Dacă nu sunt destule grâne, îi vom pune pe cei mai bătrâni *chin* să muncească sau să lupte cu sulița, până vor fi de-ajuns.

Lui Abban îi pieri culoarea din obraji.

— O să găsesc… o cale să ajungă pentru toți.

Jardir zâmbi fără veselie.

— M-am gândit c-ai putea. Acum, ce e cu acești *chin* pe care mi i-ai adus? Am vrut conducători, iar ei par negustori *khaffit.*

— Nordul e condus de negustori, Izbăvitorule, spuse Abban.

— Dezgustător, comentă Asome.

— Oricum, așa stau lucrurile, răspunse Abban. Aceștia sunt oamenii care te pot ajuta să stăpânești ținuturile cu ușurință.

— Tatăl meu n-are nevoie de…, începu Jayan, dar Jardir își flutură mâna, făcându-l să amuțească.

Pe urmă le ceru străjerilor, cu un alt gest, să-i aducă pe *chin* în față.

— Care dintre voi îi conduce pe ceilalți? întrebă, în limba barbară din Nord.

Prizonierii făcură ochii mari și se uitară unii la alții. În cele din urmă, unul dintre ei făcu un pas înainte, îndreptându-și spatele și ținându-și capul sus când întâlni privirea lui Jardir. Era chel, cu barba împestrițată de fire cărunte și purta o robă de mătase, murdară și ruptă. Avea fața umflată de lovituri și o fâșie de pânză grosolană îi susținea brațul stâng. Era cu aproape treizeci de centimetri mai scund decât Jardir, dar avea privirea unui om obișnuit să vadă că vorbele sale au greutate.

— Sunt Edon al VII-lea, ducele fortului Rizon și conducătorul locuitorilor săi, spuse.

— Fortul Rizon nu mai există, ripostă Jardir. Acest ținut se numește acum Mărinimia lui Everam și-mi aparține.

— Îți aparține-n Miez! mârâi ducele.

— Știi cine sunt, duce Edon? întrebă Jardir cu blândețe.

— Ducele de Krasia. Abban pretinde că ești Izbăvitorul.

— Dar tu nu crezi asta, spuse Jardir.

— Izbăvitorul nu va aduce cu sine omorul, siluirea și jaful, replică disprețuitor Edon.

Războinicii din încăpere se încordară, așteptându-se la o răbufnire de furie, dar Jardir se mulțumi să dea din cap.

— Nu e de mirare că oamenii nevolnici din Nord cred într-un Izbăvitor nevolnic, spuse. Dar n-are importanță. N-am nevoie de credința voastră, doar de supunere.

Ducele îl privi nevenindu-i să creadă.

— Dacă te prosternezi în fața mea și juri să i te supui lui Everam în toate, viața ta și cele ale sfetnicilor tăi vor fi cruțate, continuă Jardir. Fiii voștri vor fi luați și instruiți ca *dal'Sharum* și vor fi onorați, mai presus decât orice *chin* din Nord. Vi se vor da înapoi averile și proprietățile, mai puțin a zecea parte, pe care-o veți plăti ca tribut. Vă ofer toate astea dacă m-ajutați să stăpânesc ținuturile verzi.

— Și dacă refuz? întrebă ducele.

— Atunci toate posesiunile voastre sunt ale mele, spuse Jardir. Ne vom înfige sulițele în fiii voștri și vă vom lăsa grele nevestele și fiicele, totul sub ochii voștri, iar voi vă veți petrece tot restul zilelor în zdrențe, mâncându-vă și bându-vă necurățeniile până când se va-ndura cineva să vă ucidă.

Așa că Edon al VII-lea, ducele fortului Rizon și conducător al locuitorilor săi, deveni primul cârmuitor din Nord care îngenunche și-și lipi fruntea de podea în fața lui Ahmann Jardir.

Jardir se reașeză pe tronul său în timp ce Abban îi înfățișa un alt grup de *chin.* Era o ironie amară că, din toată curtea sa, tocmai de *khaffit*-ul gras nu se mai putea lipsi, dar atât de puțini dintre oamenii lui știau limba nordicilor! Alți câțiva negustori *khaffit* se descurcau cât de cât, dar singurii care o vorbeau fluent erau Abban și cei mai apropiați sfetnici ai lui Jardir. Iar, dintre toți aceștia, cel dintâi era singurul care prefera să discute cu un *chin* în loc să-l omoare.

Aidoma tuturor celorlalți prizonieri pe care-i găsise, și aceia erau lihniți de foame și bătuți, și nu-i apărau de frig decât niște zdrențe murdare.

— Alți seniori ai negustorilor *khaffit*? întrebă Jardir.

Abban clătină din cap.

— Nu, Izbăvitorule. Oamenii ăștia sunt Glifari.

Jardir făcu ochii mari și se grăbi să se ridice.

— De ce-au fost tratați atât de rău? întrebă el.

— Pentru că, în Nord, glifarea e considerată un meșteșug, precum țesutul sau dulgheria, răspunse Abban. *Dal'Sharum*-ii care-au jefuit orașul n-au avut cum să-i deosebească de ceilalți *chin* și mulți au fost uciși sau au fugit cu tot cu uneltele îndeletnicirii lor.

Jardir înjură cu voce scăzută. În Krasia, Glifarii erau elita castei luptătorilor și în Evejah stătea scris că se cuvenea să primească toate onorurile. Chiar și cei din Nord erau valoroși, dacă voiau să câștige *Sharak Ka.*

Se întoarse spre prizonieri, trecând cât se putea de firesc la limba lor și înclinându-se.

— Primiți scuzele mele pentru modul în care ați fost tratați. Veți primi și mâncare, și robe din materiale fine și vi se vor înapoia pământurile și femeile. Dacă am fi știut că sunteți

Glifari, v-am fi adus toate onorurile pe care le merită poziția voastră.

— Mi-ați omorât fiul, spuse unul dintre nordici, cu glas înăbușit. Mi-ați siluit nevasta și fiica; mi-ați ars casa. Și acum vii cu scuze?

Scuipă spre Jardir nimerindu-l în obraz.

Străjerii de la ușă strigară și-și coborâră sulițele, dar Jardir le făcu semn să stea liniștiți și își șterse, calm, scuipatul de pe obraz.

— Îți voi plăti un preț al morții pentru fiul tău, spuse, și-i voi recompensa și pe ceilalți pentru pierderile suferite. Se apropie cu pași mari de bărbatul îndurerat, dominându-l cu înălțimea lui. Dar te previn, nu-mi mai pune clemența la-ncercare.

Le făcu semn străjerilor, care îi escortară pe Glifari, scoțându-i din încăpere.

— E regretabil, spuse, așezându-se încet pe tronul său, că prima noastră cucerire din Nord a însemnat o asemenea distrugere.

— Am fi putut trata cu ei, Ahmann, replică Abban, încet.

Și se încordă, gata să cadă în genunchi dacă nu i-ar fi fost bine primite cuvintele, dar Jardir se mulțumi să clatine din cap.

— Locuitorii ținuturilor verzi sunt prea numeroși, spuse el. Rizonienii ne copleșesc numeric, sunt de opt ori mai mulți decât noi. Dacă li s-ar fi dat timp să se-adune, deși suntem luptători mult mai buni decât ei, n-am fi putut cuceri orașul fără pierderi pe care nu ni le putem permite. Acum, când ducele a acceptat să-i fie supus lui Everam, o să ne descurcăm mult mai ușor în cătune, până ce vom pleca să cucerim orașul *chin* din oază.

— Lakton, îi rosti Abban numele. Dar, te previn, acest „lac” din ținuturile verzi e, după cum spune toată lumea, cu mult mai mare decât orice oază. Mesagerii mi-au povestit că e o apă atât de întinsă că nu-i poți vedea malul celălalt nici măcar într-o zi cu văzduhul foarte limpede, iar orașul însuși se află la o distanță atât de mare în largul apei, încât nici măcar un scorpion nu-și poate împroșca veninul atât de departe.

— Au exagerat, cu siguranță, spuse Jardir. Dacă acei… oameni-pești luptă la fel ca bărbații din Rizon, vor cădea destul de ușor când va veni vremea.

Chiar în clipa aceea intră un *dal’Sharum,* izbind cu sulița în podea.

— Iartă întreruperea, Shar'Dama Ka, spuse el, lăsându-se pe ambii genunchi și așezându-și sulița alături, înainte de a-și lipi palmele de podea. Ai cerut să ți se dea de știre când sosesc soțiile tale.

Jardir se încruntă.

4.

PIERDEREA *BIDO*-ULUI

308 D.Î.

Jardir fusese biciuit cu coada de *alagai* pentru că îl lăsase pe Abban să trăiască și ghimpii îi sfâșiaseră carnea spatelui, dar îmbrățișase pedeapsa ca pe orice altă durere. Nu conta.

Doborâse un *alagai* cu plasa.

Alți luptători tăiaseră aripile demonului vântului, priponindu-l apoi într-un cerc de glife ca s-aștepte soarele, dar el, Jardir, era cel care-l trântise la pământ, și toată lumea o știa. Putea s-o vadă în ochii uluiți ai celorlalți *nie'Sharum* și în invidia ascunsă de respectul *dal'Sharum*-ilor. Chiar și *dama* se uitau la el când credeau că nu observa nimeni. În a patra zi, când se apropie de șirul terciului, se simțea slăbit și flămând. Se îndoia că avea destulă putere ca să lupte chiar și cu cel mai nevolnic dintre băieți, dar se îndreptă cu pași mari și cu spatele drept spre locul lui obișnuit, din față. Ceilalți îi făcură loc, plecându-și capetele cu respect.

Tocmai își întindea castronul când Qeran îl prinse de braț.

— Azi nu primești niciun terci, spuse maestrul de instrucție. Vino cu mine!

Jardir avu senzația că un demon al nisipului încerca să-i iasă din stomac croindu-și drum cu ghearele, dar nu se plânse, îi întinse castronul său unui alt băiat și, urmându-l pe Qeran, traversă câmpul de instrucție.

Către pavilionul Kaji.

Își simți fața răcindu-se. Nu era cu putință.

— În trei sute de ani, niciun băiat de vârsta ta n-a mai intrat în cortul luptătorilor, începu Qeran, de parcă i-ar fi citit gândurile. Cred că ești prea tânăr și ceea ce facem ar putea însemna sfârșitul tău și o irosire cumplită pentru Kaji, dar legea e lege. Când un băiat prinde în plasă, pe zid, primul lui demon, e chemat la *alagai'sharak.*

Intrară în cort și zeci de bărbați în negru se răsuciră să-l privească înainte de a se întoarce la mâncarea lor. Erau serviți de femei, dar nu ca acelea pe care le mai văzuse Jardir, acoperite din creștet până-n tălpi de straie negre, groase. Acestea aveau văluri subțiri și strălucitor colorate, veșminte diafane ce urmăreau, strâns, contururile rotunjimilor lor line. În afară de podoabele din pietre prețioase, nimic altceva nu le acoperea brațele și mijlocul, iar despicăturile lungi din părțile laterale ale pantalonilor scoteau la iveală pielea netedă a picioarelor.

La vederea lor, Jardir își simți obrajii înfierbântându-se, dar nimeni altcineva nu părea să se simtă stânjenit. Un luptător se uită o clipă la femeia care-l servea, apoi își lăsă chebapul să cadă, o înșfăcă și și-o puse pe umăr. Ea râse în timp ce o ducea dincolo de draperiile de la intrarea unei încăperi pline de perne viu colorate.

— Și tu vei avea dreptul ăsta, dacă vei supraviețui nopții care vine, îl înștiință Qeran. Kaji au nevoie de mai mulți luptători. Bărbații au datoria să se-ngrijească de zămislirea lor. Dacă ți-o îndeplinești așa cum se cuvine, vei dobândi o soție care să poarte grija casei tale, dar toți *dal'Sharum* trebuie să le țină pe *jiwah'Sharum* din tribul lor cu prunci în pântece.

Vederea unui număr atât de mare de femei în haine care nu le ascundeau trupurile era copleșitoare pentru Jardir și le cercetă chipurile tinere, așteptându-se să-și descopere surorile printre ele. Rămăsese fără grai când maestrul de instrucție îl conduse la o pernă de lângă masa cea mare.

O masă plină cu mai multă mâncare decât văzuse până atunci. Curmale și stafide, și orez, și frigărui cu carne de miel tăvălită prin mirodenii. Feliile aburinde erau înfășurate în cuș-cuș și în frunze de viță. Își simți stomacul fremătând, captiv între foame și lăcomie.

— Mănâncă bine și odihnește-te, îl sfătui Qeran. La noapte o să stai printre bărbați.

Îl bătu cu palma pe spate și ieși din cort.

Jardir se-ntinse șovăitor după o frigăruie cu carne, dar o altă mână o plesni pe-a lui, îndepărtând-o. Își ridică ochii spre cel care-i adusese ofensa și-l văzu pe Hasik țintuindu-l cu privirea.

— Azi-noapte ai avut noroc, șobolanule, spuse acesta. Roagă-te azi la Everam, pentru că la noapte o să ai nevoie de ceva mai mult decât norocul ca să supraviețuiești în Labirint.

•

Jardir merse la Sharik Hora împreună cu ceilalți luptători, ca să fie binecuvântați de *Damaji* înaintea luptei din noaptea care urma. Nu mai intrase niciodată în templul oaselor eroilor și, în comparație cu realitatea, tot ce-și imaginase părea clădit pentru pitici.

În Sharik Hora, totul fusese construit din oasele înălbite și lăcuite ale războinicilor căzuți în *alagai'sharak.* Cele douăsprezece scaune pentru *Damaji* din marele altar erau susținute de oase ale gambelor, proptite de oasele labei piciorului. Brațele ținuseră cândva sulițe și scuturi, înfruntând neamul demonilor. Tăbliile erau din coaste lustruite, care adăpostiseră inimile eroilor. Spătarele erau din șire ale spinărilor care stătuseră drepte în noapte. Rezemătoarele pentru cap erau din țeste ale bărbaților ajunși în paradis, alături de Everam. Cele douăsprezece scaune înconjurau tronul Andrahului, construit din cranii de *kai'Sharum,* căpeteniile care purtau *alagai'sharak.*

Cele douăsprezece candelabre uriașe erau alcătuite, fiecare, din sute de cranii și de șire ale spinării. Sutele de bănci pe care se rugau credincioșii erau făcute din oase. Ca și altarul. Ca și potirele. Ca și pereții. Ca și imensul tavan boltit. Luptători fără număr apăraseră templul cu carnea lor și îl construiseră din oasele lor.

Naosul uriaș era rotund și în pereții săi se adânceau sute de firide, în care se aflau schelete întregi, pe piedestaluri din oase. Aceia erau Sharum Ka, Primii Războinici ai orașului.

Urmărit întotdeauna de privirile unui *dama,* un *kai'Sharum* conducea războinicii din tribul său, dar, imediat ce apunea soarele, Sharum Ka, numit de Andrah, era conducătorul tuturor *kai'Sharum*-ilor. În momentul acela, Sharum Ka era un bărbat din tribul Kaji, tribul lui Jardir – ceea ce pe băiat îl făcea nespus de mândru.

Sorbea din ochi totul, și mâinile îi tremurau. Întregul templu vibra de onoare și de glorie. Tatăl lui, ucis în timpul unei incursiuni a majahilor, nu era amintit acolo, însă Jardir visa că, într-o bună zi, propriile oase aveau să i se adauge acelui loc sacru, dobândind onoare pentru părintele său, și că sacrificiul lui avea să rămână în amintirea cetății mult timp după plecarea lui dintre cei vii. Nu exista onoare mai mare decât să devii, în lumea aceea și în cea de după ea, una cu toți cei care-și dăduseră viața înaintea ta și cu cei încă nenăscuți care aveau să se jertfească poate vreme de multe secole de-atunci înainte.

Luptătorii stăteau neclintiți în timp ce *Damaji* îi implorau pe Everam și pe Kaji, primul Izbăvitor, să binecuvânteze lupta care urma.

— Kaji, strigau ei, Suliță a lui Everam, Shar'Dama Ka, care ai unit lumea și ne-ai izbăvit de *alagai* în era dintâi, coboară-ți privirea asupra acestor războinici curajoși, care ies în noapte să ducă mai departe bătălia eternă, luptându-se pe Ala cu *gai*-ii, așa cum se luptă Everam cu Nie în Ceruri. Binecuvântează-i dăruindu-le curaj și putere, spre a putea sta bravi și mândri în noapte și spre a ajunge să vadă zorii.

•

Scutul glifat și sulița grea erau cele mai mici și cele mai ușoare pe care le putuse găsi Qeran, dar Jardir se simțea totuși prea mic pentru ele. Avea doisprezece ani, iar cel mai tânăr dintre ceilalți luptătorii avea cu cinci mai mult. Se îndreptă spre ei prefăcându-se că nu-l stânjenea nimic, cu toate că până și cel mai mărunt îl domina cu înălțimea lui.

— În prima sa noapte în Labirint, un *nie'Sharum* e legat de un alt războinic, îi spuse Qeran, ca să nu i se frângă voința când se năpustesc prima oară *alagai*-ii asupra lui. E o clipă care pune la încercare chiar și inima celui mai curajos luptător. Războinicul care te va avea în grijă îți va fi *ajin'pal,* frate de sânge. O să-i îndeplinești toate ordinele și veți fi legați unul de altul până la moarte.

Jardir dădu din cap.

— Dacă supraviețuiești acestei nopți, *dama'ting* vor veni după tine în zori, continuă Qeran.

Privirea lui Jardir se îndreptă rapid către mentorul său.

— *Dama'ting*? întrebă el.

Nu se temea să-i înfrunte pe *alagai,* însă *dama'ting* continuau să-l înspăimânte.

Maestrul de instrucție dădu din cap.

— Una dintre ele va veni să-ți prezică moartea, spuse, oprindu-și un tremur. Numai cu binecuvântarea ei vei deveni *dal'Sharum.*

— O să-mi spună când o să mor? întrebă Jardir înspăimântat. Nu vreau să știu.

Qeran pufni.

— Ele nu-ți *spun* nimic ție, băiete. Cunoașterea viitorului este numai și numai pentru *dama'ting.* Dar ele o să știe, înainte de a-ți pierde tu *bido*-ul, dacă te așteaptă o moarte de laș sau măreția.

— Moartea mea n-o să fie a unui laș, spuse Jardir.

— Nu, nu cred că va fi, se declară Qeran de acord, dar ai putea totuși avea parte de-o moarte prostească, dacă nu-ți asculți *ajin'pal*-ul sau dacă nu ești atent.

— O să-l ascult întrutotul, făgădui Jardir.

— Hasik s-a oferit să-ți fie *ajin'pal,* adăugă Qeran, arătând către războinic.

În cei doi ani scurși de când își pierduse *bido*-ul, Hasik crescuse foarte mult. De șaptesprezece ani, cu trupul împlinit și mușchi puternici ca urmare a hranei bogate de care aveau parte *dal'Sharum,* era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât Jardir și de două ori mai greu decât el.

— Nicio problemă, spuse Hasik. Fiul pisatului va fi în siguranță cu mine.

— Fiul pisatului a doborât primul *alagai* cu trei ani mai devreme decât tine, Șuierătorule, îi reaminti Qeran.

Hasik își păstră zâmbetul, dar buza îi zvâcni.

— Va face cinste tribului Kaji, recunoscu el. În caz că va supraviețui.

Jardir își aminti sunetul din clipa ruperii brațului său și ce-i făgăduise Hasik după aceea. Știa că avea să profite de orice semn de nesupunere, de orice scuză, ca să-l ucidă înainte de a-și pierde *bido*-ul, devenind egalul lui.

Așa că primi insulta așa cum primise durerea, lăsând-o să treacă pe lângă el fără să-i facă vreun rău. N-avea să se lase provocat ca să dea greș tocmai când gloria era atât de aproape.

Dacă trecea de noaptea aceea, avea să fie *dal'Sharum,* cel mai tânăr de care își aducea cineva aminte, și Hasik fie blestemat.

•

Grupul lor se afla pe cercul al doilea, ascuns într-un buzunar de ambuscadă. În mijlocul unui mic loc liber era mascată o groapă, care avea să se umple în curând cu *alagai*-ii lăsați s-aștepte razele ucigătoare ale soarelui. Jardir strânse mai tare sulița și își aranjă scutul, ca să nu-i mai atârne atât de greu de umăr. Dar, oricât de grele ar fi fost, cel mai greu atârna legătura. Fâșia de piele de un metru și un sfert care-i lega glezna de mijlocul lui Hasik. Își mișcă piciorul, stânjenit.

— Dacă nu ții pasul cu mine, te-njunghii și tai legătura, spuse acesta. N-o să-mi las gloria știrbită din pricina ta.

— O să mă țin de tine ca umbra, făgădui Jardir, și Hasik mormăi.

Scoase din robe o ploscă mică, îi deșurubă dopul și sorbi din ea îndelung. Și i-o întinse apoi lui Jardir.

— Bea, pentru curaj.

— Ce e? întrebă băiatul, luând-o și ducând-o la nas.

Mirosea a scorțișoară, însă aroma îi înțepa nările.

— Couzi, răspunse Hasik. Grâne fermentate și scorțișoară.

Jardir făcu ochii mari.

— *Dama* Khevat spune că Evejah interzice băuturile din fructe sau din grâne fermentate.

Hasik râse.

— În Labirint, unui *dal'Sharum* nu-i e interzis nimic! Bea! Noaptea aproape că s-a lăsat asupra noastră!

Jardir îl privi cu neîncredere, dar văzu că în buzunarul de ambuscadă și alți războinici sorbeau din ploști asemănătoare. Ridică din umeri, o duse la buze și sorbi îndelung.

Couzi îi arse gâtlejul și Jardir tuși, scuipând o parte din ce-i umpluse gura. Simți tăria băuturii ca pe un foc în măruntaie, care i se zvârcolea în stomac ca un șarpe. Hasik râse și-l lovi pe spate.

— Acum ești gata să-i înfrunți pe *alagai,* șobolanule!

Couzi lucra cu iuțeală și Jardir se uită în sus cu ochi sticloși. Pe măsură ce cobora soarele, Labirintul se umplea de umbre. Sub privirea lui Jardir, cerul deveni roșu, apoi violet, pentru a se înnegri în cele din urmă pe de-a-ntregul. Îi simți pe *alagai* înălțându-se în afara zidurilor și se cutremură.

Mărite Kaji, Suliță a lui Everam, se rugă el, *dacă e adevărat că am venit pe lume dintr-un neam care a străbătut veacurile pornind din tine, dă-mi curaj, ca să vă fac cinste ție și străbunilor mei.*

Nu după mult timp, răsună Cornul lui Sharak, urmat de răspunsul prăștiașilor de pe zidul exterior. Țipetele *alagai*-ilor începură să umple Labirintul.

— Atenție! strigă cineva de sus și Jardir crezu că recunoaște vocea lui Shanjat. Vin Ademenitorii! Cu patru de-ai nisipului și unu de-al focului!

Jardir înghiți în sec. Clipa glorioasă era aproape.

— *Oot*! strigară Ademenitorii, alergând cât de repede îi țineau puterile prin punctul de ambuscadă și cotind ușor ca să ocolească gropile.

Deasupra, Observatorii aprinseră ulei în fața unor oglinzi de metal lustruit și lumina inundă locul.

Demonii nisipului alergau în haită, cu saliva picurând din limbile lungi deasupra șirurilor de dinți ascuțiți ca briciul. Aveau înălțimea unui bărbat, dar păreau mai mici când se lăsau în patru labe. Ghearele lor lungi brăzdau nisipul și piatra Labirintului, iar cozile lor țepoase biciuiau aerul, zvâcnind într-o parte și-ntr-alta. Plăcile zgrunțuroase ale carapacelor aveau puține puncte slabe.

Demonul focului era mai mic, cam cât un băiețel, cu gheare imense și în stare s-alerge cu o viteză înspăimântătoare. Solzii lui mici, irizați și tari ca diamantul, se suprapuneau fără întreruperi. În ochi și în gură îi strălucea o lumină portocalie, și Jardir își aduse aminte de lecțiile despre ucigătorul scuipat de foc al creaturii. În partea opusă a punctului de ambuscadă era un bazin în care războinicii aveau să-ncerce să-l înece.

La vederea *alagai*-ilor, Jardir se simți din nou cuprins de o scârbă cumplită. Creaturile erau o năpastă pentru Ala, erau mizeria cu care-i pângărea Nie suprafața. Și, în noaptea aceea, el avea să dea o mână de ajutor la trimiterea lor înapoi, în abis, ascultându-le urletele pițigăiate.

— Așteaptă, îl sfătui Hasik, simțindu-i încordarea.

Jardir dădu din cap, silindu-se să se destindă. Couzi-ul continua să acționeze în trupul lui, încălzindu-l în noaptea rece.

Alagai-ii trecură pe lângă ei, neavând ochi decât pentru Ademenitori. Doi alergară drept spre prelata de deasupra găurii

capturatoare, în care se prăbușiră țipând ascuțit. Ceilalți se opriră brusc, însă demonul focului ocoli golul și sări în spatele celui mai lent Ademenitor. Își înfipse ghearele în el și-l mușcă adânc de umăr. Războinicul căzu la pământ, dar nu țipă.

— Acum! strigă *kai'Sharum* și atacă în fruntea bărbaților din buzunarul de ambuscadă.

Jardir lăsă urletul de luptă să-i răbufnească din adâncul pieptului, vibrând în noapte la unison cu ale fraților săi și făcându-l să înainteze alături de ei. Îi loviră pe cei doi demoni ai nisipului din spate, aruncându-i în groapă.

Kai'Sharum se roti în loc, întinzându-și sulița și trântindu-l pe demonul focului din spatele Ademenitorului. Celălalt Ademenitor îl târî pe rănit la loc sigur, dincolo de glife, făcând tot ce-i stătea în puteri ca să oprească hemoragia.

Se auzi un strigăt și, când se întoarse, Jardir văzu că primul demon al nisipului căzut în groapă se agățase de marginea ei, căci prelata care ascundea glifele stătea între ele și ghearele lui, care erau astfel apărate. Creatura sări cu ușurință deasupra și reteză cu o mușcătură piciorul celui mai apropiat războinic, de la genunchi în jos. Omul urlă și căzu peste alți luptători, lăsând un gol în zidul de scuturi. Demonul țipă ascuțit și se avântă în deschidere, greblând cu ghearele.

— Scutul sus! strigă Hasik, și Jardir se supuse exact la timp ca să primească întreaga greutate a demonului.

Căzu la pământ, dar glifele se aprinseră, azvârlindu-l pe *alagai* înapoi. Demonul atinse pământul ghemuindu-se și se repezi din nou asupra lui, dar Jardir, întins pe burtă, își avântă sulița și-l nimeri între plăcile carapacei de pe piept. Propti coada în pământ, ca să aibă un punct de sprijin, și, folosindu-se chiar de elanul demonului, îl azvârli.

Când era încă în aer, lațurile aruncate de o jumătate de duzină de luptători se strânseră în jurul creaturii care căzu la pământ legată fedeleș. Începu să sfâșie funiile cu dinții și Jardir le auzi pocnind sub apăsarea mușchilor ei încordați. Avea să se elibereze în câteva clipe.

La semnul *kai'Sharum*-ului, doi războinici ieșiră din rând ca să-l hărțuiască pe demonul focului, în timp ce toți ceilalți îl încercuiră pe al nisipului cu un zid de scuturi suprapuse. Ori de câte ori se năpustea asupra unuia dintre ei, cei din spate îl împungeau cu sulițele. Armele nu-i puteau străpunge

carapacea, însă îl înțepau și-l usturau. Când se întorcea să-și înfrunte atacatorii, lanțul scuturilor acestora se închideau cu un pocnet și demonul era lovit de cei din spatele lui.

Glifarul Capturator luase prelata, împiedicându-i pe ceilalți *alagai* să iasă din groapă, în timp ce luptătorii înaintau cu zidul de scuturi, silind demonul să se-apropie de capcană. În cele din urmă, creatura ajunse pe margine și războinicii aflați acolo se retraseră brusc.

Jardir fu unul dintre cei care loviră cu sulițele, împingând demonul dincolo de glifele cu putere într-o singură direcție.

— Lumina lui Everam să te ardă! strigă băiatul, înjunghiind.

Creatura făcu un pas în spate și căzu în groapă.

Era cel mai impresionant moment din viața lui Jardir.

Își roti privirea prin punctul de ambuscadă. Doi *dal'Sharum* îl țintuiau pe demonul focului, cu vârfurile sulițelor, sub apa puțin adâncă din bazin. Se înălțau aburi și clocotul apei însoțea zvârcolelile creaturii, dar războinicii o ținură pe loc până când îi încetă ultima zvâcnire.

Ademenitorul rănit se simțea destul de bine, însă Moshkama, luptătorul cu piciorul retezat, zăcea, palid și răsuflând greu, într-o baltă de sânge. Prinse privirea lui Jardir și îi chemă cu un semn pe el și pe Hasik, care se apropiară.

— Puneți-i capăt, gâfâi el. Nu-mi doresc o viață de olog.

Jardir se uită la Hasik.

— Fă-o, îi porunci acesta. Nu e drept să-l lăsăm să sufere.

Gândul băiatului zbură la Abban. La câtă suferință își condamnase prietenul fiindcă nu-i oferise o moarte de războinic?

Datoria unui dal'Sharum *e să-și susțină frații, în moarte, ca și în viață,* spusese Qeran.

— Sufletul meu e pregătit, spuse Moshkama, cu voce răgușită.

Cu degete slăbite, tremurătoare, își desfăcu roba, dând deoparte plăcuțele armurii din lut ars cusută de pânză, ca să-și dezgolească pieptul. Jardir se uită în ochii lui și văzu onoarea și curajul care îi lipseau lui Abban.

Înfipse sulița cu mândrie.

•

— Te-ai descurcat bine, șobolanule, spuse Hasik după ce sunaseră cornii, vestind că-n Labirint nu mai rămăsese niciun

alagai viu, în afara celor prinși în capcane. M-așteptam să-ți uzi *bido*-ul, dar te-ai purtat ca un bărbat.

Luă încă o înghițitură din plosca lui cu couzi, apoi i-o întinse lui Jardir.

— Mulțumesc, răspunse băiatul, sorbind îndelung și nelăsând să se vadă că băutura tare îi ardea gâtlejul.

Hasik continua să-l intimideze, dar era așa cum îi spusese maestrul de instrucție: după ce vărsaseră sânge împreună în Labirint, lucrurile se schimbaseră. Acum erau frați.

Hasik se foia, mergând încoace și încolo.

— După *alagai'sharak,* sângele îmi ia întotdeauna foc, spuse. Blestemul lui Nie să cadă asupra *Damaji*-ului care-a hotărât că marele harem trebuie să fie-nchis până-n zori.

Mai mulți luptători încuviințară, mormăind.

Jardir se gândi la războinicul care dusese o *jiwah'Sharum* dincolo de draperii în dimineața aceea și obrajii i se împurpurară.

Hasik îi surprinse privirea.

— Te exciți, șobolanule? râse el. Fiul pisatului e nerăbdător să-și stăpânească prima femeie?

Jardir nu răspunse.

— Cu *bido* sau fără, cred că mâine tot un băiat o să fie! râse Manik, un alt războinic. E prea mic ca să știe la ce servesc de fapt dansatoarele pe pernă!

Jardir deschise gura, dar se grăbi s-o închidă. Îl provocau înadins. Indiferent ce se petrecuse în Labirint, încă mai era *nie'Sharum* până când *dama'ting* avea să-i vadă moartea. Orice războinic încă îl mai putea ucide pentru o insolență oricât de măruntă.

Spre uimirea lui, Hasik îi luă apărarea.

— Lasă-l pe șobolan în pace! Îmi e *ajin'pal.* Dacă-ți bați joc de el, îți bați joc de mine.

Manik pufni întărâtat, dar Hasik era tânăr și puternic. Se uitară o clipă unul la altul înainte ca Manik să scuipe în țărână.

— Pfui! spuse. Nu merită să te spintec numai ca să-mi pot bate joc de băiat.

Le întoarse spatele și se îndepărtă cu pași mari.

— Mulțumesc, spuse Jardir.

— Nu e mare lucru, răspunse Hasik, punându-i mâna pe umăr. Fiecare *ajin'pal* e dator să-i poarte de grijă celuilalt și nu ești

primul băiat care se teme de dansatoarele pe pernă mai mult decât de *alagai. Dama'ting* le-nvață *pe jiwah'Sharum* meșteșugul dragostei, dar maeștrii de instrucție nu dau asemenea lecții în *sharaji.*

Jardir își simți fața împurpurându-se când se întrebă ce-i rezervau pernele de dincolo de draperii după ridicarea vălurilor.

— Nu te teme, spuse Hasik, bătându-l pe umăr. O să te-nvăț cum să faci o femeie să urle.

Goliră plosca și pe chipul lui Hasik trecu atunci un zâmbet răutăcios.

— Haide, șobolanule. Știu cum ne putem distra între timp.

•

— Unde mergem? întrebă Jardir, împleticindu-se pe urmele lui Hasik prin Labirint.

Couzi-ul îi făcuse capul să se învârtească și-i muiase picioarele. Zidurile păreau să se miște după bunul lor plac.

Hasik se întoarse spre el și zâmbetul i se lăți. Golul lăsat de dintele pierdut când îl lovise Qeran, în prima noapte a lui Jardir din *Kaji'sharaj,* era o gaură neagră în lumina lunii.

— Unde să mai mergem? întrebă. Am ajuns.

Jardir se uită nedumerit în jur și, în clipa aceea, lovitura dată de Hasik în plină față îi aduse înaintea ochilor o răbufnire de lumini colorate.

Înainte de a putea să schițeze cel mai mic gest, războinicul era deasupra lui, pironindu-l cu fața în țărână.

— Ți-am promis că te-nvăț cum să faci o femeie să urle, îi spuse. Pentru lecția asta, tu o să fii femeia.

— Nu! țipă Jardir, zbătându-se, dar Hasik îl izbi cu fața de pământ și lui îi țiui capul.

Bărbatul voinic îi răsuci un braț la spate și-l ținu astfel, cu mâna, în timp ce-i trăgea *bido*-ul în jos cu cealaltă.

— Se pare c-o să-ți pierzi *bido*-ul de două ori într-o singură noapte, râse.

Jardir simți în gură gust de sânge și de țărână. Încercă să se deschidă către durere, primind-o, dar, pentru prima oară, o asemenea putere se dovedi mai presus de el și țipetele lui umplură Labirintul de ecouri.

•

Când îl găsi *dama'ting,* încă mai plângea.

Femeia aluneca aidoma unei năluci, învolburând ușor țărâna cu robele ei albe. Jardir se opri din plâns și o privi cu ochi holbați. Pe urmă pricepu brusc tot ce se petrecea de fapt și se grăbi să-și tragă *bido*-ul în sus. Îl năpădi rușinea și își ascunse fața.

Dama'ting țâțâi.

— În picioare cu tine, băiete! se răsti. Nu ți-ai pierdut cumpătul în fața *alagai*-ilor, dar plângi ca o muiere pentru asta? Everam are nevoie de *dal'Sharum*, nu de *khaffit*!

Jardir își dorea ca zidurile Labirintului să se prăbușească și să-l zdrobească, dar nimeni nu refuza să i se supună unei *dama'ting.* Se ridică, ștergându-și lacrimile și suflându-și nasul.

— Așa e mai bine, spuse *dama'ting,* deși ai avut nevoie de ceva timp. Nu mi-ar fi plăcut să vin până aici ca să prezic viitorul unui laș.

Cuvintele ei îl usturată. Nu era laș.

— Cum m-ai găsit? o întrebă.

Ea își flutură mâna.

— Știam de câțiva ani c-o să te găsesc aici.

Jardir o fixă cu o privire neîncrezătoare, dar din atitudinea femeii se vedea clar că nu se sinchisea de părerile lui.

— Vino încoace, băiete, să te văd mai bine, îi porunci.

Jardir se supuse și *dama'ting* îl prinse de bărbie, întorcându-i fața în toate părțile ca s-o vadă în lumina lunii.

— Tânăr și puternic, spuse. Dar așa sunt toți cei care-ajung aici. Ești mai tânăr decât cei mai mulți, și ăsta e rareori un lucru bun.

— Ai venit să-mi prezici moartea?

— Și cutezător, murmură ea. Pentru tine s-ar putea să mai fie totuși speranțe. Îngenunchează, băiete.

Jardir se supuse și *dama'ting* îngenunche alături de el, după ce așternuse o pânză albă ca să-și ferească robele imaculate de praful din Labirint.

— Ce-mi pasă mie de moartea ta? îl întrebă. Mă aflu aici ca să-ți prezic viața. Moartea e între tine și Everam.

Își băgă mâna în robe și scoase o pungă mică, din postav negru, gros. Îi slăbi șnururile și-i răsturnă conținutul în mâna liberă, cu un zăngănit. Jardir zări mai bine de o duzină de obiecte, negre și netede ca obsidianul, toate pline de glife gravate, ce străluceau, roșii, în întuneric.

— *Alagai hora*, spuse *dama'ting,* ridicându-le în fața lui.

La auzul numelui, băiatul icni și se trase înapoi. Ea ținea în mână oase de demoni, tăiate sub forma unor zaruri cu o mulțime de fețe. Jardir simțea zvâcnirea lentă a magiei lor demonice chiar și fără să le-atingă.

— Te-ntorci la lașitate? îl întrebă ea cu blândețe. Care e scopul glifelor, dacă nu preschimbarea magiei *alagai* în folosul nostru?

Jardir își oțeli voința și se aplecă din nou spre ea.

— Întinde brațul, porunci *dama'ting,* punându-și punga de postav în poală și așezând zarurile pe ea.

Își băgă din nou mâna în robe și scoase o lamă curbată, ascuțită, și ea gravată cu glife.

Jardir întinse brațul, dorindu-și să nu-i tremure. Tăietura se făcu repede, și *dama'ting* stoarse rana, mânjindu-și palma de sânge. Pe urmă luă *alagai hora* în ambele mâini și le scutură.

— Everam, tu, cel care ne dăruiești lumina și viața, ascultă ruga fierbinte a acestei slujitoare umile și dă-i puterea de a vedea ceea ce va fi să vină. Spune-mi ce va fi pentru Ahmann, fiul lui Hoshkamin, ultimul vlăstar din stirpea lui Jardir, cel de-al șaptelea fiu al lui Kaji.

În timp ce scutura zarurile, strălucirea lor se înteți, pâlpâindu-i printre degete, de parcă ar fi ținut în mâini cărbuni încinși. Le aruncă, lăsându-le să li se împrăștie în față.

Dama'ting își puse mâinile pe genunchi și se aplecă să cerceteze semnele strălucitoare. Făcu ochii mari și șuieră. Părând dintr-odată să nu mai vadă praful care-i murdărea imaculatele robe albe, se târî în jurul lor, încordată, citindu-le modelul în vreme ce strălucirea pâlpâitoare a glifelor pălea încet.

— Oasele astea au fost probabil lăsate la lumină, murmură, adunându-le.

Îl tăie din nou pe Jardir, rosti din nou incantația, scutură din nou zarurile cu putere și strălucirea li se aprinse din nou. Ea le aruncă.

— Nu e cu putință! strigă, înșfăcându-le și aruncându-le pentru a treia oară.

Chiar și Jardir își dădu atunci seama că tiparul rămăsese neschimbat.

— Ce este? cuteză el să-ntrebe. Ce vezi?

Dama'ting își ridică privirea spre el și ochii i se îngustară.

— Cunoașterea viitorului nu e pentru tine, băiete, îi spuse.

Furia din glasul ei îl făcu pe Jardir să se tragă înapoi, neștiind dacă era stârnită de impertinența lui sau de ce văzuse.

Sau și de una, și de alta. În minte îi reveniră brusc vasele furate de Abban din Baha cu îngăduința lui și se întrebă dacă ea putea să vadă și păcatul acela.

Dama'ting adună oasele, le puse la loc, în pungă, apoi se ridică. Ascunse punga și-și scutură robele de praf.

— Întoarce-te în pavilionul Kaji și petrece restul nopții în rugăciune, îi porunci, apoi dispăru în întuneric cu atâta iuțeală încât Jardir se întrebă dacă fusese într-adevăr acolo.

•

Qeran îl trezi cu o lovitură de picior când ceilalți luptători încă mai dormeau în jurul lui.

— Sus, șobolanule, spuse maestrul de instrucție. *Dama* a trimis după tine.

— O să-mi pierd *bido*-ul? întrebă Jardir.

— Oamenii au spus c-ai luptat bine astă-noapte, răspunse Qeran, dar nu sunt eu cel care hotărăște. Numai *dama* îi poate da unui *nie'Sharum* veșmintele negre.

Maestrul de instrucție îl duse în încăperile din Sharik Hora. Podeaua de piatră rece de sub tălpile lui goale îi părea sacră.

— Maestre de instrucție, pot să-ți pun o întrebare? spuse el.

— S-ar putea să fie ultima pe care mi-o pui ca unui instructor, așa că ai grijă să fie o întrebare bună.

— Când a venit *dama'ting* pentru tine, de câte ori a aruncat zarurile?

Qeran se uită la el.

— O dată. Întotdeauna le-aruncă numai o singură dată. Zarurile nu mint.

Jardir ar fi vrut să mai spună ceva, dar trecură dincolo de un colț și ajunseră în fața lui *Dama* Khevat, care îi aștepta. Khevat era cel mai aspru dintre instructorii lui Jardir, era cel care-l numise cândva fiul pisatului de cămilă și-l aruncase în gropile cu necurățenii pentru obrăznicie.

Maestrul de instrucție își puse mâna pe umărul lui Jardir.

— Ține-ți limba în frâu, băiete, dacă vrei să ți-o păstrezi! murmură.

— Everam fie cu voi, îi întâmpină Khevat.

Maestrul de instrucție se înclină și Jardir făcu același lucru. *Dama* dădu scurt din cap și maestrul de instrucție se răsuci pe călcâie și-i lăsă singuri.

Khevat îl conduse pe Jardir într-o odaie mică, fără ferestre, plină cu teancuri de hârtie și mirosind a cerneală și a ulei de lampă. Părea o încăpere potrivită mai degrabă pentru un *khaffit* sau pentru o femeie, dar până și acolo oasele luptătorilor erau numeroase. Alcătuiau scaunul pe care se așeză Jardir, la semnul lui Khevat, ca și masa la care se așeză acesta. Până și vrafurile de hârtii erau puse pe cranii.

— Continui să mă uimești, fiul al lui Hoshkamin, începu Khevat. Nu te-am crezut când ai spus c-o să dobândești gloria atât pentru tine, cât și pentru tatăl tău, dar pari hotărât să-mi dovedești că m-am înșelat.

Jardir ridică din umeri.

— N-am făcut decât ceea ce-ar fi făcut orice alt războinic.

Khevat chicoti.

— Războinicii pe care i-am cunoscut eu nu sunt atât de modești. Ai ucis un demon de unul singur și ai participat la uciderea altor cinci, la câți ani? Treisprezece?

— Doisprezece, răspunse Jardir.

— Doisprezece, repetă Khevat. Și azi-noapte l-ai ajutat pe Moshkama să moară. Puțini *nie'Sharum* ar fi avut inima s-o facă.

— Îi sosise ceasul, spuse Jardir.

— Într-adevăr, încuviință Khevat. Moshkama n-a avut fii. Ca frate al lui în moarte, albirea oaselor sale pentru Sharik Hora cade în sarcina ta.

Jardir se înclină.

— Sunt onorat.

— Azi-noapte, după ce te-a găsit în Labirint, acea *dama'ting* a venit la mine, spuse Khevat.

Jardir își ridică privirea cu nerăbdare.

— O să-mi pierd *bido*-ul?

Khevat clătină din cap.

— Ești prea mic, spune ea. Întoarcerea ta la *alagai'sharak* fără să mai fii instruit și înainte de a mai crește va costa tribul Kaji un războinic.

— Nu mi-e frică de moarte, zise Jardir, dacă așa e *inevera.*

— Ai vorbit ca un adevărat *Sharum,* dar nu e atât de simplu. Prin hotărârea ei, nu te poți întoarce în Labirint decât după ce mai crești.

Jardir se încruntă.

— Atunci trebuie să mă-ntorc în *Kaji'sharaj* cu rușine, după ce am stat printre bărbați?

Dama clătină din cap.

— În privința asta, legea e clară. Niciunui băiat care vede cortul *Sharum* nu i se-ngăduie să se-ntoarcă în *sharaj.*

— Dar, dacă nu mă pot întoarce acolo și nici nu pot rămâne alături de bărbați..., începu Jardir și, brusc, înțelese cât de cumplită îi era soarta. O să... devin *khaffit*? întrebă, copleșit cu adevărat de groază pentru prima oară în viața lui.

În comparație cu asta, spaima pe care i-o trezeau *dama'ting* era o nimica toată. Îi pieri sângele din obraji când îi reveni în minte imaginea lui Abban, implorându-l să-i salveze viața.

Mai bine mor, se gândi. *O să-l atac pe primul* dal'Sharum *care-mi iese în cale și n-o să-i las de ales, o să-l provoc să mă ucidă. Mai bine mort decât* khaffit.

— Nu, răspunse *dama*, și el simți că inima reîncepea să-i bată. Poate că astfel de lucruri nu contează pentru *dama'ting,* de vreme ce până și cel de pe urmă *khaffit* e mai presus decât o femeie, dar eu n-o să văd niciun luptător căzând atât de jos după ce a făcut față tuturor provocărilor. Încă din vremurile lui Shar'Dama Ka, niciunui băiat care-a vărsat sânge de *alagai* în Labirint nu i s-au refuzat veșmintele negre. *Dama'ting* ne dezonorează pe toți prin hotărârea ei și, slujitoare a lui Everam sau nu, nu e decât o femeie, nu poate înțelege câtă suferință aduce astfel în inima oricărui *Sharum.*

— Atunci, ce se va alege de mine? întrebă Jardir.

— O să fii luat în Sharik Hora. Am vorbit deja cu *Damaji* Amadeveram. Dacă ai binecuvântarea lui, nici măcar o *dama'ting* nu-ți poate interzice asta.

— O să devin preot? întrebă Jardir.

Încercă să-și ascundă nemulțumirea, dar vocea i se frânse și știu că dăduse greș.

Khevat chicoti.

— Nu, băiete, destinul tău e totuși Labirintul, dar te vei antrena aici, cu noi, până când vei fi pregătit. Străduiește-te din

toate puterile să-nveți și vei fi *kai'Sharum* la o vârstă când alții încă mai poartă *bido.*

•

— Asta va fi chilia ta, spuse Khevat, conducându-l pe Jardir într-o cameră din interiorul templului Sharik Hora.

Încăperea era un pătrat cu latura de trei metri, tăiat în gresie, cu un pat tare într-un colț. Avea o ușă grea, de lemn, dar fără lacăt și fără zăvor. Singura lumină venea de la o lampă de pe coridor, filtrată printre gratiile ferestrei din ușă. Comparată cu spațiul comun, cu podea de piatră din Kaji'sharaj, ar fi putut părea un lux, dacă nu s-ar fi simțit rușinat fiindcă fusese dus acolo și dacă n-ar fi existat desfătările din pavilionul Kaji, care-i erau interzise.

— Aici vei posti și-ți vei scoate demonii din minte, îi spuse Khevat. Instruirea ta începe mâine.

Plecă, și zgomotul pașilor i se pierdu pe coridor, până când se înstăpâni tăcerea.

Jardir se lăsă să cadă pe pat, sprijinindu-și capul cu brațele. Dar, stând întins pe burtă, își aduse aminte de Hasik și furia și rușinea răbufniră în el, devenind de nesuportat. Sări jos, înșfăcă patul și îl izbi de zid, țipând. Îl aruncă pe podea, lovi în lemn cu picioarele și sfâșie pânza, până când ajunse să stea, gâfâind, în mijlocul unui morman de așchii și de zdrențe.

Dându-și brusc seama ce făcuse, își îndreptă spatele, dar gălăgia nu stârnise, se pare, nicio reacție. Împinse resturile într-un colț și începu un *sharukin.* Seriile de mișcări *sharusahk* des exersate îl ajutară să se concentreze așa cum n-ar fi izbutit să facă niciodată o rugăciune.

Tot ce se petrecuse în ultima săptămână i se învârtejea în cap. Abban devenise *khaffit.* Asta îl umplu de Jardir de rușine, dar îmbrățișă sentimentul și văzu adevărul din spatele lui. Abban fusese *khaffit* tot timpul și *Hannu Pash* o arătase. El, Jardir, întârziase înfăptuirea voinței lui Everam, dar nu o împiedicase. Niciun om n-ar fi putut.

Inevera, se gândi, și îmbrățișă pierderea.

Se duse cu gândul la gloria și la exaltarea dăruite de uciderea demonilor în Labirint și acceptă ideea că s-ar fi putut să mai treacă încă mulți ani înainte de a mai simți o asemenea încântare. Zarurile vorbiseră.

Inevera.

Se gândi din nou la Hasik, dar asta nu era *inevera.* Aici dăduse el greș. Fusese un prost fiindcă băuse couzi în Labirint. Fusese un prost fiindcă se încrezuse în Hasik. Un prost fiindcă renunțase la prudență.

Deja acceptase durerea din trup și pierderea de sânge. Ba chiar și umilința. Văzuse alți băieți din *sharaj* pățind același lucru și putea accepta sentimentul. Dar nu putea s-accepte că, în clipa aceea, Hasik umbla țanțoș printre *dal'Sharum,* gândindu-se că învinsese, că îl zdrobise.

Se încruntă. *Poate că sunt zdrobit,* recunoscu în tăcere, *dar, după ce se vindecă, oasele frânte sunt mai tari și va veni și vremea mea.*

Se lăsă noaptea, vestită doar de stingerea lămpii de pe coridor, care-i afundă chilia în cea mai neagră beznă. Dar nu îi era frică de întuneric. În întreaga lume nu existau glife pe măsura celor de pe Sharik Hora, dar, chiar și fără ele, nenumăratele suflete ale luptătorilor păzeau templul. Orice *alagai* care-ar fi pus piciorul în acel loc sfânt ar fi fost mistuit de flăcări, ca și cum ar fi văzut soarele.

Jardir n-ar fi putut dormi nici dacă ar fi vrut, așa că-și continuă *sharukin*-ul, repetând mișcările iarăși și iarăși, până când deveniră o parte din el, la fel de firească precum respirația.

Când auzi ușa chiliei deschizându-se, înțelese imediat ce se petrecea. Își aduse aminte de prima lui noapte în Kaji'sharaj, se strecură fără zgomot lângă ușă și adoptă o poziție de luptă. Dacă *nie'dama* se gândiseră să-l întâmpine la fel, aveau s-o regrete.

— Dacă ți-aș fi vrut răul, nu te-aș fi trimis aici, să te antrenezi, spuse o voce cunoscută, de femeie.

O lumină roșie prinse viață și el o văzu pe aceeași *dama'ting* din noaptea de mai înainte. Ținea în mâini un mic craniu de demon al focului, gravat cu glife care străluceau în întuneric. Când se aprinse, lumina o găsi deja uitându-se în ochii lui, ca și cum ar fi știut tot timpul unde se afla.

— Nu m-ai trimis aici, cuteză Jardir să-i răspundă. I-ai spus lui *Dama* Khevat să mă trimită înapoi, în Kaji'sharaj, acoperit de rușine!

— Ceea ce știam că n-avea să facă niciodată, îl lămuri ea, neluându-i în seamă tonul acuzator. Și nici nu te-ar fi făcut

khaffit. Singura cale pe care o mai avea la dispoziție era să te trimită aici.

— Fără onoare, zise Jardir, încleștându-și pumnii.

— În siguranță, șuieră *dama'ting,* ridicând țeasta demonului.

Glifele se aprinseră mai tare și din bot țâșni o limbă de foc. Jardir îi simți căldura izbindu-l în față și se trase înapoi.

— Nu-ți îngădui să mă judeci, *nie'Sharum*, adăugă ea. O să fac ceea ce cred că e mai bine, iar tu o să te supui.

Jardir își simți spatele lipindu-se de perete și înțelese că nu mai avea unde să se retragă. Dădu din cap.

— Învață tot ce poți în timpul petrecut aici, îi porunci ea, îndepărtându-se. Sharak Ka se apropie.

Jardir îi simți cuvintele ca pe o lovitură. Sharak Ka. Bătălia finală era iminentă și el avea să ia parte la ea. Toate grijile lumești îi dispărură cât ai clipi, chiar în timp ce ea închidea ușa, lăsându-l din nou în întuneric.

•

După o oarecare vreme, lampa de pe coridor se aprinse pâlpâind și cineva bătu ușor în ușă. Jardir o deschise pentru cel mai mic dintre fiii lui Khevat, Ashan. Era un băiat slăbuț care purta un *bido* prelungit în sus, astfel încât să-i înfășoare umărul, ca semn că era *nie'dama*, preot în devenire. Un văl alb îi acoperea gura, ceea ce însemna, după cum știa și Jardir, că se afla în primul an al pregătirii sale, când nu-i era îngăduit să vorbească.

Băiatul îl salută cu o înclinare a capului, apoi se uită la patul distrus din colț. Îi făcu cu ochiul și se înclină ușor, de parcă Jardir ar fi trecut cu bine de o încercare secretă. Pe urmă arătă cu o zvâcnire a capului în lungul coridorului și o porni într-acolo. Jardir înțelese și îl urmă.

Ajunseră într-o încăpere mare, cu podeaua de marmură lustruită. Zeci de *dama* și de *nie'dama,* probabil toți cei din trib, erau acolo, cu tălpile neclintite pe podea, exersând *sharukin.* Băiatul își flutură mâna, cerându-i lui Jardir să-l urmeze, și-și ocupară locurile în șirul de *nie,* alăturându-se acelui dans lent, cu trupurile trecând cu mișcări fluide dintr-o postură într-alta, toată lumea respirând la unison.

Făceau multe exerciții necunoscute de Jardir, iar lecția nu le semăna celor brutale, cu care era obișnuit, în timpul cărora Qeran și Kaval îi înjurau pe băieți, biciuindu-i pe cei ale căror

posturi nu erau perfecte și cerându-le tuturor să se miște din ce în ce mai repede. *Dama* se antrenau în tăcere, singurele instrucțiuni fiind ceea ce vedeau la conducătorii lor și unii la ceilalți. Jardir se gândi că erau îngăduitori cu ei înșiși și nevolnici.

După o oră, instrucția încetă. Zumzetul vorbelor începu de îndată ce *dama* se împărțiră în grupuri și părăsiră încăperea. Însoțitorul lui Jardir îi făcu semn să rămână, și li se alăturară celorlalți *nie'dama.*

— Aveți un nou frate, le spuse *Dama* Khevat băieților, arătându-l pe Jardir. La numai doisprezece ani și în *bido,* Jardir, fiul lui Hoshkamin, are sânge de *alagai* pe mâini. Va rămâne aici, să-nvețe căile noastre, până când *dama'ting* va declara că e destul de mare ca să-și primească veșmintele negre.

Ceilalți băieți dădură din cap în tăcere, înclinându-se către Jardir.

— Ashan, adăugă *dama.* Jardir va avea nevoie de ajutor la *sharusahk.* Tu îl vei învăța.

Ashan dădu din cap.

Jardir pufni. Un *nie'dama?* Să-l învețe pe el? Ashan era cam de vârsta lui, iar el stătuse, în șirul terciului, în fața unor *nie'Sharum* cu câțiva ani mai mari.

— Crezi că n-ai nevoie de instrucție? întrebă Khevat.

— Ba da, bineînțeles că am, onorate *dama*, se grăbi Jardir să răspundă, înclinându-se în fața preotului.

— Dar consideri că Ashan nu e demn să-ți dea lecții? insistă Khevat. La urma urmelor, nu e decât un *nie'dama*, un novice nici măcar destul de vârstnic ca să vorbească, iar tu ai stat printre bărbați în *alagai'sharak.*

Jardir ridică neajutorat din umeri, simțindu-se exact așa, dar temându-se de o capcană.

— Foarte bine, spuse Khevat. O să te lupți cu Ashan. Dacă-l înfrângi, o să primești un instructor mai valoros.

Ceilalți novici se traseră deoparte, formând un cerc pe luciul marmurei. Ashan stătea în centrul lui și se înclină către Jardir.

El se uită la *Dama* Khevat, apoi se înclină la rândul său.

— Îmi cer scuze, Ashan, spuse, când se apropiară unul de celălalt, dar trebuie să te-nfrâng.

Ashan nu răspunse, mulțumindu-se doar să adopte o poziție de luptă *sharusahk.* Jardir făcu același lucru și Khevat bătu din palme.

— Începeți! strigă.

Jardir se repezi, țintind cu degetele încordate gâtul lui Ashan. Mișcarea l-ar fi scos pe băiat repede din luptă, dar nu i-ar fi pricinuit niciun rău permanent.

Însă Ashan îl surprinse, rotindu-se lin ca să se ferească din cale și dându-i un șut în coaste, care-l trimise lat la pământ.

Jardir se rostogoli și se ridică repede, înjurându-se în sinea lui fiindcă-l subestimase pe băiat. Atacă din nou, pregătit să se apere și simulând o lovitură de pumn în falca lui Ashan. Când adversarul său se pregăti să pareze, se răsuci, mimând o lovitură de cot în rinichiul din partea opusă. Ashan se mișcă iar, adoptând poziția corectă, și Jardir se roti din nou, de data asta pentru lovitura adevărată – un picior măturat de pe podea, completat cu un cot în piept, care l-ar fi trântit pe *nie'dama* pe spate.

Numai că piciorul pe care-ar fi trebuit să-l desprindă de podea nu se afla acolo unde-ar fi trebuit și lovitura lui nu întâlni decât aerul. Ashan îi prinse piciorul, folosindu-i propria forță împotriva lui când continuă cu exactitate mișcarea plănuită de Jardir. Care se prăbuși și rămase fără aer după o lovitură de cot primită în cădere. Se izbi zdravăn de podeaua de marmură și îi răsună capul, dar începu să se ridice înainte de a simți durerea. N-avea să-și îngăduie să fie înfrânt.

Dar, înainte de a se sălta, sprijinindu-se pe toate cele patru membre, o lovitură de picior i le zbură de sub el. Pică din nou pe podea și simți un picior țintuindu-i șalele. Ashan îl prinse de piciorul stâng și de brațul drept, care se zbăteau, și trase cu putere, amenințând să i le smulgă din încheieturi.

Jardir țipă și durerea îi încețoșă privirea. Când o îmbrățișă, ochii i se limpeziră și întrezări o *dama'ting,* privindu-l din umbra arcadei dincolo de care se întindea coridorul.

Ea clătină din capul ascuns de văluri și se îndepărtă.

•

În adâncurile templului Sharik Hora, Jardir nu putea deosebi ziua de noapte. Dormea când îi spuneau *dama* să doarmă, mânca atunci când îi dădeau să mănânce și, între timp, le îndeplinea poruncile. În templu mai erau câțiva *dal'Sharum,*

antrenați ca să devină *kai'Sharum,* dar niciun alt *nie'Sharum* în afară de el. Era ultimul dintre cei din urmă și, când se gândea că aceia care săreau cândva să-i îndeplinească ordinele, Shanjat și Jurim și toți ceilalți, își pierdeau poate chiar atunci *bido*-urile, rușinea amenința să-l copleșească.

În primul an, deveni umbra lui Ashan. Fără să scoată niciun sunet, *nie'dama* îl învăță tot ce trebuia să știe ca să supraviețuiască printre preoți. Când să se roage, când să îngenuncheze, cum să facă plecăciuni și cum să lupte.

Jardir subestimase mult abilitățile de luptător ale unui *dama.* Poate că nu le era îngăduit să folosească sulița, dar cel mai nepriceput din ei făcea cât doi *dal'Sharum* în arta luptei cu mâinile goale.

Numai că lupta era pe înțelesul lui Jardir. Se dedică antrenamentelor, pierzând tot ce-l făcea să se rușineze în nesfârșita și curgătoarea schimbare a formelor. În fiecare noapte, după stingerea lămpilor, exersa *sharukin* ore la rândul, în bezna micii sale chilii.

Pielea lui Moshkama odată desprinsă de tăbăcari, Jardir și Ashan îi luară trupul și i-l fierseră în ulei, îi pescuiră oasele și i le albiră lăsându-le la soare, în vârfurile minaretelor de oase ce se înălțau în văzduhul deșertului. *Jiwah'Sharum* umpluseră trei sticluțe de lacrimi plângând deasupra trupului său, și pe acestea le amestecară cu lacul întrebuințat pentru acoperirea oaselor înainte de a le încredința artizanilor. Oasele lui Moshkama și lacrimile vărsate de femeile care-l jeliseră se adăugau slavei templului Sharik Hora, iar Jardir visa că, într-o bună zi, el însuși avea să devină una cu lăcașul sacru.

Mai avea de îndeplinit și alte însărcinări, aducătoare de mai puțină mulțumire și mai puțin onorabile. În fiecare zi, își petrecea mai multe ore învățând să vorbească pe hârtie, folosind pentru acesta un băț cu care copia pe nisipul dintr-o ladă cuvintele din Evejah, recitându-le cu voce tare. I se părea o artă inutilă, inutilă pentru un luptător, dar ținea seama de cuvintele pe care i le spusese *dama'ting* și se străduia din toate puterile, așa că ajunse repede să cunoască literele. Pe urmă învăță matematică, istorie, filosofie și, în cele din urmă, tainele glifării. Pe acestea le devoră cu lăcomie, fiindcă orice putea să le pună piedici *alagai*-ilor sau să-i ucidă primea întregul lui devotament.

Maestrul de instrucție Qeran venea de mai multe ori pe săptămână și-și petrecea câteva ore cizelându-i deprinderile în mânuirea suliței, în timp ce *dama* ajunși maeștri erudiți îl învățau tactici din vremurile Izbăvitorului, precum și istoria războaielor purtate atunci.

— Războiul înseamnă mai mult decât curaj pe câmpul de bătălie, îi spuse *Dama* Khevat. Evejah ne-nvață că războiul e, în esența lui, viclenie.

— Viclenie? se miră Jardir.

Khevat dădu din cap.

— La fel cum te poți preface că ținteşti altceva cu sulița, și un comandant înțelept își poate face dușmanul să creadă niște neadevăruri. Când e puternic, trebuie să pară slab. Când e slab, trebuie să pară gata de luptă. Când e destul de aproape să lovească, trebuie să pară mult prea departe ca să fie o amenințare. Când se regrupează, dușmanul trebuie să creadă că atacul poate începe din clipă-n clipă. Astfel îl face pe dușman să-și irosească puterile, dar le cruță pe ale sale.

Jardir își înclină capul.

— Nu e mai onorabil să-ți înfrunți dușmanul direct, ieșindu-i în față?

— N-am construit Marele Labirint ca să ieșim în fața *alagai*-ilor, să-i înfruntăm direct, răspunse Khevat. Nu există nicio onoare mai mare decât triumful, și pentru asta trebuie să profiți de orice avantaj, important sau neînsemnat. Aceasta e esența războiului, iar războiul e esența tuturor lucrurilor, începând cu cel mai neisprăvit *khaffit* care se tocmește în bazar și încheind cu Andrahul, care primește petiționari în palatul său.

— Înțeleg, spuse Jardir.

— Izbânda șiretlicurilor tale ține de ascunderea lor, continuă Khevat. Dacă iscoadele dușmane reușesc să afle ce vicleșuguri pui la cale, te vor lăsa fără nicio putere. Un mare comandant nu trebuie să-și dezvăluie vicleniile decât în fața celor mai de încredere oameni ai săi și, uneori, nici măcar el însuși nu trebuie să-și îndrepte gândul către ele înainte de începerea atacului.

— Dar de ce e nevoie de război, *Dama*? cuteză Jardir să întrebe.

— Poftim?

— Suntem cu toții copiii lui Everam, spuse Jardir. *Alagai*-ii sunt dușmanii. Avem nevoie de toți oamenii ca să-i înfruntăm, și totuși, în fiecare zi, sub lumina soarelui, ne ucidem unii pe alții.

Khevat se uită la el și băiatul nu izbuti să-și dea seama dacă întrebarea îl supărase sau îl încântase.

— Unitate, răspunse în cele din urmă *dama.* În război oamenii își stau alături și această forță combinată îi face puternici. Iată ce cuvinte a rostit Kaji pe când cucerea ținuturile verzi: *Unitatea merită orice preț de sânge. Împotriva nopții și a nenumăratelor oști ale lui Nie, e mai bine să lupte o sută de mii de oameni umăr la umăr decât să se-ascundă o sută de milioane, purtând fiecare numai grija lui.* Să nu uiți niciodată asta, Ahmann.

Jardir se înclină.

— N-am să uit, *Dama.*

5.

JIWAH KA

313-316 D.Î.

Trei *nie'dama* se apropiau de el din toate părțile și, cu toate că nu putea s-o vadă, Jardir simțea că *dama'ting* îl urmărea. Privirea ei îl urmărea întotdeauna.

Îmbrățișă clipa așa cum îmbrățișa durerea, lepădându-se de toate grijile lumești. După mai bine de cinci ani în Sharik Hora, liniștea venea fără niciun efort, oricând și-o dorea. El nu exista. Și nici urmă de ei. Nici urmă de ea. Nu exista decât dansul.

Ashan îl atacă primul, dar Jardir simulă intenția de a opri lovitura, apoi pivotă și sări într-o parte, trăgându-i lui Halvan un pumn în piept, și piciorul lui Ashan nu întâlni decât aerul. Îl prinse pe Halvan de braț și-l răsuci, trântindu-l cu ușurință la podea. I-ar fi putut scoate brațul din umăr, dar adevărata dovadă a abilității era să-ți lași potrivnicul nevătămat.

Shevali așteptă ca Ashan să-și recapete echilibrul înainte de a veni spre el și amândoi îl atacară, reușind o armonizare perfectă, pe care-ar fi invidiat-o orice unitate de *dal'Sharum.*

Dar care nu contă prea mult. Brațele și coapsele lui Jardir erau atât de iuți încât în mișcare păreau niște dâre și loviturile blocate păreau să se unească în răpăitul unei tobe, iar el îi urmă ritmul către sfârșitul inevitabil. La a cincea lovitură, Shevali își lăsă gâtul descoperit pentru o clipă și, așa cum se întâmpla întotdeauna în final, Jardir și Ashan rămaseră singuri, față-n față.

Știind cât de iute era Jardir, Ashan încercă o încleștare corp la corp, însă anii puseseră carne pe oasele lui Jardir. La șaptesprezece ani, era mai înalt decât majoritatea bărbaților și antrenamentul neîntrerupt îi preschimbase tendoanele vânoase în mușchi compacți, fără pic de grăsime. În scurt timp, Ashan era imobilizat pe podea.

Și râse, fiindcă anul lui de tăcere se încheiase de mult.

— Într-o bună zi o să-ți venim de hac, *nie'Sharum*!

Jardir întinse mâna și-l ajută să se ridice.

— N-o să trăiți niciodată ziua aceea.

— E-adevărat, se auzi vocea lui Khevat.

Jardir se întoarse când cercul de băieți și instructori se despică și preotul pătrunse în mijloc cu pași mari, alături de *dama'ting.* Jardir își simți obrajii răcindu-se.

Dama'ting adusese robe negre.

•

Dama'ting îl conduse într-o încăpere izolată și îi desfășură *bido*-ul, îndepărtându-l. Jardir încercă să-mbrățișeze senzația care-l copleșea la trecerea degetelor ei pe piele, însă era singura femeie care-l atinsese vreodată atât de intim și, pentru prima oară după mai mulți ani, nu izbuti să-și găsească calmul. Trupul lui le răspunse mâinilor ei și se temu că ea avea să-l ucidă pentru o asemenea lipsă de respect.

Însă *dama'ting* nu spuse nimic despre învârtoșarea lui când îi înfășură în locul *bido*-ului o acoperitoare de șale neagră, apoi continuă să-l îmbrace cu pantaloni lejeri, cu sandale grele și cu o robă de *dal'Sharum.*

După opt ani în care nu purtase nimic altceva decât un *bido,* se aștepta ca orice fel de haine să i se pară stranii, dar nu era pregătit pentru greutatea veșmintelor negre, cu rol de armură. În buzunare cusute de-a lungul lor erau bine fixate plăci și fâșii de lut ars. Puteau primi o lovitură puternică, însă izbitura le spărgea și trebuiau înlocuite de fiecare dată.

Era atât de tulburat încât nu observă că ea îi legase în jurul gâtului un văl alb. Iar când văzu, icni zgomotos.

— Credeai că timpul pe care ți l-ai petrecut printre *dama* a fost pierdut în van, fiu al lui Hoshkamin? îl întrebă *dama'ting.* O să li te realături fraților tăi *dal'Sharum* fiind mai-marele lor, un *kai'Sharum.*

— N-am decât șaptesprezece ani! exclamă Jardir.

Ea dădu din cap.

— Cel mai tânăr *kai'Sharum* din ultimele sute de ani. Exact așa cum ai fost și cel mai tânăr doborâtor al unui demon al vântului, și cel mai tânăr supraviețuitor al *alagai'sharak.* Cine poate spune ce altceva o să mai înfăptuiești?

— Tu, răspunse Jardir. Ți-au arătat zarurile.

Dama'ting clătină din cap.

— Am văzut către ce soartă aspiră sufletul tău, dar calea e plină de pericole și încă s-ar mai putea să dai greș, să n-o poți atinge.

Îi ridică vălul alb în jurul feței. Atingerea ei aproape că părea o mângâiere.

— Te-așteaptă multe încercări. Concentrează-te asupra a ceea ce înseamnă „acum". Azi, când te vei întoarce în cortul Kaji, un *Sharum* te va provoca. Trebuie să...

Jardir o întrerupse, ridicând o mână. Cutezanța lui aduse fulgere în ochii ei.

— Cu tot respectul, zise el, aducându-și aminte șirul terciului din Kaji'sharaj, înțeleg lumea în care trăiesc *dal'Sharum.* O să-l strivesc pe provocator în fața tuturor, înainte de a se gândi altcineva să-i urmeze exemplul.

Dama'ting se uită o clipă la el, apoi ridică din umeri, cu un zâmbet în ochi.

•

Jardir intră pe terenurile de instrucție ale tribului Kaji mândru, cu pași mari, urmat de *Dama* Khevat și de *dama'ting.* Toți *dal'Sharum* își întrerupseră antrenamentele la apariția lor și murmurele anunțară că-l recunoscuseră pe Jardir. Unul izbucni într-un râs lătrat.

— Ia te uită! Șobolanul se-ntoarce! strigă Hasik, cu „ș"-ul încă șuierându-i, după atâția ani. Luptătorul voinic își înfipse sulița în pământ cu un zgomot surd. Nu i-au trebuit decât cinci ani ca să-și scoată *bido*-ul!

La asta, alții izbucniră în râs.

Jardir zâmbi. Stătea în firea războinicilor să pună la încercare curajul unui nou *kai* și *inevera* cerea s-o facă Hasik. Încă era mai voinic decât Jardir, care înaintă însă spre el fără nicio teamă.

Hasik îl privi de sus, rece, fără frică.

— Poți să ai beregata înfășurată în văl alb, dar tot fiul pisatului ai rămas, rânji, vorbind destul de încet ca să nu fie auzit de ceilalți.

— A, Hasik, bunul meu *ajin'pal*! Încă ți se mai spune Șuierătorul? Aș fi încântat să-ți mai scot câțiva dinți, ca să te scap de meteahna asta, dacă vrei!

În jurul lor, *Sharum* râseră. Jardir îi privi și-i recunoscu pe mulți, fiindcă se aflaseră sub comanda lui cât fusese *Nie Ka.*

Hasik mârâi și se-ntinse spre el, dar Jardir făcu un pas în lateral, se răsuci și-și continuă mișcarea cu o lovitură de picior care-l trânti pe celălalt în țărână, întins pe spate. Apoi așteptă, răbdător, în timp ce luptătorul voinic se încruntă și se grăbi să se ridice, nevătămat.

— Pentru asta o să te omor, îi făgădui lui Jardir.

Noul *kai* zâmbi, citind fiecare mișcare a adversarului său cum citea scrisul de pe nisip. Hasik atacă, cu o lovitură puternică de suliță, însă Jardir pivotă și pocni arma peste vârf, deviind-o, iar Hasik trecu pe lângă el clătinându-se, dezechilibrat. Se întoarse și roti sulița ca pe un baston, dar Jardir se lăsă pe spate ca un palmier în vânt, ferindu-se de lovitură fără să-și miște tălpile. Înainte de a-și regăsi Hasik echilibrul, se ridică brusc, îi înșfăcă arma cu ambele mâini și lovi cu piciorul între ele, rupând în două mânerul din lemn gros. Piciorul își continuă mișcarea, izbindu-l pe Hasik în față.

Se auzi un pârâit mulțumitor când acestuia îi crăpă falca, însă Jardir nu se opri aici. Azvârli vârful suliței, dar păstră coada, înaintând în timp ce Hasik se străduia să se ridice.

Pumnii războinicului voinic se îndreptară spre Jardir, care se minună amintindu-și că, odinioară, mișcările lor i se păruseră prea iuți ca să le poată urmări. După anii petrecuți printre *dama*, pumnul lui Hasik părea să se apropie cu viteza melcului. Jardir îl prinse de încheietura mâinii și răsuci cu putere, simțind cum ieșea brațul din umăr. Hasik țipă când coada suliței zvâcni în mâna lui Jardir, zdrobindu-i genunchiul. Apoi se prăbuși și, cu o lovitură de picior, Jardir îl întoarse pe burtă. Avea tot dreptul să-l

ucidă pe Hasik, și la asta se și așteptau toți cei din jur, însă el nu uitase ce-i făcuse în Labirint mai voinicul său *ajin'pal.*

— Acum, Hasik, îi spuse, sub privirile tuturor luptătorilor din tribul Kaji, o să te-nvăț să fii femeie. Ridică mânerul suliței. Iar ăsta o să fie bărbatul.

•

— Ai grijă să nu cadă în propria suliță de rușine, îi spuse Jardir lui Shanjat când Hasik era târât spre cortul *dama'ting,* urlând de furie și de umilință. Îmi e *ajin'pal* și nu vreau să pățească nimic de nevindecat.

— Cum dorește *kai'Sharum*-ul meu, răspunse Shanjat, dar va trebui să-i scoată sulița înainte de a putea să cadă în ea.

Rânji, se înclină în fața lui Jardir și se grăbi să plece după luptătorul rănit. Jardir îl urmări cu privirea, mirându-se că reîncepuseră atât de repede să se poarte după vechiul tipar, deși Shanjat își dobândise negrul cu ani în urmă, iar el numai de o zi.

Jardir își plănuise răzbunarea împotriva lui Hasik ani de-a rândul, în vreme ce dansa *sharusahk* în mica lui chilie din Sharak Hora. Nu era de-ajuns să-l înfrângă; trebuia să dea o lecție cumplită pentru oricine ar mai fi avut de gând să-l provoace vreodată. Dacă Hasik nu l-ar fi stârnit, l-ar fi căutat el și ar fi început lupta, ca să se poată răzbuna.

Mulțumită nemărginitei dreptăți a lui Everam, fiecare pas fusese făcut întocmai așa cum și-l imaginase și acum, când triumful era deplin, nu se simțise mai satisfăcut decât în ziua când se luptase cu Shanjat pentru locul din șirul de *nie'Sharum* care își așteptau mâncarea.

— S-ar părea că ții totul bine în mână, spuse *Dama* Khevat, bătându-l pe Jardir pe spate. Du-te-n pavilionul Kaji și ia o femeie înainte de lupta de diseară. Râse. Ia două! Orice *jiwah'Sharum* va fi foarte dornică să se culce cu cel mai tânăr *kai'Sharum* din ultima mie de ani!

Jardir se sili să râdă și dădu din cap, deși simțea un nod în stomac. Nu cunoscuse niciodată o femeie. În afară de cele câteva *jiwah'Sharum* întrezărite în prima lui noapte în pavilionul Kaji, nu văzuse niciodată vreuna fără robe. *Kai'Sharum* sau nu, mai avea încă de trecut un ultim test al bărbăției și, spre deosebire de înfrângerea lui Hasik și uciderea *alagai*-ilor, pentru acela nu-l pregătise nimeni.

Khevat plecă și el inspiră adânc, cu ochii la marele cort Kaji.

Nu sunt decât niște femei, își spuse, făcând un prim pas șovăitor. *Sunt acolo ca să-ți ofere plăcere, nu de altceva.*

Făcu al doilea pas cu mai multă încredere.

— O vorbă, șopti *dama'ting,* atrăgându-i atenția.

Ușurarea și teama îl cuprinseră în același timp. Cum de uitase de ea?

— Între patru ochi, spuse femeia, și Jardir dădu din cap, apoi merse alături de ea către marginea terenului de instrucție, departe de urechile oricărui alt *dal'Sharum.*

Deși acum o depășea cu mult în înălțime, continua să-l intimideze. Ținea minte limba de foc răbufnită din craniul de demon al focului din mâna ei și se străduia să se convingă că magia *alagai* n-avea putere în timpul zilei, cu lumina lui Everam strălucind deasupra lor.

— Am aruncat *alagai hora* înainte de a-ți aduce straiele negre, zise ea. Dacă dormi printre *jiwah'Sharum,* una dintre ele o să te ucidă.

Jardir făcu ochii mari. Așa ceva chiar nu se mai întâmplase niciodată.

— De ce? întrebă.

— Oasele nu ne spun niciodată „de ce", fiu al lui Hoshkamin. Ne spun ce este, ceea ce s-ar putea să fie. Poate vreo iubită de-a lui Hasik va dori să se răzbune sau va fi o femeie dintr-o stirpe care-o dușmănește de veacuri pe a ta. Ridică din umeri. Dar, dacă dormi printr*e jiwah'Sharum,* o să-ți găsești moartea.

— Și-atunci cum o să cunosc o femeie? întrebă Jardir. Ce fel de viață e asta pentru un bărbat?

— Nu exagera. Poți totuși să-ți iei soții. O s-arunc oasele ca să-ți găsesc unele potrivite.

— De ce-ai face-o? se miră Jardir.

— Nu-ți voi împărtăși motivele mele.

— Și prețul? vru să știe Jardir.

Poveștile din Evejah vorbeau mereu despre un preț ascuns, plătit de aceia care nu foloseau *alagai hora* doar pentru *sharak.*

— A! spuse *dama'ting.* Nu mai ești atât de inocent precum pari. Asta e bine. Prețul e să mă iei de soție.

Jardir îngheță. Își simți fața răcindu-se. Să și-o ia ca soție? Nu putea nici măcar să se gândească la asta. Îl intimida.

— Nu știam că *dama'ting* se pot mărita, spuse, trăgând orbește de timp în vreme ce mintea lui căuta cu frenezie o scăpare.

— Putem, dacă ne-o dorim, răspunse ea. Primele *dama'ting* au fost soțiile Izbăvitorului.

Jardir o privi din nou, se uită la robele groase care-i mascau orice contur și orice rotunjime a trupului. Acoperământul capului îi ascundea orice fir de păr și vălul opac era ridicat până sus, deasupra nasului, izbutind chiar și să-i înăbușe vocea. I se vedeau numai ochii, strălucitori și înfocați. Aveau ceva cunoscut, însă el nu putea nici să-i ghicească vârsta, nici să-și dea seama dacă era frumoasă. Era fecioară? Era de familie bună? N-avea cum să afle. *Dama'ting* erau luate de la mamele lor la vârste fragede și crescute într-un loc secret.

— E dreptul bărbatului să vadă fața femeii înainte de-a accepta să se cunune cu ea, spuse.

— Nu și de data asta, răspunse *dama'ting.* N-are importanță nici dacă frumusețea mea te mișcă, nici dacă pântecele meu e rodnic. Viitorul tău e un vârtej de cuțite ascunse. Îți voi fi *Jiwah Ka* sau îți vei duce zilele fără ajutorul prezicerilor mele.

Jiwah Ka. Nu voia doar să se mărite cu el, voia și să fie prima dintre soțiile lui. O *Jiwah Ka* avea dreptul să se opună dacă nu-i plăceau femeile alese de el ca *Jiwah Sen,* soții de rang inferior, care îi datorau ei supunere. Avea să-i țină sub control întreaga casă și toți copiii, nefiind obligată să-i dea ascultare decât lui și numai lui, iar Jardir nu era atât de prost încât să creadă că pe el n-avea de gând să-l controleze.

Dar își putea permite s-o refuze? Nu se temea de nicio provocare fățișă, însă războiul însemna viclenie, așa cum îl învățase Khevat, și nu toți bărbații își înfruntau dușmanii cu sulița și cu pumnii. O băutură otrăvită sau un cuțit în spate, și ar fi ajuns totuși la Everam cu prea puțină glorie ca să-și cumpere intrarea în paradis și ca să mai rămână măcar un strop pentru mama și surorile lui.

Și Sharak Ka se apropia.

— Îmi ceri să-ți dau ție totul, spuse cu voce îngroșată, simțind cum i se usca gura.

Ea clătină din cap.

— Îți las *sharak*-ul, spuse. E singurul lucru pentru care trebuie să-și facă griji un *Sharum.*

Jardir o fixă cu privirea timp îndelungat. În cele din urmă, se arătă de acord cu o înclinare a capului.

•

Înțelegerea odată încheiată, *dama'ting* nu mai pierdu timpul. După mai puțin de o săptămână, Jardir se trezi în fața lui *Dama* Khevat, privind-o în timp ce-și rostea legământul.

Se uită în ochii ei. Cine era? Era mai bătrână decât mama lui? Era destul de tânără ca să-i dăruiască fii? Ce-avea să descopere după retragerea în patul nupțial?

— Mă dăruiesc ție, spre a ne cununa după legile din Evejah, spuse ea, așa cum au fost scrise de mâna lui Kaji, Sulița lui Everam, care stă la picioarele mesei Lui până ce va renaște, când va fi timpul pentru Sharak Ka. Făgăduiesc, cu sinceritatea sufletului curat, să-ți fiu soție supusă și credincioasă.

Oare crede cuvintele astea, se întrebă Jardir, *sau nu e decât un alt mod de a-mi controla viața, acum, după ce-am îmbrăcat hainele negre*?

Khevat se-ntoarse spre el. Jardir tresări, străduindu-se să-și amintească toate cuvintele propriului legământ.

— Jur în fața lui Everam, spuse, silindu-se să-și desprindă vorbele de buze, Ziditorul tuturor celor ce sunt, și în fața lui Kaji, Shar'Dama Ka, să te iau în casa mea și să-ți fiu soț drept și îngăduitor.

— O primești pe această *dama'ting* ca *Jiwah Ka*? întrebă Khevat, și ceva din tonul lui îi reaminti lui Jardir ce-i spusese când îi ceruse să oficieze ceremonia.

Ești sigur că-ți dorești așa ceva? *O* dama'ting *nu e o nevastă obișnuită, căreia poți să-i dai porunci și pe care poți s-o bați când nu ți se supune.* Jardir înghiți în sec. Oare chiar era sigur?

— Da, răspunse, cu voce îngroșată, și toți *dal'Sharum* din încăpere își uniră glasurile într-un strigăt puternic, lovindu-și sulițele de scuturi.

Mama lui, Kajivah, se agăță de surorile lui mai mici și plânseră împreună, pline de mândrie.

•

Jardir își simțea bătăile inimii și o parte din el își dorea să fie mai degrabă în Labirint, dansând *alagai'sharak,* decât în camera slab luminată și plină de perne în care se retrăseseră.

— Nu te teme, *alagai'sharak* va fi acolo și mâine! râsese Shanjat. În noaptea asta vei purta o altfel de luptă!

— Nu pari în largul tău, spuse *dama'ting*, trăgând în urma lor draperiile grele.

— Cum aș putea fi în largul meu? întrebă el, cu amărăciune. Îmi ești *Jiwah Ka* și nici măcar nu-ți știu numele.

Ea râse, și era prima oară când o auzea râzând. Un sunet frumos, ca un clinchet de clopoței.

— Nu mi-l știi? întrebă, îndepărtându-și vălul și acoperitoarea pentru cap.

Jardir făcu ochii mari, dar nu pentru că îi vedea tinerețea și frumusețea.

Într-adevăr, o cunoștea.

— Inevera, murmură, amintindu-și de acea *nie'dama'ting* care-i vorbise cu ani în urmă, în cortul mare.

Ea dădu din cap, zâmbind, mult mai frumoasă decât cutezase Jardir să spere.

— În noaptea în care ne-am cunoscut, spuse ea, tocmai terminasem de cioplit primele mele *alagai hora.* A fost soarta, voința lui Everam, la fel ca numele meu. Oasele demonilor sunt cioplite într-o beznă desăvârșită, numai pe pipăite. Poți avea nevoie de mai multe săptămâni ca să ciopleşti unul singur, și de ani ca să le termini pe toate. Și numai atunci, după ce ai întregul set, pot fi puse la încercare. Dacă dau greș, sunt scoase la lumină și cioplitul începe din nou. Dacă izbândesc, *nie'dama'ting* devine *dama'ting* și își pune vălul.

Eu mi-am terminat setul în noaptea aceea și a trebuit să-i pun o întrebare. Să le încerc, să văd dacă au puterea destinului. Dar ce întrebare? Și mi-am amintit de băiatul pe care tocmai îl cunoscusem, cu ochii lui cutezători și purtările lui nesăbuite și, când am scuturat zarurile din oase de demon, am întrebat: „O să-l mai văd vreodată pe Ahmann Jardir?"

Și de-atunci am știut c-aveam să te găsesc în Labirint, după primul tău *alagai'sharak,* și, mai mult decât atât, c-aveam să mă mărit cu tine și să-ți port în pântece mulți copii.

Cu asta, ridică din umeri și robele ei albe alunecară pe podea. Era clipa de care se temea Jardir, dar, când lumina pâlpâitoare căzu pe trupul ei dezgolit, al lui începu să răspundă și știu că avea să treacă și de ultima încercare a bărbăției la fel de bine cum trecuse de cele dinaintea ei.

•

— Jardir, îți duci oamenii pe al zecelea cerc, spuse *Sharum Ka.*

Era hotărârea unui imbecil. După trei ani de când primise vălul alb, fiecare *kai'Sharum* din acea încăpere știa că unitatea lui Jardir era cea mai puternică și cea mai bine antrenată din Krasia. Cerea foarte mult de la oamenii săi, dar *dal'Sharum* vedeau gloria de care se acopereau astfel și numărul demonilor uciși de ei îl depășea pe al celor scoși din luptă de oricare alte trei unități luate laolaltă. Forța li se irosea pe al zecelea cerc. Nimeni nu auzise de vreun *alagai* care să fi pătruns atât de adânc în inima Labirintului.

Sharum Ka îi aruncă o privire disprețuitoare, provocându-l să i se opună, însă Jardir îmbrățișă dezonoarea și o lăsă să treacă dincolo de el.

— Cum poruncește Sharum Ka, spuse, înclinându-se adânc de pe perna lui, astfel încât s-atingă cu fruntea covorul gros din sala de audiențe a Primului Războinic.

Își îndreptă spatele cu fața senină, în ciuda dezgustului pe care i-l inspira omul din fața lui. Sharum Ka ar fi trebuit să fie cel mai puternic luptător din oraș. Bărbatul acela era orice altceva în afară de asta. Avea șuvițe cărunte în păr și riduri adânci pe față, ca un *Damaji.* De când stătuse ultima oară în Labirint se scursese o grămadă de timp, trădată de prea multa grăsime de pe burtă. Primul Războinic ar fi trebuit să conducă atacul în *alagai'sharak* și să le inspire altora acte de glorie, nu să dea ordine din spatele zidurilor palatului său.

Dar, în ciuda tuturor acestora, atâta vreme cât purta turbanul alb, pe durata nopții voința lui era sacră.

Dama Ashan, preotul unității pe care-o conducea, și locotenenții lui, Hasik și Shanjat, îl așteptau la intrarea palatului, ca să-l escorteze pe drumul de întoarcere către pavilionul Kaji. Deși nu era decât un *kai'Sharum,* rivali invidioși, unii chiar din propriul trib, încercaseră în mai multe rânduri să-i ia viața. Sharum Ka nu putea trăi cât lumea și, cu un Andrah din tribul Kaji, era sigur că în locul lui avea să fie numit un *kai'Sharum* din același trib. Jardir stătea în calea dorinței de înălțare în rang a altora, mai vârstnici.

Cei trei bărbați nu se mai îndepărtau de el de când le aranjase Inevera cununiile cu surorile lui. Imisandre, Hoshvah și Hanya se îmbrăcau în zdrențe cu trei ani în urmă, la plecarea lui Jardir din Sharik Hora, însă acum le erau *Jiwah Ka* celor mai de

încredere locotenenți ai săi și îi născuseră nepoți și nepoate, pentru întărirea loialității.

— Care ne sunt ordinele? întrebă Shanjat.

— Cercul al zecelea, răspunse Jardir.

Hasik scuipă în praf.

— Sharum Ka te insultă!

— Liniștește-te! îi spuse încet Jardir, și luptătorul uriaș tăcu imediat. Îmbrățișează insulta și va trece prin tine, lăsându-te să vezi calea lui Everam.

Hasik dădu din cap și i se alătură când se îndepărtă de palat cu pași mari. Cu trei ani în urmă, se întorsese din pavilionul *dama'ting* fiind cu totul alt om. Continua să se numere printre cei mai îndârjiți luptători ai tribului, dar, ca un lup îmblânzit, îi oferise lui Jardir întreaga sa loialitate – căci numai așa își mai putea păstra onoarea după umilitoarea sa înfrângere.

— Sharum Ka se teme de tine, spuse Ashan. Și are de ce. Dac-o să continui să culegi întreaga glorie, Andrahul s-ar putea sătura să vadă un bărbat bătrân și slab în fruntea forțelor sale și ți-ar putea îngădui să-l provoci la luptă.

— Și, la câteva clipe după ce-o să strige „începeți", o să și avem un nou Prim Războinic, adăugă Shanjat.

— Asta n-o să se-ntâmple, spuse Jardir. Sharum Ka e prieten de mult timp cu Andrahul. N-o să-și trădeze servitorul loial nici dacă i-o vor cere *Damaji* înseși.

— Atunci ce facem? întrebă Hasik.

— Tu te duci acasă, la sora mea, și-i mulțumești pentru masa pe care fără nicio îndoială ți-a pregătit-o, răspunse Jardir. Iar la căderea nopții mergem pe al zecelea cerc și ne rugăm să ne trimită Everam *alagai* cărora să le-arătăm soarele.

•

Când ajunse în apartamentele lui din palatul Kaji, Inevera îl aștepta, ca întotdeauna. Roba lăsată în jos îi descoperea sânul, la care sugea fiica lui, Anjha. Fiii săi, Jayan și Asome, se agățau de robele ei, mici și puternici.

Jardir îngenunche și-și desfăcu brațele, și băieții se aruncară la pieptul lui, râzând când îi săltă în sus. Îi lăsă pe podea, și alergară înapoi la mama lor. La vederea fiilor săi, ceva îi ciunti seninătatea preț de o clipă, până când izbuti să-mbrățișeze sentimentul. Sharum Ka nu păta doar reputația lui. O mânjea și pe a lor.

— Te sâcâie ceva, bărbatul meu? întrebă Inevera.

— Nu, nimic, răspunse el, dar ea țâțâi.

— Îți sunt *Jiwah Ka.* Față de mine nu trebuie să-ți ascunzi sentimentele.

Jardir se uită la ea și slăbi frâul care-i ținea furia sub control.

— Sharum Ka mă trimite la noapte pe al zecelea cerc, spuse cu scârbă. Câți luptători o să piardă în vreme ce cea mai bună dintre unitățile lui o să păzească un cerc pustiu?

— E un semn bun, bărbate, zise Inevera. Înseamnă că Sharum Ka se teme de tine și de ambițiile tale.

— Ce e bun în asta, întrebă Jardir, dacă-mi fură toată gloria din viitor?

— Nu trebuie lăsat s-o facă, se declară ea de acord. Acum ai nevoie, mai mult decât oricând, să te-acoperi de glorie în Labirint. Oasele-mi spun că Primul Războinic nu va mai rămâne multă vreme în lumea asta. Ca să-i iei locul, în clipa plecării lui la Everam, gloria ta trebuie să strălucească mai puternic decât a oricui altcuiva.

— Și cum o să fie cu putință asta, dacă-mi flutur sulița în văzduhul pustiu? mormăi Jardir.

Inevera ridică din umeri.

— *Sharak*-ul îți aparține. Tu trebuie să găsești o cale.

El mârâi și dădu din cap. Avea dreptate, firește. În anumite privințe, nici măcar o *dama'ting* nu-ți putea da sfaturi.

— Soarele o s-apună abia peste câteva ore. Dacă faci dragoste și dormi puțin, o să ți se limpezească mintea, îl sfătui ea.

Jardir zâmbi și se apropie de ea.

— O chem pe mama să ia copiii.

Însă Inevera clătină din cap, ferindu-se de brațele lui întinse.

— Nu cu mine. Oasele spun că Everalia poate prinde rod. Dacă o iei pe la spate, cu multă forță, o să-ți facă un fiu puternic.

Jardir se încruntă. Everalia era a treia soție. Inevera nici măcar nu se ostenise să i-o arate înainte de logodnă, spunând că acea *Jiwah Sen* îi fusese aleasă pentru șoldurile ei de femeie bună de prăsilă și pentru norocul prezis de *alagai hora,* nu pentru frumusețe.

— Mereu oasele! se răsti Jardir. De data asta o să mă culc cu nevasta pe care-o aleg!

Inevera ridică din umeri.

— Ia-o pe Thalaja, dacă preferi, spuse, vorbind despre a doua lui soție, mai frumoasă. Și ea poate prinde rod. M-am gândit, pur și simplu, că preferi un fiu în locul unei alte fiice.

Jardir scrâșni din dinți. Ea era cea pe care-o voia, dar, așa cum îl prevenise Khevat, chiar dacă era soția lui, Inevera rămânea o *dama'ting,* n-o putea lua pur și simplu, ca pe orice altă femeie. Deschise gura, apoi o închise la loc.

Arunca oasele pentru orice? Uneori avea impresia că pretindea că văzuse anumite lucruri din viitor numai ca să-l convingă să-i facă pe plac, dar încă nu se înșelase niciodată și era adevărat că-i prindeau mai bine fiii decât fiicele dacă voia să readucă stirpea lui Jardir la vechea ei glorie. Chiar avea importanță cu ce soție se culca? Privită din spate, Everalia era destul de atrăgătoare.

Plecă spre dormitor, scoțându-și robele.

•

Așteptau.

În timp ce de pe cercurile din afară răsunau strigăte de luptă și demonii vântului țipau ascuțit în aer, ei așteptau.

În timp ce alți bărbați plecau la Everam cu glorie, ei așteptau.

— N-a fost văzut niciun *alagai,* le spuse Shanjat, răspunzând la semnele unui *nie'Sharum* de pe zid.

— Nici n-o să fie văzut vreunul, mormăi Hasik, și glasurile oamenilor lui Jardir se uniră într-un murmur aprobator.

Cincizeci dintre cei mai buni luptători ai tribului Kaji stăteau îngrămădiți în buzunarul de ambuscadă. Irosindu-se.

— Încă mai e timp să dobândim glorie, dacă ne alăturăm altor unități, spuse Jurim.

Jardir știa că trebuia să-i scoată ideea din cap înainte de a prinde rădăcini și-n mințile altora. Îl pocni cu coada suliței între ochi, trântindu-l la pământ.

— Înjunghii cu mâna mea pe oricine își părăsește postul fără să i-o fi poruncit eu, spuse cu voce sonoră.

Ceilalți dădură din cap în vreme ce Jurim se străduia să se ridice, ținându-se cu mâinile de fața însângerată.

Jardir își privi oamenii, cei mai buni *dal'Sharum* pe care-i avea Sulița Deșertului, și se simți copleșit de rușine. Invidia lui Sharum Ka era trezită numai și numai de el, dar oamenii lui erau aceia care aveau de suferit. Bărbați născuți și crescuți ca să

ucidă *alagai,* cărora un bătrân nu le îngăduia să-și îndeplinească menirea ca nu cumva să-și piardă el puterea. Nu pentru prima oară, se văzu omorându-l pe Primul Războinic, după o provocare corectă sau nu, însă o asemenea faptă ar fi fost lipsită de onoare și probabil că ar fi plătit-o, deopotrivă, cu viața și cu moștenirea sa.

În clipa aceea se auzi un corn și Jardir redeveni atent. Sunetul era o cerere de ajutor.

— Observatori! strigă el și cei doi din unitatea lui, Amkaji și Coliv, ieșiră în față.

Își uniră cât ai clipi capetele scărilor de peste trei metri și jumătate, placate cu oțel, și alergară spre zid. Abia ce sprijinise Amkaji scara, când Coliv se repezi deja în susul ei, urcând câte trei trepte deodată și părând să nu-și lase niciodată întreaga greutate pe un picior înainte de a-l ridica iarăși. Ajunse pe culmea zidului cât ai bate din palme și cercetă terenul. O clipă mai târziu, făcu semn că Jardir putea să urce în siguranță.

Când preluase comanda unității, Jardir își făcuse griji din pricina Observatorilor, fiindcă făceau parte dintr-un alt trib, Krevakh. Dar ajunsese să le cunoască inimile, și Amkaji și Coliv îi erau tot atât de loiali ca orice bărbat din tribul lui și luptau în *alagai'sharak* cu tot atâta devotament. Krevakhii se puneau în slujba tribului Kaji cu aceeași ardoare cu care slujeau dușmanii lor, nanjii, tribul Majah. Prin lege, cei doi Observatori erau datori să fie alături de unitatea lui Jardir zi și noapte, pentru că învățaseră să lupte cu arme și în stiluri neobișnuite și aveau deprinderi esențiale pentru orice *kai'Sharum.* Acrobația. Culegerea informațiilor. Atacul fulgerător.

Asasinatul.

Jardir și Shanjat alergară în susul scării ținute de Amkaji. Coliv îi întinse ocheanul său lui Jardir.

— Tribul Sharach, pe cercul al patrulea, spuse el, arătând cu degetul.

— Află mai multe, porunci Jardir, luând ocheanul, și Coliv plecă în fugă, menținându-și perfect echilibrul pe zidul îngust.

Observatorii n-aveau nici sulițe, nici scuturi care să-i îngreuneze, și Coliv dispăru curând din vedere.

— Sharach e un trib mic, spuse Shanjat. Abia dacă aduc două duzini de luptători la *alagai'sharak.* Numai un idiot ar pune o unitate atât de mică pe al patrulea cerc.

— Un idiot ca Sharum Ka, răspunse Jardir.

Coliv se întoarse o clipă mai târziu.

— Un grup de *alagai* a ajuns la ei și a izbutit să nu cadă-n groapă. Au mulți luptători doborâți la pământ și-n apropiere nu există întăriri care să nu fie prinse în altă luptă. Vor fi copleșiți în câteva minute.

Jardir scrâșni din dinți.

— Nu, nu vor fi. Pregătiți oamenii.

Shanjat îi puse mâna pe braț.

— Sharum Ka a poruncit s-apărăm cercul al zecelea, îi reaminti el, dar, când Jardir se mulțumi să dea din cap și nu mai spuse nimic, pe față i se lăți un zâmbet.

— Nu vom ajunge niciodată pe cercul al patrulea la timp, *kai'Sharum,* zise Coliv, cercetând Labirintul cu ochii lui ageri, între ei și noi se poartă multe lupte. Drumul nu e liber.

— Atunci, coborâți frânghiile! porunci Jardir. Vreau să urce toată lumea imediat pe zid.

•

Alergară pe ziduri ca *nie'Sharum*; cincizeci de războinici adulți, înarmați de luptă. Destul de înșelător și pentru băieți agili, desculți și numai în *bido,* drumul era cu atât mai periculos pentru bărbați în sandale și în robe grele, cu sulițe și scuturi.

Dar ei erau *dal'Sharum* kaji, elita lui Jardir. Alergau fără teamă, chiuind încântați când săreau de pe un zid pe altul și simțindu-se ca niște băietani când vântul nopții le biciuia fețele, dar fiind gata să moară ca niște bărbați.

Aflat în frunte, Jardir simțea asta mai mult decât oricine. Sharum Ka avea să se înfurie, dar el prefera să-l ia Nie înainte să piară tot tribul ca să nu zgândărească orgoliul Primului Războinic.

Un drum care ar fi fost mult mai lung prin Labirint dură doar câteva minute pe coamele zidurilor și zăriră curând unitatea Sharach. În buzunarul de ambuscadă erau mai bine de o duzină de *alagai,* care blocau orice cale de scăpare. Cel puțin jumătate dintre luptători căzuseră, iar cei rămași nu făceau altceva decât să se apere, stând spate-n spate și scut lângă scut în vreme ce demonii îi atacau din toate părțile.

Rezistau ca niște bărbați adevărați în fața forței copleșitoare a *alagai*-ilor, priveliște care umplu de furie inima de krasian a lui

Jardir. N-avea să mai lase niciun *dal'Sharum* să moară în noaptea aceea.

— Sus inimile, Sharach! strigă el. Kaji vine în ajutorul vostru!

Își fixă primul cârligul și aruncă o frânghie în jos, spre buzunarul de ambuscadă, apoi coborî cei șase metri din două salturi lungi. Nici măcar nu-și așteptă oamenii, se repezi ținându-și scutul glifat în față și pocni un demon al nisipului peste spinare. Glifele străfulgerară și creatura zbură, aruncată departe de cercul tot mai slăbit al tribului Sharach.

Jardir nu-i mai dădu nicio atenție demonului uluit, ci îl atacă pe următorul împungându-l cu sulița exact în cele mai subțiri părți ale carapacei și făcându-l astfel să se retragă. În urmă auzi strigătele celor cincizeci de oameni ai săi coborâți de pe zid și știu c-avea spatele apărat.

— Everam v-a văzut rezistând cu mândrie, frate! îi strigă Jardir *kai'Sharum*-ului sharach, al cărui văl nu mai era alb, ci roșu de sânge. Acum îngrijiți-vă răniții! Vom termina noi ceea ce-ați început cu glorie și vom avea grijă ca tribul Sharach să lupte și mâine.

Al treilea demon atacat de Jardir îi prinse sulița între fălci și spintecă lemnul. Jardir își pierdu echilibrul și creatura îi agăță marginea scutului cu gheara. Își îndoi brațul ca o funie împletită din mușchi și curelele scutului pocniră. Jardir izbi pământul cu putere și se trase într-o parte când creatura se năpusti asupra lui. Pentru o clipă, demonul se află într-o poziție avantajoasă, dar *kai'Sharum*-ul sharach îl izbi dintr-o parte, îndepărtându-l de Jardir.

— Tribul Sharach luptă până la sfârșit, frate! strigă omul, dar demonul atacă iarăși, lovind cu coada sub arma lui și trântindu-l la pământ.

Și se încordă, gata să sară ca să ucidă.

Jardir se uită în jur. Oamenii lui erau angajați în luptă și în apropiere nu era nicio armă.

M-am născut ca să mor în gheare de alagai, își reaminti, apoi sări în picioare mârâind și-l înșfăcă pe demon la jumătatea saltului către celălalt *kai'Sharum.*

Creatura era mult mai puternică decât el, dar lupta din instinct și nu știa nimic despre brutala artă a *sharusahk*-ului. Jardir îi prinse brațul și pivotă, deviindu-i forța atacului și azvârlind-o la peste patru metri distanță, în groapa capturatoare

din centrul buzunarului de ambuscadă. Demonul căzu cu un urlet în capcana unde urma să rămână până la răsăritul soarelui, care avea să-l ardă, făcându-l să dispară de pe suprafața pământului pentru totdeauna.

Un alt demon al nisipului îl atacă, dar Jardir îl lovi cu toată puterea cu pumnul în gât și cu piciorul în spatele genunchilor, apoi se luă la trântă cu el și-l țintui la pământ, răsucindu-se ca să se ferească de dinți și de gheare în timp ce întorcea forța cu care se zvârcolea *alagai*-ul împotriva lui.

Plăcile armurii zgrunțuroase a demonului îi sfâșiară robele și-i crestară pielea, și mușchii încordați la limită părură să-i urle, dar, centimetru cu centimetru, continuă să se răsucească spre spatele creaturii, până când izbuti s-o prindă așa cum dorea, apoi se ridică în picioare. Era mai înalt decât demonul și, cu brațele încleștate pe sub subțiorile lui și în spatele capului, îl săltă cu ușurință de la pământ. *Alagai*-ul dădea din picioare și zbiera ascuțit, dar Jardir îl suci, ținându-i picioarele din spate departe de trupul lui în timp ce se îndrepta împleticindu-se către groapa de capturare.

Îl azvârli înăuntru cu un strigăt, mulțumit să vadă că războinicii lui îi aruncaseră deja înăuntru pe aproape toți ceilalți. Fundul gropii era o vânzoleală de solzi și de gheare și glifele gravate pe pereți scăpărau cu furie când creaturile încercau să se cațăre.

— O să mă uit cum vă ia soarele pe toți! strigă Jardir.

Se întoarse către încăierare, cu obrajii arzându-i de bucuria triumfului și gata să se bată iarăși, dar numai câțiva războinici mai luptau, stăpânindu-i pe *alagai.*

Ceilalți se uitau pur și simplu la el, cu ochii holbați.

•

Jardir și celălalt *kai Sharum* veghează lângă groapă tot restul nopții. Luptătorii stăteau grămadă în jurul lor și, când lumina soarelui ajunse în groapă, izbucniră în urale puternice. Demonii urlară și fumegară înainte de a fi în sfârșit cuprinși de flăcări și oamenii se simțiră mândri fiindcă vedeau cum lumina lui Everam ardea demonii, preschimbându-i în nimicul din care veniseră.

Jardir și ceilalți *Sharum* își lăsară vălurile în jos, așa cum se cuvenea sub soare. Ziua, tribul Sharach, îndatorat majahilor, era un dușman vechi al tribului Kaji. Jardir se uită îngrijorat la

kai'Sharum-ul lor. Dacă s-ar fi întors unul împotriva altuia pe pământul neutru al Labirintului, ar fi fost dezonorați amândoi, însă astfel de încăierări izbucneau uneori.

Dar comandantul sharach se înclină:

— Oamenii mei au față de voi o datorie de sânge.

Jardir clătină din cap.

— N-am făcut nimic care să nu fi fost din porunca lui Everam. Niciun *dal'Sharum* nu-și va părăsi un frate și noaptea toți oamenii sunt frați.

— Eram acolo când v-a trimis Sharum Ka pe cercul al zecelea, unde ar fi trebuit să ne aflăm noi. Ați venit de departe și ați îndrăznit să faceți multe pentru noi.

Alți luptători, ale căror gropi erau de asemenea în flăcări, ajunseră la ei în drum spre ieșirea din Labirint. Doi dușmani de moarte, față în față. Începu să se-adune tot mai multă lume și Jardir le auzea murmurul discuțiilor. Îi auzi pe oamenii săi și pe sharachi povestind cum se luptase cu demonii neînarmat. Faptele sale se amplificau cu fiecare istorisire și, nu după mult timp, se spunea că omorâse *cinci* alagai cu mâinile goale. Dar nu era prima oară când auzea luptători înflorind poveștile după bunul lor plac. Până la căderea nopții, avea să se ducă vestea că aruncase în groapă doisprezece demoni, iar peste o lună aveau să fie cincizeci.

Un *kai'Sharum* majah se apropie de ei.

— În numele majahilor, spuse el, îți mulțumesc c-ai apărat tribul Sharach. Sharum Ka a fost… lipsit de înțelepciune când i-a pus într-un asemenea pericol.

Astfel de vorbe însemnau aproape trădare, dar Jardir se mulțumi să dea din cap.

— Sharachii au dat dovadă de curaj. A fost *inevera* să supraviețuiască și să lupte iarăși.

— *Inevera*, încuviință majahul, înclinându-se mai adânc decât era cazul să se-ncline un *kai'Sharum* în fața altuia. E adevărat că te-ai luat la trântă cu șase demoni și i-ai aruncat singur în groapă?

Jardir clătină din cap și deschise gura să răspundă, dar îl întrerupse un strigăt când garda de elită a bătrânului Sharum Ka le apăru brusc în fața ochilor.

— Ți-ai nesocotit ordinele și ți-ai părăsit postul! strigă Sharum Ka, arătând spre Jardir.

— Sharachii au chemat ajutoare și noi nu eram prinși în luptă, răspunse Jardir. Evejah ne-nvață să ne apărăm noaptea frații, mai presus de orice.

— Nu-mi cita mie din textele sfinte, se răsti Sharum Ka. Le împărtășeam fiilor mei învățăturile lor când tatăl tău era în *bido* și le cunosc adevărurile mult mai bine decât le cunoști tu! Nu există nimic care să-ți spună să-ți urci oamenii pe zidurile Labirintului și să-ți lași cercul fără apărare ca să salvezi pe cineva aflat la o jumătate de Labirint distanță.

— Fără apărare? Jardir se holbă la el. N-au fost demoni nici măcar pe al optulea cerc, și cu atât mai puțin pe-al zecelea!

— N-ai dreptul să-ți nesocotești ordinele și să cauți o glorie care nu-ți aparține, *kai'Sharum*! strigă Sharum Ka.

Jardir simți cum îi fierbea sângele.

— Poate că ordinele mele ar fi fost mai puțin prostești dacă le-ar fi dat cineva care nu se-ascunde în palatul lui până-n zori, spuse, știind că era ca și cum și-ar fi scos sulița.

O astfel de insultă la adresa Primului Războinic nu putea fi trecută cu vederea. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi înșfăcat o suliță și l-ar fi atacat pe Jardir fără întârziere, omorându-l în fața mulțimii adunate. Dar Sharum Ka era bătrân, iar oamenii șopteau că Jardir omorâse șase demoni cu mâinile goale, folosindu-se numai de *sharusahk.* Iar Jardir nu-l putea ataca pe Primul Războinic, însă, dacă el l-ar fi atacat, era liber să-l ucidă, deschizând o succesiune care l-ar fi dus în palatul Sharum Ka. Se întrebă dacă asta o fi fost soarta pe care i-o dezvăluiseră lui Inevera oasele, cu atâția ani înainte.

Se priviră și Jardir știu că Primul Războinic se gândea la aceleași lucruri și n-avea curaj să-l atace. Rânji.

— Arestați-l! porunci Sharum Ka.

Luptătorii din garda lui îi îndeplini imediat ordinul.

Îi legară mâinile, o dezonoare cumplită, dar, cu toate că-i privi dezgolindu-și dinții, el nu se opuse. Un murmur de nemulțumire trecu prin mulțimea luptătorilor adunați, chiar și printre majahi. Își strânseră sulițele în mâini și-și înălțară scuturile, și erau cu mult mai numeroși decât garda.

— Ce faceți? întrebă Sharum Ka, privind mulțimea. Potoliți-vă!

Însă murmurul crescu și oamenii începură să blocheze ieșirile din Labirint. Sharum Ka făcu un pas în spate, șovăind. Jardir îi întâlni ochii și zâmbi.

— Stați liniștiți, spuse, cu voce puternică. Sharum Ka a dat o poruncă și orice alt *Sharum* trebuie să se supună. Soarta mea va fi hotărâtă de Everam.

Murmurele încetară, oamenii eliberară drumul și Sharum Ka păru să se-nfurie de două ori mai tare când văzu puterea lui Jardir asupra războinicilor. El rânji din nou, provocându-l s-atace.

— Luați-l! strigă Sharum Ka.

Jardir rămase cu spatele drept și înaintă cu mândrie, cu brațele în strânsoarea oștenilor care-l escortau către ieșirea din Labirint.

•

La sosirea lui Jardir, Inevera aștepta în palatul Andrahului.

Și de ziua asta știe de mai mulți ani? se întrebă Jardir.

La apropierea ei, cei din gardă îl strânseră mai tare, dar nu temându-se de ce-ar fi putut face. Inevera îi înspăimânta.

— Lăsați-ne singuri! porunci ea. Spuneți-i stăpânului vostru că bărbatul meu va veni peste o oră să-l întâlnească în sala de audiențe a Andrahului.

Oștenii îi dădură imediat drumul lui Jardir și se înclinară.

— Cum poruncește *dama'ting,* îngăimă unul și se grăbiră să plece.

Inevera pufni, scoțându-și cuțitul glifat ca să taie legăturile lui Jardir.

— Te-ai descurcat bine în noaptea asta, îi șopti ea, în vreme ce-și continuau drumul. Poartă-te cu aceeași mândrie în orele care vor urma. În timpul audienței la Andrah provoacă-l pe Sharum Ka cu vorbe, rămânând în același timp supus. Înfurie-l, dar nu-i oferi niciun motiv să te-atace.

— N-o să fac așa ceva, spuse Jardir.

— Ai făcut-o în Labirint, se răsti Inevera. E de trei ori mai important s-o faci acum.

— Tu vezi totul, spuse Jardir, dar înțelegi prea puține, dacă-ți închipui c-o să-mi plec privirea în fața acestui om. În Labirint l-am provocat să m-atace.

Inevera ridică din umeri.

— Fă-o cum vrei, dar nu-ți dezlipi picioarele de podea și nu-ți clinti mâinile. N-o să-ndrăznească niciodată să te-atace, dar, dac-o să-l ameninți, oamenii lui te vor doborî.

— Mă crezi tâmpit? întrebă Jardir.

Inevera pufni.

— Mulțumește-te să-l înfurii. Restul e *inevera.*

— Cum poruncește *dama'ting,* oftă Jardir.

Soția lui dădu din cap. Ajunseră într-o sală de așteptare plină cu perne.

— Așteaptă aici, îi ordonă ea. Mă duc să vorbesc cu Andrahul între patru ochi despre judecata ta.

— Judecată? întrebă Jardir, dar ea plecase deja.

•

Până atunci, Jardir nu se mai aflase niciodată suficient de aproape de Andrah ca să-i vadă fața. Era bătrân și ridat, cu barba complet albă. Și corpolent, mesele lui erau fără-ndoială prea bogate. Grăsimea era dezgustătoare, și Jardir se strădui să-și reamintească atunci că bătrânul acela fusese cândva cel mai mare maestru *sharusahk* al vremii sale, că-i înfrânsese pe cei mai iscusiți *Damaji,* luptându-se cu fiecare pe rând, ca să urce pe Tronul de Cranii. În zilele petrecute în subteranele măreţului Sharak Hora, Jardir îl văzuse pe Amadeveram, *Damaji*-ul tribului Kaji, un bărbat de vreo șaizeci de ani, lăsând o jumătate de duzină de *dama* tineri și pricepuți prăbușiți pe spate în cercul *sharusahk.*

Se uită cu mai multă atenție, căutând în mișcările Andrahului o urmă a antrenamentelor din trecut, dar se părea că nelipsitele lui gărzi de corp și servitorii omniprezenți îl făcuseră să se fleșcăiască. Chiar și acum, în timpul judecății, ciugulea curmale zaharisite de pe un platou.

Jardir aruncă priviri scurte de-o parte și de alta a tronului. În dreapta stăteau cei doisprezece *Damaji,* conducătorii tuturor triburilor din Krasia. Cu robe albe și turbane negre, discutau între ei cu voci scăzute, nemulțumiți că fuseseră luați de la treburile lor și târâți la palat când soarele abia se ridicase deasupra orizontului. În stânga Andrahului și la doi pași în spatele tronului, stăteau *Damaji'ting.* Ca și *Damaji,* aveau acoperitori de cap și văluri negre, căzând pe robele albe în falduri de un contrast desăvârșit. Dar, spre deosebire de *Damaji,* păstrau o tăcere desăvârșită, privind cu ochi ce păreau să străpungă totul.

Și ele-mi cunosc soarta? se întrebă Jardir, apoi își privi prima soție, *Jiwah Ka,* care-i stătea alături. *Sau știu numai ce le spune Inevera*?

— Fiu al lui Hoshkamin, îl întâmpină *Damaji* Amadeveram, te rog să ne faci cunoscută versiunea ta despre cele petrecute azi-noapte.

Amadeveram făcea parte din tribul Kaji și era prim-ministrul Andrahului și, poate, după acesta, cel mai puternic preot din Krasia. Sharum Ka și prim-ministrul erau numiți de Andrah, despre care se spunea că reprezenta toate triburile, dar Jardir aflase, din lecțiile învățate în templu, că, de mai multe secole, niciun andrah nu mai pusese pe vreuna dintre cele două poziții pe cineva din alt trib, fapt ce ar fi fost considerat un semn de slăbiciune.

Sharum Ka se încruntă, fiindcă, evident, se așteptase să fie invitat să vorbească primul. Se întinse grăbit către ceștile cu ceai din fața lui și luă una. Iar dâra nesigură de abur ce se înălța din ea îi arătă lui Jardir că mâinile lui bătrâne tremurau.

— Aseară, la cină, Sharum Ka a împărțit porunci pentru fiecare *kai'Sharum,* ca de obicei, începu Jardir. Oamenii mei au obținut numeroase izbânzi în noapte și erau nerăbdători să trimită mai mulți *alagai* înapoi, în cenușa lui Nie.

Damaji dădu din cap.

— Izbânzile voastre n-au trecut neobservate, spuse el. Iar dascălii tăi din Sharik Hora au pentru tine numai laude. Continuă.

— Am fost mâhniți când am aflat că vom fi trimiși pe al zecelea cerc. Nu cu mult timp în urmă, stăteam pe primul, arătându-i soarelui câte o sută de *alagai* pentru fiecare războinic căzut. Pe urmă, de curând, am fost mutați pe al doilea și, nu după mult timp, pe al treilea. Am primit totul cu mândrie; e destulă glorie și pe cercurile dinspre interior. Dar, în loc să ne mute pe al patrulea, așa cum ne-am fi așteptat, Sharum Ka a trimis acolo tribul Sharach, dându-ne nouă locul lor tradițional, de pe cercul al zecelea.

Jardir îl văzu pe *Damaji* Kevera din Sharach încordându-se, dar n-ar fi putut spune dacă se simțise dezonorat fiindcă „locul tradițional" al tribului său era de lipsit de glorie sau fusese surprins de schimbarea neașteptată.

Aruncă o privire către *Damaji'ting,* dar ele n-aveau fețe și nici măcar nu știa care era sharach. Oricum, avea puțină importanță; niciuna nu reacționa în niciun fel la cuvintele lui.

— Bărbații din Sharach sunt luptători curajoși, continuă el. Și-au primit locul cu mândrie. Numai că tribul nu trimite mulți războinici la *alagai'sharak.* Chiar dacă un bărbat ar fi luptat cât doi – și aici se uită la Kevera – ceea ce au și făcut, nu erau destul de mulți pentru un buzunar de ambuscadă de pe cercul al patrulea.

Damaji-ul sharach dădu din cap și Jardir simți un val de ușurare.

— Și ce-ați făcut? întrebă Amadeveram.

Jardir ridică din umeri.

— Sharum Ka a dat o poruncă și noi ne-am supus.

— Mincinosule! strigă Sharum Ka. Ți-ai părăsit postul, fiu de pișat de cămilă!

Insulta, pe care nimeni nu mai îndrăznise s-o rostească de când îl înfrânsese pe Hasik, îl izbi pe Jardir cu violență. Pentru o fracțiune de secundă, se gândi să se repeadă în partea opusă a încăperii dintr-un salt și să-l ucidă pe bătrân pe loc, chiar dacă asta i-ar fi adus lui însuși o moarte rapidă în mâinile gărzilor de corp ale Andrahului. În loc de asta, îmbrățișă insulta și îi permise să treacă prin el, lăsând în urmă furie rece, stăpânită.

— Ne-am petrecut jumătate de noapte pe al zecelea cerc, răspunse, fără să-și întoarcă nici măcar capul în semn că-l auzise pe Sharum Ka vorbind. Observatorii n-au văzut niciun *alagai* pe cercul nostru, și nici pe al nouălea, nici pe al optulea. Însă noi am așteptat.

— Mincinosule! strigă din nou Sharum Ka.

De data asta, Jardir se întoarse spre el.

— Unde te aflai tu, Primule Războinic, ca să poți nega adevărul spuselor mele? Erai măcar undeva, în Labirint?

Sharum Ka făcu ochii mari, apoi pe față i se citi furia. Adevărul cuvintelor îl izbi cu mai multă putere decât orice lovitură.

Deschise gura să răspundă, dar Andrahul șuieră, dezaprobator. Toți ochii se-ntoarseră spre el.

— Pace ție, prietene, zise apoi către Sharum Ka. Lasă-l să-și spună povestea. Tu vei avea ultimul cuvânt.

Jardir înțelese brusc cât de apropiați erau cei doi. Amândoi își stăpâneau palatele de aproape patru decenii. El sperase că Andrahul și-ar fi putut dori un Sharum Ka puternic, dar, văzându-i silueta buhavă, începuse să aibă serioase îndoieli.

Dacă însăși Andrahul părăsise calea războinicilor, cum și-ar fi putut condamna loialul Sharum Ka pentru același păcat?

— S-a auzit un corn care cerea ajutor, continuă Jardir. Fiindcă nu eram angrenați în nicio luptă, m-am urcat pe zid să văd dacă puteam răspunde. Însă chemarea venea de la războinicii de pe cercul al patrulea și între ei și noi se desfășurau o mulțime de alte lupte. Eram gata să cobor înapoi, în Labirint, când Observatorul trimis de mine s-a-ntors să ne spună că tribul Sharach era depășit numeric și că avea să dispară curând din lumea noastră.

Făcu o pauză.

— Orice *dal'Sharum* se-așteaptă să moară în Labirint. Când înfăptuim lucrarea lui Everam, ce contează că în fiecare noapte mor vreo zece sau vreo sută de luptători? Însă între a pierde câțiva oameni și a pierde un trib e o diferență. Ce fel de onoare aș fi avut dacă rămâneam nepăsător?

— Spuneai că drumul era blocat, interveni Amadeveram.

Jardir dădu din cap.

— Dar Observatorul meu reușise s-ajungă și mi-am adus aminte cum alergam pe ziduri cu oamenii mei, ca *nie'Sharum.* Așa că m-am întrebat: *Există ceva pe care-l poate face un băiat*, *dar nu-l poate face un bărbat*? Și am alergat pe ziduri, rugându-ne la Everam s-ajungem la timp.

— Și ce-ați găsit la sosire? întrebă Amadeveram.

— Jumătate dintre sharachi căzuseră, răspunse Jardir. În picioare mai erau, poate, o duzină, dar niciunul fără nicio rană. Înfruntau cam tot atâția *alagai* și, groapa lor fiind descoperită, demonii o ocoleau.

Jardir se uită din nou la *Damaji*-ul sharach.

— Oamenii rămași luptau plini de curaj în noapte. Sângele lui Sharach, care a stat alături de însuși Shar'Dama Ka, curge puternic în venele lor.

— Și apoi? insistă *Damaji.*

— Oamenii mei li s-au alăturat fraților noștri sharachi și i-am înfrânt pe *alagai,* aruncându-i în groapă ca să vadă soarele.

— Se spune că tu însuți ai nimicit mai mulți, folosindu-te numai de *sharusahk,* spuse Amadeveram, mândria deslușindu-i-se clar în glas.

— În felul ăsta am trimis în groapă numai doi, răspunse Jardir.

Știa că soția lui se încrunta în spatele vălului, dar nu-i păsa. N-avea de gând nici să-și mintă propriul *Damaji*, nici să pretindă o glorie care nu i se cuvenea cu adevărat.

— Totuși, nu e puțin lucru, zise Amadeveram. Un demon al nisipului e de câteva ori mai puternic decât un bărbat.

— Anii petrecuți în Sharik Hora m-au învățat că puterea nu e totul, răspunse Jardir, înclinându-se.

— Asta nu-l ajută să nu mai fie trădător! mârâi Sharum Ka.

— În ce fel am trădat? întrebă Jardir.

— Am dat o poruncă! strigă Sharum Ka.

— Ai dat o poruncă prostească, ripostă Jardir. Una care-ți irosea cei mai buni luptători, condamnând, în același timp, tribul Sharach la distrugere. Și *totuși* ne-am supus!

Damaji-ul majah, Aleverak, făcu un pas în față. Era bătrân, mai bătrân decât Amadeveram. Semăna cu o suliță, subțire, dar înalt și drept, în ciuda celor șaptezeci de ani ai săi.

— Singurul trădător pe care-l văd aici ești tu, se răsti el la Sharum Ka. Ar fi trebuit să sprijini orice *dal'Sharum* din Krasia, însă tu i-ai fi sacrificat pe sharachi numai ca să-i pui piedici unui rival.

Sharum Ka făcu un pas spre *Damaji,* dar Aleverak nu se retrase, ci înaintă, adoptând apoi o poziție de *sharusahk.* Spre deosebire de Jardir, un simplu *kai'Sharum,* un *Damaji* putea să-l provoace și să-l ucidă pe Sharum Ka, deschizând succesiunea.

— Ajunge! strigă Andrahul. Înapoi, la locurile voastre!

Cei doi bărbați îi dădură ascultare, lăsându-și privirile în jos cu supunere.

— N-o să vă luptați în sala tronului meu ca niște… niște…

— Bărbați? sugeră Inevera.

La auzul obrăzniciei ei, Jardir aproape că se sufocă, însă Andrahul se mulțumi să se-ncrunte, fără s-o mustre.

Pe urmă oftă, părând foarte obosit, și Jardir văzu greutatea anilor care-l apăsau. *Să mă ajute Everam să mor tânăr,* se rugă în tăcere.

— Nu văd nicio nelegiuire aici, spuse în cele din urmă Andrahul. Îi aruncă majahului o privire grăitoare. De nicio parte. Sharum Ka a dat porunci, așa cum trebuia, iar *kai'Sharum*-ul a luat o hotărâre în focul luptei.

— M-a insultat în fața oamenilor mei, strigă Sharum Ka. Numai pentru asta, și tot am dreptul să cer să fie ucis.

— Îmi cer iertare, Sharum Ka, dar nu așa stau lucrurile, spuse Amadeveram. Insulta îți dă dreptul să-l ucizi tu însuți, nu să-i pui pe alții să-l ucidă. Dacă ai fi făcut-o, subiectul ar fi fost închis. Pot să-ntreb de ce nu s-a-ntâmplat așa?

Urmă o pauză, ca și cum Sharum Ka ar fi bâjbâit în căutarea unui răspuns.

Inevera îl înghionti ușor pe Jardir.

El se uită la ea. *N-am câștigat*? o întrebară ochii lui, dar ea îi răspunse cu o privire aspră.

— Fiindcă e laș, spuse el. Nu are destulă putere ca să-și apere turbanul alb, așa că se-ascunde în palat și-i trimite pe alții să lupte în locul lui, așteptând să-l găsească moartea, ca pe un *khaffit,* în loc s-o caute el în Labirint, ca un *Sharum.*

Ochii bătrânului Sharum Ka se bulbucară și, când scrâșni din dinți, pe față și pe gât i se conturară venele. Jardir se încordă, așteptându-se să se repeadă asupra lui. Își imagină toate modurile în care-ar fi putut să-l ucidă.

Dar nu fu nevoie, pentru că Sharum Ka își încleștă o mână de piept și căzu pe podea, zvârcolindu-se și făcând spume la gură înainte de a înțepeni.

•

— Ai știut c-avea să se-ntâmple asta, o acuză Jardir pe Inevera, când rămaseră singuri. Ai știut că, dacă-l înfuriam destul de tare, avea să-i cedeze inima.

Ea ridică din umeri.

— Și ce dac-am știut?

— Femeie proastă! strigă Jardir. Nu e nicio onoare s-omori un om astfel!

— Ține-ți limba-n frâu, îl preveni ea, ridicând un deget. Încă nu ești Sharum Ka și, fără mine, nici n-ai să fii.

Jardir se încruntă, întrebându-se cât adevăr era în vorbele ei. Soarta lui era să fie Sharum Ka? Și dacă era, putea fi schimbată?

— După asta, o să fiu norocos numai dacă mai rămân și *kai'Sharum,* spuse. L-am omorât pe prietenul Andrahului.

— Prostii, spuse Inevera, zâmbind cu răutate. Andrahul e... maleabil. Locul e liber, iar tu ai dobândit atâta glorie încât ți-o recunosc până și majahii. O să-l conving că n-are decât de câștigat numindu-te pe tine.

— Cum? întrebă Jardir.

— Lasă asta în seama mea, spuse Inevera. Tu ai alte griji. Când o să-ți pună Andrahul turbanul alb pe cap, ca prim anunț pe care-l vei face, o să te oferi să-ți iei câte-o soție fertilă din fiecare trib, ca simbol al unității.

Jardir o privi scandalizat.

— Să amestec sângele lui Kaji, Primul Izbăvitor, cu al unor triburi mai neînsemnate?

Inevera îl pocni cu putere în piept.

— O să fii Sharum Ka dacă nu te mai porți prostește și faci ce ți se spune. Dac-o să poți avea moștenitori cu legături în fiecare trib…

— Krasia va fi unită, cum n-a mai fost niciodată, înțelese el. I-aș putea invita pe *Damaji* să-mi aleagă miresele, cugetă apoi. Cu asta aș câștiga favoruri.

— Nu, se opuse Inevera. Lasă alegerea în seama mea. *Damaji* vor alege prin prisma sforăriilor lor politice. *Alagai hora* vor alege pentru Everam.

— Mereu oasele, bombăni Jardir. Oare și Kaji însuși depindea de ele?

— El a fost cel care ne-a dat grifele profeției, răspunse Inevera.

•

A doua zi, Jardir ajunse din nou în sala tronului Andrahului. Când intră, *Damaji* schimbară vorbe pe șoptite, iar *Damaji'ting* îl priviră, enigmatice ca de obicei.

Andrahul stătea pe tronul lui, jucându-se cu turbanul alb, de Sharum Ka. Oțelul de sub pânză scotea o notă clară când îl lovea cu unghia lungă, vopsită.

— Sharum Ka a fost un mare războinic, spuse, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Se ridică de pe tron și Jardir căzu imediat în genunchi, întinzându-și brațele într-un gest implorator.

— Da, Sanctitate, spuse el.

Andrahul îl privi fluturându-și mâna cu dispreț.

— Tu nu ți-l amintești astfel, firește. Când erai în *bido,* el adunase deja mai mulți ani decât văd vreodată cei mai mulți *Sharum* și nu mai putea să-nfrunte *alagai* ca un bărbat tânăr.

Jardir își lăsă capul în jos.

— Tinerii greşesc crezând că valoarea unui om stă doar în forţa braţului său, continuă Andrahul. Tot aşa mă judeci şi pe mine?

— Îmi cer iertare, Sanctitate, dar nu eşti *Sharum.* Alături de toţi ceilalţi, fiecare *Sharum* este braţul vostru în noapte, şi braţul acela trebuie să fie puternic.

Andrahul mormăi.

— Cutezător, spuse. Deşi cred c-aşa trebuie să fie orice bărbat care ia de soţie o *dama'ting.*

Jardir rămase tăcut.

— Te-ai gândit să-l provoci să te-atace, adăugă Andrahul. Te-ai gândit, fără îndoială, c-aşa ar trebui să moară un om curajos.

Jardir nu răspunse nici de data asta.

— Dar, dacă te-ar fi atacat, n-ar fi dovedit altceva decât că era un prost, spuse Andrahul. Prietenul meu, un bărbat care i-a arătat soarelui nenumăraţi *alagai*, mort pe podea, cu ruşine, pentru că tu n-ai fost în stare să-i arăţi respectul care i se datora!

Jardir înghiţi în sec, cu greutate. Lucrurile nu mergeau aşa cum îi spusese Inevera, şi lipsa ei din sală sărea în ochi. Se uită în jur, în căutarea unui sprijin, dar, în timp ce vorbea Andrahul, *Damaji* îşi ţineau ochii în jos, iar *Damaji'ting* pur şi simplu îl priveau ca pe un gândac.

Andrahul oftă şi păru să se dezumfle, făcu cale-ntoarsă spre tron clătinându-se şi se aşeză greoi.

— Mă doare să văd un om care-a adunat atâta glorie în viaţă murind cu atâta ruşine. Inima plânge după răzbunare, dar adevărul e că Sharum Ka a murit, iar eu aş fi un prost dacă aş nesocoti faptul că, pentru prima oară de sute de ani încoace, toţi *Damaji* sunt de acord în privinţa celui care se cuvine să-i urmeze.

Jardir se uită din nou la *Damaji.* Şi poate că imaginaţia îi jucă o festă, dar i se păru că Amadeveram dădea încet din cap către el.

— Vei fi Sharum Ka, îi spuse scurt Andrahul. Noaptea o să-ţi aparţină.

Jardir şi depărtă braţele şi, rămânând în genunchi, se aplecă şi-şi apăsă fruntea pe covorul gros din faţa tronului.

— Voi fi braţul tău puternic în noapte, jură el.

— Voi face anunțul în seara asta, în Sharik Hora, spuse Andrahul. Poți pleca.

Jardir își atinse din nou podeaua cu fruntea și-și aduse aminte ce-l învățase Inevera. *Damaji* începeau deja să murmure. Dacă voia să vorbească, trebuia s-o facă imediat.

— Sanctitate, începu el și văzu cum Andrahul își reîntorcea ochii spre el, cu iritare, îți cer binecuvântarea, ca și pe a fiecărui *Damaji,* ca să-mi pot lua câte o soție fertilă din fiecare trib, ca simbol al unității *Sharum*-ilor.

Andrahul se holbă la el, ca și întregul grup de *Damaji.* Chiar și *Damaji'ting* se foiră, trădându-și interesul trezit brusc.

— E o cerere neobișnuită, spuse, în cele din urmă, Andrahul.

— Neobișnuită? întrebă Amadeveram. E ceva de care nu s-a mai auzit! Ești Kaji! N-o să-ți binecuvântez cununia cu niște...

— Nici nu e nevoie, îl întrerupse Aleverak zâmbind. Eu sunt mai mult decât dornic să oficiez ceremonia, dacă Sharum Ka dorește o soție majahă.

— Te-ai bucura să diluezi sângele pur al lui Kaji, nu mă-ndoiesc de asta, mârâi Amadeveram, însă Aleverak nu mușcă momeala, ci se mulțumi să rânjească.

— Iar eu voi binecuvânta cununia cu o fiică din tribul nostru, spuse Kevera, *Damaji*-ul tribului Sharach.

În clipele următoare, ceilalți *Damaji* le urmară exemplul, cu toți nerăbdători să aibă o voce la curtea Primului Războinic.

— Cu siguranță nu poți fi de acord cu așa ceva! exclamă Amadeveram, întorcându-se către Andrah.

— Eu sunt Andrahul, nu tu, Amadeveram, spuse acesta. Dacă Sharum Ka dorește unitate și *Damaji* sunt de acord, nu văd de ce-aș refuza. Ca și mine, Primul Războinic își părăsește tribul când își pune turbanul.

Pe urmă, Jardir îl văzu prima oară uitându-se la *Damaji'ting.*

— Spre deosebire de alegerea celui care poartă prima suliță, aici e vorba despre ceva care se află mai degrabă pe tărâmul femeilor, spuse, fără să se adreseze uneia dintre ele anume. Ce-au *damaji'ting* de spus despre această propunere?

Femeile le întoarseră spatele bărbaților și se strânseră laolaltă într-un zumzet de șoapte imposibil de înțeles. Terminară în câteva clipe și se întoarseră din nou spre Andrah.

— *Damaji'ting* n-au nimic împotrivă, răspunse una dintre ele.

Amadeveram se încruntă și Jardir știu că-l înfuriase, poate ireparabil, dar pe moment, nu era nimic de făcut. Avea deja trei soții Kaji, dintre care una îi era *Jiwah Ka.* Ar fi trebuit să fie de-ajuns.

— Atunci rămâne hotărât, spuse Aleverak. Nepoata mea n-are decât paisprezece ani, Sharum Ka, e frumoasă și n-a cunoscut niciun bărbat. O să-ți poarte fii puternici.

Jardir se înclină adânc.

— Îmi cer iertare, *Damaji,* dar am *Jiwah Ka* și alegerea mireselor va cădea în sarcina ei. Ea va arunca *alagai hora* ca să fie sigură că fiecare cununie va fi binecuvântată de Everam.

Dinspre *Damaji'ting* se înălță un alt zumzet, iar zâmbetul larg de pe fața lui Aleverak dispăru cât ai clipi, ca și zâmbetele multor altor *Damaji.* Dar era prea târziu ca să-și retragă susținerea. Expresia încruntată a lui Amadeveram se preschimbă într-una de satisfacție și îngâmfare.

— S-a vorbit destul despre mirese! se răsti Andrahul. Ți s-a făcut hatârul, Sharum Ka. Acum pleacă, până nu-mi tulburi curtea și mai mult!

Jardir se înclină și ieși.

•

— Ești idiot? întrebă Amadeveram.

Jardir nu izbutise să iasă din palatul Andrahului înainte de a fi ajuns de bătrânul *Damaji,* care-l dusese într-o cameră izolată.

— Bineînțeles că nu, *Damaji* al meu, răspunse Jardir.

— După cum s-ar părea, nu mai sunt „al tău” decât pentru câteva ore.

Jardir ridică din umeri.

— Voi continua să mă supun consiliului *Damaji*-ilor, care vorbește prin vocea ta. Dar, ca Sharum Ka, trebuie să-i reprezint pe războinicii din toate triburile.

— Sharum Ka nu-i reprezintă pe războinici, îi conduce! strigă Amadeveram. Ești un kaji și asta dovedește că vrerea lui Everam e să conducă tribul Kaji! Nu poți merge mai departe cu planul tău nebunesc!

— Pentru binele întregii Krasii, pot și o voi face, răspunse Jardir. N-o să fiu un om slab, care se lasă manevrat de tine, ca ultimul Sharum Ka. Ca să fie puternici, războinicii trebuie să fie uniți. Numai dacă devin una cu ei, toți îmi vor fi devotați.

— Îi întorci spatele tribului tău! zbieră Amadeveram.

— Nu, mă-ntorc cu fața către ceilalți. Te implor, întoarce-te spre ei odată cu mine.

— Să mă-ntorc spre cei care ne-au dușmănit dintotdeauna neamul? Mai bine mor acoperit de rușine.

— Pe vremea lui Kaji nu exista decât un singur trib, îi reaminti Jardir. Dușmanii neamului nostru se trag din același neam ca noi.

— Tu nu ești din neamul lui Kaji, spuse Amadeveram scuipând la picioarele lui. În venele tale, sângele lui Shar'Dama Ka s-a preschimbat în pișat de cămilă.

Jardir se înnegură la față și, pentru o clipă, se gândi să-l atace. Amadeveram era mare maestru *sharusahk,* însă el era mai tânăr, mai puternic și mai iute. L-ar fi putut ucide pe bătrân.

Numai că încă nu se văzuse Sharum Ka. Uciderea lui Amadeveram n-ar fi făcut altceva decât să strice planurile Ineverei și l-ar fi costat Tronul Suliței.

Sunt blestemat să am întotdeauna parte de victorii fără onoare? se întrebă.

•

— Sharum Ka e mort! strigă Andrahul în fața luptătorilor adunați în Sharik Hora.

La auzul cuvintelor sale, războinicii care umpleau șirurile de bănci din marele templu urlară, lovindu-și sulițele de scuturi, într-un vacarm menit să vestească sosirea Primului Războinic la Everam.

— Dar n-o să ne-ascundem noaptea, ca oamenii din Nord! strigă Andrahul, după ce se stinse zgomotul. Suntem krasiani! Sânge din sângele lui Shar'Dama Ka! Și vom lupta până la întoarcerea Izbăvitorului sau până când vor cădea sulițele din mâinile ultimilor *nie'Sharum* și Krasia va fi-ngropată în nisip!

La asta războinicii strigară, ridicându-și sulițele.

— Prin urmare am ales un nou Sharum Ka care să conducă *alagai'sharak,* continuă Andrahul. Când era *nie'Sharum,* a fost făcut *Nie Ka* și-a stat pe ziduri la doisprezece ani, mai tânăr decât oricare altul din ultimul veac! Nu era acolo nici de șase luni când a prins în plasă un demon al vântului care-i ucisese Observatorul și-i trântise la pământ maestrul de instrucție. Pentru aceasta a fost trimis în pavilionul Kaji, a devenit cel mai tânăr războinic de după Întoarcere. În prima lui noapte de *alagai'sharak* a luptat atât de bine încât a fost trimis în Sharik

Hora, unde-a-nvățat cinci ani printre *dama* ca să-și îmbrace prima oară negrul devenind *kai'Sharum,* cel mai tânăr din vremea Izbăvitorului încoace!

Printre războinicii tribului Kaji, cărora le erau bine cunoscute faptele lui Jardir, trecu un murmur.

Andrahul tăcu o clipă, lăsând freamătul să se răspândească, apoi adăugă:

— Acum două nopți, și-a condus neînfricat războinicii în ajutorul tribului Sharach, care era-n pericol să fie nimicit și a ucis *alagai* după *alagai,* cu mâinile goale, pe când oamenii lui încă n-aveau sulițele pregătite pentru luptă!

Murmurul deveni zumzet. În Krasia nu mai exista niciun bărbat, femeie sau copil care să nu fi auzit între timp povestea.

— Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji, înfățișează-te înaintea Tronului de Cranii! porunci Andrahul, și războinicii ovaționară și-și loviră sulițele de scuturi când apăru Jardir, îmbrăcat în hainele sale negre, de *Sharum,* și cu capul descoperit.

Inevera se apropie în tăcere și se opri alături de el când se prosternă în fața Tronului de Cranii, îngenunchind ca să-și așeze Evejahul Andrahului sub fruntea cu care-l apăsă apoi pe covor. Cartea sfântă era scrisă cu sânge de *dal'Sharum* pe pergament făcut din piele de *kai'Sharum* și era legată în pielea unui Sharum Ka. I-ar fi ars fruntea dacă rostea vreo minciună în timp ce-o atingea.

— O să-l slujești pe Everam întru toate? întrebă Andrahul.

— Jur, Sanctitate, răspunse Jardir.

— O să fii brațul său puternic în noapte, onorând tronurile din Sharik Hora?

— Voi fi, Sanctitate.

— Ești pregătit să conduci *alagai'sharak* până la întoarcerea lui Shar'Dama Ka sau până în clipa morții tale?

— Sunt, Sanctitate.

— Atunci ridică-te, spuse Andrahul, înălțând turbanul alb pentru a fi văzut de toată lumea. Noaptea așteaptă un Sharum Ka.

Și, în timp ce se ridica Jardir, se întoarse spre Inevera. Îi întinse ei turbanul și ea îl așeză pe capul lui Jardir.

Din pieptul fiecărui *Sharum* se înălță câte un strigăt și toți loviră cu picioarele în podea, dar Jardir aproape că nu-i auzi. De

ce nu-i fusese pus turbanul chiar de Andrah, așa cum era tradiția? De ce primise această onoare Inevera?

— Nu-ți mai savura gloria, rostește-ți cuvântarea, îi șopti ea, întrerupându-i gândurile.

El tresări, apoi se întoarse către războinicii adunați – către aproape șase mii de sulițe. Nu cu mult timp în urmă fuseseră zece mii, dar fostul Sharum Ka le irosise viețile. Jardir își făgădui că n-avea să facă același lucru.

— Frați ai mei din noapte, le spuse. Suntem *Sharum* în vremuri glorioase! Singur, oricare trib din Krasia îi face pe *alagai* să tremure de spaimă, iar când ne unim cu toții, chiar nimic nu ne e peste putere!

Războinicii izbucniră din nou în urale tunătoare și el așteptă până se stinseră.

— Dar, când mă uit la voi, văd dezbinare! strigă. Tribul Majah pune între el și tribul Kaji lățimea culoarului! Tribul Jama evită tribul Khanjin! Nu există niciun trib care să nu vadă dușmani în încăperea asta! Pe timpul nopții ar trebui să fim frați, dar câți dintre voi au sărit pentru războinicii sharachi, care-au fost decimați?

Se lăsă tăcerea, fiindcă nimeni nu știa ce ar fi trebuit să facă. Recunoșteau adevărul cuvintelor lui, dar ura dintre triburi avea rădăcini adânci în trecut și era greu să ți-o scoți din suflet, chiar dacă ai fi vrut – și prea puțini voiau.

— Se spune că Sharum Ka nu trebuie să facă parte din niciun trib, dar, după mine, asta e cu atât mai rău! Cine îi este loial unui bărbat fără trib? Evejah ne învață că adevărata loialitate e dată de legăturile de sânge. De aceea, adăugă Jardir, întinzând mâna către Andrah și apoi către toți *Damaji,* așezați pe tronurile lor, i-am implorat pe mai-marii noștri să-mi îngăduie să-mi amestec sângele cu al vostru, al tuturor. Cu binecuvântarea Andrahului, fiecare *Damaji* s-a învoit să mă cunune cu o fiică fecundă a tribului său, ca să îmi poarte toate în pântece câte un fiu Sharum, căruia am să-i fiu loial pe vecie.

După o tăcere grea de uimire, mulțimea răbufni în strigăte de aprobare înălțate din toate piepturile, mai puțin ale războinicilor kaji. Crezuseră, fără îndoială, că Jardir avea să rămână loial tribului lor, așa cum făcuse până atunci orice Sharum Ka, fără să-i pese de învățăturile din Evejah.

Să se îmbufneze, se gândi Jardir. *O să-i recâștig în Labirint.*

— Și astfel, intonă el solemn, readucând încă o dată liniștea în templu, de îndată ce *Jiwah Ka* îmi va alege miresele, *Damaji* vor începe ritualul cununiilor.

Dar, imediat ce tăcu, Inevera făcu un pas înainte, surprinzându-l pe el însuși nu mai puțin decât pe ceilalți războinici și pe conducătorii triburilor. Avea de gând să vorbească? Nimeni nu auzise povestindu-se că ar fi vorbit vreodată vreo femeie în Sharik Hora, fie ea *dama'ting* sau nu.

Dar tot ce făcea Inevera era nemaiauzit.

— N-are rost să mai așteptăm, rosti ea, cu voce sonoră. Miresele lui Sharum Ka să iasă-n față!

Lui Jardir îi căzu falca. Îi alesese deja soțiile? Imposibil!

Dar unsprezece femei urcară pe imensul altar din Sharik Hora și îngenunchează în fața uluiților *Damaji* ai triburilor lor. Jardir le privi cu o strângere de inimă.

Toate erau *dama'ting.*

•

Palatul lui Sharum Ka era mai mic decât palatul Kaji, dar, pe când în cel de al doilea erau găzduiți zeci de *kai'Sharum* și de *dama,* împreună cu familiile lor, primul era numai al lui Jardir. Își amintea de anii pe care și-i petrecuse dormind pe o bucată de pânză murdară în Kaji'sharaj și privea cu uimire splendoarea din jur. Oriunde punea piciorul erau covoare de pluș, catifea și mătase. Mânca din niște farfurii de porțelan atât de delicate, încât se temea să le și atingă și bea din pocale de aur incrustate cu pietre prețioase. Și fântânile! În Krasia nu era nimic mai de preț decât apa, dar până și în camera mamei lui curgea susurând apă proaspătă.

O aruncă pe Qasha pe un morman de perne, savurând legănarea sânilor ei catifelați, perfect vizibili prin brasiera diafană. Același voal transparent îi învăluia picioarele, lăsându-i dezgolită pielea rasă și parfumată a sexului. Dorința îl copleși când se lăsă să cadă peste ea și se gândi că să fii însurat cu douăsprezece *dama'ting* nu era nicidecum o povară grea, așa cum se temuse.

Dintre noile soții, Qasha din tribul Sharach era, de departe, favorita lui. Aproape tot atât de frumoasă ca Inevera, se dovedise mult mai supusă, gata să-și azvârle robele imediat ce i-o cerea. Avea pântecele încă plat, dar, după șase săptămâni de la nuntă, purta deja un fiu – primul pe care aveau să i-l

dăruiască noile sale mirese. Știa că ar fi trebuit s-o ia pe o alta, să umple palatul cu pântece rotunjite care să-l lege de toate triburile, dar starea Qashei îl făcea s-o dorească încă și mai mult. Ineverei nu părea să-i pese. În privința celor douăsprezece *dama'ting Jiwah Sen,* se purta cu mult mai puțină strictețe, îl lăsa să și le aducă în pat după bunul lui plac. Iar lui îi plăcea s-o țină pe Qasha în apropiere, pentru că îl slujea exact așa cum se cuvenea s-o facă o soție.

Ea râse, îl împinse, trântindu-l pe spate, și îl încălecă, lascivă.

— Pe oasele lui Everam, femeie! strigă Jardir, cu răsuflarea tăiată când se lăsă peste el.

— Ar trebui să par sfioasă când sunt între perne cu Sharum Ka? întrebă Qasha, săltându-se și coborând violent, cu un plesnet. Andrahul însuși a vorbit, chiar aseară, despre gloria de care te-ai acoperit în Labirint după ce-ai fost investit. Pentru oricine e o onoare să fie teaca suliței tale.

Se apleacă spre el, mișcându-se ritmic.

— O femeie poate purta doi prunci în pântece în același timp, șopti apoi, printre sărutări parfumate. Poate mai pui în mine încă un fiu.

Jardir dădu să răspundă, dar ea chicoti și-i înăbuși vorbele, umplându-i gura cu un sân.

Preț de minute îndelungate, asudară, purtând singura bătălie care putea să rivalizeze cu *alagai'sharak.*

Când terminară, Qasha se rostogoli de pe el și-și săltă picioarele, ca să-i păstreze sămânța.

— Aseară, în amurg, când am plecat eu, erai în palat, spuse Jardir, câteva clipe mai târziu.

Femeia se uită la el și spaima se așternu fulgerător peste chipul ei dulce, înainte de a fi înlocuită de masca rece de *dama'ting,* pe care Jardir se aștepta s-o vadă pe fețele soțiilor sale ori de câte ori vorbea despre orice altceva în afară de dragostea trupească și de copii.

— Da, încuviință ea.

— Atunci, când l-ai văzut pe Andrah? întrebă el. Femeilor cu făt în pântece, fie ele și *dama'ting,* le este interzis să iasă noaptea din locuința lor.

— Am greșit, spuse ea. A fost într-o noapte de mai înainte.

— În care? insistă Jardir. În ce noapte mi-ai scos fiul nenăscut din adăpostul palatului fără să fi primit permisiunea?

Qasha se ridică.

— Sunt *dama'ting* și nu-ți datorez…

— Îmi ești soție! tună Jardir și ea se retrase, tremurând, din fața furiei lui. Evejahul nu le scutește pe *dama'ting* de supunerea pe care-o datorează orice nevastă!

Inevera încălca deja legea sacră după bunul ei plac, dar Jardir prefera să fie mai degrabă blestemat decât să le dea tuturor soțiilor sale aceeași putere. Era Sharum Ka!

— N-am ieșit dintre glife! strigă Qasha, ridicându-și mâinile. Jur!

— Prin urmare ai mințit când ai pomenit cuvintele Andrahului? întrebă Jardir, încleștându-și pumnul.

— Nu!

— Atunci înseamnă că Andrahul a fost aici, în palatul meu?

— Te rog, îmi este interzis să vorbesc despre asta, spuse ea, plecându-și fruntea, supusă.

Jardir o înșfăcă imediat, cu brutalitate, silind-o să-l privească în ochi.

— Nimeni nu-ți poate interzice nimic trecând peste voința mea!

Qasha se zbătu și reuși să se smulgă din strânsoarea lui, dar își pierdu echilibrul și căzu pe podea. Acolo izbucni în lacrimi, cutremurându-se când își acoperi fața cu palmele. Părea atât de fragilă și atât de speriată, încât Jardir își simți toată mânia spulberându-se. Îngenunche și-i puse cu blândețe mâinile pe umeri.

— Ești preferata mea, dintre toate soțiile mele. Nu-ți cer decât loialitate. Îți jur că n-o să fii pedepsită pentru răspunsul tău.

Qasha își ridică spre el ochii umezi, rotunzi, și el îi îndepărtă părul de pe față, ștergându-i lacrimile cu degetul mare. Ea se trase înapoi, cu privirea în podea. Și îi răspunse cu voce atât de înceată încât abia reuși să-i deslușească vorbele.

— Noaptea, nu e întotdeauna liniște în întreg palatul lui Sharum Ka după plecarea stăpânului la *alagai'sharak.*

Jardir își înăbuși furia.

— Și când va fi din nou agitație în palat?

Qasha clătină din cap.

— Nu știu, scânci.

— Atunci aruncă oasele și află, porunci el.

Femeia îl privi scandalizată.

— Asta nu se poate nicidecum.

Jardir mârâi, înfuriindu-se iarăși, în timp ce blestema în gând ziua în care își luase *dama'ting* ca soții. Chiar dacă n-ar fi avut copilul lui în pântece, n-ar fi putut s-o lovească pe Qasha, și ea o știa. În abisul lui Nie se afla un nivel rezervat pentru bărbații care făceau vreun rău unei *dama'ting.*

Dar refuza să se lase dominat de toate soțiile sale pentru simplul fapt că nu le putea învăța minte așa cum sta scris în Evejah. Putea s-o sperie în alt fel.

— M-am săturat de nesupunerea ta*, jiwah,* îi spuse. Aruncă-le sau o să-i trimit pe războinicii din tribul Sharach pe primul cerc, și noaptea o să-ți mistuie tribul. Băieții își vor încheia *Hannu Pash* devenind *khaffit,* iar femeile vor fi terfelite după bunul plac al bărbaților din triburi de mai mică însemnătate.

Bineînțeles că n-ar fi făcut așa ceva, dar Qasha nu trebuia să știe.

— N-ai cuteza! exclamă ea.

— De ce i-aș lăsa tribului tău onoarea, când tu mi-o refuzi pe a mea?

Ea începu să plângă în hohote, dar întinse mâna către punga groasă, de postav, de care o *dama'ting* nu se despărțea niciodată. A ei era legată de mijlocul gol cu un șirag de mărgele colorate.

De-acum obișnuit cu ritualul, Jardir trase perdelele groase, de catifea, împiedicând să pătrundă și cea mai firavă rază de soare, care ar fi putut spulbera vraja, făcând zarurile inutile.

Qasha aprinse o lumânare. Se uită la el cu spaimă în ochi.

— Jură-mi, îl imploră. Jură-mi că *Jiwah Ka* n-o să afle niciodată ce fac acum pentru tine.

Inevera. Jardir se aștepta, firește, ca Prima lui Soție să se afle în centrul tuturor intrigilor urzite în palat. Ajunsese Sharum Ka, dar tot nu-l considera demn să-i afle planurile.

— Jur pe Everam și pe sângele fiilor mei, spuse.

Qasha dădu din cap și aruncă zarurile. Jardir le privi licărul malefic și se gândi, pentru prima oară, că, poate, nu erau vocea lui Everam pe Ala.

— La noapte, șopti Qasha.

El dădu din cap.

— Pune oasele la loc. N-o să mai vorbim despre asta.

— Și tribul Sharach? întrebă femeia.

— Nu mi-aș fi dezlănțuit niciodată furia asupra tribului fiului meu, răspunse el, punându-i mâna pe pântece.

Qasha suspină și-și sprijini capul pe umărul lui, vlăguită când își alungă încordarea.

•

Când soarele ajunse la capătul drumului său pe boltă, Jardir o lăsă pe Qasha dormind pe perne și-și puse hainele negre și turbanul alb. Alese sulița și scutul favorite și coborî la cină, unde își avea locul fiecare *kai'Sharum* din oastea lui.

Se ospătară cu carne cu mirodenii și cu apă rece, serviți de mama lui Jardir, de soțiile lui *dal'ting* și de surorile lui. Soțiile *dama'ting* trăgeau fără îndoială cu ochiul din umbră, dar, *jiwah* sau nu, nu binevoiau niciodată să servească luptătorii. Ashan, sfătuitorul său spiritual, era așezat într-un capăt al mesei, față în față cu el. Shanjat, care îi luase locul lui Jardir, devenind *kai'Sharum* al unității conduse de el, îi stătea alături, în dreapta, iar Hasik, garda lui de corp, în stânga.

— Ce pierderi am avut azi-noapte? întrebă Jardir, când își beau ceaiul.

— Am pierdut patru, Prim Războinic, răspunse Ashan.

Jardir îl privi surprins.

— Tribul Kaji a pierdut patru?

Ashan zâmbi.

— Nu, prietene. Krasia a pierdut patru. Doi Ademenitori și doi Observatori. Cu toții *dal'Sharum* trecuți de anii tinereții, plecați să se bucure de glorie.

Jardir îi întoarse zâmbetul. De când devenise Sharum Ka, pierderile din timpul nopții se micșoraseră, iar numărul demonilor uciși crescuse.

— Și *alagai*? întrebă. Câți au văzut soarele?

— Peste cinci sute, spuse Ashan.

Jardir râse. Se îndoia că numărul real ajungea cel puțin la jumătate, pentru că fiecare trib obișnuia să exagereze când spunea de câți scăpase lumea, dar pentru o singură noapte era perfect, căci pe vremea fostului Sharum Ka nu ucideau niciodată atât de mulți.

— Triburile de pe al optulea cerc n-au avut totuși parte de glorie, adăugă Ashan. Ne gândim să lăsăm porțile Labirintului deschise mai mult în seara asta, ca să ne-asigurăm că intră suficienți *alagai* pentru toată lumea.

Jardir dădu din cap.

— Zece minute în plus. Dacă nu e destul, adăugați mâine încă zece. La noapte o să fiu pe ziduri, o să inspectez noii scorpioni și noile aruncătoare de pietre.

Ashan se înclină.

— Cum poruncește Sharum Ka.

După masă, plecară la Sharik Hora, unde *Damaji* îi lăudară pentru izbânzile de până atunci și își rostiră binecuvântările pentru noaptea care urma. Când războinicii plecară spre Labirint, Jardir rămase în urmă, cu cei doi locotenenți ai săi.

— În noaptea asta vei purta turbanul alb, Hasik, spuse.

Ochii lui Hasik sticliră.

— Cum poruncește Sharum Ka, răspunse el înclinându-se.

— Cred că glumești! exclamă Ashan. Dacă pui un *dal'Sharum* să joace rolul lui Sharum Ka îți încâlci jurămintele sacre!

— Aiureli, ripostă Jardir. În istorisirile despre Kaji din Evejah se spune că făcea adesea așa ceva când nu voia să se știe unde se află.

— Fie-mi iertat, Prim Războinic, dar tu nu ești Izbăvitorul.

Jardir zâmbi.

— Probabil că nu. Dar ce anume e Evejahul, dacă nu ceva lăsat de Shar'Dama Ka anume ca să tragem învățăminte?

Ashan se încruntă.

— Și dacă Hasik o să fie descoperit?

— N-o să fie. Echipele de aruncători de pietre nu-l vor recunoaște sub vălul de noapte, pentru că m-au văzut de foarte puține ori de la mică distanță. Iar Hasik va fi zărit pe ziduri de toată lumea, așa că niciun *Sharum* nu va pune la îndoială prezența mea în Labirint în noaptea asta.

— Dacă te-nșeli, ar putea fi dat morții, îl preveni Ashan.

Jardir ridică din umeri.

— Hasik a ucis sute de *alagai.* Dacă aceasta îi va fi soarta, va ajunge în paradis.

— Nu mi-e frică, Sharum Ka, spuse Hasik.

Ashan pufni.

— Proștilor rareori le e frică, murmură. Dar unde o să te duci, îl întrebă pe Jardir, în timp ce lumea o să te creadă pe ziduri?

— A, răspunse Jardir, luând turbanul negru al lui Hasik și legându-și vălul, asta nu trebuie s-o știu decât eu.

•

Noaptea, pe străzile din Fortul Krasia domnea liniștea, căci toți bărbații adevărați erau la luptă, iar *khaffit,* femeile și copiii se încuiau în Orașul de Jos. Aidoma tuturor palatelor, și cel stăpânit de Sharum Ka își avea propriile ziduri și propriile glife, iar etajele sale inferioare comunicau în numeroase locuri cu subteranele. Palatul era mai bine apărat de *alagai* decât orice loc din lume, și asta chiar dacă vreun demon ar fi izbutit să treacă de zidurile cetății, ceea ce nu se întâmplase niciodată.

Jardir mergea numai prin umbră, invizibil în întuneric datorită hainelor lui negre, de *dal'Sharum.* Chiar dacă în preajmă s-ar fi aflat cineva, nu l-ar fi observat.

Porțile palatului erau închise, dar în anii petrecuți ca *nie'Sharum* învățase să se cațăre cu ușurință pe ziduri. O clipă mai târziu, se lăsa să cadă în întunericul din partea apărată de ele.

În timp ce traversa curtea, către palat, nu remarcă nimic nelalocul lui. Ferestrele erau întunecate și înăuntru domnea tăcerea. Cu toate astea, cuvintele lui Qasha nu-i dădeau pace. *Noaptea, nu e întotdeauna liniște în întreg palatul lui Sharum Ka.*

Jardir pătrunse în întunericul și în tăcerea culoarelor propriei sale locuințe ca un hoț, folosindu-și toată îndemânarea dobândită în Labirint, când pândea *alagai.* Nu lăsă nici măcar o singură draperie unduind în urma lui în timp ce se uita în sala de audiențe și în camerele de primire – în orice loc unde s-ar fi putut aduna oameni destul de curajoși ca să sfideze interdicția – dar nu găsi pe nimeni.

Cum e și firesc, se gândi. *Toată lumea e jos, cu zăvoarele trase pe dinăuntru, așa cum cere legea. Ai venit aici ca un prost. Ashan are dreptate. Îți nesocotești datoria ca să-ți satisfaci curiozitatea. Bărbații mor în noapte, iar tu te furișezi prin propria casă.*

Era gata să plece, să se-ndrepte către Labirint, când dinspre dormitoarele sale se auzi ceva. Un zgomot care deveni mai puternic când se apropie. Trase cu ochiul de după o draperie și văzu doi *kai'Sharum* care purtau eșarfa albă a războinicilor din garda Andrahului stând de pază în fața ușii dormitorului său. Sunetele deveniră mai clare și își dădu seama ce erau.

Țipetele Ineverei.

Furia răbufni în el, mai arzătoare decât ar fi crezut vreodată că era cu putință. Chiar înainte de a-și da seama că se mișca, pumnul lui frângea șira spinării unuia dintre cei doi *kai'Sharum.* Omul gemu, dar amuți imediat ce se izbi de podea și Jardir îi strivi gâtlejul cu o lovitură de călcâi.

Celălalt războinic se răsuci cu abilitate, mișcându-se cu o grație firească pentru un *Sharum* antrenat în Sharik Flora, dar mânia lui Jardir nu cunoștea margini. Omul încercă să-l înșface, dar Jardir i se ghemui pe sub brațele întinse și se ridică în spatele lui, prinzându-l cu o mână de bărbie și cu cealaltă de ceafă. O răsucire bruscă, și bărbatul căzu mort pe covor.

Jardir îi întoarse spatele și lovi cu piciorul în ușă cu toată puterea. Era zăvorâtă pe dinăuntru, dar el strânse din dinți și lovi încă o dată, de data asta izbutind s-o desprindă din balamale și s-o trântească spre interior.

Scena care-i apăru în fața ochilor îl făcu să se oprească brusc, cu senzația că-l nimerise o suliță în piept. Se așteptase să-l găsească pe Andrah țintuind-o pe Inevera la podea și pătrunzând-o cu forța, dar era exact invers, soția lui, goală, îl călărea pe bărbatul gras cu aceeași lascivitate cu care-l călărise Qasha pe el dimineață. Andrahul își ridică privirea înspăimântată, dar era imobilizat sub greutatea catifelată a femeii. Și ea se întoarse spre Jardir care, în furia lui, n-ar fi putut spune dacă își imaginase doar sau dacă un zâmbet batjocoritor înălțase colțurile gurii ei în timp ce-l lăsa fără ultima fărâmă de onoare.

Dacă până atunci furia i se încinsese ca un cuptor, acum era pe al cincilea strat al abisului lui Nie. Se apropie cu pași mari de panoplia de pe perete și alese o suliță scurtă, pentru înjunghiat. Când se întoarse spre cei doi, Andrahul reușise să se smulgă de sub Inevera. Stătea, în dormitorul altuia, despuiat, cu bărbăția fleșcăită, dar ascunsă în umbra pântecelui masiv. Văzându-l astfel, Jardir se umplu de dezgust.

— Oprește-te! Îți poruncesc! zbieră Andrahul când se trezi atacat, dar cuvintele lui fură ignorate și coada suliței îl pocni peste falcă.

— Nici măcar tu nu poți încălca drepturile unui bărbat când e vorba de așa ceva! îi strigă Jardir în timp ce se prăbușea. O să-i fac Krasiei un bine în noaptea asta!

Ridică sulița, pregătindu-se să-l înjunghie.

Inevera în prinse de braț.

— Prostule! țipă ea. O să strici totul!

Jardir se răsuci și o plesni cu dosul palmei peste obraz, îndepărtând-o.

— Nu te tem*e, jiwah* necredincioasă, îi spuse, întorcându-se din nou spre Andrah. Sulița mea o să te găsească în curând.

Înălță din nou arma și Andrahul urlă, însă totul deveni imediat portocaliu și roșu și pe Jardir îl izbi o forță incredibilă, azvârlindu-l de lângă victima lui. Plăcuțele de lut ars prinse de veșmântul lui preluară cea mai mare parte din forța loviturii, dar, când își reveni după ce fusese aruncat în perete, descoperi că hainele îi ardeau. Și le smulse cu un țipăt.

Se uită la Inevera, care ținea în mână țeasta de demon al focului pe care-o adusese la prima lor întâlnire din Sharik Hora. Stătea goală în fața celor doi bărbați fără nicio rușine, știind că frumusețea ei încă n-avea egal. În Jardir se învârtejeau ura și dorința, luptându-se pentru supremație.

— Termină cu prostia asta! se răsti ea.

— Nu mai primesc porunci de la tine, răspunse Jardir. N-ai decât să faci scrum palatul dacă vrei, dar tot o să-l ucid pe porcul ăsta gras și să te iau pe cadavrul lui!

Andrahul scânci, dar Jardir mârâi la el, amuțindu-l.

Inevera nici măcar nu clipi, dar în cealaltă mână îi apăru, ca prin farmec, un obiect mic. Părea un bulgăre de cărbune, dar glifa incrustată în el licări și Jardir își dădu seama că era tot *alagai hora.* Bucata de os înnegrit trosni și din ea țâșni, ca un fulger, o vrajă argintie, lovindu-l pe Jardir.

Se trezi smuls de pe podea și azvârlit din nou în perete, cu trupul chinuit de o durere agonizantă. Încercă să se deschidă în fața ei, însă dispăru la fel de brusc cum apăruse, lăsând în urmă doar groază în stare pură. Se întoarse iarăși spre Inevera, dar ea ridică din nou piatra, și fulgerul îl lovi iarăși, și încă o dată, după ce reuși din nou să se salte în picioare. Se strădui să se ridice a treia oară, dar picioarele nu-l ascultară, mușchii zvâcnind, scăpați de sub control.

— Izbutim în sfârșit să ne înțelegem, spuse Inevera. Sunt voința lui Everam și mai bine ai renunța la ideea că mi te poți împotrivi. Ți-am dobândit turbanul alb culcându-mă cu porcul ăsta gras și-ar trebui să-mi mulțumești pentru sacrificiul meu, nu să-ncerci să strici lucrurile.

— Porc gras?! exclamă Andrahul, reușind în sfârșit să se ridice. Sunt…

— … în viață pentru că așa vreau eu, zise Inevera, ridicând țeasta demonului.

Dintre fălcile ei se prelingeau flăcări și Andrahul păli.

— Am avut nevoie să-l sprijini pe Jardir până când a câștigat de partea lui fiecare *Sharum* și *Damaji* din celelalte triburi, continuă ea, dar acum, când Qasha are un făt în pântece, războinicii vor vedea că le e frate tuturor și ziua, nu numai noaptea. Nu-i mai poți lua turbanul înapoi.

— Sunt Andrahul! strigă bărbatul gras. Pot să rad palatul ăsta de pe suprafața pământului cu o simplă fluturare de mână.

Inevera râse.

— Și-o să ai pe urmă un război civil. Și, chiar dac-o să reușești să-l ucizi pe Ahmann, cum rămâne cu soțiile lui *dama'ting*? O să le siluiești și-o să le măcelărești, așa cum e obiceiul? Evejahul spune limpede care este soarta celui care face rău unei *dama'ting.*

Rămas fără replică, Andrahul se încruntă.

— Porțile paradisului sunt închise, spuse ea, aruncându-și un veșmânt de mătase pe umeri ca să-și acopere goliciunea. Poate se vor mai deschide când voi avea nevoie să faci o nouă proclamație sau poate-l voi trimite pe Ahmann s-o scrie cu sângele tău. Dar, până atunci, du-ți sulița bătrână și zbârcită înapoi, la tine-n palat.

Fără să piardă timp ca să se-mbrace, Andrahul își adună hainele și se grăbi să iasă din cameră.

Inevera se apropie de Jardir și îngenunche lângă el. Bucata de os de demon pe care-o folosise ca s-arunce fulgere se mistuise și ea își scutură cenușa de pe mâini, uluită.

— Ești puternic, spuse. Nu mulți bărbați se pot ridica după o asemenea lovitură și cu atât mai puțin după trei. În noaptea asta va trebui să cioplesc una dintr-un os mai mare.

Întinse mâna și îi mângâie părul și fața.

— A, dragostea mea, adăugă. Cât de mult mi-aș fi dorit să nu fi văzut asta!

Jardir se luptă cu propria limbă, care părea să se fi umflat atât de tare încât îi umplea gura.

— De ce? izbuti în cele din urmă să murmure cu voce răgușită, ca un croncănit.

Inevera ridică din umeri.

— Andrahul voia să poruncească să fii executat, fiindcă din cauza ta prietenul lui și-a găsit o moarte lipsită de onoare. A trebuit să fac ce era necesar să-ți salvez viața și să câștig puterea pentru tine. Dar nu te teme. Ziua în care-i vei lua tronul se-apropie cu pași repezi și atunci o să-i poți reteza tu însuți bărbăția.

— Ai… începu Jardir, nereușind însă să spună mai mult.

Înghiți cu greutate, încercând să-și umezească limba, dar până și asta era peste puterile lui.

Inevera se ridică și îi aduse apă, i-o turnă printre buze și îi masă gâtul, ca s-o poată înghiți. Își folosi veșmântul de mătase ca să-i șteargă gura, dezgolindu-și astfel un sân. El se miră fiindcă încă o mai putea dori, dar dorința era de netăgăduit.

— Ai știut c-o să se-ajungă la asta când m-ai pus să-l ucid pe Sharum Ka?

Încercă din nou să-și miște mâinile și picioarele, dar nu-l ascultară nici acum.

Inevera oftă iarăși.

— Iubirea mea, tu n-ai trăit decât douăzeci de ierni, dar până și tu îți aduci aminte de vremea când Krasia avea zece mii de *dal'Sharum.* Cel mai bătrân *Damaji* își aduce aminte de o perioadă când erau de zece ori pe-atâția, iar în pergamentele străvechi stă scris că, înainte de Întoarcere, eram cu milioanele. Oamenii noștri mor, Ahmann, pentru că le lipsește un conducător. Și au nevoie de mai mult decât un Sharum Ka plin de forță, de mai mult decât un Andrah puternic. Au nevoie de Shar'Dama Ka, înainte de a-l risipi Nie pe ultimul dintre noi prin nisip.

Inevera tăcu, încetă să-l mai privească în ochi și păru să-și caute cu mare grijă cuvintele.

— În acea primă noapte, n-am întrebat zarurile când o să te reîntâlnesc, mărturisi. Le-am întrebat dacă în Krasia exista un om care ne putea feri de distrugere, conducându-ne în schimb către glorie, și ele mi-au arătat un băiat pe care-aveam să-l găsesc plângând în Labirint, câțiva ani mai târziu.

— Sunt Izbăvitorul? întrebă Jardir, cu voce răgușită și plină de neîncredere.

Inevera ridică din umeri.

— Zarurile nu mint niciodată, dar nici nu arată un adevăr absolut. Există viitoruri în care oamenii cred că ești și se unesc, urmându-te, viitoruri în care se unesc pentru a-l urma pe altul și viitoruri în care nu urmează pe nimeni.

— Atunci la ce sunt bune? întrebă Jardir. Dacă asta e *inevera*, soarta va decide să se-ntâmple așa.

— Nu există soartă, așa cum o înțelegi tu, spuse Inevera, tot ce se știe e că se-apropie Sharak Ka, ultima bătălie, și că asta se va întâmpla curând. Nu îndrăznim să lăsăm viitorul necălăuzit. Veghez asupra ta încă din ziua în care ți-ai pus prima oară un *bido,* dragul meu. Ești cea mai mare speranță de salvare a Krasiei și am să profit în folosul tău de orice avantaj, chiar și cu prețul onoarei trupului meu și a trupului tău.

Jardir o privea cu ochi mari. Nu reușea să rostească niciun cuvânt, așa cum nu reușea nici să-și miște membrele. Inevera se aplecă și-l sărută pe frunte, cu buze catifelate, răcoritoare. Pe urmă se ridică și se uită cu tristețe în jos, la podeaua pe care el continua să se zvârcolească, neajutorat.

— Tot ce fac, fac pentru tine și pentru Sharak Ka, spuse și părăsi încăperea.

6.

FALSUL PROFET

333 D.Î. IARNA

— *Chin* sunt sclavii ideali, spuse Jayan. Își prețuiesc cu toții atât de mult viețile, încât nu găsesc niciodată destul curaj ca să se-opună. Această cucerire e o mare victorie, tată. Gloria ta nu cunoaște margini.

Jardir clătină din cap.

— Mutarea câtorva grăunțe de nisip nu e semn de mare putere, după cum nici faptul că vezi soarele nu înseamnă că ai vederea ageră. Nu câștigi glorie dominându-i pe nevolnici.

— Totuși, insistă Jayan, pentru noi înseamnă o mare binefacere. Victoria e deplină și nu ne-a costat nimic.

În partea opusă a încăperii, așezat la mica lui masă de scris, Abban pufni.

— Ai ceva de adăugat, *khaffit*? întrebă Jayan.

— Nimic, prințul meu, se grăbi Abban să răspundă, ridicându-și privirea din registre. Se săltă în picioare, se sprijini pe cârja lui împodobită cu un cap de cămilă și se înclină adânc. Am tușit, pur și simplu.

— Nu, te rog, zise Jayan. Spune-ne ce te-a amuzat atât de mult.

Abban aruncă o scurtă privire spre Jardir, care dădu din cap.

— Nu ne-a costat viața niciunui *dal'Sharum*, prințul meu, dar am plătit cu siguranță un preț, explică Abban. Mâncare, haine, adăpost, transport. Când ții o armată atât de mare ca a noastră în mișcare, te costă enorm de mult. Tatăl tău poate dispune de bogățiile tuturor celor douăsprezece triburi și de acelea din Mărinimia lui Everam pe deasupra, dar nici măcar averea lui nu e fără sfârșit.

Asome dădu din cap.

— *Când punga unui om e goală, dușmanii lui devin mai cutezători*, așa ne spune Evejahul.

Jayan râse.

— Cine ar îndrăzni să i se opună tatei? În plus, de ce-ar trebui Shar'Dama Ka să plătească pentru ceva? Am cucerit ținutul ăsta. Putem lua de-aici orice vrem.

Abban dădu din cap.

— E adevărat, dar un negustor jefuit n-are cum să-și facă rost de alte mărfuri. Poți lua toate lumânările unui lumânărar, dar, dacă nu-i plătești măcar atât cât l-au costat, o să te trezești în întuneric după ce-o arzi pe ultima.

Jayan pufni.

— Lumânările sunt pentru *khaffit* nevolnici, adoratori de pergamente. Luptătorului nu-i sunt de niciun ajutor în noapte.

— Atunci să ne gândim la lemnul și la oțelul pentru săgeți, spuse Abban, răbdător, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil. La pânza pentru uniforme și la lutul ars pentru armuri. La pielea și la uleiul pentru șei. Nimic din toate astea nu pică din cer și, dacă furăm acum toate grânele și toate caprele, peste un an pe vremea asta n-o să mai avem cu ce să ne umplem burțile.

— Nu-mi pasă ce spui când vorbești pe tonul ăsta, mâncător de porci, mârâi Jayan.

— Taci și-ascultă-l, se răsti Jardir. Acest *khaffit* îți dă sfaturi înțelepte, fiule, și-ai face bine să le ții minte.

Jayan îl privi uluit, dar se grăbi să se încline.

— Desigur, tată.

Ochii lui îl săgetau pe Abban.

Jardir se uită la Asome, care ascultase totul în tăcere.

— Și tu, fiule? Ce părere ai despre vorbele *khaffit*-ului?

— Nevrednicul are dreptate, recunoscu Asome. Printre *Damaji* încă mai sunt unii cărora nu le place înălțarea ta în rang și s-ar putea folosi de lipsurile îndurate de războinicii din triburile lor ca să semene discordie.

Jardir dădu din cap.

— Și tu ce-ai face ca să-mpiedici asta?

Asome ridică din umeri.

— I-aș ucide pe *Damaji*-i neloiali și i-aș înlocui înainte de a deveni prea cutezători.

— Și prin asta ai semăna tu însuți discordia, remarcă Jardir.

Se uită la Abban.

— Costă prea mult dacă vrei să ții toată armata în oraș, spuse Abban. Așa că oamenii trebuie trimiși prin cătune.

Fiii lui Jardir îl priviră, nevenindu-le să-și creadă urechilor.

— Să ne divizăm armata? Ce prostie mai e și asta? întrebă Jayan. Tată, acest *khaffit* e laș și tâmpit! Te implor, lasă-mă să-l ucid!

— Idiotule! se răsti Jardir. Crezi că spune lucruri la care nu m-am gândit și eu?

Jayan îl privi uluit.

— Eu, fiii mei, continuă Jardir, o să mor într-o bună zi. Dacă voi doriți să supraviețuiți în vremurile care-mi vor urma, trebuie să vă plecați urechile la sfaturile înțelepte, indiferent de unde vin.

Jayan se întoarse spre Abban și se înclină. Un gest abia schițat, o ușoară aplecare a frunții, plus o privire ucigătoare către negustorul gras, care-l făcea de rușine.

— Te rog, *khaffit,* împărtășește-ne gândurile tale înțelepte.

Abban se înclină la rândul său, deși, oricât l-ar fi stânjenit cârja, tot s-ar fi putut apleca mai mult.

— Având în vedere grânarele care s-au pierdut, cetatea nu poate hrăni toți oamenii din Krasia pe săturate, prințul meu. Dar în jurul ei există sute de sate mici, răsfirate ca spițele unei roți. Îi

vom cere ducelui să ne dea o listă a lor și le vom împărți între triburi.

— Vom avea de apărat un teritoriu întins, observă Asome.

Abban ridică din umeri.

— De cine să-l apărăm? Nu ne amenință nicio armată și, așa cum a spus prințul meu, *chin* sunt sclavii ideali. În schimb, fiecare trib va avea un teritoriu de unde să primească hrană și biruri și unde să vâneze noaptea *alagai.* Pot înființa *sharaji* pentru instruirea băieților din ținuturile verzi, lăsând femeile și bătrânii să-nsămânțeze o nouă recoltă primăvara. La anul pe vremea asta, toate triburile vor fi mai bogate decât au fost vreodată, cu mii de *nie'Sharum* localnici. Dați-le triburilor belșug în loc de lipsuri și, când vor ajunge nocivii la vârsta bărbăției, Shar'Dama Ka va conduce cea mai mare armată care a existat vreodată, de o loialitate fanatică și, mai presus de toate, plătind ea însăși pentru tot ce-i este necesar.

Jardir își privi fiii.

— Acum pricepeți de ce e nevoie de *khaffit*?

— Da, tată, răspunseră băieții, înclinându-se.

•

Damaji Ashan intră în sala tronului și se prosternă cu mișcări line, sprijinindu-se pe palme și pe genunchi și atingând podeaua cu fruntea. Robele albe erau pline de sânge și, sub turbanul negru, avea un licăr sumbru în privire.

— Ridică-te, prietene, spuse Jardir.

Ashan îi fusese cel mai loial dintre sfătuitori întotdeauna, chiar și înainte de a fi dobândit rangul suprem. Acum vorbea în numele întregului trib Kaji, cel mai puternic din Krasia, și și-l numise succesor pe cel mai mare dintre fiii săi, nepotul lui Jardir după sora sa Imisandre. După Jardir, era cel mai puternic om din lume.

— Shar'Dama Ka, avem noutăți pe care trebuie să le afli, anunță el.

Jardir dădu din cap.

— Sfatul tău e întotdeauna bine-venit, prietene. Vorbește.

Ashan clătină din cap.

— Cel mai bine e să le auzi direct de la sursă, Izbăvitorule.

La asta, Jardir înălță din sprâncene, dar dădu din cap și-l urmă pe *Damaji* către ieșirea din reședință și apoi pe străzile înghețate ale orașului. Nu departe de palatul lui Jardir se afla

una dintre casele de rugăciune ale localnicilor *chin.* În comparație cu mărețul Sharik Hora, era lipsită de podoabe, de-a dreptul sărăcăcioasă, dar, pentru o clădire din Nord, arăta impresionant: cu ziduri groase, de piatră, cu trei niveluri și cu glife puternice.

Ashan îl conduse înăuntru și Jardir văzu că *dama* nu se mulțumiseră să revendice Casa Sfântă. O decoraseră deja cu oase albite și lăcuite de *dal'Sharum* morți în luptă după plecarea din Krasia. Păzită de spiritele morților onorați, devenise cea mai sigură dintre clădirile din Nord.

Coborâră, pe trepte de piatră, în labirintul de catacombe friguroase de sub clădire.

— *Chin* își îngropau aici morții onorați de ei, îl lămuri Ashan pe Jardir, care se uita la nișele goale din pereți. Am curățat locul de rămășițe atât de nedemne și le-am găsit acestor tuneluri o întrebuințare mai bună.

Ca la poruncă, un bărbat țipă și urletele lui de durere reverberară pe culoarele subpământene. Ashan nu dădu nicio atenție sunetului și continuă să-l călăuzească pe Jardir pe coridoare, către o încăpere anume. Înăuntru erau mai mulți preoți din Nord – Veghetori, cum li se spunea, legați de încheieturile mâinilor și atârnați de o bârnă din mijlocul tavanului. Aveau partea de sus a robelor sfâșiată și carnea plină de tăieturi adânci, lăsate de coada de *alagai* – biciul care putea înfrânge chiar și voința celui mai puternic dintre bărbați.

Fluturând o mână, Ashan le ceru călăilor *dal'Sharum* să se îndepărteze și se îndreptă cu pași mari spre un prizonier.

— Tu, spuse, arătându-l cu degetul, dacă îndrăznești, repetă în fața lui Shar'Dama Ka ceea ce mi-ai spus mie.

Veghetorul își înălță fruntea cu o mișcare vlăguită. Avea un ochi umflat și închis, iar din celălalt lacrimile îi curgeau șiroaie, brăzdându-i fața murdară și plină de sânge.

— Fi'-ai a' Miezului! spuse, pocind cuvintele, și încercă să-l scuipe pe Ashan.

Dar strădania lui era lipsită de putere și scuipatul însângerat i se prelinse pe buza de jos.

Ca răspuns, călăul se apropie cu un clește în mână. Luă cu toată puterea în mâini fața Veghetorului, îl sili să deschidă gura și-i prinse în clește un dinte din față. Urletele captivului umplură încăperea.

— Ajunge, spuse Jardir, după câteva clipe.

Călăul se opri imediat, se înclină și se retrase lângă perete. Veghetorul atârna, stors de vlagă, de lanțul din jurul încheieturilor. Jardir se apropie de el și îl privi cu tristețe.

— Sunt Shar’Dama Ka, trimis de Everam, a cărui îndurare nu are margini. Vorbește și spune adevărul, și suferințelor tale li se va pune capăt.

Veghetorul ridică privirea spre el, părând să-și revină într-o oarecare măsură.

— Te cunosc, spuse, cu voce hârjâită. Pretinzi că ești Izbăvitorul, dar nu ești tu acela.

— Și cum de știi tu asta? întrebă Jardir.

— Pentru că Izbăvitorul a venit deja, răspunse Veghetorul. Omul Glifat merge prin întuneric și miezingii fug la vederea lui. A salvat Văiuga, care-ajunsese în pragul distrugerii, și, când o să-ți vină rândul, o să ne scape și de tine.

Jardir se uită la Ashan, surprins.

— Nu sunt doar cuvintele unui singur om, Shar’Dama Ka, spuse *Damaji.* Și alți *chin* vorbesc despre un păgân glifat. Trebuie să-l nimicești pe profetul ăsta mincinos, și încă repede, dacă vrei să-ți păstrezi locul care ți se cuvine.

Jardir clătină din cap.

— Ai vorbit exact ca nevasta mea, prietene.

7.

OMUL DIN ȚINUTURILE VERZI

326 D.Î.

— Într-o bună zi o să fiu Sharum Ka! strigă Jayan, înfigându-și sulița în manechinul umplut cu paie pe care i-l făcuse Jardir și care se legăna alene, legat cu o frânghie de o grindă din tavan.

Jardir râse, încântat de vigoarea fiului său. Jayan avea acum doisprezece ani, purta deja *bido* și nu flămânzea niciodată în șirul terciului. Jardir începuse să-și învețe fiii *sharukin* încă din ziua în care făcuseră primii pași.

— Și eu vreau să fiu Sharum Ka, se plânse Asome, acum în vârstă de unsprezece ani. Nu vreau să fiu un prostănac de *dama.*

Trase de pânza albă pe care-o purta peste un umăr.

— A, dar tu o să fii legătura dintre Sharum Ka și Everam, îl consolă Jardir. Și, poate, într-o zi, *Damaji* al tribului Kaji. Sau chiar Andrah.

Zâmbea, dar, în sinea lui, era de acord cu băiatul. Voia să-și vadă fiii războinici, nu preoți. Sharak Ka se apropia.

La început, Inevera voise să poarte Jayan albul, dar Jardir refuzase categoric. Era una din puținele lui victorii în înfruntarea dintre ei, dar acum se întreba în ce măsură învinsese cu adevărat. Era ca și cum ea ar fi vrut tot timpul să poarte Asome albul. Ceilalți băieți se îngrămădeau în jur, privindu-și cei doi frați mai mari cu venerație. Aproape toți ceilalți fii ai lui Jardir erau prea mici pentru *Hannu Pash* și mai aveau de așteptat ca să-și găsească drumul vieții. Fiecare al doilea născut avea să fie *dama,* iar toți ceilalți *Sharum.*

Aveau în față prima noapte a Asfințirii, când se spunea că puterile lui Nie erau mai mari decât oricând și Alagai Ka pășea noaptea pe suprafața pământului. În noapte, nimic nu-i dădea unui războinic mai multă putere decât fiii săi, pe care-i privise înainte de luptă.

Și fiicele, se gândi, întorcându-se spre Inevera.

— Mi-ar plăcea să mi se-ntoarcă acasă și fiicele în fiecare lună, de Asfințire.

Inevera clătină din cap.

— Instruirea lor nu trebuie tulburată în niciun fel, bărbate. Pentru *nie'dama'ting, Hannu Pash* e mai… riguros.

Într-adevăr, fetele erau luate la o vârstă mai fragedă decât băieții. Nu-și mai văzuse fiicele mai mari de câțiva ani.

— Cu siguranță nu pot ajunge toate *dama'ting,* spuse el. Trebuie să am și fiice care să se mărite cu bărbații loiali mie.

— Și chiar așa va fi, zise Inevera. Fiice cărora niciun bărbat nu va îndrăzni să le facă vreun rău și care-ți vor fi loiale ție într-o mai mare măsură decât soților lor.

— Și mai loiale lui Everam decât mie, murmură el.

— Bineînțeles, răspunse Inevera, și el îi simți zâmbetul din spatele vălului.

Se pregătea să-i răspundă când în încăpere intră Ashan. Fiul lui, Asukaji, de aceeași vârstă cu Asome, îl urma, în *bido* de *nie'dama.* Ashan se înclină în fața lui Jardir.

— Sharum Ka, *kai'Sharum* au o problemă care nu se poate rezolva fără tine.

— Sunt cu fiii mei, Ashan, răspunse Jardir. Nu poate aștepta?

— Îmi cer iertare, Prim Războinic, dar nu cred că este cu putință.

— Bine, oftă Jardir. Despre ce e vorba?

— Cred că este mai bine ca Sharum Ka să vadă cu ochii săi, veni răspunsul.

Jardir înălță dintr-o sprânceană. Până atunci, Ashan nu se codise niciodată să-și spună părerea, chiar dacă știa că Jardir n-avea să fie de acord cu ea.

— Jayan! strigă el. Adu-mi sulița și scutul! Asome! Robele!

Băieții se grăbiră să-i îndeplinească poruncile, iar el se ridică în picioare. Se ridică și Inevera, surprinzându-l.

— Îmi voi însoți bărbatul.

Ashan se înclină în fața ei.

— Firește, *dama'ting.*

Jardir îi aruncă o privire pătrunzătoare. Ce știa ea? Ce-i spuseseră afurisitele ei de oase despre noaptea aceea?

Lăsându-i pe copii în urmă, cei trei coborâră curând pe treptele largi, de piatră, ale palatului lui Sharum Ka, construit într-un capăt al terenurilor de instrucție a războinicilor. În celălalt se afla Sharik Hora, iar de o parte și de alta se înșiruiau pavilioanele triburilor.

În curtea palatului, chiar la baza treptelor, un grup de *Sharum* și *dama* înconjuraseră doi *khaffit.* La vederea acestora din urmă, pe Jardir îl cuprinse furia. Era o insultă să lași pașii unui *khaffit* să pângărească pământul dintre zidurile fortăreței lui Sharum Ka. Deschisese gura ca să-și rostească gândul, când unul dintre cei doi *khaffit* îi atrase privirea.

Abban.

Nu se mai gândise fostul lui prieten de mai mulți ani, ca și cum băiatul ar fi murit cu adevărat în noaptea în care își încălcase jurămintele. De-atunci trecuseră mai mult de peste cincisprezece ani și, dacă Jardir nu mai semăna cu băiatul mărunțel și slab, în *bido,* de atunci, Abban se schimbase cu mult mai mult.

Fostul *nie'Sharum* se îngrășase peste măsură, arăta aproape la fel de grotesc ca Andrahul. Încă mai purta vesta și tichia de *khaffit*, ambele cafenii, dar pe sub ele avea o cămașă strălucitoare și pantaloni de mătase multicoloră, și își înfășurase acoperământul conic al capului cu un turban roșu, cu o nestemată în mijloc. Brâul și papucii erau din piele de șarpe. Se sprijinea într-o cârjă din fildeș de forma unei cămile, cu subțioara între cocoașele ei.

— Oare ce te face să crezi că meriți să stai printre bărbați? îl întrebă Jardir.

— Iertare, preamărite! spuse Abban, căzând în genunchi în țărână și atingând-o apoi cu fruntea.

Shanjat, acum *kai'Sharum,* râse și-l lovi cu piciorul în fund.

— Uită-te la tine, mârâi Jardir. Te-mbraci ca o femeie și-ți fluturi bogăția mânjită de parcă n-ar insulta toate credințele noastre. Ar fi trebuit să te las să cazi.

— Te rog, mărite stăpân, spuse Abban. Nu vreau s-aduc nicio insultă. N-am venit decât ca să traduc.

— Să traduci?

Jardir își ridică privirea spre celălalt *khaffit,* care îl însoțea pe Abban.

Numai că al doilea bărbat nu era nicidecum *khaffit.* Își dădu imediat seama, după pielea și părul de culoare deschisă, după haine și, mai ales, după sulița uzată pe care-o ținea în mână. Era un *chin,* un străin din ținuturile verzi din Nord.

— Un *chin*? întrebă, întorcându-se spre *dama* care-l chemase. M-ai adus aici ca să vorbesc cu un *chin*?

— Ascultă-i cuvintele, îl îndemnă Ashan. O să vezi.

Jardir se uită mai bine la verdean, fiindcă nu mai văzuse niciodată unul de la o atât de mică distanță. Știa că mesagerii din Nord veneau uneori în Marele Bazar, care însă nu era un loc pentru bărbați, iar amintirile lui din copilărie erau neclare, pătate de foame și de rușine.

Străinul arăta altfel decât își imaginase. Era tânăr – cam de vârsta la care îmbrăcase Jardir prima oară negrul – și nu foarte voinic, dar avea ceva dur în înfățișare. Poziția și mișcările lui păreau ale unui războinic și susținu privirea lui Jardir cu curaj, așa cum se cuvenea s-o facă un bărbat.

Jardir știa că bărbații din Nord renunțaseră la *alagai'sharak,* că se ascundeau în spatele glifelor, ca femeile; dar nisipurile din

jurul Krasiei se întindeau pe sute de kilometri unde nu exista niciun adăpost. Un om care le străbătuse privise *alagai* în față noapte de noapte. Poate că nu era *Sharum,* dar nu era nici laș.

Jardir se uită în jos, la silueta lui Abban, care se smiorcăia, și-și înfrânse dezgustul.

— Vorbește, dar repede. Prezența ta e o ofensă pentru mine.

Abban dădu din cap, se întoarse spre bărbatul din Nord și rosti câteva cuvinte într-o limbă aspră, guturală. Străinul răspunse încruntat și-și sublinie vorbele lovind cu sulița în pământ.

— Acesta este Arlen asu Jeph am'Bales am'Pârâul, spuse Abban, întorcându-se spre Jardir, dar privind în pământ. Vine din Fortul Rizon, din Nord, îți aduce urările sale de bine și te imploră să-i îngădui să lupte, la noapte, alături de bărbații din Krasia în *alagai'sharak.*

Jardir era uluit. Un nordic care voia să lupte? Nu mai auzise în viața lui așa ceva.

— E un *chin*, Prim Războinic, mârâi Hasik. E dintr-o rasă de lași. Nu e demn să lupte!

— Dac-ar fi fost laș, nu s-ar fi aflat aici, interveni Ashan. În Krasia au ajuns mulți mesageri, dar numai unul a venit la tine, aici, la palat. L-ai insulta pe Everam dacă n-ai lăsa să lupte un bărbat care vrea s-o facă.

— În timpul bătăliei, nu m-aș întoarce cu spatele la un verdean, spuse Hasik, scuipând la picioarele mesagerului.

Mulți alți *Sharum* dădură din capete și-și mormăiră aprobator, în ciuda spuselor lui *dama.* La urma urmelor, puterea preoților nu era absolută.

Jardir chibzui cu prudență. Acum înțelegea de ce lăsase Ashan hotărârea în seama lui. Indiferent ce-ar fi ales, urmările puteau fi grave. Se uită din nou la verdean, curios să-i vadă curajul în luptă. Inevera îi prevestise că era posibil să cucerească într-o bună zi ținuturile verzi, iar Evejahul îi sfătuia pe războinici să-și cunoască dușmanul înainte de a intra în luptă.

— Bărbate, spuse încet Inevera, atingându-i brațul, dacă acest *chin* vrea să meargă în Labirint ca *Sharum*, trebuie să i se prezică viitorul.

Nu era de mirare că Inevera îl însoțise. Știa că străinul avea ceva aparte și îi trebuia sângele lui pentru o divinație. Jardir își îngustă ochii, întrebându-se ce nu-i spunea ea, însă îi oferise o

ieșire dintr-o situație dificilă și ar fi fost un prost dacă n-ar fi profitat. Se întoarse spre Abban, încă prosternat în țărână.

— Spune-i străinului că *dama'ting* va arunca oasele pentru el. Dacă vor fi favorabile, va putea să lupte.

Abban dădu din cap, se întoarse spre verdean și-i vorbi în limba lui aspră, din Nord. Pe fața *chin*-ului se zări pentru o scurtă clipă iritarea – un sentiment pe care Jardir, sclav al oaselor mai mult de jumătate din viața lui, îl cunoștea foarte bine. Schimbul de cuvinte se prelungi o vreme înainte ca străinul să strângă din dinți și să încuviințeze cu o înclinare a capului.

— Îl duc în palat, pentru prezicere, spuse Inevera.

Jardir dădu din cap.

— O să asist la ritual, ca să te protejez.

— N-o să fie necesar, zise ea. Niciun bărbat nu i-ar face vreun rău unei *dama'ting.*

— Niciun bărbat din Krasia, o corectă Jardir. Nimeni nu poate ști de ce sunt în stare barbarii din Nord. Rânji. N-o să risc o întinare a virtuții tale nepătate lăsându-te singură cu unul dintre ei.

Știa că ea își dezgolea dinții, schițând un mârâit sub văl, dar nu-i păsa. Era hotărât să vadă tot ce urma să se petreacă între ea și verdean. Le făcu semn lui Hasik și lui Ashan să-i urmeze, pentru ca ea să nu-l alunge imediat ce ar fi rămas singuri. Îl târâră după ei și pe Abban, cu toate că prezența lui pângărea podelele. Numai spălându-le cu sânge pata putea fi îndepărtată.

Curând, Jardir, Inevera și străinul erau singuri într-o încăpere întunecată. Jardir se uită la *chin.*

— Întinde brațul, Arlen, fiul lui Jeph, îi spuse.

Celălalt îl privi nedumerit.

Jardir întinse propriul său braț, mimă o tăietură scurtă, apoi și-l puse peste *alagai hora.* Verdeanul se încruntă, dar nu ezită să-și suflece mâneca și făcu un pas, întinzându-și brațul.

E mai curajos decât am fost eu prima oară, se gândi Jardir.

Inevera făcu tăietura și, peste câteva clipe, zarurile îi străluceau puternic în mâini. La vederea lor, *chin*-ul făcu ochii mari și urmări apoi totul cu atenție. Inevera aruncă și Jardir se grăbi să privească rezultatul. Nu avusese parte de instruirea unei *dama'ting,* dar la lecțiile din Sharik Hora învățase o parte dintre simbolurile de pe zaruri. Pe fiecare os de demon era o

singură glifă, o glifă prezicătoare. Celelalte fețe erau simple cuvinte. Acestea, ca și modelul format de zaruri, spuneau ce avea să se-ntâmple… sau cel puțin ce s-ar fi putut întâmpla.

Jardir apucă să deslușească simbolurile „*Sharum*”, „*dama*” și „unu”, înainte ca Inevera să apuce zarurile cu o mișcare grăbită. Shar’Dama Ka. Ce putea să-nsemne? Cu siguranță că un *chin* n-avea cum să fie Izbăvitorul. Exista oare vreun fel de legătură între ei doi?

Spre surprinderea lui, Inevera scutură zarurile și le aruncă iar, ceea ce n-o mai văzuse făcând – nici pe ea, nici pe altele – din prima lui noapte în Labirint. Dincolo de obișnuitul ei calm de *dama’ting* nu se ghicea nimic, dar simpla existență a celei de a doua aruncări era grăitoare.

Și o urmă a treia.

Indiferent ce-ar vedea, se gândi Jardir, vrea *să fie sigură.*

Se uită la verdean, care urmărea totul cu atenție, dar era clar că nu vedea în cele petrecute decât un ritual primitiv, necesar ca să fie primit în Labirint.

A, fiu al lui Jeph, măcar dac-ar fi atât de simplu.

— Poate lupta, spuse Inevera, scoțând din robele ei un vas de lut și ungând rana străinului cu o pastă urât mirositoare înainte de a i-o bandaja cu o bucată de pânză curată.

Jardir dădu din cap, fiindcă nu se așteptase la mai mult de un da sau nu. Îl conduse pe *chin* afară din încăpere.

Și îi vorbi lui Abban.

— *Khaffit,* spune-i fiului lui Jeph că, pentru început, poate urca pe zid. După ce prinde în plasă un *alagai,* poate intra în Labirint.

— Categoric nu! exclamă Hasik.

— Everam a vorbit, Hasik, spuse tăios Jardir și războinicul se domoli.

Abban se grăbi să traducă și străinul pufni, ca și cum să prinzi un *alagai* în plasă n-ar fi fost mare scofală. Jardir zâmbi. Ar fi putut ajunge să-l găsească pe tânărul acela pe placul său.

— Întoarce-te în gaura din care te-ai târât, îi spuse lui Abban. Fiul lui Jeph o fi fiind demn să stea pe coama zidului, dar tu ți-ai pierdut dreptul ăsta. Va trebui să vorbească limba suliței.

Abban se înclină și, întorcându-se spre verdean, îi explică. *Chin*-ul se uită la Jardir și dădu din cap, în semn că înțelesese. Avea fața sobră, dar Jardir îi recunoscu nerăbdarea din ochi. Era privirea unui *dal’Sharum* în amurg.

Jardir vru s-o ia spre terenul de instrucție cu ceilalți, dar Inevera îl prinse de braț. Ashan și Hasik se întoarseră spre el șovăind.

— Mergeți pe teren și încercați să-l învățați înțelesul câtorva dintre semnalizările noastre cu mâna, le ceru Jardir. Vin și eu imediat.

— Acest *chin* va avea un rol esențial pe drumul tău către recunoașterea ca Shar'Dama Ka, spuse Inevera, fără ocolișuri, imediat ce rămaseră singuri. Poartă-te cu el ca și cum ți-ar fi frate, dar ține-l destul de aproape ca să-l poți lovi oricând cu sulița. Dacă vrei să fii aclamat ca Izbăvitor, într-o bună zi va trebui să-l ucizi.

Jardir se uită stăruitor în ochii impenetrabili ai soției sale. *Ce-mi ascunzi*? se întrebă.

•

La lăsarea nopții, verdeanul nu dădu niciun semn de teamă sau de nervozitate. Stătea în picioare pe creasta zidului, privind nisipurile în așteptarea primelor semne ale înălțării dușmanului.

Se deosebea cu adevărat de tot ce-și imaginase Jardir în urma lecțiilor despre slăbănogii numai pe jumătate bărbați din Nord. De când nu mai ajunsese niciun krasian în ținuturile verzi, ca să-i vadă pe oamenii de acolo cu ochii lui? De o sută de ani? De două? După Întoarcere, plecase cineva vreodată din Sulița Deșertului?

În spatele lui chicoteau doi războinici. Erau din tribul Mehnding, cel mai puternic după Majah. Se dedicau în întregime artei făuririi și mânuirii armelor care ucideau de la distanță. Ei construiau scorpionii și aruncătoarele de pietre, extrăgeau piatra și făceau acele scorpionilor – sulițe imense, care puteau străpunge carapacea unui demon al nisipului de la o distanță de trei sute de metri. Deși nu stăpâneau lupta cu sulița la fel de bine ca alte triburi, onoarea lor era nemărginită, pentru că omorau mai mulți *alagai* decât triburile Kaji și Majah la un loc.

— Mă-ntreb cât o să dureze până o să-l omoare un *alagai*, spuse unul dintre cei doi.

— E mult mai probabil să sară singur jos și s-o rupă la fugă în clipa în care se vor înălța, râse celălalt.

Verdeanul le aruncă o privire. Înțelesese că era ținta bătăii lor de joc, expresia feței lui o spunea clar, dar nu le dădu atenție, ci se concentră din nou asupra nisipurilor mișcătoare.

Îmbrățișează durerea când se vede în fața atingerii țelului, se gândi Jardir, aducându-și aminte de batjocura îndurată în prima lui noapte în Labirint.

Se apropie de cei doi războinici.

— Soarele apune și voi n-aveți nimic mai bun de făcut decât să vă luați în râs un frate-de-suliță? îi întrebă, cu voce sonoră.

Toată lumea de pe zid se întoarse să vadă ce se petrecea.

— Dar, Sharum Ka, protestă unul dintre mehndingi, nu e decât un barbar.

— Un barbar care se uită spre dușman, în timp ce voi chicotiți în spatele lui ca niște *khaffit*! mârâi Jardir. Continuați cu batjocura, și-o să petreceți câteva săptămâni în pavilionul *dama'ting,* ca să-nvățați cum se vorbește cuviincios.

Glasul lui fusese calm, dar cei doi se traseră înapoi ca și cum i-ar fi lovit. Strigătul verdeanului îi atrase atenția lui Jardir. Omul bătea cu sulița în zid, strigând ceva în limba lui guturală. Arătă către nisipuri, și Jardir înțelese imediat.

Se ridicau *alagai*-ii.

— La locurile voastre, strigă, și mehndingii se întoarseră la scorpionii lor.

Luptătorii aprinseră uleiul și oglinzile îi trimiseră lumina pe câmpul de luptă, unde era necesară pentru arta ucigătoare a mehndingilor.

Verdeanul privea cu luare-aminte echipele care manevrau scorpionii. Un om răsucea arcurile, în timp ce altul potrivea sulița la locul ei. Al treilea țintea și trăgea. Totul se petrecea în câteva secunde.

Când prima suliță azvârlită astfel străpunse un demon al nisipului, verdeanul chiui și-și înălță pumnul în aer, aproape la fel cum făcuse Jardir când, *nie'Sharum* fiind, văzuse așa ceva pentru prima oară.

În Nord n-au scorpioni, deduse el, memorând informația pentru a o analiza mai târziu.

Pentru o vreme, acele scorpionilor zumzăiră și echipele de la aruncătoare aduseră pietre mari și le așezară la locurile lor, apoi tăiară funiile ca să elibereze contragreutățile și proiectilele căzură peste șirurile tot mai dese de *alagai,* omorând câte unul sau mai mulți deodată.

Era, ca întotdeauna, ca și cum ai fi luat fire de nisip dintr-o dună. Demonii focului și ai vântului erau câteva zeci, dar ai

nisipului păreau o furtună fără sfârșit, care ar fi putut nărui un munte.

Mehndingii se concentrau asupra unui arc larg din fața porții principale a Labirintului, făcând pregătirile pentru invitație. Când demonii ajunseră în poziția potrivită, Jardir îi făcu un semn unui *nie'Sharum,* care suflă în Cornul lui Sharak. Porțile se deschiseră aproape în aceeași clipă. Dincolo de ele, războinicii mai vârstnici din toate triburile loveau în scuturi și îi batjocoreau pe demoni, provocându-i să-i urmărească.

Gloria lor era nemărginită. Până și verdeanul murmură un cuvânt în care se simțea venerația.

Demonii țipară și se repeziră în Labirint. Cu strigăte de luptă, Ademenitorii o luară la fugă, conducându-i în adâncul Labirintului, pe meandre și dincolo de coturi, către locurile unde așteptau, ascunși, luptătorii din triburile lor.

Câteva minute mai târziu, Jardir făcu semn să se închidă din nou porțile. Scorpionii eliberară locul și canaturile se uniră cu un bubuit răsunător.

— Adu plasele, spuse Jardir către un *nie'Sharum.* Ne afundăm în Labirint, să-l punem pe verdean la încercare.

Dar băiatul nu se clinti. Jardir îi aruncă o privire iritată și-i văzu chipul îngrozit. Se întoarse în direcția în care se uita copilul și văzu mai mulți războinici la fel de împietriți.

— Ce v-a...? începu să strige, dar, în clipa aceea, în lumina focurilor de ulei, văzu un *alagai* care se apropia de oraș în fugă, sărind peste dune.

Și nu era un demon obișnuit. Chiar și de la o asemenea distanță, își dădea seama că era imens. Demonii nisipului erau mai mari decât ai focului și ai vântului, verii lor, dacă nu puneai la socoteală deschiderea aripilor, dar nici ei nu erau mai masivi decât un om și alergau în patru labe, aidoma câinilor, așa că înălțimea lor până la umăr nu depășea un metru.

Creatura care se apropia de ei stătea dreaptă, sprijinită doar pe picioarele din spate, unite cu trunchiul prin oase ascuțite, și un bărbat înalt nu-i ajungea decât până la jumătatea corpului. Chiar și lungimea cozii țepoase părea să depășească înălțimea unui om. Avea coarnele cât sulițele, ghearele ca niște cuțite de bucătărie, carapacea neagră groasă și dură. Unul dintre brațe i se termina la cot – părea o bâtă care-ar fi putut strivi țeasta unui războinic.

Jardir nu-și imaginase niciodată că e posibil să existe un demon atât de mare. Oamenii lui încremeniseră – n-ar fi putut spune dacă de uimire sau de spaimă. Numai verdeanul nu părea surprins, fixându-l pe uriaș cu privirea plină de o ură nedisimulată.

Dar de ce? Sosirea creaturii în aceeași noapte în care apăruse străinul pe treptele palatului său nu putea fi doar o coincidență. Care era legătura dintre *chin* și demon?

Jardir se înjură în gând fiindcă nu putea să vorbească limba barbară a verdeanului.

— Ce așteptați? urlă la echipele care manevrau scorpionii. Un *alagai* e un *alagai*! Omorâți-l!

Cuvintele lui spulberară vraja și oamenii se repeziră să-i dea ascultare. Verdeanul își încleștă pumnul când îl țintiră și-și azvârliră acele scorpionilor – tot atâtea sulițe groase, cu vârfuri grele, din fier masiv, trasând prin văzduh arcuri înalte înainte de a coborî spre locul izbiturii zdrobitoare.

Aproape o duzină de săgeți loviră ținta în plin, dar toate se frânseră de carapacea demonului, făcându-se țăndări și lăsându-l nevătămat. El își urlă furia și continuă să înainteze.

Orașul păru dintr-odată vulnerabil. Jardir deprinsese meșteșugul glifării în Sharik Hora și știa că fiecare glifă își dezlănțuia întreaga putere împotriva unui singur soi de demon. Cele de pe zidurile Krasiei erau vechi și niciodată nu îngăduiseră să apară vreo breșă, dar fuseseră vreodată puse la încercare în fața unui asemenea *alagai*?

Îl înșfăcă pe verdean de umeri și-l întoarse spre el.

— Ce știi? îl întrebă. Cu ce-avem de-a face, fir-ai afurisit să fii?

Străinul dădu din cap, păru să înțeleagă și se uită în jur. Se apropie de un aruncător de pietre și atinse bolovanul pregătit pentru azvârlire. Pe urmă arătă spre demon.

— *Alagai*, spuse.

Jardir dădu din cap la rândul său și se apropie de mehndingul care comanda mașinăria.

— Îl poți doborî? întrebă.

— Un *alagai* atât de mare? pufni războinicul. Dacă dorești, i-aș putea smulge și celălalt braț.

Jardir îl bătu pe spate.

— Smulge-i capul și-o să i-l punem în smoală, ca trofeu.

— Puneți smoala pe foc, spuse luptătorul, modificând încordarea funiei și unghiul armei.

Verdeanul se apropie în grabă de Jardir, vorbind repede în limba lui urâtă. Își flutură brațele, părând disperat fiindcă nu se putea face înțeles. Arătă în repetate rânduri spre aruncătorul de pietre, strigând singurul cuvânt krasian pe care părea să-l știe:

— *Alagai*!

— Zbiară ca o cămilă, comentă Hasik.

— Taci! se răsti Jardir.

Își îngustă ochii, dar, în clipa aceea se auzi strigătul omului de lângă aruncător:

— Gata!

— Trage! porunci Jardir.

Verdeanul sări asupra războinicului care se pregătea să taie funia, dar Hasik îl înșfăcă, îndepărtându-l cu brutalitate.

— Știam că nu trebuie s-avem încredere într-un *chin,* Prim Războinic, mârâi. Apără demonul!

Cu ochii la străinul care se zbătea cu sălbăticie în strânsoarea lui Hasik, Jardir nu era chiar atât de sigur că așa stăteau lucrurile. Verdeanul arătă din nou cu degetul, de data asta spre baza zidului, strigând:

— *Alagai*!

Istorisiri pe care și le scosese demult din minte, considerându-le simple legende, năvăliră brusc în amintirea lui Jardir – povești despre demoni înalți, care atacaseră zidurile Krasiei pe vremea Primului Izbăvitor și totul se limpezi. Verdeanul nu-i arătase aruncătorul de pietre, ci piatra.

Demon al pietrei, înțelese el în sfârșit mesajul, cuprins de groază.

— Demon al pietrei! strigă, dar era prea târziu.

Auzi zgomotul când eliberă brațul aruncătorului bolovanul, și se întoarse, neajutorat, să privească.

Piatra se avântă în văzduh, și oameni și demoni deopotrivă părură să-și țină răsuflarea. Demonul ciung își ridică privirea spre bolovan – unul atât de mare încât fusese nevoie de zece războinici ca să-l salte în lăcașul lui din aruncător.

Pe urmă, incredibil, îl prinse în scobitura cotului nevătămat și îl aruncă înapoi cu o forță teribilă.

Bolovanul nimeri în poarta mare, lăsând în urmă o gaură și crăpături care se răsfirară ca o pânză de păianjen în jurul ei.

Demonul pietrei atacă, lovind iarăși și iarăși în același loc. Magia scânteie și fulgeră, dar glifele se stricaseră prea tare ca să mai fie de vreun folos. Poarta se cutremura la fiecare lovitură și un canat se desprinse din balamale, căzând spre interior.

Demonul pietrei sări înăuntru și pătrunse în Labirint în fugă, urlând. În urma lui, ceilalți se bulucіră prin spărtură.

Jardir își simți dintr-odată obrajii în flăcări, apoi răcindu-se brusc. Nimeni nu auzise povestindu-se că porțile mari ale Krasiei ar fi fost sparte vreodată. Încolțiți în Labirint, *dal'Sharum* aveau să fie vânați ca animalele, și era vina lui că nu-l ascultase pe verdean cu atenție.

Mi-am distrus poporul, se gândi și, pentru o clipă, nu izbuti să facă nimic altceva decât să privească, amorțit, cum *alagai*-ii invadau Labirintul.

Îmbrățișează-ți spaima, idiotule! țipă la el însuși. *Noaptea încă mai poate fi salvată.*

— Scorpionii! strigă. Schimbați-le pozițiile și acoperiți-ne cât astupăm breșa! Echipele de la aruncătoare! Azvârliți pietre ca să zdrobiți demonii care intră și ca să le blocați calea celorlalți.

— Nu le putem face să cadă atât de aproape, spuse un aruncător.

Ceilalți îi întăriră spusele dând din capete și Jardir văzu pe fețele lor groaza pe care-o simțise el însuși cu o clipă în urmă. Era nevoie de o altă spaimă, generată de un pericol imediat, care să-i smulgă din apatie.

Îl pocni pe aruncător în față, trântindu-l pe coama zidului.

— N-aveți decât s-aruncați pietrele cu mâna! Faceți ce v-am poruncit!

Vălul de noapte al omului căzut se umezi de sânge și răspunse ceva de neînțeles, dar se lovi cu pumnul în piept și se săltă în picioare clătinându-se, apoi plecă să execute ordinul. Ceilalți mehndingi făcură același lucru, alungându-și frica pierdută în tumultul acțiunii.

Jardir se uită la *nie'Sharum.*

— Anunță c-avem o spărtură.

Când băiatul duse cornul la buze, îl copleșiră sentimentul înfrângerii și rușinea că un asemenea semnal se dădea sub comanda lui.

Dar se spulberară repede. Erau prea multe de făcut. Se întoarse spre Hasik.

— Adună cât mai mulți luptători și glifari cu putință și vino cu ei la poartă. Trebuie să-nchidem breșa.

Hasik chiui și plecă în fugă, părând încântat de ideea unui salt în mijlocul *alagai*-ilor care se năpusteau ca o furtună de nisip. Alergă și Jardir, pe coama zidului, către locul unde lupta fosta sa unitate, acum condusă de Shanjat. Avea nevoie de oamenii lui. Ceilalți kaji ar fi putut fi încă nemulțumiți fiindcă le trădase tribul, dar grupul care luptase sub comanda lui noapte de noapte, mai mulți ani, continua să-i fie pe deplin devotat.

Verdeanul ținea pasul cu el și Jardir își dorea să fi știut cuvintele cu care să-i spună să stea deoparte sau să fi avut timp să-l facă să-nțeleagă. Deși dorea să-i ajute, un războinic neantrenat nu putea fi decât o piedică în calea coerenței unității lui Jardir.

În văzduh răsună un țipăt strident.

— *Alagai*! strigă verdeanul și se aruncă peste Jardir, trântindu-se și trântindu-l pe culmea zidului.

Jardir simți aerul clintindu-se când aripile pieloase trecură chiar pe deasupra lor.

Pe urmă înjură și se rostogoli într-o parte, căutând o plasă, dar bineînțeles că niciuna nu fu de găsit. Verdeanul se săltă mai repede decât el și rămase ghemuit, cu sulița pregătită, în timp ce demonul se întorcea spre ei.

E curajos, dar prost, se gândi Jardir. *Oare ce speră să facă fără plasă*?

Dar, când creatura se năpusti, străinul se ridică brusc într-un genunchi și lovi cu sulița lui lungă. Vârful ascuțit străpunse membrana subțire a aripii *alagai*-ului chiar lângă încheietura umărului și, răsucind arma, verdeanul o întrebuință ca pe-o pârghie, folosindu-se de avântul demonului împotriva lui ca să-l răstoarne pe zid, întins pe spate.

Alagai-ul nu era grav rănit, dar, cu mișcări iuți, omul îi apăsă pe piept suprafața glifată a scutului pe care-l purta prins lejer de braț.

Magia străfulgeră la atingere, zgâlțâind creatura, care începu să se zvârcolească și să țipe, înnebunită. Jardir nu pierdu timpul, îi înfipse imediat sulița într-unul din ochii uluiți. Demonul urlă și picioarele îi zvâcniră, încercând să lovească, dar Jardir își smulse sulița și i-o împlântă apoi în ochiul celălalt, răsucind-o până ce se convinse că nu mai mișca.

Verdeanul își îndreptă spre el privirea însuflețită de entuziasm și spuse ceva în limba lui din Nord.

Jardir râse și-l bătu pe umăr.

— Mă surprinzi, Arlen, fiu al lui Jeph!

Și continuară să alerge pe ziduri, către oamenii lui Jardir.

•

În tot Labirintul, războinicii luptau ca să-și salveze viețile, dar Jardir nu se opri să-i ajute. Dacă nu astupau breșa, la răsăritul soarelui în Labirint n-avea să mai fie nici măcar un singur *Sharum* nesfâșiat în bucăți.

— Vindeți-vă scump viețile! le striga celor pe lângă care trecea în goană. Everam vă privește!

Un muget însoțit de urlete reverberă prin Labirint, părând să zguduie fiecare zid. Undeva, în urma lor, uriașul demon al pietrei făcea ravagii printre oameni.

Sari peste tot ce-ți stă în drum, își spuse. *Dacă nu astupăm breșa, nimic altceva nu o să mai conteze.* Ajunseră în fața porții mari și găsiră totul distrus. Locul era plin de *alagai* și de *dal'Sharum* morți sau în agonie, străpunși de sulițele scorpionilor sau sfâșiați de colți și de gheare. Mehndingii reușiseră să stivuiască bucăți de moloz în fața porții smulse, dar demonii, agili, săreau peste morman cu ușurință.

— Retrageți-vă! strigă Jardir, și cei câțiva *dal'Sharum* istoviți care încă mai luptau se răsfirară, lăsând locul liber.

Cu scuturile lipite unul de altul, războinicii din unitatea lui Jardir alergară cât de repede îi țineau puterile către spărtură, într-o formație de zece rânduri a câte zece oameni. Verdeanul era lângă el, în primul rând, mișcându-se în același ritm cu ceilalți, de parcă s-ar fi antrenat toată viața împreună cu ei. O fi fost *chin,* dar lupta cu sulița și scutul nu-i era străină.

Pe măsură ce înaintau, războinicii de pe margini începură să alerge mai tare și rândurile căpătară forma unui V puțin adânc în timp ce adunau demonii care intraseră, împingându-i către poartă.

Se izbiră violent de valul de *alagai* care se năpusteau înăuntru, dar glifele de pe scuturile lor fulgerară și demonii zburară înapoi. Din piepturile luptătorilor care-și adunau toată puterea se înălțară strigăte și cei din rândurile din spate își adăugară forța, ajutându-i să împingă și să țină aprinsă

strălucirea magiei între ei și demoni. Cei o sută de oameni ai lui Jardir începură să înainteze încet spre poartă.

— Rândurile din spate! strigă Jardir, și oamenii din ultimele rânduri se răsuciră în loc, își uniră scuturile cu un pocnet și începură să se îndepărteze de formație, lăsând, între ei și primele rânduri, un spațiu în care să poată lucra Glifarii Capturatori.

Acești *dal'Sharum* de elită își aruncară sulițele și-și atârnară scuturile pe spate, apoi scoaseră din sacii lor de luptă plăcuțe de ceramică lăcuită. Doi le înșiruiră, în ordine, în fața spărturii. Iar alți doi le aliniară, după ce-și recuperaseră sulițele ca să le folosească drept liniale. Jardir își înfipse sulița în ochiul unui demon al nisipului – unul dintre singurele două puncte vulnerabile ale unui *alagai.* Alături de el, verdeanul găsi celălalt punct, împlântându-și vârful suliței în adâncul gâtului unei creaturi care urla. Printre străfulgerările magiei, prin golurile dintre scuturi pătrundeau gheare și toți războinicii erau nevoiți să se răsucească într-o parte și-ntr-alta ca să nu fie străpunși.

Când ajunseră mai aproape de poartă, Jardir făcu ochii mari la vederea hoardei adunate afară. Dunele păreau în întregime acoperite cu demoni de nisip care se înghesuiau să intre în fortăreața dușmanilor. Asupra lor cădeau sulițe azvârlite de scorpioni și bolovani, dar acestea dispăreau, înghițite la fel de repede ca pietricelele aruncate într-o baltă.

Când Glifarii dădură semnalul, Jardir și oamenii lui începură să se retragă.

— V-așteaptă încă o noapte, le făgădui Jardir demonilor care se opriră brusc în fața străfulgerărilor magice ale glifelor de ceramică. Krasia va lupta din nou mâine.

Se întoarse și văzu că, în dreptul porții, bătălia se încheiase. Demonii rămași își găsiseră scăparea în Labirint.

— Observator! strigă Jardir, îndepărtându-se de oamenii săi și peste o clipă Coliv lăsă o scară s-alunece în josul zidului și coborî să dea raportul.

— Vești proaste, Prim Războinic. Majahii s-au adunat pe al șaselea cerc ca să oprească înaintarea demonilor nisipului, dar războinicii din alte triburi sunt împrăștiați și luptă în întregul Labirint, și prea puțini au sorți de izbândă. Uriașul a pătruns și mai adânc și, în drum spre poarta principală, ghearele lui au nimicit unități întregi. Tocmai a fost văzut pe al optulea cerc.

— Până la urmă o să se rătăcească în Labirint, cu siguranță, zise Jardir.

— Se pare că se orientează după un soi de urmă, Prim Războinic, spuse Coliv. Se oprește și adulmecă și n-a luat-o nici măcar o singură dată într-o direcție greșită. În jurul lui se foiesc câțiva demoni ai nisipului și ai focului, dar el nu le dă nicio atenție.

Jardir își săltă vălul ca să scuipe praful din gură.

— Întoarce-te pe zid și spune-le Observatorilor să ne călăuzească astfel încât s-adunăm unitățile răzlețite în drumul nostru spre majahi.

Coliv se lovi cu pumnul în piept, alergă spre scară și urcă iar pe zid. Jardir se-ntoarse să-și adune oamenii și văzu că verdeanul se străduia să se facă înțeles de un Glifar Capturator, fluturându-și frenetic brațele în timp ce războinicul îl privea nedumerit.

— De Asfințirea asta, Nie e puternică, strigă Jardir, atrăgând atenția tuturor, dar Everam e și mai puternic! Trebuie să ne încredem în el ca să vedem soarele sau toată Ala va fi înghițită de bezna lui Nie! Arătați-le *alagai*-ilor ce-nseamnă o înfruntare cu războinicii din Sulița Deșertului și nu uitați că porțile paradisului vă sunt deschise!

Își avântă sulița în aer și fiecare *Sharum* făcu același lucru, unindu-și glasul cu al celorlalți într-un strigăt de luptă când pătrunseră în Labirint, pe urmele lui Jardir.

•

Pe toată durata nopții, oamenii lui Jardir atacară hoardele de demoni, azvârlindu-i în gropile de capturare și adunând supraviețuitorii din unitățile răzlețite. Îl urmau peste o mie de *dal'Sharum* când li se alătură majahilor care apărau coridorul îngust de la intrarea pe al șaselea cerc.

Oamenii lui Jardir pătrunseră printre *alagai* în forță, din spate, folosindu-și scuturile glifate ca să treacă printre ei ca o pană care despică lemnul. Majahii își deschiseră zidul de scuturi și ei se scurseră prin breșă cu ușurință, de parcă ar fi fost la instrucție, în Sharaj.

— Raportează, îi ceru Jardir unui *kai'Sharum* majah.

— Rezistăm, Prim Războinic, spuse căpetenia, dar n-avem cum să-i silim pe *alagai* să intre în gropi.

— Atunci n-o faceți, hotărî Jardir. Puneți Glifarii să-nchidă cercul. Lăsați o sută dintre cei mai buni oameni de veghe, apoi mergeți pe cercul al șaptelea, să-i ajutați pe bajini.

— Voi unde mergeți? întrebă *kai'Sharum*-ul.

— Să-l găsim pe uriaș și să-l trimitem înapoi, în abisul lui Nie, răspunse Jardir.

Luă toți oamenii de care se puteau lipsi majahii și se îndreptă spre porțile interioare ale orașului, rugându-se să nu fie prea târziu.

•

Demonul ciung stătea în fața porții principale, izbind în glife. Magia lor fulgera cu putere, luminând noaptea, și loviturile răsunau în tot orașul, dar glifele străvechi rezistau. Demonul urla cu furie neputincioasă.

La picioarele lui, războinicii atacau, împlântându-și sulițele din oțelul dur făurit în deșert, dar demonul nu se sinchisea de asaltul lor. Sub ochii lui Jardir, își roti aproape cu nepăsare coada, strivind scuturi, frângând sulițe și azvârlindu-i pe luptătorii curajoși în aer.

— Everam să ne apere, șopti Jardir.

— Măcar poarta rezistă, spuse Shanjat.

Jardir gemu.

— Dar o să reziste până dimineață? Putem cuteza să riscăm?

— Ce altceva ar fi de făcut? întrebă Shanjat. Nici măcar scorpionii nu-i pot străpunge pielea și e prea mare ca să-l atragem într-o groapă de capturare. I-ar rămâne capul deasupra marginii!

— Pfui! Nu e decât un demon mare! exclamă Hasik. Cu destui războinici, putem să-l doborâm și să-i legăm brațele.

— Brațul, îl corectă Shanjat. Am pierde prea mulți oameni și n-avem nicio garanție c-o să reușim. N-am mai văzut niciodată un *alagai* atât de puternic. Mă tem că e Alagai Ka, ieșit la suprafață odată cu Asfințirea.

— Prostii, spuse Jardir, cu ochii la demon în timp ce locotenenții lui se contraziceau.

Pe Everam, o să găsesc o modalitate să te ucid, își jură, în gând.

Era gata să ordone un atac, sperând că numărul mare de războinici putea fi de-ajuns ca să doboare creatura, când unul dintre Glifarii Capturatori se apropie în fugă.

— Îmi cer iertare, Prim Războinic, dar *chin*-ul are un plan, zise.

Jardir se întoarse și îl văzu din nou pe verdean vorbindu-le Glifarilor și mimându-și intențiile cu frenezie.

— Despre ce e vorba? întrebă Jardir.

— Nu e cu putință să te mai încrezi în el, interveni Hasik.

— Ai tu vreun plan care nu-nseamnă să irosim vieți atacând oroarea asta zămislită de abis? întrebă Jardir.

Hasik nu răspunse, așa că el se întoarse spre Glifar.

— Care e planul lui?

— Știe câte ceva despre glifare, spuse omul.

— Bineînțeles, bombăni Hasik. Singurul lucru pe care știe să-l facă un *chin* e să se-ascundă în spatele glifelor.

— Taci, se răsti Jardir.

Glifarul ignoră schimbul de replici.

— Verdeanul are plăcuțe glifate care-ar putea prinde creatura în capcană, dacă izbutim s-o momim într-o fundătură și să le descoperim pe urmă. Glifele împotriva demonilor pietrei sunt similare cu cele împotriva demonilor nisipului. Zidurile Labirintului ar putea servi drept groapă până în zori.

Jardir luă plăcuțele glifate și le studie. Erau într-adevăr acoperite cu glife identice cu acelea pentru demonii nisipului, doar că erau mai mari și aveau o altă înclinare, iar una dintre linii era întreruptă. Le urmări cu degetul.

— E o fundătură pe cercul al zecelea, la două cotituri de la intrare, spuse

— Știu, Prim Războinic, răspunse Glifarul, înclinându-se.

Jardir se întoarse spre Hasik și spre Shanjat.

— Stați cu ochii pe demon. Nu faceți nimic atâta vreme cât glifele porții nu dau semne că-și pierd puterea. Dacă se-ntâmplă așa ceva, vreau ca toți oamenii din Labirint să-l atace pe monstrul ăsta.

Cei doi luptători se loviră cu pumnul în piept și se înclinară. Jardir alese trei dintre cei mai buni Glifari și merseră împreună cu străinul din ținuturile verzi până la nișă. Când căzură toți cinci de acord că glifele de pe zid și de la intrare aveau să reziste, fixară plăcuțele glifate la locul potrivit și le acoperiră cu o prelată de culoarea nisipului, care se putea îndepărta cu ușurință.

Nordicul îl impresionă din nou pe Jardir. Glifarea era o îndeletnicire de elită în Krasia, rezervată numai pentru *dama* și pentru câțiva războinici aleși de ei.

— Cine ești? întrebă, dar verdeanul, neînțelegându-l, se mulțumi să ridice din umeri.

Se întoarseră în prima linie, unde demonul continua să atace sistematic fiecare centimetru al porții, căutând un punct slab.

Jardir se uită la *alagai*-ul uriaș și simți împunsătura spaimei, dar era Primul Războinic. Nu-i putea cere nimănui altcuiva să ademenească fiara.

Sau sunt Izbăvitorul, sau nu sunt, își spuse, străduindu-se să creadă că putea fi. Dar știa că Inevera mințea adesea în alte privințe, așa că de n-ar fi fost și asta tot o minciună?

Își adună curajul, trasă o glifă în aer și făcu un pas înainte.

— Nu, Sharum Ka! strigă Hasik. Eu sunt garda ta de corp! Lasă-mă s-ademenesc eu demonul!

Jardir clătină din cap.

— Curajul tău te onorează, dar asta trebuie s-o fac eu, și nu altcineva.

Verdeanul spuse ceva, mimând tăierea cu o mișcare a brațului, dar momentul decriptării mesajelor trecuse. Jardir își absorbi frica și se apropie cu pași mari de *alagai,* strigând și lovindu-și scutul cu sulița.

Demonul continuă să lovească în poartă, fără a-i da atenție.

Jardir atacă, lovind cu toată puterea în încheietura carapacei din spatele genunchiului, dar creatura se mulțumi să-l alunge cu o zvâcnire a cozii, ca un cal sâcâit de o muscă.

Jardir se feri, aplecându-se când apendicele țepos îi trecu șuierând pe deasupra capului. Se uită la suliță și văzu că i se rupsese vârful.

— Pișat de cămilă, bombăni și se-ntoarse în liniile luptătorilor ca să ia altă suliță de la Hasik.

— Prim Războinic, uite! exclamă garda lui de corp, arătând cu degetul.

Jardir se răsuci și-l văzu pe *chin* apropiindu-se de demon.

— Tâmpitule! strigă. Ce faci?

Dar verdeanul nu părea să-l audă și cu atât mai puțin să-l înțeleagă. Se opri la o distanță puțin mai mare decât lungimea brațului creaturii și scoase un strigăt.

La auzul sunetului, demonul își încetă atacul, își lăsă capul pe-o parte și adulmecă. Se întoarse să se uite la verdean și ochii lui neomenești sticliră, semn că îl recunoscuse.

— Pe sângele lui Nie, murmură Hasik. Îl cunoaște.

Fiara scoase un urlet și atacă, lovind cu ghearele brațului teafăr, dar verdeanul sări cu iuțeală într-o parte, apoi se întoarse și o rupse la fugă spre nișa-capcană.

— Eliberați drumul! strigă Jardir și, mișcându-se toți ca unul, războinicii lui se retraseră din calea celor doi.

Imediat ce trecu demonul, Jardir se repezi după ei, cu toți războinicii pe urmele sale.

Labirintul trepida sub pașii creaturii, care trimiteau în urmă nori de praf, aproape ascunzându-l vederii pe *chin.* Dar, fiindcă *alagai* continua să urle și să fugă, Jardir presupunea că și bărbatul din ținuturile verzi continua s-alerge în fața lui.

După două cotituri bruște, în lumina slabă a lămpilor cu ulei, Jardir îl văzu pe străin intrând în nișă. Demonul îl urmă, iar Glifarii Capturatori țâșniră din ascunzătoare ca să descopere glifele.

Creatura scoase un urlet de triumf când își văzu prada încolțită și se repezi spre verdean, care se răsuci și se aruncă direct spre el.

Magia fulgeră și ghearele demonului uriaș alunecară de pe scutul omului. Trântit de lovitură la pământ, străinul se ridică rostogolindu-se ca o pisică și trecu în fugă pe lângă demon, nelăsându-i timp să-l atace iarăși.

Glifele erau descoperite, dar Jardir văzu imediat că *alagai*-ul călcase peste una dintre plăcuțele glifate din centru când intrase în nișă. O distrusese, și era imposibil de reparat.

O văzu și verdeanul. Jardir se aștepta să fugă din nișă înainte ca uriașul să se întoarcă spre el, dar străinul îl surprinse iarăși. Arătă cu vârful suliței către glifa spartă, strigă ceva în limba lui gutturală și se-ntoarse să-nfrunte demonul.

— Reparați glifa! strigă Jardir, deși porunca lui nu mai era necesară.

Glifarii Capturatori începuseră deja să picteze un simbol nou pe plăcuță. Aveau să-l termine în mai puțin de un minut.

Demonul atacă iarăși și verdeanul se feri, primind doar o lovitură piezișă în scut. Însă de data asta creatura era pregătită și-și înălță ciotul celuilalt braț ca pe o bâtă uriașă. Omul izbuti să

se ferească aruncându-se la pământ cu fața-n jos, dar demonul își săltă piciorul, pregătindu-se să-l zdrobească, și Jardir știu că lovitura era de neevitat.

Glifarii aproape terminaseră. Verdeanul avea să-și găsească o moarte de erou, iar Krasia avea să fie în siguranță. Jardir trebuia doar să dea uitării misterul nordicului curajos și să plece.

În loc de asta, scoase un strigăt și sări în nișă.

8.

PAR'CHIN

326-328 D.Î.

Demonul pietrei urlă, repezindu-și piciorul cu gheare în jos. Jardir se lăsă în genunchi și alunecă sub lovitură, sprijinindu-și pe umăr scutul glifat, ridicat deasupra lui și a *chin*-ului*.*

Lovitura îi vibră pe șira spinării și îi clănțăniră dinții. Își simți umărul dislocându-se și brațul cu scutul își pierdu vlaga.

Dar magia fulgeră, azvârlindu-l înapoi de uriașul *alagai,* care-și pierdu echilibrul. Se izbi de un perete și străfulgerarea glifelor de care se atinse îl aruncă în peretele opus, unde stârni alte străfulgerări. Scoase un strigăt pițigăiat, de furie, aruncat de colo-colo, ca mingea unui copil.

Verdeanul se ridică repede, îl prinse pe Jardir de umărul teafăr și-l săltă în picioare. Glifarii Capturatori terminaseră între timp și, pe când fiara își agita nebunește brațele, cei doi ieșiră din nișă cu pași nesiguri.

O clipă mai târziu, demonul își regăsi echilibrul și se repezi pe urmele lor, dar glifele nordicului fulgerară în noapte, respingându-l. Verdeanul strigă ceva către fiară, însoțindu-și cuvintele cu un gest care, presupuse Jardir, era, în Nord, la fel de obscen ca în Krasia. Râse iar.

— Ce-ați aflat de la Observatori? îl întrebă Jardir pe Shanjat.

— Jumătate din Labirint e invadat, răspunse războinicul. Câțiva luptători și-au găsit adăpost în buzunarele de ambuscadă, dar cei mai mulți au plecat în brațele lui Everam.

Majahii rezistă pe cercul al șaselea; acolo, *alagai*-ii n-au reușit să treacă de glife.

— Câți oameni am pierdut? întrebă Jardir, așteptând cu groază răspunsul.

Shanjat ridică din umeri.

— N-avem cum să ne dăm seama până la răsărit, când vor ieși cei din ascunzișuri și fiecare *kai'Sharum* o să poată face numărătoarea.

— Tu câți crezi că sunt? insistă Jardir.

Shanjat se încruntă.

— Nu mai puțini de o treime. Poate jumătate.

Jardir se înnegură. Atât de multe pierderi într-o singură noapte nu se mai înregistraseră din zilele Întoarcerii. Andrahul avea să-i pună capul pe butuc.

— Dacă partea dinspre interior a Labirintului e liberă, începeți să duceți răniții în pavilionul *dama'ting.*

— Ar trebui să fii printre ei, Prim Războinic, spuse Shanjat. Brațul tău…

Jardir se uită în jos la mâna care-i atârna fără vlagă. Îmbrățișase durerea și o uitase. Odată reamintită, urlă în el până o amuți iarăși.

Clătină din cap.

— Brațul meu poate s-aștepte. Trimite Observatorii să-mi dea raportul aici. Soarele o să răsară curând și vreau să văd cum arde *alagai*-ul ăsta.

Shanjat dădu din cap și plecă, împărțind porunci cu glas răsunător. Jardir se-ntoarse să se uite la demonul care lovea cu ghearele în glife și-și urla furia, străduindu-se din răsputeri s-ajungă la verdean. Acesta stătea calm în fața lui, și cei doi – om și *alagai* – se fixau unul pe altul cu aceeași ură în privire.

— Ce s-a întâmplat între voi? întrebă Jardir, știind că n-avea să fie înțeles.

Dar, spre surprinderea lui, străinul, care ghicise probabil semnificația cuvintelor din tonul vocii, se întoarse și schiță același gest care sugera retezarea. Întinse brațul drept și-și mișcă mâna cealaltă deasupra lui, mai jos de cot, ca și cum ar fi tăiat cu muchia palmei.

Jardir făcu ochii mari când pricepu ce voia să spună.

— I-ai tăiat brațul?!

La auzul cuvintelor, ceilalți își ridicară privirile. Când verdeanul dădu din cap, încuviințând, în jur se înălță un murmur care se răspândi ca nisipul purtat de vânt prin oraș.

— Te-am subestimat, prietene, spuse Jardir. Sunt onorat să-ți fiu *ajin'pal.*

Neînțelegându-i cuvintele, străinul ridică din umeri și zâmbi.

Curând după aceea, cerul nopții începu să prindă culoare, anunțând că se apropiau zorii. Îi simți și demonul, fiindcă își îndreptă spatele, ca și cum s-ar fi concentrat. Jardir văzuse spectacolul de mii de ori, dar nu se satura de el. O clipă mai târziu, demonul avea să descopere că lespezile de piatră croite de mâna omului de sub nisipul din Labirint îi tăiau calea către abisul lui Nie din măruntaiele pământului. Avea să urle, să dea din brațe nebunește, să lovească în glife cu ghearele, până ce aveau să-l atingă razele soarelui și lumina lui Everam avea să-l preschimbe în cenușă.

Uriașul urlă într-adevăr, însă pe urmă făcu ceva nemaivăzut vreodată de Jardir. Scurmă în țărâna și nisipul Labirintului până când ajunse la blocurile imense de piatră așezate acolo cu veacuri în urmă. Și sparse piatra cu ghearele singurei sale mâini, smulgând bucăți mari.

— Nu! strigă Jardir.

Verdeanul își uni strigătele de protest cu ale lui, dar asta nu schimbă nimic. Cu mult înainte de a ajunge soarele destul de sus ca s-o pună în pericol, creatura se strecurase înapoi, în abis.

•

Când se întoarseră istoviți pe terenul de instrucție, Inevera îi aștepta. Văzu un braț al lui Jardir atârnând inert și se întoarse spre Hasik.

— Du-l în palat, îi ceru. Târâș, dacă se-mpotrivește.

Hasik își înclină fruntea.

— Cum poruncește *dama'ting.*

În timp ce trăgea de el, Jardir se întoarse spre Shanjat.

— Dă de urma lui Abban și poruncește să fie adus aici. Când apare, escortează-i pe el și pe verdean în sala mea de audiențe.

Shanjat dădu din cap și trimise un curier. Jardir și Hasik se îndreptară spre palat, dar nici nu ajunseseră la trepte când terenul de instrucție se umplu de *dama'ting* care îngrijeau răniții și de femei care-și jeleau soții și fiii de negăsit.

În urma lor apărură *dama* și fiecare îi despărți pe bărbații din tribul său de restul luptătorilor ieșiți din Labirint. În câteva clipe, forța unită din timpul nopții se făcu bucăți, ca în oricare altă zi.

Jardir abia urcase până la jumătatea treptelor palatului său când se iviră palanchinele. Toți cei doisprezece *Damaji* și Andrahul însuși, purtați pe umeri de *nie'dama* și flancați de cei mai fideli preoți din suitele lor.

Jardir se opri. Știa că îngrijirea niciunei răni nu era mai presus de raportul complet asupra acelei nopți blestemate. Dar ce putea spune? Pierduse o treime din războinicii Krasiei, și pentru ce?

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Andrahul, apropiindu-se furios.

Inevera ajunse alături de Jardir cât ai clipi, dar, sub lumina zilei, cu toți *Damaji* în spate și cu un asemenea eșec a Primului Războinic, nici măcar ea nu-l putea intimida pe Andrah.

Chiar și după atâția ani, apariția bărbatului gras îl umplu pe Jardir de ură și de scârbă. Dar clipa prezisă de Inevera, când avea să-și împlânte sulița în el și să-i reteze bărbăția, părea acum o imposibilitate. Sharum Ka avea să fie norocos dacă nu-și încheia ziua devenind *khaffit.*

— Azi-noapte, poarta din exterior a fost spartă și dușmanul a pătruns în Labirint.

— A căzut poarta? spuse Andrahul.

Jardir dădu din cap.

— Pierderi? întrebă mai-marele cetății.

— Încă se mai fac numărători, răspunse Jardir. Câteva sute. Poate chiar câteva mii.

Damaji începură să vorbească între ei, în șoaptă. Pe întreg terenul de instrucție, scena era urmărită cu atenție de fiecare *Sharum* și de fiecare *dama.*

— O să-ți înfig capul într-un țăruș, deasupra porții noi! izbucni Andrahul.

Înainte de-a apuca Jardir să răspundă, Hasik trecu în fața lui și se prosternă înaintea Andrahului, cu fruntea pe trepte.

— Ce faci, neghiobule? întrebă Jardir, dar el nu-l luă în seamă.

— Îmi cer iertare, Andrahul meu, spuse, dar nu e vina Primului Războinic. Fără Ahmann Jardir, am fi pierit cu toții azi-noapte!

Dintre luptătorii adunați se înălțară murmure aprobatoare.

— M-a tras dintr-o groapă pentru demoni! strigă cineva.

— Primul Războinic a condus atacul care mi-a salvat unitatea! se auzi o altă voce.

— Asta nu explică de ce a pierdut poarta! se răsti Andrahul.

— Azi-noapte, zidurile au fost atacate de Alagai Ka, răspunse Hasik. A prins un bolovan trimis de aruncătoare și l-a azvârlit înapoi, găurind poarta. Numai datorită iuțelii cu care-a ripostat Primul Războinic n-am fost copleșiți cu toții.

— E Asfințirea, dar Alagai Ka n-a mai fost văzut în Krasia de mai bine de trei mii de ani, spuse *Damaji* Amadeveram.

— N-a fost Alagai Ka, îl lămuri Jardir. A fost un simplu demon al pietrei din munți.

— Nici de așa ceva nu s-a mai auzit, insistă Amadeveram. Ce l-a putut aduce atât de departe de sălașul lui din munți?

Hasik își înălță privirea și cercetă mulțimea. Jardir șuieră, dar locotenentul lui nu-l luă în seamă nici de data asta.

— A venit pe urmele lui, spuse, arătându-l pe verdean.

Toți ochii se întoarseră spre omul din Nord, care făcu un pas în spate, înțelegând că devenise ținta atenției tuturor.

— Un *chin*? se miră Andrahul. Ce caută un *chin* printre războinicii din Krasia? Ar trebui să fie în mahalalele din jurul bazarului, alături de ceilalți *khaffit.*

Un *dama* șopti ceva la urechea lui Amadeveram.

— Mi se spune că aseară a venit la Primul Războinic și a cerut să fie lăsat să lupte, zise bătrânul *Damaji.*

— Și i-ai îngăduit? îl întrebă Andrahul pe Jardir, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Inevera se încordă, dar Jardir o opri cu un gest scurt. Poate că avea putere în spațiul îngust dintre patru pereți, dar o femeie, fie ea și *dama'ting,* care i-ar fi luat apărarea în fața mulțimii de războinici și de *dama* n-ar fi făcut nimic altceva decât să înrăutățească lucrurile.

— Da, răspunse.

— Vina pentru năpasta abătută asupra noastră e așadar a ta, în întregime! strigă Andrahul. Capul *chin*-ului o să-mpartă țărușul de deasupra porții cu al tău și să vă fie ochii hrană pentru ulii!

Se întoarse să plece, dar Jardir n-avea de gând să se dea bătut. Făcuse prea multe sacrificii pentru verdean ca să-l lase acum să fie executat. Inevera spusese că soarta lui era legată de a străinului, așa că n-avea decât să fie după voia sorții.

Brațul continua să-l chinuie, era istovit și plin de vânătăi după lupta din timpul nopții. I se-nvârtea capul de durere și de oboseală, dar le îmbrățișă pe toate, alungându-le.

— De ce să nu-i fi îngăduit? întrebă, cu voce sonoră, ca să-l audă toată lumea. A venit la noi având ca dușman un *alagai* și noi ar fi trebuit să-i întoarcem spatele? Suntem bărbați sau *khaffit*?

Andrahul se opri brusc și se-ntoarse să-l înfrunte. Avea fața înnegurată de mânie.

— A adus cu el un demon al pietrei! strigă.

— Nu contează, chiar dacă l-ar fi adus *într-adevăr* pe Alagai Ka! ripostă Jardir, strigând la rândul său. Blestemată să fie Krasia când o să ne temem de un *alagai* atât de mult încât să-i întoarcem spatele unui om în noapte – chiar dacă e un *chin*!

Îi făcu semn verdeanului, care urcă până la jumătatea treptelor, ca să fie în văzul tuturor. Își strângea cu putere sulița, ca și cum s-ar fi așteptat ca mulțimea să se-ntoarcă împotriva lui în orice clipă. Privirea lui dură dădea de-nțeles că n-avea de gând să se lase răpus cu ușurință.

E neînfricat. Poate exista un bărbat mai bun decât el de care să-mi leg soarta? se gândi Jardir.

— Nu e un nordic laș, care sapă pământul ca femeile, continuă el. E un *par'chin,* un străin curajos, care-și înfruntă dușmanii ca un *dal'Sharum*! Alagai Ka n-are decât să vină! Dacă vrea sângele acestui om din ținuturile verzi, niciun bărbat care poate sta demn în fața lui Everam n-are nevoie de mai mult deatât ca să i se opună!

Shanjat scoase un strigăt de aprobare, care stârni imediat ecouri în piepturile celor o sută de oameni ai lui Jardir. O clipă mai târziu, nu mai rămase niciun *dal'Sharum* care să nu-și fi ridicat sulița, adăugându-și vocea în vacarm.

— În noaptea asta i-am ținut piept lui Nie și am respins atacul uriașului ei slujitor, continuă Jardir. Monstrul se târăște chiar acum înapoi, în abis, înfrânt și tremurând de frica războinicilor din Sulița Deșertului!

Andrahul bolborosi ceva, căutând cu disperare un răspuns, dar orice ar fi spus ar fi devenit de neauzit când strigătului i se alăturară și toți *dama* din mulțime.

Se încruntă, dar, pus în fața unei atât de copleșitoare susțineri a lui Jardir, nu putea face nimic. Se răsuci pe călcâie și se lăsă

cu toată greutatea pe locul său din palanchin. *Nie'dama* gemură sub povara trupului său masiv când săltară barele pe umăr.

— Ai intrat într-un joc periculos, îl preveni Amadeveram pe Jardir după ce Andrahul ajunsese prea departe ca să-i mai poată auzi.

— Pentru mine, *Sharak* nu e un joc, *Damaji,* răspunse Primul Războinic.

•

— Bună treabă, spuse Inevera, întinzându-l pe masa ei de lecuitoare. L-ai făcut pe porcul ăla gras să fugă cu coada lui bleagă între picioare!

Râse și începu să taie robele lui Jardir. Umărul și o mare parte a brațului se înnegriseră.

— Uneori mi se-ntâmplă să fac față, spuse el.

Inevera gemu, îi săltă brațul și i-l reașeză în umăr cu o răsucire bruscă. El era pregătit pentru durere și o simți trecându-i prin trup ca o adiere caldă.

— Vrei o rădăcină care să te scape de durere?

Jardir pufni.

— Ești atât de puternic, toarse ea, trecându-și mâinile peste trupul lui, în căutarea altor răni.

Era plin de vânătăi și de zgârieturi, dar se părea că niciuna nu era atât de gravă încât să nu poată aștepta, pentru că robele lui Inevera căzură pe podea și ea se urcă pe masă, peste el.

Nimic n-o înfierbânta mai mult decât o victorie.

— Eroul meu, șopti, sărutându-i pieptul puternic. Iubitul meu Shar'Dama Ka.

•

Jardir stătea pe Tronul Suliței, privind grupul de *kai'Sharum* care-i dădeau raportul. Avea brațul prins într-o eșarfă și, cu toate că durerea nu era decât un zumzet slab pentru mintea lui preocupată, faptul că nu-și putea folosi un braț îl înfuria. Soțiile aveau să-ncerce să-l țină acasă în noaptea următoare, dar el prefera mai degrabă să fie blestemat decât să nu lupte în *alagai'sharak.*

În fața lui stătea Evakh, *kai'Sharum* din tribul Sharach, vorbind cu fruntea plecată, rușinat.

— Nu ne-au mai rămas decât patru *dal'Sharum,* de aceea îl înștiințez pe Sharum Ka, cu părere de rău, că suntem prea puțini

ca s-avem propria noastră unitate. Vor trece mulți ani până când ne vom reveni.

Lăsă nerostit ceea ce gândeau cu toții: că tribul lui n-avea să se mai refacă niciodată, că avea să piară sau să fie înghițit de altul.

Jardir clătină din cap.

— Noaptea trecută au fost distruse multe unități. Le voi cere celorlalți *dal'Sharum* să-și onoreze frații sharachi cu sulițele lor. Chiar în noaptea asta o să ai războinici sub comanda ta.

Evakh făcu ochii mari.

— E un gest mult prea generos, Prim Războinic.

— Nicidecum, răspunse Jardir. Trebuie să fac măcar atât. În plus, o să cumpăr neveste cu bani din vistieria mea ca să v-ajut să vă refaceți. Zâmbi. Dacă oamenii tăi vor face și asta cu aceeași vigoare cu care luptă în *alagai'sharak,* tribul își va reveni foarte repede.

— Îți rămânem îndatorați pe vecie, Prim Războinic, spuse omul, prosternându-se și atingând podeaua cu fruntea.

Jardir coborî treptele tronului și-și puse mâna teafără pe umărul războinicului.

— Eu sunt sharach, spuse, așa cum sunt cei trei fii și cele două fiice care mi s-au născut din pântecele soției mele Qasha. N-am să las tribul nostru să dispară în noapte.

Luptătorul îi sărută picioarele încălțate în sandale și Jardir îi simți lacrimile.

— Kajii și majahii nu vor vinde neveste unui alt trib, spuse Ashan după ce se îndepărtă Evakh, dar mehndingii au fiice din belșug și îi sunt loiali lui Sharum Ka. Azi-noapte au avut puține pierderi.

Jardir dădu din cap.

— Oferiți-vă să cumpărați oricât de multe își pot îngădui să vândă. Banii nu sunt o problemă. Și alte triburi vor avea nevoie de sânge proaspăt ca să supraviețuiască după cele petrecute.

Ashan se înclină.

— Așa vom face. Dar de refacerea triburilor nu sunt datori să se ocupe *Damaji*?

Jardir îi aruncă o privire plină de subînțelesuri.

— Ei, haide, prietene, știi tot atât de bine ca mine că moșnegii ăștia nu vor ridica nici măcar un deget ca să se-ajute unii pe

alții, nici măcar acum. Războinicii trebuie să-și poarte singuri de grijă.

Ashan se înclină iarăși.

Urmară alte rapoarte, unele tot atât de proaste. Jardir le ascultă pe toate obosit, ajutându-i pe toți și întrebându-se în ce stare avea să se afle armata care urma să se-adune în seara aceea.

În cele din urmă, ultimii comandanți plecară și el oftă adânc.

— Aduceți-i pe Par'chin și pe *khaffit,* spuse.

Ashan le făcu semn gărzilor, care îi escortară pe cei doi înăuntru. Războinicii îl împinseră pe Abban, trântindu-l pe podea, în fața tronului.

— *Khaffit,* o să traduci pentru Sharum Ka, spuse Ashan.

— Da, *dama* al meu, răspunse negustorul, atingând podeaua cu fruntea.

Verdeanul îi spuse ceva lui Abban, care mormăi un răspuns printre dinții încleștați.

— Ce-a spus? întrebă Jardir.

Abban înghiți în sec, șovăind.

Un războinic din gardă îl pocni cu coada suliței pe spate.

— Sharum Ka ți-a pus o întrebare, fiu de pișat de cămilă!

Abban țipă de durere, iar verdeanul scoase un strigăt, îl împinse pe *dal'Sharum* și se postă între el și negustor. Pentru o clipă, schimbă o privire cruntă cu războinicul, care privi apoi la Jardir, nesigur. Sharum Ka nu-i luă în seamă.

— N-am de gând să-ntreb de două ori, îi spuse lui Abban.

Acesta își șterse sudoarea de pe frunte.

— A zis: „Nu e drept să fii silit să te umilești astfel”, traduse el, apoi își lăsă capul în jos și închise ochii, așteptându-se să fie lovit din nou.

Jardir dădu din cap.

— Spune-i că ți-ai pierdut onoarea și ți-ai dezonorat familia în Labirint și nu mai ești demn să stai printre bărbați.

Abban dădu din cap și se grăbi să traducă. Verdeanul răspunse și el traduse iarăși.

— Spune că asta n-ar trebui să conteze. Niciun om n-ar trebui să se târască așa, ca un câine.

Ashan clătină din cap.

— Barbarii au obiceiuri ciudate.

— Într-adevăr, încuviință Jardir, dar nu sunt aici ca să vorbim despre ce e sau nu drept pentru un *khaffit.* Abban, poți să-ți iei mâinile de pe podea.

— Mulțumesc, Prim Războinic, spuse negustorul, îndreptându-și spatele.

Asta păru să-l liniștească pe verdean, și el și războinicul din gardă se îndepărtară unul de altul.

— Ai luptat bine azi-noapte, Par'chin, spuse Jardir.

Abban se grăbi să traducă.

Verdeanul se înclină și răspunse în limba lui guturală, privindu-l pe Jardir în ochi.

— Am fost onorat să mă aflu printre bărbați atât de curajoși, traduse Abban.

— Ceilalți oameni din Nord luptă la fel ca tine? întrebă Jardir.

Verdeanul clătină din cap.

— Bărbații din țara mea luptă numai când n-au încotro, ca să-și salveze viața sau, uneori, pe a altcuiva.

Verdeanul se încruntă și adăugă ceva, scuipând apoi pe podea.

— Uneori nici măcar atunci, spuse Abban.

— Sunt o rasă de oameni lași, așa cum scrie în Evejah, comentă Ashan.

Abban deschise gura și *dama* aruncă în el cu un pocal, îmbibându-i cu nectar negricios mătasea fină a hainelor.

— Nu traduce asta, neghiobule!

Verdeanul își încleștă pumnul, dar rămase cu ochii la Jardir.

— Cum de tu nu ești ca ei? întrebă Jardir.

Abban traduse, dar nordicul se mulțumi să ridice din umeri, fără să răspundă.

— Tu ai tăiat brațul demonului pietrei?

Verdeanul dădu din cap.

— Când eram copil, traduse Abban, am fugit de-acasă. La apusul soarelui, am făcut un cerc de glife și m-au înconjurat miezingii...

Jardir ridică o mână.

— Miezingii?

Abban se înclină.

— E cuvântul lor pentru *alagai,* Prim Războinic, spuse. Înseamnă „cei care locuiesc în centru”. Și ei cred, la fel ca noi, că abisul lui Nie se află în miezul Alei.

Jardir dădu din cap și-i făcu semn să continue.

— În noaptea aceea, demonul pietrei s-a izbit de cercul meu și, prost cum eram, am râs de el, batjocorindu-l și țopăind de colo-colo. Însă am alunecat și am stricat o glifă. Miezingul m-a atacat, gheara lui mi-a nimerit spatele, dar am izbutit să repar glifa înainte de a pătrunde în cerc. Când s-a refăcut, vraja glifelor i-a retezat brațul.

— Imposibil! pufni Abban. *Chin*-ul minte, e clar, Sharum Ka. Nimeni nu poate supraviețui după ce primește o lovitură de la fiara aia.

Verdeanul se uită la Abban, care, în loc să traducă, se întoarse spre Jardir. Străinul spuse ceva și arătă spre Ashan. Abban îi tălmăci întrebarea.

— Ce-a zis omul sfânt?

Jardir se uită la Ashan, apoi la verdean.

— A zis că ești un mincinos.

Nordicul dădu din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la așa ceva. Își lăsă sulița jos, își săltă cămașa și se întoarse cu spatele la ei.

— Pe inima neagră a lui Nie! exclamă Abban, pălind la vederea cicatricelor groase care brăzdau spatele *chin*-ului.

Se decoloraseră în timp, dar fără îndoială că erau urmele unor gheare mai mari decât ale unui demon al nisipului.

Verdeanul se întoarse din nou și se uită insistent la Ashan.

— Încă mă mai crezi mincinos? traduse Abban.

— Cere-ți scuze, murmură Jardir.

Ashan făcu o plecăciune adâncă.

— Te rog să-mi primești scuzele, Par'chin.

Verdeanul dădu din cap după ce traduse Abban.

— Demonul te urmărește de-atunci? întrebă Jardir.

Nordicul confirmă cu un gest, apoi vorbi.

— De aproape șapte ani, tălmăci Abban, dar, într-o bună zi, o să-i arăt soarele.

Jardir îl aprobă cu o înclinare a capului.

— De ce nu ne-ai spus că te urmărește un dușman uriaș? Mi-ai pus cetatea în pericol.

Omul din ținuturile verzi răspunse și Abban făcu ochii mari. Întrebă ceva, și verdeanul clătină din cap și vorbi iarăși.

— Nu te-am chemat aici ca să faci tu conversație, *khaffit*! strigă Jardir, ridicându-se.

Războinicii de la ușă își lăsară sulițele în jos și se apropiară.

— Iertare, Sharum Ka! strigă Abban, lipindu-și din nou fruntea de podea. N-am vrut decât să lămuresc ce-a spus!

— O să hotărăsc eu dacă e nevoie de lămuriri, se răsti Jardir. Data viitoare când vorbești de capul tău, îți retez degetele mari. Acum tradu tot ce s-a spus.

Negustorul dădu din cap, zelos.

— Verdeanul a zis: „Nu era decât un demon al pietrei. În Nord îi vedem tot timpul, nu m-am gândit că are rost să vă spun că unul dintre ei îmi e dușman”, și eu am zis: „Exagerezi cu siguranță, prietene! Nu pot exista doi *alagai* atât de mari!”, iar el a răspuns: „Ba da, în munții din Nord sunt foarte mulți.”

Jardir dădu din cap.

— Care sunt slăbiciunile demonilor pietrei?

— Din câte știu eu, răspunse verdeanul, prin Abban, n-au niciuna. Și m-am străduit să le descopăr.

— O să găsim una, Par'chin, spuse Jardir. O găsim împreună.

•

— Nu se poate să ne chinuim așa mereu ca să ne-nțelegem, spuse Jardir, după ce garda îl escortase pe nordic afară din încăpere.

— Par'chin prinde repede, răspunse Abban, și e hotărât să ne-nvețe limba. O va vorbi în curând, făgăduiesc.

— Nu e de-ajuns, zise Jardir. Vor mai veni și alți verdeni, și vreau să pot vorbi cu toți. De vreme ce niciunul dintre învățații noștri, adăugă, uitându-se cu dispreț la Ashan, n-a găsit de cuviință să studieze limba barbarilor, cade în sarcina ta să ne-nveți, începând cu mine.

Abban păli.

— Eu? scânci. Să te-nvăț pe tine?

Jardir simți un val de dezgust.

— Termină cu smiorcăiala. Da, tu. Mai știe altcineva limba asta?

Abban ridică din umeri.

— În piață e o deprindere folositoare. Soțiile și fiicele mele știu câteva cuvinte, ca să poată trage cu urechea când vorbesc mesagerii. Multe alte femei din bazar fac la fel.

— Te aștepți ca Primul Războinic să-nvețe de la o femeie? întrebă Ashan, dar Jardir ignoră ironia întrebării.

Fără Inevera, ar fi rămas un *dal'Sharum* analfabet.

— Atunci de la un alt negustor, propuse Abban. Nu sunt singurul care face negoț cu nordicii.

— Dar tu o faci mai des decât ceilalți, zise Jardir. Se vede după apucăturile tale femeiești, ca și după faptul că un *khaffit* gras și plângăcios ca tine are mai multe neveste decât majoritatea războinicilor. În plus, Par'chin te cunoaște și are încredere în tine. Dacă nu există niciun bărbat adevărat care vorbește limba din ținuturile verzi, o să mă-nveți tu.

— Dar…, începu Abban, cu ochi imploratori.

Jardir ridică mâna, și el amuți.

— Ai spus cândva că-mi datorezi viața, îi aminti Primul Războinic. A venit vremea să-ncepi să-ți plătești datoria.

Abban se înclină adânc, atingând podeaua cu fruntea.

•

Poarta cetății fusese reparată înainte de căderea nopții și, cu toate că uriașul demon al pietrei continuă să atace zidurile, echipele de la aruncătoare nu-i mai trimiseră bolovani cu care să distrugă glifele. Par'chin luă din nou parte la *alagai'sharak,* în noaptea aceea și în toate nopțile din săptămâna următoare. Ziua se antrena cu sârguință alături de războinici.

— Nu știu cum stau lucrurile cu ceilalți mesageri din ținuturile verzi, spuse maestrul de instrucție Kaval, dar Par'chin a fost bine instruit. Luptă excelent cu sulița și pare născut pentru *sharusahk.* Am început să-l antrenez alături de *nie'Sharum*, dar i-a depășit deja chiar și pe cei gata să meargă pe zid.

Jardir dădu din cap. Nici nu se așteptase la altceva.

Ca și cum ar fi știut că discutau despre el, Par'chin se apropie, urmat de Abban, îndatoritor. Se înclină înainte de a vorbi.

— Mâine mă-ntorc în Nord, Prim Războinic, traduse Abban.

Ține-l aproape. Cuvintele Ineverei răsunară în mintea lui Jardir.

— Atât de curând? întrebă. Abia ai venit, Par'chin!

— Și eu am aceeași senzație, dar sunt dator să mă-ntorc cu marfă și cu mesaje, după cum am făgăduit.

— Dator față de niște *chin*! se răsti Jardir și știu că făcuse o greșeală imediat ce-i scăpară cuvintele dintre buze.

Era o insultă gravă. Se întrebă dacă verdeanul avea să-l atace.

Dar Par'chin se mulțumi să înalțe dintr-o sprânceană.

— Ar trebui să conteze? întrebă, prin Abban.

— Nu, sigur că nu, răspunse Jardir, înclinându-se adânc, spre surprinderea tuturor. Îmi cer iertare. Am fost pur și simplu dezamăgit când am auzit că pleci.

— O să mă-ntorc curând, făgădui Par’chin. Ridică un teanc de hârtii legate în piele. Abban mi-a fost de mare ajutor; am o listă lungă de cuvinte pe care să le-nvăț. Când ne vom revedea, o să vă vorbesc, sper, mult mai bine limba.

— Nu mă-ndoiesc. Jardir îl îmbrățișă și-l sărută pe obrajii rași. Vei fi întotdeauna binevenit în Krasia, frate, dar o s-atragi mai puțin atenția dac-o să porți barbă, ca un bărbat adevărat.

Par’chin zâmbi.

— O să port, promise.

Jardir îl bătu pe spate.

— Vino, prietene! Se lasă noaptea. Să mai ucidem încă o dată *alagai* înainte de plecarea ta dincolo de nisipurile fierbinți.

•

În lunile care urmară după plecarea lui Par’chin, Jardir începu să-i studieze cu mai multă atenție pe ceilalți mesageri din Nord. La Abban veneau foarte mulți și vestea sosirii lor se răspândea cu repeziciune.

Jardir îi invita, pe rând, pe toți la palatul său – o onoare de care nu se mai auzise vreodată. Străinii veneau, entuziasmați, după secole în care fuseseră considerați creaturi josnice, mai prejos decât un *khaffit.*

— Sunt încântat că am prilejul să vorbesc limba din Nord, le spunea mesagerilor așezați la masa lui și serviți de soțiile lui.

Stătea de vorbă cu toți pe îndelete, cizelând într-adevăr ceea ce învățase, dar mai căuta și altceva.

După ce terminau cu masa, făcea întotdeauna aceeași invitație.

— Porți suliță noaptea, ca un bărbat, spunea. Vino diseară în Labirint, să lupți alături de noi ca un frate.

Toți îl priveau lung și vedea în ochii lor că n-aveau idee ce imensă onoare li se făcea.

Și refuzau unul după altul.

Între timp, Par’chin se ținea de cuvânt, venind cel puțin de două ori pe an. Uneori vizita nu dura decât câteva zile, dar alteori rămânea cu lunile în Sulița Deșertului și în satele din jur. Se înfățișa de fiecare dată pe terenurile de instrucție, cerând să i se îngăduie să lupte în *alagai’sharak.*

Oare Par’chin e singurul bărbat adevărat din Nord? se întreba Jardir.

•

Prăbușindu-se într-un jet de sânge, Glifarul Capturator n-apucă s-atingă nisipul înainte de a-i ajunge Par’chin alături. Verdeanul agăță picioarele demonului cu piciorul lui și, folosindu-se perfect de *sharusahk,* se aruncă la pământ răsucindu-se și devenind el însuși o pârghie. Demonului i se îndoiră genunchii și căzu în groapă.

Părând să continue aceeași singură mișcare fluidă, scoase ca prin farmec o bucată de cărbune și repară glifa stricată, refăcând cercul înainte de evadarea altui *alagai.* O clipă mai târziu, era lângă Glifar, căruia îi tăie robele, aruncând apoi plăcuțele de oțel cusute în buzunare speciale, menite să oprească ghearele demonilor. Metalul era o modalitate de protecție specială, rezervat Glifarilor, dar nu suplinea îndeajuns lipsa scutului și a suliței. Un Glifar trebuia să aibă mâinile libere.

Mâinile și brațele lui Par’chin se umplură de sânge, devenind lipicioase, dar el nu se sinchisi, ci căută în sacul său de luptă ierburi și instrumente. Jardir clătină din cap, uluit. Nu era prima oară când omul din ținuturile verzi trata rănile unui luptător căzut în Labirint. Oare toți nordicii erau Glifari și *dama’ting* în același timp?

Glifarul se opunea, fără vlagă, dar Par’chin încălecă peste el, țintuindu-l cu genunchii în vreme ce continua să-i curețe rana.

— Ajutați-mă! strigă verdeanul, în krasiană.

Însă războinicii din jur îl priveau nedumeriți. La fel cum era și Jardir. Nu erau răni ușoare. Străinul nu-și dădea seama că, dacă supraviețuia, Glifarul ar fi rămas pentru totdeauna olog?

Primul Războinic se apropie de cei doi. Par’chin încerca să pună un fir într-un ac curbat, în timp ce apăsa bandajele cu cotul. Glifarul continua să se zbată, împiedicându-l să facă asta.

— Ține-l nemișcat! strigă Par’chin, simțind apropierea lui Jardir.

Dar Sharum Ka nu-i dădu nicio atenție, ci se uită în ochii războinicului. Omul scutură din cap, fără vlagă.

Jardir îi înfipse sulița în inimă.

Par’chin scoase un strigăt ascuțit, lăsă acul să-i cadă și se repezi la el. Îl înșfăcă de robe și îl îmbrânci cu toată puterea, izbindu-l de zidul Labirintului.

— Ce faci? îl întrebă.

Jur-împrejurul punctului de ambuscadă, toți *dal'Sharum* își înălțară sulițele și se apropiară. Niciunui bărbat nu-i era îngăduit să se-atingă de Primul Războinic.

Jardir îi opri ridicând o mână, fără să-l scape din ochi pe verdeanul care habar n-avea că era la un pas de moarte.

Însă după ce-i văzu ochii înțelese că era posibil să se fi înșelat. Probabil că știa, dar pur și simplu pentru el n-avea importanță. Omorându-l pe Glifar, Jardir îl ofensase mult prea mult.

— Le îngădui oamenilor mei să moară cu onoare, fiu al lui Jeph, răspunse Sharum Ka. Nu ți-a vrut ajutorul. N-avea nevoie de el. Și-a făcut datoria și acum e în paradis.

— Paradisul nu există, mârâi Par'chin. N-ai făcut altceva decât să omori un om.

Jardir se aplecă, scăpând din strânsoarea lui cu ușurință. În ultimii doi ani, verdeanul învățase *sharusahk* cu mare repeziciune, dar încă nu se putea măsura cu un *dal'Sharum* și mai ales cu unul antrenat în Sharik Hora. Jardir îl lovi în falcă și se feri fără efort de lovitura lui de răspuns. Îi răsuci brațul la spate și-l trânti la pământ.

— E prima și ultima oară, îi șopti la ureche, când o să mă prefac că n-am auzit ce-ai spus. Rostește încă o blasfemie din Nord în Krasia și vieții tale o să i se pună capăt.

•

Ține-l aproape, spusese Inevera, dar el nu izbutise să facă asta.

Jardir stătea singur pe culmea zidului, uitându-se la mulțimea de *alagai* care se grăbeau să fugă de apropiatul răsărit al soarelui. Uriașul demon al pietrei, pe care oamenii lui se obișnuiseră să-l numească Alagai Ka, măsura cu pasul locul din fața porții reparate, însă glifele erau puternice. Jardir știa că, în curând, avea să se scufunde și el în abisul lui Nie, pentru încă o zi.

Jardir își aduse aminte de disperarea din ochii lui Par'chin, care părea să simtă nevoia să salveze viața Glifarului. Nu se îndoia că el însuși făcuse ceea ce trebuia curmându-i-o, oferindu-i gloria în locul unui trai de olog, dar era la fel de sigur că astfel îl înfuriase pe verdean cu bună știință.

Pentru oamenii lui, astfel de scene cumplite nu erau neobișnuite și niciunul nu și-ar fi atacat vreodată mai-marii ca să salveze viața unui schilod. Dar Jardir descoperise, în repetate rânduri, că toți locuitorii ținuturilor verzi, chiar și Par'chin, se deosebeau de oamenii lui. Nu vedeau în moarte o parte a vieții. Se luptau pentru viață cu aceeași înverșunare cu care înfrunta un *dal'Sharum alagai.*

Era și în asta onoare, într-un anumit fel. *Dama* greșeau considerându-i pe verdeni barbari. În ciuda poruncii Ineverei, lui Jardir îi plăcea Par'chin. Ruptura dintre ei îl chinuia și se întreba cum ar fi putut s-o repare.

— Mi-am închipuit c-o să te găsesc aici, spuse o voce, în spatele lui.

Jardir chicoti. Străinul avea un talent aparte, apărea chiar când se gândea la el.

Par'chin se opri pe culmea zidului și se uită în jos. Tuși zgomotos și scuipă, trimițându-și flegma drept în creștetul demonului pietrei, de la o înălțime de șase metri. Creatura urlă la el și cei doi bărbați râseră împreună privind cum se scufunda sub dune.

— Într-o bună zi, o să zacă mort la picioarele tale, spuse Jardir, și lumina lui Everam o să-i mistuie trupul.

— Într-o bună zi, încuviință Par'chin.

Rămaseră o vreme tăcuți, fiecare pierdut în gândurile lui. Verdeanul își lăsase barbă, așa cum îl sfătuise Jardir, dar părul blond de pe fața lui palidă îl făcea să pară mult mai străin decât cu obrajii rași.

— Am venit să-mi cer iertare, spuse Par'chin într-un târziu. N-am dreptul să vă judec obiceiurile.

Jardir dădu din cap.

— Nici eu pe-ale voastre. Ai dat dovadă de loialitate și eu am greșit nesocotindu-ți-o. Știu că te-ai apropiat de Glifari de când ne-ai învățat limba. Iar ei au învățat multe de la tine.

— Și eu de la ei. N-am vrut să insult pe nimeni.

— Culturile noastre par făcute să se insulte una pe alta, Par'chin. Trebuie să ne stăpânim ori de câte ori ne simțim insultați, dacă vrem să-nvățăm în continuare unii de la alții.

— Mulțumesc, răspunse Par'chin. Asta înseamnă mult pentru mine.

Jardir își flutură mâna, în semn că nu făcuse mare lucru.

— Nu vom mai vorbi despre asta, prietene.

Verdeanul dădu din cap și se-ntoarse să plece.

— Toți oamenii din Nord îți împărtășesc convingerea? îl întrebă Jardir. Toți cred că paradisul e o minciună?

Par’chin clătină din cap.

— Veghetorii din Nord ne vorbesc despre un Ziditor care trăiește în paradis și adună acolo sufletele celor care cred în el, exact așa cum zic și *dama* ai voștri. Mulți le dau crezare.

— Dar tu nu.

— Veghetorii mai spun și că miezingii sunt o Năpastă. Că păcatele oamenilor sunt atât de mari, încât Ziditorul a trimis demonii să ne pedepsească. Par’chin clătină din cap. N-o să cred niciodată așa ceva. Și, dacă Veghetorii se înșală în privința asta, cum aș putea să mă-ncred în restul vorbelor lor?

— Atunci de ce lupți, dacă nu pentru gloria Ziditorului?

— N-am nevoie să-mi spună un om sfânt că miezingii sunt un rău care trebuie distrus. Mi-au ucis mama și mi-au umplut de spaimă tatăl. Mi-au omorât prieteni, vecini și rude. Și undeva, acolo – Par’chin arătă cu mâna către orizont – există o cale de a-i distruge. Am să caut până când am s-o găsesc.

— Ai dreptate să te-ndoiești de acești Veghetori ai voștri. *Alagai* nu sunt o năpastă, sunt o încercare.

— O încercare?

— Da. Ne pun la încercare loialitatea față de Everam. Ne pun la încercare curajul și voința de a lupta împotriva întunericului lui Nie. Însă și tu greșești. Calea de a-i distruge nu e acolo – Jardir își flutură mâna spre orizont într-un gest de respingere –, ci aici. Arătă cu degetul către inima verdeanului. Iar în ziua în care toți oamenii își vor descoperi inimile și vor fi uniți, Nie nu va mai avea putere să se împotrivească.

Par’chin păstră tăcerea vreme îndelungată.

— Visez ziua aia, spuse, într-un târziu.

— Ca și mine, prietene, răspunse Jardir. Ca și mine.

•

La mai bine de doi ani după prima sa vizită, Par’chin reapăru. Jardir își ridică privirea de pe planurile de luptă desenate cu creta pe plăcuțe de ardezie, îl văzu traversând terenul de instrucție și se simți ca și cum propriul său frate s-ar fi întors dintr-o călătorie îndelungată.

— Par’chin! strigă el, desfăcându-și brațele ca să-l strângă la piept. Bine-ai revenit în Sulița Deșertului!

Acum vorbea curgător limba omului din ținuturile verzi, deși încă mai simțea urâțenia cuvintelor pe limbă.

— N-am știut că te-ai întors. În noaptea asta, *alagai* vor tremura de spaimă!

Abia acum observă că Par’chin venise însoțit de Abban, deși niciunul dintre ei nu mai avea nevoie de acel *khaffit* gras ca să se-nțeleagă reciproc.

Se uită la Abban cu dezgust. De când îl văzuse ultima oară, se îngrășase și mai mult, și încă se mai înfășura în mătăsuri, ca nevasta favorită a unui *Damaji.* Se spunea că domina negoțul din bazar, și asta în special datorită numeroaselor schimburi pe care le făcea cu oamenii din Nord. Era o lipitoare, punea câștigul mai presus de Everam, mai presus de onoare și mai presus de Krasia.

— Ce te-aduce printre bărbați, *khaffit*? întrebă. Nu te-am chemat.

— E cu mine, zise Par’chin.

— *A fost* cu tine, spuse Jardir, cu subînțeles.

Abban se înclină și se grăbi să plece.

— Nu știu de ce-ți pierzi timpul cu acest *khaffit*, Par’chin, spuse Jardir, disprețuitor.

— Acolo de unde vin eu, nu termini de cântărit un bărbat după ce l-ai văzut ridicând sulița.

Jardir râse.

— Acolo de unde vii tu, Par’chin, bărbații nu ridică deloc sulița!

— Thesana ta e mult mai bună, observă Par’chin.

Jardir mormăi.

— Limba voastră *chin* nu e ușoară și pare de două ori mai grea fiindcă, în lipsa ta, am nevoie de un *khaffit* ca s-o exersez. Privi încruntându-se spinarea lui Abban. Uită-te la ăla. Se-mbracă de parc-ar fi femeie.

— Eu n-am văzut niciodată o femeie înveșmântată astfel, spuse Par’chin.

— Numai fiindcă nu mă lași să-ți găsesc o nevastă căreia să-i poți ridica vălurile, răspunse Jardir.

Încercase de multe ori să găsească o mireasă pentru Par’chin, să-l lege de Krasia și să-l aibă mereu sub ochi, așa cum îi ceruse

Inevera. *Într-o bună zi, o să fii nevoit să-l ucizi,* îi răsună vocea ei în minte, însă nu voia să-i dea crezare. Dacă i-ar fi putut găsi o soție, bărbatul din ținuturile verzi n-ar mai fi fost *chin,* ar fi renăscut ca *dal'Sharum.* Poate că o astfel de „moarte" ar fi împlinit prorocirea.

— Mă-ndoiesc că *dama* îi vor îngădui uneia dintre femeile voastre să se mărite cu un *chin* care nu face parte din niciun trib, zise Par'chin.

Jardir își flutură mâna.

— Prostii. Am vărsat sânge împreună în Labirint, frate. Dacă te iau în tribul meu, nici măcar Andrahul nu va-ndrăzni să se opună!

— Cred că încă nu sunt pregătit să-mi iau o nevastă, răspunse Par'chin.

Jardir se încruntă. Așa apropiați cum erau, omul ținuturilor verzi continua să-l nedumerească. Războinicii din poporul său erau la fel de înfierbântați și pe câmpul de luptă, și în afara lui. Nu văzuse nimic care să-i dea de înțeles că Par'chin ar fi preferat bărbații, dar părea mult mai interesat de luptă decât de trofeele ce li se cuveneau, pe bună dreptate, celor care trăiau să vadă zorii.

— Ei bine, nu aștepta prea mult sau bărbații își vor închipui că ești *push'ting,* spuse Jardir, alegând cuvântul care însemna „femeie măsluită".

Culcându-te cu un alt bărbat nu păcătuiai în fața lui Everam, însă un *push'ting* se ferea de femei întrutotul, negându-i propriului trib dreptul de a dăinui prin viitoarele generații – la care poporul său nu putea să renunțe.

— Ești de mult timp în oraș, prietene? întrebă Jardir.

— Doar de câteva ore. Tocmai mi-am lăsat mesajele la palat.

— Și ai venit deja să-ți oferi sulița! strigă Jardir cu voce sonoră, ca s-audă toată lumea. Pe Everam, Par'chin trebuie să aibă ceva sânge krasian!

Oamenii râseră.

— Hai să facem câțiva pași împreună, spuse Jardir, punându-și un braț pe umărul lui Par'chin în timp ce relua în gând planul luptei din noaptea aceea, căutând un loc de cinste pentru curajosul său prieten.

— Tribul Bajin a pierdut azi-noapte un Glifar Capturator, spuse. Ai putea să-l înlocuiești.

— Aș prefera un loc în Garda Împingătorilor, zise Par’chin.

Jardir clătină din cap, dar cu zâmbetul pe buze.

— Vrei întotdeauna cea mai periculoasă însărcinare, îl mustră el. Cine-o să-ți ducă scrisorile dacă ești ucis?

— Noaptea asta n-o să fie chiar atât de periculoasă, răspunse Par’chin.

Desfășură pânza care acoperea ceva, dezvăluind ca prin farmec o suliță.

Dar nu o suliță oarecare. Era dintr-un metal strălucitor, argintiu, iar glifele gravate de-a lungul vârfului și al cozii scânteiau în soare. Jardir o cuprinse în întregime cu privirea sa experimentată și își simți inima bătând cu putere în piept. Multe glife nu-i erau cunoscute, dar putea să le simtă puterea. Par’chin stătea drept, mândru, așteptându-i cuvintele. Jardir își înghiți uimirea și clipi ca să-și ascundă licărul lacom din ochi, sperând că prietenul său nu-l văzuse.

— O armă regească, încuviință, dar noaptea cel care învinge e luptătorul, Par’chin, nu sulița lui. Își puse o mână pe umărul lui și-l privi în ochi. Nu te încrede prea mult în arma ta. Am văzut mulți războinici mai căliți în luptă decât tine care și-au pictat sulițele și au avut parte de un sfârșit cumplit.

— N-am făcut-o eu. Am găsit-o în ruinele din Soarele Anoch.

În pieptul lui Jardir, inima care bătuse frenetic încremeni. Putea fi adevărat? Se sili să râdă.

— În locul de baștină al Izbăvitorului? întrebă. Sulița lui Kaji nu e decât o legendă, Par’chin, iar orașul pierdut a fost cucerit de nisipuri.

Nordicul clătină din cap.

— Am fost acolo. Te pot duce și pe tine.

Jardir șovăi. Par’chin nu era mincinos și, după cum îi suna vocea, nu părea nicidecum să glumească. Vorbea serios. O imagine îi fulgeră prin minte preț de o clipă: el și Par’chin împreună, în nisipurile din afara zidurilor, descoperind glifele de luptă din vremurile străvechi. Izbuti cu greu s-o alunge, aducându-și aminte de responsabilitățile sale.

— Sunt Sharum Ka al Suliței Deșertului, Par’chin, răspunse el. Nu pot să-mi încarc pur și simplu bagajele pe-o cămilă și să plec prin pustiu, în căutarea unui oraș care nu există decât în textele străvechi.

— Cred că te voi convinge după lăsarea întunericului, replică Par'chin.

Jardir își arcui buzele într-un zâmbet.

— Făgăduiește-mi că nu faci ceva nesăbuit. Cu sulița glifată sau nu, nu ești Izbăvitorul. M-ar întrista să te-ngrop.

•

— Aceasta e noaptea, spuse Inevera. Am văzut-o cu mult timp în urmă. Ucide-l și ia-i sulița. În zori, vei da de știre că ești Shar'Dama Ka, iar peste o lună vei conduce Krasia.

— Nu, spuse Jardir.

O clipă Inevera nu-l auzi.

— ... și cei din tribul Sharach vor trece imediat de partea ta, spunea ea, însă triburile Kaji și Majah îți vor sta cu toată puterea împotrivă... Poftim?

Se întoarse spre el și sprâncenele îi dispărură sub acoperământul capului.

— Prorocirea..., începu ea.

— Prorocirea fie blestemată, spuse Jardir. Indiferent ce ți-ar spune oasele de demon, eu n-o să-mi omor prietenul. N-o să-l jefuiesc. Sunt Sharum Ka, nu un hoț în noapte.

Inevera îl pălmui și răspunsul ei răstit stârni ecouri între pereții de piatră.

— Un prost, asta ești! A sosit clipa de răscruce, când *ar putea fi* poate deveni *va fi.* La răsăritul soarelui, despre unul dintre voi se va spune sus și tare că este Izbăvitorul. Și tu hotărăști dacă acesta va fi Sharum Ka al Suliței Deșertului sau un *chin* din Nord, jefuitor de morminte.

— M-am săturat de prorocirile și de răscrucile tale, de tine și de toate *dama'ting*! izbucni Jardir. Nu sunt decât presupuneri menite să facă bărbații să joace cum le cântați voi! Dar n-o să-mi trădez prietenul de dragul tău, indiferent ce-ai pretinde că vezi în bulgării tăi glifați, din rahat de *alagai*!

Inevera țipă și ridică mâna să-l lovească iarăși, dar el i-o prinse de încheietură și i-o trase în sus. Ea încercă o clipă să lupte, dar era ca și cum s-ar fi luptat cu un zid de piatră.

— Nu mă sili să te fac să suferi, o preveni Jardir.

Ochii femeii se îngustară și se răsuci brusc, încordându-și degetul mijlociu și arătătorul mâinii libere și înfigându-le în umărul lui. În clipa următoare, brațul cu care-o ținea de

încheietură îi amorți și Inevera se răsuci, scăpând din strânsoarea lui, se retrase cu un pas și-și netezi robele.

— Continui să crezi că *dama'ting* sunt lipsite de apărare, bărbate, spuse, în timp ce el privea cu ochi holbați de spaimă, tocmai tu, care ar trebui să știi mai bine decât oricine altcineva că nu e ăsta adevărul.

Jardir își coborî către propriul braț privirea îngrozită. Îi atârna fără vlagă, refuzând să se supună voinței sale.

Inevera se apropie, îi luă mâna amorțită într-a ei și își împinse în umărul lui mâna liberă. Îi răsuci brațul, apăsând în același timp cu putere, și, brusc, furnicături ca tot atâtea înțepături de ace ascuțite luară locul amorțelii.

— Nu ești hoț, încuviință ea, cu voce din nou calmă, dacă nu faci nimic altceva decât să ceri ceea ce-ți aparține de drept.

— Mie? se miră el, fixându-și cu privirea mâna ale cărei degete începeau din nou să se îndoaie.

— Cine e hoțul? întrebă ea. Un *chin* care jefuiește mormântul lui Kaji sau tu, ruda lui de sânge, care ia înapoi ce s-a furat?

— Nu știm dacă ține sau nu în mâini Sulița lui Kaji, zise Jardir.

Inevera își încrucișă brațele.

— Tu știi. Ai știut din clipa în care ai zărit-o pentru prima oară, așa cum ai știut tot timpul că ziua asta va veni. Nu ți-am ascuns niciodată soarta care te așteaptă.

Jardir nu răspunse.

Inevera îi atinse brațul cu delicatețe.

— Dacă preferi, îi pot pune un elixir în ceai. O să-i aducă o moarte rapidă.

— Nu! strigă Jardir, smulgându-și brațul. Alegi întotdeauna calea cea mai lipsită de onoare! Par'chin nu e *khaffit,* ca să fie dat morții ca un câine! Merită o moarte de războinic.

— Atunci oferă-i-o, îl îmboldi ea. Acum, înainte de a începe *alagai'sharak* și de a se afla puterea suliței.

Jardir clătină din cap.

— Dacă trebuie să se facă, se va face în Labirint.

Dar, când se îndepărtă de Inevera, nu era deloc sigur c-avea să se facă vreodată. Cum ar fi putut privi lumea cu mândrie, ca Shar'Dama Ka, cocoțat pe cadavrul unui prieten?

•

— Par'chin! Par'chin!

Strigătele răsunau în tot Labirintul. Jardir se uita de pe zid cum îi conducea bărbatul din ținuturile verzi pe *dal'Sharum* dintr-o izbândă în alta. Niciun *alagai* nu putea ține piept Suliței lui Kaji.

În seara asta e un străin curajos, se gândi Jardir. *Shar'Dama Ka de mâine.*

Dar poate că asta era dorința lui Everam. Când crease lumea din pustietatea lui Nie, nu-i crease el și pe oamenii ținuturilor verzi? Nu trebuia să fi avut un plan pentru ei?

— Dar Par'chin nu crede în Everam, spuse, cu glas tare.

— Cum poate un om care nu se pleacă în fața Ziditorului să fie Izbăvitorul? întrebă Hasik.

Jardir respiră adânc.

— Nu poate. Adună-i pe Shanjat și pe cei mai loiali oameni ai noștri. Pentru binele lumii, trebuie să fie altcineva.

•

Jardir îl găsi pe Par'chin în fruntea unei oști de *Sharum* care-i scandau numele în timp ce străbăteau zgomotoși Labirintul. Era plin de sânge negru de demon, dar avea ochii însuflețiți de o imensă plăcere. Înălță sulița într-un salut și inima lui Jardir se frânse cât se gândi ce trebuia să-i facă acelui *ajin'pal* al său – cu mult mai cumplit decât ce-i făcuse Hasik lui.

— Sharum Ka! strigă Par'chin. În noaptea asta, niciun demon nu va scăpa viu din Labirintul tău!

Războiul înseamnă viclenie, își aminti Jardir și se sili să râdă și să-și ridice și el sulița ca răspuns la salutul prietenului său. Se apropie și-l îmbrățișă pentru ultima oară.

— Te-am subestimat, Par'chin. N-o să se mai repete.

Bărbatul zâmbi.

— Așa spui de fiecare dată.

Era înconjurat de războinici încântați de victoria lor. În care deja nu se mai putea avea suficientă încredere pentru a le cere să facă ei ceea ce era de făcut.

— *Dal'Sharum*! le strigă Jardir, arătând către miezingii măcelăriți pe de cărările Labirintului. Adunați aceste creaturi murdare și aruncați-le peste zidul exterior! Grupurile noastre de prăștiași trebuie să exerseze trasul la țintă! Să le-arătăm *alagai*-ilor de dincolo de ziduri că atacarea Fortului Krasia e o neghiobie!

Din rândurile bărbaților se înălțară urale și se grăbiră cu toții să-i îndeplinească porunca. Iar el se întoarse către Arlen.

— Observatorii spun că, într-unul dintre punctele de ambuscadă din est, lupta încă n-a încetat. Mai ai putere să te bați, Par'chin?

Nordicul își dezgoli dinții.

— Arată-mi drumul.

Lăsându-i pe ceilalți *Sharum* în urmă, alergară prin Labirint, pe o cale pe care deja nu mai existau martori. Aidoma unui Ademenitor, Jardir îl conducea pe Par'chin către pieire. În cele din urmă, ajunseră în punctul de ambuscadă.

— *Oot*! strigă Jardir, și Hasik întinse imediat un picior, punându-i piedică străinului.

Bărbatul din ținuturile verzi se rostogoli când atinse pământul și se ridică imediat, dar cei mai de încredere dintre oamenii lui Jardir îi blocaseră deja retragerea.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Par'chin.

Inima lui Jardir se umplu de durere când văzu privirea prietenului său acuzându-l de trădare. Nu merita altceva, dar acum, când capcana se închisese, era hotărât să lase lucrurile să-și urmeze cursul.

— Sulița lui Kaji își are locul în mâinile lui Shar'Dama Ka, îi răspunse. Tu nu ești el.

— Nu vreau să mă lupt cu voi, zise Par'chin.

— Atunci nu te lupta, prietene, îl imploră Jardir. Dă-mi arma, ia-ți calul, pleacă în zori și nu te mai întoarce niciodată.

Dacă i-ar fi auzit oferta, Inevera i-ar fi spus că era un prost. Până și locotenenții săi murmurară, surprinși, dar lui nu-i păsa. Se rugă ca prietenul lui să o primească, deși, în adâncul inimii, știa că n-avea s-o facă. Fiul lui Jeph nu era laș. Din groapa de capturare din spatele lui se auzi un mârâit. Îl aștepta o moarte de războinic.

Se luptă din greu când *dal'Sharum* se năpustiră asupra lui, rupând oase, dar refuzând, chiar și acum, să ucidă oameni. Jardir nu se implică în încăierare, ci rămase pe margine, mistuit de rușine.

În cele din urmă, se termină, cu Par'chin ținut strâns de Hasik și de Shanjat, în timp ce Jardir se apleca să-i ia sulița. Îi simți imediat puterea și, când își strânse degetele în jurul cozii, avu

senzația că arma îi aparținea. De fapt, era a lui Kaji, și cel de-al șaptelea fiu al său fusese primul Jardir.

— Îmi pare sincer rău, prietene, spuse. Aș fi vrut să existe o altă cale.

Par'chin îl scuipă în față.

— Everam e martorul trădării tale!

În Jardir răbufni furia. Par'chin nu credea în paradis, dar era gata să se folosească de numele Ziditorului dacă asta îl ajuta să-și atingă țelurile. N-avea nici soții, nici copii, nici legături de familie sau de trib, dar credea că știe ce era mai bine pentru toți. Aroganța lui nu cunoștea margini.

— Nu-mi vorbi tu mie despre Everam, *chin*, îi spuse. Eu îi sunt Sharum Ka, nu tu. Fără mine, Krasia se va prăbuși.

•

Ieșiră din oraș călare, pe furiș, în lumina dinaintea zorilor. Cei mai mulți *alagai* se retrăseseră deja în abis, însă un demon al nisipului îi auzise probabil apropiindu-se, fiindcă se năpusti asupra lor, din umbra unei dune, cu numai câteva minute înainte de răsăritul soarelui.

Jardir era pregătit și glifele de apărare de pe coada suliței străfulgerară când pară atacul. *Alagai*-ul se trezi aruncat la pământ și se uită în sus, la cerul tot mai luminos, dar, înainte de a avea timp să se dematerializeze, Jardir sări din șa și-l înjunghie.

Sulița glifată străpunse carapacea zgrunțuroasă a demonului cu o scurtă răbufnire de lumină și Jardir simți arma prinzându-i viață în mână. Îl străbătu un șoc care îi aminti de piatra fulgerătoare a Ineverei, dar ce era acolo suferință era aici extaz. Se simți imediat mai puternic, mai rapid. Vechile dureri pricinuite de răni demult uitate, cu care se obișnuise într-o asemenea măsură încât nu le mai dădea atenție, dispărură dintr-odată, atrăgând atenția asupra lor prin absență. Se simțea nemuritor. Invincibil. Brațele îi zvâcniră fără niciun efort, azvârlind leșul demonului la zece metri distanță, ca s-aștepte acolo răsăritul soarelui.

După ucidere, senzația de forță dispăru repede, însă tot ce se vindecase rămase vindecat. Jardir avea peste treizeci de ani, dar își aduse brusc aminte cum se simțea când trupul lui n-avea decât douăzeci și se miră că uitase.

Toate astea după un singur demon al nisipului, cugetă. *Ce-o fi simțit Par'chin după ce-a ucis cu ea zeci de* alagai *în Labirint*?

Însă n-avea să afle niciodată răspunsul, fiindcă îl lăsară pe Par'chin, leșinat, cu fața în jos pe dune, cu câteva clipe înainte de răsărit, la câțiva kilometri distanță de oraș și la o depărtare mai mare de o zi de mers pe jos de cel mai apropiat sat.

Jardir coborî privirea spre el și cuvintele lui îi reveniră fulgerător în minte. *Everam e martorul trădării tale*! îi strigase el.

— De ce n-ai putut să pleci când te-am implorat s-o faci, prietene? puse Jardir încă o întrebare la care Par'chin n-avea să-i răspundă niciodată.

Îl privi cu tristețe în timp ce Hasik și Shanjat încălecau din nou. Desprinse un burduf cu apă rece de șaua sa și-l aruncă în nisip, lângă silueta lungită cu fața în jos a verdeanului, unde se opri cu o bufnitură.

— Ce faci? îl întrebă Ashan. Acum ar trebui să-l ucidem, nu să-l ajutăm.

— N-o să-njunghii un războinic leșinat, răspunse Jardir. Burduful n-o să-l ajute să zboare peste nisipuri ca să-și găsească adăpost, dar o să se trezească, o să bea și, când vor veni *alagai,* o să moară în picioare, ca un bărbat, și-o să-și găsească drumul spre paradis.

— Și dacă se-ntoarce în oraș? întrebă Shanjat.

— Am pus mehndingi să stea toată ziua pe ziduri și să-l doboare cu săgeți dacă-ncearcă asta, spuse Jardir.

Se uită peste umăr. *Dar tu n-o s-o faci, nu-i așa, Par'chin*? se gândi. *Ai suflet de* Sharum *și-o să mori luptând cu* alagai *cu mâinile goale.*

— E *chin,* spuse Ashan. E un necredincios. De ce crezi c-o să-l primească Everam în Ceruri cu brațele deschise?

Jardir își înălță sulița, prinzând în luciul ei lumina soarelui care răsărea.

— Pentru că sunt Shar'Dama Ka și spun că așa va fi.

Ceilalți se holbară la el, dar niciunul nu-l contrazise.

Lui îi reveniră în gând cuvintele rostite de Inevera cu doar câteva ore înainte.

În zori, vei da de știre că tu însuți ești Shar'Dama Ka.

Se uită în urmă, la trupul lui Par'chin.

Mori frumos, se rugă, *și, când ne vom reîntâlni în Ceruri, dacă nu voi fi îndeplinit visul tău și-al meu, ne vom răfui.* Își întoarse calul și se îndreptă spre oraș.

Spre orașul lui.

9.

SHAR'DAMA KA

329 D.Î.

— N-o să treci mai departe, trădătorule, spuse *Dama* Everal, blocându-i calea către intrarea în sala tronului Andrahului.

Fiind cel mai vârstnic fiu al conducătorului cetății, avea să devină, aproape sigur, *Damaji* după moartea lui Amadeveram și probabil Andrah după aceea. La cincizeci de ani, era încă robust, cu părul negru, și un maestru *sharusahk* despre care se spunea că n-avea egal.

Și mai era și ultimul dintre fiii Andrahului pe care trebuia să-l ucidă Jardir înainte de a putea să-l spintece pe bătrânul gras.

Nu se scursese nici măcar o lună de când, acoperit de sânge de demon, Primul Războinic dăduse de știre, în Labirint, că era Izbăvitorul. Trei pătrimi dintre *Sharum* trecuseră imediat de partea lui. Ca și jumătate dintre *dama* și, de la o zi la alta, li se alăturau tot mai mulți. Ceilalți se adunaseră în jurul *Damaji*-ilor lor, care încercaseră mai întâi să-și apere palatele, dar, pe măsură ce puterea lui Jardir creștea, fugiseră prin Orașul de Jos și se baricadaseră în spatele zidurilor palatului Andrahului.

Cucerirea orașului s-ar fi putut încheia în numai câteva zile, în locul săptămânilor de care fusese nevoie, dar, în fiecare noapte, Jardir sufla în Cornul Sharak-ului, chemând războinicii în Labirint. Până și cel mai neînsemnat luptător avea acum o suliță cu glife de luptă și hoarde întregi de *alagai* vedeau soarele în fiecare dimineață.

Liberi să se regrupeze noaptea, Andrahul și *Damaji* crezuseră că aveau astfel un mare avantaj, dar nu ținuseră cont de rușinea care-i copleșea pe războinicii rămași de partea lor când propriile

căpetenii nu le îngăduiau să ia parte la *alagai'sharak,* unde fiecare *Sharum* loial lui Jardir se acoperea de o nețărmurită glorie. Luptătorii dezertau în fiecare noapte și în Labirint erau primiți cu brațele deschise, fără să li se pună întrebări. În cele din urmă, nu mai rămăseseră nici măcar destul de mulți ca să apere palatul Andrahului. Oamenii lui Jardir cuceriseră poarta la scurt timp după răsărit și trecuseră în curând și dincolo de ușile palatului. Acum, între Primul Războinic și răzbunarea lui nu se mai afla decât un singur bărbat.

— Îți cer iertare, *Dama,* spuse Jardir, înclinându-se în fața lui Everal, dar ție nu-ți pot cere să te predai, așa cum le-am propus altora, căci ar putea avea cineva încredere într-un bărbat care nu e gata să moară ca să-și apere tatăl? E mai bine să-ți sfârșești viața cu onoare.

— Impostorule! strigă Everal, cu dispreț. Nu ești Izbăvitorul, ești doar un ucigaș c-o suliță furată! Fără ea n-ai fi nimic!

Jardir se opri brusc, ridicând mâna ca să-i țină pe loc pe războinicii din urma lui.

— Chiar crezi asta? întrebă.

Everal scuipă la picioarele lui.

— Dacă nu e adevărat, lasă arma jos și înfruntă-mă fără magia ei murdară.

— *Acha*! strigă Jardir, aruncându-i sulița.

Dama o prinse din reflex și făcu ochii mari când își dădu seama ce strângea în mână.

În el se schimbă ceva, Jardir îi remarcă subtila modificare a poziției și a stării de spirit. Poate ceilalți nu observaseră, dar pentru el era tot atât de limpede ca și cum i-ar fi spus-o *dama.* Până atunci se crezuse sortit pieirii, fusese hotărât doar să provoace cât mai multă suferință înainte de a-și găsi moartea. Acum avea în ochi un licăr de speranță, credea că l-ar fi putut ucide pe Jardir, punând astfel capăt rebeliunii care străpunsese inima Krasiei.

Jardir dădu din cap.

— Acum ai sufletul pregătit să-l întâlnească pe Everam cu onoare, spuse și atacă.

Everal era un maestru *sharusahk,* dar Evejahul le interzicea preoților să lupte cu sulița și, în toți anii petrecuți în Sharik Hora, Jardir nu văzuse pe nimeni încălcând această lege. Se aștepta ca *dama* să mânuiască arma cu stângăcie, fiind ușor de înfrânt.

Nu lăsa să se irosească niciun avantaj, îl învățase Khevat.

Dar Everal îl surprinse, folosind sulița ca pe un baston. *Dama* se apropie răsucind-o cu așa o viteză, încât nu se mai vedea și, în primele câteva clipe, Jardir nu izbuti decât să se ferească din calea lui. Mișcările lui Everal erau iuți și precise, atacurile curgeau lin unul dintr-altul, așa cum și era de așteptat din partea cuiva care-și petrecuse patru decenii în Sharik Hora. Întrebuință în cele din urmă și vârful suliței, crestând obrazul Primului Războinic și făcându-i o tăietură pe braț.

Jardir sfârși prin a-i descoperi ritmul atacurilor și izbuti, cu o mișcare rapidă, să-i răsucească brațul în jurul suliței și să-l rotească în loc, azvârlindu-l în celălalt capăt al încăperii, unde se izbi de o coloană și căzu cu forță pe podea.

Îl așteptă să se ridice și puse sulița jos. *Dama* făcu ochii mari.

— Ești un prost că renunți la avantaj, spuse, dar Jardir se mulțumi să zâmbească, fiindcă reușise să-și cântărească potrivnicul.

Se apropie cu brațele deschise și Everal îi ieși în întâmpinare, mai mult decât dornic de o luptă corp la corp.

În ochii războinicilor lipsiți de experiență, ceea ce urmă păru probabil o simplă încleștare în care forța avea să-și spună cuvântul, dar, în realitate, sutele de schimbări subtile de poziție și de răsuciri la fel de subtile erau *sharukin,* care urmăreau să întoarcă forța potrivnicului împotriva lui.

Jardir se apropia, încetul cu încetul, de o priză letală. Era de neevitat și văzu în ochii celuilalt că și el o știa.

— Imposibil! icni Everal când îi simți mâna în jurul gâtului său.

— *Dama,* îl lămuri Jardir, între vigoarea dobândită în lupta cu aerul și cea căpătată în lupta cu *alagai* există o diferență.

Trase cu putere și gâtul lui Everal se frânse cu un pocnet care stârni ecouri în încăpere.

•

Damaji erau adunați la baza tronului Andrahului. Își ridicară privirile atunci când oamenii lui Jardir sparseră ușile încăperii. Andrahul se ghemui, retrăgându-se spre spătarul Tronului de Cranii și strângându-i brațele cu atâta putere încât i se albiră încheieturile degetelor.

Jardir se uită cu ochi lacomi la grupul de bătrâni. Legea Evejan îi dădea fiecăruia dreptul să-l provoace, în drumul lui către tron,

la o luptă unu la unu. Și nu se temea de ei, dar nu voia să-i omoare.

— Ucide-i dacă trebuie, îi spusese Inevera, dar victoria ta va fi deplină dacă-i vei face să-și piardă dorința de a lupta.

Îi spusese chiar și ce să le ofere.

— *Damaji,* zise el, îl slujiți cu toții pe Everam cu credință și nu vreau să mă cert cu niciunul dintre voi. Vă cer doar să vă dați la o parte.

— Și ce-o să se-ntâmple cu noi după ce-o să te-așezi pe Tronul de Cranii? întrebă Kevera, din tribul Sharach.

Ca *Damaji* al celui mai mic trib din Krasia, era cel care trebuia să facă prima provocare.

Jardir zâmbi.

— Nimic, prietene. Vă temeți c-o să vă pierdeți palatele? Păstrați-le și purtați-le de grijă triburilor voastre, ca întotdeauna. Nu vă cer decât un gest simbolic de susținere.

Ochii lui Kevera se îngustară.

— Și care e acela?

— Al doilea fiu pe care mi l-a dăruit Qasha e *nie'dama,* spuse Jardir.

Kevera dădu din cap.

— Și încă unul promițător.

Jardir zâmbi iarăși.

— Te-aș ruga să-l ai mereu alături, ca să poată învăța totul de la tine.

— Și ca să-mi urmeze într-o bună zi, spuse Kevera, ca remarcă, nu ca o întrebare.

Jardir ridică din umeri.

— Dacă așa e *inevera.*

Se uită la ceilalți *Damaji* în timp ce îi cântăreau oferta și se minună din nou gândindu-se la minuțiozitatea planului Ineverei. Soțiile lui *dama'ting* fuseseră fertile, și zarurile preziseseră întotdeauna fără greș momentul potrivit pentru zămislire. În cel de-al patrulea an al căsătoriei, fiecare mireasă îi dăruise deja câte doi fii și o fiică și pântecele lor continuaseră să se rotunjească și după aceea. Acum avea în fiecare trib fii *nie'dama* care să preia turbanul negru după moartea purtătorului său actual, ceea ce urmau să facă și soțiile sale după ce aveau să se stingă din viață *dama'ting* din triburile lor.

Inevera pusese temelia accederii sale la putere cu mai bine de zece ani în urmă. Era… tulburător.

Damaji continuau să chibzuiască. Titlurile lor nu erau ereditare, dar mulți aveau fii și nepoți printre *dama* din triburile lor și nu era ceva neobișnuit ca turbanul negru să rămână în familie. Totuși, păstrându-și ei înșiși puterea, urcarea lui pe tron i-ar fi afectat mai puțin și, deși însemna să renunțe la visurile pe care și le făcuseră pentru fiii lor, era de preferat s-o facă, în loc să-i vadă c-o suliță împlântată în trup, cum ajungeau de obicei fiii dușmanilor tribului Kaji. Lui Jardir nu i-ar fi fost greu să respecte obiceiul, știau foarte bine. El, unul, n-avea motive să-și ofere propriii fii ca ostatici, decât ca un gest sincer de susținere a unității.

Pentru triburile de mai mică importanță, era de-ajuns.

— Shar'Dama Ka, spuse Kevera din tribul Sharach, înclinându-se și dându-se la o parte.

Ceilalți îi urmară exemplul, despărțindu-se în fața lui Jardir ca *ala* în fața plugului: *Damaji* triburilor Bajin, Anjha, Jama, Khanjin, Halvas și Shunjin îl lăsară să treacă fără să-l provoace. Jardir se încordă când se apropie de *Damaji* ai triburilor Krevakh și Nanji. Erau cele ale Observatorilor, extrem de loiale, cu propriile școli de *sharusahk,* considerate cele mai letale din Sulița Deșertului. Jardir simți voința lui Everam vibrând în el, simți că nu-i era teamă de niciun om, dar nu renunță la prudență, din respect pentru calitățile lor.

N-avea de ce să-și facă griji. *Damaji*-ii Observatorilor erau asemenea oricărui *Sharum* din triburile lor, preferau să observe și să dea sfaturi, nu să conducă. Făcură un pas într-o parte, lăsând între el și Tronul de Cranii doar trei dintre cei mai puternici *Damaji:* Enkaji din tribul Mehnding, Aleverak din Majah și Amadeveram din Kaji. Triburile lor aveau zeci de *dama,* printre care se numărau fiii și nepoții lor. N-aveau să se predea ușor.

Enkaji din Mehnding era un bărbat bine clădit, încă robust la cincizeci și cinci de ani. Era cunoscut și ca un om de o inteligență ieșită din comun, conducător al unui trib de constructori de mașini de luptă. Tribul lui o fi fost mic, dar el era mai bogat decât *Damaji*-ii din triburile Majah și Kaji la un loc și nu era un secret că avea de gând să-și lase întreaga bogăție celui mai mare dintre fiii săi.

Ochii li se întâlniră și, pentru o clipă, Jardir se gândi că avea să-l provoace. Se pregătea deja de luptă când *Damaji* râse cu tristețe și-și desfăcu brațele într-o plecăciune exagerată în timp ce elibera calea către tron.

Urma majahul Aleverak. Era foarte bătrân, de aproape optzeci de ani, dar asta nu-l împiedică să se-ncline și să ia o poziție de *sharusahk.* Jardir dădu din cap și, în spatele lui, războinicii și *Damaji* se îndepărtară, lăsând loc pentru înfruntare.

Sharum Ka se înclină adânc.

— Mă onorezi, *Damaji*, spuse, intrând și el într-o postură *sharusahk.*

Se simțea impresionat fiindcă bătrânul era încă în viață și, cu atât mai mult, fiindcă își păstrase spiritul războinic. Merita o moarte onorabilă.

— Începeți! strigă Amadeveram, și Jardir atacă, cu gândul să se-ncleșteze într-o luptă corp la corp și s-o încheie repede și fără vărsare de sânge.

Și-ar fi putut sili potrivnicul să se recunoască învins, rămânând în viață.

Dar Aleverak îl surprinse când se răsuci brusc și mult mai repede decât l-ar fi crezut în stare. Îl prinse de braț și-i folosi propriul elan împotriva lui.

Simțindu-și încheieturile urlând, Jardir n-avu de ales, încetă să mai opună rezistență și se lăsă aruncat. Căzu pe spate și mulțimea din jur icni, uluită. Aleverak se apropie cu iuțeală și-și repezi către gâtul lui călcâiul osos, dar Jardir i-l prinse cu ambele mâini și i-l răsuci în direcția opusă, ridicându-se în același timp.

În loc să se opună răsucirii, Aleverak sări, urmând-o, și folosi din nou forța lui Jardir împotriva lui, lovindu-l în gură cu piciorul liber. Primul Războinic se trezi din nou izbind podeaua de marmură, cu potrivnicul său încă în picioare.

Toată lumea privea acum lupta cu mare interes. Cu o clipă în urmă, nu fusese vorba decât de o moarte onorabilă oferită unui bătrân – o notiță pe marginea istorisirii triumfului lui Jardir. Dar tot ce clădise acesta din urmă până atunci era brusc în pericol. Fiii lui erau încă prea tineri ca să se poată feri de cuțitele dușmanilor dacă nu-i apăra tatăl lor. Pe tronul lui, Andrahul se aplecă în față, privind încordat.

Aleverak atacă iarăși, dar Jardir reuși să se ridice la timp. De data asta se propti bine pe picioare, având grijă să nu-i mai

ofere bătrânului niciun strop de putere pe care să-l întoarcă împotriva lui. Loviturile lui Aleverak erau extrem de iuți, dar reuși totuși să le pareze pe primele două. A treia oară se lăsă lovit în schimbul avantajului de a prinde brațul majahului într-o strânsoare de fier.

Damaji nu-i oferi energie, dar, dacă trupul lui bătrân nu mai era decât piele întinsă pe oase, Jardir era numai mușchi, un luptător în floarea vârstei. N-avea nevoie să fure forța cuiva cu greutatea împuținată sub apăsarea anilor.

Se aplecă și se roti brusc, azvârlindu-l pe Aleverak de lângă el. *Damaji* se răsuci, urmărind mișcarea, fără să-și piardă echilibrul când ajunse în aer, și Jardir știu că avea să cadă în picioare și s-atace iarăși.

Așa că nu-i eliberă brațul, ci se aplecă sub el, ca să-l răsucească mai tare, apoi, când bătrânul izbi podeaua, își puse un picior pe spatele lui. Trase cu putere și, când umărul lui Aleverak pocni, imensul tavan boltit trimise spre ei ecoul. Osul sfâșie robele albe ale bătrânului, care se înroșiră într-o clipă.

Jardir se pregăti să-l ucidă repede, înainte ca durerea să-l facă neom, dar *Damaji* nu țipă și nu se dădu bătut. Jardir îi întâlni ochii în timp ce se străduia să se ridice și văzu o concentrare care nega orice durere. Onoarea lui deveni nemărginită când adoptă o nouă postură, cu brațul stâng înainte și cu dreptul atârnându-i fără vlagă, răsucit și însângerat.

— Nu mă poți opri să urc pe Tronul Craniilor, *Damaji,* spuse Jardir, în vreme ce se învârteau încet unul în jurul altuia. Și cea mai mare parte a tribului tău mi-a jurat deja credință. Ascultă glasul rațiunii, te implor. Ție și fiilor tăi vă place mai mult s-ajungeți în mormânt decât să-i fiți sfetnici lui Shar’Dama Ka?

— Ca și mine, fiii mei nu vor trece tribul sub supunerea ta fără luptă, răspunse Aleverak.

Jardir știa că spunea adevărul, dar nu se simțea înclinat să-l ucidă. Prea mulți oameni de onoare muriseră deja și, cu Sharak Ka atât de aproape, Ala nu se putea lipsi de niciunul. Gândurile i se întoarseră spre Par’chin, zăcând cu fața în jos în nisip, și rușinea îi aduse pe buze îndurarea.

— După moartea ta, îți voi lăsa fiii să-i provoace, o singură dată, pe ai mei, propuse, în cele din urmă. Să-și hotărască ei înșiși soarta.

Dinspre *Damaji*-ii care se predaseră se auziră șoapte grele de furie, dar Jardir le aruncă o privire aspră.

— Tăcere! tună, și toți amuțiră.

Jardir se întoarse spre Aleverak.

— O să-mi fii alături, *Damaji,* când Krasia se va reînălța spre glorie?

Aleverak era din ce în ce mai palid din cauza pierderii de sânge. Dacă nu accepta, trebuia să-l ucidă repede, ca să poată muri în picioare.

Dar bătrânul se înclină, cu ochii la umărul său însângerat.

— Îți accept oferta, deși provocarea s-ar putea să vină mai curând decât crezi.

Încă un adevăr. Maji, fiul majah al lui Jardir, n-avea decât unsprezece ani și n-ar fi putut ține piept unuia dintre fiii lui Aleverak, dacă rana îi aducea acestuia moartea.

— Hasik, condu-l pe *Damaji* Aleverak la *dama'ting,* să-l îngrijească rana, porunci el.

Hasik se apropie, dar Aleverak ridică mâna.

— Voi rămâne aici până la sfârșit, spuse el, și să hotărască Everam dacă astăzi trăiesc sau mor.

Îndârjirea din glasul lui îl ținu pe Hasik la distanță, iar Jardir încuviință tăcut și se întoarse spre Amadeveram, ultimul *Damaji* rămas între el și Andrahul ghemuit pe tron.

Amadeveram era mai tânăr decât Aleverak, dar trecuse totuși de șaptezeci de ani. Însă Jardir știa că nu era cazul să-l subestimeze, mai ales după vigoarea de care dăduse dovadă cel mai vârstnic dintre preoți.

— Pe mine va trebui să mă ucizi, spuse Amadeveram. Nu mă las cumpărat cu făgăduieli mieroase.

— Îmi pare rău, *Damaji,* spuse Jardir, înclinându-se, dar o să fac ce trebuie pentru unirea triburilor.

— Poți să mă ucizi acum sau când va ajunge fiul tău la vârsta bărbăției, dar tot omucidere o să fie.

— Până atunci o să fii mort oricum, bătrâne, se răsti Jardir. Ce importanță are?

— Suveranitatea tribului Kaji e importantă! strigă Amadeveram. Am stat pe Tronul Craniilor o sută de ani și-o să mai stăm încă o sută!

— Nu, ripostă Jardir, n-o să se-ntâmple. Am să pun capăt împărțirii în triburi. Krasia va fi din nou unită, ca pe vremea lui Kaji.

— Rămâne de văzut, nu se lăsă Amadeveram, adoptând o postură *sharusahk.*

— Everam te va primi cu brațele deschise, spuse Jardir, cu toată convingerea, înclinându-se. Ai suflet de *Sharum.*

•

Peste mai puțin de un minut, Jardir își ridică privirea spre Andrahul îngrozit de pe tron.

— Faci de ocară craniile războinicilor curajoși pe care-ți stă fundul gras, spuse. Vino jos, să terminăm odată.

Andrahul nici măcar nu încercă să se ridice, părând în schimb să se afunde mai mult în jilțul imens. Jardir se încruntă, luă sulița lui Kaji și urcă apoi cele șapte trepte ale Tronului de Cranii.

— Nu! strigă Andrahul, făcându-se ghem și ascunzându-și fața când Jardir înălță sulița.

De mai bine de doisprezece ani, de când își găsise, în propriul pat, soția împreunându-se cu bărbatul gras, pentru Jardir nu trecuse nici măcar o singură zi în care să nu se vadă omorându-l. Zarurile Ineverei îi spuseseră că va exista un moment al răzbunării și el se agățase cu disperare de profeție. Numai *alagai'sharak* izbutea să i-o alunge din minte și onoarea lui primea o lovitură la fiecare răsărit care-l găsea pe Andrah în viață. De câte ori repetase vorbele pe care-avea să i le spună în mult așteptata clipă?

Însă un val de scârbă îi umplea acum gâtlejul, ca o revărsare de fiere. Jalnicul ghem de carne dinaintea ochilor săi condusese Krasia de mai mult timp decât își putea aduce el aminte și n-avea nici măcar curajul să-și privească moartea în față. Valora mai puțin decât un *khaffit.* Chiar mai puțin decât porcii murdarii din care se înfrupta un *khaffit.* Nu merita să i se vorbească. Îl ucise fără să simtă nicidecum satisfacția din fanteziile sale. Să scape lumea de un astfel de om era, mai presus de orice, un act de clemență.

•

Roba albă a Andrahului era pătată de sânge când Jardir și-o puse peste veșmintele sale negre, de *Sharum.* Simți toți ochii din sala tronului țintuindu-l, dar își îndreptă spatele sub povara privirilor și se întoarse să le țină piept.

Aleverak era acum întins pe podea, *Dama* Shevali apăsându-i rana. Amadeveram zăcea, mort, la jumătatea treptelor. Jardir se aplecă și-i luă de pe cap turbanul negru.

— *Dama* Ashan din tribul Kaji, ieși în față! porunci el.

Ashan se opri la baza treptelor și îngenunche, cu ambele mâini și cu fruntea pe podea. Jardir ridică turbanul alb al prietenului său și-l înlocui cu cel negru, de *Damaji.*

— *Damaji* Ashan va conduce tribul Kaji, anunță apoi, și le poate lăsa turbanul negru fiilor dăruiți lui de sora mea Imisandre.

Îl îmbrățișă pe Ashan ca pe un frate.

— Războiul la lumina zilei s-a încheiat, spuse Ashan.

Jardir clătină din cap.

— Nu, prietene. Nici măcar n-a început. Ne vom reface puterile, vom umple pântecele femeilor noastre și ne vom pregăti pentru Sharak-ul sub Soare.

— Vrei să spui că…? întrebă Ashan.

— Vom merge în Nord, răspunse Jardir, să cucerim ținuturile verzi și să-i ducem pe bărbații lor la luptă, la Sharak Ka.

Dinspre ceilalți *Damaji* se auzi un icnet, dar nimeni nu îndrăzni să-i pună vreo întrebare.

O clipă mai târziu, războinicii care păzeau intrarea se traseră într-o parte și într-alta, cu răsuflările tăiate. Prin deschidere se scurseră în încăpere *Damaji'ting* și soțiile lui Jardir. Legea Evejah îi interzicea oricărui bărbat să-i facă vreun rău uneia dintre ele, așa că puterea Primului Războinic asupra lor era limitată, dar își țeseau propriile intrigi în pavilionul lor, unde Inevera dăduse dovadă de aceeași iscusință cu care manipula politica bărbaților. Toate soțiile lui purtau pe cap un acoperământ negru cu văl alb care le cobora peste robele albe de *dama'ting,* semn că fiecare avea să fie următoarea *Damaji'ting* a tribului său. Jardir n-avea idee cum izbutise asta Inevera.

Belina, soția lui din tribul Majah, se desprinse din grupul celorlalte și alergă spre Aleverak. Jardir își recunoștea soțiile dintr-o singură privire, chiar și când robele le acopereau. Qasha nu-și putea ascunde rotunjimile, așa cum nu-și putea ascunde Umshala înălțimea. Pe Belina o recunoștea după mers, la fel de ușor ca atunci când îi privea chipul. *Damaji'ting* din tribul ei o urma, părând mai degrabă novicea decât maestra.

În prima clipă, pe Inevera nu o zări nicăieri, dar își auzi curând războinicii icnind și îi văzu crispându-se de spaimă. Își ridică privirea și își văzu Prima Soție făcându-și intrarea – dar arătând așa cum n-ar fi trebuit s-apară decât în fața lui. Strălucitor coloratul ei acoperământ de cap și vălul erau diafane, ca și materialul subțire care-i plutea în jurul trupului ca un fum, neascunzându-i nici cel mai neînsemnat amănunt al frumuseții. O plasă de aur îi strângea părul negru ca noaptea, uns cu uleiuri aromate. Bijuterii din pietre prețioase și aur glifat îi acopereau brațele și picioarele, însoțindu-i mișcările cu clinchetul lor. Nu purta niciun însemn al castei sau al rangului. Numai punga cu *hora*, legată la cingătoare, spunea că era mai mult decât dansatoarea de pernă favorită a unui *Damaji* bogat.

Pluti prin încăpere atrăgând toate privirile – atât pe cele uluite ale bărbaților rămași cu gura căscată, cât și pe ale *Damaji'ting,* care o cântăreau cu răceală. Când se apropie de el, Jardir nu-și simți doar obrajii arzând, ci și trupul cuprins de pofte care ar fi trebuit păstrate pentru camera de culcare. Încercă să-și păstreze sângele-rece, dar Inevera veni drept la el, își împinse vălul într-o parte și îl sărută apăsat. Își înfășură în jurul lui trupul catifelat, de parcă ar fi pozat pentru o statuie, însemnându-l în fața tuturor, așa cum însemnă o cățea un cotlon.

— Pe abisul lui Nie, ce mai pui la cale? șopti el tăios.

— Le aduc aminte că Shar'Dama Ka nu e obligat să trăiască după legile oamenilor, răspunse. Dacă vrei, ia-mă chiar aici, pe Tronul de Cranii, în văzul tuturor. Nimeni nu va cuteza să protesteze.

Își strecură mâna între picioarele lui, mângâindu-l ușor. Jardir icni.

— O să protestez *eu,* șuieră, împingând-o la o lungime de braț distanță.

Ea ridică din umeri, zâmbi larg și îi mângâie obrajii.

— Întreaga Krasie se bucură de izbânda ta de azi, bărbate, spuse, cu voce sonoră, ca s-o audă toată lumea.

Jardir știa că ar fi trebuit să-i răspundă în același stil, ținând o cuvântare cutezătoare, dar astfel de manevre politice continuau să-l îngrețoșeze și avea alte griji.

— Va trăi? întrebă, arătând către Aleverak.

Bătrânul *Damaji* pierduse îngrozitor de mult sânge și brațul lui răsucit era un dezastru.

Belina clătină din cap.

— Mă îndoiesc, bărbate, răspunse, plecându-și fruntea ca o nevastă cuviincioasă – așa cum soțiile lui *dama'ting* nu mai făcuseră niciodată.

— Salvează-l, murmură Jardir la urechea Ineverei.

— Pentru ce? șopti ea, prin văl, numai pentru auzul lui. E încăpățânat și prea puternic. E mai bine să scăpăm de el.

— I-am făgăduit că, după ce moare, urmașul lui poate revendica palatul tribului, provocându-l la luptă pe Maji.

Ochii ei aproape că ieșiră din orbite.

— Ce-ai făcut?!

Toată lumea se uită la ea, dar privirea uluită îi dispăru cât ai clipi și trupul i se destinse iarăși. Se îndepărtă de Jardir și coborî treptele agale, legănându-și șoldurile vizibile sub veșmintele diafane și atrăgând privirile tuturor bărbaților din sală. Onoarea lui Jardir urlă, îndemnându-l să scoată toți ochii încântați de ceea ce ar fi trebuit să fie numai al lui.

Belina și *Damaji'ting* majahă se înclinară adânc și se retraseră din calea ei.

— Damajah, o salutară, într-un glas.

Când termină ea de cercetat rana, Aleverak leșinase deja din pricina pierderii de sânge. Inevera se ridică și se uită la războinici.

— Trageți toate draperiile și închideți toate ușile, le ceru și, pe când cei mai mulți *Sharum* alergau să-i îndeplinească porunca, îi puse pe ceilalți s-o înconjoare pe ea și pe bătrânul rănit, stând cu spatele și unindu-și scuturile ca să-i cufunde în beznă.

În încăperea întunecată, Jardir văzu strălucirea palidă a *alagai hora* pulsând prin golurile din zidul viu, însoțită de sunetul ritmat al rugăciunilor psalmodiate de Inevera. Lumina palpită preț de câteva minute, sub privirile pline de venerație ale tuturor.

Inevera porunci ceva și cercul de *dal'Sharum* se deschise. Războinicii se grăbiră să descopere ferestrele, reumplând încăperea de lumină, și toată lumea îl văzu pe *Damaji* Aleverak întins lângă Inevera. Era dezgolit până la brâu, își pierduse paloarea cadaverică și respira liniștit. Rana dispăruse, nici urmă de os sau de sângerare, nu se zărea nici măcar o cicatrice. Tot umărul era acoperit de piele netedă.

Piele netedă acolo unde ar fi trebuit să existe un braț. Un braț care nu se zărea nicăieri.

— Everam a primit brațul lui *Damaji* Aleverak ca simbol al supunerii lui, dădu de știre Inevera, cu voce puternică. Aleverak e iertat fiindcă s-a-ndoit de Izbăvitor și, dacă de acum înainte va urma adevărata cale a lui Everam, își va recăpăta în paradis brațul pierdut.

Se întoarse la Jardir, înfășurându-se în jurul lui încă o dată.

— Bărbatul meu trebuie să-și răcorească sângele după o victorie precum cea de azi, spuse, din nou cu voce tare, adresându-se întregii încăperi. Lăsați-ne singuri, trebuie să-i port de grijă între patru ochi, așa cum numai o soție o poate face.

Bărbații uluiți își uniră vocile într-un murmur. Nu se mai auzise ca vreo femeie, fie ea și *dama'ting,* să fi dat o astfel de poruncă unor *Damaji.* Se uitară cu toții la Jardir și, fiindcă el nu o contrazise, se văzură nevoiți să i se supună.

•

— Ești idiot? se răsti Inevera, după ce rămaseră singuri. Pui în primejdie puterea ta asupra majahilor – ca să nu mai vorbesc de fiul tău – și pentru ce?

El observă că-l pusese pe Maji pe locul doi.

— Nu m-aștept să-nțelegi de ce trebuia s-o fac.

— Da? făcu ea, cu venin în glas. Prin urmare, ți-ai luat ca *Jiwah Ka* o proastă? De ce n-ar putea înțelege motivul înțelept al hotărârii tale?

— Pentru că ține de onoare! se răsti Jardir. Și ai dovedit că nu-ți irosești nici măcar o singură clipă ca să te gândești la astfel de lucruri prostești.

Ea îi aruncă o privire aspră, apoi își desprinse ochii de ai lui și își regăsi seninătatea de *dama'ting.*

— Nu contează. De urmașii lui Aleverak ne vom ocupa între timp.

— N-o să te-amesteci în asta. Maji va trebui să demonstreze că e mai puternic.

— Și dacă va da greș?

— Atunci, va însemna că Everam nu vrea să-i conducă el pe majahi.

Inevera păru gata să riposteze, dar se mulțumi să clatine din cap.

— Pierderea nu e totală. Se va duce vestea că l-ai ologit pe Aleverak, dar l-ai lăsat să trăiască pentru a te sluji, și asta va fi în folosul legendei tale.

— Vorbești ca Abban, murmură Jardir.

— Poftim? întrebă ea, deși Jardir știa că-l auzise foarte bine.

— Ajunge, spuse el. Fapta s-a săvârșit și nu mai e nimic de făcut. Acum pune-ți o robă decentă și un văl înainte de a umple mințile oamenilor mei de gânduri impure.

— Sfidător ca de obicei, comentă Inevera, dar zâmbi în spatele vălului transparent, părând mai degrabă amuzată decât iritată. Evejahul poruncește ca femeile să poarte văluri ca să nu jinduiască niciun bărbat la ceea ce nu-i aparține, dar tu ești Izbăvitorul. Cine-ar cuteza să-ți jinduiască femeia? N-aș avea de ce să mă tem nici dac-aș umbla goală pe străzi.

— Poate că n-ai avea de ce să te temi, dar care-ar fi câștigul dacă te-ai dezgoli, ca o târfă, în văzul tuturor?

Inevera strânse din sprâncene, deși fața îi rămase calmă.

— Îmi dezgolesc fața ca să nu mă confunde nimeni. Îmi dezgolesc trupul ca să crească puterea ta, ca să se știe că ești atât de plin de vigoare bărbătească încât până și femeia căreia i se supun *Damaji'ting* trebuie să fie gata să-ți ofere plăcere în orice clipă.

— O altă amăgire, spuse Jardir, obosit, așezându-se pe tron.

— Nicidecum, toarse Inevera, alunecându-i pe genunchi. Sunt pe de-a-ntregul pregătită să satisfac poftele lui Shar'Dama Ka.

— O spui ca și cum ar fi o corvoadă, zise Jardir. Un preț plictisitor al puterii.

— Nu chiar atât de plictisitor, susură ea, plimbându-și un deget în josul pieptului lui.

Îi desfăcu pantalonii și se pregăti să-l încalece.

Jardir nu putea să nege că frumusețea Ineverei îi stârnise poftele, dar simțea sub el Tronul de Cranii și își ridică privirea când ea se lăsă asupra lui, aproape la fel cum stătuse deasupra Andrahului. Omorându-l, nu izbutise să-și șteargă imaginea aceea din minte. Îl bântuia ca un spirit căruia i se interzicea trecerea în viața de apoi. Oare atingerea bărbatului gras îi trezise într-adevăr pasiunea sau suspinele și unduirile ei nu fuseseră decât o altă mască, aidoma vălului opac pe care și-l lepădase? Jardir pur și simplu nu știa.

Se ridică în picioare, săltând-o de deasupra lui.

— Acum n-am chef de-așa ceva.

Inevera făcu ochii mari, dar își păstră calmul.

— Asta e de altă părere, zise, prinzându-i bărbăția întărită.

Jardir o îndepărtă.

— N-o las să mă conducă, răspunse, strângându-și din nou pantalonii în jurul trupului.

Ea îl măsură cu privirea unui șarpe încolăcit și, pentru o clipă, el crezu că avea să-l atace, însă seninătatea de *dama'ting* reapăru. Inevera ridică din umeri, ca și cum refuzul lui n-ar fi avut nicio importanță, și coborî treptele tronului cu șoldurile unduind.

•

Hasik atinse cu fruntea podeaua de marmură din fața Tronului de Cranii.

— L-am adus pe *khaffit,* Izbăvitorule, spuse cu dezgust.

Când Jardir dădu din cap, gărzile deschiseră ușa și Abban intră șchiopătând. Odată ce ajunse aproape de tron, Hasik îl îmbrânci înainte, vrând să-l trântească în genunchi, dar el se sprijini cu iuțeală în cârjă și izbuti, cumva, să rămână în picioare.

— Îngenunchează în fața lui Shar'Dama Ka! se răsti Hasik, dar Jardir ridică o mână, liniștindu-l.

— Dacă trebuie să mor, măcar lăsați-mă să mor în picioare, spuse Abban.

Jardir zâmbi.

— Ce te face să crezi că vreau să te omor?

— Nu sunt un alt fir desprins din urzeală, care trebuie retezat? Ca Par'chin, înaintea mea?

Hasik mârâi și strânse mai tare sulița, cu ochii plini de o furie ucigașă.

— Lăsați-ne singuri, spuse Jardir, fluturându-și scurt mâna către Hasik și către ceilalți războinici din gardă.

După ce i se supuseră, coborî de pe tron și se opri în fața lui Abban.

— Spui lucruri care-ar trebui să rămână nerostite, zise încetișor.

— Era prietenul tău, Ahmann, îi reaminti Abban, ca și cum nu l-ar fi auzit. Dar, pe de altă parte, presupun că și eu am fost.

— Par'chin ți-a arătat sulița, înțelese brusc Jardir. Tu, un *khaffit* gras și rânjit, ai avut Sulița lui Kaji în fața ochilor înaintea mea!

— Da, recunoscu Abban, am știut ce era. Dar nu i-am furat-o, deși puteam. Poate că sunt un *khaffit* gras și rânjit, dar nu sunt hoț.

Jardir râse.

— Nu ești hoț? Abban, exact asta ești! Furi relicve de la morți și-nșeli oamenii în bazar în fiecare zi!

Negustorul ridică din umeri.

— Nu e o crimă s-aduni lucruri despre care nu spune nimeni că-i aparțin, iar tocmeala e un alt fel de luptă, care nu-l dezonorează pe învingător. Eu vorbesc despre uciderea unui om – a unui prieten – ca să iei ceea ce-i aparține.

La asta, Jardir mârâi și mâna îi zvâcni, înfigându-se în gâtul lui Abban. Negustorul gras icni și trase de degetele lui, dar era ca și cum ar fi încercat să-ndoaie oțel. Genunchii i se muiară și-și sprijini toată greutatea într-o mână, dar Jardir îl ridică. Fața începu să i se-nvinețească.

— N-o să-mi las onoarea pusă la îndoială de un *khaffit,* spuse Jardir. Le sunt loial mai întâi Krasiei și lui Everam, și abia apoi prietenilor, oricât de neînfricați ar fi. *Tu* cui îi ești loial, Abban? Măcar pui vreodată pe cineva mai presus decât apărarea pielii de pe hoitul tău gras?

Îi dădu drumul negustorului, care căzu pe podea, icnind în timp ce se străduia să respire.

— Ce contează? întrebă, câteva clipe mai târziu, cu voce gâtuită. Par'chin fiind mort, Krasia nu mai are nevoie de mine.

— Par'chin nu e singurul verdean din lume, răspunse Jardir, și niciun krasian nu cunoaște ținuturile verzi mai bine decât *khaffit*-ul Abban. Încă-mi mai ești de folos.

Abban înălță dintr-o sprânceană.

— De ce? întrebă, cu spaima dispărută din voce.

— Nu sunt obligat să răspund la întrebările tale, *khaffit.* Oricum o să-mi spui ceea ce vreau să aflu.

— Firește, încuviință Abban cu o înclinare a capului, dar ar fi mai ușor să-mi răspunzi pur și simplu la întrebare în loc să-ți chemi călăii și să culegi cuvinte dintre urletele mele.

Jardir îl studie o clipă, apoi clătină din cap și nu putu să nu chicotească.

— Uitasem că-ți descoperi curajul când simți mirosul câștigului, spuse, întinzând o mână ca să-l ridice pe celălalt în picioare.

Abban se înclină zâmbind.

— *Inevera,* prietene. Suntem toți așa cum ne-a zămislit Everam.

Pentru o clipă, toți anii scurși dispărură și rămaseră, unul pentru altul, ceea ce fuseseră cândva.

— O să-ncep Sharak-ul sub Soare, Războiul la lumina zilei, îl lămuri Jardir. Așa cum a făcut-o Kaji înaintea mea, o să cuceresc ținuturile verzi și-o să le unesc pentru Sharak Ka.

— Un plan ambițios, comentă Abban, cu o tentă de respect îndoielnic în glas.

— Crezi că n-o pot face? Sunt Izbăvitorul!

— Nu, Ahmann, nu ești, spuse Abban, cu voce scăzută. Dacă a fost cineva, atunci știm amândoi că a fost Par'chin.

Jardir îi aruncă o privire cruntă și el i-o întoarse, parcă provocându-l să-l lovească.

— Deci n-o să m-ajuți de bunăvoie, concluzionă Jardir.

Abban zâmbi.

— N-am spus nicidecum asta, prietene. Războiul aduce profituri mari.

— Dar nu crezi că am sorți de izbândă.

Abban ridică din umeri.

— Ținuturile din Nord sunt mult mai întinse decât crezi, Ahmann, și mult mai populate decât Krasia.

Jardir se încruntă.

— Te îndoiești că oricare zece sau chiar oricare o sută de nordici lași se pot măsura chiar și cu un singur *dal'Sharum*?

Abban clătină din cap.

— Nu pun niciodată la îndoială faptele mărețe, cum sunt bătăliile. Dar sunt *khaffit* și pun la îndoială lucrurile mărunte. Îl fixă pe Jardir cu o privire sarcastică. Cum sunt proviziile de hrană și de apă de care ai nevoie ca să traversezi deșertul. Oamenii pe care trebuie să-i lași în urmă, să apere Krasia și teritoriile cucerite. Căruțele pline de *khaffit* care să se ocupe de nevoile armatei și de femei care să satisfacă poftele războinicilor. Și cine va apăra femeile și copiii lăsați acasă? *Dama*? În ce vor transforma orașul ăsta în lipsa ta?

Jardir îl privi surprins. Într-adevăr, în visurile lui pline de victorii în luptă, astfel de lucruri păruseră prea lipsite de importanță ca să conteze. Inevera îi pregătise ascensiunea cu o iscusință fără pereche, dar, cumva, se îndoia că se gândise la astfel de lucruri. Se uită la Abban cu un nou respect.

— Vistieria mea se va deschide larg pentru cel în stare să ia în grijă astfel de lucruri mărunte.

Abban zâmbi, cu cea mai adâncă plecăciune pe care i-o îngăduia cârja.

— Va fi o plăcere să-l slujesc pe Shar'Dama Ka.

Jardir dădu din cap.

— Vreau să pornesc peste trei veri. Îl cuprinse pe Abban cu brațul, trăgându-l aproape, ca pe un vechi prieten, și, cu buzele la numai câțiva centimetri de urechea lui, adăugă mai încet: Și dac-o să-ncerci vreodată să mă-nșeli, cum îți stă în obicei în bazar, o să-ți tăbăcesc pielea și-o să fac din ea un sac pentru balegă. Nu uita că ți-am făgăduit asta.

Abban păli și se grăbi să facă semn că înțelesese.

— N-o să uit niciodată.

10.

KHA'SHARUM

331 D.Î.

Jardir șuieră, îmbrățișând durerea.

— Te fac să suferi? întrebă Inevera.

— În Labirint m-am ales cu răni mult mai dureroase, se încruntă el. Dar dacă-ți alunecă mâna spre un tendon…

Inevera pufni.

— Știu mult mai bine decât tine, bărbate, cum este așezată carnea pe un om. Ce fac acum nu diferă de dăltuirea *alagai hora.*

Jardir aruncă o privire spre tava de argint cu fâșiile subțiri de carne pe care i le tăiase din palmă. Lăsă usturimea să treacă prin el când Inevera îngrămădi ierburi în răni.

— Nu pot pricepe de ce e nevoie de așa ceva.

— După cum scrie în Canonul luat de la un mesager nordic din temniță, verdenii cred că Izbăvitorul va avea pe trup semne de neîndurat pentru miezingii, îl lămuri Inevera.

Îi eliberă mâna și el și-o ridică în fața ochilor, minunându-se de precizia glifei pe care i-o tăiase în carne.

— Va avea efect? întrebă, strângându-și palma, de probă.

Inevera dădu din cap.

— După ce-o să termin, atingerea ta o să-i facă unui *alagai* mai mult rău decât o lovitură cu Sulița lui Kaji.

Pe Jardir îl străbătu un fior de plăcere. Îl îmbăta gândul că s-ar fi putut lua la trântă cu un demon, când și cum ar fi vrut să-l ucidă cu mâinile goale.

Inevera abia terminase cu bandajul când în sala tronului intră Ashan, urmat de fiul său Asukaji și de al doilea fiu al lui Jardir, Asome. Cei doi tineri purtau deja robe albe, de *dama,* dar erau sânge din sângele Izbăvitorului și nimeni nu cuteza să pună asta sub semnul îndoielii.

— Izbăvitorule, spuse Ashan, în semn de salut, cu o plecăciune. A sosit *khaffit*-ul – scuipă el cuvântul ca și cum i-ar fi simțit gustul scârbos pe limbă – cu rapoartele lui.

Jardir dădu din cap și Abban intră șchiopătând, sprijinit în cârja lui de fildeș, în formă de cămilă, în timp ce Inevera se așeza la picioarele lui Jardir. *Damaji* Aleverak intră după negustor, cu mâneca dreaptă a robei goală, prinsă la spate. Maji, fiul lui Jardir, încă în *bido,* mergea în spatele lui. Se opriră amândoi în dreapta Tronului de Cranii, alături de Ashan, Asukaji și Asome.

Abban se înclină și scoase din centură o sticluță. I-o aruncă lui Jardir.

— *Dama* Qavan din tribul Mehnding mi-a cerut să-ți dau asta, spuse.

Jardir prinse sticluța și o privi curios.

— Ți-a cerut să-mi dai asta?

— Oricum, conținutul ei. Amestecat în mâncare sau în băutură.

Inevera smulse sticluța din mâna lui Jardir, scoase dopul și mirosi. Își puse o picătură pe vârful degetului și o gustă.

— Venin de aspidă de galerie, spuse, scuipând. De-ajuns ca să omoare zece bărbați.

Jardir se uită pieziș la Abban.

— Cât ți-a plătit?

Negustorul zâmbi, ridicând o pungă plină, zornăitoare.

— Prețul recunoștinței unui *Damaji.*

Jardir dădu din cap. *Damaji* Enkaji al tribului Mehnding îl susținea cu vorba în public, dar aceea nu era prima încercare de asasinat pusă la care de un favorit de-al lui.

— O să poruncesc să fie arestat și interogat *Dama* Qavan, spuse Ashan.

— E pierdere de timp, îi atrase atenția Abban. N-o să-l trădeze pe *Damaji* dacă-l torturați. E mai bine să fie lăsat în pace.

— Nu ți-a cerut nimeni părerea, *khaffit*! mârâi *Damaji* Aleverak, făcându-l pe Abban să tresară vizibil. Nu-l putem lăsa să trăiască și să-și continue comploturile împotriva lui Shar'Dama Ka.

— Dreptatea ar putea fi de partea *khaffit*-ului, bărbate, se amestecă Inevera, atrăgându-și privirea scandalizată a lui Aleverak ori de câte ori cuteza să-și spună părerea în fața Tronului Craniilor. Abban i-ar putea spune lui Qavan că ai înghițit otrava și nu te-ai ales decât cu niște crampe, și ar putea s-o zică și în bazar, ca să se-audă peste tot. Ai grijă să se afle că ești de neînfrânt, și până și cel mai curajos asasin s-ar putea răzgândi.

— *Damajah* e înțeleaptă, spuse Abban, cu o plecăciune.

El și Inevera erau plămădiți din același aluat; îi învârteau pe alții pe degete după voința lor. Jardir văzu ochii *khaffit*-ului zvâcnind pentru o clipă către ea, sorbindu-i frumusețea expusă fără opreliști. Își reținu o răbufnire de furie. Inevera spusese că ar fi trebuit să se simtă mai puternic fălindu-se cu ce râvneau alții, dar chiar și după doi ani opusul era tot adevărat.

Dar, fie că îi plăcea sau nu, atât Abban, cât și Inevera aveau talente care-i erau necesare și de care *dama* și *Sharum* duceau mare lipsă. Socotelile lui Abban și zarurile Ineverei nu spuneau decât adevărul brutal, pe când orice alt om din Krasia se străduia din răsputeri să-i spună numai ce credea că ar fi vrut el s-audă, chiar dacă în asta nu era nici urmă de adevăr.

Așa că Jardir ajunsese să depindă de cei doi, și o știau amândoi și continuau să se-mbrace ciudat, împodobindu-se cu zorzoane aurite, ca și cum l-ar fi provocat să-i pedepsească.

— *Damaji* Enkaji e puternic, Izbăvitorule, îi reaminti Abban, abilitățile inginerești ale tribului lui sunt esențiale pentru pregătirile tale de război. L-ai umilit deja, neprimindu-l printre sfetnicii tăi apropiați. Poate că acum nu e momentul potrivit să pleci pe urme care te-ar putea conduce la el, silindu-te să treci la fapte în văzul tuturor.

— Savas n-a ajuns încă la vârsta la care ar putea deveni *Damaji* al tribului Mehnding, adăugă Inevera, vorbind despre fiul Mehnding al lui Jardir. Nu vor urma un băiat încă în *bido.*

Aveau dreptate. Dacă-l omora pe Enkaji înainte de a-și dobândi Savas roba albă, turbanul ar fi trecut pur și simplu la unul dintre fiii celui ucis, care l-ar fi dușmănit la fel de mult ca tatăl lui, dacă nu chiar mai mult.

— Bine, spuse în cele din urmă, deși se simțea îngrețoșat când intra în jocurile Ineverei și ale lui Abban. Țese-ți plasa în jurul lui Qavan. Și acum, rapoartele.

— În prezent în Sulița Deșertului trăiesc 217 *dama*, 322 *dama'ting*, 5 012 *Sharum,* 17 256 femei, 15 623 copii, printre care și cei din *Hannu Pash,* și 21 733 *khaffit,* spuse negustorul.

— Dacă vom pleca vara viitoare, n-o să avem destui luptători, zise Jardir. Din *Hannu Pash* ies, în fiecare an, numai câteva sute de războinici.

— Poate-ar trebui să-ți amâni planul, sugeră Abban. În zece ani ți-ai putea dubla forțele.

Jardir o simți pe Inevera strângându-l de pulpă, unghiile ei lungi înfigându-i-se în carne, și clătină din cap.

— Deja am amânat prea mult.

Abban ridică din umeri.

— Atunci va trebui să pleci cu războinicii pe care-i vei avea anul viitor. Mai puțin de șase mii.

— E nevoie de mai mulți, insistă Jardir.

Abban ridică iarăși din umeri.

— Ce pot face eu? Luptătorii nu sunt provizii de grâne ascunse în bazar de negustori care așteaptă să crească prețul înainte de-a le scoate la vânzare.

Jardir îi aruncă o privire atât de pătrunzătoare, că Abban tresări.

— Ce-am spus? întrebă.

— Bazarul, răspunse Jardir. N-am mai fost acolo din ziua în care ne-au luat Kaval și Qeran de-acasă. Se ridică și-și puse o robă albă peste negrul purtat de războinici, la care nu renunțase. Arată-mi-l acum!

— Eu? se miră Abban. Vrei să mergi pe străzi alături de-un *khaffit*?

— Există cineva mai potrivit decât tine? întrebă Jardir.

Toți cei de față îl priviră îngroziți.

— Izbăvitorule, protestă Ashan, bazarul e pentru femei și *khaffit*...

Aleverak dădu din cap.

— Locul ăla nu e demn de tălpile lui Shar'Dama Ka.

— Asta o s-o hotărăsc eu, răspunse Jardir. Poate acolo încă mai există demnitate.

Ashan se încruntă, dar răspunse cu o plecăciune.

— Firește, Izbăvitorule. O să-ți pregătesc garda. O sută de *Sharum* loiali…

— N-am nevoie de gardă, îl întrerupse Jardir. Mă pot apăra singur de femei și de *khaffit.*

Inevera se ridică și-l ajută să-și aranjeze robele.

— Măcar lasă-mă s-arunc mai întâi zarurile, îi șopti. O s-atragi asasinii așa cum o căruță cu balegă atrage muștele.

El clătină din cap.

— De data asta nu, *jiwah.* Azi simt atingerea lui Everam și fără ajutorul lor.

Inevera nu păru convinsă, dar se dădu la o parte.

•

Când părăsi palatul cu pași mari, Jardir simți că scăpase de o greutate. Nu mai ținea minte de când nu mai ieșise dintre pereții lui la lumina zilei. Cândva îi plăcuse să simtă soarele. Spatele i se îndreptă în timp ce mergea și, în el, ceva începu să cânte. Simțea că făcea bine ce făcea, ca și cum l-ar fi călăuzit însuși Everam.

Cât merse cu Abban prin Marele Bazar, timpul păru să se oprească, căci toți negustorii și toți cumpărătorii încremeneau la trecerea lor. Unii se holbau uluiți la Izbăvitor, iar alții îl priveau, mult mai șocați, pe *khaffit*-ul de lângă el. În spatele celor doi se auzeau tot mai multe șoapte și mulți o porniră pe urmele lor.

Bazarul se întindea pe mai mulți kilometri, de-a lungul părții adăpostite a zidului interior al orașului. Corturile, căruțele și pavilioanele imense păreau să se înșire la nesfârșit și li se adăugau nenumărați vânzători ambulanți de hrană și de tot soiul de fleacuri, hamali care cărau cumpărăturile și o mulțime de cumpărători care se tocmeau.

— E mai întins decât țineam minte, spuse Jardir, surprins. Atâtea curbe și atâtea coturi. Labirintul te năucește mai puțin.

— Se zice că nimeni nu poate merge atât de repede încât să treacă pe la fiecare vânzător într-o singură zi, răspunse Abban, și nu doar un singur idiot s-a rătăcit încercând să iasă de-aici când au sunat *dama* stingerea din minaretele din Sharik Hora.

— Atât de mulți *khaffit,* se minună Jardir, privind marea de fețe rase și de veste cafenii. Deși le-aud numărul în rapoartele tale din fiecare dimineață, până acum nu mi-am dat niciodată seama ce mare e. Sunt cei mai numeroși din Krasia.

— Când ți se interzice intrarea în Labirint, ai câteva avantaje, răspunse Abban. Unul dintre ele e viața lungă.

Jardir dădu din cap. Un alt lucru la care nu se mai gândise până atunci.

— În inima ta, îi simți vreodată lipsa? Dincolo de lașitate, îți dorești vreodată să fi văzut interiorul Labirintului?

Abban șchiopătă în tăcere vreme îndelungată.

— Ce importanță are? întrebă, într-un târziu. N-a fost să fie.

Își continuară drumul și Jardir se opri pe neașteptate, privind uluit. De cealaltă parte a străzii stătea un *khaffit* uriaș, de cel puțin doi metri înălțime și tot numai mușchi sub cafeniul vestei și al bonetei. Ducea câte un butoi imens de apă atârnat sub fiecare dintre brațele lui lungi și nu părea să se-ncordeze mai mult decât dacă ar fi cărat o pereche de sandale.

— Ei, tu, de-acolo! strigă Jardir, dar uriașul nu răspunse, așa că se apropie de el traversând strada cu pași mari și îl apucă de braț.

Omul se întoarse brusc, tresări și aproape că scăpă butoaiele de apă înainte de a-și veni în fire.

— Te-am strigat, *khaffit,* mârâi Jardir.

Abban îi puse mâna pe braț.

— Nu te-a auzit, Izbăvitorule. S-a născut fără auz.

Și uriașul chiar își arăta cu disperare urechile, gemând. Abban îl liniști făcându-i rapid câteva semne cu degetele.

— E surd? întrebă Jardir. De-asta a dat greș în *Hannu Pash*?

Negustorul râse.

— Mai întâi de toate, Izbăvitorule, copiii cu astfel de defecte nu sunt niciodată luați la *Hannu Pash.* Omul ăsta e *khaffit* de când s-a născut.

Un alt *khaffit,* un bărbat bine făcut, de vreo treizeci și cinci de ani, ieși dintr-o dugheană și se opri șocat când îi văzu.

— Stai! îi porunci Jardir, când bărbatul dădu s-o ia la fugă.

Omul căzu imediat în genunchi, apăsându-și fruntea în țărână.

— O, mărite Shar'Dama Ka, spuse târându-se. Nu sunt demn să mă bucur de atenția ta.

— Nu te teme, frate, zise Jardir, punând cu blândețe mâna pe umărul bărbatului îngrozit. Eu n-am trib. N-am castă. Reprezint oamenii din întreaga Krasie, fie ei *dama, Sharum* sau *khaffit.*

Bărbatul păru să se destindă auzindu-l.

— Spune-mi, frate, de ce porți cafeniul?

— Sunt un laș, Izbăvitorule, veni răspunsul, cu vocea sugrumată de rușine. Voința mea s-a frânt în prima noapte în Labirint. Mi-am tăiat priponul și am… fugit de lângă *ajin'pal*-ul meu.

Începu să plângă și Jardir așteptă să se liniștească. Pe urmă îl strânse de umăr, făcându-l să-și ridice privirea.

— Poți merge în urma mea, cât vizitez bazarul, îi spuse, și bărbatul icni, uluit. Ca și cel fără auz, adăugă Jardir, uitându-se la Abban, care-i făcu din nou semne uriașului.

Cei doi *khaffit* o porniră supuși pe urmele lui Jardir și ale lui Abban, și în spatele lor se înșirară toți cei care auziseră schimbul de cuvinte, bărbați și femei deopotrivă. Chiar și vânzătorii li se alăturară, lăsându-și marfa nepăzită.

Oriunde se uita, Jardir vedea tot mai mulți bărbați buni de luptă, care nu primiseră negrul din diverse motive.

— Am fost un copil bolnăvicios, spuse unul.

— Nu disting culorile, zise altul.

— Tata i-a mituit pe *dama* ca să uite de mine, îndrăzni un al treilea să mărturisească.

— Am nevoie de lentile pentru ochi, îi spuseră mai mulți, iar alții fuseseră scoși din *sharaj* pur și simplu pentru că erau stângaci.

Jardir îi strânse pe toți de umăr și le îngădui să-l urmeze. În scurt timp, avea o trenă imensă de oameni, la care se adăugau toți cei pe lângă care trecea. În cele din urmă, se uită înapoi, la miile de krasiani din mulțime, și dădu din cap. Sări în căruța unui vânzător, ca să fie deasupra tuturor, uitându-se peste capete de femei și de *khaffit.*

— Sunt Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir asu Kaji! strigă, înălțând Sulița lui Kaji. Sunt Shar'Dama Ka!

Mulțimea îi răspunse cu strigătul ei, un vuiet de o forță pe care n-o crezuse posibilă și care-l făcu să tresară.

— Everam m-a însărcinat să-i distrug pe *alagai,* adăugă, dar pentru asta am nevoie de *Sharum*! Își roti brațul pe deasupra mulțimii. Văd printre voi bărbați buni de luptă cărora li s-a

refuzat sulița în copilărie, fiind siliți să trăiască în rușine și în sărăcie în timp ce frații și verii lor mărșăluiesc în slava lui Everam. Aducând rușinea și asupra copiilor și părinților lor.

Bărbații cărora le îngăduise să-l urmeze dădeau din capete, declarându-se de acord cu spusele lui.

— Acum cunoaștem vraja care ucide *alagai*, continuă el. Sulițele noastre îi străpung cu sutele, dar avem mai multe sulițe decât bărbați care să le poarte. Așa că vă ofer a doua șansă! Orice *khaffit* bine clădit care dorește să ni se alăture în *alagai'sharak* poate veni mâine pe terenurile de instrucție, unde fiecare trib va înălța un *khaffit'sharaj* pentru instruirea lor. Cei care vor încheia această pregătire vor fi numiți *kha'sharum* și vor primi arme glifate ca să-și răscumpere gloria și locul în paradis pentru ei și pentru familiile lor!

Pe măsură ce toată lumea îi înțelegea cuvintele, se așternu o tăcere grea, surprinsă. Bărbații care-și petrecuseră viața sub călcâiul războinicilor, ploconindu-se și trudind din greu sub povara castei lor, începură să-și îndrepte spatele. Jardir avea impresia că privirea îi pătrundea în mințile lor pe măsură ce-și imaginau gloria care i-ar fi putut aștepta și înțelegeau că li se oferea prilejul să ducă o viață mai bună.

— Sharak Ka se apropie! strigă. În Marele Război e suficientă onoare pentru toți. Jură vreunul dintre voi că-l va purta alături de mine?

Primul bărbat căruia îi ceruse Jardir să-l urmeze, cel fugit de lângă *ajin'pal*-ul lui în Labirint, se împinse ca să iasă în fața mulțimii și îngenunche.

— Izbăvitorule, zise el, am inima grea de când am dat greș în Labirint. Te implor să-mi oferi o a doua șansă.

Jardir întinse Sulița lui Kaji spre el și-i atinse umărul.

— Ridică-te, *kha'sharum*, îi spuse.

Omul se supuse, dar nu apucă să-și ducă mișcarea până la capăt, fiindcă o suliță îl izbi în spate. Jardir îl prinse înainte de a cădea și îl privi în adâncul ochilor când tuși, scuipând un strop de sânge.

— Ești mântuit, îi spuse. Porțile paradisului ți se vor deschide, frate.

Omul zâmbi în timp ce i se stingeau ochii, iar Jardir îl lăsă jos și se uită la sulița care-i ieșea din spate. Era una dintre armele

scurte, pentru lupta de la mică distanță, preferate de Observatorii din tribul Nanji.

Își ridică privirea și văzu trei dintre ei apropiindu-se, cu câte o suliță scurtă într-o mână și cu câte o funie cu greutăți la capăt în cealaltă. Deși nu era noapte, își ridicaseră vălurile, ascunzându-și fețele.

— Oferind sulițe unor *khaffit* ai mers prea departe, Sharum Ka, strigă unul dintre ei.

— Trebuie să-ți curmăm viața, interveni un altul.

Înaintară, dar din mulțime ieșiră mai mulți *khaffit* care se așezară în fața lui Jardir, gata să-l apere.

Nanjii râseră.

— A fost o prostie să pleci din palat fără gardă, spuse unul. Acești *khaffit* nu te pot apăra.

Faptul că războinicii nu vedeau în femei și *khaffit* o amenințare nu era surprinzător, dar Jardir, care simțise puterea mulțimii cu câteva clipe mai devreme, nu era chiar atât de sigur că nu se înșelau. Dar, chiar și așa, nu voia să-i ceară nimănui să moară pentru el fără să fie nevoie.

Ai grijă să se afle că ești de neînfrânt, spusese Inevera, *și până și cel mai curajos asasin s-ar putea răzgândi.*

— Faceți-le loc! strigă, sărind jos de pe căruță.

Luați prin surprindere, oamenii se retraseră imediat.

— Credeți că trei războinici mă pot ucide? râse Jardir. Chiar dacă în umbră ar pândi o sută de nanji, tot n-aș avea nevoie de o gardă mai numeroasă decât acum. Sprijini vârful Suliței lui Kaji în țărână și scoase pieptul în afară, invitând la atac. Sunt Shar'Dama Ka! strigă, simțind adevărul cuvintelor sale. Loviți-mă dacă-ndrăzniți!

Nanjii continuară să se apropie, dar el văzu că șovăiau. Le tremurau sulițele în mâini și schimbau priviri nesigure, ca și cum ar fi vrut să decidă cine avea să conducă atacul.

— Loviți sau îngenuncheați! tună Jardir.

Înălță Sulița lui Kaji și metalul prinse razele soarelui și păru să-și reverse puterea în flăcări.

Un nanji scăpă sulița și căzu în genunchi.

— Trădătorule! strigă cel de lângă el, întorcându-se să-l înjunghie, dar al treilea se dovedi mai iute și înfipse sulița în pieptul atacatorului.

În spatele lui Jardir scrâșni ceva. Foșnetul unei sandale pe pânză groasă. Cunoscând tacticile tribului Nanji, Jardir se întoarse și îl văzu pe adevăratul asasin, ghemuit în vârful pavilionului din spatele lui. L-ar fi lovit în timp ce-i distrăgeau ceilalți atenția, asigurând izbânda ucigașilor.

Ochii li se întâlniră, dar Jardir rămase în așteptare, fără să scoată niciun cuvânt. O clipă mai târziu, Observatorul își aruncă sulița, sări după ea și îngenunche la picioarele lui.

Jardir se apropie de bărbatul ucis, îi smulse sulița din spate și o ridică pentru a fi văzută de întreaga mulțime.

— Acesta nu e sângele unui *khaffit*! Acesta e sângele unui războinic, al primului *kha'sharum,* și îi voi lăcui craniul și-l voi adăuga la tronul meu, ca să nu fie uitat niciodată. Se uită la ceilalți *khaffit.* Vine cineva să-i ia locul?

Se auzi un geamăt distonant și uriașul surd își făcu loc în față, apoi îi îngenunche la picioare. Alții îl urmară, îngrămădindu-se cu frenezie ca să îngenuncheze înaintea lui Jardir. În timp ce-i atingea pe rând, Abban găsi prilejul să vorbească.

— Nu vă temeți, voi, cei bătrâni sau ologi, care nu puteți ține sulița în mână! strigă. Nu vă temeți, femei și copii! Izbăvitorul nu are nevoie doar de războinici! Are nevoie de țesători care să facă plase și de fierari care să făurească vârfuri de suliță. Are nevoie de pânză pentru pavilioane și de hrană pentru luptători. Dacă vreți s-ajutați Krasia să-și dobândească gloria și să dobândiți onoare pentru familiile voastre, veniți mâine în pavilionul meu!

Jardir se încruntă, știind că Abban urmărea mai degrabă să profite de pe urma muncii ieftine decât să ajute la pregătirile de război, dar nu-l contrazise. Truda mulțimii era necesară dacă voiau să plece peste un an.

Gloata începu să-i scandeze numele în timp ce continua să atingă oamenii cu Sulița lui Kaji, numindu-i *kha'sharum.* În curând, sunetul ajunse să umple bazarul ca un tunet, trimițându-și ecourile în oraș.

— Jardir! Jardir! Jardir!

— Magistral, îi spuse Abban la ureche, în clipa în care atingea ultimul *khaffit.* Ai câștigat zece mii de războinici și de două ori mai mulți sclavi fără să le oferi altceva decât savoarea respectului de sine.

Jardir îl măsură cu privirea.

— Asta-i tot ce vede inima ta de negustor? Un târg care aduce câștig?

Abban avu cel puțin decența să pară rușinat, deși Jardir se îndoia că-i era într-adevăr rușine.

•

A doua zi, când triburile încă mai înălțau câte-un *khaffit'sharaj,* pe terenurile de instrucție se prezentară două mii de oameni. O săptămână mai târziu, numărul lor se triplase. După încă o săptămână, dinspre satele din jur se scurgea un puhoi necontenit de bărbați care erau *khaffit* de zece generații, dornici să iasă din casta lor, și care-și aduceau cu ei familiile, să ia parte la pregătirile de război. În mai puțin de o lună, Jardir își triplase armata, iar orașul mișuna de oameni, cum nu se mai întâmplase de zeci de ani.

— Vara viitoare, repetă Jardir, după ce-și încheie Abban raportul de dimineață.

— Verdenii vor continua totuși să fie mult mai numeroși decât noi, zise negustorul.

Jardir dădu din cap.

— Poate, dar până atunci niciun *kha'sharum* n-o să mai poată fi înfrânt nici de cel mai bun dintre molâii din Nord.

— Câți oameni o să lași aici, să păzească Sulița Deșertului? întrebă Abban.

— Niciunul, răspunse Jardir, și toți ceilalți, chiar și Inevera, își îndreptară spre el privirile uluite.

— O să iei toți războinicii? întrebă Aleverak. Cine-o să apere orașul?

— N-o să iau doar toți războinicii, *Damaji,* răspunse Jardir. O să iau toți oamenii. Trebuie să lăsăm Ținutul însorit în urmă. Cu toții. Chiar și bătrânii. Chiar și ologii și bolnavii. Toți bărbații, toate femeile și toți copiii, fie ei locuitori ai orașului sau ai satelor din jur. O să lăsăm Sulița Deșertului pustie și-o să-i zăvorâm porțile în urma noastră, pentru ca zidurile ei de netrecut să sfideze toți *alagai*-ii până când ne vom întoarce s-o revendicăm.

Ochii lui Aleverak căpătară o strălucire fanatică.

— E un plan periculos, Izbăvitorule, spuse Abban. Armata noastră o să se târâie când va trebui să se deplaseze cu rapiditate.

— Poate la început, admise Jardir. Dar va trebui să păstrăm ținuturile verzi pe care le vom cuceri fără să lăsăm luptători în urmă. Everam l-a clădit pe orice *khaffit* din Ținutul Soarelui la fel ca pe noi. Iar în ținuturile verzi, un *khaffit* care i se închină lui Everam va fi mai presus decât un *chin.* Îi vom lăsa în urmă, să se stabilească acolo, păstrând ținuturile pentru Everam în timp ce *Sharum* vor mărșălui mai departe.

Jardir o văzu pe Inevera răsucindu-și, absentă, punga cu *alagai hora* între degete. Avea să-și arunce zarurile imediat după încheierea discuției, dar el nu se îndoia că aveau să-i confirme planul. Pulsațiile propriului sânge îi dădeau dreptate și până și Abban dădu aprobator din cap.

— Când le vei spune asta celorlalți *Damaji*? întrebă Ashan.

— Nu înainte de a fi gata de plecare, răspunse Jardir, ca să nu le dau lui Enkaji și celorlalți timp să se opună hotărârii mele. Vreau să se-nchidă poarta mare în spatele tuturor înainte de a apuca să se dezmeticească.

— Și unde vom merge apoi? întrebă Abban. La Fortul Rizon?

Jardir clătină din cap.

— Mai întâi la Soarele Anoch. Pe urmă în ținuturile verzi.

— Ai găsit orașul pierdut? întrebă negustorul.

Jardir îi arătă o masă plină cu hărți.

— N-a fost niciodată pierdut cu adevărat. În Sharik Hora au existat tot timpul hărți amănunțite. Pur și simplu am încetat să mai mergem acolo după Întoarcere.

— De necrezut, comentă Abban.

Jardir se uită la el.

— Ceea ce nu înțeleg eu e cum l-a găsit Par'chin. Căutările prin deșert i-ar fi luat o viață. Probabil a fost ajutat. Dar cui i-ar fi putut cere ajutorul pentru așa ceva?

Abban ridică din umeri.

— În bazar sunt sute de negustori care pretind că vând hărți ale Soarelui Anoch.

— Falsuri, zise Jardir.

— S-ar părea că nu toate, replică Abban.

Jardir îl știa capabil să danseze între adevăr și minciună cu aceeași ușurință cu care respira.

— *Inevera*, spuse în cele din urmă, ridicând Sulița lui Kaji. Tot ce se-ntâmplă se-ntâmplă numai cu voia lui Everam.

11.

SOARELE ANOCH

332 D.Î.

Oaza Zorilor era un loc de o mare frumusețe, o înșiruire de monoliți de gresie glifați care apărau un petic imens de iarbă, câteva pâlcuri de pomi și un bazin mare cu apă curată, proaspătă, totul alimentat de același fluviu subteran care ajungea în Sulița Deșertului. Sub unul dintre ei, în *ala* fusese tăiată o scară către o încăpere subterană luminată de torțe, unde puteai arunca plase în fluviu, prinzând cu ușurință pește.

Era o oază mică, un loc de popas pentru caravanele de negustori, întrebuințat însă cel mai adesea de mesagerii singuratici. Firește că nu era menită să aprovizioneze cea mai mare armată pe care-o văzuse lumea în ultimele sute de ani.

Oastea lui Jardir năvăli în ea ca un stol de lăcuste, înconjurând monoliții cu mii de corturi și de pavilioane. Înainte de a sosi grosul krasianilor, pomii fuseseră goliți de fructe și tăiați pentru foc, iar iarba fusese păscută de vite și culcată la pământ sub pași lor. Miile de oameni intrați în bazin ca să-și spele picioarele și să-și umple burdufurile nu mai lăsaseră în urmă decât o baltă murdară, mocirloasă. Își întinseseră plasele în încăperea subterană, dar ceea ce pentru o caravană ar fi fost o captură bogată nu însemna nici măcar o îmbucătură pentru hoarda krasiană.

— Izbăvitorule, spuse Abban, apropiindu-se de Jardir, care cerceta tabăra cu privirea, cred c-ar trebui să vezi ceva.

Jardir dădu din cap și negustorul îl aduse lângă un bloc imens de gresie, plin de semne dăltuite în piatră. Unele nu mai erau decât urme șterse de trecerea anilor, dar altele erau clare, noi. Unele erau simple mâzgăliturі, pe când altele erau superbe, gravate cu măiestrie. Alfabetul era cel nordic, cu litere urâte, prea puțin cunoscute lui Jardir.

— Ce e asta? întrebă.

— Însemnările mesagerilor, Izbăvitorule, îl lămuri Abban. Sunt în toată oaza. Toți cei care s-au adăpostit aici în drum spre Sulița Deșertului și-au lăsat numele scris.

Jardir ridică din umeri.

— Și ce dacă?

Negustorul îi arătă o porțiune întinsă acoperită cu un scris cu înflorituri. Jardir nu cunoștea literele, dar putea să aprecieze frumusețea caligrafiei.

— Iată ce scrie, spuse Abban: „Arlen Bales din Pârâul lui Tibbet.”

— Par’chin, zise Jardir.

Abban dădu din cap.

— Ce altceva mai scrie?

— „Elev al mesagerului Cob din Miln, mesager al ducilor, cunoscut drept Par’chin în Krasia, bun prieten al lui Ahmann Jardir, Sharum Ka al Suliței Deșertului.”

Abban tăcu, lăsând cuvintele să-și dezvăluie mesajul, și Jardir se strâmbă.

— Citește mai departe, mormăi.

— „Am fost în toate cele cinci forturi încă populate”, continuă negustorul, arătând cu degetul numele orașelor spre care se îndreptau sulițe gravate în piatră, cu vârful în sus, „și aproape în toate cătunele din Thesa.”

Abban îi arătă o altă listă, mai lungă, care cuprindea câteva zeci de nume.

— Numele astea, arătate de săgeți cu vârful în jos, sunt ale ruinelor pe care le-a vizitat, adăugă, arătând o altă listă lungă. Par’chin n-a stat degeaba în timpul petrecut departe de Sulița Deșertului. Aici sunt trecute chiar și ruine krasiane.

— Da? făcu Jardir.

— Par’chin umbla întotdeauna prin bazar după hărți și istorisiri, îl lămuri Abban.

Jardir se uită din nou la listă.

— E și Baha kad’Everam acolo?

Abban nu se grăbi să răspundă și el îl țintui cu privirea.

— Nu mă face să-ntreb de două ori. Dacă-l pun pe unul dintre prizonierii *chin* să-mi traducă tot ce-i aici și aflu că m-ai mințit…

— Este, răspunse negustorul.

Jardir dădu din cap.

— Prin urmare, Abban a recuperat în cele din urmă restul vaselor lui Dravazi, spuse și fraza nu sună a întrebare.

Abban nu răspunse, dar nici nu era nevoie.

— Ultimul ce e? întrebă Jardir, arătând numele scris cu litere mari la sfârșitul listei.

— Ultimul loc în care-a fost Par’chin înainte de a veni în Sulița Deșertului.

— Soarele Anoch, zise Jardir și Abban încuviință înclinându-și capul. Mai știu și alți negustori să citească în limba verdenilor?

Abban ridică din umeri.

— Probabil doar câțiva.

Jardir mârâi.

— Pune oameni cu ciocane să transforme piatra asta în nisip.

— Ca să nu afle nimeni că Shar’Dama Ka merge pe urmele unui *chin* mort? întrebă Abban.

Jardir îl lovi, trântindu-l la pământ. *Khaffit*-ul gras scuipă sânge, dar fără obișnuitele lui văicăreli jalnice, prostești. Ochii li se întâlniră și furia îl părăsi imediat pe Jardir, lăsând rușinea să-l cuprindă, pe de-a-ntregul. Se întoarse cu spatele și se uită la brazda imensă tăiată de oamenii lui prin nisip, întrebându-se dacă nu cumva dăduse cineva de oasele îngropate ale prietenului său.

•

— Ești tulburat, spuse Inevera când Jardir se retrase în pavilionul lui.

Nu era o întrebare.

— Mi-ar plăcea să știu dacă adevăratul Izbăvitor s-a simțit tulburat la fiecare cotitură, zise Jardir, sau dacă l-a simțit pe Everam călăuzindu-l și a mers pur și simplu pe drumul care i se așternea în față.

— Tu ești adevăratul Izbăvitor, răspunse Inevera, de aceea-mi imaginez că, pentru Kaji, a fost exact așa cum e acum pentru tine.

— Chiar sunt? întrebă el.

— Crezi că Sulița lui Kaji ți-a ajuns în mâini tocmai când erai în măsură să iei în stăpânire toată Krasia printr-o simplă coincidență?

— Coincidență? Nu. Dar tu ți-ai petrecut mai bine de douăzeci de ani aducându-mă la locul potrivit. Am urcat în rang mai mult datorită zarurilor de demon decât meritelor mele.

— Zarurile de demon au cucerit inimile mulțimii de *khaffit* și ne-au unit poporul? întrebă Inevera. Zarurile de demon ți-au adus victorie după victorie în Labirint, înainte de a fi văzut vreodată Sulița lui Kaji? Datorită zarurilor mărșăluiește oastea ta acum?

Jardir clătină din cap.

— Nu, sigur că nu.

— De fapt e vorba de piatra pe care-a scris Par'chin, spuse ea.

— Cum de știi asta? se miră Jardir.

Ea îi respinse întrebarea cu o fluturare de mână.

— Par'chin n-a fost decât un jefuitor de morminte. Unul curajos, recunoscu, punând un deget pe buzele lui ca să-i oprească protestele, abil și cutezător, dar până la urmă un hoț.

— Și eu ce sunt, dacă nu cel care l-a jefuit la rândul lui?

— Tu ești ceea ce alegi să fii, răspunse Inevera. Poți alege să fii salvatorul omenirii sau poți să-ți regreți faptele din trecut, lăsând prilejul favorabil să treacă pe lângă tine.

Se aplecă spre el și îl sărută. Era un sărut apăsat și cald, care oferea fără să ceară și îi aducea aminte că încă o mai iubea.

— Eu am încredere în tine, chiar dacă tu nu ai. Zarurile spun care e voința lui Everam, dar nici ele, nici eu nu te-am fi putut ajuta pe drumul tău dacă n-am fi crezut că tu, tu și numai tu, ești omul care poate purta această povară. Uciderea lui Par'chin a fost un rău necesar, ca și a lui Amadeveram. Dacă ai fi putut, i-ai fi cruțat.

Se strecură în brațele lui și, în timp ce o îmbrățișa, Jardir simți cum o parte din forța lui se reîntorcea. Răul necesar. Evejahul vorbea despre asta când povestea cum Kaji îi înrobise el însuși pe nordicii *chin.* Fiecare *alagai* ucis restabilea echilibrul, și Jardir voia să-i ucidă pe toți înainte de a se înfățișa înaintea Ziditorului, pentru a-i fi cântărite și judecate faptele din timpul vieții.

•

Cercetașul își mână cămila către calul alb al lui Jardir, se opri la o distanță respectuoasă și se lovi cu pumnul în piept.

— Shar'Dama Ka, salută el. Am găsit orașul pierdut. E pe jumătate îngropat în nisip, dar pare în mare parte intact. Are mai multe fântâni pe care credem că le putem repara, dar nu există niciun fel de hrană pentru oameni și pentru vite.

Jardir dădu din cap.

— Everam a păstrat pentru noi orașul sfânt. Trimiteți înainte un grup care să întocmească o hartă și să se ocupe de fântâni. O să tăiem vitele și-o să conservăm carnea ca să economisim grânele.

— E periculos, spuse Abban. Dacă tăiem toate animalele, nu mai avem cum să ne refacem proviziile.

— O să ni le refacem în ținuturile verzi, trebuie să credem în asta, zise Jardir. Deocamdată avem nevoie de cât mai mult timp ca să explorăm orașul sfânt.

Grosul oamenilor săi se mișca încet și se scurseră mai multe zile până când ajunseră din urmă cercetașii, care între timp făcuseră o hartă destul de amănunțită a orașului răsfirat, deși era mult mai mare decât Sulița Deșertului și era posibil să mai fi rămas părți nedescoperite. Harta nouă nu se potrivea întrutotul cu cele vechi, din Sharik Hora.

— Fiecare trib va primi o parte a orașului și fiecare *Damaji* va supraveghea personal săpăturile, sfătuit de cei mai învățați dintre *dama* și dintre Glifari. Toate relicvele descoperite vor fi catalogate și-mi vor fi înfățișate în fiecare zi.

Ashan dădu din cap.

— Așa se va face, Izbăvitorule, spuse și plecă să-i instruiască pe ceilalți *Damaji.*

În săptămâna următoare, triburile scotociră orașul străvechi, spărgând ziduri, jefuind morminte și desprinzând din pereți și din coloane bucăți întregi, acoperite cu glife. La sosire găsiseră puține urme ale prezenței lui Par'chin, dar nu se străduiră în aceeași măsură să lase orașul intact. Mormane de moloz erau pretutindeni și mai multe porțiuni din pavaj și din clădiri se prăbușiseră din pricina distrugerii tunelurilor subterane.

În fiecare după-amiază, Damaji veneau la Jardir și-și stivuiau descoperirile. Sute de glife noi, multe dintre ele menite să-i rănească pe demoni sau având alte efecte magice. Arme și armuri pictate, mozaicuri și tablouri care înfățișau luptele din vechime, printre care și unele în care apărea Kaji însuși.

În fiecare noapte luptau. În oraș continuau să vină o mulțime de demoni și, la apusul soarelui, oamenii lui Jardir își abandonau munca și-și luau sulița și scutul. Cu glife puternice chiar și pe sulița celui mai nevolnic *kha'sharum, alagai*-ii mureau cu miile și în curând nu mai rămase niciunul care să bântuie nisipurile sacre. Războinicii continuau să patruleze, dar orașul părea să fie

cu desăvârșire curat, ca și cum Everam le-ar fi trimis un semn că se aflau pe calea cea bună.

•

— Izbăvitorule, spuse Ashan, intrând în cort împreună cu Asome și cu Asukaji. L-am găsit.

Jardir n-avea nevoie să-ntrebe ce găsiseră în timp ce lăsa deoparte hărțile ținuturilor verzi și-și punea roba albă. Nu ajunsese la intrarea cortului când Inevera își făcu apariția, în fruntea soțiilor lui *dama'ting,* confirmând prin prezența ei adevărul spuselor lui Ashan. Femeile străbătură orașul în tăcere, mergând în urma lui Jardir.

— Ce trib a avut onoarea? întrebă el.

— Mehnding, tată, răspunse Asome.

Împlinise șaisprezece ani, era bărbat în toată puterea cuvântului și mișcările lui aveau grația la care te așteptai din partea unui maestru *sharusahk.* Vocea lui blândă părea cu atât mai periculoasă fiindcă izvora din trupul înalt și suplu, în robă albă, ca o suliță înfășurată în mătase.

— Bineînțeles, mormăi Jardir.

Ce întâmplare, ca tocmai cel mai puțin loial dintre *Damaji* să descopere mormântul lui Kaji!

Când sosiră, Enkaji îi aștepta, alături de Savas, fiul mehnding al lui Jardir, încă în *bido* de *nie'dama.*

— Shar'Dama Ka! strigă *Damaji*, prosternându-se în praful din camera mortuară. Îmi revine onoarea să-ți înfățișez mormântul lui Kaji.

Jardir dădu din cap.

— E intact?

Enkaji se ridică și-și roti brațul către sarcofagul imens, cu capacul de piatră îndepărtat.

— Mă tem că Par'chin și-a făcut treaba foarte bine. Spuse. Sulița lipsește, bineînțeles, dar ai redobândit-o. Arătă zdrențele prăfuite purtate de scheletul dinăuntru. Nu pot spune dacă aceste rămășițe sunt sau nu Mantia sfântă a lui Kaji.

— Și coroana? întrebă Jardir, ca și cum obiectul n-ar fi avut nicio importanță, deși știau cu toții că avea.

Enkaji ridică din umeri.

— Luată. Par'chin...

— N-o avea cu el când a venit în Sulița Deșertului, îl întrerupse Jardir.

— Probabil c-a ascuns-o undeva, spuse Enkaji.

— Minte, șopti Abban la urechea lui Jardir.

— De unde știi? întrebă acesta.

— Ai încredere în simțurile unui mincinos.

Jardir se întoarse spre Hasik.

— Închideți mormântul, porunci.

Elasik le făcu semn războinicilor de pe coridor, care împinseră imensul bloc de piatră la locul lui.

— Ce-i asta? întrebă Enkaji, când lumina torței dispăru.

Numai cele câteva torțe fixate în mormânt continuau să dea o lumină pâlpâitoare.

— Stingeți-le! porunci Jardir. *Damajah* va întreba oasele cine-a furat coroana lui Kaji.

Enkaji păli și Jardir știu că Abban spusese adevărul. Se apropie de *Damaji,* făcându-l să dea înapoi până se lipi de perete.

— Pentru fiecare minut în care coroana nu e în mâinile mele, o să-ți castrez câte un fiu sau câte un nepot, începând cu cel mai mare dintre ei.

Peste câteva clipe, avea coroana lui Kaji, găsită în camera mortuară a unuia dintre strănepoții lui.

Era un cerc subțire din aur și nestemate de forma unor glife necunoscute, care creau o rețea în jurul capului purtătorului. Părea delicată, dar, folosindu-și toată forța, Jardir nu izbuti s-o deformeze câtuși de puțin.

Cu o plecăciune, Inevera luă coroana și o lăsă să-i alunece peste turban. Deși era ușoară ca un fulg, Jardir simți asupra lui o mare greutate când i se așeză pe frunte.

— Acum putem invada ținuturile verzi, spuse.

PARTEA A II-A

FORȚE DIN AFARĂ

12.

VRĂJITOAREA

333 D.Î. IARNA

Casa părinților lui Leesha se contura în depărtare. Era modestă, având în vedere mijloacele de care dispunea tatăl ei, dar, lipită de zidul din spate al atelierului lui de fabricat hârtie, îi fusese de-ajuns familiei. Aleea dinspre ușa din față era glifată.

Dar Rojer nu dădea mare atenție tuturor acestora. Mergea cu puțin în urma lui Leesha privind-o fără ca ea să observe. Pielea ei palidă contrasta puternic cu părul negru ca noaptea, iar ochii aveau culoarea cerului senin. Privirea lui alunecă spre rotunjimile trupului ei.

Leesha se-ntoarse brusc spre el și Rojer tresări și se grăbi să-și îndrepte ochii în altă parte.

— Îți mulțumesc din nou pentru că faci asta, Rojer, spuse ea.

Ca și cum el ar fi fost în stare să-i refuze ceva.

— Să stai la masă nu e nicidecum o corvoadă, deși mâncarea gătită de mama ta ar putea pune la încercare dinții de miezing.

— Poate pentru tine nu e. Dacă mă duc singură, o să mă hărțuiască pân-o să-i spun când am de gând să-mi găsesc un soț. Cu tine de față, s-ar putea măcar să-și acopere colții. Poate chiar o să ne creadă o pereche și-o să bată pe de-a-ntregul în retragere.

Rojer se uită la ea și i se opri inima. Își așternu pe față masca de saltimbanc, astfel încât nici chipul, nici vocea să nu trădeze nimic din tot ce simțea, și întrebă:

— N-o să te deranjeze dacă mama ta o să ne creadă o pereche?

Leesha râse.

— O să-mi placă teribil de mult. Și majoritatea sătenilor o s-accepte ideea. Numai tu, Arlen și cu mine o să știm cât de ridicolă e.

Rojer se simți ca și cum i-ar fi tras o palmă, dar inima reîncepu să-i bată și, sub masca lui, Leesha nu observă nimic.

— Aș vrea să nu-i spui așa, zise, schimbând subiectul.

— Arlen? întrebă Leesha, și el se crispă. Arlen! Arlen! Arlen! repetă ea, râzând. Pur și simplu ăsta e numele lui, Rojer. N-am de gând să pretind că n-are unul, oricât de misterios vrea el să pară.

— Eu zic să-l lăsăm să pară așa cum îi place, insistă Rojer. Arrick spunea întotdeauna că, dacă repeți un număr pe care nu vrei să-l vadă publicul, până la urmă tot îl va vedea. La tine nu e nevoie decât de o clipă de neatenție și numele lui va fi pe buzele tuturor sătenilor.

— Și ce dacă? „Omul Glifat” nu se simte în largul lui în sat pentru că lumea îl tratează cu prea mult respect. Recunoscând că are un nume, problema asta ar începe să-și găsească o rezolvare.

— Nu știi ce-a lăsat în urma lui, zise Rojer. Poate că unii ar avea de suferit dacă i s-ar afla numele sau poate că s-ar găsi oameni care să-l hăituiască, dornici să se răzbune pentru cine știe ce. Eu știu cum e să trăiești așa, Leesha. Glifatul mi-a salvat viața și, dacă el nu vrea să-i fie cunoscut numele, eu o să uit că i-l știu, chiar dacă asta-nseamnă să renunț la cântecul secolului.

— Nu poți uita pur și simplu lucrurile pe care le-ai aflat.

— N-avem cu toții atât de mult spațiu ca tine la etajul de sus, spuse Rojer, lovindu-și tâmpla cu vârful degetului. Unii, ca mine, și-l umplu repede și uită lucrurile vechi, care nu le mai sunt de folos.

— Asta e o prostie, zise Leesha.

Rojer ridică din umeri.

— Oricum, spuse ea, îți mulțumesc încă o dată. Șirul bărbaților care se oferă să mă apere de demoni e nesfârșit, dar nimeni nu se oferă să mă apere de mama.

— Cred că Gared Cutter ar face și una, și alta, sublime Rojer.

Leesha pufni.

— Gared e creația mamei. Mi-a distrus viața, iar ea vrea să-l iau totuși de bărbat și să-i fac copii, ca și cum simplul fapt că se pricepe atât de bine să omoare demoni ar face din el un bărbat după care merită s-alergi. Mama e o vrăjitoare care trage sfori și otrăvește pe toată lumea din jur.

— Pfui! exclamă Rojer. Nu e chiar atât de rea. Dacă reușești s-o înțelegi, cântă cum vrei tu, ca scripca.

— O subestimezi, îi atrase atenția Leesha. Bărbații îi văd frumusețea și refuză să privească dincolo de ea. S-ar putea să crezi c-o farmeci, dar, în realitate, ea e aceea care te seduce, așa cum face cu toți ceilalți, întorcându-i împotriva mea.

— Baliverne. Elona nu e un geniu zămislit de Miez ca să-ți distrugă ție viața.

— Pur și simplu n-o cunoști destul de bine.

Rojer clătină din cap.

— Arrick m-a învățat totul despre femei și, după cum spunea el, cele ca mama ta, care au fost cândva frumoase, dar acum încep să-și arate vârsta, sunt toate la fel. În tinerețe, Elona s-a aflat tot timpul în centrul atenției și ăsta e singurul mod în care știe să intre în legătură cu lumea. Tu și tatăl tău purtați discuții îndelungi despre glife, în care ea n-are niciun loc, și tânjește să fie remarcată, în orice fel. Fă-o să creadă că i se dă toată atenția, chiar dacă adevărul e altul, și-o să-ți mănânce din palmă.

Leesha se uită la el o clipă, apoi izbucni în râs.

— Maestrul tău nu știa nimic despre femei.

— Ba părea să se priceapă foarte bine, dacă ne gândim cu câtă ușurință reușea să se culce cu oricare dintre ele.

Leesha îl privi înălțând dintr-o sprânceană.

— Și câte și-a adus în pat ucenicul lui, folosindu-i tacticile sclipitoare?

— N-am obiceiul să spun povești deocheate, dar pun prinsoare pe-un soare milnez că vor avea efect asupra mamei tale.

— Mă prind, zise Leesha.

•

— Așa că negustorul i-a spus lui Arrick: „Te-am plătit ca să-mi înveți nevasta să danseze!”, povesti Rojer, iar Arrick, calm ca lumina răsăritului, l-a privit în ochi și i-a răspuns: „Am învățat-o. Nu-i vina mea că-i place să danseze culcată.”

Elona izbucni în râs, împroșcând vinul din pocal când izbi cu el în masă. Rojer i se alătură, își ciocniră cupele și băură.

Din celălalt capăt al mesei, unde stătea de vorbă cu tatăl ei, Leesha îi privi încruntându-se. La drept vorbind, nu știa dacă se temea mai mult că avea să câștige rămășagul cu Rojer sau că avea să-l piardă. Poate că să-l ia cu ea nu fusese o idee bună. Istorisirile deocheate erau un rău suficient, dar și mai rău era că ochii lui Rojer se tot îndreptau spre decolteul mamei ei, deși cu greu l-ar fi putut învinui, pentru că ea avea grijă să-l țină la vedere.

Farfuriile se goliseră demult. Erny răsfoia cartea de la Leesha, cu ochii mijiți în spatele ochelarilor cu rame subțiri, de sârmă, care păreau să nu i se desprindă niciodată de vârful nasului. În cele din urmă, o puse deoparte pentru mai târziu și arătă către teancul de cărți legate în piele din fața ei.

— N-am avut timp să fac prea multe, spuse. Le umpli mai repede decât apuc să le leg.

— Ucenicele mele sunt de vină, zise ea, aducând ceainicul de pe foc. Fac câte trei cópii pentru fiecare carte pe care-o termin eu.

— Totuși, insistă Erny. Eu am avut, toată viața, un singur grimoar și n-am reușit să-l umplu. Tu câte-ai făcut până acum? O duzină?

— Șaptesprezece, răspunse ea, dar conțin și demonologie, la fel de multă ca glifele, și cea mai mare parte vine mai degrabă de la Omul Glifat. Am umplut mai multe cărți doar copiind glifele de pe pielea lui.

— Da? făcu Elona, ridicându-și privirea. Și cât de mult din pielea lui ai văzut?

— Mamă! se scandaliză Leesha.

— Ziditorul mi-e martor că nu te judec, continuă Elona. Ai putea face și lucruri mai rele decât s-aduci pe lume copilul Izbăvitorului, deși el e cumplit la vedere. Dar, dacă asta urmărești, ai face bine să-ți dai silința. Pentru privilegiul ăsta se vor bate în curând o grămadă de femei mai tinere și mai fertile decât tine.

— Nu e Izbăvitorul, mamă, zise Leesha.

— Toată lumea spune cu totul altceva, o contrazise Elona. Până și Gared îl venerează.

— O, și dacă Gared Cutter are o părere, e neapărat corectă, spuse Leesha, dându-și ochii peste cap.

Rojer șopti ceva la urechea Elonei și ea râse iarăși, îndreptându-și atenția către el. Leesha oftă ușurată.

— Apropo de Omul Glifat, spuse Erny, unde e? Smitt zice c-a sosit un alt mesager de la duce, care-l invită la o întâlnire, dar în ziua în care sosesc mesagerii el nu e de găsit nicăieri.

Leesha ridică din umeri.

— Mă-ndoiesc că se sinchisește prea mult de o întâlnire cu ducele. Nu se consideră unul dintre supușii lui Rhinebeck.

— N-ar strica să-i spui să se gândească mai bine, zise Erny. Din Văiuga pleacă mai puțin lemn decât ar trebui, și ducele e furios. Neluându-i în seamă mesagerii, îl ține departe acum, cât sunt drumurile înfundate cu zăpadă și nu poate trimite încoace destul de mulți oameni, dar în primăvară, după dezgheț, o să vrea răspunsuri și dovezi că Văiuga Izbăvitorului i-a rămas loială.

— Și chiar i-a rămas? întrebă Rojer. Probabil că Văiuga se va îngrămădi sub steagul Glifatului, dacă el o s-ajungă la cuțite cu Rhinebeck.

— Da, încuviință Erny, și Văiuga, și alte sate, și probabil și o grămadă de oameni din Fortul Angiers. Omul Glifat ar putea declanșa un război civil cu un singur cuvânt, de aceea e atât de important să dea de știre care-i sunt intențiile înainte ca Rhinebeck să facă vreo mișcare pripită.

Leesha dădu din cap.

— O să vorbesc cu el. Și mie mi-au mai rămas treburi neterminate la Angiers.

— Singura treabă neterminată care ți-a rămas e sub fusta ta, bombăni Elona.

Rojer chicoti și-i țâșni vin pe nas. Elona sorbi din pahar cu un zâmbet plin de sine.

— Cel puțin eu o pot ține în jurul gleznelor! se răsti Leesha.

— Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta! se supără Elona. N-oi fi știind eu nimic despre politică sau despre demonologie, dar mai e doar o iarnă până când o să devii o fată bătrână scofâlcită și, indiferent câți miezingi morți o să lași în urmă, tot o să pleci în mormânt cu regretul că nu ai *adăugat* lumii nicio viață.

— Sunt Culegătoarea de Ierburi a satului. Cei care-ar fi murit dacă nu-i salvam eu nu sunt vieți *adăugate* lumii?

— Și Vika salvează vieți, spuse Elona, vorbind despre o altă Culegătoare de Ierburi. Și asta n-o oprește s-aducă pe lume copiii Veghetorului Jona. Și moașa Darsy ar face-o imediat, dac-ar găsi un bărbat în stare să-nchidă ochii și să rămână învârtoșat atât cât e nevoie ca să pună un copil în pântecele ei urât.

— Darsy face, pentru satul ăsta, mai mult decât o să faci tu vreodată, mamă, ripostă Leesha.

Ea și Darsy, amândouă foste ucenice ale Babei Bruna, nu se putuseră înghiți pe vremuri, dar situația se schimbase. Darsy era acum cea mai devotată elevă a lui Leesha, deși nu și cea mai bună.

— Prostii, răspunse Elona. Eu mi-am făcut datoria, te-am dat *pe tine* satului. Tu nu-mi ești recunoscătoare pentru asta, dar cred că Văiuga trage destule foloase de pe urma ponoaselor mele.

Leesha se încruntă.

— Orice idiot care vă vede pe tine și pe Glifat împreună își dă seama că între voi e ceva, insistă Elona, și că asta nu vă satisface pe niciunul. Nu face față la pat? Darsy îmi dă ierburi pentru tatăl tău când…

— E ridicol! izbucni Rojer, în timp de Erny se împurpura la față. Leesha n-ar…

Elona pufni, întrerupându-l.

— Ei bine, cu tine-n pat n-o s-ajungă nicidecum. E clar ca lumina zilei că ți se scurg ochii după ea, dar nu ești destul de bun pentru asta, scripcarule, și o știi.

Rojer se înroși ca sfecla. Deschise gura, dar… tăcere

— N-ai niciun drept să-i vorbești așa, mamă! o repezi Leesha. Nu știi…

— Îmi tot spui mereu ce nu știu! se răsti Elona. Ca și cum biata ta mamă ar fi prea proastă ca să-și dea seama că-i bate soarele-n față!

Își bău vinul și pe față îi apăru o cruzime pe care Leesha o cunoștea și de care se temea.

— Ca și cum n-aș fi auzit niciodată cântecul în care povestește băiatul ăsta cum v-a găsit Glifatul după ce v-au lăsat tâlharii să muriți pe marginea drumului, continuă Elona. Și ca și cum n-aș ști cum se poartă bărbații cu femei ca noi, când n-are cine să-i oprească.

— Mamă, o avertiză Leesha, cu vocea înăsprindu-i-se.

— N-aș fi vrut să-ți pierzi așa floarea, dar era timpul să se-ntâmple cumva și sper c-o să-ți prindă bine.

Leesha bătu cu palma în masă, aruncându-i o privire cruntă.

— Ia-ți mantia, Rojer, spuse. Se-ntunecă și-afară, printre demoni, primejdia o să fie mai mică.

Își îndesă cărțile cu foi albe în traista pe care și-o agăță de umăr în timp ce-și înșfăca mantia cu broderii bogate din cuierul de lângă ușă și și-o arunca pe spate, prinzând-o la gât cu o broșă glifată, din argint.

Erny se apropie de ea, cu mâinile desfăcute a scuză. Leesha îl îmbrățișă în vreme ce-și punea Rojer mantia. Elona rămase la masă, cu vinul.

— Ca să fiu sincer, mi-aș dori să nu umbli pe-afară după lăsarea întunericului, cu sau fără mantie glifată, zise el. Nu s-ar putea spune că te putem înlocui.

— Rojer are scripca la el, răspunse Leesha, iar eu mai știu și alte trucuri, pe lângă glifele care te fac nevăzut, dacă ne descoperă totuși vreun miezing. Suntem în siguranță.

— Ești în stare să vrăjești tot Miezul ca să ți se supună, dar nu-ți reușește asta cu un simplu bărbat, rânji Elona, disprețuitoare, cu ochii în pahar.

Leesha n-o luă în seamă, își puse gluga și după aceea ieși în lumina amurgului.

— Acum mă crezi? îl întrebă pe Rojer, după ce se închis ușa.

— Se pare că-ți datorez un soare, recunoscu el.

Zăpada scârțâia sub cizmele lui Leesha în timp ce ea și Rojer se îndreptau spre satul propriu-zis. În aerul rece al iernii, fiecare răsuflare devenea un mic vălătuc de ceață, dar mantiile căptușite cu blană erau îndeajuns de călduroase.

După ceea ce spusese Elona despre el, Rojer nu mai scosese niciun cuvânt. Mergea cu capul plecat, cu fața ascunsă sub buclele lungi de păr roșu. Își ținea scripca în cutia ei, atârnată sub mantia pestriță, dar, văzând cum i se îndoiau degetele, Leesha știa că tânjea s-o simtă în mâini. Când era supărat, cânta întotdeauna la scripcă.

Culegătoarea de Ierburi știa că Rojer se îndrăgostise de ea. De fapt, o știa aproape toată lumea. Jumătate dintre femeile din sat o credeau nebună fiindcă nu punea mâna pe el. Și de ce n-o făcea? Saltimbancul avea un chip plăcut, tineresc, și o minte

ascuțită. Frumusețea cântecelor lui era mai presus de cuvinte și putea să-i aducă râsul pe buze chiar și când era în toanele cele mai proaste. Și nu numai o singură dată îi dovedise că era gata să moară pentru ea.

Dar, oricât și-ar fi dat silința, Leesha nu reușea să vadă în el un iubit. Tânărul abia împlinise optsprezece ani, avea cu zece mai puțini decât ea și îi era prieten. Era, în mai multe feluri, singurul ei prieten. Singurul om în care se putea încrede. Era fratele mai mic de care n-avusese parte. Nu voia să-l facă să sufere.

— Ucenica ta, Kendall, a venit ieri la mine, îi spuse. Frumoasă fată!

Rojer dădu din cap.

— Și e cea mai bună elevă a mea.

— M-a-ntrebat dacă știu să fac un elixir al dragostei, îi povesti ea.

— Ha! exclamă el, cu voce răgușită. Pe urmă se opri brusc și o fixă cu privirea. Stai puțin! Chiar știi?

Leesha râse.

— Bineînțeles că nu. Dar ea nu trebuie s-o știe. I-am dat, în schimb, tinctură de ceai dulce și i-am spus s-o-mpartă cu bărbatul de care vrea să fie iubită. Ai grijă dacă-ți oferă ceai, fiindcă riști să ai parte de o noapte de sărutări.

Rojer clătină din cap.

— Nu te lega niciodată de un ucenic.

— O altă zicală sclipitoare de-a maestrului Arrick? întrebă ea, ironică.

— Și una despre care sunt încântat să spun că o și respecta. Știu alți ucenici din ghildă care n-au fost la fel de norocoși.

— Acum e vorba de cu totul altceva, spuse Leesha. Kendall e aproape de vârsta ta și ea e cea care cumpără elixire ale dragostei.

Rojer ridică din umeri și-și puse gluga, apoi își împreună marginile mantiei pestrițe ca să dea mai multă putere rețelei de glife. Ultima licărire de lumină dispăruse și în jurul lor, pretutindeni, se înălțau din zăpadă forme cețoase, pentru a se solidifica apoi, în chip de miezingi care șuierau și se uitau în toate părțile, adulmecând aerul, fără să-i poată descoperi pe cei doi oameni.

Erny își construise casa în afara satului ca să nu-și audă vecinii plângându-se de mirosul chimicalelor pe care le folosea pentru fabricarea hârtiei, dar, aflându-se atât de departe, rămăsese în afara marii glife de interzicere care apăra așezarea oamenilor.

Un demon al lemnului se opri în fața lui Rojer, adulmecând. Saltimbancul încremeni, neîndrăznind să se miște în timp ce miezingul cerceta locul. Sub mantia lui, ceva se mișcă brusc, și Leesha știu că unul dintre cuțitele glifate pe care le purta la cingătoare îi ajunsese în palma mâinii tefere.

— Rojer, e de-ajuns să-l ocolești, spuse ea, continuându-și drumul. Nu poate nici să te vadă, nici să te-audă.

Saltimbancul trecu pe lângă demon mergând pe vârfuri și răsucind nervos cuțitul între degete. Crescuse jonglând cu cuțite și putea înfige unul în ochiul unui miezing de la o distanță de douăzeci de pași.

— E pur și simplu nefiresc, spuse, să umbli ca în plină zi prin mijlocul unei hoarde de miezingi.

— De câte ori trebuie s-o facem ca să nu mai repeți asta? oftă Leesha. Mantiile ne apără la fel de bine ca o casă.

Mantiile Nevăzutului erau invenția ei, bazată pe glifele de distragere a atenției pe care le învățase de la Omul Glifat. Le modificase și le brodase, cu fir de aur, pe o mantie elegantă. Dacă o purta bine strânsă în jurul trupului, demonii o ignorau, deși mergea drept spre ei, câtă vreme se mișca încet, uniform.

Pe urmă făcuse mantia lui Rojer, brodând glifele în culori vii, ca să fie în ton cu restul hainelor lui pestrițe, de saltimbanc, și era încântată că tânărul o purta aproape tot timpul, chiar și ziua. Glifatul părea să n-o poarte niciodată pe cea lucrată pentru el.

— N-am nimic împotriva glifelor tale, dar cred c-o s-o repet mereu, zise Rojer.

— Eu nu mă-ndoiesc că magia scripcii tale mă poate apăra, spuse Leesha. Tu de ce n-ai aceeași încredere în puterea magiei mele?

— Sunt aici, în întuneric, nu-i așa? întrebă el, pipăindu-și mantia. E pur și simplu straniu. Nu-mi place s-o spun, dar mama ta n-a greșit prea mult numindu-te vrăjitoare.

Leesha se uită urât la el.

— Cel puțin o vrăjitoare a glifelor, lămuri Rojer lucrurile.

— Obișnuiau să considere vrăjitorie și culegerea ierburilor, spuse Leesha. Și nu fac decât să glifez, ca oricine altcineva.

— Tu nu ești ca oricine altcineva, Leesha. Acum un an habar n-aveai să glifezi un pervaz, iar acum până și Omul Glifat ia lecții de la tine.

— Nu se poate spune așa ceva, replică ea pufnind.

— Nu te-ascunde după deget. Vă contraziceți mereu, chiar și când e vorba de glifele lui.

— Arlen e un Glifar de trei ori mai bun decât mine, spuse Leesha. Numai că… e greu de explicat, dar, după ce m-am uitat la destul de multe glife, modelele lor au început… să-mi vorbească. Mă uit la o glifă nouă și, studiindu-i liniile de putere, de cele mai multe ori ghicesc la ce servește. Uneori pot chiar să modific liniile, ca să-i schimb efectul. Am încercat să-i învăț și pe alții cum să facă asta, dar nimeni nu pare în stare decât să le-nvețe pe de rost.

— Așa e pentru mine cântatul la scripcă, zise Rojer. Muzica îmi vorbește. Îmi pot învăța ucenicii să cânte destul de bine, dar nu cânți *Bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne* ca să domolești miezingii. Trebuie să le… schimbi starea de spirit.

— Aș vrea s-o poată schimba cineva și pe-a mamei, mormăi Leesha.

— Era și timpul, spuse Rojer.

— Ce? întrebă Leesha.

— O s-ajungem curând în sat, răspunse Rojer. Cu cât mai curând începem să vorbim despre mama ta, cu atât mai curând terminăm și, odată ajunși, ne putem vedea de treburile noastre.

Leesha se opri brusc și se uită la el.

— Ce m-aș face fără tine? Ești cel mai bun prieten pe care-l am pe lume.

Apăsă pe cuvântul „prieten” exact așa cum trebuia.

Rojer se crispă, stânjenit, dar merse mai departe.

— Știu cum face ca să-ți atingă punctul sensibil.

Leesha se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Nu-mi place să mă gândesc că mama ar putea avea dreptate, în indiferent ce privință.

— Dar are adesea, spuse Rojer. Vede lumea cu o claritate rece.

— Mai degrabă cu o claritate inumană.

Saltimbancul ridică din umeri.

— Pocalul are o jumătate plină și una goală.

Părând nepăsătoare, Leesha se întinse să ia, în palma ei înmănușată, zăpadă de pe o creangă joasă, dar lui Rojer nu-i scăpă mișcarea și se feri cu ușurință de bulgărele ei, care nimeri un demon al lemnului. Miezingul se uită înnebunit în jur, să vadă cine-l atacase.

— Îți dorești copii, spuse Saltimbancul.

— Bineînțeles, răspunse ea. Mi i-am dorit întotdeauna. Pur și simplu încă n-am găsit momentul potrivit.

— Momentul sau tatăl? întrebă el.

Leesha expiră prelung.

— Niciunul, nici altul. Dar n-am decât douăzeci și opt de ani. Cu ajutorul ierburilor, e posibil să mai am încă două decenii în care să pot purta un prunc ca să-l aduc pe lume cu bine, dar niciodată cu ușurința cu care-aș fi făcut-o acum zece sau chiar doar acum cinci. Dacă m-aș fi măritat cu Gared, primul nostru copil ar fi împlinit deja paisprezece ani și probabil c-am fi avut mai mulți.

— *Nu câștigi nimic regretând ce nu s-a-ntâmplat,* spunea Arrick. Era dovada vie că greu trăiești după așa un principiu.

Leesha oftă, atingându-și pântecele și imaginându-și mitra din interior. De fapt, nu-l regreta pe Gared. Mama ei avusese dreptate în privința tâlharilor de pe drum, iar Rojer o știa foarte bine. Dar nu-i spusese nici lui, nici altcuiva, că atunci fusese în perioada ei fertilă și că se temuse de apariția unui copil.

Câteva zile mai târziu, când îl sedusese pe Arlen, sperase că s-ar fi putut adăuga sământa lui. Dacă ar fi fost așa și ar fi născut, ar fi crescut copilul, cu speranța că era rodul tandreței, nu al violenței. Însă Omul Glifat o refuzase, fiindcă jurase să nu aibă copii, de teamă că magia demonică din care-și trăgea el puterea le-ar fi putut face rău într-un fel sau altul.

Așa că Leesha își pregătise ceaiul pe care jurase să nu și-l pregătească niciodată și se asigurase că sământa banditilor n-avea să dea rod. Pe urmă izbucnise într-un hohot de plâns amar deasupra ceștii goale.

Amintirea îi aduse lacrimi noi, dâre reci brăzdându-i obrajii în noaptea de iarnă. Rojer întinse mâna și ea se gândi că voia să i le șteargă, însă degetele lui i se strecurară sub glugă și se retraseră apoi brusc, scoțându-i din ureche o batistă multicoloră.

Râzând fără s-o fi vrut, Leesha o luă și își șterse lacrimile.

Când ajunseră la marginea satului, îi urmăreau o jumătate de duzină de miezingi, care le adulmecau urmele rămase în zăpadă, dincolo de cercurile magice ale mantiilor. O femeie de pe conturul interzicerii își înălță arcul și săgețile glifate loviră demonii ca niște trăsnete, omorându-i pe cei care nu izbutiră să fugă.

Toate tinerele din Văiuga Izbăvitorului învățau acum să tragă cu arcul, imediat ce aveau destulă putere ca să țină unul în mâini. Dintre femeile mai vârstnice, multe nu aveau destulă forță ca să încordeze un arc mare, așa că începuseră să se deprindă cu arcurile cu manivelă. Toate patrulau la marginea satului cu schimbul și omorau toți demonii care cutezau să se-apropie prea mult.

Când ajunseră la lumină, Leesha o văzu pe Wonda așteptându-i. Era ușor să uiți că fata înaltă, puternică și urâtă nu împlinise decât cincisprezece veri. Tatăl ei, Flinn, murise în bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne, în care ea fusese grav rănită. Își revenise pe de-a-ntregul, deși îi rămăseseră cicatrice urâte, iar cât stătuse în spital se atașase de Leesha. O urma ca un câine de vânătoare, gata să ucidă orice miezing care s-ar fi apropiat. Purta asupra ei arcul mare, din lemn de tisă, pe care-l primise de la Omul Glifat și căruia îi putea da o întrebuințare letală.

— Aș vrea să mă lași să te-nsoțesc, maestră Leesha, spuse ea. Ești prea importantă pentru noi ca să umbli singură dincolo de interzicere.

— Așa spune și tata.

— Tatăl tău are dreptate, maestră, zise Wonda.

Leesha zâmbi.

— Poate după ce va fi gata Mantia Nevăzutului pe care-o pregătesc pentru tine.

— Adevărat? exclamă Wonda, făcând ochii mari.

Pentru fiecare mantie era nevoie de multe, multe ore de lucru și reprezenta un dar regesc.

— Dacă ești hotărâtă să-mi urmezi pașii, nu văd altă soluție. Săptămâna trecută le-am dat ucenicelor mele modelul și s-au apucat s-o brodeze.

— O, mulțumesc, maestră! se bucură Wonda, aruncându-și brațele lungi în jurul lui Leesha și îmbrățișând-o copilărește, într-

un stil câtuși de puțin potrivit pentru o fată mai înaltă și mai voinică decât majoritatea bărbaților.

— Aer, spuse Leesha în cele din urmă, și Wonda îi dădu drumul și se trase înapoi, părând să se rușineze.

— Nu e prea tânără ca să se-aventureze dincolo de interzicere? întrebă Rojer, cu voce scăzută, în timp ce pătrundeau în sat.

Străzile pavate cu bolovani din Văiuga Izbăvitorului erau curbate și răsucite în mod bizar și adesea stânjenitor, dar astfel alcătuiau o imensă glifă complexă, de apărare, desenată chiar de Omul Glifat. Niciun miezing, mic sau mare, nu se putea înălța din pământ pe teritoriul satului, nu putea păși pe el și nu putea zbura deasupra lui. Încălzite de magie, străzile străluceau ușor.

— O face deja, răspunse Leesha. Săptămâna trecută, Arlen a surprins-o de două ori vânând demoni de una singură. Fata asta e hotărâtă să se lase ucisă. Vreau s-o țin acolo unde o pot vedea.

Cândva, satul fusese tăcut și întunecat după apusul soarelui, însă acum pavajul strălucitor le oferea lumină zecilor de oameni care se foiau în toate părțile. Văiuga își pierduse mulți locuitori în bătălia purtată cu aproape un an în urmă, dar numărul lor crescuse pe măsură ce li se adăugaseră oameni din cătunele învecinate, atrași de tot mai răspândita legendă a Omului Glifat. Aceşti nou-veniți se uitau lung și șopteau la trecerea lui Leesha și a lui Rojer, singurii confidenți cunoscuți ai Glifatului.

Cei doi intrară în Cimitirul Miezingilor, care fusese cândva piața satului vechi și unde pieriseră atâția demoni și atâția săteni. În ciuda numelui, rămăsese centrul activităților așezării, locul unde se antrenau luptătorii și unde se adunau tăietorii de lemne în fiecare seară ca să primească binecuvântarea Veghetorului Jona înainte de a pleca la vânătoarea de demoni. Erau acolo în clipa aceea, cu umerii lați încovoiați și cu frunțile plecate, desenând glife în aer în vreme ce Jona se ruga pentru siguranța lor sub cerul nopții.

Ceilalți săteni stăteau în apropiere, tot cu capetele plecate, pentru a fi cuprinși în binecuvântare. Omul Glifat nu se vedea nicăieri. Nu-și pierdea timpul cu binecuvântările, probabil că ieșise deja la vânătoare. Uneori treceau zile întregi fără să existe niciun semn al prezenței sale, în afară de trupurile miezingilor, lăsate să-nghețe în zăpadă până ce avea să le ardă

lumina soarelui, ștergându-le orice urmă de pe suprafața pământului.

— Iată-ți logodnicul, spuse Rojer, arătându-l pe Gared Cutter, aflat în primul rând, unde se înclina adânc, pentru ca Veghetorul Jona, pe care-l terorizase în copilărie, să-i poată desena pe frunte o glifă cu o bucată de cărbune.

Un adevărat uriaș, fostul logodnic al lui Leesha îi domina cu statura lui chiar și pe ceilalți tăietori de lemne, dintre care puțini n-aveau măcar un metru optzeci și cinci. Era blond, cu părul lung și cu brațe groase, bronzate, numai mușchi. Pe umeri ținea o pereche de securi glifate, iar de centură îi atârnau mănușile din bucăți de piele groasă prinse de plăci din oțel forjat, glifat. Aveau să se acopere în curând cu un strat negru de sânge de demon, uscat și scorojit.

Gared nu era cel mai vârstnic dintre tăietorii de lemne și în niciun caz cel mai înțelept, dar, după încheierea bătăliei purtate cu un an în urmă, rămăsese șeful pe care-l urmau chiar și cei mai bătrâni fără să cârtească. El le cerea tuturor să se antreneze cu mai mult zel ziua, el conducea atacul noaptea și, în afară de Omul Glifat, nimeni nu lăsa în urmă mai mulți miezingi morți decât el.

— Indiferent ce ți-ar fi făcut, spuse Rojer, trebuie să recunoști că e genul de bărbat despre care se scriu cântece și căruia i se ridică statui.

— Da, nu pot să neg că e frumos, spuse Leesha, uitându-se la Gared. Așa a fost întotdeauna. Atrăgea admirația celorlalți cum fierul e atras de magnet. Cândva m-am numărat și eu printre ei. Clătină din cap, melancolică. Taică-său era la fel. Mama și-a încălcat de multe ori legământul căsătoriei cu el și, la nivel animalic, pot s-o înțeleg. La exterior, amândoi au fost întotdeauna specimene perfecte.

Se întoarse spre Rojer.

— Însă interiorul mă îngrijorează. Tăietorii îl urmează pe Gared fără să stea pe gânduri, dar îi conduce la luptă ca să apere Văiuga sau fiindcă-i place masacrul?

— Cândva am crezut același lucru despre Omul Glifat, îi aduse aminte Rojer. Și ne-a dovedit că ne înșelam. Poate lucrurile stau la fel și cu Gared.

— N-aș pune prinsoare, spuse Leesha, întorcându-se cu spatele la scena din piață și continuându-și drumul.

În capătul opus al cimitirului se afla Casa Sfântă, o clădire de piatră alături de care fusese construit noul spital, terminat înainte de căderea primei zăpezi.

— Salutare, maestră Leesha! Rojer! strigă Benn la vederea lor.

Sticlarul stătea alături de ucenicii lui, care aduceau obiecte suflate și coli mari de sticlă. În apropiere se aflau câțiva scripcari, acordându-și instrumentele într-o adevărată cacofonie. Benn le dădu în grabă câteva instrucțiuni ucenicilor și ieși în întâmpinarea celor doi.

— Sunt gata de încărcare când ești și tu, Rojer, spuse.

— Cum a mers noaptea trecută? întrebă Leesha.

Benn scoase dintr-un buzunar un flacon mic, de sticlă. Leesha îl luă și-și plimbă, gânditoare, degetele peste glife. Părea să fie din sticlă obișnuită, dar glifele erau netede, ca și cum sticla ar fi fost reîncălzită după gravarea lor.

— Încearcă să-l spargi, o îndemnă Benn.

Leesha îl aruncă pe bolovanii pavajului cu toată puterea, însă flaconul nu făcu altceva decât să ricoșeze, cu un zgomot cristalin. Culegătoarea de Ierburi îl ridică și-l studie cu atenție; n-avea nici cea mai mică zgârietură.

— Impresionant, spuse ea. Glifele tale sunt din ce în ce mai bune.

El zâmbi și se înclină.

— Cu multă hotărâre, poate fi spartă pe nicovală, dar nu fără mare efort.

Leesha se încruntă și clătină din cap.

— Ar trebui să reziste chiar și-atunci. Arată-mi unul care n-a fost încărcat.

Benn dădu din cap și-i făcu semn unui ucenic, care aduse un alt flacon, aproape identic cu primul.

— E unul dintre cele pe care vrem să le încărcăm în noaptea asta.

Leesha privi obiectul cu atenție, plimbându-și unghia prin adânciturile gravurii.

— Poate că adâncimea șanțurilor are legătură cu puterea de încărcare, zise ea. O să mă gândesc la asta.

Își puse flaconul într-un buzunar al șorțului, ca să-l studieze mai târziu.

— Totul a-nceput să meargă ca pe roate, spuse Rojer. Benn și ucenicii lui suflă sticla și o glifează ziua, iar noaptea eu și ucenicii mei momim miezingii ca s-o încarce. În curând, toate casele vor avea ferestre din sticlă glifată și-o să putem păstra focul demonic lichid fără nicio teamă.

Leesha dădu din cap.

— Mi-ar plăcea să văd în noaptea asta cum se face încărcarea.

— Da, de ce nu? răspunse Rojer.

Darsy și Vika așteptau în fața ușilor spitalului.

— Maestră Leesha, o întâmpină Vika, cu o reverență.

Era o femeie simplă, nici frumoasă, nici urâtă, robustă, cu șolduri care-i trădau fertilitatea și cu fața rotundă.

— Nu trebuie să faci câte-o reverență în fiecare seară, îi spuse Leesha.

— Ba da, răspunse Vika. Ești Culegătoarea de Ierburi a satului.

Și Vika era Culegătoare de Ierburi, dar ea și Darsy, deși mai vârstnice decât Leesha, o acceptau ca șefă.

— Mă-ndoiesc că Bruna ar fi permis una ca asta, zise Leesha.

Maestra ei, fosta Culegătoare de Ierburi a satului, fusese o fire iute, care detesta formalitățile lipsite de sens.

— Cotoroanța bătrână n-avea ochi pentru așa ceva, spuse Darsy, apropiindu-se și salutând-o pe Leesha cu o înclinare a capului.

Nu făcea reverențe și plecăciuni, însă în simpla ei înclinare din cap era mai mult respect decât în toate reverențele și vorbele de salut ale lui Vika, care nu uita cuvântul „maestră” absolut niciodată.

Fiică de tăietor de lemne, Darsy era înaltă și masivă, cu mai mulți mușchi decât grăsime. Era capabilă să-nfrângă toți bărbații la un festival al puterii, iar lama plină de glife pe care-o purta la brâu tăiase labele mai multor demoni care-ncercaseră să curme viața răniților de pe câmpul de luptă.

— Spitalul e gata să primească răniți, dacă vor exista, la întoarcerea tăietorilor de lemne.

— Mulțumesc, Darsy, spuse Leesha.

În spital era cel mai mult de lucru la miezul nopții, când se întorceau bărbații de la vânătoare. Chiar și cu securi glifate, demonii lemnului puteau fi un dușman cumplit. Sub frunzișul

pădurii, pielea lor semăna cu scoarța copacilor, de parcă ar fi purtat o Mantie a Nevăzutului, și, pe când unii umblau încoace și încolo, confundându-se cu copacii, alții pândeau pe crengi, ca maimuțele, aruncându-se pe neașteptate asupra prăzii.

Chiar și așa stând lucrurile, tăietorii de lemne aveau puține pierderi. Când lovea un demon cu o străfulgerare care părea să-i dea viață, o armă glifată mai făcea întotdeauna și altceva. Magia ei vibra în omul care o mânuia, oferindu-i o clipă de extaz și o senzație de invincibilitate. Oricine îi simțea vraja devenea mai puternic și se vindeca mai repede, cel puțin până la răsăritul soarelui. Numai Arlen păstra puterea aceea și în timpul zilei.

— La ce lucrează ucenicele? o întrebă apoi pe Vika.

— Cele mai vârstnice brodează modelele tale pe mantie. Celelalte sterilizează instrumente sau fac exerciții de scriere.

— Am adus cărți noi și un grimoar pe care l-am încheiat, spuse Leesha, întinzându-i traista.

Vika dădu din cap.

— Le pun să-l copieze imediat.

— Puneți fetele care vor să devină Culegătoare de Ierburi să copieze glife? se miră Rojer. N-ar fi mai bine s-o facă ucenicii Glifari? Aș putea să vorbesc…

Leesha clătină din cap.

— Toate fetele mele iau acum lecții de glifare. Nu vreau să fie neajutorate după apusul soarelui, așa cum am fost noi.

•

Rojer o lăsă pe Leesha să-și facă rondul prin spital și se duse în scoica acustică de la marginea pieței, unde i se adunau ucenicii. Erau o amestecătură tot atât de pestriță ca pantalonii lui. Unii erau din Văiugă, dar cei mai mulți veniseră din alte așezări, atrași de istorisirile despre Omul Glifat. Jumătate erau prea bătrâni ca să mânuiască o unealtă sau o armă, așa că se hotărâseră să-ncerce cu scripca, numai ca să descopere că degetelor lor le lipsea îndemânarea necesară. Mulți alții erau copiii ale căror talente n-aveau să-și facă simțită prezența decât peste câțiva ani.

Dintre ceilalți, numai câțiva erau promițători, dar niciunul în aceeași măsură ca frumoasa Kendall. Era rizoniană, sosită de curând în Văiugă. Ajunsă la vârsta necesară ca să poată înțelege aranjamente complexe, dar destul de tânără ca să-nvețe

repede, avea cu adevărat talent muzical. Zveltă și iute în mișcări, se descurca la fel de bine când era vorba de tumbe și de acrobații. Într-o bună zi, putea să devină o saltimbancă minunată.

Rojer nu le dădu imediat atenție ucenicilor și ei știau că era bine s-aștepte până când avea s-o facă. Își scoase scripca și ciupi strunele, convingându-se că era acordată. Mulțumit, prinse arcușul în mâna ciuntită. Îi lipseau arătătorul și degete mijlocii, retezate în copilărie de mușcătura unui demon al focului, dar cele două rămase erau mlădioase și puternice și arcușul îi deveni un fel de prelungire a brațului.

Pe urmă, toate sentimentele pe care și le reprimase în seara aceea sub masca de Saltimbanc își găsiră glasul în muzică, umplând piața cu o melodie obsedantă. O îmbogățea treptat, complicând-o, și își unduia mușchii, pregătindu-i pentru munca din noaptea aceea.

Când termină, ucenicii aplaudară, și el se înclină înainte de a-i purta printr-o serie de melodii mai simple, încălzindu-i. Se crispa la fiecare notă discordantă. Numai Kendall izbutea să țină pasul cu el, cu fața încordată de concentrare.

— Groaznic! se răsti. În afară de Kendall, a mai pus cineva mâna pe scripcă de azi-noapte până acum? Exersați! Toată ziua și în fiecare zi!

La asta, câțiva bombăniră, nemulțumiți, dar el luă arcușul și le oferi un șir de note discordante, făcându-i să tresară.

— Nu vreau nici să v-aud bodogănind! se răsti. Vrem să vrăjim demoni, nu să facem lumea să țopăie la o nuntă. Dacă nu luați asta în serios, e momentul să vă puneți scripca la păstrare în cutie!

Toți se uitară în jos și el își dădu seama că fusese prea aspru. Nu atât de aspru cum ar fi fost Arrick, dar mai aspru decât i se părea corect să fie. Știa că ar fi trebuit să le spună ceva încurajator, dar nu-i venea nimic în minte. Pentru așa ceva, Arrick nu-i oferise prea multe exemple.

Se îndepărtă, respirând adânc. Fără să și-o fi propus, își puse arcușul din nou la treabă, preschimbându-și vinovăția și ciuda în muzică. Își lăsă emoțiile să-l părăsească odată cu sunetele, apoi se uită din nou la ucenici și făcu muzica să le vorbească, oferindu-le speranța și încurajarea care lipseau din cuvintele lui.

În timp ce cânta, toți își îndreptară spatele și hotărârea le reveni încă o dată în priviri.

— A fost minunat, Rojer, îi spuse o voce, după ce-și desprinsese în sfârșit arcușul de strune.

Pe urmă o văzu pe Kendall lângă el. Pierdut în muzică, n-o observase apropiindu-se.

— Ți-e sete? întrebă ea, ridicând un urcior de piatră. Am făcut ceai dulce. E încă fierbinte.

Leesha o fi știut tot timpul că-mi era menit? se întrebă Rojer.

Nu ești îndeajuns de bun pentru asta, scripcarule, și o știi, comentase Elona.

După toate aparențele, o știa și Leesha. Mai bine i-a fi făcut-o pe Kendall cadou, legată cu o fundă.

— Nu m-am dat niciodată în vânt după ceaiul dulce, spuse. Îmi face mâinile să tremure.

— O, făcu ea, dezumflându-se. Ei... nu-i nimic.

— Vreau să cânți solo în seara asta, o înștiință Rojer. Cred că ești pregătită.

Fața ei deveni radioasă.

— Adevărat?

Scoase un strigăt ascuțit și-l cuprinse într-o îmbrățișare prelungită mai mult decât ar fi fost necesar.

Firește că tocmai în momentul acela alese Leesha să-și facă apariția. El se crispă și Kendall se retrase, nedumerită până când o văzu pe Culegătoarea de Ierburi. Se grăbi să se-ndepărteze de Rojer și făcu o reverență adâncă.

— Maestră Leesha.

— Kendall. Leesha o salută zâmbind. Oare miroase a ceai dulce?

Obrajii lui Kendall se colorară într-un roșu aprins.

— Eu, ah...

Rojer se încruntă.

— Fugi să-ți aduci scripca, Kendall. Se întoarse spre Leesha. Kendall o să cânte solo în noaptea asta.

— E pregătită pentru așa ceva?

Rojer ridică din umeri.

— Wonda e pregătită să vâneze miezingi? Eu eram mai tânăr decât Kendall când am vrăjit primul demon.

— Erai într-o situație mult mai disperată.

— Niciun pericol, spuse el. O să fiu acolo, gata să-i iau locul dacă e nevoie, iar femeile vor urmări tot cu arcurile pregătite.

Arătă către marginea glifei, unde se adunaseră o mulțime de arcașe, printre care și Wonda.

Începură pregătirile ordonându-le arcașelor să lase o zonă liberă dincolo de marginea interzicerii. Rojer își purtă scripcarii printr-o serie de note sonore, discordante, umplând văzduhul cu o cacofonie atonală pe care miezingii n-o puteau suferi. Mulțumită scoicii acustice, sunetul se concentra în zona aflată imediat în afara interzicerii, unde miezingii erau tentați să se adune, uneori în număr foarte mare.

Fiind astfel în siguranță, ucenicii sticlarului ieșiră de pe interzicere și așezară sticla glifată în luminișul de alături. Aveau coli mari, sticle, flacoane, ba chiar și o secure de sticlă, ale cărei făurire și glifare duraseră probabil câteva săptămâni.

După ce toți sticlarii se întoarseră cu bine, scripcarii schimbară melodia. Rojer dădea tonul, strigând în același timp instrucțiuni pentru ceilalți, folosindu-i ca să amplifice magia aparte cu care scotea demonii din pădure, momindu-i în luminiș. Pe urmă ieși de unul singur în afara interzicerii, chemând cu muzica lui și controlându-le miezingilor fiecare pas, până când îi aranjă așa cum voia.

— Kendall! strigă el apoi, și fata înaintă și începu să cânte.

Rojer cântă din ce în ce mai încet, îndepărtându-se de miezingi, în timp ce fata se apropia de ei, scripca auzindu-i-se din ce în ce mai tare, până când el putu să se oprească, lăsând demonii vrăjiți numai sub controlul ei.

Saltimbancul se îndreptă spre locul unde aștepta Leesha, la marginea glifei.

— E într-adevăr foarte bună, spuse el, cu mândrie. Demonii o vor urma ca niște cățeluși, încărcând tot ce ating.

Miezingii o urmau într-adevăr pe Kendall, care pășea cu mare grijă. Se zăreau străfulgerări de lumină când demonii atingeau sticla aflată în calea lor și glifele gravate le absorbeau o mică parte a magiei, călăuzind-o către un alt scop.

Miezingii șuierau, greblând cu ghearele locurile unde simțiseră scurgerea. Kendall încercă să schimbe melodia, ca să-i liniștească iarăși, iar în cântecul ei se simți spaima când începu să sară peste câte-o notă. Încercă să compenseze cu un ritm mai alert, dar nu izbuti decât să înrăutățească lucrurile. Demonii

erau pe punctul să-și alunge tulburarea care le stăpânise mințile.

În mantia lui glifată, Rojer se îndreptă spre Kendall, având timp suficient ca s-ajungă la ea înainte ca lucrurile să scape de sub control, însă fata se împiedică. O sticlă i se sparse sub picior și cioburile pătrunseră prin pielea moale a pantofilor ei. Țipă și arcușul îi alunecă de pe strune cu un sunet discordant.

Demonii ciuliră imediat urechile și vraja se spulberă. Nările le fremătară când simțiră mirosul sângelui și se repeziră la ea cu strigăte ascuțite.

Rojer începu s-alerge, dar se îndepărtase prea mult ca să stea de vorbă cu Leesha și, înainte de a ajunge lângă Kendall, un miezing își înfipse ghearele adânc în carnea ei, trăgând-o spre el și împlântându-i în umăr șirurile lui de dinți. Sângele se îmbibă în rochia fetei, și un alt demon sări spre ea, gata să se încaiere cu primul pentru pradă.

— Arcașelor! strigă Rojer, înnebunit.

— O s-o lovim pe Kendall! strigă disperată Wonda, și el văzu că femeile își lăsaseră arcurile în jos, necutezând să riște.

Punând scripca la lucru, înșirui note care să sperie și s-alunge demonii. Miezingii țipară și-și întrerupseră atacul, și Kendall căzu la pământ, dar aerul mirosea acum a sânge și creaturile nu erau ușor de pus pe fugă. Șuierau și loveau, împiedicându-l pe Rojer să înainteze.

— Kendall! strigă el. Kendall!

Slăbită, fata își săltă capul și întinse spre el o mână însângerată, gâfâind.

O siluetă uriașă trecu brusc pe lângă saltimbanc, aproape trântindu-l. El își înălță privirea și-l văzu pe Gared aruncându-l pe unul dintre demonii lemnului peste celălalt. Amândoi se prăbușiră sub greutatea masivului tăietor de lemne și glifele de pe mănușile lui străfulgerară, strălucitoare, la fiecare dintre loviturile puternice date miezingului peste care se prăvălise el însuși. Până să se dezmeticească al doilea, omul era din nou în picioare, însă și creatura era iute și îl mușcă de braț.

Gared țipă și-și repezi mâna liberă între picioarele miezingului, înșfăcându-l. Își îndoi brațele puternice, îl săltă pe uriașul demon al lemnului și-l folosi pe un berbec ca să-i îndepărteze semenii. Și căzură cu toții, rostogolindu-se, în timp

ce dădeau buzna alți tăietori de lemne, lovindu-i cu securile lor glifate înainte de a apuca să se ridice.

Cu scripca inutilă în încăierare, Rojer alergă spre Kendall, mânjindu-și mantia de sânge când o aruncă peste ea. Fata murmură ceva abia auzit în vreme ce se străduia s-o ridice. Lupta atrase alți demoni din pădure, care se apropiau mai repede decât reușeau arcașele să-i doboare.

Cu câte o secure în fiecare mână și cu sângele șiroindu-i din braț, Gared își croi drum către cei doi scripcari. Lăsă armele să-i cadă și o săltă pe Kendall ca pe-o pană. Pe urmă, acoperit de arcașe și de tăietorii de lemne, alergă cu ea către spital.

•

— Am nevoie de un donator de sânge! strigă Leesha, în timp ce Gared deschidea ușa spitalului cu o lovitură de picior.

O întinseră pe Kendall pe un pat și ucenicele alergară după instrumentele Culegătoarei de Ierburi.

— Donez eu, spuse Rojer, suflecându-și mâneca.

— Verificați dacă e potrivit pentru ea, îi spuse Leesha lui Vika și se duse să-și spele mâinile și brațele.

Vika luă un strop din sângele lui Rojer, timp în care Darsy încercă să se ocupe de brațul lui Gared.

— Fă-ți griji pentru cei mai grav răniți, zise el, respingând-o.

Arătă către ușă, fiindcă tocmai erau aduși înăuntru alți tăietori de lemne vătămați.

Culegătoarele de Ierburi intrară într-un adevărat vârtej însângerat. Leesha tăie, fixă și cusu rănile lui Kendall vreme de două ceasuri, sub ochii lui Rojer, amețit după ce donase sânge.

În cele din urmă, Leesha se opri și-și trecu peste fruntea transpirată dosul mâinii mânjite de lichidul roșu.

— O să se facă bine? întrebă saltimbancul.

— O să trăiască, oftă ea. Gared, acum să mă uit la brațul tău.

— Nu e decât o zgârietură, spuse el.

Leesha reuși să nu se încrunte, amintindu-și de cât curaj dăduse el dovadă, dar, oricât s-ar fi străduit, nu putea să uite cum minciunile lui fuseseră pe punctul să-i distrugă viața și cum îi bătuse el pe toți bărbații pe care-i surprinsese vorbind cu ea după ce rupseseră logodna.

— Te-a mușcat un demon, Gar, spuse. Lasă rana să se infecteze și, până să te dezmeticești, o să-ți tai brațul. Vino aici.

El mormăi și se supuse.

— Nu e chiar atât de rău, comentă ea, după ce-i curăță rana cu tinctură de rădăcina porcului.

Fiind încărcat cu magia pe care-o absorbise, tăieturile lăsate de dinții ascuțiți ai demonului, acum curate, se închideau deja. Leesha îi înfășură brațul într-un bandaj curat și-l trase pe Rojer deoparte.

— Ți-am spus că fata nu era pregătită pentru un solo, șopti, furioasă.

— M-am gândit că..., începu el.

— Nu te-ai gândit, îl întrerupse ea. Te-ai lăudat cu ea și-a fost cât pe ce s-o coste viața! Nu e un joc, Rojer!

— Știu că nu e! se răsti el.

— Atunci poartă-te ca atare.

Saltimbancul se încruntă.

— Nu toți suntem perfecți ca tine, Leesha!

Privirea lui clocotea de furie, dar Culegătoarea de Ierburi văzu durerea de dincolo de ea.

— Vino în camera mea de lucru, spuse, luându-l de braț.

El se smuci, dar o urmă, și ea îi umplu un pahar cu alcool tare, întrebuințat de obicei ca dezinfectant, nu ca băutură.

— Îmi pare rău, spuse. N-am avut dreptate.

Rojer păru să se dezumfle, se lăsă să cadă pe un scaun și-și goli paharul dintr-o sorbitură.

— Ba da, zise el. Sunt un impostor.

— Prostii! îl contrazise Leesha. Toți facem greșeli.

— N-am făcut o greșeală. Am mințit. Am mințit când am spus că pot învăța oamenii cum să farmece miezingii, când, în realitate, nu știu nici măcar cum o fac eu însumi. Exact așa cum am mințit anul trecut, când am spus că te pot aduce cu bine de la Angiers până aici. Tot așa m-am descurcat în cătune, după moartea lui Arrick, și tot așa am intrat în Ghilda Saltimbancilor. Se pare că nu fac niciodată nimic altceva decât să mint.

— Dar de ce? întrebă Leesha.

El ridică din umeri.

— Îmi tot spun că să pretinzi că ești ceva e totuna cu a fi acel ceva. Ca și cum pretinzând că sunt la fel de deosebit cum sunteți tu și Glifatul, chiar aș putea să fiu.

Ea îl privi uimită.

— Eu n-am nimic ieșit din comun, Rojer. O știi la fel de bine ca oricine altcineva.

El izbucni în râs.

— Nici măcar nu-ți dai seama! exclamă. Din coliba ta se scurge un șir neîntrerupt de arme și de glife și vindeci bolnavii și răniții cu o fluturare a mâinii. Eu nu sunt în stare decât să cânt la scripcă și cu asta nu pot salva nici măcar viața unui singur om. Tu și Omul Glifat ați devenit niște giganți, în timp ce eu am petrecut luni întregi învățându-mi ucenicii, care nu știu decât să le facă oamenilor poftă de dans.

— Nu disprețui bucuria adusă de tine și de ucenicii tăi într-un sat împovărat de greutăți.

Saltimbancul ridică din umeri.

— Nu fac nimic mai mult decât poate face, de unul singur, un butoi cu bere.

Leesha îi luă capul în mâini.

— Ideea e ridicolă. Magia ta are tot atâta putere ca a lui Arlen sau ca a mea. Faptul că ți-e atât de greu să le-o explici altora e dovada că și tu ești ieșit din comun. În plus, râse ea, cu amărăciune, eu o am pe mama, care are întotdeauna grijă să mă trântească înapoi, la pământ.

•

Noaptea era fără lună și, departe de licărirea glifei mari, Leesha și Rojer mergeau printr-o beznă aproape deplină. Ea avea un baston înalt, în vârful căruia străluceau cu putere chimicalele dintr-un balon de sticlă, luminându-le drumul. Pe balon și pe baston erau gravate glife ale nevăzutului; miezingii zăreau lumina, dar nu-i puteau descoperi sursa, cum nu-i puteau găsi nici pe cei doi oameni înfășurați în mantii.

— Nu pricep de ce nu s-a putut întâlni cu noi în sat, bombăni Rojer. Lui nu i-o fi fiind frig, dar *mie* îmi e.

— Despre unele lucruri e mai bine să vorbești fără martori, spuse Leesha, iar el atrage întotdeauna mulțimea.

Arlen îi aștepta la capătul potecii glifate care ducea la coliba lui Leesha. Dansatorul Amurgului, uriașul lui armăsar negru, cu harnașamentul complet și cu coarne, era aproape invizibil în întuneric. Omul Glifat nu purta decât o fâșie de pânză în jurul șalelor, fără nimic altceva care să-i apere de frig pielea glifată.

— Ați întârziat, le spuse.

— Am avut niște probleme la spital, răspunse Leesha. Un accident în vreme ce încărcăm sticla. De ce nu-ți porți mantia?

Încercase să pună întrebarea cu nepăsare, dar suferea fiindcă, după ce-și petrecuse atâtea ore lucrându-i-o, nu-l văzuse purtând-o decât o singură dată, când i-o aruncase ea însăși pe umeri, ca să verifice dacă i se potrivea.

— O am în coburi, răspunse el. Nu caut să m-ascund de miezingi. Dacă vor să vină la mine, n-au decât. Lumea se descurcă și cu câțiva în minus.

Îl priponiră pe Dansatorul Amurgului de un stâlp din curte și intrară în casă. Leesha scoase din șorț un chibrit cu care aprinse focul, apoi umplu un ceainic și-l atârnă peste flacără.

— Cum se descurcă vrăjitorii scripcari? îl întrebă Glifatul pe Rojer.

— Mă tem că sunt mai mult scripcari decât vrăjitori. Încă nu sunt pregătiți.

Arlen se încruntă.

— Patrulele de tăietori de lemne ar fi mai puternice dac-ar avea câte un scripcar care să stăpânească emoțiile demonilor.

— Pot patrula eu cu ei, se oferi Rojer. Mantia mă apără.

Glifatul clătină din cap.

— Tu trebuie să dai lecții.

Rojer oftă, cu ochii la Leesha.

— O să fac tot ce pot.

— Și Văiuga? întrebă Omul Glifat când Leesha se așeză la masă, alături de ei.

— Se mărește cu mare repeziciune, răspunse ea. Avem deja de două ori mai mulți oameni decât anul trecut, înainte de molimă, și-n fiecare zi sosesc alții. Am construit noua așezare având în vedere creșterea numărului de locuitori, dar nu în ritmul ăsta.

Glifatul dădu din cap.

— Le putem cere tăietorilor de lemne să curețe mai mult teren și putem face încă o glifă mare.

— Da, și oricum avem nevoie de lemn, încuviință Leesha. Nu i-am mai trimis ducelui Rhinebeck niciun transport, de mai bine de un an.

— A trebuit să reconstruim tot satul, zise Arlen.

Ea ridică din umeri.

— Poate vrei să-i explici ducelui. A trimis un alt mesager ca să te cheme la o discuție. Se teme de tine și de planurile pe care le ai pentru Văiugă.

El clătină din cap.

— N-am niciun plan, nu vreau decât să fac din Văiugă un loc apărat de miezingi. Când terminăm cu asta, o să-mi văd de drum.

— Și Marele Război împotriva demonilor? întrebă Rojer. Trebuie să conduci oamenii la luptă.

— Las-o Miezului, băiete, nu sunt afurisitu' de Izbăvitor! mârâi Glifatul. Asta nu e decât o fantezie din Canonul Veghetorilor, iar eu n-am fost trimis din Ceruri ca să unesc omenirea. Nu sunt decât Arlen Bales din Pârâul lui Tibbet, un băiat prost cu mai mult noroc decât merita, dar cu și mai mult ghinion.

— Dar nu există nimeni altcineva! exclamă Rojer. Dacă nu ne conduci tu la război, cine-o s-o facă?

Arlen ridică iarăși din umeri.

— Nu e problema mea. Nu silesc pe nimeni să meargă la război. Vreau doar să m-asigur că oricine vrea să lupte o poate face. Bolovanul odată urnit, o să mă feresc din calea lui.

— De ce? întrebă Rojer.

— Fiindcă are impresia că nu mai e om, spuse Leesha, cu reproș în glas. N-are nici cea mai mică dovadă, dar crede că magia demonilor l-a pătruns atât de mult încât reprezintă, pentru noi, un pericol mai mare decât ei.

Glifatul îi aruncă o privire aspră, iar ea îi răspunse cu una pe măsură.

— Dovada există, spuse el, într-un târziu.

— Ce dovadă? făcu ea, cu voce mai blândă, dar încă plină de îndoieli.

El se uită la Rojer, care se făcu mic sub asprimea privirii.

— Ce voi spune trebuie să rămână aici, îl avertiză. Dacă aud vreo aluzie în vreun cântec sau în vreo poveste…

Saltimbancul ridică mâinile.

— Jur pe lumina soarelui. Nicio șoaptă.

Glifatul se uită la el și dădu în cele din urmă din cap. Își coborî privirea în timp ce vorbea.

— Nu… nu mă simt în largul meu pe glifa de interzicere.

Rojer făcu ochii mari, iar Leesha inspiră scurt și-și ținu răsuflarea în timp ce mintea îi alerga nebunește. Într-un târziu, își impuse să expire. Jurase să găsească un leac pentru Omul Glifat, sau cel puțin pentru fiecare amănunt din tot ce i se

întâmpla, și voia să-și respecte jurământul. Salvase viața ei, și viețile tuturor oamenilor din Văiugă. Îi datora măcar atât.

— Care sunt simptomele? întrebă. Ce se-ntâmplă când pășești pe glifă?

— Apare o... rezistență, răspunse el. Ca și cum aș merge împotriva unui vânt puternic. Simt glifa încălzindu-mi-se sub tălpi și mă ia cu frig. Când merg prin oraș e ca și cum aș înainta printr-o apă care-mi ajunge până la șolduri. Mă prefac că nu e nimic și nimeni nu pare să observe, dar eu știu. Se întoarse spre Culegătoarea de Ierburi, cu tristețe în privire. Interzicerea vrea să m-alunge, Leesha, așa cum face cu orice demon. Știe că nu mă mai număr printre oameni.

Ea clătină din cap.

— Prostii! Glifa înlătură pur și simplu ceva din magie.

— Nu e doar atât, continuă el. Mantiile Nevăzutului mă năucesc și simt lamele glifate încălzindu-se când le-ating. Mă tem că, pe zi ce trece, mă preschimb tot mai mult într-un demon.

Leesha scoase din buzunarul de la șorțul ei un flacon glifat și i-l întinse.

— Sparge-l.

El ridică din umeri și strânse din toate puterile. Mai puternic decât zece bărbați, putea sparge cu ușurință un obiect de sticlă, dar flaconul rezistă în strânsoarea lui.

— Sticlă glifată, spuse, studiindu-l. Ce-i cu asta? Chiar eu te-am învățat trucul.

— Nu era încărcată înainte de a o atinge tu, îl lămuri Leesha.

El făcu ochii mari.

— Dovada spuselor mele, zise el.

— Nu dovedește decât că trebuie să facem mai multe încercări, ripostă ea. Am terminat de copiat și de studiat tatuajele tale. Cred că următorul pas e experimentarea lor pe voluntari.

— Ce?! întrebară cei doi bărbați, într-un glas.

— Pot să fac o vopsea din frunze de lujer negru, care nu rămâne pe piele mai mult de două săptămâni. Pot face încercări fără să-mi scape de sub control și pot nota rezultatele. Sunt sigură că putem...

— Categoric nu, spuse Arlen. Îți interzic.

— Îmi *interzici*? întrebă ea. Ești Izbăvitorul, ca să le poți da altora porunci? Nu-mi poți interzice nimic, Arlen Bales din Pârâul lui Tibbet.

El îi aruncă o privire cruntă, și Leesha se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe. Spatele lui se arcui ca al unei pisici care scuipă și, pentru o clipă, se temu c-avea să sară la ea, dar rămase nemișcată. În cele din urmă, el se liniști.

— Te rog, spuse, pe un ton mai blând. Nu pune pe nimeni în pericol.

— Oamenii vor să te imite. Jona deja desenează pe ei glife cu cărbune.

— O să-nceteze dac-o să i-o cer, zise Omul Glifat.

— Numai pentru că te crede Izbăvitorul, sublinie Rojer, și privirea cu care-i răspunse Arlen îl înfioră.

— N-o să mai conteze, spuse Leesha. Mai devreme sau mai târziu, legenda o să atragă în Văiugă un specialist în tatuaje și atunci totul va deveni de neoprit. Mai bine facem experiența acum, cât o putem ține sub control.

— Te rog, repetă Glifatul. Nu atrage blestemul asupra altcuiva, aducându-l în starea în care mă aflu eu.

Leesha îl privi pieziș.

— Nu ești blestemat.

— Nu? întrebă el. Se întoarse spre Rojer. Ai la tine vreunul dintre cuțitele cu care arunci?

Încheietura mâinii Saltimbancului zvâcni și între degete îi apăru un cuțit. Îl răsuci cu îndemânare și i-l întinse cu mânerul înainte Glifatului, care clătină din cap. Se ridică și se îndepărtă cu câțiva pași de masă.

— Aruncă-l în mine.

— Ce? se miră Rojer.

— Cuțitul. Aruncă-l. Drept spre inima mea.

De data asta Saltimbancul clătină din cap.

— Nu.

— Arunci cuțite spre oameni tot timpul.

— E un truc. Nu-ți arunc unul în inimă, ești nebun? Chiar dacă te poți feri cu repeziciunea unui demon…

Glifatul oftă și se-ntoarse spre Leesha.

— Atunci, tu. Azvârle ceva…

Nu termină de vorbit înainte de a înșfăca ea o tigaie dintr-un cârlig de lângă vatră și de a o arunca în el.

Dar tigaia nu-l lovi. Arlen se preschimbă într-o ceață prin care obiectul de fier trecu, împrăștiindu-i trupul ca pe un fum. Tigaia se izbi de peretele opus cu un zăngănit și căzu pe podea. Leesha icni, iar Rojer rămase cu gura căscată.

Ceața avu nevoie de câteva secunde ca să se compacteze, refăcând trupul Glifatului. El respiră adânc după ce redeveni solid.

— Mă antrenez, le spuse. Împrăștierea e simplă. Ca și cum ți-ai destinde moleculele și le-ai răsfira, așa cum răsfiră fierberea apa, preschimbând-o în abur. La lumina soarelui nu-mi reușește, însă noaptea o pot face oricând. Să mă adun e mai greu. Uneori mă tem c-o să mă răsfir prea tare și că pur și simplu… o să mă spulbere vântul.

— Sună groaznic, spuse Rojer.

Glifatul dădu din cap.

— Dar nu e cea mai rea parte. Când mă răsfir, simt Miezul trăgând de mine. Iar când se apropie zorii, atracția lui devine… insistentă.

— Ca în ziua aceea, pe drum, în lumina dinaintea răsăritului, spuse Leesha.

— În care zi? întrebă Rojer, dar ea retrăia dimineața aceea cumplită și aproape că nici nu-l auzi.

•

La trei zile după atacul de pe drum, trupul ei se vindecase, dar suferința nu i se atenuase. Nu se putea gândi decât la mitra ei și la ceea ce ar fi putut crește acolo. Bruna o învățase să facă un anumit ceai, care spăla sămânța bărbatului din trupul femeii înainte de a prinde rădăcini.

— De ce-aș vrea să fac vreodată o fiertură atât de mârșavă? întrebase ea. În lume sunt și așa destul de puțini copii.

Bruna o privise cu tristețe.

— Sper, copilă, că n-o să afli asta niciodată.

Dar, după plecarea tâlharilor, Leesha înțelesese. Dacă ar fi avut punga cu ierburi, ar fi făcut ceaiul chiar după ce-și spălase trupul, însă și pe aceea i-o furaseră bărbații. Hotărârea nu-i mai aparținea. În momentul sosirii lor în Văiugă, avea să fie deja prea târziu.

Însă pe urmă punga îi fusese înapoiată, ca și posibilitatea de a decide. Dintre ingredientele necesare pentru ceai, nu-i lipsea decât rădăcina de cânepă, dar văzuse planta crescând pe

marginea drumului când alergaseră spre peșteră, ca să se-adăpostească de ploaie.

Nereușind s-adoarmă, Leesha se ridicase înainte de a se ivi pe de-a-ntregul zorile, când Rojer și Omul Glifat mai dormeau încă, și se furișase afară din peșteră, să culeagă câteva plante. Nici chiar atunci nu fusese sigură că avea să bea ceaiul, dar, în același timp, fusese hotărâtă să și-l pregătească.

Glifatul o surprinsese, speriind-o, dar ea se silise să-i zâmbească și îi vorbise, îndrugând tot ce-i trecuse prin minte despre plante și demoni, ca să-și ascundă adevăratul scop. În tot acel timp, ideile i se învârtejiseră haotic în minte.

Însă pe urmă îl insultase fără să vrea și suferința din ochii lui o smulsese din vârtejul propriilor gânduri. Întrezărise brusc ceva din ceea ce fusese el înainte. Un om bun, rănit așa cum i se întâmplase și ei, dar care, în loc să se dea bătut, își îmbrățișase durerea ca pe o iubită.

Și ea simțise durerea acea, care rezona cu a ei cu atâta putere, și tot ce i se învălmășea în minte se ordonase dintr-odată, parcă preschimbându-se în mecanismul unui ceas, și ea știuse, brusc, ce avea de făcut.

O clipă mai târziu, era întinsă alături de Arlen în noroi, într-o împreunare frenetică, născută din disperarea amândurora și întreruptă pe neașteptate de atacul unui demon al lemnului. Bărbatul care o dezmierda dispăruse, se desprinsese de ea și redevenise Omul Glifat în timpul luptei corp la corp cu miezingul. Când răsărise soarele, amândoi începuseră să se risipească. Îi fixase cu priviri îngrozite în vreme ce începeau să se scufunde în pământ.

Dar ceața urcase din nou la suprafață și amândoi se solidificaseră, și demonul arsese în lumina soarelui. Ea își întinsese brațele către Arlen, dar Glifatul îi întorsese spatele, și ea îl înjurase pentru asta. Subjugată de propriile sentimente, nu se întrebase cu adevărat prin ce trecea el.

•

Leesha scutură din cap, venindu-și în fire.

— Îmi pare atât de rău, îi spuse Glifatului.

El își flutură mâna, într-un gest absolvitor de vină.

— Nu mi-ai ales tu soarta.

Rojer se uită la ea, apoi la el, apoi din nou la ea.

— Ziditorule, mama ta avea dreptate, înțelese el.

Leesha știa că, pentru saltimbanc, ceea ce tocmai aflase fusese o lovitură, dar nu era nimic de făcut. Într-un fel, se bucura că-și dezvăluise secretul.

— Nu poate fi doar din cauza tatuajelor, spuse, revenind la adevăratul subiect al discuției lor. N-are sens. Se uită la Omul Glifat. Vreau grimoarele tale. Pe toate. Tot ce-am învățat de la tine e filtrat prin mintea ta. Am nevoie de sursa cunoștințelor tale ca să pot înțelege ce-a dus la asta.

— Nu le am aici.

— Atunci, mergem noi la ele. Unde sunt?

— Cea mai apropiată ascunzătoare e în Angiers, răspunse Omul Glifat, deși mai am unele și în Lakton, și în Deșertul Krasian.

— Angiersul se potrivește foarte bine, spuse Leesha. Am treburi neterminate cu maestra Jizell și poate reușești să-l convingi pe duce că nu te interesează coroana lui.

— Acolo v-aș putea fi de ajutor, se oferi Rojer. Am crescut la curtea lui Rhinebeck cât timp i-a fost Arrick herald. O să fac o vizită și la Ghilda Saltimbancilor și poate-o să izbutesc să angajez niște profesori buni pentru ucenicii mei.

— Bine, încuviință Omul Glifat. Cum se topește zăpada, plecăm.

•

Aripile largi ale metamorfului devorau kilometrii, dar prințul miezing detesta luminozitatea suprafeței, așa că se adăposti de două ori în Miez, de unde nu ieșea decât în cele mai întunecoase ore ale nopții. Erau în noaptea de după luna nouă, dar până și secera ei subțire părea prea strălucitoare pentru ochii zămisliți de Miez ai prințului. Odată reîntors în bezna adâncurilor, n-avea să se mai ridice decât după ce globul blestemat avea să crească și să descrească iar și iar, completând în felul acesta un ciclu.

Marea glifă a Văiugii Izbăvitorului se contură dedesubt, cu magia sa furată strălucind ca un far. Demonul minții șuieră la vederea ei și fruntea îi pulsă în vreme ce trimise imaginea către sud, la sute de kilometri distanță, rezonând cu fratele său.

Și, ca răspuns imediat, ciuda acestuia parcă se simți ca un ecou în craniu.

Metamorful coborî atunci fără cel mai mic zgomot și demonul minții descălecă. Metamorful își lepădă în clipa următoare aripile, preschimbându-se într-un agil demon al focului, și se

repezi pe drumul către sat, ca să se-asigure că prințul miezing îl putea străbate în siguranță.

Marea glifă se întindea pe o suprafață prea mare ca să poată fi stricată și era mult prea puternică, chiar și pentru un prinț al miezingilor. Demonul vedea magia absorbită pâlpâind în jurul satului – o barieră mai trainică decât piatra. Își exterioriză gândurile și nodulii moi ai craniului îi pulsară când încercă să atingă mințile oamenilor dinăuntru, dar magia era atât de concentrată încât oprea până și o invazie mentală. Ocoli așezarea omenească, studiind terenul din jurul răsucirilor și cotiturilor liniilor glifei. Era o apărare redutabilă, cu prea puține fisuri, și chiar și de acestea nu se putea profita cu ușurință. Din copaci coborâră salahori atrași de prezența prințului, dar el îi alungă cu un gând.

Găsi un loc unde două femei stăteau la marginea glifei, purtând asupra lor arme primitive. Le ascultă cu atenție mormăielile și scheunăturile, în așteptarea unei intonații aparte, care anunța o mișcare. Veni curând, și se încleștară una de cealaltă, înainte de a se despărți ca s-o pornească pe marginea glifei, în direcții diferite, cu armele gata de tragere.

Demonul minții alergă înaintea celei mai vârstnice și se opri într-un loc izolat, unde o așteptă să-l ajungă din urmă. Îi făcu semn metamorfului și slujitorul său crescu și solzii îi dispărură, înlocuiți pe pielea roz și de celelalte lucruri cu care se înfășurau creaturile de la suprafață.

Metamorful ateriză pe pământ în umbră, la foarte mică distanță de marginea interzicerii, în momentul în care femeia mai vârstnică se apropie. Și o strigă, imitând perfect vocea și înfățișarea celeilalte femei:

— Mala!

— Wonda? se miră victima aleasă. Se uită în jur cu frenezie și, nezărind nici picior de demon, alergă spre cea despre care credea că este prietena ei. Abia ne-am despărțit! Cum se face că ai ajuns aici?

Demonul minții ieși de după un copac, iar femeia icni și-și ridică arcul. Nodulii de pe craniul lui zvâcniră ușor și ea înțepeni, lăsând arma în jos, împotriva voinței sale. Miezingul se apropie și Mala îi întinse obiectul cu care avusese de gând să-l ucidă, lăsându-l să-l studieze.

Era acoperit cu glife de o formă plină de forță; prințul le simțea trăgând de propria lui magie puternică. Își flutură mâna cu gheare spre ele și se minună cu adevărat atunci când începură să strălucească, deși carnea lui se afla la o distanță de câțiva centimetri.

Prințul demonilor pătrunse în adâncul minții victimei sale, sortând imaginile și amintirile, aidoma unui om care caută într-un cufăr vechi. Află multe; prea multe ca să mai facă altceva înainte de a cântări bine lucrurile.

Mai erau câteva ore până la răsărit, dar cerul începea deja să se lumineze. Putea să-i fure femeii amintirea celor petrecute – s-o trimită înapoi, pe interzicere, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat – dar atingerea minții omenești, grase și în mare parte nefolosite, îi stârnise foamea.

Simțind dorința stăpânului, metamorful își trimise un tentacul tăios să reteze capul femeii. Prinse trofeul și-l rostogoli, despicând craniul cu o gheară ca să dea la iveală delicatesa.

Prințul miezing sfâșie dulcea materie cenușie din interior și o înghiți cu lăcomie. Nu avea nici pe departe frăgezimea creierelor ignorante ale vitelor din turma lui, dar vânătoarea la suprafață oferea o satisfacție care adăuga ospățului un plus de savoare.

Se uită la metamorful său, care îl veghea cu toată vigilențe, în timpul festinului. După o pulsație care-i dădea permisiunea, metamorful crescu, deschise o gură imensă, cu mai multe rânduri de dinți, alunecă peste femeie și devoră tot restul trupului ei dintr-o înghițitură.

Simțindu-se atunci sătui, stăpânul și servitorul se făcură nevăzuți într-o ceață și se prelinseră în Miez, pe când cerul continua să se lumineze.

13.

RENNA

333 D.Î. PRIMĂVARA

Un strat subțire de sudoare acoperea brațele puternice ale lui Renna și ea și le simțea arzând în timp ce bătea untul. Primăvara abia începuse, dar nu purta decât o cămașă. Tatăl ei s-ar fi înfuriat dacă ar fi văzut-o astfel, însă el era în spatele casei, tăia stâlpi pe care aveau să-i glifeze, iar Lucik și băieții erau la câmp.

Ferma se mărise în cei paisprezece ani scurși de când Lucik se mutase la ei, se însurase cu Beni și începuse să pună în ea copii. După fuga lui Ilain cu Jeph Bales, urmaseră câteva luni grele. Harl fusese furios și furia lui se revărsase asupra lor – mai ales asupra lui Beni, fiindcă ea era mai mare. Dar se liniștise când în casa lor venise Lucik, cu umerii lui lați și cu brațele lui groase. De atunci, Harl nu se mai atinsese de ele, iar ogorul lor, mai înainte nu cu mult mai mare decât o grădină, își mărise suprafața în fiecare an.

Ori de câte ori își aducea aminte de vremurile de-atunci, se ducea cu gândul la Arlen Bales și la ceea ce ar fi putut să fie. Când fuseseră promiși unul altuia, căzuseră de acord să plece ea la ferma lui Jeph Bales, nu Ilain. Dar Arlen fugise în pădure după moartea mamei lui și de-atunci nimeni nu mai auzise nimic despre el. Lumea spunea că probabil murise, mai ales fiindcă Jeph plecase să-l caute la Pășunea Însorită, dar nu-i dăduse de urmă. Până în orașele libere aveai de mers pe jos câteva săptămâni și nimeni nu putea supraviețui atât de multe nopți fără adăpost.

Însă Renna nu-și pierduse niciodată speranța. Ochii ei cercetau întotdeauna partea dinspre est a drumului și se ruga să apară într-o bună zi și s-o ia cu el.

Își ridică privirea și zări pe drum un călăreț. Pentru o clipă i se opri inima, însă omul venea dinspre vest și, câteva secunde mai târziu, îl recunoscu.

Cobie Fisher stătea țanțoș pe Con de Pin, una dintre iepele pestrițe ale Bătrânului Porcu, cu armura lui încropită din bucăți, lustruită cu grijă, ca și coiful, de fapt o oală modelată cu lovituri de ciocan. Avea sulița și scutul legate de șa, astfel încât să le poată desprinde cu ușurință, deși ea n-auzise niciodată spunându-se că le-ar fi folosit.

Cobie se credea mesager, dar nu înfrunta pericolele nopții, ca mesagerii adevărați; căra pur și simplu obiecte sau ducea mesaje dintr-un capăt al Pârâului într-altul, lucrând pentru Rusco

Porcu, proprietarul prăvăliei din sat. O dată sau de două ori, când se afla în drum spre nord, către Pășunea Însorită, Cobie dormise în grajdul lor.

— Hei, Renna! strigă el, salutând-o cu mâna ridicată.

La apropierea lui, ea își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii și-și îndreptă spatele.

Ochii lui Cobie se bulbucară brusc și roși. Renna își aduse aminte că nu era decât pe jumătate îmbrăcată. Cămașa i se oprea deasupra genunchilor și în față se lăsa în jos, dezgolindu-i o bună parte a sânilor. Schiță un zâmbet zeflemitor, amuzată de stânjeneala lui.

— Te duci din nou la Pășunea Însorită? îl întrebă, fără să facă niciun efort ca să se-acopere.

Cobie clătină din cap.

— Am un mesaj pentru Lucik.

— La o oră atât de târzie? se miră ea. Ce-ar putea fi…

Văzu privirea lui și începu să-și facă griji. Ultima dată când venise cineva cu un mesaj pentru Lucik, cu nici două săptămâni în urmă, aflaseră că fratele lui, Kenner, se îmbătase gustând berea și căzuse dincolo de glife. La ora când soarele izgonise demonii, abia mai găsiseră din el ceva care să fie ars.

— E toată lumea bine, nu? întrebă, temându-se de răspuns.

Cobie clătină din cap. Se aplecă spre ea și-și coborî vocea, deși în apropiere nu era nimeni:

— Tatăl lui Lucik a murit azi-dimineață, îi destăinui.

Ei i se tăie răsuflarea și-și duse mâinile la gură. Fernan Boggin era întotdeauna bun cu ea când venea să-și vadă nepoții. Avea să-i simtă lipsa. Și bietul Lucik…

— Renna! se auzi glasul răstit al tatălui ei. Treci înăuntru și acoperă-te, fato! Aici nu-i o casă a păcatului din Angiers!

Îi arătă ușa cu dragul său cuțit de vânătoare. Avea lama din oțel milnez și mânerul din os și nu se despărțea de el niciodată.

Renna îi cunoștea foarte bine acel ton al vocii și îl lăsă pe Cobie cu gura căscată când se răsuci pe călcâie și fugi în casă. Dar se opri în ușă să se uite cum Harl se îndrepta cu pași mari spre Cobie, care-o lega pe Con de Pin de un pripon.

Tatăl ei era zbârcit și încărunțit, dar vârsta părea să-i fi dat mai multă putere, munca la câmp îi întărise mușchii proeminenți și avea pielea tăbăcită, aspră. Înainte de a pleca Ilain, fusese

dornic să-i găsească lui Renna un soț, dar de-atunci punea pe fugă orice bărbat care cuteza să-i arunce o privire.

Însă Cobie era mai înalt decât Harl și mai lat în umeri, era unul dintre cei mai voinici bărbați din Pârâul lui Tibbet. Porcu și-l alesese ca mesager fiindcă încă mai teroriza oamenii și nu se speria prea ușor, mai ales când purta armura. Renna nu-nțelegea ce-și spuneau, dar vocea bubuitoare a tatălui ei suna respectuos când își strânseră mâinile.

— Ce-i cu zarva asta? întrebă Beni, de lângă sobă, unde tăia legume pentru tocană.

— Tocmai a sosit din sat Cobie Fisher, răspunse Renna.

— A spus de ce? zise Beni, cu fața înnegurată de îngrijorare. Mesagerii nu vin doar ca să te salute.

Renna înghiți în sec.

— Tata m-a trimis înăuntru înainte de-a spune ceva, minți ea și se grăbi să treacă dincolo de draperia care izola colțul ei din camera comună, unde își scoase cămașa murdară și își puse o rochie.

Ieși din spatele draperiei când încă își mai lega șireturile și îl surprinse pe Cobie uitându-se din nou la ea.

— Ducă-se Miezului, Renna! zbieră Harl și ea dispăru în spatele draperiei, unde termină cu îmbrăcatul.

Când apăru din nou, el se încruntă.

— Fugi și adu-l pe Lucik de pe câmp, fato, și ține băieții-n hambar. Mesageru' a venit cu vești proaste.

Renna dădu din cap și ieși în fugă. Îl găsi pe Lucik reparând stâlpii glifați din capătul îndepărtat al ogorului, aflați chiar în locul acela în care începea pământul înnegrit, pârjolit de demonii focului.

Cal și Jace erau cu el, săpau după rădăcini cât lucra tatăl lor. Unul avea șapte ani, iar celălalt zece.

— E ora cinei? întrebă Cal, plin de speranță.

— Nu, păpușel, răspunse Renna, ciufulindu-i părul de un blond murdar. Dar mergem să ducem animalele-n grajd. Tăticul tău are-un oaspete.

— Eh? făcu Lucik.

— Cobie Fisher, spuse Renna, cu vești de la mama ta.

Pe fața lui Lucik se întrezări o clipă spaima și plecă imediat. Renna îi conduse pe băieți înapoi și-i puse să mâne porcii și vacile din țarcurile de zi în grajdul mare. Ea o dezlegă pe Con de

Pin, iapa lui Cobie, și o duse în grajdul mic din spatele casei, unde țineau catârii și găinile. Ultimul lor cal murise cu două săptămâni înainte, așa c-aveau o boxă goală. Renna desfăcu chinga, apoi îi scoase iepei șaua și frâul. Se-ntoarse să ia periile și-l văzu pe Jace întinzând mâna după sulița lui Cobie.

— Jos mâinile, dacă nu vrei să pun biciul pe tine, spuse, plesnindu-l peste mână ca să i-o îndepărteze. Aduceți periile și frecați bine calul, și pe urmă duceți-vă să le dați zoaie porcilor.

Ea hrăni găinile în vreme ce băieții își vedeau de treburile lor, dar rămase cu ochii pe ușa casei. Văzuse douăzeci și patru de veri, dar Harl încă o mai trata ca pe un copil, protejând-o la fel de mult ca pe băieți.

După o vreme se deschise ușa se iți capul lui Beni.

— Cina-i gata. Toată lumea se spală pe mâini.

Băieții chiuiră și se repeziră înăuntru, dar Renna mai zăbovi, întâlnind ochii surorii ei. Încă din copilărie puteau să-și spună una alteia o mulțime de lucruri dintr-o singură privire și acum se întâmplă la fel. Renna o strânse pe Beni în brațe și o ținu cât hohoti de plâns.

După scurta răbufnire a lacrimilor, Beni își îndreptă spatele și-și șterse ochii cu șorțul înainte de-a se întoarce în casă. Renna respiră adânc și o urmă.

La masă nu erau decât șase locuri, așa că trimiseră băieții să mănânce lângă foc, în camera comună. Neavând idee că se-ntâmplase ceva rău, alergară acolo fericiți și, prin perdeaua subțire care despărțea locul unde mâncau de restul camerei comune, adulții îi auziră râzând și jucându-se cu câinii.

— Plecăm mâine, în primul ceas al dimineții, spuse Lucik, după ce termină Renna de spălat castroanele. Fără tata și fără Kenner, mama o să aibă nevoie de un bărbat în preajmă ca să nu-nceapă Porcu să cumpere din nou bere din Mlaștină.

— Nu se găsește altcineva? întrebă Harl, morocănos, cioplind capul unui stâlp glifat. Fernan cel tânăr e aproape bărbat.

Fernan cel tânăr era fiul lui Kenner și purta numele bunicului său.

— Fernie n-are decât doisprezece ani, Harl, spuse Lucik. Nu i se poate da pe mână o fabrică de bere.

— Da’ sora ta? insistă Harl. S-a măritat cu băiatul ăla Fisher acu’ două veri.

— Cu Jash, îl corectă Cobie.

— E un Fisher, e pescar, spuse Lucik. Se pricepe să curețe peștii de solzi și să-i spintece, dar nu știe nimic despre bere. Se uită la Cobie. N-o spun ca ofensă.

— N-o iau ca pe o ofensă, răspunse Cobie. Oricum, când e vorba de bere, Jash se pricepe mai bine s-o bea decât s-o facă.

— Tu vorbești! se răsti Harl. Din câte-am auzit, Porcu te-a făcut mesageru' lui pen' că n-ai putut plăti toate creditele de i le datorai. Poa' că tre' să te duci tu la fabrica de bere, să muncești pe băutură.

— Încă ai snagă, moșule, spuse Cobie, încruntându-se și ridicându-se pe jumătate.

Harl se ridică în același timp și îndreptă spre el vârful cuțitului său lung, de vânătoare.

— Dacă-ți cunoști binele, băiete, pune-ți fundu' 'napoi, pe scaun, mârâi el.

— Ducă-se Miezului! se răsti Lucik, lovind cu palmele-n masă.

Cei doi se-ntoarseră spre el șocați și, ca răspuns, îi fulgeră cu privirea. Era voinic, pe măsura lui Cobie, și roșu la față de mânie. Ceilalți se așezară și Harl reîncepu să cioplească vârful stâlpului cu furie.

— Pleci pur și simplu și ne lași baltă, spuse. Ce-o să se-aleagă de fermă?

— Însămânțarea de primăvară e făcută, răspunse Lucik. Tu și Renna ar trebui să fiți în stare să prășiți și s-aveți grijă de stâlpii glifați până la vremea recoltei, iar eu și băieții o să v-ajutăm atunci. Și Fernie.

— Și la anu'? întrebă Harl.

Lucik ridică din umeri.

— Nu știu. Putem veni toți să-nsămânțăm și sper că vara o să mă pot lipsi de unu' dintre băieți.

— Credeam că suntem o familie, băiete, spuse Harl, scuipând pe podea, dar se pare că-n inima ta ai rămas mereu un Boggin. Își îndepărtă scaunul de masă. Fă ce vrei. Ia-mi fiica și nepoții de lângă mine. Da' nu te-aștepta să-ți zic că faci bine.

— Harl, începu Lucik, dar bătrânul îl amuți c-o fluturare de mână, se retrase cu pași apăsați în camera lui și trânti ușa.

Beni își puse mâna peste pumnul încleștat al lui Lucik.

— N-a vrut să sune așa.

— O, Beni! răspunse el trist, punându-și mâna liberă peste a ei, bine-nțeles c-a vrut.

— Vino, spuse Renna, înșfăcându-l pe Cobie de braț și trăgându-l de pe scaun. Să-i lăsăm în pace și să-ți găsim niște pături și-un loc curat în hambar.

Tânărul dădu din cap și o urmă dincolo de draperie.

— Tatăl tău e mereu așa? o întrebă, după ce ieșiră din casă.

— A suportat mai bine decât m-așteptam, spuse Renna, măturând una dintre boxele goale.

Soarele apusese și de-afară se-auzeau țipete ascuțite și se zăreau străfulgerări de lumină când miezingii încercau glifele. Deși obișnuite cu sunetul, animalele se foiau, nervoase, știind din instinct ce s-ar fi întâmplat dacă glifele n-ar fi rezistat.

— Lucik tocmai și-a pierdut tatăl, zise Cobie. Harl ar fi putut s-arate cât de cât c-are inimă.

Renna clătină din cap.

— Tata nu-i așa. Nu-i pasă decât de nevoile lui.

Își mușcă buza, aducându-și aminte cum stătuseră lucrurile înainte de venirea lui Lucik.

•

După ce-l văzu pe Cobie instalat în siguranță-n hambar, Renna se-ntoarse în casă și-l găsi pe Lucik în camera comună, explicându-le băieților despre ce era vorba. Se strecură pe lângă ei în tăcere și intră în camera lui Beni, unde sora ei împăturea haine și împacheta alte câteva obiecte.

— Ia-mă cu tine, spuse Renna, fără nicio introducere.

— Ce? întrebă Beni, surprinsă.

— Nu vreau să rămân singură cu el, adăugă Renna. Nu pot.

— Renna, ce tot sp…? începu Beni, dar ea o prinse de umeri.

— Nu te preface că n-ai habar despre ce vorbesc, se răsti. Știi foarte bine cum a fost înainte de-a veni Lucik.

Beni șuieră și se retrase, apoi se duse la ușă și-o închise.

— Ce știi tu despre toate astea? o întrebă, cu vocea ca o șoaptă aspră. Ai fost întotdeauna aia mică, n-a trebuit să-nduri…

Se opri, cu fața schimosită de furie și de rușine.

Renna arătă către sânii ei.

— Nu mai sunt mică, Beni.

— Atunci, leagă-ți sânii. Nu te mai foi pe-aici numai în cămașă. Nu-i da ocazia să te observe.

— Asta n-o să-l oprească, știi foarte bine.

— Au trecut aproape cincisprezece ani, Ren. Nu știi cum o să se poarte.

Însă Renna știa. În inima ei nu exista nicio îndoială. Își văzuse tatăl privind-o, cu ochii plimbându-se pe trupul ei ca niște mâini lacome. Din ce alt motiv era atât de gelos ori de câte ori se uita la ea un bărbat? Când era mai tânără, veniseră mulți s-o curteze. Acum știau că era mai bine să nu vină.

— Te rog, imploră ea, strângând-o pe Beni de mâini, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Ia-mă cu tine.

— Și ce-o să-i spun lui Lucik? se răsti Beni. Și-așa se simte vinovat fiindcă lasă ferma neîngrijită. Tata n-o s-o poată ține în spate de unul singur pe toată.

— I-ai putea spune adevărul, sugeră Renna.

Beni o plesni. Ea se retrase, ducându-și mâna la obraz, șocată. Sora ei n-o mai lovise niciodată până atunci.

Dar Beni nu părea să aibă remușcări.

— Scoate-ți asta din cap, mârâi. N-o s-arunc o asemenea rușine asupra familiei mele. Lucik m-ar alunga dac-ar ști și-n scurt timp ar afla tot satul. Și ce s-ar alege de Ilain? Ar trebui să rămână și Jeph, și copiii lor cu stigmatu' ăsta, numai pen' că tu te porți ca o fetiță?

— Nu mă port ca o fetiță! strigă Renna.

— Nu zbiera! șuieră Beni.

Renna respiră adânc, străduindu-se să se calmeze.

— Nu mă port ca o fetiță, repetă ea, dacă nu vreau să rămân singură cu monstrul ăsta.

— Nu-i un demon, Renna, ne e tată, spuse Beni. Ne-a dat adăpost și ne-a pus mâncare pe masă de când am venit pe lume, deși i s-a frânt inima când a murit mama. Eu și Ilain l-am suportat și, dacă se va ajunge la asta, o să-l suporți și tu.

— Ilain l-a suportat fugind să se-ascundă în spatele lui Jeph, ripostă Renna, exact cum te-ascunzi tu în spatele lui Lucik. Dar eu după cine să m-ascund, Ben?

— Nu poți veni cu noi, Renna, repetă Beni.

Chiar atunci intra Lucik.

— E totul bine? V-am auzit ridicând vocile.

— Totul e foarte bine, răspunse Beni, cu o privire aspră către Renna, care suspină și trecu pe lângă Lucik, alergând în micul ei cotlon, despărțit printr-o draperie de camera comună.

•

Noaptea, Renna nu putu s-adoarmă; ascultă țipetele miezingilor din curte și mârâielile din camera lui Beni, care, de

când era cu Lucik, se-auzeau aproape în fiecare noapte. Aceleași sunete se auziseră din camera lui Harl când trăia mama lor. Și pe urmă, când Harl o obligase pe sora lor, Ilain, să-i ia locul. Și, după plecarea lui Ilain, sunetele se auziseră iarăși în nopțile în care Harl o trăgea acolo pe Beni. Care pe-atunci nu era la fel de dispusă să suporte ceea ce se petrecea.

Renna se ridică în capul oaselor, scăldată în sudoare și cu inima bătându-i nebunește. Trase cu ochiul dincolo de draperie și văzu că băieții dormeau buștean în păturile lor. Numai în cămașă, se furișă afară din camera comună și deschise încet ușa grajdului de alături, strecurându-se fără zgomot înăuntru.

Pe urmă luă amnarul și aprinse o lampă, umplând grajdul de o lumină pâlpâitoare.

— Eh? întrebă Cobie, mijindu-și ochii și ridicându-și o mână deasupra lor. Cine-i?

— Eu, Renna, răspunse ea, așezându-se lângă el în fân.

Lumina lămpii dansă în jurul boxei, licărind pe pieptul lat al lui Cobie când îi alunecă pătura în jos.

— N-avem oaspeți prea des, adăugă ea. M-am gândit c-am putea sta puțin de vorbă.

— Sună tentant, răspunse el, frecându-se la ochi ca să-și alunge somnul.

— Dar nu trebuie să facem zgomot, zise Renna. Dacă ne prinde tata, o să plătim scump.

El dădu din cap, cu o privire nervoasă în direcția ușii care dădea în casă.

— Cum e să fii mesager? întrebă Renna.

— Ei, nu-s un mesager adevărat, recunoscu el. N-am brevet de la Ghilda din Orașele Libere și, chiar dac-aș avea, nu cred c-aș fi destul de nebun ca să dorm afară, cu demonii. Da’ e mai bine să lucrez pentru jupan Porcu decât să pescuiesc. Asta nu mi-a plăcut niciodată.

— Din câte-am auzit, nici n-ai pescuit vreodată prea mult, zise ea.

Cobie râse.

— E-adevărat. Obișnuiam să fug și să pierd vremea împreună cu Gart și cu Willum, dar ei au fost promiși și n-au mai avut timp pentru așa-ceva. În bărci nu poți să râzi. Se sperie peștii.

— Și tu cum de n-ai fost promis? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Tata a zis că părinții fetelor nu mă cred în stare să m-așez la casa mea și s-am grijă de nevastă și de copii. Cred că-i adevărat. Întotdeauna mi-a plăcut mai mult să pierd vremea-n prăvălia mare în loc să muncesc. Am pescuit când n-am avut încotro, dar n-am câștigat niciodată destule credite ca să plătesc pentru tot ce-am băut. Tatăl tău a spus pe bună dreptate că jupânu’ Porcu a-nceput să mă trimită s-aduc câte ceva sau să car marfă ca să-mi plătesc datoria. Dar pe urmă Vorbitoarea a-nceput să-i tot ceară jupânului Porcu să mă trimită și cu mesaje și el a spus c-aș putea sta în camera mică din spatele prăvăliei, ca să fiu la-ndemână. Oamenii mă privesc acum cu respect, adăugă Cobie, pen’ că mă ocup de treburile satului. Mă poftesc la masă și-mi dau adăpost când ajung prea departe ca să mă pot întoarce-n Piața Satului ’nainte de-a se-ntuneca.

— Pun prinsoare că-i frumos să umbli prin tot Pârâul și să te vezi mereu cu toată lumea, spuse Renna. Eu nu văd niciodată pe nimeni.

Cobie dădu din cap.

— Acum câștig mai mult decât beau și când să strâng destule credite o să-mi cumpăr un cal al meu și să-mi schimb numele în Cobie Messenger. Poate-o să-mi fac o casă în Piața Satului și o să am fii care să muncească-n locu’ meu când îmbătrânesc.

— Așadar crezi c-acum te-ai putea stabili și-ai putea avea grija unei familii? întrebă Renna.

Cobie nu era chipeș, dar era un bărbat bun, puternic, cu planuri de viitor. Iar ea începea să-și dea seama că Arlen n-avea să se-ntoarcă niciodată și că viața trebuia să meargă înainte.

Cobie dădu din cap, cu ochii în ochii ei.

— Da, răspunse, dac-o fată ar vrea să-și încerce norocul cu mine.

Renna se înclină spre el și-l sărută pe gură. El făcu ochii mari în prima clipă, însă pe urmă îi răspunse la sărut, strângând-o în brațele lui puternice.

— Știu ce trebuie să știe-o nevastă, șopti ea, trăgându-și cămașa în jos, ca să i se vadă sânii. I-am văzut pe Beni și pe Lucik făcând-o de multe ori. Pot să fiu o nevastă bună.

Cobie gemu, cu nasul în sânii ei, în timp ce mâinile lui îi urcau în susul picioarelor.

În spatele lor trosni ceva și amândoi tresăriră.

— Ce Miezului se petrece aici? întrebă Harl, înșfăcând-o pe Renna de păr și trăgând-o pe de Cobie.

În cealaltă mână avea cuțitul lung de vânătoare, ascuțit ca briciul. O azvârli pe Renna într-o parte și-i propti vârful în gâtul lui Cobie.

— Noi… noi doar… se bâlbâi tânărul, trăgându-se înapoi cât de mult putea, dar se lipise deja cu spatele de zidul boxei, așa că n-avea unde să se mai retragă.

— Nu-s tâmpit, băiete, spuse Harl. Știu ce-i „doar” ăsta. Crezi că, dacă ți-am dat adăpost în spatele glifelor mele, poți să te porți cu fata mea ca și cum ar fi o târfă din Angiers? Ar trebui să te spintec chiar acu’.

— Te rog! îl imploră Cobie. Nu e așa! Chiar îmi place Renna! Vreau să-i cer mâna!

— Cre’ că vrei mai mult de-atât, mârâi Harl, apăsând vârful până ce din gâtul celuilalt izvorî un strop de sânge. Crezi c-așa merge? Întâi ți-o-mplânți într-o fată și după aia-i ceri mâna?

Cobie își lăsă capul pe spate cât de mult putea, cu lacrimile și sudoarea amestecându-i-se pe obraji.

— Ajunge! strigă Lucik, înșfăcându-l pe Harl de braț și smulgându-i cuțitul.

Harl se ridică în picioare și cei doi bărbați se înfruntară din priviri.

— N-ai zice asta dac-ar fi fiica ta, spuse Harl.

— Poate, admise Lucik, dar nici n-o să te las s-omori un om în fața băieților mei!

Harl se uită peste umăr și-i văzu pe Cal și pe Jace privindu-i cu ochi mari din ușa casei, în timp ce Renna plângea în brațele lui Beni. O parte din furie îl părăsi și umerii i se gârboviră.

— Bine, spuse. Renna, tu dormi în noaptea asta-n camera mea, să pot sta cu ochii pe tine. Iar ție, adăugă, arătând din nou cu vârful cuțitului spre Cobie, care stătea țeapăn și îngrozit, dacă te mai uiți la fata mea o singură dată, îți tai boașele și le-azvârl miezingilor.

O înhăță pe Renna de braț și se năpusti în casă, trăgând-o după el.

•

Renna încă tremura când Harl o aruncă pe pat. Își trase cămașa la loc, dar părea o îmbrăcăminte jalnic de nepotrivită și simțea pe piele ochii tatălui ei.

— Asta faci când avem un oaspete-n hambar? se răsti el. Pun prinsoare că juma de sat râde de mine pe la spate!

— Nu, niciodată! protestă Renna.

— Vai! Și-acu' ar trebui să te cred? mârâi el. Am văzut cum te-ai preumblat azi pe sub ochii lui, pe jumate dezbrăcată. Cre' că, ori de câte ori e băiatu' ăsta pe-aci, în grajd nu grohăie doar porcii.

Renna nu răspunse, își trase pătura în jurul umerilor goi, plângând.

— Acu' ești rușinoasă și-ncerci să te-acoperi? E cam târziu, dacă mă-ntrebi pe mine.

Harl își scoase salopeta și și-o atârnă de stâlpul patului, apoi smuci de-un colț al păturii și se strecură sub ea, lângă Renna. Fata se cutremură.

— Lasă smiorcăiala și-ncearcă să dormi, fato, zise Harl. O altă soră de-a ta ne părăsește și de-acu' nainte o să fie muncă-n plus pentru noi amândoi.

•

Renna se trezi devreme, cu tatăl ei lipit de ea și cu un braț deasupra ei. Se înfioră de scârbă, se desprinse ușor din strânsoarea lui și fugi din cameră, lăsându-l să sforăie.

Își aduse aminte de sfatul lui Beni, rupse o fâșie lungă din cearșaful de pe salteaua ei și și-o înfășură de mai multe ori peste piept, turtindu-și bine sânii. Când termină, se uită în jos și oftă. Chiar și așa, tot nu putea fi luată drept băiat.

Se îmbrăcă repede și nu-și legă strâns șireturile rochiei, ca să fie cât mai largă și să-i ascundă rotunjimile, apoi își adună părul castaniu într-un coc. Copiii începură să se-agite în timp ce le umplea castroanele și le punea pe masă. Când răsări soarele, toată lumea era în mișcare, și Lucik trimise băieții să-și vadă pentru ultima oară de treburile din fiecare dimineață.

Cobie plecase înainte de-a fi gata micul dejun, iar Renna se gândi că era mai bine așa. Harl nu refuza să dea cuiva adăpost, dar asta nu-nsemna că era dornic să-l pună și la masă. Își dori să fi avut ocazia să-și ceară scuze pentru ce făcuse tatăl ei și pentru ce făcuse ea. Stricase totul și pentru ea, și pentru el.

După ce terminară tot ce era de făcut înainte de prânz, Harl scoase căruța și-i duse pe toți pe Dealul lui Boggin, traversând Piața Satului. Când ajunseră, trecuse de amiază și pe deal se adunaseră deja o mulțime de oameni. Aproape toată lumea din

Pârâul lui Tibbet bea berea lui Boggin și toți veniseră să-i aducă lui Fernan ultimul omagiu înainte de incinerare.

Casa Sfântă se înălța pe culmea dealului și Veghetorul Harral îi întâmpina pe toți sătenii cu căldură. Încă nu împlinise cincizeci de ani și era un bărbat voinic, brațele puternice ieșindu-i din mânecile suflecate ale robei cafenii.

— Tatăl tău a fost un prieten și un om bun, îi spuse lui Lucik, îmbrățișându-l strâns. O să-i simțim toți lipsa. Arătă către ușile mari. Du-te și stai lângă mama ta, pe primul rând de bănci.

Pe urmă îi zâmbi lui Renna și, când trecu pe lângă el, dintr-un motiv oarecare, îi făcu cu ochiul.

— Se pare că ingrata a ieșit din ascunziș, bombăni Harl când se strecurau pe rândul de bănci din spatele lui Lucik, al lui Beni și al băieților.

Renna îi urmări privirea și o văzu pe Ilain, sora ei mai mare, cu câteva rânduri mai în spate. Stătea alături de Norine Cutter, de Jeph și de copiii ei. Crescuseră toți atât de mult!

— Nici măcar să nu te gândești, murmură Harl, înșfăcând-o de braț și strângând-o cu putere când încercă să se ducă să-i salute.

Harl n-o iertase niciodată pe Ilain pentru că fugise, deși de-atunci trecuseră aproape cincisprezece ani, și asta-nsemna că nu-și cunoscuse nepoții aduși pe lume de ea.

— Nemernica are mare tupeu dac-a venit aici, bombăni el, uitându-se urât la Jeph. Alt hoț odrăslit de Miez, care crede că, dacă-i dau adăpost, poate fugi cu una dintre fetele mele. Bine că nu te-ai măritat cu neisprăvitul lui de băiat.

— Arlen nu era neisprăvit, spuse Renna cu tristețe, amintindu-și cum o sărutase în copilărie.

Îl admirase de la distanță câțiva ani și când îi fusese promisă lui i se păruse că i se împlinea un vis. Refuzase întotdeauna să creadă că-l omorâseră demonii, dar, dacă scăpase cu viață, de ce nu venea după ea?

— Ce-ai spus, fato? întrebă Harl, cu gândul în altă parte.

— Nimic, răspunse Renna.

Ceremonia continuă, Harral elogiindu-l pe Fernan Boggin în timp ce trasa glife pe prelata care-i acoperea trupul, ca să-i apere sufletul pe drumul către Ziditor.

Când termină, duseră trupul la rugul construit de Harral și-l așezară pe foc. Renna desenă glife în aer, alături de toți ceilalți,

rugându-se pentru salvarea sufletului lui Fernan din lumea infestată de demoni în timp ce flăcările îi mistuiau trupul.

Din cealaltă parte a rugului, Ilain o privea cu tristețe. Îi făcu semn, fluturându-și mâna, și Renna începu să plângă.

Când se stinse focul, oamenii începură să plece, unii acasă la Meada Boggin, care pregătise o masă pentru cei care-i jeleau bărbatul, iar alții pe la casele lor. Unii veniseră de foarte departe și miezingii nu se înălțau mai târziu în zilele ceremoniilor funerare.

— Haide, fato, mai bine să ne-ntoarcem, spuse Harl, luând-o de braț.

— Harl Tanner! strigă Veghetorul Harral. Acordă-mi o clipă din timpul tău.

Renna și Harl se întoarseră și-l văzură pe Veghetor apropiindu-se, urmat de Cobie Fisher. Cobie își privea cu hotărâre picioarele.

— Acum ce mai e? bombăni Harl.

— Cobie mi-a povestit ce s-a-ntâmplat azi-noapte, zise Harral.

— A, da? Ți-a povestit că i-am prins pe el și pe fiică-mea într-o îmbrățișare păcătoasă, chiar la adăpostul glifelor mele?

Harral dădu din cap.

— Da, și mai are ceva de spus acum. Nu-i așa, Cobie?

Tânărul făcu semn că da și se apropie, continuând să-și studieze încălțările.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate. N-am vrut să dezonorez pe nimeni și vreau să fac din Renna o femeie respectabilă, dacă îmi dai binecuvântarea ta.

— Te dau Miezului! se răsti Harl, și Cobie păli și făcu un pas în spate.

— Ei, Harl, stai o clipă, interveni Harral.

— Nu, tu să stai, Veghetorule! strigă Harl. Băiatul ăsta m-a desconsiderat pe mine, a desconsiderat-o pe fiica mea și mi-a desconsiderat sanctitatea glifelor, și-acum tu vrei să fac din el fiul meu? Mai bine-o las pe Renna să se mărite cu-n demon al lemnului.

— Renna a trecut deja de vârsta la care trebuia să se mărite și să-nceapă să-și crească propriii copii, spuse Harral.

— Asta nu-nseamnă că trebuie să i-o dau unui pierde-vară bețiv, doar pen’ că s-a-ntins peste ea pe-un balot de fân, se supără Harl.

O înșfăcă pe Renna și-o târî spre căruță.
Atelajul porni și ea se uită cu jind în urmă, la Cobie.

14.

O NOAPTE ÎN LATRINĂ

333 D.Î. PRIMĂVARA

Când zăriră ferma, Renna se uită înapoi cu tristețe.

— Știu ce-ți trece prin cap, fato, spuse Harl. Te bate gându’ să faci ca ingrata de soră-ta și să fugi cu băiatu’ ăla.

Renna nu răspunse, dar își simți obrajii arzând, suficient pentru tatăl său.

— Ei, să te gândești bine ’nainte de asta, adăugă el. N-o să te las să ne faci familia de râs, cum a făcut Ilain, fugind cu-un bărbat căruia-i murise nevasta c-o noapte înainte. Tot satu’ încă mai vorbește despre asta și toți se uită urât la bătrânu’ Harl, pen’ că a crescut o curvă odrăslită de Miez. Tu n-o să capeți aceeași reputație. De data asta n-o se-ntâmple, fetico. Mai bine-mi răzuiesc glifele decât să trec iar prin așa ceva. Numa’ gândește-te la fugă, și-o să-ți faci rost de-o noapte în latrină, chiar dac-o să fiu nevoit să merg până-n Straja de Sud ca să te-aduc ’napoi.

Ea se uită la construcția mică, dărăpănată, și-i îngheță sângele-n vene. Tatăl ei n-o închisese niciodată acolo, dar Ilain o pățise de câteva ori, iar Beni o dată. Ținea foarte bine minte țipetele lor.

Renna luă în stăpânire cămăruța lui Beni și a lui Lucik, pe care-o împărțise cândva cu sora ei, mutându-și acolo puținele lucruri, și zăvorî ușa cu o mână tremurătoare.

Întinsă pe spate în pat, o mângâie pe jupânița Zgrepțina, pisica ei preferată, care urma să nască în curând. Și în timpul ăsta se gândi la Cobie, la o casă în Piața Satului și la copii care-ar fi fost ai ei. Imaginile o încălziră și o alinară, dar rămase cu ochii la ușă vreme îndelungată înainte de a adormi.

În următoarele câteva zile, îl ocoli pe tatăl ei cât de mult putu. Nu era greu. Însămânțarea de primăvară se încheiase, era adevărat, dar, chiar și așa, erau doi oameni care împărțeau acum munca pe care-o făcuseră până atunci șase. Numai hrănirea animalelor și curățarea boxelor lor însemna jumătate de dimineață pentru ea, și mai trebuia și să le mulgă, să le tundă sau să taie vreunul, să pregătească masa de trei ori pe zi, să cârpească hainele, să facă unt și brânză, să tăbăcească piei, plus un nesfârșit șir de alte treburi. Se dăruia muncii aproape cu recunoștință pentru protecția pe care i-o oferea.

În fiecare dimineață își lega sânii, își lăsa părul încâlcit și fața murdară, și munca era destulă ca să țină gândurile destrăbălate departe de Harl. Numai verificarea stâlpilor glifați de pe câmp dura câteva ore. Fiecare trebuia cercetat cu grijă, ca să te convingi că glifele erau curate și clare și aliniate așa cum trebuia ca să se suprapună peste cele de alături, fără să rămână niciun gol. Un simplu găinaț pe pasăre sau o deformare a lemnului putea slăbi glifa destul de mult ca să treacă un demon, dacă descoperea breșa.

Pe urmă, locul trebuia prășit, ce era mai copt trebuia cules pentru mesele din ziua aceea sau pentru murat sau conservat într-un alt mod. Pe urmă la fermă se găsea mereu ceva de reparat sau de ascuțit.

Cu adevărat împreună erau numai când se așezau la masă și atunci aproape că nu-și vorbeau. Renna avea grijă să nu se-aplece prea aproape de el când îl servea sau când strângea masa. Harl nu părea să se uite la ea altfel decât până atunci, dar devenea tot mai nervos pe zi ce trecea.

— Ziditorule, mă doare spatele, spuse într-o seară, la cină, când se aplecă să-și mai umple o cană din butoiul cu bere Boggin primit de la Meada după incinerare.

Retina pierduse șirul cănilor pe care și le umpluse tatăl ei în seara aceea.

Când încercă să-și îndrepte spatele, Harl icni de durere și se împletici, și berea se revărsă din cană. Renna ajunse lângă el cât ai clipi, îl ajută să-și recapete echilibrul și prinse cana înainte de a i se risipi tot conținutul. Harl se sprijini greoi de ea și Renna îl târî către scaun.

Și ea, și Beni fuseseră chemate adesea să-l maseze când avea dureri de spate, și acum o făcu fără să stea pe gânduri,

alinând durerea mușchilor încordați ai tatălui ei cu degete puternice, abile.

— Bravo, fata mea! gemu el, închizând ochii și apăsându-se pe palmele ei. Tu ai fost întotdeauna cea bună, Ren. Nu ca surorile tale, fără pic de loialitate față de prieteni și de rude. Nu știu cum de ești așa bună, după exemplu’ de ți l-au dat alea două dezertoare.

Renna încheie și-și retrase mâinile, dar, înainte de a apuca să se îndepărteze suficient, Harl o prinse de mijloc și o trase spre el. Se uită în sus, la ea, cu ochii în lacrimi.

— N-o să mă părăsești niciodată, fiica mea, nu-i așa?

— Nu, tată. Sigur că nu.

Îl strânse o clipă în brațe, apoi se grăbi să se retragă, luându-i cana ca să i-o reumple din butoi.

•

În noaptea aceea, pe Renna o trezi un trosnet, când i se izbi ceva de ușă. Sări din pat și-și puse în grabă rochia, dar nu mai urmă niciun alt sunet. Se apropie tiptil, își lipi urechea de tăblia de lemn și auzi o răsuflare hârâită, groasă.

Săltă cu prudență bara care-i zăvora ușa, o întredeschise și își văzu tatăl căzut pe podea, cu cămașa de noapte pătată de berea pe care-o vomase.

— Ziditorule, dă-mi putere, se rugă, udând o cârpă cu care șterse voma de pe el și de pe podea, apoi îl duse înapoi, în camera lui, pe jumătate cărându-l, pe jumătate târându-l.

Harl plânse când îl urcă în pat, agățându-se de ea disperat.

— Nu se poate să te pierd și pe tine, repetă de nenumărate ori, suspinând.

Ea rămase stângace pe marginea patului, ținându-l în brațe în timp ce plângea și se desprinse de el când văzu că adormise. Se grăbi să se-ntoarcă în camera ei și zăvorî din nou ușa.

•

În dimineața următoare, când se întoarse în casă după ce adunase ouăle din hambar, Renna îl găsi pe Harl scoțând cuiele din balamalele ușii ei.

— S-au stricat? întrebă, cu inima cât un purice.

— Nu, mormăi Harl. Am nevoie de lemn ca s-astup o gaură din peretele hambarului. Nu mai contează, ușa nu-ți trebuie. Camera asta n-o să mai fie niciodată cuibușorul unor soți iubăreți.

Luă ușa și porni cu ea spre hambar, lăsând-o pe Renna uluită.

În tot restul zilei se simți ca un animal înspăimântat și nu dormi toată noaptea, cu toate simțurile îndreptate către draperia groasă atârnată peste cadrul ușii.

Dar nimic nu clinti draperia, nici în acea primă noapte, nici în ceea de-a doua, nici în săptămâna care urmă.

•

Renna n-avea idee ce o trezise. Miezingii încercaseră glifele ceva mai devreme, dar zgomotele se pierduseră treptat în tăcere, pe măsură ce renunțaseră și plecaseră după o pradă mai ușoară.

În camera comună, focul ardea mocnit în noapte, tivind cu o strălucire blândă marginile draperiei din cadrul ușii. Dintr-acolo cădea peste pat o lumină palidă, deși restul micii încăperi era în beznă.

Dar Renna își dădu seama imediat că nu era singură. Tatăl ei se afla în cameră.

Străduindu-se să nu facă nicio mișcare, își lăsă simțurile să cerceteze bezna, ca să se convingă că nu e decât un vis, dar simți iz de bere și transpirație și îi auzi răsuflarea încordată. Scândurile podelei scârțâiră când trecu de pe un picior pe altul. Renna așteptă ca el să facă ceva, dar stătea nemișcat, privind-o.

Se mai întâmplase și până atunci? Se mai furișase în camera ei s-o vadă dormind? Gândul o îngrețoșă. Temându-se să se miște, își îndreptă ochii spre draperie, dar să scape fugind într-acolo nu părea posibil. Avea nevoie de patru pași ca s-ajungă la ușă. Lui Harl nu-i trebuia decât unul ca să-i taie calea.

Fereastra era mai aproape, dar, chiar dac-ar fi apucat să descuie obloanele și s-o deschidă înainte de a fi înșfăcată de tatăl ei, era miezul nopții și prin întunericul de-afară colindau demonii.

Timpul păru să curgă mai încet pe când se străduia ea, disperată, să găsească o cale de scăpare. Dacă străbătea curtea în fugă, ar fi putut ajunge, fără s-o prindă vreun demon, în hambarul mare. Era glifat și n-avea nicio legătură cu casa. Dacă izbutea s-ajungă acolo, Harl nu putea veni după ea decât dimineața și poate că pân-atunci avea să doarmă și să scape de efectele băuturii.

Să alerge prin noapte era împotriva tuturor instinctelor ei. Ar fi însemnat sinucidere curată. Dar unde altundeva s-ar fi putut duce? Era captivă în casă, lângă tatăl ei, până în zori.

În clipa aceea, Harl se mișcă și ea își ținu răsuflarea. El se apropie încet de pat, și Renna încremeni, ca un iepure paralizat de frică. Când tatăl ei ajunse în lumină, văzu că era în cămașă de noapte, cu pânza împunsă de bărbăția învârtoșată. Se opri lângă ea și întinse mâna să-i atingă părul. Își trecu degetele prin el, apoi le mirosi și mâna îi coborî ca să-i mângâie delicat fața.

— La fel ca mama ta, murmură, și-și lăsă palma să alunece mai jos, peste gâtul ei și peste guler, plimbându-i-se pe pielea netedă a sânului.

Pe urmă strânse, și Renna țipă. Jupânița Zgrepțina se trezi cu o tresărire, șuieră și-și înfipse ghearele adânc în brațul lui Harl. El urlă, și spaima îi dădu lui Renna putere. Îl îmbrânci, îndepărtându-l. Beat, bărbatul se împletici și căzu pe podea. Ea trecu dincolo de draperie cât ai clipi.

— Treci înapoi, fato! strigă Harl, dar fiica lui nu-l luă în seamă, alergând din toate puterile către ușa grajdului.

El o urmări și se împiedică iarăși, se încâlci în draperia de la ușă și o rupse de pe vergea.

Înainte de a se elibera, Renna ajunse la ușa grajdului, numai că aceasta nu se putea zăvorî pe dinăuntru. Înșfăcă o șa veche, grea, o propti în ușă și alergă printre boxe.

— Ducă-se Miezului, Renna! Ce te-a apucat? strigă Harl, dând buzna pe ușă.

Urmă un țipăt când se-mpiedică de șa, apoi înjură zgomotos.

— Dacă nu ieși din ascunzătoare, fato, îți tăbăcesc fundu’! zbieră el, și urmă un pocnet de bici.

Luase dintr-un cui de pe perete niște hamuri de piele.

Renna nu răspunse, se ghemui în întunericul dintr-o boxă goală, în spatele unui butoi vechi, cu apă de ploaie, în timp ce Harl umbla pe bâjbâite cu amnarul, încercând s-aprindă o lampă, în cele din urmă reuși să găsească fitilul și o flăcăruie pâlpâitoare prinse viață, aruncând umbre jucăușe prin tot grajdul.

— Unde te-ai dus, fato? strigă Harl, începând să caute prin boxe. O să fie mai rău dacă mă faci să te trag io afară.

Pocni din nou cu hamurile ca să-și întărească spusele, și lui Renna îi zvâcni inima. Afară, demonii atrași de zgomot se

azvârliră în glife cu o nouă înflăcărare. Lumina glifelor străfulgeră prin crăpăturile lemnului, iar zbieretele miezingilor și pocnetele magiei îi ținură isonul.

Când își zări tatăl apropiindu-se, ea se încordă ca un arc, cu fiecare mușchi contractându-i-se, până când simți că putea să țâșnească din loc. Harl bombănea înjurături tot mai murdare și lovea înciudat cu hamul în toate părțile.

Era la numai câțiva centimetri de ascunzătoarea ei când Renna o rupse la fugă, afundându-se mai mult în hambar. Ajunse la peretele din spate, încolțită, și se-ntoarse să-l înfrunte.

— Nu-ș ce te-a apucat, fato, zise Harl. Cre' că trebuie să-ți trag o bătaie, să-ți vină mintea la cap.

Acum nu avea cum să scape de el, așa că-i întoarse spatele și urcă în grabă scara către podul cu fân. Încercă să salte scara după ea, dar Harl scoase un strigăt și-o prinse de treapta de jos, smucind înapoi cu atâta putere, încât Renna abia izbuti să nu se lase trasă înapoi. Se prinse în ultima clipă de trapă și scăpă scara din mâini. Harl agăță lampa într-un cui și urcă, cu hamul în dinți.

Renna lovi disperată cu picioarele nimerindu-l în plină față. El zbură, azvârlit pe spate, dar podeaua era acoperită cu fân, care îi atenuă căzătura. Se prinse de scară iarăși, înainte de-a avea Renna timp s-o tragă sus, și începu să urce cu iuțeală. Ea lovi din nou, dar Harl îi prinse piciorul și smuci, făcând-o să cadă lată.

Și pe urmă era sus, în pod, cu ea, și ea nu mai avea unde să fugă. Nu se ridicase decât pe jumătate când pumnul lui îi nimeri fața și lumina îi explodă în spatele ochilor.

— Ți-ai căutat-o cu lumânarea, fato, spuse, trăgându-i un pumn în burtă.

Aerul îi părăsi plămânii brusc și ea icni de durere. Harl îi prinse cămașa de noapte între degetele puternice și trase, rupând o jumătate din ea.

— Te rog, tată! strigă ea. Nu face asta!

— Nu face asta? repetă el, râzând cu brutalitate. De când le spui așa ceva băieților în fân, fato? Nu aici îți place să păcătuiești? Nu aici îți faci familia de rușine? Te lași pătrunsă de orice bețiv care-adoarme-ntr-o boxă, da' pentru propriul tată ești prea bună?

— Nu! țipă Renna.

— Ducă-se Miezului, așa e, nu ești, zise el, înșfăcând-o de ceafă și trântind-o cu fața-n jos în fân în timp ce-și sălta cămașa de noapte cu mâna liberă.

•

Când se termină, Renna rămase în fân, plângând. Greutatea lui Harl era încă deasupra ei, dar puterea părea să-l fi părăsit. Îl împinse cu forță, și se rostogoli de pe ea fără împotrivire.

Ar fi vrut să-l arunce peste marginea podului, să-și frângă gâtul, dar nu se putea opri din plâns destul de mult ca să se ridice. Obrazul și buza îi zvâcneau unde-o lovise și-și simțea stomacul în flăcări, dar nimic nu se compara cu arsura dintre picioare. Dacă observase cumva că ea nu mai fusese cu niciun bărbat până atunci, Harl nu lăsă să se vadă.

— Asta e, fato, spuse el, bătând-o pe umăr fără vlagă. Dă-i înainte, plângi pe săturatelea. Lui Ilain îi era de folos, ’nainte de-a-ncepe să-i placă.

Renna se încruntă. Lui Ilain nu-i plăcuse niciodată, orice-ar fi zis el.

— Mai fă-o o dată, zise ea, și-o spun în auzul tuturor, în Piața Satului.

Harl izbucni în râs.

— N-o să te creadă nimeni. Nevestele cumsecade-o să spună că târfa satului caută o scuză ca să pună gheara pe bărbații lor și puțin o să le pese de vorbele tale. În plus, adăugă, apucând-o de gât cu o mână noduroasă, dacă-i zici cuiva, te omor.

•

Renna privea apusul soarelui de pe veranda glifată, cuprinzându-și trupul cu brațele în timp ce cerul se umplea de culoare. Nu cu mult timp în urmă, stătuse acolo în fiecare seară, privind către est și visând la ziua în care-avea să se-ntoarcă Arlen Bales din Orașele Libere, ca să-și țină promisiunea și s-o ia cu el.

Acum continua să privească drumul în fiecare seară, dar se uita spre vest, rugându-se să-l vadă pe Cobie Fisher venind după ea. Oare mai apărea în gândurile lui? Vorbise serios când spusese ce spusese? Oare n-ar fi venit până atunci dac-ar fi fost așa?

Speranța i se împuținase seară de seară, până când nu mai rămăsese decât o licărire, nimic mai mult decât un tăciune sub

nisip, căldură îngropată spre a-i fi de folos într-un moment care-ar fi putut să nu sosească niciodată.

Dar orice o ținea afară o clipă în plus era valoros, chiar și un vis care-o chinuia în aceeași măsură în care-o alina. Curând trebuia să intre ca să-i servească tatălui ei cina și ca să-și vadă de treburile din fiecare seară sub ochii lui, până când îi spunea că e ora de culcare.

Și pe urmă-avea să meargă supusă în patul lui și să stea liniștită cât făcea el ce voia. Se gândi la Ilain și la toți anii în care trecuse prin acel chin, pe vremea când ea, Renna, era prea mică și nu putea să-nțeleagă. Și nici acum nu înțelegea cum izbutise Ilain să rămână cu mintea întreagă, dar surorile ei mai mari fuseseră întotdeauna mai puternice decât ea.

— Se-ntunecă, fato, strigă Harl. Vino-ncoace și-nchide ușa până nu te-nhață miezingii.

O clipă imaginea jucă în fața ochilor minții lui Renna. Ar fi fost simplu să treacă dincolo de glife și să pună capăt chinului.

Dar descoperi că nici pentru asta n-avea destulă putere. Se răsuci pe călcâie și intră în casă.

•

— Nu mai behăi la mine, Lânilă! îi spuse Renna oii pe care-o tundea. O să-mi mulțumești că te-am scăpat de cojoc pe căldura asta.

Beni și băieții râdeau de ea când le vorbea animalelor ca și cum ar fi fost oameni, dar, după plecarea lor, se trezea făcând-o din ce în ce mai des. Pisicile, câinii și animalele din boxe erau singurii prieteni pe care-i avea pe lume și, când Harl era la câmp, o ascultau cu urechi compătimitoare dacă-și deschidea inima.

— Renna, se auzi o șoaptă în spatele ei.

Sări în sus și Lânilă behăi când o tăie din greșeală, dar ea nu observă, fiindcă, răsucindu-se, îl văzu pe Cobie Fisher la câțiva pași distanță.

Scăpă foarfecă din mână și se uită în jur cu frenezie, dar Harl nu se zărea nicăieri. Era plecat la prășit și probabil c-avea să rămână pe câmp câteva ore, dar ea nu voia să riște, așa că-l înșfăcă pe tânăr de braț și-l trase în spatele hambarului mare.

— Ce faci aici? îl întrebă în șoaptă.

— Duc câteva butoaie cu orez în susul drumului, la ferma lui Mack Pasture, răspunse Cobie. O să m-adăpostesc acolo și-o să mă-ntorc în Piața Satului mâine dimineață.

— Tata o să te omoare dacă te vede, îl preveni Renna.

El dădu din cap.

— Știu. Nu-mi pasă.

Căută pe bâjbâite în punga lui cu mesaje și scoase un colier lung, din pietre de pârâu netede, înșirate pe un șnur solid, de piele, cu încheietoare din os de pește.

— Nu e mare lucru, dar atât mi-am putut permite, spuse, întinzându-i-l.

— E minunat, răspunse ea, luând darul.

Și-l înfășură de două ori în jurul gâtului, și tot atârna până sub sâni.

— M-am tot gândit la tine, Renna, spuse Cobie. Veghetorul Harral și tata mi-au spus să te uit, dar nu pot. Te văd de fiecare dată când închid ochii. Vreau să vii cu mine mâine. Veghetorul o să ne căsătorească dacă mergem la el și-l rugăm; știu c-o s-o facă. A făcut-o pentru sora ta, când a fugit cu Jeph Bales, și, odată ce-o să fim uniți în fața Ziditorului, nimic din ce spune tatăl tău n-o să ne mai poată despărți.

— Pe cuvânt de onoare? întrebă Renna, cu ochii în lacrimi.

Cobie dădu din cap, o trase spre el și o sărută apăsat.

Dar nu păstră controlul decât pentru o clipă, fiindcă Renna îl lipi cu spatele de peretele hambarului și se lăsă în genunchi. El icni și unghiile lui săpară șanțuri în lemn în timp ce ea făcea ce știa. Lui i se muiară genunchii și, când alunecă pe pământ, Renna îl încălecă și-și ridică fustele.

— Eu… eu niciodată n-am… se bâlbâi el, dar Renna îl amuți punându-i un deget pe buze și se apăsă pe el.

Cobie își lăsă capul pe spate de plăcere, iar ea zâmbi. Nu era cum se-ntâmpla cu Harl, brutal și rece. Așa trebuia să fie. Săltându-se și coborând, acoperi fața lui Cobie cu sărutări și-și descoperi propria plăcere în vreme ce mâinile lui îi mângâiau trupul.

— Te iubesc, șopti el, și se slobozi în ea.

Renna țipă și îl sărută. Mai rămaseră un timp în îmbrățișarea caldă, apoi se ridicară, aranjându-și hainele. Ea aruncă o privire prudentă dincolo de colțul hambarului, dar Harl nu se zărea.

— Tata pleacă la câmp devreme, spuse ea. Imediat după micul dejun. Dacă vii atunci, o să fie plecat până la ora prânzului.

— O s-ajungem la Casa Sfântă înainte să-și dea seama c-ai fugit, zise Cobie, strângând-o la piept. Împachetează-ți lucrurile în noaptea asta, să fie pregătite. O să vin cât de devreme pot.

— N-am nimic de-mpachetat. N-am nicio zestre, în afară de mine însămi, dar făgăduiesc să fiu o nevastă bună. Știu să gătesc și să glifez și să-ți țin casa...

El râse și o sărută.

— Nu vreau nicio zestre. Doar pe tine.

Renna ascunse colierul în buzunarul șorțului și-și dovedi supunerea în tot restul zilei și al nopții, ca să nu-i dea tatălui ei niciun motiv să se-ndoiască de ea. Era adevărat că n-avea ce să împacheteze, dar trecu pe la fiecare dintre prietenele ei, animalele, să-și ia rămas-bun în șoaptă. Plânse peste jupânița Zgrepțina cu gândul la pisoii pe care n-avea să-i vadă.

— O să fii jupâneasa Zgrepțina când vor veni puii, spuse ea, chiar dacă neisprăvitul ăla de motan n-o să te-ajute să le porți de grijă.

Se uită la animalele din încăpere și-l zări pe presupusul tată.

— Să ai grijă de pisoii tăi! îi ceru, vorbind mai încet, ca să n-o audă cumva tatăl ei, altminteri o să mă-ntorc și-o să te-arunc în jgheabul cu apă.

Rămase trează toată noaptea, cu Harl sforăind lângă ea, și, înainte de-a se ivi prima geană de lumină, avea terciul pe foc și ieșise s-adune ouăle din cotețele din grajd. În dimineața aceea, își făcu restul treburilor știind că era pentru ultima oară și munci stând tot timpul cu ochii la drum.

N-avu prea mult de așteptat. Din depărtare se auzi tropot de copite, dar zgomotul se stinse înainte de a se apropia prea mult. Curând după aceea, Cobie apăru de după cotul drumului, transpirat și cu răsuflarea tăiată.

— Am venit în galop până aici, spuse, și o sărută. Abia așteptam să te revăd.

Con de Pin avea nevoie de odihnă și Cobie o priponi în spatele hambarului, iar Renna scoase apă din fântână. Iapa bău cu lăcomie, apoi începu să pască, iar cei doi căzură unul în brațele celuilalt. Aproape imediat, Renna stătea aplecată, sprijinindu-se de hambar, cu fustele în jurul mijlocului.

Așa îi găsi Harl.

— Știam eu! strigă, repezindu-se cu furca la Cobie.

Coada furcii îl nimeri în tâmplă și-l trânti la pământ.

— Cobie! strigă Renna, alergând la el și luându-l în brațe.

— Am știut că pui ceva la cale când te-am văzut plângând peste mâțe, spuse Harl. Crezi că tac-tu-i idiot?

— Puțin îmi pasă cum ești! strigă Renna. Eu și Cobie ne iubim și plec cu el!

— Pleci în Miez, spuse Harl, prinzând-o de braț. Mișcă-ți fundu-n casă în clipa asta, dacă vrei să-ți rămână pielea pe el!

Însă Cobie îi cuprinse încheietura mâinii în mâna lui voinică și i-o răsuci, îndepărtându-l de Renna.

— Îmi pare rău, zise, dar nu te las să faci așa ceva.

Harl pufni, întorcându-se să-l înfrunte.

— Ei bine, băiete, să nu zici că n-ai căutat-o.

Și-i trase cu toată puterea un picior în boașe.

Cu pantalonii încă la glezne, Cobie n-avea nimic care să-l apere de gheata grea a celuilalt și căzu grămadă, ținându-se cu mâinile de încheietura picioarelor. Harl o trânti pe Renna, ridică furca și începu să-l lovească fără milă pe neajutoratul Cobie.

— Ești un huligan în toată legea, băiete, spuse cu dispreț. Pun prinsoare că nu te-ai bătut de-adevăratelea niciodată în viața ta.

Cobie își luă mâinile dintre picioare și încercă să se ferească, dar pantalonii continuau să-l încurce, împiedicându-l, și țipa la fiecare lovitură. În cele din urmă, când rămase întins, însângerat și gâfâind, Harl înfipse furca în pământ, își scoase cuțitul lung din teaca prinsă de centură și se-apropie de el.

— Ți-am zis ce-o să pățești dacă te mai prind cu fata mea. Ia-ți adio de la ouăle tale, băiete.

Cobie făcu ochii mari, îngrozit.

— Nu! urlă Renna, sărind în spatele lui Harl și încolăcindu-și brațele și picioarele în jurul lui. Fugi, Cobie! *Fugi*!

Harl țipă și se luptară. O viață de muncă grea o făcuse pe Renna puternică, dar Harl se răsuci și o lovi de peretele hambarului. Lovitura îi tăie răsuflarea și, înainte de a-și reveni, Harl o izbi iarăși. Și iarăși. Strânsoarea ei slăbi, și Harl o prinse de braț și o aruncă jos.

Renna atinse pământul cu o răbufnire de durere, dar, ca prin ceață, îl văzu pe Cobie ridicându-și pantalonii și sărind în șa.

Înainte de a-și înșfăca Harl din nou furca, îmboldise iapa, care-o porni în galop în josul drumului.

— A fost ultima avertizare, băiete! Nu te mai apropia de fata mea! Altfel, o să-ți mai rămână doar un centimetru prin care să te piși! Iar ție, fetico, adăugă, ți-am zis ce le facem târfelor!

Prinse părul fiicei sale în pumn și o târî către casă. Ea țipă de durere, dar, încă amețită, nu izbuti altceva decât să-l urmeze împleticindu-se.

Pe la jumătatea curții, își dădu seama că nu mergeau spre casă. Harl o ducea către latrină.

— Nu! strigă, acceptând durerea din pielea capului când, fără să-i mai pese că era smucită de păr, se propti bine pe picioare și încercă să se tragă în partea opusă. Ziditorule, te rog! *Nu*!

— Crezi c-o să te-ajute Ziditoru' după ce-ai păcătuit ziua-n amiaza mare, fato? întrebă Harl. Io îi fac treaba murdară!

O trase cu toată puterea, făcând-o să-l urmeze.

— Tată! Te rog! țipă ea. Promit c-o să te-ascult!

— Ai mai promis, fato, și uite ce-a ieșit, ripostă el. Tre' să fac asta imediat. Ca să fiu sigur că mă iei în serios.

O smuci cu violență și ea căzu în latrină, izbindu-se zdravăn cu spatele de banchetă. Ignoră durerea și se repezi spre ușă, vrând să scape, dar, când se năpusti spre Harl, pumnul lui o nimeri în plină față și totul se întunecă.

•

Renna își reveni după câteva ore. La început nu-și aminti unde se afla, dar durerea arzătoare din spatele izbit de banchetă și cea din obraz, de-a dreptul orbitoare când își mișca mușchii feței, îi readuseră totul în minte. Deschise ochii, îngrozită.

Harl o auzi țipând și lovind cu pumnii în ușă, se grăbi să vină și ciocăni cu furie în perete cu mânerul de os al cuțitului său.

— Liniște! E spre binele tău.

Renna nu-l luă în seamă, continuând să țipe și să dea în ușă cu picioarele.

— În locul tău, n-aș face asta, spuse Harl, destul de tare ca s-acopere vacarmul răbufnirii ei. Scândurile-s și-așa destul de vechi și-o să le vrei bune și zdravene după apusu' soarelui. Tot lovind cu picioarele, o să clintești glifele din locu' lor.

Renna se potoli imediat.

— Te rog, suspină ea, de dincolo de ușă. Nu mă lăsa aici la noapte! O să te-ascult!

— Ducă-se Miezului, sigur c-o să m-asculți, răspunse Harl. După noaptea asta, o să-l alungi singură pe băiatu' ăla dac-o să mai vină pe-aci!

•

În latrina mică era cald și duhoarea îngroșa aerul. Exista o răsuflătoare, dar Renna nu îndrăzni s-o deschidă, de teamă să nu întrerupă rețeaua de glife. Muștele bâzâiau foarte zgomotoase în butoiul cu necurățenii din groapa săpată sub bancheta grosolană.

Prin crăpăturile lemnului, Renna văzu lumina împuținându-se când soarele începu s-asfințească. Continuă să se roage să se-ntoarcă Harl, să spere c-avea să vină, că nu voise decât s-o sperie, dar speranțele pieriră odată cu ultima licărire de lumină. Afară se ridicau miezingii. Duse mâna în buzunarul șorțului și-o încleștă pe pietrele lustruite ale colierul dăruit de Cobie, să-i dea putere.

Demonii apăreau fără zgomot; înălțându-se din pământ, căldura zilei le deschidea calea dinspre Miez, sau cel puțin așa se spunea, și formele lor cețoase se solidificau chiar în clipa aceea, devenind gheare, solzi și dinți ascuțiți ca briciul. Renna își simțea inima bătându-i cu putere în piept.

O creatură adulmecă la ușa latrinei. Renna se crispă și-și mușcă buza de spaimă și, tăcută și neclintită, auzi gheare care săpau în pământul din curte și răsuflări iuți când miezingul trase în nări aerul plin de mirosul spaimei ei.

Demonul țipă pe neașteptate și lovi cu forță în glife. Magia fulgeră, atât de strălucitoare încât pătrunse prin crăpăturile lemnului și lumină latrina, iar Renna țipă atât de tare încât crezu că i se sfâșiase gâtlejul.

Glifele rezistară, dar demonul nu se domoli. Se auzi fâlfâitul unor aripi pieloase și urmă o altă străfulgerare de magie, de pe acoperiș. Izbitura zgudui întreaga construcție, desprinzând praf și țărână, și Renna țipă din nou când căzură peste ea răpăind.

Demonul vântului încercă iarăși și iarăși, zbierând de furie fiindcă prada era atât de aproape și totuși atât de departe. Glifele îl azvârleau înapoi de fiecare dată, dar izbiturile creaturii zgâlțâiau latrina și lemnul ei vechi protesta gemând. La câte lovituri putea să reziste?

Într-un târziu, miezingul renunță. Renna îi auzi fâlfâitul aripilor și țipetele tot mai îndepărtate când plecă după o pradă mai ușoară.

Dar calvarul ei nu se încheie. Toți miezingii din curte îi simțiră în curând mirosul. Îndură toate scânteierile magiei stârnite de demonii focului, care râcâiau lemnul cu ghearele lor minuscule și o făcură să tremure răbufnirile de aer rece în care preschimbau glifele focul scuipat de ei. Și mai răi se dovediră demonii lemnului, care-i alungară pe ceilalți în scurt timp și izbiră în glife cu atâta putere încât întreaga construcție se legăna puternic la fiecare ricoșare. Renna simțea orice străfulgerare a glifelor ca pe o lovitură și se prăbuși pe podea, încovrigându-se și plângând fără să se poată controla.

Totul părea să continue de-o veșnicie. După numai Ziditorul știa câte ore, se pomeni rugându-se să cedeze glifele – cum avea ca să se-ntâmple cu siguranță înainte de a se ivi zorii – pur și simplu ca să se termine totul mai repede. Dac-ar fi putut să adune destulă forță să stea în picioare, ar fi deschis ea ușa ca să intre miezingii.

După o altă eternitate, descoperi că nu mai avea putere nici să plângă. Răbufnirile de lumină ale magiei, țipetele ascuțite care răsunau în noapte, duhoarea din groapa de dedesubt, toate pieriră când se afundă tot mai adânc într-o spaimă cumplită, instinctivă, atât de puternică încât amănuntele încetară să mai existe.

Zăcea strânsă ghem, cu toți mușchii încordându-i-se în același timp, cu lacrimile curgându-i în tăcere din ochii larg deschiși cu care privea întunericul. Respira scurt, sacadat, și inima îi fâlfâia ca aripile unei păsări colibri. Unghiile ei săpau șanțuri în lemnul podelei, dar, pentru ea, așchiile și sângele care țâșnea nu existau.

Nici măcar nu-și dădu seama când încetară zgomotele și străfulgerările, iar demonii se întoarseră în Miez.

De-afară se auzi o bufnitură când drugul care zăvora ușa se săltă, dar Renna reacționă abia după ce ușa se deschise larg către strălucirea orbitoare a soarelui. După orele în care privise întunericul, lumina îi arse ochii, smulgându-i mintea din cotlonul unde se refugiase. Se ridică brusc, icnind cu răsuflarea tăiată, își întinse brațele ca să oprească lumina și, țipând, se trase înapoi, până când ajunse să se îndese în peretele din spate al latrinei.

Harl o cuprinse cu brațele și-i mângâie părul.

— Haide, haide, fetițo, șopti, alintând-o cu gingășie. Am suferit la fel de mult ca tine. O îmbrățișă, ferm și totodată blând, și o legănă într-o parte și-ntr-alta în timp ce ea plângea cu sughițuri. Gata, fato, spuse. Plângi pe săturatelea. Scoate tot din tine.

Și Renna asta făcu, agățându-se de el în timp ce din trupul zguduit de convulsii i se revărsa suferința, înainte de a se liniști în sfârșit.

— Crezi c-acum mă poți asculta? întrebă Harl, după ce văzu că-și regăsise calmul. Nu vreau să fiu nevoit să repet asta.

Ea dădu din cap cu hotărâre.

— Promit, tată.

Avea vocea răgușită după cât țipase.

— Așa te vreau, zise el, și o săltă în brațe, apoi o duse în casă.

O așeză în patul ei și-i făcu o supă caldă, iar mai târziu îi aduse prânzul și apoi cina pe o scândură pusă în poală. Renna îl vedea pentru prima oară gătind, dar mâncarea era caldă, și bună, și sățioasă.

— Mâine poți să dormi, îi spuse el în seara aceea. Odihnește-te și până după-amiază o să te simți minunat.

Renna se simți într-adevăr mai bine a doua zi și încă și mai bine în următoarea. Harl nu veni la ea noaptea și o lăsă să muncească ziua în ritmul ei. Timpul trecu, și pentru ea deveni limpede că n-avea să-l vadă pe Cobie reîntorcându-se. Și era totuna, se gândea ea. Uneori, între două corvezi, îi fulgerau prin minte imagini din noaptea petrecută în latrină, dar se grăbea să le izgonească. Se terminase, ea avea să fie de-acum înainte o fiică ascultătoare, ca să nu mai treacă niciodată prin așa ceva.

15.

ISTORISIREA LUI MARICK

333 D.Î. IARNA

Lumea se adună în fața colibei lui Leesha la începutul serii, când cerul încă se mai scălda într-un albastru ca levănțica și în portocaliu. La început nu veniră decât Darsy, Vika și ucenicele lor, însă pe urmă li se alăturară Gared și ceilalți tăietori de lemne, cu securile glifate pe umeri, și Erny și restul Glifarilor din Văiugă, cu tot cu ucenicii lor. Rojer sosi la scurt timp după aceea, la fel și Benn, sticlarul. Și tot mai mulți alții, până când i se umplu curtea de oameni, mult, mai mulți decât putea găzdui peste noapte. Unii își aduseseră corturi în care să doarmă după lecție.

Mulți începură să se foiască, nervoși, pe măsură ce asfințea soarele, dar aveau încredere în Leesha și în puterea glifelor ei. Fuseseră aprinse lămpi, care își revărsau lumina asupra mesei de piatră din mijlocul grupului de oameni.

Când se întunecă, din pământ se prelinseră câteva forme cețoase, dar miezingii fugiră imediat ce se solidificară. Învățaseră că încercarea de a trece de glifele lui Leesha însemna mai mult decât o simplă respingere.

Sosi curând și Omul Glifat, mergând pe lângă armăsarul lui uriaș. Pe spatele calului atârnau cadavrele mai multor demoni.

Glifarii să grăbiră să dezactiveze o porțiune din șirul de glife, atât cât era necesar ca să fie aduși demonii morți în interior. Tăietorii de lemne luară apoi leșurile și le urcară pe masa de piatră în vreme ce Glifarii refăceau rețeaua.

— N-ai avut nevoie de prea mult timp, îi spuse Leesha lui Arlen când ajunse lângă ea.

El ridică din umeri.

— Ai vrut câte unul din fiecare. N-a fost mare lucru.

Ea zâmbi larg și luă un scalpel glifat.

— Atenție, toată lumea, spuse, cu voce sonoră, apropiindu-se de demonul lemnului și pregătindu-se să facă prima incizie, începem lecția.

•

Dimineața, toți cei rămași în colibă mâncară împreună. Tăietorii de lemne plecaseră imediat ce Leesha își încheiase lecția, cu Omul Glifat în frunte, dornici să-și întipărească în minte cele învățate transformându-le în fapte, dar aproape toți ceilalți rămăseseră în siguranță, în spatele glifelor ei, până în zori.

Leesha își pusese ucenicele să pregătească un cazan cu terci și să fiarbă ceai într-o găleată. Apoi împărțiseră castroane și căni pe măsură ce oaspeții ieșeau din corturi, frecându-se somnoroși la ochi după o noapte în care se culcaseră târziu.

Rojer stătea departe de ceilalți, acordându-și scripca pe verandă.

— Nu-i în firea ta să stai de unul singur, spuse Leesha, întinzându-i un castron și așezându-se lângă el.

— De fapt, nu mi-e foame, zise el, învârtindu-și lingura în castron fără chef.

— Kendall o să se facă bine, îl asigură Leesha. Își revine repede și nu învinovățește pe nimeni pentru cele petrecute.

— Poate-ar trebui, replică el.

— Ai un har aparte. Nu-i vina ta că e greu să-i înveți așa ceva pe alții.

— Oare? zise el.

Leesha îl privi curioasă, dar saltimbancul nu adăugă nicio explicație, ci își întoarse capul și cuprinse curtea cu privirea.

— Ai fi putut să-mi spui.

— Ce? întrebă ea, deși știa foarte bine.

— Despre tine și „Arlen".

— Nu văd de ce-ar fi treaba ta.

— Dar elixirele de dragoste pentru Kendall sunt treaba ta? se răsti el. Poate nu dau lecții chiar atât de rele. Poate că fata pur și simplu se gândea la ceaiul dulce, în loc să se gândească la demoni.

— Ești nedrept, replică Leesha. Am crezut că-ți fac o favoare.

Rojer mârâi la ea, cu o privire pe care nu i-o mai văzuse decât în pantomime.

— Nu, pe tine nu te interesez și te-ai gândit să mă-mpingi în brațele alteia ca să te simți împăcată. Semeni cu mama ta mai mult decât crezi.

Leesha deschise gura să răspundă, dar nu-și găsi cuvintele. Rojer își lăsă castronul jos, se îndepărtă punându-și scripca sub bărbie și începu să cânte o melodie plină de furie, care alungă din mintea ei tot ce-ar fi putut spune ca să-l cheme înapoi.

•

Când Leesha și toți ceilalți se-ntoarseră în oraș, Cimitirul Miezingilor era un adevărat haos. Sute de oameni, dintre care mulți răniți și niciunul cunoscut, umpleau piața. Toți erau

murdari, zdrențăroși și pe jumătate morți de foame. Istoviți și triști, stăteau pe pietrele pavajului, părând să se simtă mizerabil.

Veghetorul Jona alerga în toate părțile, strigându-și poruncile către acoliții săi și încercând să-i aline pe cei care-aveau nevoie de ajutor. Tăietorii de lemne trăgeau în piață bușteni, ca să aibă oamenii măcar pe ce să stea, dar până și s-aducă destul de mulți părea imposibil.

— Slavă Ziditorului! exclamă Jona, când dădu cu ochii de Leesha și de însoțitorii ei.

Se apropie grăbit și Vika, soția lui, alergă să-l îmbrățișeze.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Leesha.

— Refugiați din Fortul Rizon, răspunse Jona. Au început s-apară azi-dimineață, la vreo două ore după răsăritul soarelui. Și de-atunci sosesc întruna, în fiecare clipă.

— Unde e Izbăvitorul? strigă o femeie din mulțime. Ni s-a spus că e aici!

— Au cedat glifele în întregul oraș? se miră Leesha.

— Imposibil, spuse Erny. În Rizon sunt peste o sută de cătune, toate apărate de glife. De ce să fi venit până aici?

— N-am fugit de miezingi, spuse o voce cunoscută.

Leesha se întoarse într-acolo și făcu ochii mari.

— Marick! Ce-i cu tine aici?

Mesagerul era la fel de chipeș ca întotdeauna, dar avea pe față vânătăi îngălbenite, ascunse numai în parte de părul lui lung și de barbă, și se apropie șchiopătând ușor.

— Am făcut greșeala să iernez în Rizon, răspunse el. De obicei e o idee bună; în Sud, frigul nu e prea mușcător. Chicoti cu amărăciune. Dar anul ăsta a ieșit prost.

— Dacă n-au fost demonii, atunci ce s-a-ntâmplat? întrebă din nou Leesha.

— Krasiani, zise Marick, scuipând în zăpadă. Se pare că șobolanii din deșert s-au săturat să mănânce nisip și s-au hotărât să vină să-i jefuiască pe oamenii civilizați.

Leesha se-ntoarse spre Rojer.

— Găsește-l pe Arlen, îi șopti. Adu-l încoace pe furiș și spune-i că ne-ntâlnim în camera din spate a tavernei lui Smitt. Du-te imediat după el.

Saltimbancul dădu din cap și dispăru.

— Darsy, Vika, zise Leesha. Spuneți-le ucenicelor să caute răniții și să-i ducă la spital, începând cu cei în starea cea mai gravă.

Cele două Culegătoare de Ierburi dădură la rândul lor din cap și plecară în grabă.

— Jona, continuă Leesha. Pune-ți acoliții să ia tărgi de la spital și să le-ajute pe ucenicele noastre.

Veghetorul se înclină și se îndepărtă.

Văzând că Leesha împărțea porunci, alții se grăbiră să se-apropie. Până și Smitt, Vorbitorul satului și stăpânul hanului, aștepta să-i spună ce-avea de făcut.

— Pe moment putem rezista fără mâncare, îi spuse ea, dar oamenii ăștia au imediat nevoie de apă și de un adăpost călduros. Instalează toate pavilioanele pentru nuntă și toate corturile pe care le găsești și pune pe toată lumea care n-are altceva de făcut să care apă. Dacă n-o puteți aduce destul de repede din fântâni și din pârâu, umpleți găleți cu zăpadă și topiți-o pe foc.

— O să am grijă de toate astea, răspunse Smitt.

— De când face toată Văiuga sluj la porunca ta? o întrebă Marick, cu un zâmbet larg.

Leesha se întoarse spre el.

— Acum trebuie să mă ocup de răniți, maestre Marick, dar, după ce termin, o să am multe întrebări pentru tine.

— Îți voi sta la dispoziție, se-nclină el.

— Mulțumesc. Ar fi de folos dacă i-ai putea aduna pe ceilalți conducători de grupuri care-ar avea câte ceva de adăugat la povestea ta.

— Bineînțeles, încuviință mesagerul.

— O să-i instalez pe toți în han, promise Stefny, soția lui Smitt. Sunt sigură că v-ar prinde bine o bere și o gustare, îi spuse lui Marick.

— Mai mult decât îți imaginezi, răspunse el.

•

Oamenii aveau oase rupte și infecții, majoritate pricinuite de bășicile din tălpi, sparte și netratate timp de o săptămână și ceva, cât fuseseră pe drum, știind că să rămâi în urma grupului însemna moarte aproape sigură. Destul de mulți fuseseră răniți de miezingi când se îngrămădiseră în cercuri așezate în grabă. Era o adevărată minune că unii dintre ei izbutiseră s-ajungă

până-n Văiuga Izbăvitorului. Leesha află din poveștile lor că mulți n-avuseseră norocul ăsta.

Printre refugiați se aflau mai multe Culegătoare de Ierburi, mai mult sau mai puțin pricepute, și, după ce le examină mai întâi pe ele, Leesha le puse la treabă. Niciuna nu se plânse; menirea lor era să-și lase deoparte propriile nevoi ca să îngrijească mai întâi de ale celor din jur.

— Fără mesagerul Marick, n-am fi ajuns niciodată până aici, îi spuse lui Leesha o femeie căreia îi trata degetele degerate ale picioarelor. A mers în fiecare zi călare în fața noastră și ne-a glifat locuri de tabără, ca s-avem adăpost la apariția miezingilor. Fără el, n-am fi rezistat nici măcar o singură noapte. Ba chiar a și vânat cu arcul căprioare și le-a lăsat pe drum, pentru noi.

Când reapăru Rojer, cele mai grave răni fuseseră tratate. Leesha le lăsă pe Darsy și pe Vika să conducă spitalul și intră cu saltimbancul în camera ei.

Ușa odată închisă în urma lor, se sprijini de Rojer, îngăduindu-și în sfârșit să-și arate oboseala. După-amiaza era pe sfârșite și ea trudise ore de-a rândul fără nicio pauză, îngrijind pacienții și, în același timp, dând răspunsuri utile și la întrebările ucenicelor, și la ale bătrânilor satului. Până la lăsarea întunericului nu mai rămăsese prea mult timp.

— Trebuie să te odihnești, spuse tânărul, dar ea clătină din cap, umplu un lighean cu apă și-și împroșcă fața.

— Acum nu e timp, răspunse. S-a găsit adăpost pentru toată lumea?

— Cu greu. Una peste alta, refugiații sunt de mai bine de două ori mai mulți decât locuitorii Văiugii Izbăvitorului și cu siguranță mâine vor apărea și alții. Lumea i-a primit în case, dar Jona încă mai are oameni care dorm așezați pe banchetele lui din Casa Sfântă, pur și simplu ca să aibă un acoperiș deasupra capului. Dac-o să continue așa, până la sfârșitul săptămânii o s-avem corturi improvizate pe fiecare palmă de teren al glifei mari.

Leesha dădu din cap.

— Pentru asta o să ne facem griji mâine-dimineață. Arlen ne-așteaptă în taverna lui Smitt?

— *Omul Glifat* e-acolo, răspunse Rojer. Nu-i spune Arlen în fața tuturor acestor oameni.

— E numele lui, Rojer.

— Puțin îmi pasă! se răsti saltimbancul, surprinzând-o cu vehemența lui. Refugiații au nevoie să creadă în ceva mai presus de ei înșiși și asta e el acum. Nu ți-a cerut nimeni să-i spui Izbăvitorul.

Leesha strânse din ochi, luată prin surprindere.

— M-am învățat să fac toată lumea sluj la porunca mea.

— Ei bine, fii sigură că eu n-o s-o fac niciodată.

Ea zâmbi.

— Nici n-aș vrea. Hai să vorbim cu Omul Glifat.

•

Când sosiră Rojer și Leesha, cârciuma lui Smitt se umpluse deja până la refuz, cu toate că hanul era de două ori mai mare decât cel care arsese cu un an în urmă.

Smitt îi salută cu o înclinare a capului, iar cu o alta arătă spre camera din spate. Trecură prin mulțime în grabă și intrară pe ușa grea.

Glifatul era acolo, măsurând încăperea cu pasul, ca un animal în cușcă.

— Ar trebui să fiu afară, să caut mai mulți supraviețuitori înainte de căderea nopții, nu să stau la adunări ale consiliului.

— O să încheiem cât mai repede cu putință, dar e de preferat să fim cu toții de față.

El dădu din cap, dar Leesha îi citi nerăbdarea în încleștarea mâinilor. Smitt sosi o clipă mai târziu, conducându-i înăuntru pe Marick, Stefny, Veghetorul Jona, Erny și Elona.

Mesagerul se uită lung la Omul Glifat, deși gluga îi acoperea capul, iar mâinile sale tatuate erau ascunse sub mânecile largi ale robei.

— Tu ești… el? întrebă.

Glifatul își scoase gluga, dezvăluindu-și pielea tatuată, și Marick icni.

— Ești Izbăvitorul, așa cum se spune? întrebă apoi.

Omul Glifat clătină din cap.

— Nu sunt decât un om care-a învățat să ucidă demoni.

Jona pufni.

— Ți-a rămas ceva-n gât, Veghetorule? întrebă Omul Glifat.

— Ceilalți Izbăvitori nu s-au numit niciodată astfel pe ei înșiși, răspunse Jona. Numele le-a fost dat de alții.

Glifatul îl privi încruntându-se, dar el se mulțumi să-și plece fruntea.

— Presupun că n-are importanță, zise Marick, deși părea oarecum dezamăgit. Nu m-așteptam să ai o aură.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Glifatul.

— Acum douăsprezece zile, krasianii au prădat Fortul Rizon, povesti Marick. Au venit noaptea, ocolind cătunele, au ucis străjile de pe ziduri și-au deschis larg porțile orașului la ivirea zorilor. Eram încă-n paturile noastre când a-nceput măcelul.

— Au venit noaptea? se miră Leesha. Cum a fost cu putință?

— Au arme glifate care ucid demoni, răspunse Marick, la fel ca ale voastre, de aici, din Văiugă. Vorbesc de parcă pe lume n-ar exista nimic mai important decât omorârea miezingilor și au încheiat cucerirea Rizonului la asfințitul soarelui.

— Continuă, îl îndemnă Omul Glifat.

— Păi, spuse Marick, e clar că puseseră ochii în primul rând pe silozurile cu grâne, pentru că pe-astea le-au luat în stăpânire mai întâi. Războinicii lor au ucis toți bărbații care li s-au împotrivit și au siluit toate femeile și toate fetele care păreau destul de mari ca să fi avut prima sângerare.

Se uită la femeile care erau de față și obrajii i se împurpurară.

— Nu mă miră nimic din ce fac bărbații când știu că vor scăpa nepedepsiți, spuse Elona, cu amărăciune. Continuă-ți povestea, mesagerule!

Marick dădu din cap.

— Probabil că-n acea primă dimineață au ucis oameni cu miile, și au luat în stăpânire zidurile, ca să ne țină pe toți ceilalți înăuntru. Am fost bătuți, legații unii de alții și târâți în magazii, ca vitele.

— Cum ai scăpat? întrebă Glifatul.

— La început am crezut că niciunul dintre șobolanii de deșert nu vorbește limba oamenilor civilizați. Eu știu vreo câteva cuvinte de nisip, prinse de la alți mesageri, dar sunt mai ales înjurături, nu puteam încropi o conversație cu așa ceva. Am crezut că s-a zis cu mine, dar, o zi mai târziu, a apărut un grăsan care vorbea thesana ca unul de-al nostru. A-nceput s-adune nobilii de sânge regal, proprietarii de pământuri și meșteșugarii pricepuți, ca să-i înfățișeze ducelui krasian. M-am numărat printre ei.

— Le-ai văzut șeful? întrebă Glifatul.

— Da, l-am văzut foarte bine pe nemernic. M-au adus în fața lui, legat și bătut, și, când a auzit că sunt Glifar, m-a eliberat de

parcă nu s-ar fi-ntâmplat nimic. Mi-a dat chiar și-o pungă cu aur, ca să-și ceară iertare pentru necazurile mele! Cred că voia să le-arăt glifele noastre, dar în zorii zilei următoare am plecat din oraș, escaladând zidul.

— Șeful lor, insistă Glifatul. Cum era îmbrăcat?

Marick strânse din ochi.

— Cu o robă albă, deschisă, și c-un turban, iar pe dedesubt avea haine negre, ca ale războinicilor lor. Și purta o coroană; așa mi-am dat seama că era ducele lor.

— O coroană? se miră Omul Glifat. Ești sigur? Nu o simplă nestemată pe turban?

Marick dădu din cap.

— Sunt sigur. O coroană din aur, plină de pietre prețioase și de glife. Blestemăția valorează probabil mai mult decât toate coroanele celorlalți duci la un loc.

— Și ducele ăsta vorbea limba noastră? întrebă Glifatul.

— Mai bine decât destui angiersieni pe care-i cunosc, răspunse Marick.

— Cum îl cheamă? se interesă Omul Glifat.

Marick ridică din umeri.

— Cred că nu i-a rostit nimeni numele. I se adresau toți folosind un cuvânt de nisip, Shamaka sau cam așa ceva. Mi-am spus că asta înseamnă „duce”.

— Shar’Dama Ka?

— Da, întocmai, aprobă Marick.

Glifatul înjură pe șoptite.

— Ce e? întrebă Leesha, dar el nu-i dădu atenție, ci se aplecă spre mesager.

— Era cam atât de înalt? întrebă, ducându-și mâna mai sus de cap. Cu barba în furculiță, pomădată, și cu nas fin, coroiat?

Marick făcu semn că da.

— Avea o suliță glifată? își continuă Arlen interogatoriul.

— Toți aveau sulițe glifate.

— Una pe care n-o uiți ușor, spuse Glifatul.

Marick încuviință iarăși.

— În întregime din metal. Și toată gravată cu glife.

Arlen mârâi cu atâta sălbăticie, încât până și Marick, de obicei neînfricat, făcu un pas în spate.

— Ce e? întrebă din nou Leesha.

— Ahmann Jardir, spuse Glifatul. Îl cunosc.

— Și ce vrei să spui? insistă ea, dar el îi respinse întrebarea cu o fluturare de mână.

— Acum nu mai contează. Continuă, îi ceru lui Marick. Ce s-a-ntâmplat pe urmă?

— Cum spuneam, imediat ce m-au eliberat am trecut peste zid și-am șters-o. La sosirea mea, toate cătunele prin care-am trecut erau pe jumătate părăsite. Când au aflat de atac, oamenii deștepți și-au luat atât cât au putut din avut și-au fugit înainte de-a se usca sângele de pe caldarâmul orașului. Însă cei prea slabi ca să călătorească sau cei prea înfricoșați de noapte au rămas pe loc. Cred c-au rămas mai mulți decât au plecat, dar pe drum erau totuși zeci de mii. Am cumpărat un cal de la un bătrân care-a rămas în urmă și-am pornit-o în galop. I-am ajuns curând pe fugari. Grupurile erau prea numeroase ca să rămână laolaltă; niciun oraș n-ar fi putut primi atâția oameni. Cei mai mulți s-au dus în Lakton și-n cătunele din jur, unde oricine are-un cârlig și-o sfoară își poate umple burta, dar saltimbancii avuseseră foarte multe de spus despre tine, continuă Marick arătând spre Omul Glifat, și cei care credeau că ești cu adevărat Izbăvitorul s-au grăbit să vină încoace. Eu trebuia s-ajung la Angiers și să-i spun ducelui ce se-ntâmplase, dar nu am putut lăsa atâta lume pe drum cu atât de puțini oameni care să glifeze pentru ei, așa că m-am oferit să-i ajut.

— Ai făcut o faptă bună, Marick, spuse Leesha, punându-i mâna pe braț. Fără tine, n-ar fi ajuns niciodată până aici. Du-te-n cârciumă, destinde-te cât discutăm despre veștile pe care ni le-ai adus.

— Ți-am păstrat o cameră sus, adăugă Smitt. Ți-arată Stefny drumul.

Glifatul își puse gluga imediat ce plecă mesagerul.

— Lumina scade. Dacă mai sunt și alții pe drum, trebuie să m-asigur c-apucă zorii.

Leesha dădu din cap.

— Ia-l pe Gared și oricâți alți tăietori de lemne sunt în stare să stea-n șa.

— Pune-ți mantia, îi spuse Omul Glifat lui Rojer. Vii cu noi.

Saltimbancul dădu din cap și se-ndreptară spre ușa din spate.

— O s-aveți nevoie de Glifari, zise Erny, împingându-și ochelarii cu rame de sârmă în sus și ridicându-se de pe scaun. Merg și eu.

Elona sări imediat în picioare și-l prinse de braț.

— N-o să faci una ca asta, Ernal.

El clipi, nedumerit.

— Te plângi întotdeauna că nu sunt destul de curajos. Acum vrei să m-ascund când e nevoie de-ajutorul meu?

— N-o să-mi dovedești nimic dac-o să fii ucis, ripostă ea. N-ai mai mers călare de mulți ani.

— Are dreptate, tată, o susținu Leesha.

— Nu te-amesteca, o repezi Erny. Te-o fi ascultând tot satul fără cârtire, dar eu sunt tatăl tău.

— N-avem timp pentru așa ceva, spuse Omul Glifat. Vii sau nu?

— Nu, răspunse Elona, cu hotărâre.

— Vin, zise Erny, smulgându-și brațul din strânsoarea ei, și ieși pe urmele celorlalți.

•

— Idiotul! strigă Elona, după ce se-nchise ușa.

Toți ceilalți se uitară unii la alții.

— Puteți rămâne aici cât vreți, spuse Smitt. Eu trebuie să mă duc în față.

El, Stefny și Jona se grăbiră să plece, lăsând-o pe Leesha singură cu mama ei furioasă.

— N-o să pățească nimic, mamă, zise ea. Nicăieri în lumea asta nu poate fi mai în siguranță decât călătorind cu Rojer și cu Omul Glifat.

— E plăpând! exclamă Elona. Nu poate călări alături de oameni tineri și dintr-o răceală și-ar putea găsi moartea! Nu mai e același de când molima l-a făcut să cadă la pat, anul trecut.

— Mamă, comentă Leesha, surprinsă, s-ar părea că îți pasă cu adevărat!

— Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta, se răsti Elona. Bineînțeles că-mi pasă. E bărbatul meu. Dac-ai știi cum e să fii măritată de aproape treizeci de ani, n-ai mai spune așa ceva.

Leesha ar fi vrut să riposteze, să-i strige în față toate lucrurile oribile pe care i le făcuse tatălui ei de-a lungul anilor, dintre care faptul că-l înșelase în repetate rânduri cu tatăl lui Gared nu era cel mai neînsemnat, dar sinceritatea din glasul mamei ei o opri.

— Ai dreptate, mamă, iartă-mă, spuse.

Elona clipi, nedumerită.

— Am dreptate? Ai zis că am dreptate?

— Da, zâmbi Leesha.

Elona își deschise brațele.

— Îmbrățișează-mă acum, copilă, până nu te răzgândești.

Leesha râse și o strânse în brațe.

— O să se-ntoarcă teafăr, spuse, deopotrivă pentru ea și pentru mama ei.

Elona dădu din cap.

— Ai dreptate, firește. Prietenul tău tatuat arată groaznic, dar niciun demon nu i se poate împotrivi.

— Amândouă avem dreptate în aceeași seară, și tata nu e aici s-audă!

— N-o să creadă niciodată, încuviință Elona.

Își tamponă ochii cu o batistă, și Leesha se prefăcu că nu vede.

— Prin urmare, ăsta-i același Marick după care ți se scurgeau ochii? întrebă Elona. Cel cu care-ai fugit la Angiers?

— Nu mi s-au scurs niciodată ochii după el, mamă.

Elona se încruntă.

— Spune-i povestea asta ca un vis de fumător de cânepă cuiva care nu te cunoaște. Tot satul știe că l-ai vrut, dar ai fost prea mândră ca să faci primul pas. Și de ce nu? E chipeș ca un lup, și mesager pe deasupra. E destul de bărbat pentru orice femeie. De ce crezi că-l făcea pe Gared atât de gelos?

— Pe Gared îl făcea gelos oricine, mamă.

Elona dădu din cap.

— E la fel ca tatăl lui; oameni simpli, conduși de pasiunile lor. Zâmbi cu nostalgie, și Leesha știu că se gândea la Steave, prima ei dragoste, care murise cu un an în urmă, când molima lovise Văiuga Tăietorului de Lemne și glifele nu rezistaseră.

— Acel Marick pe care l-am văzut când am călătorit singuri nu era prea diferit de ei, spuse Leesha.

— Și ți-ai folosit trucurile de Culegătoare de Ierburi ca să-l ții la distanță, ghici Elona.

Era adevărat; Leesha îl drogase pe furiș pe Marick, neputința vremelnică pe care i-o provocase astfel împiedicându-l să profite de ea în timpul călătoriei.

— Așa cum te-ai fi delectat tu? întrebă ea, neizbutind să n-o facă pe un ton mușcător.

— Da, recunoscu Elona, și de ce nu? Fustele se ridică dintr-un anumit motiv. Femeile au nevoile lor, ca și bărbații. Nu te minți pretinzând altceva.

— Știu asta, mamă.

— O știi și totuși ți-ai cusut juponul, ca să nu se salte cumva, iar gândul că-ți refuzi plăcerea asta îți dă senzația că te porți eroic. Cum poți îngriji trupurile tuturor sătenilor din Văiugă când tu nu-nțelegi nevoile propriului corp?

Leesha nu răspunse. Mama ei îi citea gândurile în cel mai tulburător mod cu putință.

— Ar trebui să urci să stai de vorbă cu Marick cât îți sunt plecați ceilalți pețitori, o sfătui Elona. Timpul și tragedia asta l-au călit, l-au transformat într-un erou. Refugiații îl laudă fără oprire. Poate acum o să-ți placă mai mult.

— Nu știu..., răspunse Leesha.

— Ei, haide! exclamă Elona. Du-i o farfurie cu mâncare în cameră și stai de vorbă cu el. Nu ești obligată să-l lași să se-mplânte-n tine în noaptea asta. Zâmbi și-i făcu cu ochiul. Cred că așa ți-ai folosi noaptea mai bine decât frământându-te cu gândul la ceea ce va continua să existe și mâine-dimineață.

Leesha râse fără să vrea și își îmbrățișă din nou mama.

•

Trecură de mai multe ori pe lângă locul câte unui măcel; câte unul sau mai multe, trupurile sfâșiate de miezingi erau rămășițele oamenilor pe care-i prinsese noaptea fără adăpost.

Glifatul înjura de fiecare dată, îmboldindu-și calul, fără să se mai oprească, așa cum o făcuse prima oară. Însoțitorii săi, chiar și Gared și ceilalți tăietori de lemne, erau călăreți fără experiență și rămăseseră în urma armăsarului său puternic, dar lui nu-i păsa. Ahmann Jardir, pe care fusese destul de prost ca să și-l creadă prieten, pusese pe fugă oamenii aflați în clipa aceea pe drum, iar el trebuia să găsească și să protejeze cât mai mulți înainte de căderea nopții.

Dar avea să-l facă pe Jardir să plătească pentru fiecare viață pierdută. Blestemat să fie dacă nu izbutea.

După mai mult de o oră în care-și mână calul la galop, dădu peste un grup numeros de refugiați. Soarele asfințea, umplând cerul de culoare, dar ei încă își mai așezau glifele. Le pictaseră pe plăci de lemn, dar terenul pe care voiau să-l apere era de o formă neregulată și nu izbuteau s-alinieze rețeaua.

Arlen galopă până la doi pași de ea, îl opri brusc pe Dansatorul Amurgului și sări din șa cu trusa lui de glifar. Oamenii țipară la apariția lui, dar nu-i luă în seamă, mulțumindu-se să le cerceteze simbolurile magice.

— El e, îi șopti un Glifar altuia. Izbăvitorul.

Omul Glifat nu-i dădu atenție, ci se concentră asupra muncii sale. Le răsuci o parte dintre glife ca să le alinieze cu restul, dar pe altele le modifică folosindu-și cărbunele, sau chiar întoarse plăcile pe dos ca să le deseneze din nou.

Oamenii începură să se strângă în jurul lui, agățându-se unii de alții și vorbind în șoaptă neputând să-și ia ochii de la mâinile lui tatuate și încercau să i se uite sub glugă. Însă nimeni nu cuteză să-i vorbească și-și văzu de treabă neîntrerupt. Când îl ajunseră în sfârșit însoțitorii săi, Erny sări din șa ca să-l ajute. Rojer și ceilalți se opriră, protectori, între el și mulțime.

— Izbăvitorule! strigă o femeie.

Glifatul aruncă o privire și o zări, cu ochii lucindu-i fanatic și străduindu-se zadarnic s-ajungă la el, fiindcă brațele ca două trunchiuri de copac ale lui Gared o trăgeau înapoi. Se întoarse la munca lui.

— Te rog! strigă femeia. Sora mea e încă pe drum!

La asta, Omul Glifat își ridică brusc ochii spre ea.

— Continuă tu glifarea, îi spuse lui Erny. Ia oricât de mulți Glifari de-ai lor ca să te-ajute. Vă las doi arcași ca să câștige timp, să puteți termina.

Erny simți un nod în gât, dar îl înghiți și chemă Glifarii prizonieni, care stăteau deoparte, alături de ceilalți refugiați.

— Dă-i drumul, îi spuse Glifatul lui Gared, când ajunse lângă cei doi.

Tăietorul de lemne se conformă imediat, și femeia căzu în genunchi în fața lui Arlen, strângându-i picioarele în brațe.

— Te rog, Izbăvitorule, zise. Sora mea e grea și sorocul îi e prea aproape, nu poate merge călare. Ea și părinții noștri bătrâni n-au putut ține pasul cu restul grupului, așa că soții noștri m-au trimis înainte, cu copiii, și au rămas în urmă, cu cei care merg încet.

— Și încă nu v-au ajuns, încheie Glifatul în locul ei.

— E aproape întuneric, spuse femeia, plângându-i peste picioare și încleștându-și mâinile de tivul robei lui.

Glifatul întinse brațul, o prinse ușor de bărbie și o ridică în picioare cu delicatețe.

— Nu sunt Izbăvitorul, îi spuse. Dar jur c-o să fac tot ce pot ca să-ți salvez familia.

Se întoarse spre Gared.

— Alege doi arcași care să rămână cu Erny până completează glifele. Ceilalți, haideți cu mine.

Gared dădu din cap și, câteva clipe mai târziu, Glifatul și însoțitorii săi părăsiră tabăra în tropot furtunos de copite, alergând și mai nebunește decât înainte.

•

Era întuneric când îi găsiră: cinci oameni, așa cum spusese femeia disperată. Stăteau într-un cerc de glife mic, improvizat, înconjurați de zeci de miezingi. Demonii focului scuipau flăcări, iar cei ai vântului se prăvăleau din văzduh. Era chiar și un demon al pietrei, dominându-i pe ceilalți cu statura lui.

Ori de câte ori lovea câte unul și rețeaua magică străfulgera, de parcă ar fi prins viață, Rojer îi vedea găurile: suficient de largi ca să poată pătrunde prin ele un miezing.

În dreptul acelor găuri stăteau cei doi bărbați tineri, împungând cu furci ca să respingă demonii, în timp ce perechea cu părul cărunt se îngrijea de evidentul motiv pentru care rămăseseră în urmă.

Femeia tânără din mijlocul cercului năștea.

Omul Glifat mârâi și-și îmboldi calul, avântându-se înaintea celorlalți. Își azvârli roba, care pluti spre pământ în urma lui. Gared și ceilalți tăietori de lemne își uniră vocile într-un strigăt și porniră în galop către încăierare, agitându-și securile glifate.

Arlen îl conduse pe Dansatorul Amurgului direct către demonul pietrei și puterea magică a coarnelor de metal glifate de pe apărătoarea de cap a calului trosni când străpunseră carapacea neagră de pe burta miezingului. Omul sări din șa când demonul era azvârlit pe spate, îl prinse de un corn în timp ce-l trântea la pământ și-l lovi în gât cu pumnii glifați până când îl lăsă fără suflare.

Se ridică imediat, se aruncă peste un demon al focului și-i smulse falca de jos. În clipa aceea îl ajunseră din urmă tăietorii de lemne, prinseră demonii focului între scuturile lor glifate și îi ciopârțiră ca și cum ar fi tăiat bușteni.

Wonda și arcașii se apropiară din altă direcție, își opriră caii la câteva zeci de metri de încăierare și țintiră demonii vântului din văzduh. Miezingii zburători se prăbușiră unul după altul, cu săgeți cu pene ieșindu-le din trupurile pieloase.

Rojer alunecă din șa, își lăsă calul lângă arcași, își luă scripca și alergă spre micul cerc cântând. Asemenea Mantiei Nevăzutului creată de Leesha, muzica lui îl făcu aproape invizibil pentru miezingi când se strecură printre ei, și asta fără să fie nevoie să-și încetinească pașii. După câteva clipe era în cerc și schimbă melodia, înlocuind-o cu sunete zbârnâitoare, care alungară demonii de lângă mica familie.

Tânăra urla în mijlocul zgomotelor luptei, sângele negru de demon țâșnind în aerul din jur. Părinții ei se străduiau din toate puterile s-o ajute, dar stângăcia mișcărilor lor dădea clar de înțeles că n-aveau habar ce era de făcut la o naștere.

— Are nevoie de ajutor! strigă Rojer. Trebuie s-o ducem la o Culegătoare de Ierburi!

Glifatul se desprinse de demonii cu care se lupta și veni lângă el cât ai clipi. Nu purta decât pânza din jurul șalelor și era acoperit de tatuaje și de sânge de demon. Rizonienii se feriră din cale speriați, dar tânăra era prea copleșită de suferință ca să bage de seamă.

— Adu-mi punga cu ierburi, spuse Glifatul, îngenunchind lângă ea și examinând-o cu atingeri surprinzător de ușoare. I s-a rupt apa și contracțiile sunt dese. N-avem timp s-o ducem la o Culegătoare de Ierburi.

Rojer alergă spre Dansatorul Amurgului, dar armăsarul era înnebunit de furie; copitele lui striveau doi demoni ai focului în zăpadă și noroi. Saltimbancul își strânse mantia glifată în jurul trupului și-și luă din nou scripca. Magia lui specială rezonă cu mintea animalului, așa cum se întâmpla și cu miezingii și, în scurt timp, calul se liniști și-l lăsă să ia prețioasa pungă cu ierburi.

I-o duse Omului Glifat, care se grăbi să piseze plante și să le-amestece cu apă. Familia fetei stătea deoparte, privind îngrozită scena, în timp ce tăietorii de lemne făceau prăpăd printre demonii din jur.

— Știi ce faci? întrebă neliniștit Rojer, uitându-se cum Arlen ducea poțiunea la buzele femeii care gemea.

— Am fost șase luni ucenicul unei Culegătoare de Ierburi, pregătindu-mă să devin mesager, răspunse Glifatul. Am văzut cum se face.

— Ai văzut și-atât?! exclamă Rojer.

— Vrei s-o faci tu? întrebă Arlen, întorcându-se spre el.

Saltimbancul păli și clătină din cap.

— Atunci, mulțumește-te să cânți la blestemata aia de scripcă ca să ții demonii la distanță, câtă vreme eu am să-mi văd de treaba mea.

Rojer încuviință dând din cap și puse iar arcușul pe strune.

Peste mai multe ore, când zgomotele luptei se stinseseră demult, un țipăt subțire sparse liniștea nopții. Rojer se uită la copilul care plângea și zâmbi.

— Acum n-o să mai poți nega când o să ți se spună Izbăvitorul.

Omul Glifat îl privi încruntându-se și Rojer începu să râdă.

•

Leesha urcă scările hanului lui Smitt cu tava cu mâncare aburindă în mâini și simțindu-și zvâcnirile nervoase ale inimii. Până atunci se mai gândise de două ori să i se dăruiască lui Marick, despre care nu putea spune că nu era chipeș și cu mintea ageră. Dar, în ambele dăți, el o dezamăgise în momentele-cheie, făcând-o să simtă că, pentru el, nevoile ei nu contau deloc sau erau oricum mai puțin importante decât ale lui.

Însă mama ei avea din nou dreptate. Avea adesea, numai că-și folosea intuiția ca să rănească oamenii. Leesha se săturase să fie singură și, în inima ei, știa că Arlen n-avea să umple niciodată golul de lângă ea. Își dori, nu pentru prima oară, să-l fi putut vedea pe Rojer într-un asemenea rol, dar îi era peste puteri. Ținea la saltimbanc, însă nu se simțea dornică să-și împartă cu el patul. Marick le dovedise oamenilor din Fortul Rizon că era un bărbat pe care se putea conta în vremuri grele. Poate era timpul să treacă peste dezamăgirile pe care i le pricinuise în trecut.

Își netezi cutele rochiei, apoi se simți ca o proastă fiindcă o făcuse și bătu în ușa lui.

— Da? spuse Marick, deschizându-i.

Nu purta cămașă și-avea pielea udă. Tocmai ieșise din cada cu apă caldă adusă în camera lui. Făcu ochii mari când o văzu pe Leesha.

— N-am vrut să te deranjez, zise ea. M-am gândit doar că ți-ar prinde bine o mâncare caldă înainte de culcare.

— Păi… da, mulțumesc, spuse Marick, înșfăcându-și tunica și îmbrăcându-se.

Leesha se feri să-l privească în tot acest timp, deși imaginea trupului lui musculos nu i se dădea dusă din minte.

Marick luă tava și, respirând adânc ca să-i inhaleze aroma, o puse pe masa mică, cu un singur scaun, de lângă pat. Săltă capacul, lăsând la vedere o bucată de friptură fierbinte, pregătită în suc propriu și cuibărită printre cartofi condimentați și legume proaspăt fierte.

— Proviziile din Văiuga Izbăvitorului se vor termina curând, spuse Leesha, dar rezervele lui Smitt au fost suficiente cel puțin pentru o noapte.

— Un simplu pat e deja un lux, după ce ai dormit în zăpadă două săptămâni, zise mesagerul. Mâncarea asta e un dar de la Ziditorul însuși.

Mușcă din carne și Leesha simți o satisfacție stranie cât îl privi mâncând ce-i pregătise. Își amintea sentimentul, vag, din vremea în care ea și Gared își erau promiși unul altuia și gătise pentru el prima oară. I se părea că totul se petrecuse cu un veac în urmă, într-o altă viață.

— A fost delicioasă, spuse Marick când termină, ștergându-se la gură cu mâneca.

— E o mică mulțumire, răspunse ea, pentru că i-ai adus pe toți oamenii ăștia la loc sigur în vremuri grele pentru ei.

— După ce n-am fost în stare să te-ajut pe tine când ți-a fost greu? întrebă el.

Leesha îl privi surprinsă.

— Anul trecut, continuă el, când a izbucnit molima în Văiugă și-a trebuit să te-ntorci acasă. Am avut… pretenții nedemne când mi-ai cerut ajutor.

— Marick…, începu Leesha, cu blândețe.

— Nu, lasă-mă să vorbesc, insistă el. Mai întâi, pe drum, când ne-ndreptam spre Angiers, am fost atât de nebunește de îndrăgostit de tine, încât am crezut că peste un an aveam să ne

creștem copiii împreună. Însă pe urmă, în cort, când n-am putut… să fiu bărbat cu tine, m-am…

— Marick, repetă Leesha.

— Asta m-a înnebunit, continuă el, am simțit nevoia să plec de lângă tine, dar, când am făcut-o, nu m-am putut împiedica să mă gândesc la tine, nici măcar atunci când… mă culcam cu alte femei. Se uită într-o parte, apoi continuă: Iar când te-am revăzut, m-am simțit atât de… învârtoșat încât am vrut o despăgubire pentru eșecurile mele din trecut, imediat, înainte de a se ivi ceva care să-mi stea în cale. A fost nedrept față de tine și îmi cer iertare.

Leesha îi puse mâna pe braț.

— Nu sunt copil, spuse. Sunt răspunzătoare pentru cele întâmplate, în aceeași măsură ca tine.

Era mai adevărat decât avea s-o știe el vreodată și în clipa aceea se simți îngrozită de propriile ei fapte. Când se petrecuseră, se simțise îndreptățită să se poarte astfel, dar adevărul era că îl drogase și îl folosise după placul ei, făcându-l să treacă printr-un supliciu ale cărui urme se șterseseră abia după câțiva ani. Poate că Rojer avea dreptate, semăna cu mama ei mai mult decât voia să recunoască.

— E frumos din partea ta că spui asta, zise Marick, strângând-o de braț, dar știm amândoi că nu e așa. Mă bucur c-ai izbutit să te-ntorci acasă, adăugă, și asta fără să fii nevoită să-ți pierzi virtutea.

Leesha se aplecase spre el, dar la auzul ultimelor cuvinte se retrase brusc, căci acea călătorie îi smulsese de fapt virtutea, răpită de tâlharii de pe drum, fiindcă plecase fără o escortă potrivită. Totul din cauza nerăbdării lui Marick și pentru că se gândea întotdeauna mai întâi la el și pe urmă la alții.

Mesagerul nu păru s-observe schimbarea din purtarea ei. Chicoti și clătină din cap.

— Nu pot să-mi revin după ce-am văzut cum conduci acum Văiuga. Ce s-a-ntâmplat cu fata dulce, după care-ntorceau capul toți bărbații? Te-ai transformat peste noapte în Baba Bruna. Pun prinsoare c-acum și miezingilor le e frică de tine.

Baba Bruna? Așa o vedeau oamenii acum? O cotoroanță singuratică, intimidând și terorizând pe toată lumea? Asta devenise după ce i se smulsese virtutea?

Și mama ei simțise schimbarea. *Era timpul să se-ntâmple cumva,* spusese Elona, *și sper c-o să-ți prindă bine.*

Leesha clătină din cap ca să-și limpezească gândurile, simțind cum le aluneca printre degete clipa pe care fuseseră cât pe ce s-o trăiască împreună.

— Ce planuri ai acum? întrebă ea. Ne-ajuți să mai găsim și alți supraviețuitori pe drum sau îți conduci grupul direct la Angiers?

Marick o privi surprins.

— Niciuna, nici alta.

— Cum adică? întrebă Leesha.

— Acum, după ce rizonienii au ajuns la adăpost, e timpul să-mi văd de drum, răspunse el. Ducele trebuie să afle de atacul krasianilor, iar pe oamenii ăștia i-am lăsat destul să mă-ncetinească.

— Să te-ncetinească? exclamă Leesha. Dar viețile lor au depins de tine!

Marick dădu din cap.

— Nu puteam lăsa oamenii pe drum fără adăpost, însă acum au unde se-adăposti. Eu nu sunt rizonian. Nu mai am nicio responsabilitate în privința lor.

— Dar Văiuga Izbăvitorului nu poate găzdui atât de mulți! strigă Leesha.

Marick ridică din umeri.

— O să-i spun ducelui. E problema lui.

— Refugiații nu sunt o problemă, Marick, sunt oameni!

— Și ce vrei să fac? Să-mi petrec restul vieții purtându-le de grijă? Nu e asta menirea unui mesager.

— Atunci, mă bucur că n-am ajuns să ne creștem copiii împreună, se răsti Leesha. Savurează-ți somnul în pat, mesagerule.

Luă tava și plecă, trântind ușa în urma ei.

•

— Ce-o să facem? întrebă Smitt.

Leesha întrunise consiliul satului la o oră târzie ca să-i anunțe că, după cum îi spusese el însuși, Marick era hotărât să lase refugiații în Văiuga Izbăvitorului și să-și continue drumul singur în dimineața următoare.

— Îi primim aici, firește, răspunse Leesha. Îi găzduim în locuințele noastre cât timp ajutăm la construirea caselor lor. Nu-i putem lăsa fără hrană și fără adăpost.

— Pe glifa mare nu-ncap atât de multe case, spuse Smitt.

— O să mai construim una, zise Leesha. Avem aproape două mii de mâini care pot lucra și kilometri întregi de pădure pentru material.

— N-or să ni se tocească glifele, spuse Darsy, dar cum o să hrănim atâția oameni în toiul iernii? Dacă mai vin și alții, în curând o să mâncăm zăpadă.

Leesha se gândise la același lucru.

— Toate femeile tinere din Văiugă știu acum să tragă cu arcul. O să le trimitem la vânătoare, iar băieții vor pune capcane.

— N-o să găsim vânat la nesfârșit, îi atrase atenția Vika.

Leesha dădu din cap.

— Buruiana de plută o fi tare și amară, dar e destul de hrănitoare, crește aproape pe orice și supraviețuiește tot anul. Puneți copiii mai mici la muncă, să meargă s-o adune, iar eu o să mă gândesc cum s-o gătim și cum ce s-o condimentăm în cantități mari. Dacă n-o să fie de-ajuns, există copaci cu scoarța comestibilă și chiar și insecte care pot umple un stomac înfometat.

— Buruieni și insecte? întrebă Elona. O să le ceri oamenilor să mănânce gândaci?

— O să am grijă să nu moară de foame, mamă. Dacă va trebui să le dau exemplu stând în fața lor și mâncând gândaci, o s-o fac.

— Poate că ție o să-ți priască, zise Elona, dar nu te aștepta să fac și eu același lucru.

— O să ai și tu rolul tău, spuse Leesha.

Elona o privi.

— Nu-mi transform casa-n han pentru toți vagabonzii care vin pe drum.

Leesha oftă.

— Se-ntunecă, mamă. Mai bine te-ai duce acasă. Vorbim mâine-dimineață.

Ceilalți se gândiră că astfel anunțase încheierea adunării și ieșiră după Elona, lăsând-o pe Leesha singură cu Stefny.

— Nu-ți face griji, spuse aceasta. Sunt sigură că mama ta o să fie mai mult decât dornică să-și joace rolul, deschizându-și ușile pentru rizonienii cu cele mai mari mădulare.

Leesha o fulgeră cu privirea.

— Mama nu e singura femeie din satul ăsta care și-a încălcat legămintele de la cununie, îi reaminti ea.

Tatăl celui mai mic dintre fiii lui Stefny, Keet, acum de aproape douăzeci de ani, nu era Smitt, ci fostul Veghetor din Văiugă, Michel. Smitt și ceilalți săteni habar n-aveau, însă Bruna, care fusese moașa copilului, își dăduse seama încă de la bun început.

— Greșești dacă-ți închipui că secretele Brunei au murit odată cu ea, o preveni Leesha. Păstrează-ți ipocrizia pentru tine.

Stefny se albi la față și dădu din cap cu supunere. Leesha pufni, amuzată, când o văzu plecând în grabă, dar o clipă mai târziu tresări brusc, dându-și seama că vorbise exact ca Bruna.

•

După plecarea lui Marick – aclamat și adulat de cei pe care-i părăsea – se scurse încă o săptămână până la întoarcerea Omului Glifat și a lui Rojer. Erny și tăietorii de lemne se întorseseră pe rând în primele câteva zile, însoțind fiecare grup de refugiați, însă cei doi merseseră mult mai departe și toată lumea care ajunsese între timp în Văiugă povestise că-i întâlnise pe drum.

Leesha se simțea mândră de Arlen și de Rojer fiindcă salvau atâtea vieți, dar, când se întoarseră, în sat sosiseră atâția oameni încât se întreba cu disperare cum avea să-i hrănească pe toți, chiar dacă aduna buruieni și rădăcini.

— Ne-am apropiat de Rizon atât de mult cât am cutezat, povesti Rojer, în ziua întoarcerii, când beau ceai fierbinte în coliba ei. Cred că i-am găsit pe toți cei plecați de la casele lor, deși e posibil ca unii să fi-ncercat s-o ia pe scurtături, de-a dreptul pe câmp. Krasianii s-au instalat de-a binelea și trimit cu regularitate patrule pe drum.

— Nu s-au instalat decât vremelnic, zise Omul Glifat. N-o să dureze mult până când se vor pune din nou în mișcare.

— Sper că se vor întoarce-n afurisitul lor de deșert, spuse Rojer.

Glifatul clătină din cap.

— Nu. Vor cuceri Laktonul și pe urmă o vor lua spre nord, de-a dreptul spre Văiugă.

Leesha își simți fața răcindu-se, iar Rojer arăta de parcă i s-ar fi făcut brusc rău.

— De unde știi tu asta? întrebă ea.

— Krasianii cred că primul Izbăvitor, Kaji, a unit triburile din Krasia și apoi a plecat din deșert și și-a petrecut două decenii cucerind ținuturile din Nord, răspunse Glifatul. Ei numesc asta Sharak sub Soare, adică Războiul la lumina zilei, prin care a înrolat oameni pentru Sharak Ka, marele război sfânt împotriva demonilor. Dacă Ahmann Jardir se crede Izbăvitorul reîntors, va încerca să facă exact la fel.

— Și ce-ar trebui să facem noi? întrebă Leesha.

— Ne construim fortificații. Să ne luptăm cu ei pentru fiecare palmă de pământ.

Ea clătină din cap.

— Nu. N-am să-ngădui asta. Acum nu vorbești despre uciderea unor demoni. Sunt oameni.

— Crezi că nu știu? întrebă Glifatul. Am prieteni krasiani, Leesha! Tu poți spune același lucru?

Culegătoarea de Ierburi îl privi șocată, dar își reveni și clătină iarăși din cap.

— Nu îi judeca greșit, continuă el, cu voce mai calmă, dar tot atât de vehementă, krasianii cred că orice om din Nord îi este inferior chiar și celui mai neînsemnat dintre ei. Fac paradă de clemență față de conducătorii noștri fiindcă au nevoie de ei ca să-și atingă scopurile, dar nu le vor face nicio favoare oamenilor simpli. Vor omorî și vor înrobi pe oricine nu jură să i se supună pe deplin lui Jardir și să respecte în aceeași măsură Evejahul. *Trebuie* să ne luptăm cu ei.

— Am putea să ne retragem la Angiers, propuse Leesha. Să ne-ascundem între zidurile orașului.

Glifatul clătină din cap.

— Nu le putem ceda niciun petic de pământ. Îi cunosc pe oamenii ăștia. Dacă ne trădăm spaima și ne retragem, ne vor considera slabi și nu vor face decât să ne-atace cu și mai multă forță.

— Totuși nu-mi place ideea, zise Leesha.

El ridică din umeri.

— Nu contează ce-ți place și ce nu. Vestea bună e că mă îndoiesc că au mai mult de șase mii de luptători cu vârsta potrivită pentru război. Vestea proastă e că până și cel mai nepriceput dintre ei poate înfrânge câte trei tăietori de lemne, indiferent cine ar fi aceștia, și că, în momentul în care vor fi gata de plecare, vor fi înrolat deja mii de oșteni-sclavi din Rizon.

— Cum am putea să luptăm cu așa ceva? întrebă Rojer.

— Unindu-ne, răspunse Glifatul. Trebuie să-ncepem discuțiile cu Laktonul chiar acum, cât drumurile într-acolo sunt încă libere, și să ne rugăm de ducii de Angiers și de Miln să-și lase deoparte neînțelegerile și să se dedice apărării comune.

— Pe ducele de Miln nu-l cunosc, zise Rojer, dar am crescut la curtea lui Rhinebeck câtă vreme i-a fost herald maestrul meu, Arrick. Rhinebeck ar încheia mai degrabă pace cu miezingii decât cu ducele Euchor.

— Atunci va trebui să mergem să-i convingem personal, spuse Leesha. Cu toții, adăugă, cu ochii la Omul Glifat.

El oftă.

— E mai bine să n-ajung eu în Lakton. Nu... nu sunt bine-venit acolo.

— Atunci povestea e adevărată? întrebă Rojer. Stăpânii docurilor au încercat să te-omoare?

— Într-un anumit fel.

•

Rojer își petrecu seara aceea în scoica acustică, încercând să aline cu cântecul lui suferințele sutelor de refugiați care încă mai locuiau în corturi, în Cimitirul Miezingilor. Mulți veniră să stea lângă scoică, scăldați în strălucirea caldă a glifei mari în timp ce cădeau sub vraja lui Rojer. Muzica îi înălță și îi purtă departe, ca să uite, măcar pentru scurt timp, că viețile lor fuseseră zdrobite.

Darul părea teribil de nepotrivit, dar era tot ce le putea da. Își păstră masca de saltimbanc, nelăsându-i să vadă cât de pustiu își simțea sufletul.

Veghetorul Jona aștepta să termine. Omul Sfânt era tânăr, încă nu împlinise treizeci de ani, dar văiugenii îl iubeau și nimeni nu se străduise mai mult decât el ca să le-aducă refugiaților alinare, plus tot ce le era necesar. Pe lângă faptul că se ocupa mai mult decât oricine altcineva de împărțirea mâncării și de adăposturi, Veghetorul mergea printre refugiați, învățându-le numele și arătându-le că nu erau singuri. Rostea rugăciuni pentru morți, găsea oameni care să le poarte de grijă orfanilor și-i cununa pe îndrăgostiții pe care tragedia trăită îi adusese împreună.

— Îți mulțumesc pentru că faci asta, spuse Jona. Când te ascultau, am simțit cum li se înălțau sufletele. Ca și al meu.

— O să cânt în fiecare seară, dacă n-o să fie nevoie de mine altundeva, promise Rojer.

— Fii binecuvântat. Muzica ta le dă putere.

— Aș vrea să-mi dea și mie. Uneori cred că mie mi-o ia.

— Prostii. Tăria sufletească nu cunoaște margini, nu e nevoie s-o piardă cineva ca s-o dobândească altcineva. Ziditorul ne-o dă odată cu slăbiciunea, deopotrivă. Ce te face să simți că-ți pierzi puterea, fiule?

— Fiule? Rojer râse. Nu fac parte din turma ta, Veghetorule. Am scripca mea, adăugă, ridicându-și instrumentul, iar tu o ai pe-a ta.

Arătă cu arcușul Canonul, cartea grea, cu scoarțe de piele, din mâinile celuilalt.

Știa că vorbele lui îl răneau pe Veghetor, pe care n-avea de ce să-l trateze astfel, dar era în toane foarte proaste și Jona alesese greșit momentul pentru a-și oferi ajutorul. Pregătit și dornic să răspundă pe același ton, așteptă să-l audă pe Omul Sfânt țipând.

Dar acesta nu se supără. Își puse cartea la locul ei, în săculețul agățat de umăr, și-și desfăcu mâinile ca să-i arate că erau goale.

— Atunci, vorbește-mi ca unui prieten. Ca unuia care-ți înțelege suferința.

— Cum ai putea să-nțelegi suferința mea? se răsti saltimbancul.

Jona zâmbi.

— Și eu o iubesc, Rojer. Nu cred c-am întâlnit vreodată un bărbat care să n-o iubească. Venea aproape în fiecare zi să citească în Casa Sfântă și stăteam de vorbă ore-ntregi. Am văzut-o îndrăgostindu-se de bărbați care n-o meritau, fără să observe vreodată că tot bărbat eram și eu.

Rojer încercă să-și păstreze masca de saltimbanc la locul ei, dar în glasul lui Jona era o sinceritate care-l lăsă fără apărare.

— Cum ai făcut față? Cum poți înceta să iubești pe cineva?

— Ziditorul n-a stabilit condiții pentru dragoste, răspunse Jona. Dragostea ne face ființe omenești. Ne deosebește de demoni. E valoroasă, chiar și atunci când celălalt nu ți-o cere.

— Încă o mai iubești?

Jona dădu din cap.

— Dar pe Vika mea și pe copiii noștri îi iubesc încă și mai mult. Dragostea e ca sufletul, n-are margini. Își puse mâna pe umărul lui Rojer. Nu-ți irosi anii plângând pentru ceea ce nu poți avea împreună cu ea. În loc de asta, bucură-te de ceea ce ai. Și, dacă simți vreodată nevoia să vorbești cu cineva care înțelege prin ce treci, vino la mine. Promit să las Canonul în săculețul lui.

Îl bătu pe Rojer pe umăr și plecă, lăsându-l cu senzația că scăpase de o povară.

•

La sosirea lui Rojer, lămpile din coliba lui Leesha erau aprinse, iar ușa era deschisă. Saltimbancul nu-și pusese mantia glifată, ținând miezingii la distanță cu scripca, așa că ea îl auzise cu mult timp înainte de a sosi.

Pentru ei era un soi de ritual. Leesha era întotdeauna trează și lucra, dar când auzea în depărtare scripca lui deschidea ușa. Rojer o găsea cu nasul într-o carte sau într-o broderie, pisând ierburi sau îngrijindu-și grădina. Când ajunse pe aleea ei glifată, tânărul luă arcușul de pe strune, și în noapte se așternu liniștea, întreruptă doar de strigătele îndepărtate ale demonilor. Și, în tăcerea dintre acestea, Rojer o auzi plângând.

O găsi ghemuită într-un balansoar vechi și înfășurată într-un șal la fel de vechi, zdrențuit. Fuseseră ale învățătoarei ei, Bruna, și le folosea întotdeauna când avea îndoieli.

Ochii îi erau roșii, umflați, iar batista mototolită pe care-o ținea în mână se îmbibase cu lacrimi. El o privi și înțelese la ce se referise Jona când îl sfătuise să se bucure de ceea ce avea. Lăsa ușa deschisă pentru el chiar și când era nefericită. Mai putea vreun bărbat din viața ei să spună asta?

— Nu mai ești supărat pe mine? întrebă ea.

— Bineînțeles că nu, răspunse Rojer. Ne-am rățoit amândoi un pic, atâta tot.

Ea îl privi cu un zâmbet straniu.

— Mă bucur.

— Ți s-a udat batista, zise el.

Zvâcni din încheietura mâinii și scoase din mânecă una dintre numeroasele lui batiste colorate. I-o întinse, dar, când Leesha vru s-o ia, o azvârli, grăbindu-se să-i adauge multe altele, care părură să apară de nicăieri. Începu să jongleze cu ele, alcătuind un cerc de bucăți de pânză colorată, care pluteau în aer. Leesha râse și bătu din palme.

Arrick, maestrul lui, ar fi putut jongla cu orice obiect din încăpere, dar pentru Rojer, cu mâna lui schilodită, batistele erau singurele pe care le putea ține în zbor la nesfârșit.

— Alege o culoare.

— Verde, spuse Leesha, și, cu mișcări prea iuți ca să poată fi urmărite de ochii ei, degetele lui prinseră batista aleasă și i-o aruncară, făcând-o să sară din cerc parcă din proprie voință.

Rojer le adună pe celelalte și le îndesă la locul lor în timp ce Leesha își ștergea fața.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă.

— E destul de rău că ne vânează demonii noaptea, răspunse ea, iar acum oamenii se mai și ucid unii pe alții, la lumina zilei. Arlen vrea să purtăm război și cu unii, și cu alții, dar cum pot eu să fiu de acord cu așa ceva?

— Mă tem că n-ai de-ales. Dacă el are dreptate, Războiul la lumina zilei o să vină peste noi indiferent dacă suntem de acord sau nu.

Leesha oftă, strângându-și șalul mai tare în jurul trupului, deși glifele de căldură din jurul curții ei mențineau în casă o temperatură plăcută.

— Ții minte noaptea din peșteră?

Rojer dădu din cap.

Se întâmplase cu o vară în urmă, pe drum, la câteva zile după ce-i salvase Omul Glifat. Se adăpostiseră toți trei de ploaie și, în timp ce se aflau acolo, Leesha aflase că Rojer și Glifatul îi omorâseră pe tâlharii care-i jefuiseră și o siluiseră. Ea se lăsase stăpânită de furie și îi numise ucigași.

— Știi de ce m-ați înfuriat tu și Arlen atât de tare? întrebă.

El clătină din cap.

— Pentru că, dac-aș fi vrut, eu aș fi putut să-i omor pe oamenii ăia.

Își duse mâna în buzunarul rochiei și scoase un ac subțire, acoperit cu o substanță verzuie.

— Țin acele astea ca să ucid animalele turbate, spuse. Le păstrez în buzunarul rochiei pentru că sunt prea periculoase ca să le țin în pânza cu ierburi sau chiar în șorț, pe care mi-l scot uneori. Niciun om nu supraviețuiește prea mult dacă-l înțepi cu-așa ceva și chiar și-o simplă zgârietură îl ucide după un timp.

— De-acum înainte o să am grijă ce spun când sunt lângă tine, zise Rojer, dar Leesha nu râse.

— Când am aruncat pulberea orbitoare în ochii șefului tâlharilor, aveam unul în mâna liberă, continuă ea. Dacă l-aș fi înfipt în mut când m-a înhățat, ar fi fost mort înainte de a-și reveni șeful și l-aș fi putut ucide și pe el.

— Iar eu m-aș fi descurcat cu al treilea, spuse Rojer.

Își ridică palma goală, în care apăru brusc un cuțit. Lovi aerul cu o mișcare rapidă și răsuci arma.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Pentru că una e să omori un miezing, răspunse Leesha, și alta s-omori un om. Chiar și un ticălos. Am vrut s-o fac. Uneori, când privesc în urmă, îmi doresc s-o fi făcut. Însă în clipa în care ar fi trebuit s-o fac, n-am fost în stare.

Rojer își privi o clipă cuțitul din mână, apoi oftă și și-l strecură la loc, în teaca specială prinsă de antebrațul său, apoi își încheie manșeta.

— Cred că nici eu n-aș fi putut, recunoscu, cu amărăciune. Am învățat să mânuiesc cuțitul când aveam cinci ani, dar totul nu e decât o mascaradă. N-am ajuns niciodată să tai pe cineva.

— Odată ce-am știut că n-o pot face, am încetat să mă mai împotrivesc când m-au trântit la pământ, adăugă Leesha. Noaptea chiar am scuipat în palmă, să mă umezesc, când primul dintre ei își desfăcea pe bâjbâite pantalonii. Dar nici după ce m-au lăsat plângând în țărână nu mi-am dorit să-i fi ucis.

— În schimb ți-ai dorit să te fi ucis ei.

Ea încuviință dând din cap.

— Și eu am simțit același lucru după ce-a fost omorât maestrul Jaycob, spuse Rojer. Nu voiam să mă răzbun, voiam doar să înceteze suferința.

— Mi-aduc aminte. M-ai implorat să te las să mori.

Rojer dădu din cap.

— De aceea m-am dus cu Glifatul în tabăra bandiților.

— Pentru mine? întrebă Leesha.

El făcu semn că nu.

— Oamenii ăia trebuiau omorâți, ca orice cal turbat, Leesha. Nu eram primii pe care-i jefuiseră și n-am fi fost nici ultimii, mai ales după ce-mi luaseră cercul portabil. Dar nu i-am ucis. Omul Glifat le-a luat calul nostru, eu am înșfăcat cercul, apoi am fugit. Când am plecat, respirau cu toții și păreau teferi.

— Hrană pentru demoni, spuse Leesha.

El ridică din umeri.

— Glifatul omorâse aproape toți miezingii din jur. Cât am mers spre tabăra lor, n-am văzut niciunul, iar până-n zori nu mai erau prea multe ore. Le-am lăsat cu mult mai multe șanse de scăpare decât ne-au lăsat ei nouă.

Leesha oftă, dar rămase tăcută. Rojer se uită la ea.

— De ce cheamă oamenii o Culegătoare de Ierburi ca să omoare un animal turbat? Ar putea s-o facă singuri, cu securea sau cu maiul.

Ea ridică din umeri.

— Nu pot să ucidă un animal credincios sau speră că eu l-aș putea vindeca. Dar uneori nu pot, și animalul suferă. Acele ucid repede și fără durere.

— Poate tot așa gândește și Omul Glifat.

— Adică ar trebui să ne luptăm cu krasianii? întrebă Leesha.

De data asta ridică el din umeri.

— Nu știu. Dar cred că trebuie să ținem acul în mână, chiar dacă n-o să-l folosim.

16.

O CANĂ ȘI O FARFURIE

333 D.Î. PRIMĂVARA

în Cimitirul Miezingilor, Leesha se uita la Gared și la Wonda, care se înfruntau în luptă, deocamdată învârtindu-se unul în jurul celuilalt. Wonda era mai înaltă decât orice altă femeie din Văiugă și decât toate refugiatele, dar pe lângă uriașul Gared părea pitică. Ea avea cincisprezece ani, iar Gared aproape treizeci. Cu toate astea, el părea să se concentreze din toate puterile, pe când ea era calmă.

Gared fandă brusc, vrând s-o înșface, dar Wonda îl prinse de încheietura mâinii și se roti, apăsându-i puternic cotul cu cealaltă mână în timp ce pășea în lateral, folosind forța propriului lui atac ca să-l azvârle cu spatele pe pietrele pavajului.

— Ducă-se Miezului! urlă Gared.

— Minunat, o felicită Omul Glifat pe fată, în timp ce ea-i întindea mâna lui Gared, ca să-l ajute să se ridice.

De când începuse să le dea văiugenilor lecții de *sharusahk,* ea se dovedise o elevă mult mai bună decât toți ceilalți.

— *Sharusahk* ne-nvață să deviem forța, îi reaminti Glifatul lui Gared. Nu trebuie să lovești cu sălbăticie, ca atunci când vrei să dobori un miezing.

— Sau un copac, adăugă Wonda, și multe dintre celelalte femei care luau lecții chicotiră.

Tăietorii de lemne se uitară urât. Mulți fuseseră înfrânți de femei, și bărbații nu erau obișnuiți cu așa ceva.

— Încearcă din nou, spuse Glifatul. Ține-ți mâinile și picioarele aproape de corp și nu-ți muta centrul de greutate în lateral. Nu-i oferi nicio deschidere. Iar tu, adăugă, întorcându-se spre Wonda, nu deveni prea plină de tine. Cel mai nevolnic *dal'Sharum* s-a antrenat o viață mai mult decât cele câteva luni ale tale. Ei vor fi adevărata ta încercare.

Wonda dădu din cap și zâmbetul îi dispăru, apoi ea și Gared se înclinară și începură să se-nvârtă unul în jurul celuilalt.

— Învață repede, spuse Leesha, când Omul Glifat veni să li se alăture ei și lui Rojer.

Culegătoarea de Ierburi nu se antrena niciodată cu ceilalți văiugeni, dar îi urmărea cu atenție ori de câte ori exersau mișcările *sharukin,* și mintea ei ageră le cataloga pe toate.

Wonda îl trânti din nou pe Gared pe spate. Leesha clătină din cap, meditativă.

— E o artă într-adevăr frumoasă. Păcat că unicul ei țel e să schilodească și să ucidă.

— Oamenii care-au inventat-o sunt la fel, zise Glifatul. De o inteligență sclipitoare, frumoși și mai ucigători decât își poate da cineva seama.

— Și ești sigur vor ajunge aici?

— Pentru mine nu există nicio îndoială, oricât de mult mi-aș dori să nu fie așa.

— Ce crezi c-o să facă ducele Rhinebeck? întrebă Leesha.

Omul Glifat ridică din umeri.

— L-am întâlnit de câteva ori când eram mesager, dar nu știu prea multe despre el.

— Nici nu e mare lucru de știut, interveni Rojer. Rhinebeck își petrece timpul făcând trei lucruri: numărând bani, bând vin și

culcându-se cu neveste din ce în ce mai tinere, sperând că una dintre ele o să-i aducă pe lume un moștenitor.

— E sterp? întrebă Leesha, surprinsă.

— Nu l-aș numi astfel în niciun loc unde pot fi auzit, o preveni Rojer. A spânzurat Culegătoare de Ierburi pentru insulte mai neînsemnate. Dă vina pe nevestele lui.

— Așa fac toți, întotdeauna, spuse Leesha. Ca și cum lipsa seminței i-ar face, cumva, mai puțin bărbați.

— Și-i face? întrebă Rojer.

— Nu spune prostii, îl repezi ea, dar până și Omul Glifat o privi cu îndoială.

— Oricum, adăugă ea, fertilitatea era una dintre specialitățile lui Bruna, și mi-a dat lecții valoroase. Poate izbutesc să-i câștig favorurile vindecându-l.

— Favoruri? exclamă Rojer. Pentru asta o să te facă ducesa lui și-o s-aveți copii împreună.

— N-o să ne fie de folos, zise Glifatul. Chiar dacă ierburile tale îi pot trezi sământa la viață, va fi nevoie de mai multe luni până s-apară dovada că ai izbutit. O s-avem nevoie de o pârghie mai puternică.

— Ce pârghie poate fi mai puternică decât o armată de luptători din deșert în pragul lui? întrebă Rojer.

— Ca să poată spera c-o să-l înfrângă pe Jardir, Rhinebeck ar trebui să-și adune oamenii și să-nceapă să facă pregătiri înainte de a se-ntâmpla asta, răspunse Omul Glifat, iar ducii nu se numără printre oamenii în stare să-și asume astfel de riscuri dacă nu apar argumente deosebit de convingătoare.

— Va trebui să discuți și cu frații lui Rhinebeck, zise Rojer. Prințul Mickael o să moștenească tronul dacă Rhinebeck moare fără urmași, iar prințul Pether e Păstorul Veghetorilor Ziditorului. Iar Thamos, mezinul, conduce Soldații de Lemn, garda ducelui.

— Pare vreunul înclinat s-asculte glasul rațiunii? întrebă Leesha.

— Nu, răspunse Rojer. Omul care trebuie convins e Lordul Janson, prim-ministrul. Fără el, niciunul dintre prinți nu e în stare nici măcar să-și pună cizmele. În Angiers nu se-ntâmplă nimic care să scape neînscris în registrele lui ținute la zi cu meticulozitate, iar familia regală îi cere să rezolve aproape orice.

— Așa că, dacă Janson nu ne susține, e foarte puțin probabil să ne susțină ducele, deduse Omul Glifat.

Rojer dădu din cap.

— Janson e laș, îi preveni el. Să-l convingi să fie de acord cu un război… Ridică din umeri. N-o să fie simplu. Va trebui să recurgi la alte metode.

Glifatul și Leesha îl priviră curioși.

— Ești afurisitul de Om Glifat, continuă el. Jumătate din oamenii de la sud de Miln te cred deja Izbăvitorul. După câteva întâlniri cu Veghetorii și după depănarea unor povești bine alese în Casa Ghildei Saltimbancilor, se va convinge și cealaltă jumătate.

— Nu, zise Glifatul. Nici măcar dintr-un asemenea motiv n-o să mă dau drept ceea ce nu sunt.

— Cine spune că nu ești? întrebă Leesha.

Arlen se întoarse spre ea, surprins.

— Nu-ncepe și tu. E destul de rău că saltimbancii sunt dornici de povești noi, iar pe Veghetori îi orbește credința, dar tu ești Culegătoare de Ierburi. Lecuiești slujindu-te de cunoștințele tale, nu cu rugăciuni.

— Sunt și o vrăjitoare a glifelor, spuse ea, și asta datorită ție. E adevărat că le dau cărților de știință mai multă importanță decât Canonului, dar știința nu poate să explice de ce câteva linii scrijelite în praf pot opri sau vătăma un miezing. În univers mai există și altceva în afară de știință. Poate că e loc și pentru Izbăvitor.

— Nu sunt trimisul Cerurilor, insistă Glifatul. Cerul nu m-ar fi putut pune să fac… ceea ce am făcut.

— Mulți Izbăvitori din vremurile străvechi au fost oameni și nimic mai mult, așa cum ești tu, nu se lăsă Leesha. Generali care s-au ridicat la luptă la momentul potrivit, când oamenii aveau nevoie de ei. O să-i întorci spatele omenirii din pricina înțelesului unui cuvânt?

— Nu despre asta e vorba, o contrazise el. Dacă oamenii-ncep s-aștepte să le rezolv eu problemele, nu vor învăța niciodată să și le rezolve singuri. Se întoarse spre Rojer. E totul pregătit?

Saltimbancul dădu din cap.

— Poverile au fost încărcate, iar cailor s-au pus șeile. Plecăm imediat ce ești gata.

•

Zăpada se topise de mai bine de-o lună și pomii de pe marginea drumului pe care călătoreau mesagerii spre Angiers aveau frunzișul verde. Rojer stătea în șa ținându-se strâns de Leesha. Nu fusese niciodată un călăreț foarte bun și n-avea încredere în cai, mai ales când nu erau înhămați la o căruță. Din fericire, era destul de firav ca să poată călări în spatele lui Leesha, fără să împovăreze prea tare animalul. Așa cum se întâmpla ori de câte ori își punea ceva în minte, Culegătoarea de Ierburi ajunsese în scurt timp o călăreață desăvârșită și-și stăpânea calul cu mână sigură.

Faptul că se-ndreptau spre Angiers nu-l ajuta să nu-și mai simtă stomacul în gât. Cu un an în urmă părăsise orașul cu Leesha, ca s-o ajute s-ajungă acasă și, în aceeași măsură, ca să-și salveze viața. Nu era nerăbdător să se-ntoarcă, nici măcar alături de puternicii săi prieteni, mai ales dacă asta înseamnă ca Ghilda Saltimbancilor să afle că rămăsese în viață.

— E prea gras? întrebă Leesha.

— Poftim? făcu el.

— Ducele Rhinebeck, îl lămuri ea. E prea gras? Bea?

— Da și da. Arată de parc-ar fi înghițit un întreg butoi cu bere, ceea ce nu e prea departe de adevăr.

Leesha îi pusese întrebări despre duce toată dimineața și, cu toate că încă nu-l întâlnise, mintea ei întotdeauna activă se gândea deja la un diagnostic și la un posibil leac. Rojer știa că munca ei era importantă, dar părăsise palatul de aproape zece ani. La cele mai multe întrebări dădea răspunsuri bizuindu-se pe amintiri fără să știe dacă erau sau nu corecte.

— Are uneori probleme în pat? întrebă Leesha.

— De unde Miezului să știu eu? se răsti Rojer. Nu era genul căruia îi plăceau băieții.

Culegătoarea de Ierburi îl privi încruntându-se și lui i se făcu imediat rușine.

— Ce te roade, Rojer? îl întrebă ea. Toată dimineața ai fost cu gândurile în altă parte.

— Nimic.

— Nu mă minți. La minciuni nu te-ai priceput niciodată.

— Cred că, străbătând din nou drumul ăsta, mi-aduc aminte ce s-a-ntâmplat anul trecut.

— Amintirile triste ne înconjoară, încuviință ea, privind marginea drumului. Mă tot aștept ca dintre copaci să iasă niște tâlhari.

— Nu și când avem asemenea însoțitori, zise el, arătând cu capul către Wonda, care mergea în fața lor, pe un cal de luptă sprinten, cu arcul ei mare la-ndemână, într-o teacă agățată de șa.

Stătea cu spatele drept, în alertă, cu ochii vioi pe fața plină de cicatrice.

Gared era în spatele lor, pe un armăsar imens, deși, pe lângă un uriaș ca el, calul părea de mărime normală. Avea câte o secure mare agățată de fiecare umăr, ușor de înșfăcat în orice clipă. Amândoi se obișnuiseră să omoare demoni și, cu ei doi ca gărzi de corp, n-aveai de ce să te temi de ființele omenești dușmănoase.

Dar, chiar și la lumina zilei, cea mai liniștitoare prezență era a Omului Glifat. Călărea pe uriașul său armăsar negru în fruntea micii coloane, ferindu-se de conversații inutile, dar simplul fapt că se afla acolo le reamintea, fără vorbe, că, atâta vreme cât îl aveau alături, niciunuia dintre ei nu i se putea întâmpla nimic.

— Atunci nu drumul te tulbură, ci ceea ce se află la capătul lui? întrebă Leesha.

Rojer se uită la ea, întrebându-se oare cum reușea să-i ghicească gândurile.

— Ce vrei să spui? o întrebă, deși știa foarte bine.

— Nu mi-ai povestit niciodată cum s-a-ntâmplat ca anul trecut s-ajungi la spitalul meu, aproape mort după ce încasaseși o bătaie. Și nu te-ai dus s-anunți garda ce se întâmplase, nici n-ai trimis vorbă la Ghilda Saltimbancilor c-ai scăpat cu viață, nici măcar după ce l-au îngropat pe Maestrul Jaycob.

Rojer se gândi la Jaycob, fostul maestru al lui Arrick, care, după moartea acestuia, îi fusese ca un bunic. Jaycob îl primise când n-avea unde să se ducă și-și pusese propria reputație în joc ca să-l ajute să-și înceapă cariera. Bătrânul plătise scump pentru bunătatea lui, fiind omorât în bătaie pentru o faptă de-a lui Rojer.

Saltimbancul vru să spună ceva, dar cuvintele i se opriră în gât și ochii i se umplură de lacrimi.

— Sst, sst, șopti Leesha, luându-i mâinile și strângându-i-le mai tare în jurul ei. O să vorbim despre asta când o să te simți în stare.

Rojer se sprijini de ea, inspiră mirosul suav al părului ei și se simți destinzându-se.

•

La două zile distanță de oraș, nu departe de locul unde-i găsise pe Rojer și pe Leesha pe drum cu un an în urmă, Omul Glifat își întoarse armăsarul și intră printre copaci.

Leesha își îmboldi calul și se strecură printre trunchiuri până când ajunse să călărească alături de el. Fiindcă nu exista o potecă, și cu atât mai puțin una destul de largă pentru doi cai, erau nevoiți să ocolească și să se-aplece, ca să nu se lovească de crengile mai joase. Gared se văzu silit chiar să descalece și să înainteze ducându-și calul de frâu.

— Unde mergem? întrebă Leesha.

— Să luăm grimoarele tale, răspunse Glifatul.

— Parcă spuneai că sunt în Angiers, zise ea.

— În ducat, nu în oraș, o lămuri el, cu un zâmbet larg.

Poteca se lărgi în curând, dar într-un mod care, pentru un ochi neexperimentat, părea întâmplător. Însă Leesha era Culegătoare de Ierburi și știa mai bine decât oricine cum creșteau plantele.

— Aici e mâna ta, spuse. Ai tăiat copaci și ai lărgit poteca, apoi ai mascat totul, ca să nu se vadă că de fapt există un drum bătătorit.

— Nu-mi plac oaspeții nepoftiți, răspunse Omul Glifat.

— Ți-a luat probabil câțiva ani! exclamă ea.

El clătină din cap.

— Puterea mea are mai multe întrebuințări. Pot tăia copaci aproape la fel de repede ca Gared și-i trag cu mai multă ușurință decât un atelaj de cai.

Pătrunseră adânc în inima pădurii, urmând poteca ascunsă până când coti spre stânga. Acolo Glifatul o ignoră, luând-o la dreapta, și intrară iarăși printre copaci. Ceilalți îl urmară și, după ce-și făcură loc printre crengi, icniră toți ca unul.

În fața lor, ascuns într-o adâncitură a terenului, era un zid de piatră, atât de acoperit de iederă și de mușchi, încât nu-l văzuseră decât după ce ajunseseră chiar lângă el.

— Nu-mi vine să cred că există așa ceva aici, atât de aproape de drum, spuse Rojer.

— În pădure sunt sute de ruine ca asta, zise Glifatul. După Întoarcere, copacii au luat rapid pământul în stăpânire. Câteva sunt folosite de mesageri ca locuri de popas, dar altele, ca asta, au scăpat neobservate vreme de secole.

Merseră pe lângă gard până la o poartă, veche, ruginită și închisă. Omul Glifat scoase din roba lui o cheie, o strecură în broască și o răsuci cu un zgomot ușor, de mecanism bine uns. Poarta se deschise fără zgomot.

Înăuntru văzură un grajd care părea prăbușit când te uitai din față, dar în partea din spate, intactă și curată, se afla o căruță mare, cu coviltir, și era loc destul și pentru patru cai.

— E o minune că jumătate de grajd s-a păstrat atât de bine, iar cealaltă nu, remarcă Leesha, cu un zâmbet.

Săltă câteva crengi de iederă, dând la iveală glifele de curând trasate pe pereții clădirii.

Arlen nu scoase nicio vorbă în timp ce periau caii.

La fel ca restul proprietății, locuința principală era o ruină, cu acoperișul afundat, și nu părea nicidecum un loc sigur. Glifatul îi conduse în spatele ei, către o casă a servitorilor, mult mai mare decât cele din cătune. Era pe jumătate prăbușită, dar ușa dincolo de care îi călăuzi Arlen era solidă și încuiată. Dădea într-o cameră imensă, refăcută ca să servească drept atelier. Peste tot erau instrumente pentru glifare, alături de vase cu cerneală și vopsea, închise ermetic, lucrări pe jumătate terminate și stive de materiale.

Lângă sobă era un dulap mic. Leesha îl deschise și găsi o cană și o farfurie, un castron și o lingură. Un cuțit era înfipt în micul tocător de lângă ceaunul rece atârnat deasupra vetrei.

— Un loc atât de neprimitor, șopti Leesha. Atât de singuratic.

— N-are nici măcar pat, murmură Rojer. Probabil doarme pe podea.

— Credeam că eu sunt singură, în coliba lui Bruna, dar așa ceva...

— Pe aici, spuse Glifatul, îndreptându-se către un colț al încăperii, unde se vedea un raft mare, plin cu cărți.

Volumele îi atraseră imediat atenția lui Leesha, care se îndreptă într-acolo.

— Astea sunt grimoarele? întrebă, neizbutind să-și ascundă nerăbdarea din glas.

Omul Glifat se uită la raft și clătină din cap.

— Astea nu-s nimic, răspunse. Glife obișnuite și cărți, lucrări de istorie și hărți de bază. Nimic pe care nu-l poți găsi în biblioteca unui Glifar sau mesager demn să se numească astfel.

— Atunci unde...? începu ea, însă el se îndreptă spre o porțiune a podelei care n-avea nimic aparte și lovi din toate puterile cu călcâiul într-un anumit loc.

Scândura din dușumea era pivotantă și, în timp ce un capăt i se afundă într-un gol al podelei, celălalt se ridică, descoperind un mic inel metalic. Glifatul trase de el, deschizând o trapă cu margini neuniforme și pline de rumeguș, ceea ce o făcea de nedeosebit de restul scândurilor din care era făcută podeaua.

Pe urmă aprinse o lampă și îi conduse în josul treptelor, către o pivniță mare. Cu pereți de piatră, era răcoroasă și cu aer uscat. Un coridor ducea spre casa mare, prăbușită, dar un bloc mare de piatră căzuse și îl blocase.

Peste tot erau stivuite sau agățate arme glifate. Securi, sulițe de diverse lungimi, halebarde și cuțite, toate pline de glife de luptă, gravate fin. Zeci de săgeți pentru arbalete cu manivelă. Mii de săgeți obișnuite, legate în mănunchiuri groase.

Erau și un soi de trofee, cranii, coarne și gheare de demon, scuturi cu urme de lovituri și sulițe rupte. Gared și Wonda desenară glife în aer.

— Uite, îi zise lui Leesha Omul Glifat, întinzându-i o legătură de săgeți gravate cu glife delicate pe toată lungimea cozii de lemn și a vârfului de metal. Astea mușcă din carnea miezingilor mai adânc decât cele din tolba ta.

Fata primi darul cu mâini tremurătoare. Rămasă fără grai, înclină fruntea și Glifatul îi răspunse înclinându-se și el.

— Gared... spuse el apoi, uitându-se în jur în timp ce uriașul făcea un pas în față. Pe urmă alese o macetă grea, cu lama plină de sute de glife minuscule. Cu asta, poți să tăi brațele și picioarele demonilor lemnului ca pe niște lujeri răzlețiți, adăugă, întinzându-i-o cu mânerul înainte.

Gared căzu în genunchi.

— Ridică-te! se răsti Glifatul. Nu-s afurisitu’ de Izbăvitor!

— Io nu-ți zic în niciun fel, răspunse tăietorul de lemne, cu privirea plecată. Știu că mi-am petrecut toată viața purtându-mă

ca un prost egoist, dar, de când ai venit în Văiugă, am văzut soarele. Am văzut cum m-am lăsat orbit de mândrie și de… poftele trupului, adăugă, cu privirea îndreptându-i-se o clipă spre Leesha. Ziditorul m-a blagoslovit cu brațe puternice ca s-omor demoni, nu ca să-nșfac tot ce doresc.

Glifatul întinse mâna și, când i-o luă Gared, îl săltă cu brutalitate în picioare. Cântărea peste o sută treizeci și cinci de kilograme, dar el îl trase în sus cu ușurință, de parc-ar fi fost un copil.

— Poate c-ai văzut soarele, Gared, spuse, dar asta nu-nseamnă că ți l-am arătat eu. Îți pierduseși tatăl cu numai o zi înainte. Asta-l maturizează pe orice bărbat. Îi dezvăluie ce contează în viață.

Întinse din nou maceta, și Gared o luă. Lama era imensă, dar în mâna lui uriașă părea doar puțin mai mare decât un pumnal. Se uită uimit la glifele delicate.

Glifatul se întoarse spre Leesha.

— Alea sunt grimoarele, spuse, arătându-i mai multe rafturi din capătul opus al încăperii.

Leesha se grăbi să se-ndrepte în direcția arătată, dar el o prinse de braț.

— Dacă te las să te duci acolo, te pierdem pentru următoarele zece ore.

Culegătoarea de Ierburi se încruntă, nedorindu-și decât să-și smulgă brațul din strânsoarea lui și să se-afunde-n studiul tomurilor groase, legate în piele, dar își stăvili imboldul. Nu era la ea acasă. Dădu din cap.

— Le luăm cu noi când plecăm. Mai am și alte cópii. Pe astea le vei putea păstra, spuse Glifatul.

Rojer se uită la el.

— Toată lumea primește câte-un dar, numai eu nu?

Omul Glifat zâmbi.

— O să-ți găsim ceva.

Intră pe culoarul blocat. Bucata de piatră căzută din arcadă părea să cântărească peste două sute de kilograme, dar el o săltă fără efort și-i conduse către o ușă masivă, încuiată, care fusese ascunsă în întuneric.

Scoase o altă cheie din robe și-o răsuci în broască, apoi deschise ușa și intră. Aprinse cu o lumânare lampadarul imens de lângă ușă, care prinse viață cu o pâlpâire reflectată de

oglinzile mari, plasate cu grijă pretutindeni. O lumină strălucitoare umplu brusc încăperea și oaspeții icniră la unison.

Podeaua de piatră era acoperită cu covoare groase, bogate, modelele lor din alte vremuri fiind decolorate de scurgerea timpului. Pe pereți atârnau zeci de tablouri, înfățișând oameni și fapte care căzuseră de mult în uitare, capodopere în rame aurite, alături de oglinzi cu rame metalice și de mobilă lustruită. Peste tot erau butoaie pentru apă de ploaie, pline până la refuz cu comori: monede vechi de aur, nestemate și bijuterii. Mașinării create cu un scop necunoscut zăceau, pe jumătate dezmembrate, alături de statui și de busturi de marmură, de instrumente muzicale și de nenumărate alte bogății. Pretutindeni erau rafturi cu cărți.

— Cum e cu putință? întrebă Leesha.

— Miezingilor puțin le pasă de bogății, răspunse Glifatul. Mesagerii au luat tot ce se găsea în ruinele la care se-ajunge ușor, dar există nenumărate locuri în care n-au ajuns niciodată, orașe întregi cucerite de demoni și lăsate în voia naturii. Eu am încercat să păstrez tot ce-au cruțat stihiile.

— Ești mai bogat decât toți ducii la un loc, spuse Rojer impresionat.

Glifatul ridică din umeri.

— Nu prea am ce face cu bogăția. Ia orice vrei.

Saltimbancul chiui și alergă prin încăpere, trecându-și degetele peste grămezile de monede și de pietre prețioase și ridicând în mână statuete și arme vechi. Cântă o melodie la un corn de alamă, apoi scoase un strigăt și repezi în spatele unei statui sparte, de unde reapăru cu o scripcă. Strunele putreziseră, dar lemnul lustruit era încă intact. Râse cu poftă, strângându-și încântat trofeul la piept.

Gared își roti privirea prin încăpere.

— Cealaltă cameră mi-a plăcut mai mult, îi spuse lui Wonda, care-l aprobă dând din cap.

•

Porțile Fortului Angiers erau închise.

— În toiul zilei? se miră Rojer. De obicei stau larg deschise, ca să-ncapă carele tăietorilor de lemne.

Saltimbancul stătea acum pe capra căruței din fortăreața Glifatului, trasă de calul lui Leesha. Ea era așezată alături, în fața mai multor saci cu cărți și a altor obiecte care ascundeau

fundul dublu al căruței. Ascunzătoarea era plină cu arme glifate și cu destul aur.

— Poate că Rhinebeck ia amenințarea krasianilor mai în serios decât am crezut, spuse Leesha.

Într-adevăr, când ajunseră mai aproape, văzură străjeri înarmați cu arbalete cu manivelă patrulând pe coama zidului și, pe nivelurile inferioare, dulgheri care crestau săgeți. La poarta păzită cândva de numai doi străjeri stăteau acum mai mulți, în alertă, cu sulițele pregătite de luptă.

— Probabil că povestea lui Marick a înnebunit pe toată lumea, încuviință Glifatul, dar pun prinsoare că străjile sunt aici mai ales ca să-mpiedice miile de refugiați să dea buzna în oraș decât ca să-l apere de atacul krasianilor.

— Nu e cu putință ca ducele să refuze să le dea adăpost tuturor acelor oameni, zise Leesha.

— De ce nu? zise Omul Glifat. Ducele Euchor îi lasă pe cerșetorii din Miln să doarmă pe străzile neglifate noapte de noapte.

— Hei, spuneți ce treburi aveți aici! le strigă unul dintre străjeri, când se apropiară.

Glifatul își trase gluga în josul frunții și se retrase în spatele grupului.

— Venim din Văiuga Izbăvitorului, răspunse Saltimbancul. Eu sunt Rojer Juma-de-Mână, saltimbanc cu brevet dat de Ghildă, iar aceștia sunt însoțitorii mei.

— Juma-de-Mână? întrebă un străjer. Scripcarul?

— Chiar el, răspunse Rojer, ridicând scripca primită de la Omul Glifat, acum cu strune noi.

— Te-am auzit o dată cântând, mormăi străjerul. Ceilalți cine sunt?

— Ea e Leesha, Culegătoare de Ierburi din Văiuga Izbăvitorului; a lucrat cândva la spitalul Maestrei Jizell din Angiers. Ceilalți sunt tăietori de lemne care ne-au apărat pe drum: Gared, Wonda și ăă... Flinn.

Wonda icni. Flinn Cutter fusese numele tatălui ei, ucis în Bătălia de la Văiuga Izbăvitorului, cu niciun an în urmă. Rojer regretă că nu se gândise la un altul.

— El de ce-i acoperit cu totul? întrebă străjerul, arătând cu bărbia spre Omul Glifat.

Rojer se aplecă spre străjer și-i răspunse coborându-și vocea până la o șoaptă.

— E desfigurat de demoni. Nu-i place să-i vadă lumea chipul pocit.

— E adevărat ce se spune? întrebă angiersianul. În Văiugă omorâți miezingi? Se spune că Izbăvitorul a venit acolo și v-a adus glifele de luptă din vechime.

Rojer dădu din cap.

— Gared, aici de față, a ucis cu zecile.

— Ce n-aș da să am o suliță glifată ca s-omor miezingi, spuse unul dintre străjeri.

— Am venit să facem negoț, îi mărturisi saltimbancul. S-ar putea să ți se-ndeplinească dorința în curând.

— Ce-aveți în căruță? întrebă străjerul. Arme?

— Nu, niciuna, răspunse Rojer, simțind o gheară-n gât la gândul că ascunzătoarea ar fi putut fi descoperită.

— S-ar părea că nu-s decât cărți cu glife, zise unul dintre străjeri, deschizând un sac.

— Sunt ale mele, spuse Leesha. Sunt Glifară.

— Parcă el a spus că ești Culegătoare de Ierburi, zise străjerul.

— Sunt și una, și alta, îi explică ea.

Angiersianul se uită la ea, apoi la Wonda, apoi clătină din cap.

— Femei războinice, femei Glifare, pufni el. În cătune-s lăsate să facă orice vor.

Leesha se zbârli la auzul cuvintelor lui, dar Rojer îi puse mâna pe braț și ea se calmă.

Un străjer trecuse în spate, unde stătea Omul Glifat, călare pe Dansatorul Amurgului. Cea mai mare parte a magnificei sale apărători de cap glifate era ascunsă, dar calul uriaș tot atrăgea atenția, ca și călărețul său acoperit de mantie. Străjerul se apropie, încercând din greu să tragă cu ochiul sub glugă. Arlen îl ajută, înălțându-și puțin fruntea, astfel încât pe față să-i ajungă o dâră de lumină.

Omul icni și se retrase, apoi alergă la șeful lui, care încă mai vorbea cu Rojer. Îi șopti ceva la ureche, și comandantul făcu ochii mari.

— Eliberați drumul! le strigă celorlalți. Lăsați-i să treacă!

Le făcu semn să intre, și poarta se deschise, lăsându-i să pătrundă în oraș.

— Nu-mi dau seama dac-a ieșit bine sau nu, spuse Rojer.

— Ce s-a făcut e bun făcut, răspunse Glifatul. Să ne mișcăm repede, până nu se răspândește vestea.

Intrară pe străzile fremătând de lume, pavate cu scânduri ca să-mpiedice miezingii să se ridice din pământ în interiorul rețelei de glife a fortului. Se văzură nevoiți să descalece și să-și ducă apoi caii de frâu, ceea ce îi încetinea mult, dar îi și îngăduia Omului Glifat să se ascundă pur și simplu între cai și spatele căruței.

Totuși nu izbutiră să se strecoare neobservați.

— Suntem urmăriți, spuse Glifatul la un moment dat, când strada era destul de lată ca să poată merge pe lângă căruță. Un străjer se ține după noi de când am trecut de poartă.

Rojer aruncă o privire înapoi și-l zări pe bărbatul în uniforma gărzii orașului chiar înainte de a se ascunde după taraba unui negustor.

— Ce-ar trebui să facem? întrebă.

— Nu putem face mare lucru, răspunse Glifatul. Dar m-am gândit că e bine să știți.

Rojer cunoștea perfect labirintul străzilor din Angiers și se îndreptă spre destinația lor pe un drum ocolit, care trecea prin cele mai aglomerate locuri, sperând să scape de urmăritor. Se tot uita peste umăr, pretinzând că arunca priviri apreciative în urma femeilor sau la mărfurile negustorilor, și străjerul era întotdeauna acolo, exact în cel mai îndepărtat loc unde-l putea zări cu coada ochiului.

— Nu ne putem învârti la nesfârșit, Rojer, spuse în cele din urmă Leesha. Să mergem la Jizell înainte de-a începe să se-ntunece.

El dădu din cap și-ntoarse căruța, intrând pe un drum în linie dreaptă către spitalul Maestrei Jizell, care le apăru curând în față. Era o clădire lată, cu un singur etaj, construită în întregime din lemn, ca mai toate casele din Angiers. În lateral se afla un mic grajd pentru oaspeți.

•

— Maestră Leesha? întrebă, uimită, fata care se ocupa de grajd, când îi văzu oprindu-se în fața intrării.

— Da, Roni, eu sunt, zâmbi Leesha. Ia te uită ce mare te-ai făcut! Te-ai ținut de-nvățătură în lipsa mea?

— O, da, desigur, răspunse fata, cu ochii deja zburându-i spre Rojer și apoi spre Gared, asupra căruia zăboviră.

Roni era o ucenică promițătoare, dar atenția îi era distrasă cu ușurință, mai ales la apariția unui bărbat. De cincisprezece ani și înflorită, dacă ar fi locuit într-un cătun ar fi fost deja măritată și și-ar fi crescut propriii copii, dar în Orașele Libere femeile se măritau mai târziu și pentru asta Leesha se simțea recunoscătoare.

— Fugi să-i spui Maestrei Jizell c-am sosit. N-am avut timp să-i scriu și s-ar putea să nu aibă unde ne găzdui pe toți.

Roni dădu din cap și plecă în fugă și, înainte de a-și termina de țesălat caii, se auzi strigătul unei femei:

— Leesha!

Ea se întoarse și se trezi sufocându-se lipită de pieptul prodigios al femeii mai vârstnice, care-o strânse în brațe.

La aproape șaizeci de ani și în ciuda siluetei greoaie de sub șorțul cu buzunare, Maestra Jizell era încă plină de vigoare. Fostă ucenică a lui Bruna, ca și Leesha, conducea spitalul din Angiers de mai bine de douăzeci de ani.

— E bine să te-avem înapoi, spuse ea, retrăgându-se abia după ce scoase tot aerul din trupul zvelt al lui Leesha.

— E bine să fiu înapoi, zâmbi Leesha, ca răspuns la zâmbetul celeilalte femei.

— Și tânărul Maestru Rojer! tună aceasta, cuprinzându-l pe bietul saltimbanc într-o îmbrățișare la fel de sufocantă. S-ar părea că-ți sunt îndatorată de trei ori! O dată fiindc-ai escortat-o pe Leesha până acasă și de alte două ori fiindcă-ai adus-o înapoi!

— N-a fost mare lucru, răspunse el. Eu vă datorez, amândurora, mai mult decât pot plăti.

— Poți, dacă-n seara asta cânți la scripcă pentru pacienți.

— Nu vrem să-ți dăm bătăi de cap dacă nu e loc, zise Leesha. Putem sta la un han.

— Pe Miez, ce han? exclamă Jizell. Stați cu toții la noi și cu asta am încheiat discuția. Avem să ne povestim o mulțime de lucruri și toate fetele vor dori să te vadă.

— Mulțumesc, spuse Leesha.

— Ei, cine sunt însoțitorii tăi? întrebă Jizell, întorcându-se spre ceilalți. Nu, lasă-mă să ghicesc, adăugă, când Leesha deschise

gura. Să vedem dacă descrierile din scrisorile tale li se potrivesc.

Se uită la Gared de sus în jos și de jos în sus, dându-și capul pe spate ca să-l poată privi în ochi.

— Tu trebuie să fii Gared Cutter, ghici apoi.

El se înclină.

— Da, doamna mea.

— Voinic ca un urs, dar cu maniere alese, comentă Jizell, pocnindu-l peste unul dintre bicepșii lui impresionanți. O să ne-nțelegem de minune.

Se întoarse spre Wonda și nici măcar nu clipi la vederea oribilelor cicatrice roșii de pe fața ei.

— Wonda, așa e?

— Da, maestră, răspunse tânăra, înclinându-se.

— S-ar părea că Văiuga e plină de uriași curtenitori, spuse Jizell, pe care Wonda o domina cu înălțimea ei, deși, pentru o angiersiană, maestra nu era câtuși de puțin o femeie scundă. Bine-ai venit, adăugă ea.

— Mulțumesc, maestră.

Jizell se-ntoarse în sfârșit spre Omul Glifat, încă ascuns sub roba lui cu glugă.

— Ei, cred că pentru tine nu e nevoie de prezentări, spuse. Să vedem, așadar.

Mânecile largi ale robei Glifatului căzură până la coate când își ridică brațele ca să-și descopere capul. Jizell nu făcu ochii prea mari la vederea tatuajelor lui și îi luă mâinile și i le strânse cu căldură când îi întâlni privirea.

— Îți mulțumesc că i-ai salvat viața lui Leesha, spuse.

Înainte de a avea el timp să facă vreo mișcare, îl strânse în brațe cu putere. Glifatul se uită surprins la Leesha, răspunzând îmbrățișării cu stângăcie.

— Acum, dacă voi, ceilalți, vă puteți ocupa de cai, aș vrea să vorbesc câteva minute între patru ochi cu Leesha.

Toată lumea dădu din cap și Jizell își conduse prietena în spital. Clădirea, care-i fusese casă vreme de mai mulți ani, încă mai avea pentru Leesha ceva de o familiaritate plină de căldură, dar i se părea, cumva, mai mică decât cu un an înainte.

— Camera ta e exact așa cum ți-o amintești, spuse Jizell, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Kadie și câteva dintre fetele mai mari bodogănesc din pricina asta, dar, în ceea ce mă privește, va fi

camera ta până când îmi vei spune că n-o mai vrei. Poți să dormi acolo, iar pe ceilalți îi culc în paturile libere din saloanele cu pacienți. Fața i se destinse într-un zâmbet larg. Dacă nu cumva preferi să-ți împărți camera cu unul dintre bărbați.

Îi făcu lui Leesha cu ochiul.

Ea râse. Jizell nu se schimbase câtuși de puțin. Încă mai încerca să-i găsească un bărbat.

— E foarte bine cum ai spus.

— Mi se pare o pierdere, zise Jizell. Mi-ai spus că Gared e chipeș, dar l-ai nedreptățit, în realitate e și mai și, iar jumătate dintre saltimbancii și Veghetorii din oraș zic că Omul tău Glifat ar putea fi chiar Izbăvitorul. Ca să nu mai vorbesc de Rojer, el însuși o partidă excelentă, și toată lumea știe că e îndrăgostit de tine.

— Eu și Rojer nu suntem decât prieteni, Jizell, răspunse Leesha, și tot așa stau lucrurile și cu ceilalți.

Jizell ridică din umeri și abandonă subiectul.

— E pur și simplu bine să te-avem din nou acasă.

Leesha își puse mâna pe brațul ei.

— Nu m-am întors decât pentru scurt timp. Văiuga Izbăvitorului e acum casa mea. Satul a crescut până la dimensiunile unui orășel și oamenii au nevoie de toate Culegătoarele de Ierburi pe care le pot găsi. Nu pot lipsi prea mult; nu încă o dată.

Jizell oftă.

— E destul de rău că Văiuga ne-a luat-o pe Vika, iar acum ni te ia și pe tine. Dacă locul ăla îmi tot fură ucenicele, se cheamă c-aș putea să vând spitalul și să mă instalez și eu acolo.

— Ne-ar prinde bine niște Culegătoare de Ierburi în plus, dar în sat au venit de trei ori mai mulți refugiați decât putem hrăni. Acum nu e un loc potrivit pentru tine și pentru fete.

— Și nici nu e locul unde e cea mai mare nevoie de noi, completă Jizell.

Leesha clătină din cap.

— Cred că, în scurt timp, o s-aveți o mulțime de refugiați și în Angiers.

17.

DANSÂND DUPĂ MUZICĂ

333 D.Î. PRIMĂVARA

— Deschideți, în numele ducelui! latră o voce, la scurt timp după răsăritul soarelui.

Urmă o bătaie puternică în ușa spitalului, încă zăvorâtă, ca în timpul nopții.

Toți cei așezați în jurul mesei, la micul dejun, înlemniră, cu ochii la ușă. Ucenicele terminaseră demult de mâncat și forfoteau, ducându-le mâncare pacienților, așa că Jizell și ceilalți erau singuri în bucătărie.

Lui Rojer i se păru că rămăseseră nemișcați câteva minute, dar în realitate înainte ca maestra Jizell să-și înalțe privirea spre ei toți n-ar fi putut trece mai mult de câteva secunde.

— Ei, spuse ea, ștergându-se la gură și ridicându-se în picioare, aș face bine să văd ce se-ntâmplă. Voi rămâneți la masă și goliți-vă farfuriile. Indiferent ce-ar vrea ducele, cu stomacul plin o să faceți față mai bine.

Își netezi rochia și se-ndreptă cu pași mari spre ușă.

Nu plecase de o secundă când Rojer sări de la locul lui și se lipi cu spatele de perete, lângă ușă, ca să tragă cu urechea.

— Unde e? întrebă o voce groasă, de bărbat, după ce-i deschise Jizell.

Rojer se lăsă în jos și-și înclină capul, ca să poată privi dincolo de tocul ușii, fără a lăsa să i se vadă cu mult mai mult decât ochiul și o șuviță de păr roșu. Un bărbat înalt, solid, cu armura lăcuită strălucitoare, se uita de sus la Maestra Jizell. Avea o suliță frumoasă, aurită, prinsă de-a curmezișul spatelui, iar blazonul pe platoșa lui reprezenta un soldat de lemn. Rojer îi recunoscu imediat fața cu maxilare puternice.

Se grăbi să se-ntoarcă spre ceilalți.

— Fratele ducelui Rhinebeck, prințul Thamos! șuieră, apoi reîncepu să tragă cu ochiul.

— Avem mulți pacienți, răspunse Jizell, părând mai degrabă nedumerită decât înspăimântată, Înălțimea Ta ar trebui să-mi spună mai precis despre cine e vorba.

— Nu-ncerca să te joci cu mine, femeie! se răsti prințul, punând un deget în fața ochilor lui Jizell. Știi foarte bine…

— Te rog, Alteță! se auzi o altă voce de bărbat, mai subțire. Nu e nevoie de așa ceva!

Al doilea bărbat apăru, deschizându-și brațele între cei doi ca să-ndepărteze indirect degetul acuzator al prințului de fața lui Jizell. Era, în multe feluri, exact opusului lui Thamos, mărunt și cu înfățișarea lipsită de farmec, cu creștetul chel și fața ciupită de vărsat. Părul lui negru, lins, era lung și îi atârna peste gulerul înalt, iar barba subțire părea agățată de un punct din bărbie. Ochelarii cu rame de sârmă erau coborâți până la jumătatea nasului lung, făcându-i ochii să pară două puncte negre, mici.

— Lordul Janson, prim-ministrul ducelui, îi lămuri Rojer pe ceilalți.

Thamos se uită la Janson, care se trase înapoi cu o tresărire, ca și cum s-ar fi temut că prințul avea să-l lovească. Fratele ducelui aruncă o privire spre Jizell, apoi se uită din nou la bărbatul scund, dar se destinse și, o clipă mai târziu, dădu din cap.

— Bine, Janson, e treaba ta.

— Scuzele mele pentru… că ne-am grăbit să venim atât de devreme, Maestră Jizell, spuse prim-ministrul, înclinându-se, dar am vrut să sosim înainte de a avea timp… ah, oaspetele tău să plece altundeva.

Își lipi geanta de piele de piept cu o mână și-și împinse cu cealaltă ochelarii în susul nasului.

— Oaspetele? întrebă Jizell.

Prințul Thamos mârâi.

— Flinn Cutter, preciză Janson.

Jizell îl privi fără nicio expresie.

— Omul… ah, Glifat, explică Janson.

Privirea lui Jizell începu să devină prudentă.

— Te asigur că n-are niciun fel de necazuri, se grăbi s-adauge prim-ministrul. Înălțimea Sa ducele dorește pur și simplu să-i pun câteva întrebări înainte de a se hotărî dacă-i acordă sau nu o audiență.

Se auzi un zgomot înfundat și Rojer, luându-și ochii de la ușă, văzu că Omul Glifat se ridicase în picioare. Dădu din cap către saltimbanc.

— Nu e nicio problemă, maestră, spuse acesta, trecând dincolo de prag.

Janson se uită la el și strâmbă din nas.

— Rojer Inn, spuse, și cuvintele nu sunară a întrebare.

— Sunt onorat că mă ții minte, domnule, zise Rojer, înclinându-se în timp ce, în spatele lui, toți ceilalți ieșeau din bucătărie.

— Bineînțeles că te țin minte, Rojer, răspunse Janson. Cum aș putea să-l uit pe băiatul adus de Arrick, ca unic supraviețuitor al dezastrului de la Podul Peste Fluviu?

Toată lumea se uită la Rojer cu surprindere.

— Totuși, continuă Janson, strâmbând iarăși din nas, aș putea să jur că anul trecut am citit un raport în care Marele Maestru Cholls spunea că ai dispărut și că ești probabil mort. Se uită la Rojer de sus, prin ochelari. Și că ai lăsat neplătită o datorie considerabilă către Ghilda Saltimbancilor, din câte-mi aduc aminte.

— Rojer! exclamă Leesha.

Tânărul își așternu pe față masca de saltimbanc. Datora banii ca despăgubire fiindcă îi spărsese nasul nepotului lui Janson, Jasin Sunet Aurit. Firește, Jasin își luase deja plata, în sânge.

— Ați venit până aici ca să stați de vorbă cu saltimbancul? întrebă Omul Glifat, trecând în fața lui Rojer.

Umbra glugii îi cădea peste față, făcându-l s-arate înspăimântător chiar și pentru cei care-l cunoșteau. Prințul Thamos își duse mâna la sulița scurtă pe care-o purta prinsă de spate.

Janson se crispă, nervos, ochii lui mici îndreptându-se când spre un bărbat, când spre celălalt, dar își reveni repede.

— Nu, desigur, recunoscu, desprinzându-și privirea de Rojer, ca și cum până atunci n-ar fi făcut decât să răsfoiască un registru.

Își schimbă poziția picioarelor, parcă vrând să fie gata să se-ascundă în spatele prințului dacă cineva făcea vreo mișcare bruscă.

— Atunci, tu ești… el?

Glifatul își împinse gluga pe spate, arătându-le prințului și ministrului fața sa tatuată. Amândoi făcură ochii mari, dar nu dădură niciun alt semn că ar fi văzut ceva neobișnuit.

Janson se aplecă adânc.

— E o onoare să te cunosc, domnule Flinn. Îngăduie-mi să ți-l prezint pe prințul Thamos, fratele mai mic al ducelui Rhinebeck, al treilea în linia succesiunii Tronului de Iederă. Înălțimea Sa se află aici ca să mă escorteze.

— Alteță, spuse Omul Glifat, înclinându-se cu mișcări fluide, după obiceiul din Angiers.

Leesha făcu o reverență, iar Rojer, cea mai reușită dintre plecăciunile lui de scenă. Saltimbancul știa că Glifatul îi mai întâlnise pe cei doi, pe vremea când era mesager, dar era limpede că nici măcar Janson, a cărui memorie era legendară, nu-l recunoscuse.

Prim-ministrul se răsuci spre stânga, unde înaintă un băiat care stătuse până atunci în pragul ușii.

— Fiul și ajutorul meu, Pawl, spuse Janson, arătându-l cu o înclinare a capului.

Băiatul n-avea mai mult de zece veri și era mărunțel, ca tatăl lui, cu același păr negru, lins, și cu aceeași figură de dihor.

Omul Glifat își înclină fruntea către copil.

— E o onoare să te cunosc și să-ți cunosc fiul, Lord Janson.

— Te rog, te rog, doar Janson. Obârșia mea e la fel de umilă ca a oricui altcuiva; sunt doar un slujbaș cu un post care atrage atenția. Iartă-mă dacă acum mă port cu stângăcie. De astfel de lucruri se ocupă de obicei nepotul meu, heraldul ducelui, dar ghinionul face să fie plecat tocmai acum prin cătune.

— Jasin Sunet Aurit e acum heraldul ducelui? exclamă Rojer.

Toți ochii se întoarseră din nou spre el, dar tânărul aproape că nici nu observă. Jasin Sunet Aurit și ucenicii săi îi bătuseră, la căderea nopții, pe el și pe susținătorul lui din Ghildă, și îi lăsaseră să moară. Rojer supraviețuise numai pentru că Leesha și câțiva bărbați curajoși din gardă își riscaseră viețile pentru el. Însă Maestrul Jaycob își pierduse viața. Rojer nu învinuise niciodată pe nimeni, pretinzând că nu-și aducea aminte cine-i atacase, de teamă că Jasin s-ar fi putut folosi de legăturile sus-puse ale unchiului său ca să scape nepedepsit și să-l urmărească iarăși.

Însă Janson părea să nu știe nimic din toate astea. Se uită plin de curiozitate la Rojer, apoi privirea îi zvâcni în lateral, ca și cum ar fi vrut să verifice ceva într-un dosar dat uitării.

— A, da, spuse, o clipă mai târziu. Maestrul Arrick și Jasin au fost rivali într-o vreme, nu-i așa? Sunt sigur că n-o să-i placă deloc când o să afle asta.

— N-o s-o afle, răspunse Rojer. L-au ucis demonii acum trei ani, pe drumul către Capătul Pădurii.

— Da? zise Janson, făcând ochii mari. Îmi pare rău s-aud așa ceva. Arrick a fost un herald bun și l-a slujit bine pe duce, nu numai fiindc-a dat dovadă de eroism la Podul Peste Fluviu. Păcat c-a intervenit incidentul din casa de plăceri.

— Incidentul din casa de plăceri? întrebă Leesha, pe jumătate amuzată, întorcându-se spre Rojer.

Janson se împurpură la față și se uită la ea, înclinându-se adânc.

— A... A... Iartă-mă, buna mea doamnă, pentru c-am adus vorba despre ceva atât de lipsit de delicatețe în prezența unor femei distinse. N-am vrut să par lipsit de respect.

— N-am luat-o drept lipsă de respect, domnule ministru. Sunt Culegătoare de Ierburi și sunt obișnuită cu lucruri lipsite de delicatețe. Leesha Paper, se prezentă ea, întinzând mâna, Culegătoare de Ierburi în Văiuga Izbăvitorului.

La auzul numelui ales de oamenii din Văiuga Tăietorului de Lemne, nările prințului se umflară și prim-ministrul strâmbă din nou din nas, dar acesta din urmă se mulțumi apoi să dea din cap, spunând:

— Ți-am urmărit cariera cu destul interes de când ai devenit ucenica Maestrei Bruna.

— O? exclamă Leesha, surprinsă.

Janson îi aruncă aceeași privire curioasă.

— N-ar trebui să fie o surpriză. Trec în fiecare an în revistă recensămintele și sunt interesat de oamenii proeminenți din ducat, mai ales de cei ca Bruna, care l-a impresionat pe Rhinebeck Întâiul, acum mai bine de un secol. I-am urmărit toate ucenicele, întrebându-mă cine o să-i moștenească locul. Moartea ei de anul trecut a fost o mare pierdere.

Leesha încuviință dând din cap cu tristețe.

Ministrul Janson făcu o pauză respectuoasă în amintirea moartei, apoi își drese glasul.

— Fiindcă tot vorbim despre asta, Maestră Leesha, spuse apoi, privind-o de sus, prin ochelari, cu același reproș cu care se uitase la Rojer, recensământul tău anual a întârziat cu câteva luni.

Leesha roși, în timp ce Rojer chicotea în spatele ei.

— Păi… A… Am fost un pic cam…

— Preocupată de molimă, completă Janson dând din cap, și, adăugă aruncând o privire spre Omul Glifat, de alte probleme, firește, pot să-nțeleg. Dar, maestră, nu mă-ndoiesc că tatăl tău ți-ar putea spune că hârtiile sunt forța care pune țara în mișcare.

— Desigur, domnule ministru, încuviință Leesha.

— Te rog, Janson, se amestecă prințul Thamos, împingându-l într-o parte. Ochii lui pătrunzători o sorbiră pe Leesha ca ai unui prădător și Rojer se zbârli. Văiuga a trecut prin multe în ultima vreme. Lasă-i o clipă nesufocați de nesfârșitele tale rapoarte!

Janson se încruntă, dar se înclină.

— Firește, Alteță.

— Prințul Thamos, la ordinele tale, îi spuse lui Leesha fratele ducelui, înclinându-se adânc și sărutându-i mâna.

Rojer se încruntă când obrajii lui Leesha se împurpurară.

Janson își drese glasul și se-ntoarse spre Omul Glifat.

— Să trecem peste formalități. Ne putem ocupa de treburile ducelui?

După ce Glifatul dădu din cap, ministrul se întoarse spre Jizell.

— Maestră, dacă există cumva aici un loc unde-am putea discuta în liniște…

Culegătoarea de Ierburi făcu semn că da și îi conduse în camera ei de lucru.

— Aduc imediat ceai proaspăt, spuse, și se întoarse în bucătărie.

Pe drum, prințul Thamos îi oferi lui Leesha brațul și ea i-l acceptă cu o privire uluită. Gared rămase protector în spatele celor doi, dar niciunul dintre ei nu păru să-l observe.

Pawl luă geanta cu hârtii a tatălui său și se apropie grăbit de biroul Maestrei Jizell, unde înșirui un teanc de notițe și mai multe hârtii albe. Puse la îndemână o pană, o călimară și o sugativă, apoi trase un scaun pentru tatăl lui, care se așeză și înmuie pana.

Janson își ridică brusc privirea.

— Aveți ceva împotrivă dacă scriu ce vom discuta, pentru duce? întrebă. O să șterg, firește, tot ce considerați neadevăr sau indiscreție.

— E bine așa, spuse Omul Glifat.

Janson dădu din cap și-și coborî din nou privirea spre hârtiile lui.

— Bine, atunci, începu. Așa cum i-am explicat Maestrei Jizell, ducele e nerăbdător să-i primească în audiență pe reprezentanții... hm, Văiugii Izbăvitorului, dar își face griji în privința autenticității acestei reprezentări. Pot să-ntreb de ce n-a venit domnul Smitt, Vorbitorul satului, personal? Cea mai importantă și unica datorie legală a unui Vorbitor nu e să-și reprezinte așezarea în astfel de cazuri?

În timp ce vorbea, mâna i se mișca atât de repede încât era greu de urmărit, notând până și propriile sale cuvinte într-un limbaj prescurtat indescifrabil, cu pana ajungându-i în călimară la fiecare câteva secunde, fără să risipească nici măcar un strop de cerneală.

Leesha pufni.

— Oricine crede asta nu și-a petrecut niciodată timpul în cătune, domnule ministru. Oamenii se-așteaptă să fie călăuziți de Vorbitor în momente grele și, cu refugiații din Rizon care continuă să se prelingă în satul nostru și cu cei deja sosiți neavând de niciunele, Smitt n-a putut să plece. M-a trimis pe mine în locul lui.

— Pe tine? întrebă Thamos, neîncrezător. A trimis o femeie?

Leesha se încruntă, dar, înainte de a avea timp să răspundă, Janson își drese glasul.

— Cred că Alteța Sa vrea să spună că înlocuitorul firesc al lui Smitt ar fi fost Veghetorul vostru, Jona.

— Casa Sfântă e plină-ochi de refugiați care au nevoie de adăpost, răspunse Leesha. Nici Jona n-a putut să plece.

— Dar, în aceste vremuri grele, Văiuga s-a putut lipsi de Culegătoarea sa de Ierburi? întrebă Thamos.

— Asta ridică o problemă pentru Înălțimea Sa, zise Janson, uitându-se la Leesha în timp ce continua să-și noteze propriile cuvinte. Cu ce ochi va fi privită de curtea sa primirea unei delegații dintr-un sat vasal care nu s-a gândit la importanța Tronului de Iederă nici măcar atât de mult încât să-și trimită Vorbitorul? Faptul o să fie considerat o insultă.

— Garantez că n-am avut intenția să ofensăm pe nimeni, răspunse Leesha.

— Cum să nu? întrebă Thamos. Oricât de grele ar fi vremurile, Vorbitorul vostru ar fi putut să vină. Văiuga *Tăietorului de Lemne* e la numai șase nopți distanță de-aici, dar, adăugă, uitându-se la Omul Glifat, Văiuga *Izbăvitorului* pare să se fi mutat mult mai departe.

— Și ce-ar vrea Alteța Ta să fac? întrebă Leesha. Să pierd două săptămâni ducându-mă să-l iau pe Smitt, când avem o armată în pragul ușii?

Prințul Thamos mârâi.

— Te rog să nu exagerezi, domnișoară Paper, interveni Janson, continuând să scrie. Familia regală știe totul despre raidurile krasianilor în Rizon, dar amenințarea la adresa ținuturilor angiersiene e minimă.

— Deocamdată, spuse Glifatul. Dar n-au fost niște simple raiduri; Fortul Rizon și cătunele sale, grânarul întregii Thesa, se află acum sub stăpânirea krasianilor. Își vor consolida poziția cel puțin un an, înrolând osteni și instruindu-i. Pe urmă vor înghiți Laktonul și cătunele sale. S-ar putea să treacă mai mulți ani până când o vor porni spre nord, îndreptându-se către orașul vostru, dar vă asigur că vor veni și veți avea nevoie de aliați ca să puteți spera să le țineți piept.

— Fortul Angiers nu se teme de-o mână de șobolani de deșert, chiar dacă aiurelile astea ale tale sunt adevărate! se răsti Thamos.

— Alteță, te rog, țipă Janson. După ce prințul tăcu, el se întoarse spre Glifat. Pot să te-ntreb cum de știi atât de multe despre planurile krasianilor, domnule Flinn?

— Aveți în arhive un exemplar din cartea lor sfântă, domnule ministru? întrebă Omul Glifat.

Ochii lui Janson zvâcniră pentru o clipă într-o parte, ca și cum s-ar fi uitat pe-o listă invizibilă.

— Evejahul, da.

— Vă sfătuiesc s-o citiți. Krasianii îl cred pe comandantul lor reîncarnarea lui Kaji, Izbăvitorul. Acum poartă Războiul la lumina zilei.

— Războiul la lumina zilei? întrebă Janson.

Glifatul dădu din cap.

— Evejahul povestește în amănunt cum a cucerit Kaji întreaga lume cunoscută, pentru a-i întoarce apoi toate sulițele împotriva miezingilor. Jardir va încerca să facă același lucru. Înaintările oștilor lui ar putea fi urmate de perioade de consolidare, în care oamenilor din ținuturile cucerite li se va impune legea Evejan, dar, adăugă, fixându-i pe prinț și pe ministru cu o privire dură, să nu vă lăsați nicio clipă înșelați închipuindu-vă că s-a oprit.

Prințul răspunse abordând o expresie sfidătoare, dar fața lui Janson își pierdu treptat culoarea. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare, deși dimineața de primăvară era răcoroasă.

— Pentru un tăietor de lemne, știi multe despre poporul din Krasia, domnule Flinn, remarcă el.

— Mi-am petrecut o vreme în fortul lor, răspunse simplu Glifatul.

Janson adăugă pe hârtie una dintre prescurtările lui bizare.

— Iată de ce trebuie să stăm de vorbă cu Înălțimea Sa, domnule ministru, sublinie Leesha. Krasianii își pot îngădui să nu se grăbească. Cu silozurile sale pline de grâne, Rizonul poate hrăni o armată timp îndelungat, chiar și fără să mai primească hrană din Nord.

Janson nu păru să fi observat că ea vorbise.

— Unii zic că tu însuți ești Izbăvitorul, îi spuse Omului Glifat.

Thamos pufni.

— Iar eu sunt un miezing prietenos, murmură.

Glifatul nu se uită la el, ci continuă să-l privească în ochi pe prim-ministru.

— Eu nu pretind așa ceva, Lord Janson.

Acesta dădu din cap, continuând să scrie.

— Înălțimea Sa o să se simtă ușurat când o s-audă asta. Dar, în ceea ce privește glifele de luptă…

— Sunt…, începu Leesha.

— Le vor fi dezvăluite tuturor celor care le doresc, fără să li se ceară nimic în schimb, o întrerupse Glifatul și toată lumea îl privi uluită. Miezingii sunt dușmanii întregii omeniri, domnule ministru, continuă el. În privința asta, sunt de acord cu krasianii. N-o să-i neg niciunui om dornic să lupte împotriva demonilor dreptul de a le cunoaște.

— Dacă sunt bune de ceva, murmură Thamos.

Omul Glifat se răsuci ca să-l privească în ochi și nici măcar prințul nu izbuti să-i susțină privirea. Thamos lăsă ochii în jos, iar el dădu din cap.

— Wonda, spuse fără să se-ntoarcă spre tânăra femeie, care tresări când își auzi numele, dă-mi o săgeată din tolba ta.

Wonda luă o săgeată și o puse în mâna întinsă de el peste umăr. Glifatul și-o sprijini pe ambele palme și i-o înfățișă prințului, dar fără să se-ncline, ci tratându-l ca pe un egal.

— Încearc-o, Alteță! spuse. Urcă-te la noapte pe ziduri și pune un arcaș de frunte s-o tragă în cel mai mare demon pe care-o să-l vedeți. Pe urmă hotărăște singur dacă sunt bune de ceva sau nu.

Thamos se trase ușor înapoi, dar își reveni repede și-și îndreptă spatele, ca și cum s-ar fi străduit să nu pară intimidat. Dădu din cap și luă săgeata.

— O s-o fac.

Prim-ministrul își împinse scaunul în spate și Pawl se repezi să tamponeze cu sugativa paginile ude, pe care se grăbi apoi să le pună la loc, în geanta de piele. Luă și instrumentele de scris și șterse masa în timp ce Janson se ridică și se apropie de prințul Thamos.

— Cred că, deocamdată, asta e tot, spuse. Înălțimea Sa o să vă primească în fortăreața lui mâine, la un ceas după răsăritul soarelui. O să trimit dimineață aici o trăsură, ca să evităm orice neplăcere s-ar putea ivi dacă ai fi zărit pe stradă, explică, cu o scurtă privire către Omul Glifat.

Acesta se înclină.

— E perfect, domnule ministru, mulțumesc, spuse.

Leesha făcu o reverență, iar Rojer o plecăciune.

— Domnule ministru, zise apoi Culegătoarea de Ierburi, apropiindu-se de Janson și coborându-și vocea. Am auzit că Înălțimea Sa încă nu are un urmaș.

Prințul Thamos se zbârli vizibil, însă Janson ridică o mână, oprindu-i cuvintele pe buze.

— Faptul că Tronul de Iederă duce lipsa unui moștenitor nu e un secret, domnișoară Paper, răspunse calm prim-ministrul.

— Fertilitatea era una dintre specialitățile Maestrei Bruna, zise Leesha, și e și una dintre ale mele. M-aș simți onorată să-mi ofer sfatul, dacă este dorit.

— Fratele meu e cât se poate de capabil s-aducă pe lume un urmaș fără ajutorul tău, mârâi Thamos.

— Firește, Altețǎ, spuse Leesha cu o reverență, dar m-am gândit că aș putea s-o examinez pe ducesă, dacă problema e a ei.

Janson se încruntă.

— Mulțumesc pentru oferta generoasă, dar Înălțimea Sa își are propriile Culegătoare de Ierburi și te sfătuiesc cu insistență să nu aduci vorba despre asta în fața ducelui. O să vorbesc eu cu cine trebuie.

Răspunsul era vag, dar Leesha dădu din cap și abandonă subiectul, cu o nouă reverență. Janson salută cu o înclinare a capului, apoi el și Thamos se îndreptară spre ușă. Chiar înainte de a ieși, ministrul se întoarse spre Rojer.

— Pot să sper că vei trece pe la Ghilda Saltimbancilor, să lămurești lucrurile în ceea ce te privește și să-ți plătești datoria considerabilă înainte de a pleca din nou din oraș?

— Da, domnul meu, răspunse posomorât Rojer.

— Sunt sigur că anumite povești despre recentele tale aventuri îi vor fi de mare folos Ghildei și ți-ar putea plăti datoria în întregime, dar sper că vei da dovadă de discreție în ceea ce privește anumite – aici ministrul se uită la Glifat – interpretări *subiective* ale faptelor, oricât de tentant ar fi să le întrebuințezi pe cele mai… senzaționale.

— Bineînțeles, domnule ministru, îl asigură Rojer, cu o plecăciune adâncă.

Janson dădu din cap.

— Atunci vă doresc o zi bună, spuse și părăsi spitalul alături de prinț.

Leesha se-ntoarse spre Rojer.

— Incidentul din casa de plăceri?

— Nici măcar o hoardă de demoni ai lemnului nu m-ar putea convinge să-ți spun povestea asta, răspunse saltimbancul, așa că n-are rost să mai întrebi.

•

În dimineața următoare, Leesha văzu pe fereastra din bucătăria lui Jizell cum se oprea în fața spitalului o trăsură cu blazonul lui Rhinebeck – o coroană de lemn plutind deasupra unui tron năpădit de iederă – pe portierele sale mari. Trăsura era însoțită de prințul Thamos, în armură completă, în șaua unui

cal de luptă uriaș, și de un grup de oșteni de elită din rândurile Soldaților de Lemn, garda aflată sub comanda sa, care îl urmau mergând pe jos.

— Au adus o armată, spuse Rojer, după ce i se alătură și se uită afară. Mi-e greu să-mi dau seama dacă suntem protejați sau întemnițați.

— De ce-ar trebui să fie ziua altfel decât noaptea? întrebă Glifatul.

— Poate c-așa se obișnuiește când invită ducele pe cineva la o audiență, zise Leesha.

Rojer clătină din cap.

— Când Arrick era herald, am mers de multe ori cu trăsura asta. Și n-am avut niciodată nevoie de-o trupă de Soldați de Lemn care să ne-nsoțească prin oraș.

— Probabil ți-au încercat săgeata azi-noapte, zise Leesha, așadar știu că nu le oferi o închipuire.

Omul Glifat ridică din umeri.

— Ce-o fi o fi. Sau au venit ca escortă, sau Rhinebeck va avea un grup de oșteni schilozi.

Leesha deschise gura, dar el ieși în curtea lui Jizell înainte de a apuca ea să-i răspundă.

Valetul așeză o scară în dreptul portierei pe care o deschise. Thamos îi urmări cu privirea fără să descalece și dădu ușor din cap către Omul Glifat când se urcară. În scurt timp, erau deja în drum spre palatul lui Rhinebeck, în trăsura care huruia pe caldarâmul de scânduri.

Fortăreața ducelui era sigura clădire din oraș construită în întregime din piatră, o dovadă copleșitoare a bogăției sale. Ca și a ducelui Euchor din Miln, era o cetate mică, de sine stătătoare, în interiorul fortului orașului propriu-zis. Un spațiu gol înconjura zidurile exterioare, înalte de nouă metri, în care fuseseră cioplite glife mari, cu liniile adâncite umplute cu lac strălucitor. Erau impresionant de durabile, deși probabil că nu fuseseră niciodată puse la încercare decât de vreun demon al vântului singuratic. Dacă zidurile Fortului Angiers ar fi cedat și demonii ar fi pătruns în interior în număr mare, Rhinebeck ar fi putut închide porțile, așteptând răsăritul la loc sigur, chiar dacă-n jurul fortăreței sale întreg orașul ar fi fost în flăcări.

Dincolo de ziduri, trecură prin grădinile personale ale ducelui și pe lângă zecile de clădiri în care locuiau slugile și

meșteșugarii din serviciul său înainte de a ajunge la palat. Zidurile drepte ale acestuia se ridicau pe înălțimea mai multor etaje, iar turlele ascuțite ajungeau și mai sus, dincolo de rețeaua de simboluri protectoare a orașului.

Glifele palatului erau adevărate opere de artă menite să-l apere, și Leesha le simțea puterea în vreme ce-și plimba ochii de-a lungul liniilor de forță invizibile pe care le generau.

— Vă rog să mă urmați, îi spuse prințul Thamos Omului Glifat după ce trăsura se opri în fața intrării.

În timp ce pătrundeau în clădire, călăuziți de el, Leesha se încruntă, întrebându-se dacă în timpul discuțiilor avea să fie ignorată, în beneficiul Glifatului. El spusese de mai multe ori că nu-și asuma nicio responsabilitate pentru Văiugă, nu mai multă decât Marick pentru refugiații rizonieni. Putea spera că avea să vorbească punând nevoile satului mai presus de ale sale?

Tavanul boltit al holului de la intrare li se avânta deasupra capetelor, dar în încăperea imensă nu se afla niciun petiționar. Prințul îi conduse pe coridoare care se îndepărtau de marea sală a tronului, toate acoperite cu covoare groase și cu pereții plini de tapiserii și de tablouri în ulei. Ajunseră într-o sală de așteptare cu canapele de catifea și cu un cămin îmbrăcat în marmură, în care ardea un foc prietenos.

— Vă rog s-așteptați aici până când ducele va binevoi să vă primească, îi spuse Thamos Omului Glifat. Slugile vă vor aduce o gustare.

— Mulțumim, răspunse Glifatul, în timp ce-și făcea apariția un valet cu o tavă cu băuturi și cu sandviciuri mici.

Doi Soldați de Lemn stăteau bățoși afară, în fața ușii, cu sulițele gata de luptă.

Timpul se scurgea și Rojer, plictisit, începu să jongleze cu ceșcuțele goale de ceai.

— Cât credeți c-o să ne lase Rhinebeck s-așteptăm? întrebă, lovind ritmic cu tălpile în podea în vreme ce-și aducea mâna schilodită în pozițiile potrivite pentru prinderi și aruncări.

— Destul de mult ca să ne demonstreze că el ține hățurile, răspunse Glifatul. Ducii fac pe toată lumea s-aștepte. Cu cât sunt mai importanți oaspeții, cu atât mai mult sunt lăsați să numere firele din covoare. Jocul e plictisitor, dar, atâta vreme cât îl face pe Rhinebeck să se simtă-n siguranță, n-are nimeni de suferit dacă-l lăsăm să-l joace.

— Ar fi trebuit să-mi aduc goblenul, spuse Leesha.

— Am eu foarte multe neterminate, draga mea, spuse o voce din spatele ei. M-am priceput întotdeauna să-ncep tot felul de modele, dar, cumva, n-am izbutit niciodată să le termin.

Leesha se-ntoarse și-l văzu în cadrul ușii pe ministrul Janson, ținând de braț o femeie bătrână, probabil de optzeci de ani.

Rojer tresări și Leesha strânse din ochi când una dintre ceșcuțele cu care jongla căzu. Din fericire, ricoșă de covorul gros și nu se sparse.

Femeia îl fixă cu o privire de care Elona s-ar fi simțit mândră.

— Văd că Arrick nu te-a-nvățat nicidecum bunele maniere.

Fața saltimbancului deveni mai roșie decât îi era părul.

Femeia era scundă chiar și pentru o angiersiană, avea cu foarte puțin peste un metru cincizeci de la tivul de dantelă krasiană al rochiei sale largi, de catifea verde, până deasupra diademei de lemn lăcuit așezată pe părul cărunt, strâns în creștet. Vârfurile diademei erau aurite și împodobite cu pietre prețioase. Bătrâna era subțire ca o trestie și stătea ușor înclinată, sprijinită de brațul prim-ministrului. Pielea mâinilor încleștate de el era zbârcită, translucidă. Un smarald cât pumnul unui bebeluș îi împodobea gulerul înalt, de catifea.

— Îngăduiți-mi, vă rog, să v-o prezint pe Înălțimea Sa, Doamna Araine, Ducesa-Mamă, mama Înălțimii Sale Ducele Rhinebeck al III-lea, Păzitor al Fortăreței Pădurilor…

— Da, da, îl întrerupse Araine. Pe lumea asta, oricine știe care sunt titlurile fiului meu, iar eu nu-ntineresc dacă le reciți pentru a mia oară săptămâna asta, Janson.

— Îmi cer scuze, doamna mea, spuse ministrul, înclinându-se ușor.

Leesha făcu o reverență, iar bărbații se înclinară. Purtând pantaloni bărbătești, Wonda n-avea fuste pe care să și le răsfire, așa că schiță o mișcare stângace, care nu era nici reverență, nici plecăciune.

— Dacă te-mbraci ca un bărbat, fetițo, înclină-te ca ei, spuse Araine, privind-o de sus.

Wonda roși și se înclină adânc.

Ducesa-mamă mormăi mulțumită și se-ntoarse spre Leesha.

— Am venit să te salvez de treburile plictisitoare ale bărbaților, draga mea. Aruncă o privire spre Wonda. Ca și pe această tânără.

— Îmi cer iertare, Înălțimea Ta, răspunse Leesha, cu o nouă reverență, dar sunt Vorbitoare pentru Văiuga Izbăvitorului și trebuie să rămân la audiență.

— Prostii, spuse Araine, pocnind din limbă. O femeie Vorbitor? Poate că-n Miln se practică astfel de bufonerii, dar în Angiers ne purtăm cum se cuvine. Femeile nu sunt făcute pentru treburile statului.

Ducesa-mamă dădu drumul brațului lui Janson și se încleștă de al lui Leesha, trăgând-o spre ușă, deși pretindea că avea nevoie de susținere.

— Lasă bărbații cu registrele și cu proclamațiile lor. Noi vom vorbi despre lucruri mai feminine.

Puterea bătrânei o surprinse puțin pe Leesha. Nu era chiar atât de fragilă precum părea. Totuși, i se părea de neacceptat să poarte o discuție plictisitoare, despre vreme și despre modă, cu un grup de femei răzgâiate, pe când bărbații hotărau soarta Văiugii Izbăvitorului.

Se strădui să nu se lase trasă de bătrână, dar Janson se aplecă spre ea.

— Nu e înțelept s-o superi pe ducesa-mamă, îi șopti. Mai bine fă-i deocamdată pe plac. Ducele n-o să-i primească pe ceilalți prea curând, iar eu voi veni să te iau când o să fie nevoie de prezența ta.

Culegătoarea de Ierburi îl privi, nereușind să citească nimic pe fața lui, și se încruntă. Nedorind să înfurie familia regală, își călcă pe inimă și se lăsă scoasă afară din încăpere.

— Aripa femeilor e în partea asta, draga mea, zise Araine, conducând-o pe Leesha pe un coridor lung, bogat împodobit.

În afară de camera cu comori a Omului Glifat, Culegătoarea de Ierburi nu mai văzuse nicăieri atâta abundență. Când era copil, tatăl ei fusese cel mai bogat om din Văiuga Tăietorului de Lemne, dar, pe lângă ce avea ducele, bogăția lui Erny era ca resturile aruncate câinelui după un ospăț. Covoare luxoase, cu modele vii, îi dezmierdau pașii, absorbindu-le zgomotul, iar tapiserii și statuete pe piedestaluri de marmură ascundeau pereții. Tavanul era auriu și scânteia în lumina candelabrelor.

În întregul ducat, refugiații rizonieni răbdau de foame, dar putea familia regală să-nțeleagă vreodată cu adevărat ce-nsemna asta, când era înconjurată de o asemenea opulență? Pe Leesha o ducea gândul la mama ei, care urmărea să-și asigure

mai întâi propriul confort și abia pe urmă pe al celor din jur, și numai dacă observa cineva asta.

Pașii târșâiți ai ducesei deveneau tot mai fermi pe măsură ce se îndepărtau și bătrâna fragilă o conducea pe Leesha prin imensul palat cum bărbatul conduce femeia în timpul unui dans. Wonda merse tăcută în urma lor până când trecură de o ultimă ușă și Araine se uită peste umăr la ea.

— Fii drăguță și-nchide ușa, ca un copil bun, spuse ea.

Wonda se supuse și trase ușa grea, de stejar, care se-nchise cu un pocnet.

— Bun, acum să ne uităm puțin la tine, vorbi din nou bătrâna și dădu drumul brațului lui Leesha împingând-o, ceea ce o făcu să se rotească, pentru a fi studiată.

Ducesa-mamă o cercetă cu privirea din creștet până-n tălpi, buzele arcuindu-i-se ușor.

— Așadar *tu* ești copila-minune de care era Bruna atât de mândră, spuse, fără să pară prea impresionată. Câte veri ai văzut, fetițo? Douăzeci și cinci?

— Douăzeci și opt, răspunse Leesha.

Araine pufni.

— Bruna spunea că o Culegătoare de Ierburi nu face nici doi klați înainte de a împlini cincizeci de ani.

— Înălțimea Ta a cunoscut-o pe Maestra Bruna? întrebă Leesha, surprinsă.

Araine chicoti.

— Dacă am cunoscut-o? Vrăjitoarea bătrână a scos doi prinți dintre picioarele mele, așa că da, aș zice c-am cunoscut-o. Pether a venit pe lume acum aproape cincizeci de ani, și Bruna era aproape tot atât de bătrână cum sunt eu acum. Thamos a apărut un deceniu mai târziu, un bebeluș uriaș, ca și frații lui, dar eu nu mai eram tânără, cum fusesem la ceilalți, și-aveam nevoie de mai mult decât o moașă ridicată-n slăvi. Bruna se apropia atunci de nouăzeci de ani și n-a tras-o inima să plece din Văiugă nici măcar când mi-am trimis heraldul să cadă-n genunchi și s-o implore. A bombănit tot timpul, dar a venit totuși și a stat în palat câteva luni. Și-a luat chiar și două ucenice, Jizell și Jessa, cât a stat aici.

— Jessa? se miră Leesha. Bruna n-a amintit niciodată de nicio Jessa.

— Hah! lătră Araine. Asta nu mă surprinde.

Leesha aşteptă nişte lămuriri, dar cealaltă femeie nu i le oferi.

— Aş fi făcut-o pe Bruna Culegătoarea de Ierburi Regală, dacă ar fi vrut, spuse în schimb, însă biata bătrână a plecat înapoi, spre Văiugă, imediat ce-a tăiat buricul lui Thamos. Spunea că titlurile nu-nseamnă nimic pentru ea. Singurul lucru care conta erau copiii ei din Văiugă.

Ducesa-mamă se uită la Leesha.

— Aşa eşti şi tu, fetiţo? Pui Văiugă mai presus de orice, chiar şi decât datoria ta faţă de Tronul de Iederă?

Leesha o privi în ochi şi dădu din cap.

— Da.

Araine o privi fix o vreme, parcă provocând-o să clipească, dar, în cele din urmă, mormăi satisfăcută.

— N-aş fi crezut niciun cuvânt dac-ai fi spus altceva. Ei, după cum zice Janson, pretinzi c-ai moştenit priceperea Brunei în privinţa fertilităţii.

Leesha dădu iarăşi din cap.

— Bruna mi-a dat foarte multe lecţii şi am adunat ani de experienţă practică.

Araine o privi din nou de sus.

— M-aştept să nu fie prea mulţi ani, dar, pe moment, o să trecem peste asta. N-o să păţească nimic dac-o s-o examinezi. Toate celelalte au făcut-o.

— Pe cine-au examinat?

— Pe ducesă, răspunse Araine. Pe ultima mea noră. Vreau să ştiu dacă fata e stearpă sau dacă fiului meu îi lipseşte sămânţa.

— La a doua întrebare n-o să pot răspunde examinând-o pe ducesă, zise Leesha.

Araine pufni.

— Dac-ai fi pretins că poţi, te-aş fi zburat afară cu-n picior în fundul tău obraznic. Dar toate la timpul lor. Hai să vezi fata.

— Fireşte. Ar trebui să aflu ceva despre Înălţimea Sa înainte de asta?

— E rezistentă ca un cal de luptă, cu trup robust şi şolduri late, de femeie bună de prăsilă, răspunse Araine. Nu e cea mai ascuţită suliţă din panoplie, dar nici nu se-aşteaptă nimeni la aşa ceva din partea unei doamne din elita Angiersului. Fraţii ei sunt destul de inteligenţi, aşadar putem spune că e prost educată, nu proastă din naştere. După ultimul divorţ al lui Rhinebeck, am ales-o eu însămi dintre tinerele de familie bună,

dătătoare de speranță. Lady Melny e mezina unei familii cu doisprezece copii, dintre care o treime sunt băieți. Are trei surori, și toate au acum copiii lor; câte doi băieți pentru fiecare fată. Dacă poate cineva să-i dea un moștenitor Tronului de Iederă, atunci ea e aceea. Bineînțeles că pe fiul meu nu l-a interesat decât mărimea țâțelor ei, dar lăptăria lui Melny e destul de mare ca să sugă până și-un bebeluș enorm, ca Rhiney.

— De când sunt cununați? întrebă Leesha, ignorând ultimul comentariu.

— De mai bine de-un an. Culegătoarea de Ierburi Regală îi face ceai de rodnicie și eu îl pun pe Janson să-nchidă casele de plăceri în zilele în care poate ea rămâne grea, dar tot își înroșește tampoanele în fiecare lună.

Araine o conduse pe Leesha printr-un labirint de coridoare și scări rezervate numai familiei regale. Întâlniră o mulțime de servitoare, dar niciun bărbat. În cele din urmă, ajunseră într-un dormitor plin cu perne de catifea și mătăsuri krasiane. Ducesa stătea în fața imensei ferestre cu vitralii a încăperii, plimbându-și privirea pe deasupra orașului. Purta o rochie amplă, din mătase verde și galbenă, cu decolteu adânc și foarte strâmtă în talie. Cu părul strâns în spatele unei diademe presărate cu pietre prețioase și cu fața superb machiată, părea pregătită să se supună oricând ar fi chemat-o ducele în camerele sale. N-avea mai mult de șaisprezece veri.

— Melny, iat-o pe Maestra Leesha din Văiuga Tăietorului de Lemne, făcu Araine prezentările.

— Din Văiuga Izbăvitorului, o corectă Leesha.

Araine o privi uluită, dar cu îngăduință.

— Maestra Leesha e expertă în tot ce ține de fertilitate, continuă ducesa-mamă, și o să te examineze azi. Scoate-ți rochia.

Fata dădu din cap și-și duse fără nicio ezitare mâinile la spate, să-și dezlege corsetul. Era clar cine le conducea pe femeile din palatul ducelui. Cameristele se repeziră s-o ajute și rochia ajunsese în curând alături de pat, împăturită.

— Examineaz-o oricum crezi de cuviință, murmură Araine, prea încet ca s-o mai audă și altcineva, în timp ce cameristele își vedeau de treabă. A fost deja pipăită și împunsă mai mult decât o târâtură de doi klați de la un han.

Leesha clătină din cap, plină de milă pentru sărmana fată, dar deschise punga cu ierburi pe măsuța de toaletă a ducesei, pe care-o umplu cu sticluțe și tampoane. Sperase că o să i se ivească un asemenea prilej și pregătise toate chimicalele necesare.

Tânăra ducesă se lăsă examinată rămânând tot timpul supusă și tăcută, dar, când îi ascultă inima, Leesha i-o auzi zvâcnind nebunește. Fata era probabil îngrozită, înspăimântată de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla dacă, aidoma celor de dinaintea ei, nu izbutea să dea naștere unui moștenitor. Leesha se întrebă dacă măcar înainte de cununie i se dăduse de ales sau, așa cum se obișnuia în Thesa, părinții aranjaseră totul, fără să se sinchisească de dorințele ei.

Leesha îi luă câțiva stropi de urină și îmbibă tampoane în fluidele ei vaginale, amestecă totul cu substanțe chimice și așteptă să reacționeze. Îi pipăi uterul și strecură chiar și un deget ca să-i cerceteze colul. În cele din urmă îi zâmbi.

— Totul pare în ordine, Înălțimea Ta. Îți mulțumesc pentru docilitate. Acum te poți îmbrăca.

— Mulțumesc, maestră, răspunse ducesa. Sper c-o să poți afla ce nu merge bine la mine.

— Sunt de părere că totul „merge bine”, draga mea, dar, dacă totuși ceva trebuie corectat, fii sigură că se va face.

Ducesa schiță un zâmbet firav și dădu din cap. Probabil că auzise același lucru de la o duzină de alte Culegătoare de Ierburi. N-avea de ce să creadă că Leesha era altfel decât ele.

Tânăra se-ntoarse la fereastră, în timp ce Leesha se apropie de măsuța de toaletă, să vadă rezultatele reacțiilor. Ducesa-mama i se alătură.

— Nu e nimic în neregulă cu fata asta, zise Leesha. Ar putea să nască o întreagă armată.

Araine îi întinse o plasă mică, plină cu ierburi uscate.

— Amestecul pregătit de Culegătoarea de Ierburi Regală pentru ceaiul ei de rodnicie.

Leesha mirosi pachetul.

— Cel care se întrebuințează de obicei. Cu siguranță nu-i face rău, dar aș putea pregăti unul mult mai puternic... deși n-ar ajuta la nimic.

— Crezi că problema e fiul meu, zise Araine.

Leesha ridică din umeri.

— Următorul pas logic ar fi să-l examinez pe el, Înălțimea Ta.

Araine pufni.

— Dobitocul încăpățânat abia dacă lasă o Culegătoare de Ierburi să i se uite în gât când răcește și tușește de zici că-și scuipă plămânii. Puține șanse să te lase să te uiți la bărbăția lui… dacă nu cumva, adăugă, studiind-o pe Leesha din cap până-n picioare și zâmbind strâmb, vrei să-l examinezi și să iei din sământa lui în stilul vechi de când lumea.

Leesha se încruntă și Araine râse.

— Mi-am închipuit că n-o să vrei! chicoti. O s-o punem pe fată s-o facă. La ce altceva e bună o ducesă tânără?

•

Ministrul Janson rămase pe loc după plecarea ducesei-mame împreună cu Leesha și cu Wonda. Scoase ca prin farmec o cutie subțire, din lemn de stejar, perfect lăcuită, și i-o întinse lui Rojer.

— Am găsit asta în camerele lui Arrick după ce-a fost izgonit, spuse. Am trimis un mesaj la Ghilda Saltimbancilor, ca să-l anunț că i-am păstrat-o, dar maestrul tău nu s-a ostenit să vină după ea. Mărturisesc că faptul m-a nedumerit; Arrick n-a lăsat în urmă decât fulgii din saltea, a plecat cu tot restul, chiar și cu vreo două lucruri care nu-i aparțineau întrutotul, dar asta a rămas pe masă, la vedere.

Rojer luă cutia și o deschise. Înăuntru, pe o bucată de catifea verde, se afla un medalion de aur, atârnat de un lanț greu, împletit. Pe medalion se conturau, în relief, două sulițe încrucișate sub un scut cu blazonul lui Rhinebeck; o coroană din frunze plutind deasupra unui tron îmbrăcat în iederă.

Rojer își amintea lecțiile de heraldică învățate de la Arrick destul de bine ca să recunoască imediat medalionul: Medalia Regală Angiersiană pentru Bravură. Cea mai înaltă onoare pe care-o acorda ducele. Se holbă la ea, uluit. Ce făcuse Arrick ca s-o merite și de ce renunțase la ea? Dincolo de valoarea simbolică, medalia în sine reprezenta o avere. În Angiersul unde metalele erau o raritate, numai lanțul împletit făcea un munte de klați, iar aurul…

— Înălțimea Sa i-a acordat medalia lui Arrick pentru curajul lui din noaptea căderii Podului Peste Fluviu, continuă Janson, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Ar fi fost de-ajuns și că s-a salvat și s-a întors să-i dea de veste ducelui, dar a mai și înfruntat miezingii

ca să te scape pe tine, un băiețel de numai trei veri, care nu putea să fugă sau să se-ascundă singur…

Clătină din cap.

Rojer avu senzația că ministrul îl pălmuise.

— Nu-mi pot imagina de ce-a dat-o uitării, spuse cu voce seacă, înghițindu-și nodul din gât. Îți mulțumesc că ai păstrat-o la loc sigur.

Închise cutia și și-o strecură în sacul multicolor pe care-l purta agățat de umeri.

— Bun, zise Janson, după ce înțelese că saltimbancul nu mai avea nimic altceva de spus. Se uită la Omul Glifat. Dacă sunteți gata cu toții, domnule Flinn, Înălțimea Sa vă va primi acum solia.

— Dar Leesha…, începu Rojer.

Ministrul strânse din buze.

— Înălțimea Sa nu primește femei în sala tronului, explică el. Vă asigur că Maestra Leesha e pe mâini bune alături de ducesa-mamă și de doamnele ei de companie. O să-i puteți povesti cum a decurs audiența după ce ducele va considera că s-a încheiat.

Glifatul se încruntă și se uită în ochii ministrului. Bărbatul mărunțel păru să-mpietrească sub privirea lui dură, dar nu-și retractă spusele. Ochii i se îndreptară către străjerii de la ușă.

— Bine, acceptă în cele din urmă Omul Glifat. Te rog să ne fii călăuză.

Janson își ascunse un oftat de ușurare și se înclină.

— Pe aici, vă rog.

•

Ducele Rhinebeck era înalt pentru un angiersian, dar mai scund decât majoritatea bărbaților din Văiuga Izbăvitorului. Avea cincizeci și cinci de ani și era îndesat, cu mușchii din tinerețe preschimbați în grăsime. Verde ca smaraldul, haina lui pătată de grăsime era, ca și pantalonii maro, dintr-o mătase krasiană foarte rară. Peste părul castaniu uleiat, împestrițat cu fire cărunte, purta coroana de lemn lăcuit a Angiersului, dar avea degetele și gâtul împodobite cu inele și colane din aur milnez.

În dreapta ducelui, pe un postament mai scund, stătea fratele său, prințul moștenitor Mickael. Aproape la fel de bătrân ca ducele, dar ceva mai robust, purta haine la fel de scumpe, dar părul îi era prins sub o diademă de aur. În stânga ducelui stătea

Păstorul Pether, fratele său mijlociu. Păstorul era și mai gras decât Rhinebeck, în ciuda austerității sugerate de roba lui simplă, cafenie, și de capul ras. Spre deosebire de materialul aspru purtat de cei mai mulți Veghetori, roba lui era din lână fină, strânsă pe trup cu o centură din mătase galbenă.

Prințul Thamos stătea în picioare, lângă estradă, purtându-și platoșa cu glife lăcuite și jambierele. Își ținea sulița pregătită de luptă, ca și Soldații de Lemn de la ușă, deși Rojer și ceilalți fuseseră căutați de arme ascunse și dezarmați înainte de a intra în sala tronului. Însă, chiar și așa, alături de Gared și de Omul Glifat, Rojer se simțea în siguranță, ca și cum s-ar fi aflat în Văiuga Izbăvitorului, sub razele soarelui strălucitor.

— Înălțimea Sa, Ducele Rhinebeck al III-lea, anunță Janson, Păzitor al Fortăreței Pădurilor, Purtător al Coroanei de Lemn și Stăpân al întregului Angiers.

Rojer se lăsă într-un genunchi și Gared îi urmă exemplul, însă Glifatul se mulțumi să se încline.

— Îngenunchează în fața ducelui tău! mârâi Thamos, îndreptând sulița spre el.

Glifatul clătină din cap.

— Nu e o lipsă de respect, Alteță, fiindcă eu nu sunt angersian.

— Ce prostie mai e și asta? se enervă prințul Mickael. Ești Flinn Cutter din Văiuga Tăietorului de Lemne, născut și crescut în Angiers. Sau vrei să spui că Văiuga nu mai consideră că face parte din ducat?

Thamos strânse mai tare sulița, îndreptând-o spre ei, și Rojer înghiți în sec, cu greutate, sperând că Omul Glifat știa ce făcea.

Acesta nu păru să observe amenințarea. Clătină iarăși din cap.

— Nu vreau să spun nimic de genul ăsta, Alteță. Flinn Cutter n-a fost decât un nume rostit la poartă, ca să nu pierdem timpul. Îmi cer scuze pentru această înșelătorie.

Se înclină iarăși.

Janson, care se retrăsese la un mic birou de lângă postamentul tronului, scria cu frenezie.

— Ai accent milnez, spuse Păstorul Pether. Te numeri cumva printre supușii lui Euchor?

— Am petrecut ceva vreme în Miln, dar nu sunt nici milnez.

— Atunci, spune-ne numele tău și pe al orașului tău, îi ceru Thamos.

— Numele meu îmi aparține, răspunse Glifatul, și nu spun despre niciun oraș că-mi e casă.

— Cum îndrăznești? bolborosi Thamos, îndreptându-se spre el cu sulița.

Omul Glifat îl privi uimit, cum se uită un bărbat la un băiețel care-și încleștează pumnii. Rojer își ținu răsuflarea.

— Ajunge! se răsti Rhinebeck. Thamos, potolește-te!

Prințul se încruntă, dar se supuse, întorcându-se către postamentul tronului, de unde se uită amenințător la Omul Glifat.

— Deocamdată-ți poți păstra secretele pentru tine, continuă ducele, ridicând o mână, în semn că nu voia să mai audă alte întrebări.

Prințul Mickael se uită urât la fratele său, dar nu deschise gura.

— De tine-mi aduc aminte, îi spuse Rhinebeck saltimbancului, părând să spere că astfel putea alunga tensiunea din încăpere. Rojer Inn, ștrengarul lui Arrick Viers Dulce, care-mi lua casa de plăceri drept creșă. Chicoti. Maestrului tău i se spunea Viers Dulce pentru că vocea lui picura dulceață între picioarele femeilor. Ucenicul și-a egalat maestrul?

— Muzica mea nu farmecă decât miezingi, Înălțimea Ta, răspunse Rojer, cu o plecăciune, punându-și un zâmbet pe față și ascunzându-și furia în spatele măștii de saltimbanc.

Rhinebeck râse, plesnindu-se peste genunchi.

— De parcă un miezing ar putea fi dus de nas, ca o târfoștină fără minte! Ai umorul lui Arrick, recunosc!

Janson își drese glasul.

— Eh? întrebă Rhinebeck, întorcându-se spre el.

— Mesagerii care-au trecut prin Văiugă spun că domnul Inn poate într-adevăr să vrăjească demonii cu muzica lui, Înălțimea Ta.

Ducele făcu ochii mari.

— Pe cuvântul tău de onoare?

Janson dădu din cap.

Rhinebeck tuși ca să-și ascundă surprinderea, apoi se-ntoarse din nou către cei trei, uitându-se la Gared.

— Ești căpitanul Gared, comandantul tăietorilor de lemne?

— Ăă, doar Gared, ’Nălțimea Ta, îngăimă uriașul. Îi conduc pe tăietorii de lemne, dar nu sunt căpitan. Doar priceput la mânuirea securii.

— Nu te vinde ieftin, băiatule, zise Rhinebeck. Nimeni nu laudă un om care nu se laudă singur. Dacă jumătate din ce-am auzit despre tine e adevărat, s-ar putea să te ridic eu însumi la rangul ăsta.

Gared deschise gura să răspundă, dar era clar că n-avea idee care era răspunsul potrivit, așa că se mulțumi să se-ncline atât de adânc încât Rojer se temu să avea să dea cu bărbia în dușumea.

•

Leesha sorbi din ceai, uitându-se peste marginea ceștii la ducesa-mamă, care o urmărea, la rândul ei, tot în tăcere, cu o imparțialitate similară. Servitoarele așezaseră pe masa dintre ele un serviciu de ceai din argint bine lustruit, alături de un morman de prăjiturele și de sandviciuri minuscule, apoi se făcuseră nevăzute. Lângă platou stătea un clopoțel de argint, ca să poată fi chemate înapoi dacă era nevoie.

Wonda stătea țeapănă, parcă dorindu-și să fie tot atât de invizibilă pentru ducesa-mamă cum era pentru miezingi când purta Mantia Nevăzutului. Se uita cu jind la platoul cu sandviciuri, dar nu lua niciunul, gândindu-se cu groază că astfel ar fi atras atenția.

Ducesa-mamă se-ntoarse spre ea.

— Fetițo, dacă tot te-mbraci ca un bărbat și porți suliță, nu te mai purta ca o tânără abia ieșită în lume când i se face curte pentru prima oară. Mănâncă. Sandviciurile n-au fost aduse aici ca să ne uităm la ele.

— Îmi cer iertare, ’Nălțimea Ta, spuse Wonda, înclinându-se cu stângăcie.

Își umplu pumnul cu sandviciurile cât degetul, fără să dea vreo atenție șervetului și farfuriei. Araine își dădu ochii peste cap, dar păru mai degrabă amuzată decât scârbită.

Pe urmă se întoarse spre Leesha.

— Cât despre tine, îți văd întrebările pe față, așa că ai putea să mi le pui. Nu-ntineresc cât aștept.

— Nu sunt decât… surprinsă, spuse Leesha. Înălțimea Ta nu e așa cum mă așteptam.

Araine râse.

— Nu sunt așa cum o credeai pe baba prăpădită care-a apărut în fața bărbaților? Ziditorule, fetițo, Bruna spunea că ești iute la minte, dar, dacă n-ai putut să vezi dincolo de asta, eu îi pun spusele la îndoială.

— O asigur pe Înălțimea Ta că nu mă mai las păcălită a doua oară, dar mărturisesc că nu înțeleg de ce e nevoie de această prefăcătorie. Bruna n-a pretins niciodată că…

— Că nu se poate ține pe picioare? întrebă Araine cu un zâmbet, alegând din tavă un sandvici delicat pe care-l înmuie ușor în ceai, pentru a-l mânca apoi din două înghițituri rapide.

Wonda încercă s-o imite, dar lăsă sandviciul în ceai prea mult și jumătate se rupse și căzu în ceașcă. Araine pufni când fata se grăbi să-nghită bucata cu tot cu ceai, dintr-o sorbitură grăbită.

— Întocmai, Înălțimea Ta, spuse Leesha.

Ducesa-mamă o privi de sus, cu același aer reprobator cu care o mai făcuse. Leesha își aduse aminte de privirea lui Janson și se întrebă dacă de la ea învățase prim-ministrul să se uite astfel.

— E nevoie, răspunse ea, pentru că bărbații sunt ca lemnul tare în preajma unei femei deștepte, dar lângă o toantă sunt moi ca o cârpă. Peste câteva zeci de ani o să-nțelegi foarte bine ce vreau să spun.

— O să-mi aduc aminte de asta în timpul audienței la Înălțimea Sa, spuse Leesha.

Araine pufni.

— Dansează după muzică, fetițo. Asta *e* audiența. Ce se petrece-n sala tronului e doar de ochii lumii. Indiferent ce-ar crede ei, fiii mei nu conduc orașul ăsta mai mult decât conduce Smitt Văiuga.

Leesha avu senzația că-i rămăsese prăjitura-n gât și nu lipsi mult ca să-și verse ceaiul. Se uită la Araine șocată.

— Ai greșit totuși venind fără el, adăugă ducesa-mamă, pocnind din limbă. Bruna detesta politica, dar ar fi putut totuși să te-nvețe câteva lucruri elementare. Ea le știa destul de bine. Băieții mei s-au luat după tatăl lor și găsesc că femeile nu sunt de folos la curte decât dacă pun mâncarea pe masă sau îngenunchează sub ea. Li s-a părut firesc să creadă că acest domn Flinn al tău – dacă se numește într-adevăr așa – conduce acum dansul și, în ochii lor, chiar și gorila de Gared sau ștrengarul lui Arrick se bucură de mai mult respect decât tine.

— Omul Glifat nu vorbește în numele Văiugii, zise Leesha. Și nici ceilalți.

— Mă crezi chioară, fetițo? Mi-am dat seama de asta dintr-o singură privire. Dar n-are nicio importanță. Toate hotărârile sunt deja luate.

— Cum adică? întrebă Leesha, nedumerită.

— Azi-noapte, după ce i-am citit raportul, i-am dat lui Janson instrucțiuni pe care le urmează chiar acum, o lămuri Araine. Atâta vreme cât niciunul dintre păunii ăia care se umflă țanțoși în pene în sala tronului nu sare cu adevărat la bătaie, iată care va fi rezultatul „audienței”: O să vă-ntoarceți în Văiugă și-o s-așteptați un grup alcătuit din cei mai buni Glifari ai mei, care vor învăța glifele voastre de luptă. Vreau ca, până la venirea iernii, fiecare Glifar de doi klați din Angiers să fie în stare să graveze arme, până când fiecare vânător cu cap de lemn care e-n stare să tragă cu arcul va avea o tolbă cu săgeți glifate, iar sulițele glifate se vor putea cumpăra pe nimica toată de la toate tarabele de pe străzi. Thamos și Soldații de Lemn îi vor însoți pe Glifari, continuă Araine, atât ca să-i apere, cât și ca să-i învețe tăietorii voștri de lemne cum să lupte cu demonii.

Leesha dădu din cap.

— Firește, Înălțimea Ta.

Ducesa-mamă se lăsă întreruptă cu un zâmbet răbdător și Leesha înțelese că, pentru ea, ceea ce spusese era o înșiruire de porunci regale, nu de subiecte supuse negocierii.

— Prietenul tău glifat le dă dureri de cap Veghetorilor Ziditorului, adăugă Araine. Pentru o jumătate dintre ei e cu adevărat Izbăvitorul, iar pentru cealaltă e mai rău decât mama tuturor demonilor. Niciuna dintre cele două părți nu pare să aibă încredere în tânărul vostru Veghetor Jona, deși el pare să încline către prima. Toți vor să-i pună întrebări. Am avut un schimb de scrisori cu sfătuitorii mei din Consiliul Veghetorilor și am căzut de acord să trimitem un înlocuitor, pe Veghetorul Hayes, ca să se ocupe de credincioșii din Văiugă în timp ce Jona va fi chemat aici, să i se înfățișeze Consiliului. Hayes e un om bun, n-a fost înnebunit de fanatism și nu e prost. Va evalua credințele văiugenilor în privința Omului Glifat, în vreme ce Consiliul le va evalua pe cele ale lui Jona.

Leesha își drese glasul.

— Îmi cer iertare, Înălțimea Ta, dar Văiuga nu e un oraș cu zeci de Veghetori. Oamenii se lasă călăuziți de Jona pentru că le-a câștigat încrederea de-a lungul multor ani. Nu vor urma pur și simplu orice bărbat în robă cafenie și vor fi nemulțumiți dacă-l veți târî pe Jona în fața unei inchiziții.

— Dacă Jona îi e loial ordinului său, o să vină de bunăvoie și-o să spulbere toate îndoielile, zise Araine. Dacă nu... ei, și eu vreau să știu cui îi e loial, în aceeași măsură în care vrea s-o știe Consiliul.

— Și dacă, în final, concluzia Consiliului n-o să-i fie favorabilă?

— De când n-au mai ars Veghetorii un eretic a trecut ceva vreme, dar cred că n-au pierdut rețeta.

— Atunci, Veghetorul Jona nu va veni aici, spuse Leesha, punându-și ceașca de ceai jos și uitându-se în ochii ducesei-mamă, decât dacă Înălțimea Ta vrea să pună la încercare Soldații de Lemn în lupta cu niște oameni care taie copaci ziua și ciopârțesc demoni noaptea.

Araine înălță din sprâncene și nările i se umflară. Dar masca senină i se reașternu pe chip o clipă mai târziu, cu atâta repeziciune încât Leesha se întrebă dacă străfulgerarea de furie nu fusese cumva rodul imaginației ei. Araine se întoarse spre Wonda.

— Așa e, fetițo? întrebă ea. Dacă Soldații de Lemn ar veni să vă ia Veghetorul, ai pune mâna pe arme ca să lupți împotriva ducelui tău?

— Eu lupt împotriva oricui îmi spune Leesha să lupt, răspunse Wonda Cutter și se ridică, dreaptă, arătându-și întreaga înălțime pentru prima oară de când dăduse ochii cu ducesa-mamă.

La numai cincisprezece veri, era mai înaltă decât majoritatea oamenilor din Văiuga Izbăvitorului, cunoscuți drept cei mai înalți din ducat. O domina pe bătrâna mărunțică, ce părea totuși mai degrabă amuzată decât intimidată. Și care dădu din cap, ca și cum i-ar fi cerut fetei să-și reia postura de mai înainte, apoi se uită la Leesha, bătând cu unghia în ceașca ei delicată.

— Bine, spuse, într-un târziu. Voi garanta eu însămi că Veghetorul Jona se va afla în siguranță și se va întoarce în Văiugă, deși s-ar putea să vină fără roba cafenie.

— Mulțumesc, Înălțimea Ta, spuse Leesha, înclinându-și fruntea în semn că era de acord cu cealaltă femeie.

Araine zâmbi și-și ridică apoi ceașca.

— La urma urmelor, s-ar putea să fii moștenitoarea lui Bruna.

Leesha zâmbi la rândul ei și băură împreună.

— Omul Glifat, zise Araine câteva clipe mai târziu, va pleca singur la Miln, să-i spună lui Euchor povestea lui despre krasiani și să-i ceară să ne-ajute.

— De ce el și nu heraldul vostru? întrebă Leesha.

Ducesa-mamă pufni.

— Nepotul lui Janson, filfizonul ăla? Euchor l-ar mânca de viu. Dacă n-ai auzit, Euchor și fiul meu se disprețuiesc reciproc.

Leesha se uită la ea, dar bătrâna își flutură degetele, parcă alungându-i privirea.

— Nu-ncerca să te-amesteci în povestea asta, fetițo. Neînțelegerile dintre Tronul de Iederă și cel de Metal au început cu mult înainte de a-și așeza actualii ocupanți pe ele fundurile prea mari, și vor continua încă mult timp după ce ei nu vor mai fi. Așa știu bărbații să se uite urât la rivalii lor.

— Dar asta nu explică de ce trebuie să meargă Omul Glifat și nu un mesager regal. O asigur pe Înălțimea Ta că, presupunând că acceptă – s-ar putea să descoperi că să-l conduci e mai greu decât crezi – o să urmărească propriile planuri, nu pe ale Înălțimii Tale.

— Bineînțeles, încuviință Araine, și exact din motivul ăsta vreau să-l știu cât mai departe cu putință de orașul meu. Indiferent dac-o face intenționat sau nu, prezența lui incită oamenii, îi transformă în fanatici, și o țară de nebuni e greu de condus. Să plece să stârnească agitație în Miln; Euchor ar putea fi de acord cu tot ce vrem noi, numai ca să scape de el.

— Și ce vrem „noi” de fapt? întrebă Leesha.

Araine se uită la ea, și Culegătoarea de Ierburi nu-și dădu seama dacă îndrăzneala ei o amuza sau o enerva.

— O alianță împotriva krasianilor, firește, răspunse ducesa-mamă într-un târziu. Una e să te ciorovăiești pentru câteva căruțe cu lemne și cu minereuri și cu totul alta când câinii de la stână continuă să se muște între ei în timp ce dau târcoale lupii.

Leesha se uită la bătrână vrând s-o contrazică, dar descoperi că era de aceeași părere. O parte din ea se simțea în siguranță când îl știa pe Arlen aproape și nu-și dorea ca el să plece din Văiugă. Însă mai era și o altă parte, în creștere, care găsea prezența lui... înăbușitoare. Exact așa cum se temuse, și văiugenii și refugiații așteptau să-i salveze el în loc să se salveze

singuri, și oare ea nu făcuse același lucru? Poate era mai bine pentru toată lumea dacă el pleca pentru scurt timp.

După ce momentul potrivit pentru răspunsul lui Leesha trecuse fără să se fi rostit vreun cuvânt, Araine dădu din cap și se-ntoarse la ceai.

— Încă nu m-am hotărât ce să fac cu băiatul lui Arrick. Așa-numita magie a scripcii lui se cere studiată îndeaproape, dar încă n-am niciun plan în privința asta.

— Nu e magie, spuse Leesha. Cel puțin nu așa cum ne e cunoscută nouă. Pur și simplu… încântă miezingii, la fel cum binedispune un saltimbanc mulțimea. E o însușire utilă, dar durează numai câtă vreme cântă fără-ntrerupere și n-a izbutit să-i învețe șmecheria și pe alții.

— Ar putea fi un herald bun, cugetă Araine. Mai bun decât nepotul filfizon al lui Janson, în orice caz, deși asta nu-nseamnă mare lucru.

— Aș prefera să rămână cu mine, Înălțimea Ta, spuse Leesha.

— Oho! Chiar așa? întrebă ducesa-mamă, amuzată. Se întinse peste masă și o ciupi de obraz. Îmi placi, fetițo. Nu ți-e frică să spui ce gândești. Se lăsă pe spătarul scaunului, o privi pe Leesha o clipă, apoi ridică din umeri. Mă simt generoasă, spuse, umplând din nou ceștile cu ceai. Păstrează-l. Acum să trecem la povestea cu „Izbăvitorul”.

— Omul Glifat nu pretinde că e Izbăvitorul, Înălțimea Ta, zise Leesha. Pufni. Pe timp de noapte, ar fi în stare să descăpățâneze pe oricine ar sugera așa ceva.

— Indiferent ce-ar pretinde el, oamenii asta îl cred, după cum o dovedește schimbarea subită a numelui cătunului tău… fără îngăduința casei regale, aș putea adăuga.

Leesha ridică din umeri.

— Hotărârea a fost a consiliului satului, eu n-am avut nicio legătură.

— Dar nu te-ai opus, remarcă Araine.

Leesha ridică din umeri încă o dată.

— *Tu* crezi că e așa? întrebă bătrâna, privind-o în ochi. Este Izbăvitorul, reîntors?

Leesha o privi îndelung.

— Nu, răspunse, în cele din urmă.

Wonda icni zgomotos, și ea se încruntă.

— Garda ta de corp pare să fie de altă părere, zise Araine.

— Eu n-am căderea să le spun oamenilor ce să creadă și ce nu, răspunse Leesha.

Araine dădu din cap.

— Așa cum n-o are nici consiliul satului. Casa regală condamnă schimbarea numelui și Janson a scris deja înștiințarea oficială. Dacă e înțelept, consiliul o să-i refacă însemnele.

— O să le dau de știre membrilor, Înălțimea Ta, făgădui Leesha.

Ochii ducesei-mamă se îngustară la auzul răspunsului vag, dar nu mai spuse nimic.

— Și refugiații? întrebă Culegătoarea de Ierburi.

— Ce e cu ei?

— Îi primiți aici?

Ducesa-mamă pufni.

— Unde să le găsim loc? Cu ce să-i hrănim? Folosește-ți capul, fetițo. *Angiersul* îi primește, dar *fortul* nu poate găzdui atâția oameni. Mai bine să se reverse în sate ca al vostru. Glifarii și oștenii pe care-i trimit la voi vor arăta că ducele își sprijină vecinii în vremuri grele și vom da uitării lemnul pe care Văiuga n-a izbutit să ni-l trimită.

Leesha strânse din buze.

— Numai atât nu e suficient, Înălțimea Ta. Unii n-au decât o singură pătură pentru trei oameni și copiii umblă în zdrențe. Dacă nu aveți hrană în plus, trimiteți-ne haine. Sau lână de la Valea Ciobanului, ca să ni le facem singuri. La vremea asta le tund, nu-i așa?

Araine căzu o clipă pe gânduri.

— O să pun să vi se trimită câteva căruțe cu lână nedărăcită și o sută de oi.

— Două sute, dintre care cel puțin jumătate bune de prăsilă, și o sută de vaci cu lapte.

Araine se încruntă, dar dădu din cap.

— S-a făcut.

— Și semințe de la Buturuga Fermierului și de la Capătul Pădurii, adăugă Leesha. E vremea însămânțărilor și avem destui oameni ca să defrișăm teren și să muncim pentru o recoltă bogată, dacă primim destule semințe.

— Asta e în interesul tuturor, încuviință Araine. Veți primi toată sămânța de care ne putem lipsi.

— De unde știe Înălțimea Ta că bărbații vor ajunge la aceeași înțelegere? întrebă Leesha.

Bătrâna chicoti.

— Fiii mei nu-s în stare nici să se-ncalțe dacă nu-i ajută Janson, iar el nu mi se supune decât mie. Nu numai că vor lua hotărâri ascultând sfaturile lui, dar vor mai fi și convinși până-n ultima clipă a vieții că ideile au fost ale lor.

Leesha încă mai avea îndoieli, dar ducesa-mamă o privi ridicând din umeri.

— O să te convingi singură, când vor ieși bărbații din audiență și-ți vor povesti ce-au „negociat". Între timp, să terminăm ceaiul.

•

— De ce-ați venit în fața Tronului de Iederă? întrebă Rhinebeck.

— Înaintarea krasianilor e o amenințare pentru noi toți, răspunse Omul Glifat. Refugiații ne năpădesc satele, sunt mai mulți decât pot absorbi așezările noastre, și când vor intra krasianii în Lakton…

— Ideea e ridicolă, îl întrerupse prințul Mickael. Și ai putea măcar să-ți arăți fața când îi vorbești ducelui.

— Scuzele mele, Alteță, spuse Glifatul, înclinându-se ușor.

Își lăsă gluga pe spate și, în lumina soarelui revărsată prin ferestre, glifele părură să i se târască pe piele, ca niște vietăți minuscule. Thamos și Janson, care îl mai văzuseră, izbutiră să-și păstreze calmul, dar ceilalți nu reușiră să-și ascundă în totalitate șocul.

— Ziditorule, șopti Pether, desenând o glifă în aerul din fața lui.

— De vreme ce n-ai niciun nume, să presupun că vrei să te numim Lordul Glifă? întrebă Mickael, înlocuind surprinderea care i se citea pe față cu un zâmbet batjocoritor.

Glifatul clătină din cap, schițând un surâs.

— Sunt un om simplu, de la țară, Alteță. N-am niciun strop de sânge nobil.

Mickael pufni.

— Obârșia ta n-are importanță. Nu pot să cred că un om care își spune Izbăvitorul nu se crede la fel de nobil ca și cum i-ar curge prin vene sânge regal. Sau te consideri mai presus de așa ceva?

— Nu sunt Izbăvitorul, Alteță. N-am pretins niciodată asta.

— Judecând după propriile sale rapoarte, Veghetorul tău din Văiuga Tăietorului de Lemne e de altă părere, remarcă Păstorul Pether, fluturând un teanc de hârtii.

— Nu e Veghetorul meu, se încruntă Glifatul. Poate să creadă ce vrea.

— De fapt, nu poate, îl întrerupse Janson. Dacă e reprezentantul Veghetorilor Ziditorului din Angiers, e dator să le fie loial Înălțimii Sale Păstorul și Consiliului Veghetorilor. Dacă predică erezia…

— Bine zis, Janson, încuviință Pether. Va trebui să ne ocupăm de asta.

— Înălțimea Ta, i-ai putea cere Consiliului Veghetorilor să-l cheme pe Jona și să-i pună niște întrebări, sugeră Janson.

— I-auzi, i-auzi, spuse Mickael. Se uită la fratele său. Ar trebui s-o faci cât mai curând, frate.

Pether dădu din cap.

— Fostul mentor al Înălțimii Tale, Veghetorul Hayes, ar fi potrivit să-i țină locul în Văiugă și să-i călăuzească pe refugiați, sugeră din nou Janson. Are experiență, s-a mai ocupat de oameni sărmani și îi e loial Tronului de Iederă. Înălțimea Ta ar putea convinge cumva Consiliul să-l trimită, nu?

— Să-l conving?! exclamă Pether. Janson, sunt Păstorul lor! Dă-le de știre că am spus să-l trimită pe Veghetorul Hayes!

Janson se înclină.

— Cum spune Înălțimea Ta.

— Cât despre tine, zise Pether, întorcându-se iarăși către Omul Glifat, de ce au schimbat sătenii numele cătunului în Văiuga Izbăvitorului, dacă n-ai acolo nicio influență?

— Eu n-am dorit niciodată schimbarea, răspunse Glifatul. Au făcut-o împotriva voinței mele.

Mickael pufni.

— Păstrează povestea asta pentru bețivii din cârciumi. Bineînțeles că ai dorit schimbarea.

— La ce bun, Alteță? întrebă Glifatul. Nu face nimic altceva decât să răspândească o idee pe care eu aș prefera s-o înăbuș din fașă.

— Atunci, firește, n-o să ai nimic împotrivă dacă Înălțimea Sa îi cere consiliului satului, prin decret regal, să revină la vechiul nume, spuse Janson.

Omul Glifat ridică din umeri.

Rhinebeck dădu din cap.

— Fă-o.

— Cum poruncești, Înălțimea Ta, zise prim-ministrul.

— Toate astea nu ne duc nicăieri, se răsti Thamos, bătând cu coada suliței în podea. Se uită la Omul Glifat. Ți-am pus la încercare glifele. Am ucis eu însumi un demon al lemnului cu săgeata aia. Vreau mai multe. Și toate celelalte glife de luptă pe care le ai, plus instruirea oamenilor mei. Ce ceri în schimb?

— Nu contează ce cere, spuse Rhinebeck. Văiugenii sunt supușii mei și n-o să plătesc pentru ceea ce-i datorează oricum Tronului de Iederă.

— Înălțimea Ta, așa cum le-am spus prințului Thamos și Lordului Janson, adevăratul dușman sunt miezingii. N-o să-i refuz armele glifate niciunui om care le cere.

Rhinebeck mormăi și ochii lui Thamos licăriră cu jind.

— Dacă Înălțimea Ta dorește, spuse Janson, mă pot sfătui cu Ghilda lor pentru alegerea unor Glifari care să fie trimiși în Văiugă. Poate însoțiți de niște Soldați de Lemn care să-i apere?

— O să-i conduc eu însumi, frate, se oferi prințul Thamos, întorcându-se spre duce.

Rhinebeck dădu din cap.

— Foarte bine.

— Și cum rămâne cu refugiații din Rizon? întrebă Glifatul. O să-i primiți aici?

— În orașul meu nu e loc pentru alți mii de oameni, zise Rhinebeck. Să se-adăpostească în cătune. Noi le putem oferi… ce le-am oferit deja, Janson?

— Azil regal, răspunse prim-ministrul, și protecția coroanei pentru oricine rostește jurământul de credință față de Angiers.

Rhinebeck dădu din cap.

Omul Glifat se înclină.

— E o dovadă de mare generozitate, Înălțimea Ta, dar oamenii ăștia sunt flămânzi și fără bani, n-au din ce trăi. Nu mă îndoiesc că, prin mila casei regale, li se poate oferi mai mult.

— Bine, încuviință Rhinebeck. Nu sunt un om fără inimă. Janson, de ce ne putem lipsi?

— Ei bine, Înălțimea Ta, începu prim-ministrul, deschizând un registru și răsfoindu-l, putem, firește, renunța la lemnul datorat de Văiugă și care n-a fost trimis…

— Firește, întări Rhinebeck.

— Iar în timpul petrecut în Văiugă, Glifarii regali își pot folosi priceperea ajutând la protejarea refugiaților în timpul nopții, adăugă Janson, ceea ce pot face și Soldații de Lemn.

— Firește, firește, încuviință ducele.

Janson strânse din buze.

— Înălțimea Ta, îngăduie-mi să studiez registrele în amănunt, și voi întocmi o listă cu tot ce ne prisosește.

— Ocupă-te de asta, spuse Rhinebeck.

Janson se înclină iarăși.

— Cum poruncește Înălțimea Ta.

— Și înaintarea krasianilor? întrebă Glifatul.

— În afară de spusele tale, nimic nu dovedește că *vor* înainta, spuse Rhinebeck.

— O vor face, îl asigură Omul Glifat. Le-o cere Evejahul.

— Știi o mulțime de lucruri despre șobolanii deșertului și despre credința lor păgână, comentă Pether. Lordul Janson spune că ai și trăit o vreme printre ei.

Glifatul dădu din cap.

— E adevărat, Înălțimea Ta.

— Atunci, cum putem fi siguri în privința loialității tale? întrebă Pether. Am aflat atât de puține lucruri despre tine încât ai putea fi și-un evejan odrăslit de Miez. Pe noapte, dacă nu ne spui cine și de unde ești, de unde știm că, sub glifele alea, nu ești tu însuți un krasian?

Gared mârâi, dar Glifatul ridică un deget și uriașul tăietor de lemne nu mai scoase niciun sunet.

— Vă garantez că nu e așa, spuse apoi Omul Glifat. Thesa e ținutul căruia îi sunt loial.

Rhinebeck zâmbi.

— Dovedește-o.

Omul Glifat îl privi pieziș, plin de curiozitate.

— Cum s-o dovedesc, Înălțimea Ta?

— Heraldul meu umblă acum prin cătune, răspunse Rhinebeck, și, oricum, nu poate călători atât de repede ca tine. Du-te la Fortul Miln în numele meu și vorbește cu ducele Euchor. Invocă Pactul.

— Pactul, Înălțimea Ta? întrebă nedumerit Glifatul.

Rhinebeck se uită la Janson, care își drese glasul.

— Pactul Orașelor Libere, spuse ministrul. În anul zero, după ce-au fost construite primele ziduri glifate și în ținuturile devastate s-a înstăpânit în sfârșit o oarecare ordine, ducii supraviețuitori din Thesa au semnat un pact de neagresiune, pe care l-au numit Pactul Orașelor Libere. Prin el, au recunoscut moartea regelui din Thesa și sfârșitul dinastiei sale și fiecare a acceptat suveranitatea celorlalți asupra teritoriilor pe care le stăpâneau. Pactul interzice anexarea teritoriilor altora prin forță și promite că toate orașele se vor uni pentru a-i pedepsi pe cei care-l încalcă.

— Krasianii au semnat pactul ăsta? întrebă Glifatul.

Janson clătină din cap.

— Krasia nu făcea parte din Thesa și, drept urmare, nu a fost semnatară a Pactului. Oricum, adăugă ridicând o mână ca să nu fie întrerupt în timp ce-și potrivea ochelarii pe nas și lua un pergament vechi, iată cum sună exact: *Dacă suveranitatea unui ducat sau unul dintre teritoriile sale sunt amenințate de oameni, toți cei care au semnat, precum și toți urmașii lor, au obligația să se unească pentru a ajuta partea amenințată.* Janson lăsă pergamentul jos. Pactul a fost menit să-mpiedice războaiele între oameni, fiindcă, după ravagiile din timpul întoarcerii, am rămas atât de puțini. Dar continuă să ne lege, indiferent dacă a fost sau nu semnat de conducătorul krasianilor.

— Crezi că ducele Euchor îl privește în aceeași lumină? îl întrebă Glifatul pe Janson.

— Ai venit în audiență la ministrul meu sau la mine? întrebă Rhinebeck, cu voce sonoră, atrăgând toate privirile.

Saltimbancul văzu că ducele se înroșise și era la fel de furios ca în ziua în care îl prinsese pe Rojer, băiatul de șapte ani, dormind în patul uneia dintre târfele sale favorite.

Omul Glifat se înclină.

— Scuzele mele, Înălțimea Ta. N-am vrut să fiu lipsit de respect.

Răspunsul păru să-l liniștească întrucâtva, dar ducele vorbi cu asprime.

— Euchor o să-ncerce să găsească o cale de ocolire a Pactului, așa cum miezingii se străduiesc să găsească un gol în glife, dar, fără ajutorul lui, Angiersul nu-și poate permite s-atace oastea krasiană.

— Înălțimea Ta ar încălca ea însăși pactul? întrebă Omul Glifat.

— Pactul spune *să se unească pentru a ajuta*, mârâi Rhinebeck. Ar trebui să intru în luptă cu șobolanii deșertului de unul singur, numai ca Euchor să poată să distrugă pe urmă două armate slăbite și să se declare rege?

Glifatul păstră tăcerea vreme îndelungată.

— De ce eu, Înălțimea Ta?

Rhinebeck pufni.

— Nu fi modest. Toți saltimbancii din Thesa cântă despre tine. Dacă apariția ta o să stârnească în Miln măcar jumătate din agitația pe care-a stârnit-o în Angiers, Euchor o să se vadă obligat să respecte Pactul, mai ales dacă o să-ți îndulcești propunerea cu glifele tale de luptă.

— N-o să le folosesc pentru atingerea unor țeluri politice.

— Sigur că nu, rânji Rhinebeck, dar nu-i nevoie să-i spui asta lui Euchor, nu-i așa?

Rojer se apropie pe nesimțite de Omul Glifat. Era un păpușar dibaci, putea să strige sau să vorbească în șoaptă fără să-și miște buzele și chiar să creeze impresia că sunetele veneau din altă parte.

— Încearcă pur și simplu să scape de tine, își preveni prietenul, fără să fie auzit sau observat de ceilalți.

Dar, dacă el însuși îl auzi, Glifatul nu dădu niciun semn.

— Bine, spuse, o s-o fac. Am nevoie de sigiliul Înălțimii Tale, pentru ca ducele Euchor să știe că mesajul e autentic.

— Vei primi tot ce-ți e necesar, făgădui Rhinebeck.

•

— Înălțimea Ta, spuse doamna de onoare, Lordul Janson m-a trimis să vă dau de știre că audiența acordată de duce reprezentanților Văiugii Tăietorului de Lemne s-a încheiat.

— Mulțumesc, Ema, răspunse Araine, fără să se ostenească să-ntrebe cum merseseră lucrurile. Te rog să-l înștiințezi pe Lordul Janson că ne vom întâlni cu ceilalți în anticameră după ce ne terminăm ceaiul.

Ema făcu o reverență grațioasă și dispăru.

Wonda dădu peste cap ce mai avea în ceașcă și se ridică.

— Nu e nicio grabă, copilă, îi spuse Araine. Bărbaților le prinde bine dacă sunt nevoiți s-aștepte din când în când o femeie. Se deprind să aibă răbdare.

— Da, Înălțimea Ta, spuse Wonda, înclinându-se.

Ducesa-mamă se ridică de pe scaun.

— Vino aici, fetițo, și lasă-mă să mă uit bine la tine, zise ea.

Wonda se apropie și Araine se roti în jurul ei, studiindu-i hainele ponosite și peticite și cicatricele în zigzag de pe fața lipsită de frumusețe și întinzând mâinile ca s-o strângă de umeri și de brațe, ca un măcelar care inspectează vitele.

— Înțeleg de ce preferi să trăiești ca bărbat, spuse ea, când ești clădită ca unul dintre ei. Nu-ți pare rău după o viață în care ai rochii și roșești când ți se face curte?

Leesha se ridică la rândul său, dar ducesa-mamă își înălță un deget către ea fără să se-ntoarcă, și Culegătoarea de Ierburi își ținu gura închisă.

Wonda se mută stânjenită de pe un picior pe altul.

— Nu m-am gândit niciodată la așa ceva.

Araine dădu din cap.

— Cum e când mergi la luptă alături de bărbați, fetițo?

Wonda ridică din umeri.

— Mă simt bine când omor demoni. Mi-au ucis tatăl și o mulțime de prieteni. La început, o parte dintre tăietorii de lemne s-au purtat cu noi, femeile, altfel decât cu bărbații, au încercat să ne țină în spatele lor când veneau demonii, dar omoram la fel de mulți ca ei și, după ce unii au fost atacați fiindcă aveau grija noastră în loc s-o aibă pe-a lor, le-a venit repede mintea la cap.

— Bărbații de-aici s-ar fi purtat cu mult mai rău, spuse Araine. Eu am fost nevoită să renunț la putere după ce mi-a murit bărbatul, deși fiul meu mai mare e un idiot și nici frații lui nu sunt mai buni decât el. Ziditorul nu-i îngăduie unei femei să stea pe Tronul de Iederă. Întotdeauna am invidiat-o puțin pe bătrâna Bruna fiindcă putea să-i domine pe bărbați pe față, dar aici pur și simplu nu se face așa ceva.

Se uită din nou la Wonda.

— Sau, cel puțin, nu încă, admise ea. Înfruntă noaptea cu curaj și pentru mine, fetițo. Fii curajoasă în numele tuturor femeilor din Angiers și nu lăsa niciodată pe nimeni, bărbat sau femeie, să te umilească.

— Așa voi face, ’Nălțimea Ta, răspunse Wonda, în sfârșit cu o plecăciune reușită. Jur pe soare.

Araine mormăi și se lovi de câteva ori cu vârful unui deget în bărbie, apoi pocni din celelalte. Înhață clopoțelul de argint de pe

masă și sună. O clipă mai târziu, intră una dintre doamnele ei de companie.

— Trimite-o imediat pe croitoreasa mea, porunci ducesa-mamă.

Femeia făcu o reverență și se grăbi să iasă, iar peste câteva clipe apăru o altă femeie, însoțită de o tânără cu un carnet legat în piele și cu un condei.

— Fata, spuse Araine, arătând spre Wonda. Ia-i măsurile. Toate.

Croitoreasa regală dădu din cap și scoase mai multe bucăți de sfoară cu noduri, apoi rosti cu glas tare măsurile și ucenica ei le notă în carnet. Wonda stătu în picioare, stângace, cât timp își văzu de treabă femeia, mutându-i brațele și picioarele ca pe ale unei păpuși, și obrajii se împurpurară când simți mâinile străine trecând peste anumite locuri. Pe fața roșie, cicatricele ei albe atrăgeau și mai mult atenția.

După ce termină, croitoreasa se apropie de Araine și de Leesha.

— Grea treabă, Înălțimea Ta! recunoscu. Fata e plată acolo unde o femeie ar trebui să aibă rotunjimi, și lată acolo unde-ar trebui să fie subțire. Poate pe rochie e nevoie de niște volane care să ia ochii, iar un evantai ar ajuta-o să-și ascundă cicatricele…

— Ți se pare că-s idioată? se răsti Araine. Mai degrabă-l îmbrac în rochie pe Thamos decât pe fata asta!

Femeia păli și făcu o reverență adâncă.

— Îmi cer iertare. Ce crede Înălțimea Ta că s-ar potrivi?

— Încă nu știu, răspunse ducesa-mamă. Dar sunt sigură c-o să-mi vină o idee. Acum poți pleca.

Croitoreasa dădu din cap și se grăbi să iasă, urmată de ucenica ei.

Araine se-ntoarse spre Leesha când ea și Wonda se pregăteau de plecare.

— Eu și Bruna am fost prietene foarte bune, draga mea, și amândouă am avut de câștigat. Sper că pot fi și prietena ta.

Leesha dădu din cap.

— Și eu sper același lucru.

18.

MARELE MAESTRU CHOLLS

333 D.Î. PRIMĂVARA

— De ce-ai acceptat să te duci? întrebă Rojer, cu voce scăzută, după ce Janson îi condusese înapoi, în camera de primire, și îi lăsase să le-aștepte singuri pe Leesha și pe Wonda. Rhinebeck încearcă pur și simplu să scape de tine, fiindcă se teme că supușii lui se vor aduna în jurul tău.

— Nici eu nu-mi doresc așa ceva mai mult decât el, răspunse Glifatul. Nu vreau să-nceapă oamenii să se gândească la mine ca la un soi de mântuitor. În plus, vreau să merg în Miln din propriile mele motive și, având asupra mea sigiliul lui Rhinebeck, mă pot strecura fără s-atrag atenția.

— Vrei să le dai glifele de luptă, spuse Rojer.

Glifatul dădu din cap.

— Printre altele.

— Bine, zise saltimbancul. Când plecăm?

Omul Glifat se uită la el.

— Nu „plecăm”, Rojer. La Miln *plec* singur. O să merg foarte repede noaptea, nu vreau să mă-ncetinești. În plus, ai ucenici de instruit.

— La ce bun? zise Rojer. Indiferent ce le-aș face eu miezingilor, nu sunt în stare să-i învăț pe alții cum să facă același lucru.

— Rahat de demon, se răsti Glifatul. Nu vorbi ca și cum ai vrea să renunți. Nu-i instruiești decât de câteva luni. Avem nevoie de astfel de vrăjitori ai scripcii, Rojer. Trebuie să descoperi cum să-i înveți.

Îl prinse de umeri și îl privi în ochi, și, alături de o mistuitoare hotărâre de nezdruncinat, tânărul văzu că el îi inspira lui Arlen încredere.

— Poți s-o faci, insistă acesta, strângându-l de umeri.

Pe urmă se uită în altă parte, dar privirea aceea rămase cu Rojer, care simți că o parte din hotărârea celuilalt trecuse în el. Dacă nu era în stare să-și instruiască singur ucenicii, măcar

cunoștea oameni care-o puteau face. Nu trebuia decât să-și înfrângă frica și să meargă la ei.

Gared se apropie de Omul Glifat și căzu într-un genunchi.

— Lasă-mă să vin cu tine, îl imploră. Nu mă tem să galopez noaptea. N-o să te-ncetinesc.

— Ridică-te, spuse Glifatul, lovindu-l cu piciorul în genunchiul pe de podea.

Uriașul tăietor de lemne se grăbi să se supună, dar nu-și ridică și privirea. Arlen îi puse o mână pe umăr.

— Știu că nu m-ai încetini, Gared, spuse, dar nici tu nu vii cu mine. Plec în Miln singur.

— Dar cineva trebuie să te apere, insistă Gared. Lumea are nevoie de tine.

— Lumea are mai multă nevoie de oameni ca tine decât de unul ca mine, răspunse Glifatul, iar eu n-am nevoie de gardă de corp. Pentru tine m-am gândit la o altă însărcinare.

— Fac orice, făgădui Gared.

— Eu n-am nevoie de gardă de corp, dar Rojer are.

Saltimbancul îi aruncă o privire tăioasă, dar Glifatul o ignoră.

— Așa cum o apără Wonda pe Leesha, vreau să veghezi tu asupra lui Rojer. Magia scripcii lui e unică și de neînlocuit și, dacă știm s-o folosim, poate schimba lucrurile în favoarea noastră.

Gared se înclină adânc și păși în lumina soarelui revărsată printr-o fereastră.

— Jur pe soare. Se uită la Rojer. N-o să-l scap din vedere.

La rândul său, saltimbancul se uită la uriașul și impredictibilul tăietor de lemne cu destul de multă teamă, neștiind dacă trebuia să se simtă liniștit sau îngrozit.

— Măcar la privată să mă lași să merg singur.

Gared râse și-l lovi prietenește peste spate, lăsându-l fără aer în plămâni și aproape azvârlindu-l la podea.

•

— Plec spre Fortul Miln în seara asta, înainte de zăvorârea porții din nord, îi spuse Omul Glifat lui Leesha în trăsura care îi ducea înapoi, la spitalul lui Jizell, după ce îi povestise cum se desfășurase audiența, adică exact așa cum prezisese ducesa-mamă. De fapt, vreau să plec imediat ce-mi încarc toate lucrurile pe Dansatorul Amurgului.

Leesha îi ceruse lui Wonda să nu cumva să-și schimbe expresia feței dacă bărbații confirmau spusele mamei ducelui. Fata se descurca foarte bine, însă ea însăși izbuti cu greu să nu lase un zâmbet să-i înalțe colțurile gurii.

— O?

— Rhinebeck vrea să merg la ducele Euchor din partea lui, să-i cer ajutorul ca să-i scoată împreună pe krasiani din Thesa, o informă Glifatul.

Leesha dădu din cap, prefăcându-se întristată, în timp ce se minuna, în sinea ei, de puterea ducesei-mamă. Dac-ar fi putut face și ea bărbații să i se supună astfel, fără ca nici măcar s-o știe!

Glifatul se uita la ea, așteptând.

— Ce e?

— Nu protestezi împotriva plecării? Părea aproape dezamăgit. Nu insiști să mă-nsoțești?

— Am multe de făcut în Văiugă, răspunse ea pufnind, ferindu-se să-i întâlnească ochii, iar tu le-ai spus tuturor că vrei să duci glifele de luptă în toate orașele și-n toate cătunele. E cel mai bine așa.

El dădu din cap.

— Sunt de aceeași părere.

Făcură restul drumului în tăcere și ajunseră la spital când ucenicele adunau de pe sfori rufele uscate.

— Gared, ajută-le, te rog, pe fete să care coșurile cu lenjerie, zise Leesha, în timp ce trăsura goală se îndepărta.

Tăietorul de lemne dădu din cap și plecă.

— Wonda, spuse apoi Leesha, Omul Glifat o să aibă nevoie de săgeți pe drumul către nord. Adu, te rog, câteva mănunchiuri din cele glifate.

— Da, maestră, răspunse fata, înclinându-se, și se repezi în clădire.

— Cinci minute petrecute la curte, și toată lumea face plecăciuni în fața oricui altcuiva, murmură saltimbancul.

— Rojer, spuse Leesha, vrei s-o rogi pe Maestra Jizell să pună fetele să-mpacheteze hrană, ca s-o ia cu el în coburi?

Tânărul se uită la cei doi și se încruntă.

— Ar fi mai bine să rămân cu voi, pe post de babă însoțitoare.

Leesha îl fulgeră cu o privire atât de aspră încât Rojer se trase înapoi. Și plecă, dar nu înainte de a face, cu sarcasm, o

plecăciune sofisticată. Culegătoarea de Ierburi și Arlen intrară în grajd și el își aduse șaua glifată și apărătoarea de cap a calului.

— O să fii prudent, da? spuse ea.

— N-aș fi supraviețuit până acum dacă n-aș fi fost.

— Așa e, dar nu mă gândeam doar la miezingi. Ducele Euchor are… reputația unui om mai dur decât Rhinebeck.

— Vrei să zici că nu se lasă dus de nas de sfătuitorii lui? întrebă Glifatul. Știu. Am mai avut de-a face cu el.

Leesha clătină din cap.

— Există vreun loc în care n-ai ajuns?

El ridică din umeri.

— Dincolo de munții din est. În pădurea din vest. Dincolo de Deșertul Krasian, pe malul mării. Se uită la ea. Dar o să văd și locurile astea, dac-o să-mi stea în putere.

— Și mie mi-ar plăcea să le văd, cu voia Ziditorului, zise ea.

— Acum nu te mai poate opri nimic să mergi oriunde ai vrea, răspunse el, ridicând o mână tatuată.

Adică mi-ar plăcea să le văd împreună cu tine, ar fi vrut ea să-i explice, dar rămase tăcută. Fiindcă spuseseră cuvintele lui totul. Leesha era Rojerul lui. N-avea rost să mai pretindă altceva.

El întinse mâna.

— Să fii prudentă și tu, Leesha.

Ea îl plesni, îndepărtându-i mâna, și îl îmbrățișă.

— Drum bun.

O oră mai târziu, el ieșise din oraș și galopa spre nord, iar ea, deși cu ochii umezi, simțea că scăpase de o greutate imensă.

•

Reluându-și vechile obiceiuri de la spital, Leesha le predă ucenicelor o lecție și trecu pe la toți pacienții în timp ce Jizell se ocupa de corespondența amânată. O parte din ea se gândea cu lăcomie la cărțile cu glife din sacul pe care îl lăsase în camera de la etaj, dar rezistă ispitei de a se afunda în studiul cunoștințelor dobândite de Arlen, fiindcă știa că, dacă ar fi făcut-o, nu s-ar mai fi putut gândi la nimic altceva. Învățătura devenise pentru ea un drog, așa cum era pentru Gared vibrația magiei în propriul trup în clipa uciderii unui miezing cu securea glifată. Dar se hotărî ca, pentru cel puțin câteva ore, să-și găsească alinare în plăceri simple, ca zdrobirea ierburilor și

îngrijirea pacienților care n-aveau decât un os rupt sau o răceală urâtă.

După ce vizită toți bolnavii și trimise toate ucenicele la culcare, Leesha făcu ceai, își umplu o cană și se îndreptă spre salonul lui Jizell. La acea oră din noapte, încăperea avea să fie pustie, și înăuntru se aflau un cămin cald și o mică masă de scris. Avea și ea corespondență amânată, ținea legătura cu Culegătoare de Ierburi din întregul ducat și unora încă nici măcar nu le dăduse de știre că murise Bruna cu un an în urmă. Pe lângă pisarea ierburilor, păstrarea legăturii cu vechile prietene era un alt lucru de care nu mai avusese timp de când îl întâlniseră ea și Rojer pe Omul Glifat.

Dar, când ajunse în apropierea salonului, auzi zgomot de sticlă spartă. Intră și-l văzu pe Rojer așezat la masa de scris a lui Jizell, cu o carafă de rachiu deschisă în fața lui. Focul șuiera și trosnea cu furie, și pe piatra căminului erau cioburi de sticlă.

— Te străduiești să arzi din temelii clădirea? strigă Leesha, scoțându-și o cârpă din șorț și ștergând alcoolul înainte de a lua foc.

Saltimbancul nu-i dădu atenție, își luă un alt pahar și îl umplu.

— Maestra Jizell n-o să se bucure că i-ai spart paharul, Rojer, spuse Leesha.

El își strecură mâna în sacul pestriț pe care-l căra peste tot. Era vechi, pătat, ponosit, dar continua să-l numească „sacul cu minunății”. Și chiar putea scoate oricând din el ceva care să-i lase cu gura căscată până și pe cei mai sceptici privitori.

Aruncă pe masă un pumn din monedele vechi ale Omul Glifat. Ricoșară zăngănind și jumătate ajunseră pe podea.

— Acum își poate cumpăra alte o sută.

— Rojer, ce te-a apucat? întrebă Leesha. Dacă e din cauză că te-am trimis de lângă noi mai devreme…

El respinse ideea cu o fluturare de mână și sorbi din pahar. Leesha își dădu seama că era deja foarte beat.

— Puțin îmi pasă cum v-ați luat tu și Arlen rămas-bun în grajd.

Ea îl săgetă cu privirea.

— Nu ne-am tras-o, dacă asta vrei să spui.

El ridică din umeri.

— E treaba voastră dac-ați făcut-o.

— Atunci, ce s-a întâmplat? întrebă ea cu blândețe, venind mai aproape.

Rojer se uită la ea câteva clipe, apoi căută din nou în sacul cu minunății, scoase o cutie lunguiață, de lemn, și o deschise, lăsând la vedere un medalion de aur masiv.

— Ministrul Janson mi-a dat-o, spuse el. E Medalia Regală pentru Bravură. Ducele i-a dat-o lui Arrick pentru că m-a salvat în noaptea distrugerii Podului Peste Fluviu. Habar n-am avut.

— Îi simți lipsa, spuse Leesha. E firesc. Ți-a salvat viața.

— În Miez mi-a salvat-o! strigă el, înșfăcând medalionul de lanț și azvârlindu-l în cealaltă parte a încăperii.

Obiectul se izbi de perete cu un zgomot înfundat și căzu pe podea zăngănind.

Leesha îi puse mâinile pe umeri, dar buzele lui se arcuită o clipă și ea se gândi c-ar fi putut s-o lovească.

— Rojer, ce s-a-ntâmplat? îl întrebă ea din nou, cu aceeași blândețe.

El îi îndepărtă mâinile și îi întoarse spatele. Ea se temu că avea să rămână tăcut, însă saltimbancul începu apoi să vorbească.

— Multă vreme am crezut că nu era decât un coșmar. Avea vocea încordată, gata să i se frângă în orice clipă. Dansam, mama și cu mine, în timp ce Arrick cânta la scripcă. Tata și un mesager, Geral, băteau din palme pe ritm. Eram în acea parte a anului în care lumea nu călătorește, așa că-n noaptea aia în han nu mai era nimeni altcineva.

Respiră adânc și înghiți în sec, cu greutate.

— S-a auzit o bufnitură, ca și cum s-ar fi izbit ceva de ușă. Mi-aduc aminte că-n dimineața aia tata avusese o discuție aprinsă cu Maestrul Piter, Glifarul, care spusese, ca și Geral, că n-aveam de ce să ne facem griji. Chicoti cu amărăciune, fornăind. Dar cred c-ar fi trebuit să ne facem, pentru că, în clipa în care ne-am întors toți către zgomot, prin ușă a dat buzna un demon al pietrei.

— O, Rojer! exclamă Leesha, acoperindu-și gura, dar tânărul nu se întoarse spre ea.

— După pietros a urmat o vâlvătaie de demoni ai focului, scurși în jurul picioarelor sale când a făcut praf pragul de sus al ușii și cadrul ei, ca să poată intra. Mama m-a luat în brațe și toată lumea a început să țipe în același timp, dar, din tot ce spuneau, eu nu-mi aduc aminte decât că…

Suspină, și Leesha își înfrânse cu greu imboldul de a se apropia de el.

Rojer își reveni repede.

— Geral i-a aruncat lui Arrick scutul lui glifat și i-a spus să ne ducă pe mine și pe mama la adăpost. Geral și-a luat sulița, iar tata a luat un vătrai de lângă foc și s-au întors să-i țină pe loc pe miezingi.

Saltimbancul amuți și păstră tăcerea vreme îndelungată. Când vorbi din nou, avea vocea distantă, monotonă, fără nicio urmă de emoție.

— Mama a alergat spre el, dar Arrick a împins-o, și-a înșfăcat sacul cu minunății și-a ieșit în fugă din încăpere.

Leesha icni, și el dădu din cap.

— Pe cuvântul meu de onoare. Arrick m-a salvat numai pentru că mama m-a aruncat în pivniță, lângă el, înainte de-a fi ucisă de demoni. Și, chiar și așa, Arrick a vrut să mă părăsească.

Întinse mâna spre sacul cu minunății și-și plimbă degetele pe catifeaua lui ponosită și peste peticele lui de piele crăpată.

— Atunci nu era jerpelit și decolorat. Arrick era omul ducelui și-avea un sac nou, strălucitor, potrivit pentru un herald regal. Asta e adevărata *bravură* a lui Arrick, adăugă Rojer, printre dinții încleștați. Salvarea unui sac cu jucării!

Înșfacă sacul în mâna teafără și-l strânse atât de tare încât i se albiră încheieturile degetelor.

— Un sac de care nu mă despart, de parcă ar fi la fel de important și pentru mine!

Îl scutură în fața lui Leesha, apoi privirea îi zvâcni către focul care duduia în cămin, și ocoli masa de scris, apropiindu-se de el.

— Rojer, nu! strigă Leesha, tăindu-i calea și prinzând sacul în mână.

Saltimbancul îl ținea strâns, așa că nu izbuti să i-l smulgă, dar nici el nu încercă să treacă de ea. Privirile li se întâlniră și Leesha se uită în ochii lui dilatați, de animal încolțit. Îl luă în brațe și el își îngropă fața în pieptul ei și plânse o vreme.

Când i se domoliră hohotele, ea îi dădu drumul, dar el continuă s-o țină strâns. Avea ochii închiși, dar gura i se îndreptă spre a ei. Leesha se grăbi să se retragă și-l prinse când se clătină, amețit de băutură.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, răspunse ea și îl călăuzi înapoi, pe scaunul de la masa de scris, unde tânărul se așeză greoi și-și opri o clipă răsuflarea, ca și cum ar fi vrut să-și potolească stomacul răvășit. Avea fața palidă, transpirată.

— Bea ceaiul meu, spuse Leesha.

Îi luă sacul cu minunății și el nu se împotrivi. Ea îl duse într-un colț întunecos, la mare distanță de foc, apoi luă medalionul de aur al lui Arrick din locul unde căzuse și se întoarse cu el.

— De ce l-a abandonat? întrebă Rojer, cu ochii la medalion. Când ducele ne-a dat afară, Arrick a luat din camerele noastre tot ce nu era prins de podea. Ar fi putut vinde medalionul, alături de toate celelalte lucruri de care ne-am lipsit rând pe rând în anii în care am trăit de pe o zi pe alta. Ar fi luat destui bani ca să ne plătim mâncarea și adăpostul câteva luni. Pe noapte, și-ar fi putut plăti datoriile de la toate cârciumile din oraș, și asta însemna ceva.

— Poate știa că n-o meritase, spuse Leesha. Poate-i era rușine că făcuse ce făcuse.

Rojer dădu din cap.

— Cred că da. Și, dintr-un anumit motiv, e mai rău. Vreau să-l urăsc...

— Dar nu poți s-o faci, fiindcă ți-a fost ca un tată, completă Leesha. Și clătină din cap. Știu cum e.

Leesha răsuci medalionul în mâini și-ți trecu degetele peste partea lui netedă din spate.

— Rojer, cum se numeau părinții tăi?

— Kally și Jessum, răspunse el. De ce?

Leesha puse medalionul pe masă, își băgă mâna într-unul dintre numeroasele buzunare ale șorțului ei și scoase mica trusă de piele în care-și ținea instrumentele de glifat.

— Dacă medalia asta a fost oferită pentru salvarea ta din masacrul de la Podul Peste Fluviu, atunci trebuie să-i onoreze pe toți salvatorii tăi.

Culegătoarea de Ierburi gravă, în metalul moale, KALLY, JESSUM și GERAL, cu litere ce curgeau uniform, unele după altele.

Când termină, numele scânteiară în lumina focului. Rojer le privi cu ochi mari când îi trecu ea lanțul greu peste cap.

— Privește-o fără să te mai gândești la eșecul lui Arrick. Gândește-te la cei al căror sacrificiu n-a ajuns în cântece.

Rojer atinse medalia și lacrimile îi căzură pe aur.

— N-o să mă despart de ea niciodată.

Leesha îi puse o mână pe umăr.

— Cred c-o vei face, dacă vei avea de ales între a păstra metalul și a salva viața cuiva. Tu nu ești Arrick, Rojer. Ești făcut dintr-un material mai solid.

Saltimbancul dădu din cap.

— E timpul s-o dovedesc.

Se ridică de pe scaun, dar se împletici, atât de nesigur pe picioare încât nu reuși să-și țină echilibrul decât proptindu-se brusc cu palma în masă.

— Mâine-dimineață, se corectă el.

•

— Stăpânește-te tot timpul și lasă-mă pe mine să vorbesc, îi spuse Rojer lui Gared când intrată în Casa Ghildei Saltimbancilor. Nu te lăsa păcălit de zâmbetele strălucitoare și de hainele pestrițe. Jumătate din oamenii dinăuntru sunt în stare să-ți scoată punga din buzunar fără să-ți dai seama.

Gared își puse instinctiv mâna peste buzunar.

— Nu te ține de ea, adăugă Rojer. N-o să izbutești decât să le-arăți unde e.

— Ce-ar trebui să fac? întrebă tăietorul de lemne.

— Ține-ți mâinile pe lângă corp și ai grijă să nu se-mpiedice nimeni de tine, îi răspunse Rojer.

El dădu din cap și rămase cât mai aproape de saltimbanc în vreme ce străbătură coridoarele. Uriaș și cu securile lui pline de glife încrucișate pe spate, tăietorul de lemne atrase unele priviri, dar nu prea multe.

În Ghilda Saltimbancilor totul însemna spectacol și cei care se uitau lung se întrebau probabil ce rol juca bărbatul enorm și în ce reprezentație.

În cele din urmă, ajunseră la birourile marelui maestru.

— Rojer Juma-de-Mână vrea să-l vadă pe Marele Maestru al Ghildei Cholls, îi spuse Rojer omului din fața ușii.

Acesta îi aruncă o privire pătrunzătoare. Era Daved, secretarul lui Cholls, pe care tânărul îl mai întâlnise.

— Ce cauți aici după atât timp, ai înnebunit? întrebă în șoaptă, cu voce aspră, aruncând o privire pe coridor ca să vadă dacă se uita cineva la ei. Marele Maestru o să te lase fără ouă!

— Nu și dacă vrea să și le păstreze pe-ale lui, mârâi Gared.

Daved se întoarse spre el, văzu doar două brațe vânjoase încrucișate și trebui să-și lase capul pe spate ca să-l poată privi în ochi.

— Cum dorești, domnul meu, spuse apoi, înghițind în sec, cu greutate. Se ridică de la mica lui masă de scris de pe culoar. O să-i dau de știre marelui maestru că aștepți aici.

Se apropie de ușa de stejar, bătu și, după ce auzi un răspuns înăbușit de lemnul masiv, se făcu nevăzut înăuntru.

— Aici? Acum? strigă o voce din interior și, o clipă mai târziu, din spatele ușii deschise brusc apăru Marele Maestru Cholls.

În loc de hainele pestrițe purtate de aproape toți saltimbancii, era îmbrăcat cu o cămașă fină, din pânză de in, și cu o vestă din stofă de lână, avea barba tunsă îngrijit și părul uleiat, dat pe spate. Semăna mai degrabă cu un nobil de sânge regal decât cu un saltimbanc. Rojer își dădu seama că nu-l văzuse niciodată în vreo reprezentație. Se întrebă dacă era într-adevăr saltimbanc.

Fața lui răvășită de furie îl scoase pe tânăr din reverie.

— Mare curaj ai să vii aici, Juma-de-Mână! După ce ți-am făcut niște afurisite de funeralii și când încă-mi mai datorezi…

Se uită la Daved.

— Cinci mii de klați, completă secretarul, plus sau minus câteva zeci.

— Să ne ocupăm mai întâi de asta, spuse Rojer, scoțând din buzunar o pungă plină cu monedele vechi ale Omului Glifat și aruncându-i-o marelui maestru.

Monedele valorau cel puțin de două ori cât datoria lui.

Cholls deschise punga și ochii îi sticliră la vederea aurului, înhăță o monedă la întâmplare, își înfipse dinții în ea și încruntarea îi dispăru când se uită la urmele lăsate în metalul moale. Își îndreptă ochii spre tânărul saltimbanc.

— Cred că-mi pot face timp să-ți ascult scuzele, spuse, dându-se deoparte ca să-i lase pe Rojer și Gared să intre în camera lui de lucru. Daved, adu ceai pentru oaspeții noștri.

Secretarul aduse ceaiul și Rojer îi întinse pe furiș o monedă de aur, adică probabil mai mulți bani decât vedea un slujbaș ca el într-un an.

— Asta pentru hârtia care-o să mă readucă la viață.

Daved dădu din cap, zâmbind cu gura până la urechi.

— O să te ridici de pe rug și-o să te-ntorci printre cei vii până la apusul soarelui.

Apoi ieși din încăpere și închise ușa în urma lui.

— Bine, Rojer, spuse Cholls. Ce noaptea s-a-ntâmplat anul trecut și unde Miezului ai fost? Într-o bună zi ai plecat cu Jaycob s-adunați klați ca să vă plătiți datoria și-a doua zi un slujbaș oarecare mi-a trimis un bilet ca să-mi ceară să plătesc pentru arderea trupului Maestrului Jaycob la morga orașului, iar tu ai dispărut!

— Eu și Maestrul Jaycob am fost atacați, îi povesti Rojer. Am stat câteva luni în spital ca să-mi revin și, după ce m-am însănătoșit, m-am gândit că nu strică să plec puțin din oraș. Zâmbi. Dar, între timp, am fost martor la cea mai năucitoare poveste pe care-a auzit-o cineva vreodată, iar partea cea mai grozavă e că-i adevărată!

— Nu-i de-ajuns, Juma-de-Mână, spuse Cholls. Cine v-a atacat?

Rojer îi aruncă o privire plină de subînțelesuri.

— Cine crezi?

Cholls făcu ochii mari și tuși ca să-și ascundă încurcătura.

— Da... ei bine, important e că ești teafăr.

— Te-a băgat cineva-n spital? întrebă Gared, încleștându-și pumnul. Spune-mi unde-l găsesc și-o să-l...

— Nu pentru asta am venit aici, spuse Rojer, punându-i mâna pe braț, dar uitându-se la Cholls.

Marele maestru răsuflă prelung, părând să se dezumfle.

— Ducă-se Miezului ceaiul, bombăni, mi-ar prinde bine o băutură adevărată.

Cu mâinile tremurându-i ușor, căută în biroul său și scoase o carafă lucioasă și trei cupe. Turnă cu generozitate în toate trei și le întinse două celorlalți.

— Pentru alegerea înțeleaptă a bătăliilor pe care le purtăm, spuse, ridicându-și cupa și schimbând o privire cu Rojer în timp ce beau amândoi.

Gared se uită bănuitor de la unul la altul și Rojer se întrebă dacă uriașul era într-adevăr atât de încet la minte precum îl credea toată lumea. Dar, o clipă mai târziu, tăietorul de lemne ridică din umeri și dădu cupa peste cap, golind-o dintr-o înghițitură.

O clipă mai târziu, ochii i se bulbucară și fața i se coloră într-un roșu aprins. Se aplecă și tuși violent.

— Ziditorule, băiete, așa ceva nu se dă de dușcă! îl dojeni Cholls. E rachiu angersian, probabil vechi de mai mulți ani decât ai tu. Trebuie să sorbi câte puțin.

— Îmi pare rău, domnul meu, icni Gared, cu vocea brusc hârjâită.

— În Văiugă sunt obișnuiți cu bere îndoită cu apă, spuse Rojer. În căni mari, cu spumă, pe care uriași ca el le dau peste cap cu zecile. Puținul alcool pe care-l are ajunge din cuva de fermentare direct în sticlă.

— Nu apreciază subtilitățile, comentă Cholls, dând din cap. Dar tu, Juma-de-Mână?

Rojer zâmbi.

— Am fost ucenicul lui Arrick, nu? Sorbi din cupă și plimbă lichidul prin gură, savurându-i gustul și lăsând să iasă arsura alcoolului pe nări. Eu beau rachiu dinainte de-a-mi crește păr pe oușoare.

Cholls chicoti, căută din nou în birou și scoase o pungă de piele cu ierburi.

— Dar în Văiugă se fumează, nu? îl întrebă pe Gared, care încă mai tușea.

Acesta dădu din cap.

Marele maestru tresări și se-ntoarse brusc spre Rojer.

— Văiugă, așa ai spus?

— Da, răspunse tânărul, luând între degete ierburi din punga lui Cholls și îndesându-le într-o lulea care-i apăru ca prin farmec în mâna schilodită. Așa am spus.

Cholls rămase cu gura căscată.

— *Tu ești* scripcarul vrăjitor al Omului Glifat?

Rojer făcu semn că da în timp ce aprindea o lumânare de la lampa de pe biroul marelui maestru, apoi trase din lulea până când în ea străluci focul.

Cholls se lăsă pe spătarul scaunului și se uită la el. O clipă mai târziu, dădu din cap.

— Cred că asta nu e cine știe ce surpriză. Am crezut întotdeauna că-n cântecul tău e un strop de magie.

Rojer îi întinse lumânarea, pe care Cholls i-o trecu lui Gared după ce pufăi și el, dând viață lulelei sale.

Fumară o vreme în tăcere, dar, în cele din urmă, Cholls își îndreptă spatele și scutură resturile din luleaua pe care o așeză apoi în suportul ei de lemn de pe masa de scris.

— Bine, Rojer, tu poți sta aici, plin de tine, toată ziua, dar eu am o ghildă de condus. Zici că erai în Văiuga Tăietorului de Lemne când a sosit acolo Omul Glifat?

— N-am fost pur și simplu acolo când *a sosit* Omul Glifat. *Am sosit* acolo împreună cu el și cu Leesha Paper.

— Cea căreia i se spune vrăjitoarea glifelor? întrebă Cholls.

Rojer dădu din cap.

Sprâncenele lui Cholls se apropiară.

— Rojer, dacă-mi înșiri vreo născocire de bețiv, jur c-o să...

— Nu e născocire de bețiv. E-adevărată până la ultimul cuvânt.

— Știm amândoi că vorbim despre o poveste pentru care orice saltimbanc în viață ar fi în stare să ucidă, așa că să trecem la partea esențială. Cât vrei pentru ea?

— Banii nu mă mai interesează, mare maestru, zise Rojer.

— Nu-mi spune că-n tine s-a trezit credința sau cam așa ceva. Arrick s-ar răsuci în mormânt. Acest Om Glifat o fi adunând puhoi de lume la spectacolele saltimbancilor, dar nu crezi cu adevărat că e Izbăvitorul, nu?

Se auzi un trosnet și, când se uitară în direcția de unde venise, cei doi bărbați văzură că unul dintre brațele scaunului pe care stătea Gared se rupsese în strânsoarea lui.

— E *cu-adevărat* Izbăvitoru', mârâi uriașul, și-o să-nvăț eu minte pe oricine zice altceva.

— Ba n-o s-o faci! se răsti Rojer. El însuși a spus că nu e și, dacă nu cumva vrei să-i povestesc că te porți ca un dobitoc, o să stai liniștit.

Gared îl privi amenințător câteva clipe și tânărul simți cum îi îngheța sângele în vene, dar îl ținui la rândul său cu privirea, fără să se lase intimidat. În cele din urmă, Gared se domoli și se uită la marele maestru cu sfială.

— Îmi pare rău pentru scaun, spuse, străduindu-se zadarnic să pună brațul la loc.

— A... nu face nimic, răspunse Cholls, deși Rojer știa că scaunul costase mai mulți bani decât izbutea vreodată un saltimbanc s-adune grămadă în pungă.

— N-am căderea să spun dacă e sau nu Izbăvitorul, spuse. Până anul trecut, credeam că însăși existența lui nu e decât un basm. Și eu am spus povești despre el, adăugându-le născocirile mele. Se aplecă spre marele maestru. Dar e cât se poate de

real. Ucide demoni cu mâinile goale și are puteri pe care nu mi le pot explica.

— Trucuri de saltimbanc, zise Cholls, sceptic.

Rojer clătină din cap.

— Mare maestru, am uluit eu însumi destui prostovani cu trucuri magice. Nu sunt un țopârlan dus de nas de iuțeala de mână și de pulberi incendiare. Nu susțin că e trimisul Ziditorului, dar magia lui e *reală,* sunt la fel de sigur de asta cum sunt că soarele dă lumină.

Cholls se lăsă pe spătarul scaunului și își uni vârfurile degetelor de la mâini, închipuind din palmele sale înclinate o turlă.

— Să presupunem că ai dreptate. Dar asta nu explică de ce-ai venit aici, dacă nu vrei să-mi vinzi povestea.

— Of, o vând, spuse Rojer. Am compus un cântec, „Bătălia de la Văiuga Tăietorului de Lemne”, care-o să fie aplaudat în toate tavernele și-n toate piețele orașului, iar despre cele petrecute de-a lungul anului trecut pot spune destule povești ca să fie nevoiți saltimbancii tăi să-și golească pălăriile pentru colectă, pentru a fi umplute iarăși.

— Și ce vrei, dacă nu bani?

— Trebuie să-i învăț și pe alții să folosească magia scripcii. Dar nu sunt un profesor priceput. Am ucenici de câteva luni și-au învățat toți să cânte destul de bine ca să danseze lumea după muzica lor, dar niciunul nu poate schimba dispoziția miezingilor decât făcându-i „sălbatici” în loc de „înnebuniți de mirosul sângelui”.

— Rojer, ca să poți cânta e nevoie de două lucruri: de cunoașterea meseriei și de talent. Meseria se învață, dar talentul nu. Eu n-am văzut, în toată viața mea, pe nimeni mai talentat decât tine. Ai un har înnăscut, ceva care nu se poate învăța nici de la cel mai bun profesor.

— Așa că n-o să m-ajuți?

— N-am spus asta, zise Cholls. Am vrut doar să te previn. Poate că izbutim să facem totuși ceva. Arrick nu te-a-nvățat semnele sunetelor?

Rojer îl privi curios și clătină din cap.

— Înseamnă să-ți folosești mâinile ca să dai instrucțiuni unui grup de muzicanți.

— Ca un dirijor, spuse tânărul.

Cholls clătină din cap.

— Muzicanții conduși de un dirijor știu deja melodia. Un semnalizator de sunete poate compune melodia la fața locului și, dacă semnele le sunt cunoscute, alții pot începe imediat să cânte împreună cu el.

Rojer își îndreptă spatele.

— Pe cuvânt de onoare?

Cholls zâmbi.

— Pe cuvânt de onoare. Avem câțiva maeștri care pot preda această artă. O să-i trimit pe unii dintre ei în Văiuga Izbăvitorului și-o să le cer să-ți dea ascultare.

Rojer clipi, uluit.

— Nu e un gest lipsit de egoism, recunoscu Cholls. Orice povești ne vei da acum, ne vor face oameni doar pentru scurt timp, căci, cu Izbăvitor sau nu, se săvârșesc fapte care ne definesc vremurile și povestea e încă în plină desfășurare. Văiuga se află neîndoielnic în inima ei, și eu vreau de ceva timp să trimit saltimbanci acolo, dar mai întâi a fost molima și apoi au apărut refugiații, și nimeni n-a avut curaj să se ducă în cătunul ăla. Dacă tu făgăduiești că vor fi în siguranță și vor primi găzduire, eu… o să-i conving.

— Pot garanta și una, și alta, zâmbi Rojer.

PARTEA A III-A

HOTĂRÂRI

19.

CUȚITUL

333 D.Î. VARA

La câteva săptămâni după noaptea petrecută de Renna în latrină, la fermă sosi un oaspete. Inima ei tresări când văzu pe drum un călător, dar nu era Cobie Fisher, ci tatăl lui, Garric.

Garric Fisher era un bărbat înalt, voinic, cu o înfățișare foarte asemănătoare cu a fiului său. La peste cincizeci de ani, avea în părul negru, buclat, și în barbă foarte puține fire albe. O salută pe Renna cu o scurtă înclinare a capului și își opri căruța.

— Taică-tău îi pe-aproape, fato? întrebă el.

Ea dădu din cap.

Garric scuipă către marginea căruței.

— Atunci fugi și cheamă-l.

Renna dădu încă o dată din cap și plecă în fugă către ogor, cu inima bătându-i cu putere. Ce-ar fi putut să vrea? Venise să vorbească în numele lui Cobie? Cobie se mai gândea la ea? Era atât de afundată în gânduri încât aproape că se izbi de tatăl ei, care ieșea de pe rândul de porumb.

— Pe noapte, fato! Ce Miezului te-a apucat? întrebă Harl, prinzând-o de umeri și scuturând-o.

— Tocmai a venit Garric Fisher, cu căruța. Te-așteaptă-n curte.

Harl se încruntă.

— M-așteaptă, nu?

Își șterse mâinile c-o cârpă și-și atinse mânerul de os al cuțitului, ca și cum ar fi vrut să se asigure că era la locul lui, apoi ieși de pe ogor.

— Tanner! strigă Garric, încă în căruța lui când intrară ei în curte. Sări jos și întinse mâna. Mă bucur să văd c-arăți bine.

Harl dădu din cap și-și strânseră mâinile.

— Și tu, Fisher. De ce-ai bătut drumu’ pân’ aci?

— Ți-am adus niște pește, spuse Garric, arătându-i butoaiele din căruță. Păstrăv gustos și somn, toți încă vii, înotând. Aruncă-le ceva pâine în butoaie și-or să reziste o bună bucată de vreme. Cred c-a trecut ceva timp de când n-ați mai avut pește proaspăt pe-aci.

— Îi cu-adevărat frumos din partea ta, spuse Harl și-l ajută să descarce butoaiele.

— Măcar atât pot să fac, spuse Garric. Își șterse fruntea asudată când terminară. Soarele-i fierbinte azi. Am făcut un drum lung, mi-e sete. Ne-am putea trage sufletul pe veranda ta, la umbră, ’nainte să plec înapoi?

Harl dădu din cap și cei doi bărbați se așezară pe balansoarele vechi de pe verandă. Renna aduse un urcior cu apă rece și două căni. Garric se căută în buzunar și scoase o pipă de lut.

— Te supără dacă fumez?

Harl clătină din cap.

— Fato, adu pipa mea și punga cu frunze! zise și-și împărți tutunul cu Garric.

Renna le-aduse o lumânare ca să-și aprindă pipele.

— Mmm, făcu oaspetele, suflând fumul alene, gânditor. E tutun bun.

— Cultivat de mine, răspunse Harl. Porcu-și cumpără aproape toate frunzele din Straja de Sud, și ăia păstrează totdeauna ce-i mai bun și-i vând resturi vechi. Se întoarse spre Renna. Fato, umple-o pungă pentru jupân Fisher, s-o ia cu el.

Ea dădu din cap și intră în casă, dar rămase după ușă, să tragă cu urechea. Terminaseră cu politețurile, adevărata discuție avea să-nceapă curând, și ea nu voia să scape niciun cuvânt.

— Îmi pare rău c-am venit dup-atât de mult timp, zise Garric. Nu-i din lipsă de respect.

— Nici nu m-am gândit c-ar fi, răspunse Harl, trăgând din pipă.

— Tot satu’ vorbește despre copiii noștri, continuă Garric. Io am aflat câte ceva de la fata lu’ Porcu. Nevestele cumsecade n-au nimic mai bun de făcut cu timpu’ lor decât să bârfească și să răspândească zvonuri.

Harl scuipă.

— Vreau să-mi cer iertare pentru purtarea băiatului meu, adăugă Garric. Lui Cobie îi place grozav să-mi tot spună că-i bărbat în toată firea și că se descurcă singur, da’ io zic că om în toată firea ești când te porți ca un om în toată firea. Ce-a făcut el n-a fost bine.

— Fără-ndoială, mormăi Harl și scuipă iar.

— Ei, tre’ să știi că, după ce l-ai trimis acasă cu coada-ntre picioare, am aflat cum stă treaba și-am luat măsuri. Îți făgăduiesc că n-o să se mai întâmple.

— Mă bucur s-aud asta, zise Harl. În locu’ tău, i-aș trage băiatului o bătaie bună, să-i vină mintea la cap.

Garric se încruntă.

— În locu’ tău, i-aș spune fiicei mele să-și țină fusta pe lângă glezne, nu să bage-n păcat toți bărbații care trec pe-aci.

— O, am lămurit-o io, îl asigură Harl. Am băgat frica de Ziditor în ea, pe cuvânt de-onoare.

— Dac-ar fi fost una dintre fetele mele, nu m-aș fi mulțumit cu cuvintele, zise Garric. I-aș fi-nroșit fundu’ cu bastonu’.

— Tu-ți pedepsești copii-n felu’ tău, Fisher, și io-ntr-al meu.

Garric dădu din cap.

— Corect și-adevărat. Trase din pipă. Dac-ar fi ajuns pe Dealu’ lu’ Boggin ’nainte să-i prinzi, Veghetorul ăla prost de bun i-ar fi cununat, îl preveni el.

Renna icni și, pentru o clipă, îi stătu inima în loc. Își acoperi speriată gura, ținându-și răsuflarea o clipă îndelungată, până când se convinse că n-o auziseră.

— Harral a fost totdeauna prea moale, comentă Harl. Un Veghetor trebuie să pedepsească ticăloșia, nu s-o ierte.

Garric mormăi aprobator.

— Fata n-are grețuri?

Se străduise să pună întrebarea cu nepăsare, dar numai nepăsare nu era.

Harl clătină din cap.

— Sângerează-n fiecare lună, răspunse.

Garric răsuflă evident ușurat, iar Renna înțelese în sfârșit de ce venise atât de târziu. Își plimbă mâna peste pântece și-și dori să fi prins rod mai repede, dar nu primise sământa lui Cobie decât o singură dată, iar Harl avea întotdeauna grijă să nu și-o verse în ea.

— Nu e o lipsă de respect, zise Garric, dar puturosul meu de fiu are pentru prima oară-n viața lui șanse să-și facă un viitor, iar eu și Nomi vrem să-i găsim o mireasă potrivită, nu una bârfită-n tot satu'.

— Fiul tău poa' să se lingă pe bot de-orice fel de viitor dacă se mai atinge de fata mea, spuse Harl.

Garric se încruntă, dar dădu din cap.

— Nu pot zice c-aș gândi altcum dac-ar fi o fată de-a mea. Își scutură pipa. Cred că ne-nțelegem unu' pe altu'.

— Cred că da, încuviință Harl. Fato! Unde-s frunzele?

Renna tresări, fiindcă uitase de pungă. Alergă la butoiul cu tutun și umplu o pungă din piele de oaie.

— Imediat!

Harl o întâmpină încruntându-se și-o plesni peste fund fiindcă se mișcase prea-ncet. Îi dădu punga lui Garric și-l urmăriră amândoi cu privirea în timp ce se urca-n căruță și se îndepărta.

•

— Crezi că-i adevărat, jupâneasă Zgrepțina? o-ntrebă Renna în seara aceea pe mama pisică, uitându-se cum își hrănea puii.

Stătea întinsă în grajd, în spatele unei roabe stricate, unde-și ascunsese pisoii, care se cocoțau unii pe alții, într-un morman, bătându-se pe sfârcurile ei. Renna îi spunea acum jupâneasa Zgrepțina, ca unei mame respectabile, deși, așa cum se așteptase, motanul tată n-o vizita prea des de când născuse.

— Crezi că Veghetorul ne-ar fi cununat într-adevăr dac-am fi ajuns la el? întrebă. Cobie spunea că da, și tot așa a zis și Garric. Vai, îți poți imagina?

Săltă în mână unul dintre pisoi și-l sărută pe creștet, în timp ce el mieuna subțirel.

— Renna Messenger, spuse, încercând numele, și zâmbi.

Suna bine. Suna corect.

— Aș putea ajunge-n Piața Orașului, spuse. E departe, dar, dac-alerg, aș putea ajunge-n vreo patru ore. Dacă plec târziu,

tata n-o să poată da de mine înainte de-a se întuneca, mai ales că-l dor toate încheieturile.

Aruncă o privire către căruță.

— Mai ales dacă trebuie să meargă pe jos, adăugă, cu viclenie. Dar dacă nu-l găsesc pe Cobie acolo? se întrebă. Sau dacă nu mă mai vrea?

În timp ce se gândea la o asemenea posibilitate îngrozitoare, motanul hoinar își făcu apariția, cu un șoarece gras în gură. Își lăsă prada lângă jupâneasa Zgrepțina, și Renna văzu în asta un semn trimis de Ziditorul însuși.

•

Așteptă câteva zile, temându-se că tatăl ei bănuia că trăsese cu urechea la discuția cu Garric. Își repetă planul iarăși și iarăși în gând, știind că era ultima ei șansă de scăpare. Dacă Harl o prindea și-o închidea din nou în latrină, se îndoia c-avea să supraviețuiască și era sigură că n-avea să mai îndrăznească vreodată să fugă.

Tatăl ei venea în fiecare zi la masa de prânz după ce trecea de amiază și mânca pe îndelete înainte de-a se-ntoarce la câmp. Dacă fugea atunci, putea ajunge în piața satului cu două ore înainte de lăsarea întunericului. Harl avea să-i descopere plecarea la o oră prea târzie ca s-o mai poată urmări înainte de apariția miezingilor și avea să fie nevoit s-aștepte până-n dimineața următoare sau măcar să se-oprească pe drum ca să se-adăpostească.

Dacă-l găsea pe Cobie în piață, le rămânea restul zilei ca să meargă pe Dealul lui Boggin, la Veghetor. Dacă nu, putea s-alerge în susul drumului, până la ferma lui Jeph. Ea nu fusese acolo niciodată, dar fusese Lucik și-i spusese că, din piață, aveai de mers două ore pe drumul către nord. Ar fi putut s-alerge până acolo, și Ilain ar fi ascuns-o dacă venea Harl s-o caute. Știa c-ar fi ascuns-o.

Când sosi în sfârșit ziua hotărâtă, avu grijă să nu facă nimic neobișnuit. Trecu prin toate locurile prin care trecea zilnic și-și făcu toate treburile ca în orice altă zi din ultima săptămână, cu mare grijă să nu difere nimic.

Când Harl veni la masa de prânz, tocana era gata.

— Mai vrei o porție? își întrebă tatăl, străduindu-se să nu dea impresia că se grăbea. Vreau să golesc oala, ca s-o curăț și să gătesc altceva pentru cină.

— N-o să refuz înc-un castron din tocana ta, Ren, zâmbi Harl. În toți anii ăștia, ar fi trebuit să te pun pe tine să gătești în locu' lu' Beni.

O ciupi de fund când se aplecă să umple castronul. Ea se simți îmboldită să-i verse mâncarea fierbinte în poală, dar se stăpâni și se sili să chicotească, întinzându-i tocana cu un zâmbet.

— Îmi place să te văd zâmbind, fato, spuse el. De când au plecat sora ta și copiii, ai avut tot timpu' mutra acră.

— Cred că m-am învățat cu toate, așa cum sunt acum, izbuti Renna să răspundă, așezându-se la locul ei și punându-și și ea încă o porție, deși mâncarea era ultimul lucru pe care și-l dorea.

După plecarea lui Harl de la masă, numără până la o sută, apoi se ridică grăbită și se îndreptă spre tocătorul lângă care stivuise legume pentru o tocană pe care n-avea de gând s-o gătească niciodată. Luă cuțitul și se duse în grajd.

Singurele animale de tracțiune care le rămăseseră erau doi catâri. Îi privi cu tristețe, fiindcă ea le purtase de grijă de când erau mânji, aduși de Harl de la ferma lui Mack Pasture.

Chiar putea face asta? Ferma lui Harl era singura lume pe care-o cunoștea. În puținele dăți când fusese în Piața Satului sau pe Dealul lui Boggin se simțise sufocată de mulțimea oamenilor și nu izbutise să-nțeleagă cum își putea cineva păstra capul într-o asemenea învălmășeală. Oare oamenii aveau s-o accepte? Avea deja reputația unei târfe? Bărbații aveau să-ncerce s-o ia cu de-a sila, crezând-o dornică și proastă?

Era asurzită de bătăile propriei inimi, dar inspiră adânc și se strădui să se liniștească până când nu-i mai tremură cuțitul în mână, apoi îl ridică hotărâtă.

Tăie toate chingile șeilor și toate hamurile căruței, frâiele și căpestrele. Scoase cepul unei roți izbindu-l cu ciocanul, apoi scoase roata cu o lovitură de picior și o crăpă cu o secure de piatră.

Lăsă securea să cadă, își băgă mâna în buzunarul șorțului și scoase colierul lung, din pietre de pârâu, dăruit de Cobie. Avusese destulă minte ca să nu-l poarte în văzul tatălui ei, dar îl privise cu venerație în clipele ei de singurătate. Acum și-l puse și i se păru că-i stătea bine pe umeri. Era un cadou de logodnă potrivit.

Pe urmă luă burduful de apă pe care-l ascunsese, se furișă afară din grajd, își săltă fustele și o rupse la fugă către drum cât putea de repede.

•

Chiar dacă drumul nu era mai lung decât crezuse Renna, îi era mai greu s-alerge decât își imaginase. Era puternică, dar neobișnuită să fugă pe distanțe lungi. După nu mult timp, o ardeau plămânii și coapsele păreau să-și strige durerea. Se opri ori de câte ori nu mai avu de-ales, răsuflând greu, și bău cu lăcomie apă din burduf, dar nu se odihni niciodată mai mult de câteva minute.

Când ajunse la podul peste pârâu i se încețoșaseră ochii și i se părea că se-mbătase cu berea lui Boggin. Se lăsă să cadă pe mal, își afundă fața în apa rece, curgătoare, și bău îndelung.

Cu capul limpede pentru prima oară după aproape o oră, se uită în sus, la cer. Soarele coborâse destul de mult, dar avea destul timp dacă putea să continue în același ritm. Își simți tălpile, pulpele și pieptul urlând când se ridică, dar ignoră durerile care-o săgetau și reîncepu s-alerge.

Când traversă piața în fugă văzu câțiva oameni, dintre care cei mai mulți își verificau glifele înainte de a se înnopta. O priviră curioși și unul o strigă, dar ea nu le dădu atenție, îndreptându-se către singurul loc cunoscut de toată lumea din Pârâul lui Tibbet: prăvălia lui Porcu.

— Plăvălea-i închișă, îi spuse Stam Tailor, cu voce cleioasă, coborând treptele verandei lui Porcu, pe care ea începuse să le urce.

Se împletici, gata să cadă, și ea se văzu nevoită să se-oprească și să-l prindă.

— Cum adică-i închisă prăvălia? îl întrebă, încercând să nu lase disperarea să i se simtă în glas. Porcu-ar trebui să țină deschis până la apusu’ soarelui.

Dacă nu-l găsea pe Cobie la prăvălie, n-avea idee unde altundeva să-l caute și trebuia s-alerge până la Ilain.

— Așta am șpuș și io! strigă Stam, dând din cap cu frenezie. Dah, am băut un pic cam multă bere și-am vărșat un pic. Da-i ășta un motiv șă-l dai pe bietu’ Stam afar’ și șă-nchiși mai devreme?

Renna îi simți mirosul răsuflării și se trase înapoi. Voma de pe cămașa lui era încă acolo. Se părea că toate bârfele despre beția lui erau adevărate.

Îl sprijini de balustradă, urcă treptele în fugă și bătu în ușă.

— Jupâne Rusco! strigă. Sunt Renna Tanner. Trebuie să-l văd pe Cobie Fisher!

Lovi cu pumnul în ușă până când începu s-o doară, dar nu-i răspunse nimeni.

— A pleșcat deșa, spuse Stam, ținându-se de balustradă ca și cum viața lui ar fi depins de asta. Era livid și se clătina. Io ștau pușin aici, pe veranda așta, înșerc… șă-mi șin pișioarele șub mine.

Renna se uită la el îngrozită, și bețivul îi înțelese greșit privirea.

— O, nu-și fașe grișі pentru bătrânu’ Știam Tailor, fato, spuse, vrând s-o bată pe umăr, dar nereușind decât să-și miște palma în aer, am fo’ de multe ori mai rău decât atât. O… șă-mi treacă!

Renna dădu din cap și așteptă să se îndepărteze, împleticindu-se, apoi se repezi în spatele prăvăliei. Se îndoia că Porcu avea încredere să lase pe cineva, chiar și pe Cobie, în prăvălie în lipsa lui. Dacă mesagerul lui locuia în spate, atunci trebuia să fie acolo o intrare. Nu se înșelase, descoperi lângă grajduri o cămăruță, probabil construită ca magazie, destul de mare ca să-ncapă înăuntru un scrin și un pat de-o persoană. Trase aer în piept și bătu la ușă. Cobie i-o deschise o clipă mai târziu, și ea râse, încântată.

— Renna, ce-i cu tine aici?

Ochii lui aproape că ieșiseră din orbite. Își scoase capul pe ușă și se uită în jur, apoi o înșfăcă de braț și-o trase înăuntru. Ea vru să-l îmbrățișeze, dar el continuă s-o țină de braț, la distanță.

— Te-a văzut cineva venind? o întrebă.

— Doar Stam Tailor, zâmbi ea, dar era atât de beat încât probabil nici n-o să-și aducă aminte.

Încercă din nou să se-apropie de el, dar Cobie continuă s-o țină la distanță.

— N-ar fi trebuit să vii, Ren, spuse el.

Ea avu impresia c-o lovise cu-un ciocan în piept.

— Ce-ai spus? întrebă.

— Trebuie să pleci înainte de-a te găsi cineva, zise el. Dacă nu mă omoară tatăl tău, mă omoară al meu.

— Ai văzut treizeci de veri și ești cât un cal! strigă ea. Ți-e mai frică de tații noștri decât mie?

— Taică-tău n-o să te-omoare pe tine. O să m-omoare pe mine.

— Nu, o să mă facă doar să mă rog să fiu moartă! spuse Renna.

— Un motiv în plus ca să pleci înainte de-a ne găsi împreună. Chiar dacă ne cunună Veghetorul, nu ne vor lăsa în pace. Nu-l cunoști pe tata. I-a intrat în cap că trebuie să mă-nsor cu fiica lui Eber Marsh, chiar și dus la nuntă c-o furcă-n spate. I-a plătit lui Eber o grămadă de pește ca să mi-o promită.

— Atunci să fugim, spuse Renna, încleștându-și mâna de brațul lui. Să mergem la Pășunea Însorită sau chiar în Orașele Libere. Ai putea să intri-n Ghilda Mesagerilor adevărați.

— Și să dorm sub cerul liber? întrebă Cobie, îngrozit. Ești nebună?

— Dar ai spus că mă iubești, insistă ea, strângând în mâini colierul din pietre de pârâu. Ai spus că nimic nu ne poate despărți.

— Asta a fost înainte de-a fi taică-tău cât pe ce să-mi taie ouăle și de-a o păți încă și mai urât cu-al meu, zise Cobie, rotindu-și cu frenezie privirea în jurul camerei. Nici eu n-ar trebui să stau aici în seara asta, murmură, ca nu cumva să vină Harl să te caute înainte să se-ntunece. Du-te pe Dealul lui Boggin și stai la sora ta. Eu fug la tata, ca să știe că n-am făcut nimic. Haide.

Își propti o mână pe spatele ei, împingând-o către ușă. Renna se lăsă condusă, șocată și confuză. Cobie deschise ușa și dădu nas în nas cu Harl, cu cuțitul în mână. În spatele lui, un catâr gâfâia, căzut la pământ. Îl călărise fără șa.

— V-am prins! strigă, pocnindu-l pe Cobie drept în față.

Strâns în jurul mânerului de os al cuțitului, pumnul lui răsuci brusc capul lui Cobie, care căzu la pământ. El o înșfăcă pe Renna cu mâna liberă și degetele lui puternice și osoase i se înfipseră dureros în braț.

— Fugi și cere-i surorii tale adăpost, spuse, cu fața o mască a furiei. Vin și io îndată să mă socotesc cu tine.

O împinse spre ușă, întorcându-și privirea spre Cobie.

— Nu e ceea ce pare, strigă acesta, străduindu-se să se ridice într-un genunchi și întinzând o mână ca să se apere de el. N-am chemat-o eu!

— Pe Miez n-ai chemat-o, zise Harl, ridicând cuțitul. Ți-am promis ceva, băiete, și-o să mă țin de cuvânt.

Se uită peste umăr la Renna, înlemnită de spaimă.

— Pleacă! se răsti. O să stai o săptămână-n latrină pentru asta. Vezi să nu se facă două!

Renna se trase înapoi, îngrozită, iar el îi întoarse spatele. Noaptea din latrină reveni iarăși în mintea ei și retrăi, într-o secundă, orele unui calvar care păruse fără sfârșit. Se gândi la ceea ce urmase, la mirosul patului tatălui ei și la greutatea oaselor lui ascuțite peste ea, în vreme ce gemea împingându-se în trupul ei.

Se gândi la întoarcerea la fermă și în ea se rupse ceva.

— Nu! urlă și sări la Harl, înfigându-i unghiile în față ca pe niște gheare.

El căzu pe spate, șocat, izbindu-se cu capul de podea. Renna încercă să-i ia cuțitul, dar era puternic și nu izbuti să i-l smulgă din strânsoare.

Cobie se ridicase între timp în picioare, dar nu schiță nicio mișcare în direcția lor.

— Cobie! îl imploră ea. Ajută-mă!

Harl o pocni cu pumnul în față, răsturnând-o, și sări s-o țintuiască la podea, dar Renna îl mușcă de braț, smulgându-i un urlet de durere. Pumnul lui o izbi din nou în față și apoi de trei ori în burtă, până când își scoase dinții din carnea lui.

— Cățea mică! zbieră el, cu ochii la sângele care-i țâșnea din braț.

Mârâi, lăsă cuțitul să cadă și mâinile lui găsiră gâtul fiicei sale.

Renna se zbătu din toate puterile, dar Harl își încleștă bine mâinile și nu se clinti. Sângele izvorât din brațul lui cobora pe fața ei în timp ce icnea, vrând să-și umple plămânii cu un aer care nu putea ajunge la ei. Văzu nebunia în ochii tatălui ei și înțelese că era hotărât s-o omoare.

Ochii îi zvâcniră din nou spre Cobie, care rămăsese împietrit. Izbuti să-i prindă privirea și îl imploră fără vorbe.

El tresări, părând să-și vină în fire, și se apropie de ei.

— Termină! strigă. O s-o omori!

— Pentru tine s-a terminat, băiete, răspunse Harl, desprinzându-și o mână de pe gâtul lui Renna își înșfăcându-și cuțitul când Cobie ajunse destul de-aproape.

Când tânărul întinse mâna spre el, se răsuci și i-l înfipse între picioare.

Fața lui Cobie se coloră în roșu aprins și se uită îngrozit în jos, la sângele care picura de pe lamă. Trase aer în piept ca să țipe, dar Harl îl împiedică s-o facă, fiindcă-și smulse cuțitul și i-l împlântă apoi în inimă.

Cobie strânse în mâini lama care-i ieșea din piept, mimă un protest tăcut și căzu pe spate, mort.

Harl o eliberă pe Renna, lăsând-o să-și tragă slăbită răsuflarea pe podea, se duse lângă Cobie și-și recuperă cuțitul.

— Te-am prevenit de mai multe ori, băiete, spuse, ștergând lama de cămașa lui Cobie, și-ar fi trebuit să m-asculți.

Își puse cuțitul la loc, în teacă, unde nu rămase nici măcar o clipă înainte de a-l smulge Renna și de-a i-l înfige în spate. Îl înjunghie iarăși și iarăși, țipând și plângând în timp ce sângele-i împroșca fața și-i îmbiba rochia.

20.

RADDOCK LAWRY

333 D.Î. VARA

Jeph Bales nu termină verificarea glifelor verandei cu nicio clipă mai devreme. Familia lui era deja înăuntru; copiii se spălau pe mâini pentru masa de seară, iar Ilain și Norine erau în bucătărie. Se uită cum dispăreau ultimele raze de soare în vreme ce căldura se scurgea din pământ, deschizându-le demonilor calea dinspre Miez.

Când începu să se ridice ceața cenușie, urât mirositoare, intră în casă, deși până la solidificarea miezingilor mai erau câteva clipe. Nu trebuia să riști când era vorba de demoni.

Dar, chiar înainte de a închide ușa, auzi un vaiet și-și ridică privirea. Pe drum, cineva fugea din toate puterile spre fermă, țipând cât îl ținea gura.

Jeph își luă securea, aflată mereu lângă ușă, și înaintă atât cât o putea face fără să treacă dincolo de glifele verandei, uitându-se nervos în toate părțile, la miezingii care se materializau în curte. Își aduse aminte de cel mai mare dintre băieții lui și se gândi că ar fi alergat fără ezitare în ajutorul străinului de pe drum, numai că Arlen era mort de paisprezece ani, iar el însuși nu fusese niciodată atât de curajos.

— Adună-ți puterile și fugi! strigă. Adăpostul e la doi pași!

Strigătul lui atrase atenția miezingilor, încă mai mult fum decât carne, și Jeph strânse mai tare securea. Avea să rămână la adăpostul glifelor, dar, dacă vreun demon se apropia prea mult, putea să-l lovească, eliberând drumul.

— Ce se-ntâmplă? îl întrebă Ilain, din casă.

— Ține pe toată lumea înăuntru! strigă Jeph. Nu ieșiți, indiferent ce-ați auzi!

Închise ușa, apoi se uită din nou spre drum. Străinul care țipa se apropiase. Era o femeie, cu rochia îmbibată de sânge, alergând ca și cum viața ei ar fi depins de asta, și chiar așa și era. Ținea ceva în mână, dar Jeph nu reușea să vadă ce.

Miezingii o loveau când trecea pe lângă ei, dar ghearele lor erau lipsite de substanță, zgâriau acolo unde ar fi trebuit să sfâșie. Femeia părea să nu observe – dar oricum deja țipa.

— Fugi! strigă din nou Jeph, sperând că astfel o putea încuraja.

Și pe urmă era în curte, și chiar lângă verandă. Jeph o recunoscu abia când un demon al focului, materializat pe de-a-ntregul, țipă și-i tăie calea.

— Renna, murmură el, dar, când se uită iarăși, acolo nu mai era Renna Tanner, ci Silvy, prima lui soție, ucisă de un demon al focului cu paisprezece ani în urmă, în același loc.

Atunci în ființa lui ceva căpătă forță și sări de pe verandă înainte de a-și da seama ce făcea, pentru a lovi din toate puterile cu securea de oțel. Carapacea unui demon al focului respingea tăișul oricărei arme de care se putea servi un om, însă creatura aceea era mică și lovitura o trânti în țărâna din curte.

Alți miezingi țipară și săriră la ei, dar drumul către verandă era liber. Jeph o înșfacă pe Renna de braț și o trase după el, și alergară spre adăpost. Se împiedică de treptele verandei și căzură amândoi grămadă, dar, când se repezi spre ei, un demon al lemnului se izbi de rețeaua de glife din exterior, răspândind în aer magia ca o pânză de păianjen argintie care îl azvârli înapoi.

Jeph o legănă pe Renna în brațe, spunându-i pe nume, dar ea continuă să țipe, deși acum se afla în siguranță. Era plină de sânge, care i se îmbibase în rochie și îi acoperea brațele și fața, dar nu părea rănită. În mâna dreaptă ținea strâns un cuțit mare, cu mânerul de os. Tăișul era plin de sânge.

— Renna, ești teafără? o întrebă. Al cui e sângele?

Ușa se deschise și apăru Ilain, care icni când își văzu sora.

— Al cui e sângele? întrebă din nou Jeph, dar Renna nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit, ci continuă să țipe și să suspine, cu sângele și murdăria de pe față brăzdate de lacrimi.

— E cuțitul tatei, spuse Ilain, arătând obiectul pe care Renna îl strângea în mână. L-aș recunoaște oriunde. Nu-l scăpa din ochi niciodată.

— Ziditorule! exclamă Jeph, albindu-se la față.

— Ren, ce s-a-ntâmplat? întrebă Ilain, luându-și sora de umăr. Ești rănită? Unde e tata? E teafăr?

Dar nici ea nu primi mai multe răspunsuri decât Jeph și amuți curând, ascultând țipetele lui Renna și cele cu care-i răspundeau miezingii de dincolo de glife.

— Mai bine s-o ducem înăuntru, spuse Jeph. Trimite copiii în camerele lor și eu o s-o duc pe ea într-a noastră.

Ilain dădu din cap și intră prima, iar Jeph o săltă în brațe pe Renna, care tremura din tot trupul.

Își întinse cumnata pe salteaua lui de paie și se-ntoarse cu spatele când veni Ilain cu un vas cu apă caldă și cu o cârpă curată. În clipa aceea țipetele surorii ei încetară, dar tot nu-i dădu niciun răspuns cât se strădui să-i desprindă dintre degete cuțitul însângerat, pe care-l așeză pe noptieră înainte de a-i scoate rochia și de a-i spăla trupul frecându-l cu mișcări hotărâte, uniforme.

— Ce crezi că s-a-ntâmplat? întrebă Jeph, după ce o văzu pe Renna înfășurată în pături și continuând să privească tăcută în gol.

Ilain clătină din cap.

— Nu știu. De la ferma tatei până aici ai o grămadă de mers, chiar dacă ieși pe de drum și-o iei în linie dreaptă, peste câmp. Probabil c-a alergat ore-ntregi.

— S-ar părea c-a venit din sat, spuse Jeph.

Nevasta lui ridică din umeri.

— Indiferent ce s-ar fi petrecut, n-au făcut-o miezingii, zise el. Nu ziua-n amiaza mare.

— Jeph, spuse Ilain, trebuie să mergi la fermă mâine. Poate i-au atacat lupii de noapte sau tâlharii.

— Tâlhari și lupi de noapte în Pârâul lui Tibbet? întrebă Jeph, neîncrezător.

— Du-te să vezi, insistă Ilain.

— Și dacă-l găsesc pe Harl ucis, c-o rană de cuțit? întrebă el, știind că la asta se gândeau amândoi.

Ea oftă adânc.

— Speli sângele și construiești un rug și, pentru toată lumea, e de-ajuns să știe c-a picat de pe scară când urca în podul cu fân și și-a frânt gâtul.

— Nu putem minți pur și simplu, protestă Jeph. Dacă ea a omorât pe cineva...

Ilain se-ntoarse furioasă spre el.

— Ce Miezului crezi c-am făcut noi în toți anii ăștia? se răsti.

Jeph își ridică mâinile, vrând s-o liniștească, dar ea insistă.

— Ți-am fost o nevastă bună? îl întrebă. Ți-am îngrijit casa? Ți-am născut fii? Mă iubești?

— Bine-nțeles, răspunse el.

— Atunci fă asta pentru mine, Jeph Bales. Fă-o pentru noi toți și pentru Beni și pentru băieții ei. Nu e nevoie s-ajungă la urechile satului nimic din ce s-a-ntâmplat vreodată în ferma aia. Tot ce-au inventat oamenii e de-ajuns, cu vârf și-ndesat.

El păstră tăcerea vreme îndelungată, în care fiecare căută să-și impună voința, înfruntându-l pe celălalt din priviri. În cele din urmă, dădu din cap.

— Bine. Plec după micul dejun.

•

Jeph se trezi în zori și-și făcu toate treburile în grabă, în ciuda oboselii care-i îndurera oasele. Se străduiseră toată noaptea să capete răspunsuri de la Renna, dar ea se uita pur și simplu în tavan, nu dormea și nu mânca. După micul dejun, Jeph puse șaua pe cea mai bună dintre iepele lor.

— Cred că n-o s-o iau nici eu pe drum, îi spuse lui Ilain. Știu o scurtătură pe câmp, către sud-est.

Ea dădu din cap și-l îmbrățișă cu putere. Jeph răspunse strângând-o la rândul lui în brațe și simți un nod în stomac când se gândi ce-ar fi putut să găsească. În cele din urmă, se desprinse de ea.

— Este bine să plec cât e încă timp destul și pentru drumul de întoarcere.

Abia încălecase când auzi zgomot de copite. Își ridică privirea și văzu că se apropia o căruță în care erau Culegătoarea de Ierburi, Coline Trigg, frângându-și mâinile, îngrijorată, și Vorbitoarea Orașului, Selia Stearpa, posomorâtă. Selia avea aproape șaptezeci de ani, era înaltă și slabă, dar tot la fel de dură ca pielea fiartă și cu limba tot atât de ascuțită ca securea unui tăietor de lemne.

De-o parte a căruței călăreau Rusco Porcu, iar în partea cealaltă Garric Fisher și Raddock Lawry, străbunicul lui și Vorbitorul din Copca de Pescuit. În spatele lor mergeau pe jos Veghetorul Harral și probabil jumătate din bărbații din Copca de Pescuit, înarmați cu sulițele subțiri cu care prindeau pește.

Imediat ce zări ferma, Garric își imboldi calul și-o luă înaintea celorlalți, îndreptându-se în galop spre veranda pe care stătea Ilain și oprindu-se atât de brusc încât calul se ridică mai întâi în două picioare.

— Unde e? întrebă.

— Cine? întrebă la rândul ei Ilain, susținându-i privirea sălbatică.

— Nu-ncerca să te joci cu mine, femeie! se răsti el. Am venit după curva, vrăjitoarea și ucigașa de soră-ta, și tu o știi foarte bine.

Descălecă și se îndreptă spre ea cu pași mari, strângându-și pumnul.

— Oprește-te imediat, Garric Fisher! spuse Norine Cutter, ieșind din casă cu securea lui Jeph.

Locuia la ferma lui de când îi murise prima soție și făcea parte din familie mai mult decât oricine altcineva.

— Asta nu-i proprietatea ta. Du-te și vezi-ți de treburile tale, dacă nu vrei să iei un miezing de coarne.

— Am treabă cu Renna Tanner, care i-a ucis pe tatăl ei și pe fiul meu, și pentru asta o s-o văd condamnată la moarte! strigă Garric. N-are rost s-o ascundeți!

Veghetorul Harral îl ajunse din urmă și se strecură între el și femei. Era tânăr și puternic, pe măsura mai vârstnicului, dar tot atât de vânjosului pescar.

— Încă nu s-a dovedit nimic, Garric! Nu vrem decât să-i punem câteva întrebări, atâta tot, îi spuse lui Ilain. Și ție, dacă ți-a povestit ceva în lipsa lui Jeph.

— Trebuie să facem mai mult decât atât, Veghetorule, se amestecă Raddock, descălecând la rândul lui.

Adevăratul său nume era Raddock Fisher, dar toată lumea din Pârâu îi spunea Raddock Lawry, fiindcă era Vorbitor pentru Copcă în consiliul satului și arbitru legal în disputele din cătunul lui. Cu fața acoperită de păr cărunt de la urechi până la bărbie, avea creștetul chel ca un ou. Mai bătrân decât Selia, era iute la mânie, se înverșuna să facă dreptate și avea darul de a-i întărâta pe alții.

— Fata trebuie să răspundă pentru crimele săvârșite.

Pe urmă descălecă Porcu. Impunător ca întotdeauna, era omul care deținea jumătate din Pârâu și la care aveau datorii proprietarii celeilalte jumătăți.

— Garric nu minte când zice că tatăl tău și Cobie Fisher sunt morți, îi spuse lui Ilain. Eu și fetele mele ne-am dus să vedem ce-a fost cu țipetele pe care le-am auzit aseară din prăvălie și i-am găsit morți în cămăruța din spate, pe care i-o închiriasem lui Cobie. Nu doar înjunghiați, sunt… mutilați. Amândoi. Stam Tailor zice c-a văzut-o pe sora ta chiar înainte de-a se-ntâmpla totul.

Ilain icni, ducându-și mâna la gură.

— Oribil, încuviință Harral, și de aceea cel mai bine e să vorbim imediat cu Renna.

— Așa că dați-vă la o parte din ușă! porunci Raddock, încercând să intre cu forța.

— Eu sunt Vorbitoare în Pârâul lui Tibbet, Raddock Lawry, nu tu! se răsti Selia, făcându-i pe toți ceilalți s-amuțească.

Jeph întinse mâna s-o ajute să coboare din căruță. Imediat ce se văzu cu picioarele pe pământ, ea își săltă fustele, ca să nu le târască prin țărână când înaintă cu pași mari. Bărbații mai tineri, mult mai voinici decât ea, se traseră înapoi, copleșiți de forța prezenței bătrânei.

În Pârâul lui Tibbet, nu era ușor s-ajungi la vârsta ei. Viața era grea; numai cei mai aprigi, mai isteți și mai capabili apucau să încărunțească pe de-a-ntregul, iar ceilalți le arătau respectul binemeritat. În tinerețe, Selia fusese puternică. Acum era o Putere.

Numai Raddock nu se clinti. În decursul anilor, o înlocuise de mai multe ori, ca Vorbitor al satului, și, dacă în Pârâul lui Tibbet vârsta însemna putere, atunci el era mai puternic, deși nu cu mult.

— Eu, Coline, Rusco și Raddock trebuie să intrăm în casă și s-o vedem, îi spuse Selia lui Jeph.

Nu era o cerere. Cei patru reprezentau jumătate din consiliul satului și el nu putu decât să dea din cap și să se tragă într-o parte, îngăduindu-le să intre.

— Vin și eu! mârâi Garric.

Pescarii, cu toții prieteni de-ai lui sau rude, îl înconjurară furioși, susținându-l cu gesturi aprobatoare.

— Nu, nu vii, spuse Selia, fixându-i pe toți cu o privire aspră, oțelită. Ți s-a urcat sângele la cap și nimeni nu te condamnă pentru asta, dar am venit aici ca s-aflăm ce s-a-ntâmplat, nu ca s-omorâm fata fără judecată.

Raddock puse mâna pe umărul lui Garric.

— Nu fuge nicăieri, Gar, ți-o garantez.

Pescarul scrâșni din dinți, dar dădu din cap și se retrase, iar ceilalți intrară.

Renna zăcea în aceeași poziție în care-o așezaseră c-o noapte înainte, cu ochii în tavan. Clipea din când în când. Coline se duse drept la ea.

— Of, vai de mine, spuse Selia când zări cuțitul însângerat de pe noptieră.

Jeph înjură în tăcere. De ce-l lăsase acolo? Ar fi trebuit să-l azvârle-n fântână imediat ce-l văzuse.

— Ziditorule, murmură Harral, și desenă o glifă în aer.

— Și aici, mârâi Raddock, lovind cu piciorul un lighean de lângă ușă, în care era înmuiată rochia lui Renna. Sângele colorase apa în roz.

Coline cercetă vânătăile de pe fața fetei cu ochi îngrijorați și cu mână sigură, apoi se-ntoarse spre ceilalți și-și drese zgomotos glasul. Bărbații o priviră la început fără să priceapă, apoi se întoarseră cu spatele în timp ce ea sălta cuverturile.

•

— Nimic rupt, spuse Coline după ce termină cu Renna, venind lângă Selia, dar a-ncasat o bătaie zdravănă și are vânătăi în jurul gâtului, ca și cum cineva ar fi-ncercat s-o sugrume.

Selia se așeză pe pat, lângă Renna. Întinse mâna cu blândețe și-i îndepărtă părul de pe fața transpirată.

— Renna, draga mea, mă auzi?

Fata nu reacționă în niciun fel.

— Așa a fost toată noaptea? întrebă Selia, încruntându-se.

— Da, răspunse Jeph.

Ea oftă și-și puse mâinile pe genunchi, împingându-se ca să se ridice în picioare. Luă cuțitul, apoi se întoarse, scoase pe toată lumea din cameră și ieși și ea, închizând ușa.

— Am mai văzut așa ceva, după atacurile demonilor, spuse apoi, și Coline aprobă, dând din cap. Supraviețuitorii trec printr-o spaimă prea mare ca s-o poată suporta și rămân cu ochii-n gol.

— O să-și revină? întrebă Ilain.

— Uneori ies din starea asta după câteva zile, răspunse Vorbitoarea. Uneori… Ridică din umeri. Nu vreau să te mint, Ilain Bales. E cel mai cumplit lucru care s-a petrecut în Pârâul lui Boggin de când țin eu minte. Vreme de treizeci de ani, am fost Vorbitoare în repetate rânduri și-am văzut o mulțime de oameni murind înainte de vreme, dar niciunul n-a fost ucis la mânie. Astfel de lucruri s-ar putea petrece în orașele libere, dar nu aici.

— Renna n-ar fi putut…! exclamă Ilain, înecându-se, și Selia o prinse de umeri, încercând s-o liniștească.

— De-asta speram să vorbesc mai întâi cu ea și s-aud povestea de pe buzele ei. Se uită la Raddock. Pescarii au venit să ceară sânge și nu vor fi mulțumiți decât cu sânge sau cu o explicație credibilă.

— Avem un motiv întemeiat, mârâi Raddock. O rudă de-a noastră a fost ucisă.

— Dacă n-ai observat, spuse Ilain, săgetându-l cu privirea, a fost ucisă și-o rudă de-a mea.

— Un alt motiv întemeiat ca să dorim să se facă dreptate, ripostă el.

Selia șuieră și toată lumea amuți. Ea îi întinse cuțitul însângerat Veghetorului Harral.

— Veghetorule, fii bun și-nfășoară-l în ceva, ca să-l ascunzi în robele tale până ne-ntoarcem în sat. Îți rămân îndatorată.

El dădu din cap și-ntinse mâna spre cuțit.

— Ce Miezului crezi că faci? țipă Raddock, smulgându-i-l înainte de-a apuca Harral să-l ia. Tot satul are dreptul să-l vadă! adăugă, fluturându-l.

Selia îl înșfăcă de încheietura mâinii, dar Raddock, de două ori și ceva mai voinic decât ea, râse până când ea îl lovi cu călcâiul în scobitura gleznei. Atunci urlă de durere și-și încleștă mâinile de picior, lăsând cuțitul să cadă. Selia îl prinse înainte de-a atinge podeaua.

— Folosește-ți căpățâna, Lawry! se răsti ea. Cuțitu' e-o dovadă pe care-o poa' vedea toată lumea, dar nu cu două duzini de oameni cu sulițe dincolo de ușă cu o fată paralizată de spaimă. Veghetoru' n-o să-l fure.

Ilain aduse o pânză și Selia înfășură cuțitul și i-l întinse Veghetorului, care-l puse la loc sigur, sub robele sale. Ea își adună fustele și ieși afară cu pași mari, apoi se opri cu spatele drept și cu capul ridicat în fața bărbaților din curte, care mormăiau furioși, plimbându-și mâinile pe sulițe.

— Fata nu poate vorbi, spuse ea.

— N-am venit aici pentru vorbe, strigă Garric, și ceilalți pescari dădură din capete, aprobându-l.

— Puțin îmi pasă pentru ce-ați venit voi, răspunse Selia. Nimeni nu face nimic până nu se-adună consiliul satului să ia o hotărâre.

— Consiliul? exclamă Garric. Ăsta nu-i un atac de-al miezingilor! Renna mi-a ucis fiul!

— N-ai de unde să știi asta, Garric, spuse Harral. Poate că el și Harl s-au omorât unul pe altul.

— Chiar dacă n-a ținut cuțitul, tot ea a făcut-o, zise pescarul. Mi-a vrăjit fiu' ca să păcătuiască și și-a făcut de râs tatăl!

— Legea e lege, Garric, spuse Selia. Renna are dreptul la o adunare a consiliului, unde tu poți s-o învinuiești și unde ea poate să se apere înainte de a o declara vinovată. E destul de rău c-am avut două crime, n-o să las gloata voastră s-omoare înc-un om fiindcă n-are răbdare să se facă dreptate.

Garric se uită la Raddock, așteptându-se să-l susțină, dar Vorbitorul pentru Copca de Pescuit nu scoase niciun cuvânt, ci se apropie pe nesimțite de Harral. Pe urmă-l împinse pe

Veghetor în perete pe neașteptate și-și strecură mâna sub robele lui.

— Nu vă spune tot! strigă. Rochia roșie a fetei a fost pusă la muiat! Ridică în văzul tuturor cuțitul lui Harl. Și-un cuțit plin de sânge!

Pescarii își strânseră mai tare sulițele și țipară ultragiați, gata să dea buzna în casă.

— În Miez cu legea ta, îi spuse Garric Vorbitoarei, dacă nu mă lasă să-mi răzbun fiul.

— O s-o omori pe biata fată numai peste cadavrul meu, răspunse Selia, așezându-se drept în fața ușii, alături de restul consiliului și de familia lui Jeph. Asta-ți dorești? strigă. Să deveniți și voi niște ucigași? Toți pescarii?

— Pfui, nu ne puteți spânzura pe toți, râse batjocoritor Raddock. Luăm fata și cu asta basta. Dați-vă la o parte sau ștergem cu voi pe jos.

Rusco făcu un pas în lateral, cu mâinile ridicate. Selia îl fulgeră cu privirea.

— Trădătorule!

Însă el se mulțumi să zâmbească.

— Nu sunt trădător. Nu sunt decât un negustor în trecere și, în astfel de neînțelegeri, nu se cade să iau partea nimănui.

— Ești unul dintre noi, ca oricine altcineva! strigă Selia. Stai în Piața Satului de douăzeci de ani și-ai fost în consiliu aproape-n tot timpul ăsta! Dacă există un loc care ți-e casă într-o mai mare măsură, atunci e timpul să te-ntorci acolo!

Rusco zâmbi iarăși.

— Îmi pare rău, dar vreau să fiu corect față de toată lumea. Nu e prielnic pentru negoț să te împotrivești unui cătun întreg.

— Cel puțin o dată pe an, jumătate din satul ăsta vine la mine, gata să te-alunge de-aici pentru înșelătorie, așa cum ți-au făcut în Miln și-n Angiers și Ziditorul mai știe unde, spuse Selia, și, în fiecare an, îi fac pe oamenii să se răzgândească. Le spun cât de folositoare ne e prăvălia ta și cum stăteau lucrurile când n-o aveam. Dar dacă te dai acum deoparte, o s-am grijă să nu mai pună niciun om cumsecade piciorul în dugheana aia.

— Nu poți face așa ceva! strigă Porcu.

— O, ba da, Rusco, pot. Pune-mă la-ncercare dacă nu crezi.

Raddock se încruntă și privirea i se umplu de venin când Porcu se întoarse lângă Selia, în fața ușii.

Negustorul îi întâlni ochii.

— N-are rost să mai spui nimic, Raddock. Mai putem aștepta o zi sau două. Oricine s-atinge de Renna Tanner înainte de a se aduna consiliul nu mai are ce căuta-n prăvălia mea.

Selia se-ntoarse spre Raddock, cu flăcări în ochi.

— Cât, Lawry? Cât poate rezista Copca de Pescuit fără grânele și fără vitele Baleșilor? Fără orezul din Mlaștină? Fără berea lui Boggin? Fără lemnul tăietorilor? Pun prinsoare că nu atât de mult cât putem sta noi fără peștele vostru!

— Bine, cheamă consiliul, cedă Raddock. Dar ținem fata închisă-n Copca de Pescuit până când o să fie judecată.

Selia izbucni în râs.

— Crezi c-o dau pe mâna voastră?

— Atunci unde-o să stea? întrebă el. M-arunc între miezingi înainte de-a o lăsa la rudele ei, de unde-ar putea fugi.

Selia oftă și aruncă o privire spre casă.

— O ducem în atelierul meu, cu roata de tors. Are ușă solidă și, dacă vreți, puteți să bateți obloanele-n cuie și să puneți un paznic.

— Ești sigură că e o hotărâre-nțeleaptă? întrebă Rusco, înălțând dintr-o sprânceană.

— O, pfui, făcu ea, respingându-i temerile cu o fluturare de mână. Nu e decât o fetiță.

— O fetiță care-a omorât doi bărbați în toată firea, îi reaminti Rusco.

— Aiurea, răspunse Selia. Mă-ndoiesc c-ar fi putut s-omoare și un singur bărbat atât de voinic, cu-atât mai puțin doi.

— Bine, dar îl păstrez pe ăsta, mârâi Raddock, ridicând cuțitul, ca și rochia plină de sânge, până se-adună consiliul.

Selia se încruntă și se înfruntară din priviri. Știa că Raddock Lawry era în stare să-ntărâte tot satul cu cele două obiecte, dar n-avea de ales.

— Trimit mesageri azi, spuse, dând din cap. Ne-ntâlnim peste trei zile.

Jeph o puse pe Renna în căruța lui și o duseră împreună în Piața Satului, unde o închiseră în atelierul Vorbitoarei. Garric coborî obloanele și le bătu în cuie pe dinafară cu mâna lui, după ce verificase rezistența lemnului, și abia apoi se lăsă convins să plece, mormăind.

21.

CONSILIUL SATULUI

333 D.Î. VARA

În dimineața următoare, Selia își coborî picioarele din pat simțind c-o înjunghiau toate oasele. Durerea o chinuia de câțiva ani. Era mai rău când ploua sau când venea frigul, dar în ultima vreme o dureau și în cele mai calde și mai secetoase zile. Presupunea c-avea să fie din ce în ce mai rău, și asta până-n clipa morții.

Dar nu se plângea niciodată, nici măcar față de Coline Trigg. Considera durerea o povară pe care trebuia s-o poarte. Era Vorbitoare în Pârâul lui Tibbet și oamenii se așteptau să fie puternică și să apere dreptatea. Oricât de tare i-ar fi urlat de durere brațele și picioarele, nimeni nu vedea nimic care să dea de bănuit că nu mai era la fel ca întotdeauna, o piatră de susținere, pe care sătenii se puteau sprijini.

Își simți din plin surplusul de povară când se ridică, se spălă și-și puse una dintre rochiile ei grele, cu guler înalt. Nu le cunoștea bine pe Renna și pe surorile ei, dar o cunoscuse pe mama lor și știa cum se purtase Harl cu ea pân-o omorâseră miezingii. Unii spuneau că se lăsase prinsă de demoni de bunăvoie, ca să scape de el. Dacă-și tratase la fel și fetele, Selia și-o putea foarte bine imagina pe mezină nevoită să-l omoare ca să se apere.

După ce termină, se duse să vadă ce făcea Renna, o îmbrăcă într-o rochie de-a ei și-o așeză în capul oaselor, ca să-i dea o porție de terci. O șterse la gură după ce mâncă și o lăsă în atelier, cu ușa zăvorâtă. Mâncă și ea, apoi ieși. Pe aleea din fața casei stătea Rik Fisher, cu sulița lui subțire, de pescuit. Avea șaptesprezece ani și nu era însurat, dar Selia îl văzuse plimbându-se cu Jan, fiica lui Ferd Miller. Dacă Ferd era de acord, probabil c-aveau să fie în curând promiși unul altuia.

— Am nevoie să duci un mesaj de-al meu, spuse ea.

— Îmi pare rău, nu pot, răspunse Rik. Raddock Lawry a zis să nu mă mișc de-aici și s-am grijă să nu plece fata, indiferent ce mi-ar spune oricine altcineva.

— Da, așa a zis? întrebă Selia. Și pot să presupun că-n spate, lângă frumoasele mele obloane bătute-n cuie de Garric, o să-l găsesc pe fratele tău Borry?

— Da, răspunse Rik.

Selia se duse în spatele casei și se-ntoarse cu o mătură și cu o greblă.

— Nu-mi trebuie-n jurul casei mâini care stau degeaba, Rik Fisher. Dacă vrei să stai aici, îmi mături lună aleea din față și-l pui pe fratele tău s-adune frunzele și iarba uscată din spate.

— Nu sunt sigur că..., începu el.

— C-ai lăsa o femeie bătrână să fac-o muncă pe care ți-e ție lene s-o faci? completă Selia. Poate-o să-i povestesc asta lui Ferd Miller, data viitoare când îl văd.

Când încheie fraza, Rik luase deja mătura și grebla.

— Așa te vreau, spuse ea. Când termini, poți să-mi verifici glifele. Și dacă mă strigă cineva, spune-i să m-aștepte pe verandă. Mă-ntorc repede.

— Am înțeles, răspunse el.

Selia luă un vas de lut cu biscuiți cu unt, se duse în piață, în locul unde se jucau copiii, și-i trimise pe cei mai iuți de picior dintre ei să-i ducă mesajele, în schimbul unui biscuit. Când ajunse înapoi, acasă, Rik terminase cu aleea și-i mătura veranda. Stam Tailor, primul om pe care-l chemase, stătea gârbovit pe trepte, ținându-și în mâini capul chinuit de durere.

— Îți pare rău c-ai băut bere ieri? îl întrebă ea, deși știa răspunsul.

Lui Stam îi părea rău că băuse bere cu o zi înainte întotdeauna, chiar și-n timp ce-ntindea mâna după berea din ziua aceea.

El îi răspunse cu un geamăt.

— Atunci vino-năuntru, să bei un ceai ca să-ți domolească durerea de cap, îl pofti ea. Pe urmă vreau să-mi povestești ce-ai văzut aseară.

Îi puse multe întrebări, timp îndelungat, ca și celor doi care îi urmară, fiindcă și ei pretindeau că o văzuseră pe Renna în drum spre prăvălie. Însă cei de soiul lor erau prea mulți ca să-i creadă pe toți; întregul sat părea s-o fi văzut alergând pe stradă, cu

ochii în flăcări și cu cuțitul în mână. Raddock și Garric umblaseră de la un capăt la celălalt al Pârâului cu cuțitul însângerat și cu rochia și toată lumea voia să simtă cumva o parte a grozăviei.

— Cobie o fi fost robit poftelor cărnii, îi spuse Veghetorul Harral, aducându-și aminte ce se întâmplase la incinerarea lui Fernan Boggin, dar voia cu toată sinceritatea să se-nsoare cu Renna, am văzut clar pe fața lui. Și pe a ei. Ideea asta a adus numai în ochii lui Harl sclipiri ucigașe.

— Lucik al meu s-a bătut azi-noapte cu doi Fisheri, îi povesti mai târziu Meada Boggin. Ei au zis că Renna plănuia de multă vreme să-și ucidă tatăl și c-a-ncercat să-l amăgească pe Cobie ca s-o facă-n locu’ ei. Lucik i-a tras unuia un pumn în nas, iar ei i-au rupt brațu’.

— Lucik i-a tras unuia un pumn? întrebă Selia.

— Băiatu’ meu a trăit în aceeași casă cu Renna Tanner aproape paisprezece ani, răspunse Meada, și, dacă el zice că nu-i o ucigașă, pentru mine-i de-ajuns.

— Acum, când Fernan nu mai e, o să vorbești tu pentru Dealul lui Boggin?

Meada dădu din cap.

— Dealu’ a votat ieri.

Pe urmă sosi Coline Trigg.

— Mă tot întreb, zise Culegătoarea de Ierburi, de ce-a fost bietu’ Cobie înjunghiat între picioare? Ea trebuie s-o fi făcut; niciun bărbat nu i-ar face asta unui alt bărbat. Cred că, atunci când s-a dus Cobie-n vizită, ea n-a fost dornică, așa cum zice lumea. Cred c-a siluit-o și ea l-a omorât pentru asta. Și trebuie să-și fi omorât tot ea și tatăl, când a-ncercat s-o oprească.

•

După-amiază sosi Jeph, cu Hain și Beni. Stătea aproape de femei și trecu între Beni și Rik Fisher când se împunseră cu privirea unul pe altul.

— Ce face Lucik? o întrebă Selia pe Beni, după ce intrară.

Beni oftă.

— Coline zice că îi va scoate atela peste două luni, asta ne stânjenește, dacă vrem să-i dăm lui Porcu la timp toată berea comandată. Și mă tem pentru băieții mei, dacă dușmănia se prelungește.

Selia dădu din cap.

— Să nu-ți scapi băieții din ochi. Raddock a stârnit pescarii până la turbare și cred că li se datorează sânge. S-ar putea să nu fie prea năzuroși, să-l verse de oriunde. Între timp, o să văd dacă nu găsesc prin sat oamenii care n-au de lucru, ca să vi-i trimit la fabricat bere.

— Mulțumesc, Vorbitoareo, spuse Beni.

Selia îi cuprinse pe toți trei cu o privire severă.

— Toți trebuie să ne facem datoria când vremurile ne pun la încercare.

Pe urmă îi conduse în atelier. Renna stătea pe un scaun, cu ochii la un perete.

— Mănâncă? întrebă Ilain, cu îngrijorare în glas.

Selia dădu din cap.

— Înghite tot ce-i pui în gură și folosește privata dac-o duci acolo. Azi-noapte chiar a dat la pedala roții mele de tors. Dar pur și simplu nu mai are voință.

— La fel a făcut și la mine, spuse Ilain.

Beni se uită la Renna și începu să plângă.

— Vrei să ne lași puțin singuri cu ea, Vorbitoareo? întrebă Jeph.

— Firește, răspunse Selia și ieși din cameră, închizând ușa în urma ei.

Jeph se trase cât mai departe, lăsându-le pe Ilain și pe Beni singure lângă sora lor. Vorbeau în șoaptă, dar Jeph auzea o cârtiță săpând în pământ la treizeci de metri distanță, așa că nu scăpă niciun cuvânt.

— Ea a făcut-o, spuse Beni. N-aș fi crezut-o niciodată în stare să-i facă vreun rău lui Cobie Fisher, dar era speriată de moarte de ce i-ar fi putut face tata dacă rămâneau singuri. M-a implorat s-o iau cu noi…

Începu din nou să plângă și Ilain i se alătură. Se ținură în brațe până se liniștiră.

— O, Ren, zise Ilain, de ce-a trebuit să-l omori? Eu am suportat rămânând liniștită.

— Nu, n-ai rămas deloc „liniștită”, se răsti Beni. Ai făcut ca mine, te-ai ascuns în spatele primului bărbat pe care l-ai văzut. Și am scăpat amândouă, fiindcă tatei i-a rămas altă delicatesă.

Ilain se întoarse spre ea cu o privire îngrozită.

— Nu m-am gândit c-o să se dea la tine, spuse, întinzând mâna spre Beni. Am crezut că erai prea mică.

Beni o plesni peste mână, îndepărtându-i-o.

— Ai știut, spuse cu ciudă. Aveam deja sâni mai mari decât multe femei măritate și eram destul de mare ca să fiu promisă. Ai știut, dar ai plecat oricum, pen’ că ți-a păsat mai mult de tine decât de surorile tale.

— Tu n-ai făcut la fel? o învinui Ilain. Râde ciob de oală spartă!

Se repeziră una la alta, dar Jeph traversă camera cât ai clipi și le despărți apucându-le de gulerele rochiilor.

— Fără așa ceva! strigă, ținându-le la o lungime de braț distanță și privindu-le cu asprime până când își lăsară ochii în jos.

Când le dădu drumul, le pierise pofta de bătaie.

— Poate este timpul să dezvăluim totul în fața consiliului, spuse, făcându-le pe amândouă să-i arunce priviri tăioase. Spuneți-le ce fel de om a fost Harl și poate n-o s-o mai condamne pentru ce-a făcut, adăugă, arătând cu bărbia spre Renna.

Ilain se lăsă să cadă pe un scaun, lângă Renna, întorcând ideea pe toate fețele, dar Beni îl fulgeră cu privirea.

— Te-aștepți să stau în fața lui Raddock Lawry, a mamei lui Lucik și a celorlalți și să spun că tata și-a tratat fetele ca și cum i-ar fi fost neveste? îl întrebă ea. Te-aștepți să spun așa ceva unui proprietar de tavernă și babei bârfitoare de Coline Trigg? Pe noapte, cum o să-mi mai privesc bărbatul în ochi după asta și cum o să mai pot umbla cu capul sus prin sat? Cum o s-o mai poată face oricare dintre noi? Mai rău decât ce s-a-ntâmplat nu poate fi decât să știe toată lumea ce s-a-ntâmplat!

— Mai rău decât să-ți vezi sora legată de-un par? întrebă Jeph.

— Chiar dacă n-ar fi așa, spuse Beni, n-ai nicio dovadă că asta ar putea convinge măcar un singur om din consiliu să se răzgândească și s-ar putea să fie trei surori legate de pari, nu doar una.

Ilain stătea foarte liniștită în timp ce-n fața ochilor îi juca imaginea descrisă de Beni.

— Cred că știe toată lumea ce ar fi cel mai rău, spuse cu blândețe și vocea i se stinse într-un suspin după ultimul cuvânt.

Jeph alergă la ea, se lăsă într-un genunchi și-o cuprinse în brațe în timp ce plângea.

— Ai face bine să-ți ții și tu gura-nchisă în privința asta, Jeph Bales, zise Beni.

El își privi soția înlăcrimată și dădu din cap.

— Nu e treaba mea să iau hotărâri pentru voi două. O să-mi văd de-ale mele.

Ilain se uită la Renna și gemu, cu fața schimonosită.

— Iartă-mă! suspină și se grăbi să iasă din încăpere.

•

— Te simți bine, draga mea? o întrebă Selia pe Ilain, când o văzu că ieșea din atelier împleticindu-se.

— Nu suport s-o văd așa, murmură Hain.

Selia dădu din cap, fără să fie mulțumită.

— Stai jos. Îi arătă un scaun din camera comună. Fac un ceai.

— Mulțumesc, Vorbitoareo, zise Ilain, dar avem multă treabă...

— Stai jos, repetă Selia și de data asta nu mai era o invitație, ci într-o mult mai mare măsură o poruncă, și Ilain se supuse imediat când schimbă tonul. Stați jos cu toții, adăugă, și Jeph și Beni o ascultară.

Ea le aduse ceaiul, apoi spuse:

— Consiliul satului se-adună mâine. Dacă Renna nu vorbește până atunci, și nu m-aștept s-o facă, Raddock o să ceară să fie judecată fără s-o ascultăm și, cu atât de multe dovezi împotriva ei și cu nimic care s-o ajute, cred că va ieși cum vrea el. O să încerc s-amân până când se va simți mai bine, dar totul depinde de consiliu.

— Ce crezi c-o să hotărască? întrebă Jeph.

— Nu pot spune nimic sigur, răspunse ea oftând. Așa ceva nu s-a mai întâmplat. Dar pescarii sunt furioși, iar oamenii din Mlaștină și din Straja au un motiv în plus să le spună copiilor lor să stea departe de Piața Satului și de ispitele ei, Veghetorul și Meada nu se vor ridica împotriva fetei, dar e greu de zis ce vor face ceilalți. M-aștept să fie spânzurată de cel mai apropiat copac, Garric trăgând de funie.

Ilain țipă scurt.

— E ceva grav, fato, zise Selia. Avem doi bărbați morți, dintre care unul cu rude furioase. Eu o s-o apăr pân-o să mi se taie răsuflarea, dar legea e lege. După ce-o să voteze consiliul, n-o să avem de-ales, va trebui să ne ținem gura și să ne supunem.

Se uită la Beni și la Ilain.

— Așa că, dacă-mi puteți spune ceva – *orice* – care să-i fie de ajutor când o să mă lupt pentru fata asta, trebuie s-o faceți acum.

Cele două surori se uitară la Jeph, dar niciuna nu scoase niciun cuvânt.

Selia răsuflă adânc.

— Jeph, Mack Pasture vorbește în consiliu pentru ferme. Fă-i o vizită și vezi dacă poți afla cum o să voteze. Ai grijă s-audă povestea așa cum s-a petrecut, nu invențiile pe care le răspândește Raddock.

— Ferma lui Mack e departe, răspunse Jeph. O să am nevoie de tot restul zilei ca s-ajung acolo.

— Atunci, adăpostește-te peste noapte la el și folosește timpul cu înțelepciune, zise Selia, din nou pe un ton poruncitor. Și arătă cu capul către ușă. Pleacă acum, dragul meu. Am eu grijă ca Ilain și Beni s-ajungă tefere acasă.

Jeph aruncă o privire nervoasă spre Ilain, apoi dădu din cap.

— Da, bine, spuse și o porni spre ușă.

Selia se întoarse din nou către cele două surori, fără să-și ridice privirea spre ele.

— Mi-am pus întotdeauna tot felul de întrebări despre tatăl vostru, zise, luând un biscuit cu unt din vasul de lut de pe masă. Am urmărit mulți bărbați după ce i-au lăsat miezingii fără neveste. Uneori… se pierd puțin. Încep să se poarte irațional. Le-am cerut oamenilor să vadă cum suportă Harl, dar tatăl vostru a ținut totul în el și, în primii ani, totul a părut să fie bine.

Muie biscuitul în ceai, continuând să-și privească mâinile.

— Dar pe urmă, Ilain, când ai fugit cu Jeph, deși nevasta lui moartă încă nici nu fusese arsă, mi-am pus din nou întrebări. De ce fugiseși? Iar acel Harl pe care-l cunoșteam ar fi adunat câțiva oameni și-ar fi venit să te târască înapoi, acasă, agitându-se și urlând. Am fost cât pe ce să fac asta eu însămi.

Selia își mâncă biscuitul înmuiat cu mușcături repezi, egale și precise, apoi se șterse la gură cu delicatețe, cu un șervet de pânză.

— Dar Harl n-a făcut-o, adăugă, lăsând șervetul jos și uitându-se în ochii lui Ilain. De ce?

Femeia se trase înapoi sub forța privirii ei, dar se mulțumi să-și lase ochii în jos și să ridice din umeri.

— Nu știu.

Selia alese un alt biscuit, încruntându-se.

— Și pe urmă-au fost toți pețitorii care-au venit s-o curteze pe Renna. Se uită din nou în jos. E o fată destul de frumoasă, puternică precum un cal, cu două surori mai mari care-au născut băieți voinici. Harl i-ar fi putut găsi un bărbat bun după ce-a fugit Arlen Bales. Ar fi avut un om care să-l ajute la fermă; chiar și el s-ar fi putut însura c-o văduvă. Dar, din nou, n-a făcut niciuna, nici alta. A pus pe fugă, iar și iar, toți băieții, pe unii chiar cu furca, până când au trecut cei mai buni ani în care sora voastră ar fi putut s-aducă pe lume copii. Iar pe urmă, Cobie Fisher ar fi fost cel mai bun bărbat pe care și-l putea găsi, iar ferma avea nevoie disperată de-un om în putere, dar el a continuat să refuze.

Selia se uită la cele două surori.

— Mă-ntreb ce l-ar putea face pe-un bărbat să se poarte așa și am bănuielile mele, dar ce știu eu? Îl vedeam pe tatăl vostru poate o dată sau de două ori pe an. Voi două ați trăit cu el zi de zi. Cred că știți mai bine decât mine. Aveți ceva de-adăugat?

Ilain și Beni se uitară la ea, apoi una la alta, apoi își priviră mâinile.

— Nu, murmurară într-un glas.

— Și nimeni nu v-a văzut pe niciuna vărsând măcar o lacrimă pentru tatăl vostru, insistă Selia. Nu-i firesc, când tatăl unei fete se-alege c-un cuțit în spate.

Ilain și Beni nu-și ridicară privirile.

Selia se uită la ele câteva clipe, apoi oftă adânc.

— Atunci, afară cu voi! se răsti, în cele din urmă. Ieșiți din casa mea până nu pun bastonul pe voi amândouă! Și ferească-vă Ziditorul s-aveți vreodată nevoie de cineva care să vă ia apărarea, femeiuști egoiste!

Cele două surori se grăbiră să plece, iar Selia își luă capul în mâini, simțindu-și vârsta mai mult decât oricând.

•

În dimineața următoare, Selia abia se îmbrăcase când se trezi în curte cu Raddock Lawry, însoțit de părinții lui Cobie, Garric și Nomi, și de aproape încă o sută de oameni din Copca de Pescuit, ceea ce însemna că venise aproape toată lumea.

— Raddock Lawry, argumentele tale sunt atât de șubrede încât ai nevoie de toate neamurile și de toți prietenii ca să ți le-ntărească? întrebă ea când ieși pe verandă.

Mulțimea murmură, șocată, și, toți ca unul, oamenii se-ntoarseră spre Raddock, așteptându-i replica. El deschise gura să vorbească, dar Selia i-o luă înainte.

— Nu chem consiliul satului să discute în fața unei gloate! strigă ea, cu o voce care făcu bărbați în toată firea să dea înapoi. Nu v-ați ales degeaba un Vorbitor și toți cei care n-au de-adus vreo învinuire să plece la treburile lor, amân adunarea până când o s-o faceți, chiar dac-o să fie nevoie să stau aici, în prag, pân' la iarnă!

Zumzetul mulțimii confuze acoperi răspunsul lui Raddock. O clipă mai târziu, oamenii începură să se scurgă spre poartă și unii plecară înapoi, spre Copcă, dar cei mai mulți se îndreptară spre piață și spre prăvălie, ca s-aștepte acolo hotărârea. Asta o nemulțumi pe Selia, dar, odată ce plecaseră de pe proprietatea ei, nu mai putea face mare lucru.

Raddock o privi încruntându-se, dar se strădui să-i zâmbească, apoi o puse pe Nomi s-o ajute, aducând ceai pe verandă.

Pe urmă sosi Coline Trigg, care-auzise toată zarva din casa ei de peste drum. Ucenicele sale, care-i erau fiice, turnară imediat ceaiul pentru cei trei membri ai consiliului, care-i așteptau pe ceilalți. Din consiliu făceau parte zece oameni. Fiecare cătun din Pârâul lui Tibbet vota în fiecare an, alegându-și un reprezentant în consiliu, alături de Veghetor și de Culegătoarea de Ierburi. În plus, votau și pentru Vorbitorul întregii așezări. Asta fusese Selia în cei mai mulți ani, iar când votul desemnase pe altcineva, ea vorbise pentru Piața Satului.

În consiliu ajungeau de obicei cei mai bătrâni și cei mai înțelepți oameni din fiecare cătun și, în afara cazului în care murea cineva, schimbările de la un an la altul erau o raritate. Fernan Boggin vorbise pentru Dealul lui Boggin zece ani și era firesc ca locul să-i fie luat de soția lui, Meada Boggin.

Ea fu următoarea sosită, fiind urmată de cel puțin patruzeci de persoane de pe Dealul lui Boggin, care se împrăștiară prin piață. Înaintă pe alee însoțită de Lucik, cu brațul într-o eșarfă, și de Beni, cu umerii acoperiți de un șal negru, în semn de doliu după tatăl ei. Odată cu ea sosi Veghetorul Harral, împreună cu doi dintre acoliții săi.

— N-o să câștigi simpatie defilând pe-aici cu fiul tău rănit, îi spuse Raddock lui Meada, în vreme ce ea își lua ceaiul și se așeza.

— Defilând, repetă ea amuzată. Asta o spune un om care-a mers călare prin tot satul, fluturând o rochie murdară de sânge ca pe-un steag.

Raddock se încruntă, răspunsul lui se pierdu când pe alee intră cu pași apăsați Brine Cutter, zis și Brine Spete Late.

— Salutare, prieteni, tună el, aplecându-se ca să nu dea cu capul în copertina verandei. Îmbrățișă femeile cu căldură și strânse dureros de tare mâinile bărbaților.

Supraviețuitor al masacrului din Pâlc, Brine își petrecuse câteva săptămâni într-o stare asemănătoare cu a lui Renna, fără să știe pe ce lume era, însă acum reprezenta cu demnitate, ca Vorbitor, Pâlcul de lângă Pădure. Văduv de aproape cincisprezece ani, nu se mai însurase niciodată; nesocotea toate propunerile, oricât de insistente, zicând că n-ar fi fost corect față de soția și de copiii lui. Oamenii spuneau că loialitatea avea în el rădăcini ca ale copacilor pe care-i tăia.

O oră mai târziu, pe alee înainta încet Coran Marsh, sprijinit în baston. La optzeci de veri, era unul dintre cei mai bătrâni oameni din Pârâu și ceilalți îl întâmpinară cu toată curtoazia posibilă când urcă scările, sprijinit de fiul său Keven și de nepotul său Fil. Erau desculți cu toții, așa cum se obișnuia în Mlaștină. Fără dinți și șubrezit, Coran îi salută pe ceilalți Vorbitori cu o înclinare a capului, privindu-i cu ochi încă ageri.

Pe urmă sosi Mack Pasture, în fruntea altor câtorva fermieri, printre care și Jeph Bales. Când ajunseră pe verandă, acesta din urmă se aplecă spre Selia.

— Mack n-are nimic împotriva lui Renna, șopti el, și mi-a promis c-o să judece lucrurile corect, indiferent ce-ar zbiera pescarii.

Selia dădu din cap și Jeph rămase pe verandă, alături de Ilain, Beni și Lucik, în capătul opus celui în care stăteau Garric și Nomi Fisher.

Pe măsură ce dimineața se apropia se sfârșit, aerul se umplu de murmur de glasuri, dovedind fără dubiu că nu numai locuitorii Copcii de Pescuit se adunaseră acolo în forță. Pe străzi se foiau sute de oameni, încercând să pară nepăsători când

aruncau priviri spre veranda lui Selia în drumul lor către croitorie, către cizmărie sau către orice alt atelier din piață.

Ultimii sosiră cei din Straja de Sud. Era cel mai îndepărtat cătun, practic o așezare de sine stătătoare, cu aproape trei sute de locuitori, care-și aveau propria Culegătoare de Ierburi și propria Casă Sfântă. Se apropiau într-o procesiune ordonată, scoasă în evidență de îmbrăcămintea lor austeră. Toți bărbații aveau bărbi stufoase și pantaloni negri, susținuți de bretele de aceeași culoare, purtate peste o cămașă albă. Costumul era completat de o haină grea, neagră ca și pălăria și cizmele. Toate femeile purtau rochii negre, care le acopereau de sub bărbie până la glezne și până la încheieturile mâinilor, plus șorțuri și bonete albe, așa cum erau și mănușile și umbrelele de soare, nelipsite când nu munceau. Își țineau cu toții frunțile plecate și desenau fără încetare glife în aer, ca să-i apere de păcat.

În frunte mergea Jeorje Watch. Vorbitor și Veghetor, Jeorje era cu douăzeci de ani mai bătrân decât orice alt om din Pârâul lui Tibbet. Prin sat alergau copii care încă nu se născuseră când își serbase el a o suta aniversare. Dar conducea procesiunea înaintând cu pași mari și fermi, cu spatele încă drept și cu ochi duri. Contrasta puternic cu Coran Marsh, cu un sfert de veac mai tânăr, dar pentru care trecerea anilor făcuse ravagii.

La anii lui și cu toate voturile din cel mai mare cătun, Jeorje ar fi putut fi Vorbitorul satului, dar nu primea niciodată nici măcar un singur vot din afara Străjii de Sud și nici n-avea să primească vreodată, nici măcar de la Veghetorul Harral. Jeorje Watch era prea sever.

Selia îi ieși în întâmpinare ținându-și spatele cât putea de drept, ca să se vadă când era de înaltă.

— Vorbitoareo, spuse Jeorje, nelăsând să sară-n ochi cât de mult îi repugna să-i spună astfel unei femei, și încă uneia nemăritate.

— Veghetorule, răspunse ea, nelăsându-se intimidată.

Soțiile lui, unele bătrâne și demne ca el, altele mai tinere și una chiar cu burta la gură, se scurseră tăcute pe lângă ei și intrară în casă. Selia știa că se duceau în bucătărie. Luau întotdeauna conducerea acolo, ca să fie sigure că se ținea cont de obiceiurile lor. Și le respectau cu mare strictețe, pregătind întotdeauna numai mâncăruri simple, fără condimente și fără zahăr.

Selia îi făcu semn lui Jeph.

— Du-te să-l scoți pe Rusco din prăvălie, îi spuse, și el se grăbi să plece.

Selia era întotdeauna aleasă Vorbitoare pentru piață, dar, în anii când o vota și întregul sat, îl punea pe Porcu să reprezinte în locul ei piața, care trebuia să aibă o voce independentă, după cum cerea legea. Asta nu încânta prea mulți oameni, dar ea știa că prăvălia mare era inima pieței și că atunci când prospera una, prospera de obicei și cealaltă.

•

— Ei, vă rog să intrați și să poftiți la cină! spuse Selia după ce ajunseră să se simtă cu toții în largul lor. O să vorbim la cafea despre treburile noastre obișnuite și-o să trecem la ultima problemă după ce ne golim ceștile.

— Dacă nu deranjează pe nimeni, Vorbitoareo, spuse Raddock Lawry, propun să lăsăm cina și restul problemelor pentru următoarea noastră adunare și să discutăm despre moartea rudei mele.

— *Deranjează,* Raddock Fisher, îi răspunse Jeorje Watch, lovind în podea cu bastonul lui negru, lustruit. Nu putem renunța la obiceiurile noastre și la politețe pentru c-a murit cineva. Aceasta e vremea Năpastei, când moartea vine des. Ziditorul îi pedepsește pe păcătoși când crede de cuviință. Fata Tanner poate fi judecată după ce discutăm despre problemele noastre curente.

Vorbea cu aerul cuiva care știe că autoritatea nu-i poate fi pusă la îndoială, deși Vorbitoare era Selia. Ea trecu cu vederea afrontul, pe care Jeorje i-l aducea de obicei, fiindcă spusele lui îi erau de folos. Dacă Renna avea să fie condamnată la moarte, cu cât se rostea sentința mai târziu, cu atât era mai puțin probabil să fie dusă la îndeplinire în seara aceea.

— Cina ne-ar putea prinde bine tuturor, se amestecă și Veghetorul Harral, deși el și Jeorje nu erau aproape niciodată de aceeași părere. După cum spune Canonul, „de la un om cu burta goală nu te poți aștepta să vadă de partea cui e dreptatea”.

Raddock se uită la ceilalți Vorbitori, sperând să fie susținut, dar, în afară de Porcu, care sosea întotdeauna ultimul și pleca primul, toți păreau hotărâți să țină adunarea în forma ei tradițională. Se încruntă, dar nu mai protestă. Garric dădu să deschidă gura, dar el clătină din cap, făcându-l s-amuțească.

Cinară, apoi trecură la cafea și la prăjituri și se ocupară, pe rând, de problemele fiecărui cătun.

— Cred că-i timpul să vedem fata, spuse Jeorje, când terminară și cu tot ce privea cătunul lui, lăsat de obicei la urmă.

Încheierea discuției referitoare la problemele obișnuite ar fi trebuit anunțată de Vorbitoarea Satului, dar Jeorje i-o luase din nou înainte, lovind cu bastonul în podea în loc s-aștepte să lovească Selia în masă cu ciocănelul ei. Ea trimise martorii pe verandă și îi conduse pe ceilalți nouă membri ai consiliului la Renna.

— Fata nu se preface? întrebă Jeorje.

— Dacă vrei, îți poți chema Culegătoarea de Ierburi s-o examineze, răspunse Selia, și el dădu din cap, apoi o strigă pe soția sa, Trena, Culegătoarea de Ierburi din Straja de Sud, ajunsă și ea la nouăzeci de ani.

— Bărbații afară, porunci Jeorje, și se-ntoarseră cu toții să-și ocupe locurile la masă.

Selia stătea într-un capăt, iar el, ca întotdeauna, în celălalt.

Trena ieși peste câtva timp și se uită la Jeorje, care-i făcu semn că putea să vorbească.

— Indiferent ce s-a întâmplat, fata e într-adevăr șocată, zise ea, iar el dădu din cap, îngăduindu-i astfel să plece.

— Ați văzut așadar în ce stare se află, spuse Selia, punând mâna pe ciocănel înainte de-a apuca Jeorje să încalce protocolul. Cred că orice hotărâre ar trebui amânată până când își vine în fire și poate vorbi în apărarea ei.

— Ar trebui în Miez! răcni Raddock.

Dădu să se ridice, dar Jeorje îl opri lovind cu bastonul în masă.

— N-am bătut atâta drum ca să mă uit la o fată care nu știe pe ce lume e și să plec, Selia, spuse el. Mai bine s-ascultăm acum martorii și pe cei care o acuză, așa cum se cuvine.

Selia se încruntă, nimeni nu îndrăzni să-l contrazică. Vorbitoare sau nu, dacă se ridica împotriva lui avea s-o facă de una singură. Îi ceru lui Garric să spună ce învinuire îi aducea lui Renna, apoi chemă pe rând martorii, să răspundă la întrebările Consiliului.

— Nu pretind că știu ce s-a-ntâmplat în seara aia, spuse ea, în încheiere. N-avem niciun martor, în afară de fată, care ar trebui să poată vorbi în apărarea ei înainte de a fi judecată.

— N-avem martori? strigă Raddock. Adineaori l-ai auzit pe Stam Tailor, care-a văzut-o îndreptându-se spre locul omorului cu numai o clipă înainte de săvârșirea lui.

— În seara aia, Stam Tailor era beat criță, Raddock, ripostă Selia, uitându-se la Porcu, care dădu din cap, întărindu-i spusele.

— A vărsat pe podeaua mea și l-am dat afară și-am închis pe urmă mai devreme, povesti el.

— Eu zic că vinovat e ăla care i-a pus băutura-n mână, spuse Jeorje.

Fruntea lui Rusco se încreți, dar era destul de înțelept ca să-și țină gura.

— Selia, sau a văzut fata, sau n-a văzut-o, zise Coran Marsh.

Alții dădură din capete.

— A văzut-o în apropiere, da, încuviință Selia, dar n-a văzut nici unde s-a dus, nici ce-a făcut.

— Vrei să zici că ea n-are niciun amestec? întrebă Jeorje, nevenindu-i să creadă.

— Bineînțeles că are un amestec, se răsti Selia. Orice prost își poate da seama. Dar niciunul dintre noi nu poate jura pe soare că știe despre ce-i vorba. Poate cei doi bărbați s-au bătut și s-au omorât unul pe altul. Poate că ea a ucis ca să se apere. Și Coline, și Trena confirmă c-a fost bătută rău.

— N-are importanță cum s-a-ntâmplat, Selia, spuse Raddock. Doi oameni nu se pot omorî unul pe altul cu același cuțit. Se schimbă ceva dacă știm pe care dintre cei doi l-a omorât ea, dacă nu cumva i-a omorât pe amândoi?

Jeorje dădu din cap.

— Și să nu uităm că bărbații se învrăjbesc, cel mai probabil, din pricina vicleniei unei femei. Purtarea ei necuviincioasă i-a adus pe calea asta și ea ar trebui să dea socoteală.

— Doi bărbați se bat pentru o fată și tu dai vina pe ea? se amestecă Meada. E absurd!

— Nu-i absurd, Meada Boggin, te orbește legătura ta de rudenie cu fata, zise Raddock.

— Râde ciob de oală spartă, ripostă ea. Pot spune același lucru despre tine.

Selia lovi cu ciocănelul în masă.

— Raddock Fisher, dacă nu s-ar ține cont de spusele oamenilor înrudiți cu cineva amestecat într-o problemă din

Pârâu, n-am mai avea cu cine discuta. Toată lumea are dreptul să vorbească. Așa e legea noastră.

— Legea, spuse el meditativ. Am citit legea, mai ales partea care vorbește despre ucigași, adăugă, scoțând o carte cu coperți uzate, de piele. Îi pusese un semn, așa că găsi imediat ce voia și începu să citească: *Dacă fapta murdară care e omorul a fost săvârșită între hotarele Pârâului lui Tibbet sau pe pământurile din jur, veți înălța un stâlp în piața satului și-l veți înlănțui de el pe cel răspunzător, pentru o zi de penitență și pentru o noapte fără glife sau adăpost, ca să-l vadă toată lumea și să fie apoi martoră la dezlănțuirea mâniei Ziditorului asupra celor care încalcă acest legământ.*

— Nu vorbești serios! strigă Selia.

— E o barbarie! încuviință Meada.

— Asta spune legea, rânji batjocoritor Raddock.

— Ei, Raddock, spuse Veghetorul Harral, legea asta trebuie să fie de-acum trei sute de ani.

— Canonul e și mai vechi, Veghetorule, zise Jeorje. Data viitoare o să-l nesocotești pe el? Să faci dreptate nu-nseamnă să fii blând.

— Nu ne-am adunat aici ca să rescriem legea, le atrase atenția Raddock. Legea e lege, n-ai spus-o chiar tu, Selia?

Ei îi fremătară nările, dar dădu din cap.

— Ne-am adunat ca să hotărâm dacă e sau nu răspunzătoare, adăugă Raddock, punând pe masă cuțitul plin de sânge al lui Harl, și e limpede ca lumina zilei că este.

— L-ar fi putut lua după omor, Raddock, și tu o știi foarte bine, îl contrazise Veghetorul Harral. Cobie i-a cerut mâna lui Renna, iar Harl l-a amenințat de două ori că-i taie boașele dacă se mai apropie de ea.

Raddock izbucni în râs.

— Poate-o să convingi pe cineva că doi oameni se pot omorî unul pe altul cu același cuțit, dar ei n-au fost doar omorâți. Au fost mutilați. Strănepotul meu de frate nu l-a tăiat pe Harl aproape felii având bărbăția retezată și un cuțit în inimă.

— Aici are dreptate, spuse Porcu.

Raddock mârâi.

— Așa că să votăm și gata.

— De acord, zise Porcu. În piață n-a mai fost niciodată atâta lume, așa că trebuie să mă-ntorc la prăvălie.

— E în joc viața unei fete și pe tine nu te interesează decât numărul creditelor pe care le poți câștiga de la acești gură-cască? întrebă Selia.

— Nu-mi ține mie predici, răspunse Porcu. Eu sunt ăla care-a spălat sângele de pe podeaua cămăruței mele din spate.

— E toată lumea de-acord să trecem la vot? întrebă Jeorje.

— Eu sunt Vorbitoarea, Jeorje Watch! se răsti Selia, arătându-i ciocănelul.

Dar deja se ridicaseră mâini în favoarea votului, oprindu-i protestele. Jeorje îi primi mustrarea dând ușor din cap.

— Bine, spuse ea. Pentru mine, fata e nevinovată până când putem dovedi contrariul, și nu există nicio dovadă, pentru nimic.

Se uită în dreapta, la Veghetorul Harral, dându-i de înțeles că era rândul lui.

— Te înșeli, Selia, zise el. Avem dovada unui singur lucru: dragostea dintre doi tineri. Am vorbit cu Cobie și m-am uitat în ochii lui Renna. Erau amândoi maturi și voiau să hotărască singuri cu cine se cunună. Era dreptul lor. Harl nu era îndreptățit să refuze, iar eu spun, sub lumina soarelui, că orice vărsare de sânge a început cu el și s-a încheiat cu el. Nevinovată.

Uriașul Brine Cutter era următorul și vorbi cu o voce neobișnuit de blândă:

— După cum văd eu, orice ar fi făcut fata, a făcut ca să se apere. Știu cum e să vezi lucruri atât de cumplite încât mintea ta să vrea să fugă la adăpost. Mi s-a-ntâmplat după ce miezingii mi-au ucis familia. Selia mi-a purtat de grijă cât am trecut prin asta, iar fata merită același sprijin. Nevinovată.

— Nu-i nevinovată, spuse Coran Marsh. Tot satul știe că Renna Tanner e-o păcătoasă, că i s-a oferit lui Cobie Fisher pentru păcatul trupesc. E în stare să stârnească poftele oricărui bărbat, scoțându-l din minți! Dacă se poartă ca un miezing, o putem pune-n mijlocul lor cu inima ușoară. Demonii din mlaștină au ucis oameni mai buni ca ea, și soarele continuă să răsară în fiecare dimineață. Vinovată.

Jeorje Watch fu următorul.

— Fetele lui Harl au fost mereu o belea pentru el. Numai prin mila Ziditorului nu s-a-ntâmplat o asemenea nenorocire acum cincisprezece ani, cu sora ei. Vinovată.

Raddock Lawry dădu din cap.

— Știm cu toții că e vinovată.

Se întoarse spre Rusco.

— Să legi o fată afară, oferind-o demonilor, indiferent ce-ar fi făcut, e sălbăticie, zise Porcu. Dar dacă așa e obiceiul aici… Ridică din umeri. Nu putem lăsa oamenii să se-omoare unii pe alții. Eu zic s-o scoateți afară și să terminăm. Vinovată.

— Nu știu dacă te mai las la anu' să vorbești pentru piață, bombăni Selia.

— Îmi pare rău, dar *acum* vorbesc pentru piață, răspunse el. Oamenii trebuie să se simtă-n siguranță când vin aici la cumpărături. Și n-o pot face când e un ucigaș prin preajmă.

— Harl a fost un cioroi bătrân și morocănos, care nu s-a sinchisit niciodată, nici cât negru sub unghie, de altcineva în afară de el însuși, spuse Meada Boggin. Am încercat chiar eu o dată să-i găsesc pereche lui Renna, dar el nici n-a vrut s-audă. În mintea mea nu există nicio îndoială că el l-a omorât pe tânărul Cobie, iar Renna a făcut ce-a putut ca să n-o omoare și pe ea. Nevinovată.

— Atunci de ce-a fost Cobie înjunghiat în boașe? întrebă Coline. Cred c-a siluit-o și ea a venit în sat să i-o plătească. L-a înjunghiat între picioare și pe urmă s-au luptat până când și-a putut termina treaba. Harl trebuie să fi venit după ea, și ea l-a lovit din spate. Fata are sânge pe mâini, Selia. Ar fi putut să vină la una dintre noi sau să ceară ajutor, dar ea a ales să-și încheie socotelile cu cuțitul. Eu zic că-i vinovată.

Toți ochii se-ntoarseră spre Mack Pasture. Cu patru voturi pentru nevinovăție și cu cinci pentru vinovăție, stătea în puterea lui să pună consiliul în impas sau s-o declare pe Renna vinovată. Fermierul păstră tăcerea timp îndelungat, cu fruntea încruntată sprijinită pe turla palmelor împreunate la vârf.

— Spuneți cu toții „vinovată” sau „nevinovată”, vorbi el într-un târziu, dar legea nu spune așa. Tocmai ați auzit-o. Spune „răspunzătoare”. Acum, eu unul l-am cunoscut pe Harl Tanner. Îl știu de mulți ani și nu mi-a plăcut niciodată odrasla asta ticăloasă de miezing. Scuipă pe podea. Dar asta nu înseamnă că merita un cuțit în spate. Din câte văd eu, fata nu și-a ascultat tatăl, și acum doi oameni sunt morți. Indiferent dac-a lovit sau nu ea însăși cu cuțitul, e „răspunzătoare” pentru cele întâmplate, tot atât de sigur cum e răsăritul soarelui.

Din pricina șocului mâna lui Selia parcă era paralizată și ciocănelul rămase pe masă, neatins, deși votul se încheiase. Jeorje izbi cu bastonul în podea.

— Vinovată, cu șase la patru.

— Atunci o s-am grijă s-o sfâșie miezingii-n noaptea asta, mârâi Raddock.

— Nici să nu te gândești, spuse Selia, regăsindu-și în sfârșit vocea. Legea spune că are dreptul la o zi întreagă în care să-și găsească pacea, iar cea de azi e pe sfârșite.

Jeorje bătu din nou cu bastonul în podea.

— Selia are dreptate. Renna Tanner trebuie legată-n piața satului mâine în zori, ca s-o vadă toată lumea și să fie martoră când se-nfăptuiește dreptatea Ziditorului.

— Te-aștepți să vină lumea să privească?

Porcu era îngrozit.

— Nimeni nu-și învață lecțiile dacă lipsește de la școală, spuse Jeorje.

— Eu n-o să stau să mă uit cum sfâșie miezingii pe cineva! strigă Coline.

Ceilalți, chiar și Coran Marsh, protestară la rândul lor.

— Ba o să vă uitați! se răsti Selia. Neînduplecată ca piatra, privirea ei trecu de la unul la altul. Dacă o s-o... *asasinăm* pe fata asta, atunci o să ne uităm și-o să ținem minte *cu toții*, bărbați, femei și copii, mârâi ea. Legea e lege.

22.

CĂI NEUMBLATE

333 D.Î. PRIMĂVARA

De la Fortul Angiers până la Fluviul Despărțitor, hotarul dintre pământurile ducelui Rhinebeck și ale ducelui Euchor, se ajungea, călare, într-o zi întreagă. Omul Glifat plecase prea târziu ca să sosească înainte de apusul soarelui.

Dar era bine și așa. Despărțirea de Leesha îl afectase și primea cu brațele deschise prilejul de a le arăta câtorva

miezingi soarele. Jardir îl învățase să-mbrățișeze suferința, așa cum o făceau krasianii, și mergea destul de bine, dar puține balsamuri erau la fel de dulci ca stoarcerea vieții dintr-un demon cu mâinile tale goale.

Cu Leesha, Văiuga se afla pe mâini bune, cel puțin atâta vreme cât krasianii nu înaintau. Era o conducătoare înnăscută, respectată de toată lumea, și se lăsa călăuzită de o inimă curată și de o judecată sănătoasă. Și era o glifară mai bună decât el, sau avea să devină în curând.

Și e frumoasă, se gândi. *Nu neg asta.* Omul Glifat cutreierase lumea în lung și-n lat și nu văzuse niciodată pe cineva care să-i poată sta alături. Probabil ar fi putut s-o iubească, odinioară, înainte de a-l lăsa Jardir în nisip, crezându-l mort. Înainte de a fi nevoit să-și tatueze pielea ca să supraviețuiască.

Acum nu mai era o creatură pe de-a-ntregul umană și dragostea nu-și mai găsea locul în viața lui.

Se lăsă noaptea, dar ochii lui glifați vedeau clar în întuneric. Atinse apărătoarea de cap a Dansatorului Amurgului și glifele ei căpătară o strălucire blândă, îngăduindu-i și uriașului animal să vadă în beznă. Îl îmboldi cu călcâiele și o porniră la galop când începură să se ridice miezingii, dar de o parte și de alta a drumului erau copaci groși și demonii lemnului țineau pasul cu ei, sărind din creangă-n creangă sau alergând pe lângă trunchiuri. Carapacele lor ca scoarța de copac îi făceau aproape invizibili, însă Glifatul putea să vadă ușoara strălucire a aurei lor de magie și n-avea cum să-i confunde cu lemnul. Deasupra țipau ascuțit demonii vântului, urmărindu-l și străduindu-se să înainteze la fel de repede, ca să se arunca asupra lui.

Arlen dădu drumul frâului, conducându-și armăsarul imens doar cu genunchii, și-și luă arcul mare. Un țipăt din văzduh îl avertiză și se răsuci, slobozind o săgeată glifată, care străpunse capul miezingului în coborâre cu o răbufnire de magie.

Străfulgerarea luminoasă păru s-atragă toți demonii lemnului asupra lui în același timp. Țâșniră din toți copacii din jur, strigându-și ura, cu dinții și ghearele pregătite să sfâșie.

El trimise o săgeată glifată după alta, lăsând găuri înnegrite în urma trecerii lor prin miezingii de pe ambele părți ale drumului. Dansatorul Amurgului îi împrăștia pe cei din fața lor, călcându-i în picioare, glifele de pe potcoave azvârlind scântei aidoma pocnitorilor de la festivaluri.

Demonii îi urmăriră, alergând cu salturi lungi de o parte și de alta a calului în galop. Glifatul își agăță arcul la locul lui, luând în schimb o suliță, pe care prinse s-o învârtească atât de repede încât nu se mai vedea, înjunghiind miezingii iviți din toate părțile. Unul izbuti să se apropie, dar el îl izbi cu piciorul în față și glifa de pe călcâi îl trânti cu o străfulgerare.

În tot acest timp, Dansatorul Amurgului alergă fără oprire.

•

Deși nici omul, nici calul nu se odihniseră deloc toată noaptea trecută, masacrul demonilor îi înviorase și se simțeau odihniți și vioi în zori, când zăriră cele două așezări numite Podul Peste Fluviu.

Trecuseră cincisprezece ani de la distrugerea satului cu acest nume. Pe atunci făcuse parte din ducatul Miln, însă Rhinebeck ceruse o parte din vama încasată la trecerea podului și încercase să reconstruiască satul pe malul sudic al Fluviului Despărțitor.

Omul Glifat ținea minte audiența în care îi vorbise Ragen lui Euchor despre planul lui Rhinebeck. Ducele se înfuriase și păruse gata să ardă Fortul Angiers din temelii înainte de a-l lăsa pe Rhinebeck să ia vamă la podul lui.

Și așa apăruseră două sate de negustori, câte unul de fiecare parte a apei, amândouă numite Podul Peste Fluviu, dar fără nimic care s-aducă a dragoste între ele. Erau garnizoane pentru străji regale, iar călătorii care treceau podul plăteau vamă la ambele capete. Cine nu voia să plătească putea să-nchirieze o plută pentru sine și pentru bagajele sale – plătind adesea mai mult decât l-ar fi costat vama – sau să traverseze fluviul înot.

Cele două sate cu același nume erau singurele din toată Thesa înconjurate de ziduri. Pe malul milnez, acestea fuseseră construite din piatră și mortar; pe cel angersian erau din bușteni mari, unși cu catran, legați foarte strâns unii de alții. Ambele ziduri ajungeau până la marginea fluviului, iar străjile care patrulau pe culmile lor făceau adesea schimb de înjurături strigate de pe un mal pe celălalt.

Paznicii porții de pe malul angersian abia o deschiseseră, întâmpinând astfel zorii, când Omul Glifat trecu, călare, dincolo de ea. Purta mănuși și-și trăsese gluga pe frunte, ca să-și ascundă fața. Poate că arăta ciudat în ochii străjilor, dar nu se strădui să le dea explicații, mulțumindu-se să le arate sigiliul lui

Rhinebeck fără să-ncetinească trapul uniform al calului. Mesagerii regali puteau trece nestingheriți pe ambele maluri ale fluviului. Gărzile mormăiră, nemulțumite de lipsa bunelor lui maniere, dar îl lăsară să-și vadă de drum nestingherit.

Aerul dimineții era cețos și cea mai mare parte a localnicilor încă-și mai încălzeau terciul când Glifatul străbătu cele două sate, fără să atragă atenția nimănui. Așa era cel mai simplu. Jumătate dintre cei care-i vedeau pielea tatuată se fereau de el ca de un miezing, iar cealaltă jumătate cădeau în genunchi și-i spuneau Izbăvitorul. Și el chiar nu știa cum era mai rău.

Dincolo de Podul Peste Fluviu, drumul către Miln se întindea, drept, către nord. Mesagerii îl străbăteau, de obicei, în două săptămâni. Mentorul lui, Ragen, izbutea s-ajungă mai repede, în numai unsprezece zile. Călărind pe Dansatorul Amurgului și netemându-se de întuneric, Omul Glifat sosi după șase zile, lăsând în urma lui o dâră de cenușă de demon. Traversă în galop, în toiul nopții, Dumbrava Împietritului, satul aflat la sud de Miln, la numai o zi distanță, și, când în fața ochilor începu să i se contureze fortul, până în zori mai erau câteva ore bune.

Într-un fel, orașul din munți în care jurase să nu se mai întoarcă niciodată îi era casă în aceeași măsură ca Pârâul lui Tibbet și, când îl zări, emoțiile îl copleșiră. Cu gândurile prea răvășite ca să poată lupta, instală un cerc portabil și poposi în așteptarea zorilor, străduindu-se să-și amintească tot ce putea despre ducele Euchor.

Îl întâlnise o singură dată, în copilărie, dar lucrase în biblioteca lui și știa ce îi încânta inima. Euchor punea la loc sigur cunoștințele, așa cum alții adunau provizii sau aur. Dacă-i dădea glifele de luptă, n-avea să le-mpartă cu tot poporul său. Avea să le păstreze ascunse, încercând să-și consolideze astfel puterea.

Omul Glifat nu putea îngădui așa ceva. Trebuia să le dea, cât mai repede, tuturor Glifarilor din oraș. În Miln aveau o adevărată rețea, la a cărei construcție pusese el însuși umărul. Dacă-i dădea glifele lui Cob, fostul său maestru, ar fi ajuns peste tot înainte de-a avea Euchor timp să interzică răspândirea lor.

Gândul la Cob dezlănțui un torent de amintiri pe care le reprimase demult. De opt ani nu mai vorbise nici cu maestrul lui, nici cu altcineva din Miln. Le scrisese mai multe scrisori, dar n-avusese niciodată puterea să le trimită. Oare Ragen și Elissa erau bine, sănătoși? Fiica lor, Marya, trebuia să aibă acum opt

ani. Ce se întâmplase cu Cob și cu prietenul său Jaik? Dar cu Mery?

Mery. În primii ani, ea îl împiedicase să se-ntoarcă. Ar fi putut să dea ochii cu Jaik, Ragen și Cob. Elissa l-ar fi ocărât pentru că plecase fără să-și ia măcar rămas-bun, dar știa că pe urmă l-ar fi iertat. Pe Mery nu voia s-o vadă. Pe Mery, singura fată pe care-și îngăduise vreodată s-o iubească.

Oare se mai gândește la mine? *Mă mai așteaptă, crezând c-o să mă-ntorc*? Erau întrebări pe care și le pusese de mii de ori de-a lungul anilor, dar, după ce fusese respins de ea o dată, nu mai cutezase să caute răspunsuri.

Iar acum… se uită în jos, la tatuajele care-i acopereau pielea. Acum nu mai putea da ochii cu niciunul dintre ei, n-ar fi suportat s-aducă sub ochii lor creatura stranie în care se transformase. Trebuia să se-ncreadă în Cob, pentru că n-avea încotro, dar pentru toți ceilalți era mai bine să-l creadă plecat pentru totdeauna sau chiar mort. Se gândi la scrisorile pe care le purta în pungă. Spuneau destule. Avea să le predea și să le zică tuturor că omul care le scrisese murise fără să sufere.

Se simți cuprins de o oboseală cumplită și se întinse. Când adormi, văzu chipul lui Mery în fața ochilor minții. Văzu noaptea în care se despărțiseră.

Însă visele lui schimbară trecutul. De data asta nu o lăsă să plece. Renunță la dorința de a deveni mesager, rămase să conducă atelierul de Glifar al lui Cob și, în loc să se simtă închis, se simți mai liber decât se simțea mergând noaptea sub cerul liber.

Văzu frumusețea lui Mery în rochia de mireasă, văzu rotunjirea grațioasă a pântecelui ei care creștea, o văzu râzând, înconjurată de copii fericiți și sănătoși. Îi văzu zâmbind pe oamenii care locuiau în case apărate de glifele lui și o văzu pe Elissa cu ochii plini de mândrie. De mândria unei mame.

Brațele și picioarele i se zvârcoliră în țărână, străduindu-se zadarnic să-i smulgă mintea din viziune, fiindcă visul îl luase în stăpânire și nu putea să se desprindă.

Văzu din nou noaptea despărțirii, de data asta așa cum fusese, cu el plecând călare, fără niciun cuvânt, după ce se certaseră. Dar apoi ochii minții sale o urmăriră pe Mery în lungii ani petrecuți mergând pe zidurile Milnului și privind în zare ca să-l vadă întorcându-se. Chipul ei își pierdu voioșia și culoarea

și, la început, tristețea nu făcu altceva decât să-i sporească frumusețea. Dar, pe măsură ce se perindau anotimpurile, fața ei frumoasă deveni cadaverică, suptă, tristețea îi săpă riduri în jurul buzelor și îi încercănă ochii stinși. Își petrecu cei mai frumoși ani ai vieții pe zid, rugându-se și plângând.

Pe urmă văzu noaptea despărțirii pentru a treia oară și această ultimă viziune îi transformă visul în coșmar. Pentru că el plecă, dar nu lăsă în urmă nici tristețe, nici vreo mare durere. Mery scuipă în praf la poarta orașului și făcu cale-ntoarsă, găsi imediat pe altcineva și uită că el existase vreodată. Ragen și Elissa, preocupați de fetița lor, nici măcar nu observară că plecase. Iar noul ucenic al lui Cob era foarte recunoscător și nu-și dorea decât să-i fie ca un fiu și să-i moștenească atelierul. Omul Glifat se trezi brusc, dar imaginea nu-i dispăru din minte și se rușină de groaza pe care i-o provoca, fiindcă știa că era o dovadă de egoism.

Această ultimă viziune ar trebui să fie adevărată, fiindcă așa ar fi cel mai bine pentru noi toți, se gândi.

•

În dimineața următoare, în timp ce-și ridica tabăra și împacheta apărătoarea de cap glifată a Dansatorului Amurgului, Arlen observă că, după ce stătuse doisprezece ani în bătaia vânturilor, a ploilor și ninsorilor, locul în care spărsese Ciungul rețeaua de glife a Milnului continua să aibă o altă culoare decât restul zidului.

Cele trei vise continuau să-i bântuie gândurile. Pe care avea să-l descopere în interiorul zidurilor? Ar fi trebuit să-ncerce să afle adevărul, măcar pentru liniștea lui sufletească?

Nu, îl sfătui o voce din propria minte. *Ai venit să-l vezi pe Cob, așa că du-te să-l vezi. Pentru ceilalți nu ești aici. Ferește-i de durere. Ferește-te pe tine însuți.* Vocea îl însoțea dintotdeauna, sfătuindu-l să fie prudent. Se gândea că era a tatălui său, deși nu-l mai văzuse pe Jeph Bales de aproape cincisprezece ani.

Se obișnuise s-o ignore.

O *singură privire,* își spuse. *Ea nici măcar n-o să mă vadă. Și chiar dac-o să mă vadă, n-o să mă recunoască. O singură privire, o amintire pe care s-o iau cu mine în noapte.*

Călări cât mai încet cu putință, dar, chiar și așa, poarta tocmai se deschidea când ajunse în fața ei. Mai întâi ieșiră paznicii, escortând un grup de Glifari și de ucenici către locuri marcate

clar pe pământ, unde se aplecară și începură s-adune obiecte din sticlă glifată, verificându-le în grabă ca să se-asigure că fuseseră încărcate de atingerea miezingilor. El fusese acela care aduse la Miln sticla glifată, dar acum îl șoca eficiența cu care era fabricată, la fel cum se întâmpla și în Văiugă, dar în scopuri mai puțin practice. Glifarii milnezi păreau să facă mai ales obiecte de lux: bastoane, statuete, ferestre și bijuterii. Odată spălate de sângele momelii, toate aveau să fie de o limpezime la fel de pură ca a diamantului șlefuit, dar de o duritate infinit mai mare.

Străjile își ridicară privirea când se apropie. În aerul rece și umed al dimineții, gluga lui trasă pe frunte nu părea cu adevărat o ciudățenie, dar, la vederea armelor prinse de șaua Dansatorului Amurgului, își apucară sulițele până când le arătă punga cu sigiliul lui Rhinebeck.

— Ai pornit la drum cu noaptea-n cap, mesagerule, îi spuse unul dintre străjeri, după ce se destinseră.

— M-am grăbit, încercând s-ajung aici fără să m-opresc în Dumbrava Împietritului, răspunse Glifatul, găsind cu ușurință o minciună. Credeam c-am izbutit, dar am auzit ultima bătaie de clopot când eram încă departe și-am știut că n-o s-ajung la poartă înainte de asfințit. Mi-am pus cercurile la un kilometru și ceva de ziduri și-am înnoptat acolo.

— Mare ghinion, comentă străjerul. Să fii blocat afară, într-o noapte rece, la un kilometru de ziduri încălzite și de-un adăpost plăcut.

Omul Glifat, care nu mai simțise de mulți ani nici căldura, nici frigul, dădu din cap și se strădui să tremure, trăgându-și gluga în josul frunții, ca și cum ar fi vrut să se apere de frigul din oase.

— Mi-ar prinde bine o cameră încălzită și o cafea fierbinte. Nu neapărat în ordinea asta.

Paznicul dădu din cap și păru gata să-i facă semn să treacă, dar își ridică brusc privirea. Glifatul se încordă, întrebându-se dacă avea să-i ceară să-și dea pe spate gluga.

— În Sud lucrurile stau chiar atât de rău precum se spune? întrebă în schimb străjerul. Fortul Rizon pierdut, cerșetori refugiați peste tot și noul Izbăvitor, care nu face nimic pentru a-i ajuta?

Zvonurile ajunseseră chiar și atât de departe în Nord.

— Astea sunt noutăți pe care trebuie să i le spun ducelui, înainte de a le dezvălui oricui altcuiva, răspunse Omul Glifat, dar da, în Sud e rău.

Paznicul mormăi și-i făcu semn să intre în oraș.

•

Omul Glifat găsi un han și-l duse pe Dansatorul Amurgului în grajd. Înăuntru, un băiat aduna deja bălegarul. Nu putea să aibă mai mult de doisprezece ani și era murdar.

Din clasa servitorilor, se gândi, fiindcă asta explica de ce-și începuse munca atât de devreme. Probabil că dormea în grajd și se considera norocos doar pentru atâta lucru. Scoase din pungă o monedă grea, de aur, și o puse în palma băiatului.

Copilul o privi cu ochii aproape ieșindu-i din orbite. Probabil că nu mai ținuse niciodată în mână atâția bani, îndeajuns ca să-și cumpere haine și mâncare și să-și asigure adăpost pentru o lună.

— Ai grijă să-mi fie bine îngrijit calul, și mai primești una când vin să-l iau, spuse Glifatul.

Gestul era extravagant și ar fi putut atrage atenția, dar pentru el banii nu mai însemnau nimic și știa cât de ușor puteau ajunge servitorii din Miln în rândul cerșetorilor. Îl lăsă pe băiat în grajd și intră în han.

— Am nevoie de-o cameră pentru următoarele câteva nopți, îi spuse hangiului, prefăcându-se că simțea din plin greutatea coburilor și a harnașamentului, deși pentru el cântăreau cât un fulg.

— Cinci luni pe noapte, răspunse hangiul.

Era tânăr, aproape prea tânăr ca să conducă un han, și se aplecă vizibil, încercând s-arunce o privire sub gluga nou-venitului.

— Un demon al focului m-a scuipat în față, spuse Omul Glifat, cu o iritare reală în glas, făcându-l să se tragă înapoi. Nu sunt plăcut la vedere.

— Desigur, mesagerule, zise hangiul, înclinându-se iarăși. Îmi cer iertare. Nu trebuia să trag cu ochiul.

— E-n ordine, mormăi Glifatul, urcându-și harnașamentul pe scări, pentru a-l încuia în camera sa înainte de a pleca în oraș.

•

Străzile din Miln erau curate și-i erau familiare, iar duhoarea focurilor ce mistuiau balegă sau cărbune în fierării părea

aproape bine-venită. Orașul era așa cum și-l amintea, și totuși străin.

El era altul.

Drumul către atelierul lui Cob încă îi mai era o a doua natură. Dar, odată ajuns, se opri, șocat. De o parte și de alta a atelierului fuseseră construite corpuri de clădire spațioase. Căsuța din spate, în care locuise Cob, fusese dărâmată și înlocuită cu o magazie de câteva ori mai mare. Cob fusese prosper și înainte de plecarea lui, dar ceea ce stăpânise atunci nu era nimic pe lângă ceea ce vedea Arlen acum. Făcându-și curaj, se îndreptă spre intrarea principală.

Ușa se deschise în clinchet de clopoței și sunetul îl cutremură, ca o parte din el însuși care-i lipsise. Atelierul era acum mai mare, dar încă plin de imagini și de mirosuri familiare. Văzu bancul de lucru asupra căruia stătuse aplecat nenumărate ore. Și micul căruț pe care-l împinsese prin tot orașul. Se apropie de o fereastră și-și trecu cu venerație degetele înmănușate peste glifele gravate în piatra pervazului. Avea senzația că ar fi putut să ia o unealtă de glifat și se-ntoarcă la lucru, ca și cum ultimii opt ani n-ar fi existat.

— Îți pot fi de folos? se auzi o voce, și el înlemni, cu gheață în loc de sânge în vene.

Fusese pierdut într-un alt timp și n-auzise pe nimeni apropiindu-se, dar, chiar și fără să se-ntoarcă, știa al cui era glasul. Știa și era îngrozit. Ce căuta ea acolo? Ce însemna prezența ei în acel loc? Se întoarse încet spre ea, cu fața în umbra glugii.

Anii fuseseră blânzi cu Mama Elissa. Cu patruzeci și cinci de ierni lăsate în urmă, părul ei lung era încă negru și bogat, iar obrajii rămăseseră netezi, cu doar câteva riduri vagi în jurul ochilor și al buzelor. Auzise spunându-li-se riduri de râs, și asta îl ușură întrucâtva.

Sper c-a fost veselă în ultimii opt ani, se gândi.

Elissa deschise gura, gata să adauge ceva, dar o fetiță cu păr lung, castaniu, și ochi căprui mari dădu buzna în încăpere, atrăgându-i atenția. Purta o rochie de catifea maro, cu o panglică din același material în păr. Panglica stătea strâmb și șuvițe groase de păr îi cădeau pe față, iar obrajii, ca și mâinile, îi erau albi de cretă, care-i lăsase dâre și pe rochie. Omul Glifat știu imediat că era Marya, fiica lui Ragen și a lui Elissa, pe care-o

ținuse el însuși în brațe, la numai câteva minute după naștere. Era inocentă și frumoasă, și simți durere-n suflet când văzu în ea toată bucuria anilor în care lipsise.

— Mamă, uite ce-am desenat! strigă fetița.

Întinse o plăcuță pe care se vedea un cerc de glife. Arlen le studie dintr-o privire și văzu că erau puternice. Mai mult decât atât, văzu că multe erau ale lui, aduse de el din Pârâul lui Tibbet. Se simți alinat știind că, fie și numai așa, făcea parte din viața ei.

— Sunt frumoase, dulceața mea, o lăudă Elissa, aplecându-se să-i strângă din nou părul cu panglica. O sărută pe frunte când termină. Tatăl tău o să te ia în curând cu el când va fi chemat să glifeze ceva.

Fetița scoase un strigăt de încântare.

— Avem un cumpărător care așteptă, scumpo, spuse Elissa, reîntorcându-se spre Omul Glifat, cu brațul în jurul copilei. Sunt Mama Elissa. După atâția ani, mândria de care-o umplea titlul acela încă i se mai simțea în voce. Iar ea e fiica mea…

— Ești Veghetor? întrebă fetița, întrerupându-și mama.

— Nu, răspunse Glifatul, cu vocea groasă, răgușită, pe care-o adoptase de când își tatuase pielea.

Să fie recunoscut de Elissa era ultimul lucru de care ar fi avut nevoie.

— Atunci de ce te-mbraci ca și cum ai fi? întrebă fetița.

— Am fost rănit de demoni, am cicatrice și nu vreau să te sperii, răspunse el.

— Nu sunt fricoasă, zise ea, încercând să se uite pe sub glugă.

Glifatul făcu un pas înapoi și-și trase gluga pe frunte.

— Ești nepoliticoasă! o dojeni Elissa. Du-te să te joci cu fratele tău.

Fetița adoptă un aer rebel, dar privirea cu care-i răspunse mama ei o făcu să traverseze în fugă încăperea, către o masă de lucru unde un băiețel de vreo cinci ierni stivuia cuburi cu glife pictate pe toate fețele. Arlen recunoscu trăsăturile lui Ragen pe fața lui copilăroasă și simți o mare bucurie pentru mentorul lui, amestecată cu o cumplită părere de rău fiindcă n-avea să-l cunoască niciodată pe băiat și nici pe bărbatul care avea să devină.

Elissa păru stingherită.

— Îmi pare rău. Și soțul meu are cicatrice pe care nu vrea să le vadă lumea. Așadar ești mesager?

Glifatul dădu din cap.

— Cu ce te pot ajuta azi? întrebă ea. Cu un scut nou? Sau poate ai un cerc portabil de reparat?

— Caut un Glifar pe nume Cob, răspunse el. Mi s-a spus că e proprietarul acestui atelier.

Ea clătină din cap, părând să se-ntristeze.

— Cob a murit acum aproape patru ani, zise, și cuvintele îl izbiră mai tare decât un demon. Răpus de cancer. Ne-a lăsat atelierul mie și soțului meu. Cine ți-a spus să-l cauți aici?

— Un… mesager pe care l-am cunoscut, răspunse Omul Glifat, clătinându-se.

— Ce mesager? insistă Elissa. Cum se numea?

El șovăi, căutând în grabă un răspuns. În minte nu-i veni niciun nume și știu că pericolul de a fi descoperit era cu atât mai mare cu cât aștepta mai mult.

— Arlen din Pârâul lui Tibbet, scăpă fără să vrea, înjurându-se singur pentru asta, în aceeași clipă.

Ei i se lumină privirea.

— Povestește-mi despre Arlen, îl imploră, punându-i o mână pe braț. Cândva am fost foarte apropiați. Când l-ai văzut ultima oară? Îi poți duce un mesaj? Eu și soțul meu plătim oricât.

Văzând disperarea care-i umplu brusc ochii, Glifatul înțelese cât de rău o rănise plecând. Iar acum îi dăduse prostește falsa speranță că l-ar fi putut revedea pe Arlen. Dar băiatul pe care-l cunoscuse ea era mort, trup și suflet. Chiar dacă-și scotea gluga și-i spunea adevărul, nu i l-ar fi redat. Era mai bine să-i ofere sfârșitul necesar.

— Arlen mi-a vorbit de tine în noaptea aceea, spuse după ce se hotărî. Ești frumoasă, exact așa cum te-a descris.

Complimentul o făcu să zâmbească și îi umezi ochii, dar apoi se opri, ca și cum abia atunci ar fi înțeles tot ce spusese.

— În ce noapte?

— În noaptea în care m-am ales cu cicatricele. Când traversam Deșertul Krasian. Arlen a murit ca să pot trăi eu.

Într-un fel, spunea adevărul.

Elissa icni, acoperindu-și nasul și gura cu mâinile. Umeziți o clipă mai devreme de bucurie, ochii ei se umplură de lacrimi și fața i se schimonosi de durere.

— Ultimele lui gânduri s-au îndreptat către voi, prietenii lui din Miln… familia lui. A vrut să vin aici și să vă spun asta.

Elissa abia dacă-l auzi.

— O, Arlen, strigă, împleticindu-se.

Omul Glifat se repezi s-o prindă pe femeia care hohotea de plâns, o conduse către unul dintre bancurile de lucru și o ajută să se-așeze.

— Mamă! strigă Marya, venind în fugă. Mamă, ce s-a-ntâmplat? De ce plângi?

Se uită la Omul Glifat cu ochi acuzatori.

El îngenunche în fața fetiței, neștiind dacă o făcea ca să pară mai puțin amenințător sau ca să-l poată lovi dacă dorea. Aproape speră că avea s-o facă.

— Mă tem că i-am adus vești proaste, Marya, zise blând. Un mesager e uneori dator să le spună oamenilor lucruri pe care nu sunt încântați să le-audă.

Elissa își ridică brusc privirea spre el și se opri din plâns. Inspiră adânc, ca să-și vină în fire, își șterse lacrimile cu manșeta de dantelă și-și îmbrățișă fiica.

— Are dreptate, scumpa mea. O să-mi treacă. Ia-l, te rog, pe fratele tău și mergeți puțin în camera din spate.

Marya îi aruncă Glifatului o privire cruntă, apoi dădu din cap, își luă fratele și ieșiră împreună. El se uită în urma lor, simțindu-se mizerabil. N-ar fi trebuit să vină, ci să trimită un intermediar sau să găsească un alt Glifar la care să meargă, deși în niciunul nu avea atâta încredere ca în Cob.

— Îmi pare rău, spuse. N-am vrut să te fac să suferi.

— Știu, răspunse Elissa. Mă bucur că mi-ai spus. Asta ușurează într-un fel lucrurile, dacă poți să-nțelegi.

— Le ușurează, încuviință el.

Căută cu stângăcie în pungă și scoase o mână de scrisori și un grimoar cu glife de luptă, totul înfășurat într-o pânză uleiată și legat cu un șnur rezistent.

— Astea sunt pentru voi. Arlen a vrut să le-aveți.

Elissa luă pachetul și dădu din cap.

— Mulțumesc. Rămâi mai mult în Miln? Soțul meu e plecat, dar o să vrea cu siguranță să-ți pună multe întrebări. Arlen i-a fost ca un fiu.

— Nu rămân în oraș decât o singură zi, doamna mea, răspunse el, nedorindu-și câtuși de puțin să stea de vorbă cu

Ragen. I-ar fi cerut amănunte care nu existau. Am un mesaj pentru duce și mai sunt câțiva oameni pe care trebuie să-i salut, apoi plec.

Știa că ar fi trebuit să se oprească, dar răul fusese deja făcut și următoarele cuvinte i se desprinseră de pe buze nepoftite:

— Spune-mi... Mery mai locuiește tot în casa Veghetorului Ronnell?

Elissa clătină din cap.

— Nu, de mulți ani. S-a...

— N-are importanță, o întrerupse Omul Glifat, nedorind să afle mai mult.

Mery își găsise pe altcineva. Nu era o mare surpriză și n-avea niciun drept să se simtă iritat de o asemenea veste.

— Dar băiatul, Jaik? întrebă. Am și pentru el o scrisoare.

— Nu mai e un băiat, răspunse Elissa, cu o privire pătrunzătoare. Acum e bărbat. Stă pe Calea Morii, a treia casă de lucrător.

El dădu din cap.

— Atunci, dacă-mi îngădui, o să îmi iau rămas-bun.

— S-ar putea să nu-ți placă deloc ce-o să găsești acolo, îl preveni Elissa.

Glifatul își ridică privirea spre ea, încercând să priceapă ce voia să spună, dar înțelesul se pierdea în ochii ei umflați de plâns. Părea obosită și sinceră. El se întoarse să plece.

— De unde-ai știut numele fiicei mele? întrebă Elissa.

Întrebarea îl surprinse. Șovăi.

— Mi-ai prezentat-o când a venit aici.

În clipa în care rosti cuvintele, se înjură în gând pentru că o făcuse, căci Elissa fusese întreruptă înainte de spune cum se numea fetița, iar el ar fi putut pretinde oricum că știa de la Arlen.

— Cred că da, încuviință ea, surprinzându-l.

Consideră că avusese noroc și o porni spre ușă. Era cu mâna pe clanță când ea vorbi din nou, calmă:

— Ți-am simțit lipsa.

Glifatul șovăi, luptându-se cu imboldul de a se-ntoarce și de a fugi spre ea, s-o strângă în brațe și s-o roage să-l ierte.

Apoi ieși din atelierul de glifare fără să mai spună niciun cuvânt.

•

Mergând cu pași mari în josul străzii, Omul Glifat se înjură singur. Elissa îl recunoscuse. Nu știa cum, dar izbutise, și probabil că plecând o rănise mult mai adânc decât dându-i vestea despre moartea lui. Îi fusese ca o mamă, și plecarea lui păruse probabil respingerea supremă a dragostei ei. Dar ce-ar fi putut să facă? Să-i arate în ce se transformase singur? Ce monstru devenise fiul ei adoptiv?

Nu. Era de preferat să creadă că-i întorsese spatele. Orice minciună era mai bună decât adevărul.

Chiar dacă ar fi meritat să-l știe? întrebă vocea sâcâitoare din capul lui.

Întrebarea îl îndureră, așa că și-o scoase din minte și se concentră asupra adevăratului motiv al venirii sale în Miln. Mesajul lui Rhinebeck. Se duse la fortăreața ducelui Euchor, dar străjerii de la poartă nu se arătară primitori.

— Înălțimea Sa n-are timp pentru toți Veghetorii zdrențăroși din oraș, mârâi unul dintre ei, când îl văzură apropiindu-se în robă și cu gluga ridicată.

— Pentru mine o să aibă, ripostă el, arătându-și punga de mesager cu sigiliul lui Rhinebeck.

Străjerii făcură ochii mari, dar, o clipă mai târziu, se-ntoarseră spre el bănuitori.

— Nu ești unul dintre mesagerii pe care i-am mai văzut, spuse primul străjer, și i-am văzut pe toți.

— Oricum, ce fel de mesager umblă prin lume în robe de Veghetor? întrebă celălalt.

Încă tulburat după întâlnirea cu Elissa, Glifatul n-avea răbdare s-asculte părerile mărginite ale unor slujbași mărunți.

— Soiul care-o să vă crape țestele dacă nu-i deschideți poarta și nu-l anunțați, răspunse, scoțându-și gluga.

Cei doi străjeri se traseră înapoi la vederea feței sale tatuate. El arătă spre poartă și ei se grăbiră să i-o deschidă, împiedicându-se unul de altul. Unul o luă înainte, îndreptându-se spre palat.

Glifatul își trase din nou gluga, ascunzându-și un zâmbet. Când erai o ciudățenie, cel puțin aveai niște avantaje.

Se apropie de palat cu pași egali, atrăgând privirile tuturor oamenilor din curte, în vreme ce auzul lui fin le deslușea șoaptele. În scurt timp îi ieși în întâmpinare Mama Jone, șambelana ducelui, condusă de străjerul de la poartă. Numai

piele și os cu mai mult de zece ani în urmă, când o văzuse Arlen ultima oară, între timp aproape că-și pierduse toată apa din trup și pielea subțire i se întindea, palidă și translucidă, peste vene albastre și pete de ficat. Ragen o asemuise cu un soi aparte de miezing și, ori de câte ori o văzuse, Arlen nu avusese motiv să-i pună părerea la îndoială. Doi străjeri mergeau cu discreție în urma ei, la câțiva pași distanță.

— Acesta e, Mamă, spuse paznicul porții.

Ea dădu din cap și flutură mâna, făcându-i semn să se retragă.

Omul se îndreptă spre ghereta de la poartă, dar Glifatul văzu mulți oameni din curte apropiindu-se de el, nerăbdători să-l tragă de limbă.

— Ești cel căruia i se spune Omul Glifat, nu? întrebă Jone.

El dădu din cap.

— Aduc un mesaj urgent din partea ducelui Rhinebeck și am eu însumi de făcut o ofertă.

Ea îl ascultă înălțând dintr-o sprânceană.

— Mulți cred că ești Izbăvitorul, reîntors printre noi. Cum de te afli în slujba ducelui Rhinebeck?

— Nu sunt în slujba nimănui, răspunse el. Aduc mesajul lui Rhinebeck pentru c-avem interese comune. Atacul krasianilor asupra Rizonului ne afectează pe toți.

Jone încuviință cu o înclinare a capului.

— Înălțimea Sa e de acord, așa că îți va acorda o audiență…

Glifatul dădu din cap și o porni către palat, dar femeia ridică un deget.

— … mâine, își încheie ea fraza.

El se încruntă. Stătea în obiceiul ducilor să lase mesagerii s-aștepte ceva vreme, ca să-și dovedească puterea, dar un mesager regal, cu un mesaj legat de probleme grave, amânat cu o întreagă zi, când soarele încă nu ajunsese în cel mai înalt punct al bolții? Așa ceva nu auzise niciodată.

— Poate ați apreciat greșit importanța veștile pe care le-aduc, spuse cu prudență.

— Poate că tu ai apreciat-o greșit pe-a ta, răspunse Jone. Ai o reputație aparte la sud de Fluviul Despărțitor, dar acum te afli pe pământurile ducelui Euchor, Lumină a Munților și Păzitor al Ținutului din Nord. Te va primi atunci când i-o permite planificarea treburilor sale, și asta înseamnă mâine.

Paradă. Euchor voia să-și dovedească puterea întorcându-l din drum.

Glifatul ar fi putut să insiste, firește. Să pretindă că era insultat și să amenințe c-avea să se-ntoarcă la Angiers sau să intre trecând cu forța de străjeri. Niciunul n-ar fi putut să-l oprească dacă nu voia să se lase oprit.

Dar avea nevoie de bunăvoința lui Euchor. Ragen avea să găsească grimoarul cu glife de luptă pe care i-l dăduse lui Elissa și avea să-și dea seama ce trebuia făcut cu ele, dar numai Euchor putea trimite oameni și provizii la Angiers înainte de a fi prea târziu. Merita s-aștepte o zi.

— Bine. Mâine în zori o să fiu la poartă.

Se-ntoarse să plece.

— În Miln avem o interdicție, spuse Jone. Nimănui nu-i este îngăduit să umble pe străzi înainte de răsăritul soarelui.

Omul Glifat se întoarse spre ea, înălțându-și fruntea ca s-o lase să i se uite sub glugă. Zâmbi cu dinți strălucitori prin contrastul cu buzele tatuate.

— Atunci pune străjerii de la poartă să m-aresteze, îi sugeră.

Putea și el să facă paradă de putere, să-nfrângă voința altora.

Buzele lui Jone erau o linie fermă. Dacă vederea tatuajelor lui o tulburase, nu o arătă.

— În zori, încuviință ea și se grăbi să-i întoarcă spatele și să se-ndrepte cu pași mari spre palat.

•

Mai mulți străjeri îl urmăriră când părăsi fortăreața ducelui. Înaintau cu prudență și se țineau la distanță, dar era limpede că voiau să vadă unde poposise și cu cine stătea de vorbă.

Însă Omul Glifat locuise în Miln ani de-a rândul și cunoștea bine orașul. Trecu de un colț, intrând pe o alee înfundată și, imediat ce se văzu la adăpost de ochii urmăritorilor, sări și se agăță de pervazul unei ferestre de la etajul întâi, aflat la o înălțime de trei metri. De acolo trecu cu ușurință de pervazul unei ferestre de la al doilea cat al casei de vizavi și de acolo, pe acoperișul pe de cealaltă parte a aleii. Se uită peste streașină și văzu străjerii, așteptând răbdători să-și dea el seama că ajunsese într-o fundătură și să se-ntoarcă. Aveau să-și piardă în curând răbdarea și unul avea să intre pe alee, să vadă ce se petrecea, dar el avea să fie plecat demult.

•

Când se apropie de a treia casă de pe Calea Morii, Glifatul își aduse aminte de Elissa și de enigmaticul ei avertisment legat de Jaik. Oare era sănătos? I se întâmplase ceva?

Jaik și Mery fuseseră singurii lui prieteni din adolescență. Jaik visa să devină saltimbanc și băieții își promiseseră să călătorească împreună, așa cum făceau adesea mesagerii și saltimbancii, după ce Arlen avea să-și ia brevetul de mesager.

Dar, în vreme ce Arlen își urmărise țelul cu hotărâre și încăpățânare, Jaik nu fusese niciodată dispus să petreacă un timp prea îndelungat ca să-și însușească arta saltimbancilor. Când venise timpul să plece Arlen, o stăpânea la fel de bine cum o stăpânea pe cea a zborului cu fâlfâiri de brațe.

Dar se părea că, până la urmă, se descurcase bine. Deși nu era o vilă imensă, ca aceea stăpânită de Ragen și Elissa, casa lui era solidă și bine întreținută, spațioasă prin comparație cu majoritatea locuințelor înghesuite din Miln. Probabil că la acea oră a zilei se afla la moară, dar așa era cel mai bine. Trebuia să aibă acasă vreo rudă care să poată primi pachetul de scrisori și care nu l-ar fi recunoscut nici măcar pe Arlen Bales, și cu atât mai puțin pe Omul Glifat.

Însă nimic nu-l făcuse să se gândească vreodată că ușa i-ar fi putut fi deschisă de Mery.

Ea icni la vederea lui, cu trupul în întregime acoperit și cu glugă, și făcu un pas în spate. El făcu același lucru, la fel de speriat și de surprins.

— Da? întrebă ea, revenindu-și. Te pot ajuta?

Stătea cu mâna pe ușă, gata să i-o trântească-n nas în orice clipă.

Nu mai era atât de tânără precum și-o amintea, dar asta nu-i micșora frumusețea. Dimpotrivă, Mery din amintirile lui era un boboc primăvăratic prin comparație cu floarea din fața lui. Membrele subțiri din prima tinerețe se împliniseră, căpătând rotunjimi ample, părul castaniu, bogat, cădea în valuri în jurul feței rotunde și al acelorași buze catifelate pe care le sărutase de o mie de ori. Își simțea mâinile tremurând la vederea ei, dar oricât de pe nepregătite îl luase noua ei frumusețe, ceea ce aflase când apăruse în prag era mai șocant. Se măritase cu Jaik. Cu Jaik, de la care învățase el să joace oprește-mingea și care fura de pe fereastra din spate a brutăriei prăjituri pe care le-mpărțeau. Jaik, care stătuse totdeauna în preajma lui cu un soi

de venerație după ce-i spusese că voia să devină mesager. Jaik, care pentru Mery fusese întotdeauna invizibil, fiindcă ea n-avea ochi decât pentru Arlen.

— Îmi cer scuze, spuse, atât de surprins încât uită să-și schimbe vocea. Cred c-am greșit…

Îi întoarse spatele și se îndepărtă, pornind-o cu pași mari în josul Căii Morii.

O auzi icnind în spatele lui și începu să meargă mai repede.

— Arlen? strigă ea, și el o luă la fugă.

Însă o auzi urmărindu-l.

— Arlen, oprește-te! Te rog! strigă ea, dar el o ignoră, străduindu-se doar să scape, avantajat de picioarele lui puternice, datorită cărora alerga cu ușurință mai repede decât ea.

În mijlocul drumului era o căruță stricată, răsturnată, doi bărbați certându-se în mijlocul harababurii. Pierdu secunde prețioase ocolindu-i și Mery micșoră distanța dintre ei. Arlen se repezi printre două case, sperând că o scurtătură putea să-l ajute, dar ieșirea pe care-o ținea minte nu mai exista, în capătul aleii era acum un zid prea înalt ca să-l poată sări.

Închise ochii, dorindu-și să se dematerializeze așa cum se întâmplase la Leesha în colibă, dar razele soarelui cădeau asupra lui și magia nu voia s-apară. Se repezi înapoi, dar era prea târziu. Dădu peste Mery, care tocmai intrase pe alee, și căzură amândoi la pământ. El izbuti să-și păstreze calmul și să-și țină gluga pe cap când se izbi de bolovanii care pavau strada. Se încordă, gata să sară din nou în picioare, dar Mery se aruncă peste el și-l strânse în brațe.

— Arlen, plânse ea, te-am lăsat să pleci o dată. Jur pe Ziditor că n-o s-o mai fac niciodată.

Îl strânse mai tare, plângând cu fața în robele lui, și el o luă în brațe și o legănă într-o parte și-ntr-alta, așezat pe caldarâm, la intrarea pe alee. Înfruntase demoni mici și mari, dar îmbrățișarea aceea îl speria într-un mod pe care nu putea să și-l explice.

Mery își reveni după o vreme, fornăi și-și șterse nasul și ochii cu o mânecă.

— Probabil arăt oribil, spuse, cu voce răgușită.

— Ești frumoasă, răspunse el, rostind mai degrabă adevărul decât un compliment.

Ea râse cu sfială, cu ochii în jos, și fornăi iarăși.

— Am încercat s-aștept, murmură.

— E-n ordine, spuse el.

Dar Mery clătină din cap.

— Dac-aș fi crezut c-o să te-ntorci, aș fi așteptat la nesfârșit. Își ridică privirea spre el, uitându-se în întunericul de sub glugă. Niciodată nu m-aș fi…

— Măritat cu Jaik? întrebă el, poate cu mai puțină blândețe decât ar fi vrut.

Mery își desprinse privirea de el, chiar în clipa în care se ridicau amândoi în picioare cu stângăcie.

— Tu erai plecat, iar el era aici, Arlen, însă… Își îndreptă privirea spre el, ezitând. Dacă îmi ceri…

El simți un nod în stomac. Ce să-i fi cerut? Ar fi plecat cu el? Sau ar fi rămas în Miln, dar l-ar fi părăsit pe Jaik ca să fie cu el? Toate viziunile din vis îi trecură fulgerător prin minte.

— Mery, nu, o imploră. Nu spune asta.

Pentru el nu mai exista întoarcere.

Capul ei zvâcni ca și cum ar fi pălmuit-o.

— Nu te-ai întors pentru mine, nu-i așa? îl întrebă, respirând adânc, ca și cum ar fi vrut să-și oprească lacrimile. Ai trecut doar să-l vezi pe vechiul tău prieten Jaik, să-l bați cu palma pe spate și să-i spui povești înainte de a pleca iarăși.

— Nu e așa, Mery, zise Arlen, trecând în spatele ei și luându-i umerii în palme.

Senzația era stranie; familiară și, în același timp, străină. Nu-și mai aducea aminte când atinsese ultima oară astfel pe cineva.

— Am sperat că ți-ai găsit pe cineva în lipsa mea. Am auzit c-așa a fost și n-am vrut să stric totul. Șovăi. Numai că nu m-am așteptat să fie Jaik.

Ea se răsuci și-l îmbrățișă din nou, fără să-l privească în ochi.

— A fost bun cu mine. Tata a vorbit cu baronul care e proprietarul morii și-a fost făcut supraveghetor. Eu am mers la Școala Mamelor ca să ne putem permite casa.

— Jaik e un om bun, încuviință Glifatul.

Mery își ridică privirea spre el.

— Arlen, acum de ce-ți mai ascunzi fața?

De data asta întoarse el capul. Cutezase să uite o clipă.

— I-am dăruit-o nopții. E mai bine să nu-ți dorești s-o vezi.

— Aiureli, spuse ea, întinzând mâna spre gluga lui. Ești viu, după atât timp. Crezi că-mi pasă dacă ai cicatrice?

El se retrase brusc, oprindu-i mâna.

— Lucrurile sunt ceva mai complicate.

— Arlen, insistă ea, punându-și mâinile pe șolduri, așa cum făcuse cu mult în urmă, când timpul aiurelilor se încheiase, sunt opt ani de când ai plecat din Miln fără să-mi spui o vorbă. Ai putea să ai măcar atâta curaj încât să-ți arăți fața.

— Din câte-mi aduc aminte, tu ai fost cea care m-a părăsit, ripostă el.

— Crezi că nu știu? strigă Mery. Mi-am petrecut toți anii ăștia învinuindu-mă, fără să știu dacă erai mort pe drum sau în brațele altei femei, totul numai pentru c-am fost egoistă și-ntoarsă pe dos într-o singură noapte! Cât timp trebuie să fiu pedepsită fiindcă n-am primit bine vestea că voiai să-ți primejduiești viața pur și simplu ca să scapi din închisoarea în care-ai fi trăit alături de mine?

El o privi, știind c-avea dreptate. N-o mințise niciodată, așa cum nu mințise pe nimeni altcineva, dar îi amăgise pe mulți, lăsându-i să creadă că visul lui de a deveni mesager pălise.

Își ridică încet mâinile și-și lăsă gluga pe spate.

Mery făcu ochii mari și-și acoperi gura ca să-și înăbușe icnetul când îi văzu tatuajele. Erau cu zecile numai pe față, coborându-i pe buze și pe obraji, înconjurându-i ochii și acoperindu-i nasul, ba chiar și urechile.

Ea se retrase, instinctiv.

— Fața ta, fața ta frumoasă. Arlen, ce-ai făcut?

Își imaginase o asemenea reacție din partea ei de nenumărate ori și o văzuse la alții, de prin toată Thesa, și totuși nu era pregătit pentru sfâșierea pe care-o simți. Privirea ei judeca tot ce însemna el însuși, făcându-l să se simtă neînsemnat și neajutorat, cum nu se mai simțise de mulți ani.

Asta îl înfurie și Arlen din Miln, care căpătase putere pentru prima oară după mai mulți ani, fugi înapoi, în întuneric. Omul Glifat preluă controlul și privirea i se aspri.

— Am făcut ceea ce-a trebuit să fac ca să supraviețuiesc, spuse, cu vocea devenindu-i scrâșnet.

— Nu, nu e așa, îl contrazise ea, clătinând din cap. Ai fi putut trăi aici, în Miln, într-un adăpost sigur. Sau ai fi putut duce o viață la fel de sigură în oricare oraș liber. Nu te-ai... mutilat ca

să supraviețuiești. Mai aproape de adevăr e că ai făcut-o pentru că te urăști pe tine însuți atât de mult încât crezi că nu meriți decât să-ți petreci nopțile sub cerul liber. Ai făcut-o pentru că ți-e frică să-ți deschizi inima și să iubești orice crezi că ți-ar putea lua miezingii.

— Nu mă tem de nimic din ceea ce-ar putea face miezingii, zise el. Merg nestingherit în toiul nopții și nu mă tem de niciun demon, mic sau mare. Ei fug *de mine,* Mery! De mine!

Își întări spusele bătându-se cu pumnul în piept.

— Bineînțeles că fug, șopti ea, cu lacrimile curgându-i pe obrajii-i rotunzi, catifelați. Ai devenit tu însuți un monstru.

— Monstru?! strigă el, făcând-o să se înfioare și să se tragă înapoi, speriată. Am făcut ceea ce n-a mai făcut nimeni de secole! Ceea ce am visat dintotdeauna! I-am redat omenirii puteri pierdute după Primul Război cu Demonii!

Ea scuipă pe pământ, fără să se lase impresionată. Era o imagine descurajantă; și-o amintea din noaptea dinainte, în a treia viziune din vis.

— Cu ce preț? întrebă ea. Jaik mi-a dăruit doi fii, Arlen. Tu o să le ceri să meargă la moarte, într-un alt război împotriva demonilor? Ar fi putut fi copiii tăi, darul făcut de tine lumii, dar tu i-ai dat în schimb o cale de a se distruge.

El deschise gura pentru o replică plină de furie, dar nu scoase niciun cuvânt. Ar fi lovit pe oricine altcineva dacă i-ar fi vorbit astfel, dar ea știa să-i străpungă apărarea cu ușurință. Ce îi dăduse el lumii? Mii de tineri aveau să mărșăluiască purtându-i armele numai ca să fie măcelăriți în noapte?

— E-adevărat c-ai făcut ceea ce-ai visat dintotdeauna, Arlen, continuă ea. Te-ai asigurat că de tine n-o să se mai apropie nimeni, niciodată.

Clătină din cap, cu fața răvășită. Un suspin îi întredeschise buzele catifelate, își acoperi gura, îi întoarse spatele și fugi.

Arlen rămase neclintit vreme îndelungată, privind fix pavajul din bolovani în vreme ce oamenii treceau pe lângă el. Îi vedeau fața tatuată și începeau să vorbească între ei cu însuflețire, dar el aproape că nici nu observa. Mery îl părăsea pentru a doua oară plângând și își dorea să-l înghită pământul.

•

Rătăci pe străzi fără țintă, încercând să lupte împotriva spuselor lui Mery, dar nu era nimic de făcut. Oare dreptatea era

de partea ei? De când îi omorâseră miezingii mama, își mai deschisese cu adevărat inima pentru cineva? Știa răspunsul, care dădea greutate învinuirilor ei. Trecătorii îl ocoleau de departe, pielea lui glifată era o barieră și pentru oameni, nu numai pentru miezingi. Doar Leesha încercase să treacă dincolo de ea, dar el o respinsese.

După o vreme, își ridică privirea și văzu că hoinărise îndreptându-se, instinctiv, către atelierul lui Cob. Locul familiar îl atrăgea și el n-avea putere să se opună. Se simțea gol pe dinăuntru. Pustiit. Elissa n-avea decât să-l ocărască, să-l lovească cu pumnii. Nu-i putea face mult mai rău decât ceea ce i se făcuse deja.

Când intră, ea mătura podeaua atelierului. Era singură. Își ridică privirea când auzi clopoțeii și ochii li se întâlniră. Păstrară tăcerea vreme îndelungată.

— De ce nu mi-ai spus că s-au cununat? întrebă el într-un târziu.

Cuvintele aveau ceva irascibil și sunau jenant, dar nu izbutise să găsească nimic altceva.

— Nici tu nu mi-ai spus totul, răspunse ea.

Nu era furioasă, tonul ei nu acuza. Din voce lipsea orice emoție, ca și cum l-ar fi întrebat ce mâncase la micul dejun.

El dădu din cap.

— N-am vrut să mă vezi așa.

— Cum? întrebă ea, cu blândețe, lăsând mătura jos și apropiindu-se. Îi puse o mână pe braț. Cu cicatrice? Am mai văzut și altele.

Arlen îi întoarse spatele și ea își lăsă mâna să cadă.

— Cicatricele sunt ale unor răni pe care mi le-am făcut singur.

— Avem cu toții așa ceva, răspunse ea.

— Mery m-a privit și-a fugit de parcă aș fi fost miezing, adăugă el.

— Îmi pare-atât de rău, spuse Elissa, trecând în spatele lui și cuprinzându-l cu brațele.

Glifatul vru să se desprindă, dar o parte din sine se topi în îmbrățișarea ei. Se întoarse și o îmbrățișă la rândul lui, inhalându-i parfumul familiar și închizând ochii pentru a se deschide în fața suferinței și a o lăsa să i se scurgă din trup.

După un timp care i se păru prea scurt, Elissa se retrase.

— Vreau să văd ce i-ai arătat ei.

Arlen clătină din cap.
— Păi…
— Sst, spuse ea, cu blândețe, întinzându-se spre gluga lui ca să-i pună un deget pe buze.
El se încordă când îi văzu mâinile urcând încet, prinzându-i gluga și lăsându-i-o lent în jos. Spaima îl străbătu, înghețându-i sângele, dar rămase neclintit ca o statuie, resemnându-se.
Ca și Mery, Elissa făcu ochii mari și icni, dar nu se retrase. Se mulțumi să-l privească, înțelegând treptat ceea ce vedea.
— Pe vremuri nu prețuiam glifele, spuse ea, după o vreme. Le consideram o simplă unealtă, cum e un ciocan, cum e focul.
Întinse mâna și îi atinse fața. Degetele ei catifelate îi urmăriră glifele de pe sprâncene, de pe obraji, de pe pielea capului.
— Abia de când lucrez în atelierul ăsta am început să-mi dau seama cât de frumoase sunt. Tot ce-i apără pe oamenii pe care-i iubim e frumos.
El simți un nod în gât și se clătină, stângaci, când începu să plângă, dar Elissa îl îmbrățișă cu hotărâre, susținându-l.
— Vino acasă, Arlen! îi spuse. Fie și numai o singură noapte.

23.

CURTEA LUI EUCHOR

333 D.Î. PRIMĂVARA

Omul Glifat ieși din atelier și merse o vreme pe străzi, înainte de a o porni din nou pe acoperișuri, ca să fie sigur că nu era urmărit pe drumul de întoarcere către vila lui Ragen și a lui Elissa.
Era mai mică decât își amintea. La unsprezece ani, când venise pentru prima oară în Fortul Miln, casa celor doi, cu zidul ei înalt, care înconjura grădinile, cu colibele servitorilor și cu vila propriu-zisă, i se păruse cât un sat întreg. Acum până și curtea, un spațiu aparent fără sfârșit în adolescența lui, când învăța să călărească și să lupte, părea să-l încorseteze. Se obișnuise să

umble liber prin noapte și toate zidurile îi dădeau o senzație de sufocare.

Servitorii de la poartă îl lăsară să intre fără nicio vorbă. Elissa trimisese un mesager la vilă și un altul la han, să-i aducă armăsarul și bagajele. El traversă curtea, intră în casă și urcă treptele de marmură către camera lui de odinioară.

Era exact așa cum o lăsase. În timpul petrecut în Miln, Arlen adunase multe lucruri – cărți, haine, unelte, plăcuțe glifate – prea multe ca să fie luate de un mesager, care călătorea numai cu ceea ce putea să care calul. Lăsase foarte multe în urmă, fără să mai privească niciodată înapoi, și încăperea părea neatinsă de timp. Pe pat erau așternuturi curate și nu vedeai nicăieri niciun fir de praf, dar nimic nu fusese mutat de la locul lui. Până și dezordinea de pe masa de lucru era așa cum o lăsase. Se așeză și rămase acolo timp îndelungat, savurând siguranța pe care ți-o oferă un loc familiar și simțindu-se din nou de șaptesprezece ani.

O scurtă bătaie în ușă îi întrerupse reveria. Deschise și se trezi față-n față cu Mama Margrit, cu brațele ei groase încrucișate, măsurându-l cu o privire aspră. Margrit îi purtase de grijă de când venise în Miln, îi tratase rănile și-l ajutase să-nțeleagă obiceiurile din oraș. Omul Glifat descoperi, uimit, că, după atât timp, încă îl mai intimida.

— Ia să vedem, zise ea.

Nu era nevoie s-o-ntrebe ce voia să spună. Își făcu curaj și-și lăsă gluga în jos.

Ea îl privi o vreme, fără nimic din oroarea și surprinderea la care se așteptase. Apoi mormăi și dădu din cap, ca pentru sine însăși.

Pe urmă îl pălmui, lovindu-l din plin peste față.

— Asta pentru c-ai frânt inima doamnei mele! strigă.

Era o lovitură surprinzător de puternică și el încă nu-și revenise pe deplin când îl pălmui din nou.

— Și asta pentru c-ai frânt-o pe-a mea! suspină și se agăță de el, îl trase mai aproape și-l strivi într-o îmbrățișare, plângând. Slavă Ziditorului că ești teafăr, spuse cu voce sugrumată.

•

Ragen se-ntoarse curând după aceea și îl bătu pe Omul Glifat pe umăr, privindu-l în ochi, fără să facă niciun comentariu despre tatuaje.

— E bine că te-ai întors, spuse.

De fapt, Glifatul era mai șocat decât el, pentru că Ragen purta în piept o broșă de aur masiv de forma glifei cheie, simbolul Ghildei Glifarilor.

— Acum ești Marele Maestru al Ghildei Glifarilor? îl întrebă.

Ragen dădu din cap.

— După plecarea ta, m-am ocupat de atelier împreună cu Cob și trocul cu glife început de tine ne-a făcut cei mai apreciați glifari din Miln. Cob a fost mare maestru vreme de trei ani, înainte de a-l lăsa cancerul fără putere. Fiind moștenitorul lui, numirea mea ca succesor a fost o alegere firească.

— O hotărâre pe care niciun om din Miln n-o regretă, se amestecă Elissa, cu mândrie și dragoste în glas, uitându-se la soțul ei.

Ragen ridică din umeri.

— Am pus umărul unde am putut. Firește, adăugă, uitându-se la Omul Glifat, în locul meu ar fi trebuit să fii tu. Încă se mai poate. Cob a scris foarte clar în testament că partea lui îți va reveni ție, dac-o să te-ntorci vreodată în Miln.

— Atelierul? întrebă Glifatul, șocat fiindcă bătrânul său maestru să gândise la el după atât timp, trecându-l în testament.

— Atelierul, schimbul de glife, depozitele și fabricile de sticlă, răspunse Ragen, totul, până la învoielile cu ucenicii.

— Îndeajuns ca să fii unul dintre cei mai bogați și mai puternici oameni din Miln, adăugă Elissa.

Prin mintea Omului Glifat se perindară fulgerător imagini. Se văzu mergând pe coridoarele fortăreței lui Euchor, sfătuindu-l pe Înălțimea Sa în probleme de politică și dând ordine mai multor zeci sau chiar sute de Glifari. Negociind puterea… încheind alianțe…

Scriind rapoarte.

Încredințând misiuni.

Înconjurat de servitori care să se ocupe de tot ce-i era necesar.

Sufocându-se între zidurile orașului.

Clătină din cap.

— Nu le vreau. Nu vreau nimic. Arlen Bales e mort.

— Arlen! strigă Elissa. Cum poți să spui asta stând aici?

— Nu-mi pot relua pur și simplu viața de unde-am lăsat-o, Elissa, răspunse el, scoțându-și gluga și mănușile. Mi-am ales calea. N-o să mai trăiesc niciodată între ziduri. Chiar și acum, aerul mi se pare gros, greu de respirat…

Ragen îi puse mâna pe umăr.

— Și eu am fost mesager, îi reaminti. Știu ce gust are aerul liber și cât de mult ți-l dorești când ești în spatele zidurilor orașului. Dar dorința asta dispare cu timpul.

Omul Glifat se uită la el și i se înnegură privirea.

— De ce-aș vrea să dispară? se răsti. De ce-ai vrea tu? De ce să stai în închisoare când ai cheile?

— Pentru Marya, răspunse Ragen. Și pentru Arlen.

— Pentru Arlen? întrebă Glifatul, nedumerit.

— Nu pentru tine, mârâi Ragen, înfuriindu-se la rândul său. Pentru fiul meu de cinci ani. Îl cheamă Arlen. Și are nevoie de un tată mai mult decât are tatăl lui nevoie de aer proaspăt!

Era o lovitură puternică, pe măsura palmei lui Margrit, și Omul Glifat știu că o merita. Pentru o clipă, îi vorbise lui Ragen ca și cum ar fi fost adevăratul lui tată. Ca și cum ar fi fost Jeph Bales din Pârâul lui Tibbet, lașul care privise cum miezingii îi sfâșiau nevasta. Însă Ragen nu era laș. O dovedise de o mie de ori. Omul Glifat îl văzuse cu ochii lui înfruntând demoni numai cu sulița și cu scutul. Ragen nu abandonase noaptea de frică. O făcuse înfrângând frica.

— Îmi cer iertare, spuse. Ai dreptate. N-am dreptul să…

Ragen inspiră adânc.

— E-n ordine, băiete.

Omul Glifat se plimbă pe lângă șirurile de portrete de pe pereții camerei de primire. Ragen și Elissa comandau câte unul în fiecare an, ca să marcheze trecerea timpului. În primul erau numai ei doi, foarte tineri. Următorul fusese făcut peste câțiva ani și Glifatul văzu ceea ce nu mai văzuse tot de câțiva ani, propria sa față, fără tatuaje, întorcându-i privirea. Arlen Bales, un băiat în al doisprezecelea an al vieții, era așezat pe un scaun în fața celor doi soți, care stăteau în picioare.

În următoarele portrete era din ce în ce mai mare, până în cel în care stătea între Ragen și Elissa ținând-o în brațe pe Marya, pe atunci în fașă.

Din portretele făcute în anii următori lipsea, dar apărea curând un nou Arlen. Omul Glifat atinse pânza cu delicatețe.

— Mi-ar fi plăcut să fiu aici, să-l văd născându-se. Aș fi vrut să pot fi aici pentru el acum.

— Poți, spuse Elissa cu hotărâre. Suntem o familie, Arlen. Nu trebuie să duci o viață de cerșetor. Aici o să ai întotdeauna o casă.

El dădu din cap.

— Acum înțeleg asta. O înțeleg așa cum n-am înțeles-o înainte și-mi pare rău c-a fost așa. Meritați mai mult decât v-am oferit eu, decât sunt în stare să vă ofer. O să plec după audiența la duce.

— Ce?! strigă Elissa. Abia ai venit!

El clătină din cap.

— Mi-am ales calea și trebuie s-o străbat până la capăt.

— Atunci unde te duci? întrebă Elissa.

— Pentru început, în Pârâul lui Tibbet, răspunse el, pentru un timp suficient ca să le dau glifele de luptă. Pe urmă, dacă tu poți răspândi glifele în Miln și în cătunele din ducat, eu o să fac același lucru pentru angiersieni și laktonieni.

— Te aștepți ca până și cel mai mărunt cătun să se ridice la luptă? întrebă Elissa.

Omul Glifat clătină din cap încă o dată.

— Eu nu-i cer nimănui să lupte. Dar, dacă tatăl meu ar fi avut un arc cu săgeți glifate, poate că mama ar fi acum încă în viață. Sunt dator să le dau tuturor șansa pe care n-a avut-o ea. Odată ce glifele vor ajunge peste tot, răspândite în lung și-n lat, astfel încât să nu se mai poată pierde, oamenii vor putea hotărî singuri cum să le folosească.

— Și pe urmă? insistă Elissa, pe un ton în care păstra speranța că el avea să se-ntoarcă într-o bună zi pentru totdeauna.

— Pe urmă o să lupt, veni răspunsul. Și oricine va dori să mi se alăture va fi bine-venit, și o să omor demoni până când o să fiu răpus sau până când Marya și Arlen vor putea să privească apusul soarelui fără teamă.

•

Era târziu și servitorii se retrăseseră de multă vreme. Ragen, Elissa și Glifatul stăteau în camera de lucru, bând rachiu în aerul îngroșat de fumul cu miros dulceag, înălțat din pipele bărbaților.

— Am fost chemat la audiența acordată mâine de duce „Omului Glifat”, zise Ragen, și vreau să spun că nici măcar într-o sută de ani nu mi-ar fi trecut prin cap că vorbeau despre tine.

Rânji. Trebuie să am Glifari deghizați în servitori, care să-ți copieze tatuajele în timp ce ai atenția distrasă de discuția cu Înălțimea Sa.

Arlen dădu din cap.

— O să-mi țin gluga ridicată.

— De ce? întrebă Ragen. De ce să le-ascunzi, dacă vrei să ajungă la toată lumea?

— Pentru că Euchor și le dorește cu înfocare, răspunse Glifatul. Și pentru că le pot folosi ca să capăt ce doresc. Vreau să fie înnebunit, să creadă că le cumpără de la mine, în timp ce tu o să le dai pe furiș tuturor Glifarilor din ducat. Răspândește-le atât de mult încât el să nu le poată retrage.

Ragen mormăi.

— Ingenios, recunoscu, deși Euchor o să se înfurie când o să afle că le-ai dat și altora.

Omul Glifat ridică din umeri.

— Eu o să fiu plecat demult, iar el o merită din plin pentru că ține toate cunoștințele lumii vechi încuiate în bibliotecă, unde nu pot pătrunde decât o mână de oameni.

Ragen dădu din cap.

— Atunci în timpul audienței e cel mai bine să mă port ca și cum nu te-aș cunoaște. Dac-o să se descopere cine ești, o să am grijă să par la fel de surprins ca toți ceilalți.

— Cred că așa e înțelept, încuviință Arlen. Cine crezi c-o să mai fie de față?

— Cât mai puțină lume cu putință, răspunse Ragen. Euchor e de fapt încântat fiindc-o să vii în zori, ceea ce înseamnă c-o să poți intra și ieși înainte de a afla de întâlnire Veghetorii și nobilii cu sânge regal. În afară de duce și de Jone, acolo vor mai fi, alături de mine, Malcum, Marele Maestru al Ghildei Mesagerilor, fiicele lui Euchor și Glifarii mei, deghizați în servitori.

— Vorbește-mi despre fiicele ducelui, îi ceru Glifatul.

— Hypatia, Aelia și Lorain, zise Ragen, toate la fel de căpoase ca tatăl lor și niciuna mai frumoasă decât el. Toate mame care-au adus pe lume băieți. Dacă lui Euchor nu i se naște un fiu între timp, Consiliul Mamelor îl va alege pe următorul duce din acest grup de odrasle nesuferite.

— Așadar, dacă moare Euchor, un băiat devine duce?

— Teoretic, răspunse Ragen, pentru că, mai aproape de adevăr, mama băiatului va deveni ducesă din toate punctele de

vedere, cu excepția numelui, și va conduce până ce va ajunge el la vârsta bărbăției... sau poate mai mult. Nu o subestima pe niciuna dintre ele.

— N-o s-o fac.

— Ar trebui să mai știi și că ducele are un nou herald, spuse Ragen.

Omul Glifat ridică din umeri.

— Ce importanță are? Nu l-am cunoscut niciodată pe celălalt.

— Are, pentru că noul herald e Keerin.

Arlen își ridică brusc privirea.

Keerin era saltimbancul împreună cu care călătorea Ragen când îl găsiseră pe micul Arlen pe drum, inconștient și pe moarte din pricina febrei demonului, după ce-l schilodise pe Ciung. Saltimbancul era un laș, stătea încovrigat în așternutul lui și scâncea cât încercau demonii glifele, dar, peste câțiva ani, Arlen îl văzuse dând un spectacol în care povestea că el ologise miezingul, miezingul care încerca în fiecare noapte să intre în oraș ca să se răzbune și care într-o noapte chiar izbutise să spargă zidul. Arlen îl făcuse pe saltimbanc mincinos în public și, ca urmare, el și Jaik încasaseră o bătaie bună de la ucenicii acestuia.

— Cum poate fi heraldul ducelui un om care refuză să călătorească? întrebă Glifatul.

— Euchor își păstrează puterea colecționând oameni, la fel cum colecționează cunoștințe. Mulțumită cântecelului stupid pe care l-a inventat despre Ciung, Keerin a ajuns să fie căutat de nobilimea de sânge regal, și asta a atras atenția ducelui. Keerin a primit curând o însărcinare ducală, iar acum nu mai dă spectacole decât spre desfătarea lui Euchor.

— Adică nu e cu adevărat herald, spuse Omul Glifat.

— O, ba da. În cele mai multe cătune se poate ajunge în mai puțin de o zi, iar Euchor chiar a pus să se construiască adăposturi pe drumurile către celelalte, ca să aibă unde înnopta mica nevăstuică fără boașe.

•

Porțile fortăreței ducelui se deschiseră în zori și în întâmpinarea Omului Glifat ieși, cu pași mari, nimeni altul decât Keerin.

Saltimbancul era, în mare măsură, exact așa cum și-l amintea Arlen, înalt chiar și pentru un milnez, cu părul precum morcovul

și cu ochi verzi, luminoși. Se îngrășase puțin, fără îndoială grație avantajelor pe care le obținea de pe urma noului său protector. Mustața subțire încă mai refuza să-i ajungă până la firele de păr din barbă, deși stratul de pudră care încerca să-i păstreze o tinerețe aproape pierdută avea crăpături fine de-a lungul ridurilor feței.

Dar, dacă ultima dată îl văzuse în haine pestrițe de saltimbanc, acum era herald regal și se înveșmânta ca să arate asta. Culorile peticelor din care-i fusese făcută tunica erau cenușiul, albul și verdele lui Euchor, dându-i o înfățișare mult mai sobră, deși continua să poarte pantaloni largi, dacă i s-ar fi cerut să facă tumbe, iar fața interioară a mantiei sale negre era din bucăți de mătase colorată și devenea vizibilă printr-o simplă răsucire.

— E o onoare să te cunosc, domnul meu, spuse el, înclinându-se politicos. Înălțimea Sa se pregătește pentru sosirea câtorva dintre cei mai importanți consilieri ai săi înainte de audiență. Dacă vrei să mă-nsoțești, te voi conduce într-un salon unde poți aștepta.

Glifatul îl urmă prin palat. Ultima oară când fusese acolo, peste tot se agitau servitori și Mame, care se duceau în dreapta și-n stânga, ocupându-se de treburile ducelui. Dar în acea primă oră a dimineții, coridoarele erau încă pustii, doar rareori trecea câte un servitor, obișnuit să nu atragă deloc atenția. Peste tot era lămpi, împrăștiindu-și lumina pâlpâitoare cu un zumzet. Pentru ele nu era nevoie nici de ulei, nici de fitil, nici de chimicalele Culegătoarelor de Ierburi. Foloseau ceva numit lectricitate, un alt crâmpei din știința ținută de Euchor numai pentru el. Semăna a magie, însă, în timpul petrecut în bibliotecă, Omul Glifat aflase că nu era decât o întrebuințare a magnetismului, ceva câtuși de puțin diferit de vântul sau de apa curgătoare care învârtea o roată de moară.

Keerin îl conduse într-o cameră capitonată cu catifea, unde în cămin ardea focul. Rafturi cu cărți ascundeau pereții și exista o masă de lucru din lemn de mahon. Dacă ar fi fost singur, i-ar fi plăcut s-aștepte într-un asemenea loc.

Dar Keerin nu dădea niciun semn că voia să plece. Se apropie de un serviciu de cupe de argint, umplu două cu vin cu mirodenii și se întoarse să-i ofere una.

— Și eu am un oarecare renume ca luptător împotriva demonilor. Poate-ai auzit cântecul pe care l-am compus despre asta, „Ciungul”?

Văzând cum continua să mintă Keerin, atribuindu-și faptele altuia, tânărul Arlen ar fi clocotit de furie, dar Omul Glifat era mai presus de așa ceva.

— Da, într-adevăr, spuse, bătându-l pe umăr pe saltimbancul înalt. E o onoare să cunosc un bărbat atât de curajos. Vino la noapte cu mine, afară din oraș, să le-arătăm câtorva demoni soarele!

Keerin păli, pielea căpătându-i brusc o tentă bolnăvicioasă. Glifatul zâmbi la adăpostul glugii. La urma urmelor, poate că nu era cu prea mult deasupra unor astfel de lucruri.

— Eu… ăă, mulțumesc pentru invitație, se bâlbâi saltimbancul. Ar fi o onoare, firește, dar îndatoririle mele față de duce nu mi-o îngăduie.

— Înțeleg, răspunse Omul Glifat. E bine că nu le aveai pe vremea când ai salvat viața copilului din cântec. Cum se numea?

— Arlen Bales, răspunse Keerin, regăsindu-și calmul, cu un zâmbet îndelung exersat. Se apropie, înconjură umerii Glifatului cu brațul și adăugă, cu voce joasă: Ca de la un luptător împotriva demonilor la altul, aș fi încântat să-ți imortalizez faptele în cântece, dacă vrei să stăm puțin de vorbă după încheierea audienței la duce.

Arlen se întoarse spre el, înălțându-și fruntea pentru ca lumina lectrică a lămpilor să-i pătrundă sub glugă. Keerin icni, își retrase brațul și se îndepărtă brusc.

— Eu nu ucid miezingi de dragul gloriei, saltimbancule, mormăi, apropiindu-se de sărmanul herald, care continuă să se retragă până de izbi cu spatele de un corp de bibliotecă, făcându-l să se clatine. Îi omor, adăugă, aplecându-se spre Keerin, pentru că *merită* să fie omorâți.

Mâna lui Keerin tremură, vărsând vinul din cupă. Glifatul se retrase cu un pas și zâmbi.

— Poate vrei să scrii un cântec despre asta, sugeră apoi.

Keerin nu părăsi încăperea, dar nu mai scoase niciun cuvânt, fapt pentru care Glifatul se simți recunoscător.

•

Sala mare a palatului lui Euchor era mai mică decât își amintea Arlen, dar rămânea totuși impresionantă, cu coloane avântate spre tavanul incredibil de înalt. Era pictat astfel încât să creeze impresia unui cer azuriu, cu o răbufnire de lumină solară alb-gălbuie în centru. Podeaua era acoperită de mozaicuri, iar pereții de tapiserii. Era loc pentru o mulțime de oameni, fiindcă acolo se desfășurau numeroasele baluri și petreceri organizate de duce, care urmărea totul de la înălțimea tronului său.

De-acolo îl privea acum pe Omul Glifat apropiindu-se. În spatele lui, chiar pe postamentul tronului regal, stăteau trei femei ale căror fețe, la fel de lipsite de frumusețe ca a lui, dădeau limpede de înțeles, ajutate de rochiile lor bogate, pline de giuvaiere, că îi erau fiice. Mama Jone stătea lângă postament, cu o tăbliță pentru scris și un condei. În partea opusă se aflau Ragen și Malcum, Marii Maeștri al Ghildelor. Amândoi foști mesageri, se simțeau în largul lor unul lângă altul. Ragen îi șopti ceva lui Malcum, care chicoti, atrăgându-și o privire aspră din partea lui Jone.

Alături de ea stătea Veghetorul Ronnell, Bibliotecarul Regal. Și tatăl lui Mery.

Omul Glifat se înjură în sinea lui. Ar fi trebuit să se-aștepte să-l vadă acolo. Dacă Mery îi povestise…

Însă Ronnell îl privi cu interes, dar fără să dea vreun semn că l-ar fi recunoscut. Secretul lui era în siguranță, cel puțin pentru moment.

Doi străjeri intrară și închiseră ușa în urma lor, apoi își încrucișară sulițele. „Servitori” cu tăblițe de scris se îngrămădeau de cealaltă parte a coloanelor, fără s-atragă atenția când îl studiau cu atenție.

Privit de aproape, Euchor era mai bătrân și mai gras decât în amintirile lui Arlen. Încă mai purta nestemate pe toate degetele lui butucănoase, plus o avere în lanțuri de aur, dar sub coroana din același metal avea mai puține fire de păr. Cândva un bărbat impozant, acum nu mai părea în stare să se ridice de pe tron fără să fie ajutat.

— Duce Euchor, Lumină a Munților și Stăpân al Milnului, îngăduie-mi să ți-l prezint pe Omul Glifat, mesager sosit în numele ducelui Rhinebeck, Păzitor al Fortăreței Pădurilor și Stăpân al Angiersului.

În cap îi răsună vocea lui Ragen, așa cum se întâmpla la orice întâlnire cu un duce. *Dacă îi lași, negustorii și nobilii cu sânge regal te calcă în picioare. În prezența lor trebuie să te porți întotdeauna ca un rege și să nu-i lași să uite cine-și riscă viața.*

Având asta în minte, își îndreptă spatele și apoi înaintă cu pași mari.

— Salutările mele, Înălțimea Ta, spuse, fără s-aștepte să i se adreseze cineva.

Roba i se întredeschise pentru scurt timp când schiță o plecăciune grațioasă. Îndrăzneala lui îi făcu pe câțiva să murmure, dar Euchor se purtă ca și cum n-ar fi remarcat-o.

— Bine-ai venit în Miln, spuse. Am auzit multe despre tine. Mărturisesc că sunt unul dintre numeroșii oameni care te-au crezut o legendă. Te rog, fă-mi o plăcere.

Mimă îndepărtarea glugii.

Glifatul dădu din cap și și-o lăsă în jos smulgând icnete din întreaga încăpere. Chiar și Ragen izbuti să pară mulțumitor de uluit.

El așteptă, lăsându-i pe toți să se uite îndeajuns.

— Impresionant! comentă Euchor. Poveștile nu spun tot adevărul.

În timp ce vorbea, Glifarii lui Ragen trecură la treabă, înmuindu-și condeiele în cerneală ca să copieze toate simbolurile pe care le vedeau și străduindu-se în același timp să nu fie observați.

De data asta, în mintea lui Arlen răsună vocea lui Cob. *Fortul Miln nu e Pârâul lui Tibbet, băiete. Aici lucrurile costă bani.* Nu credea că Glifarii puteau obține prea mult – numeroasele sale glife erau prea mici și prea apropiate unele de altele – dar își ridică gluga cu un gest nepăsător, fără să-și ia ochii de la duce. Mesajul era clar. Nu avea să-și dezvăluie secretele gratis.

Euchor îi fulgeră pe Glifari cu privirea și se încruntă, nemulțumit de lipsa lor de subtilitate.

— Aduc un mesaj din partea ducelui Rhinebeck din Angiers, spuse Arlen, scoțând pachetul sigilat.

Euchor îi ignoră spusele.

— Cine ești? întrebă fără ocolișuri. De unde ești?

— Sunt Omul Glifat, răspunse el. Vin din Thesa.

— În Miln nu rostim numele ăsta, îl preveni ducele.

— Totuși, de-acolo sunt, replică Glifatul.

Ducele făcu ochii mari, uimit de o asemenea cutezanță, și se lăsă pe spătarul tronului, gânditor. Era altfel decât ceilalți duci întâlniți de Omul Glifat în călătoriile sale. În Lakton și în Rizon, ducele nu era decât o marionetă care anunța hotărârile consiliului orașului. În Angiers, Rhinebeck domnea, dar se părea că frații lui și Janson luau tot atât de multe hotărâri ca și el. În Miln, Euchor hotăra totul. Avea sfetnici în slujba lui, nu era el în slujba lor. Durata îndelungată a domniei sale îi dovedea prudența.

— E adevărat că poți ucide miezingi cu mâinile goale? întrebă ducele.

Glifatul zâmbi din nou.

— Așa cum i-am spus și saltimbancului Înălțimii Tale, poți veni cu mine dincolo de ziduri după lăsarea întunericului și vei vedea cu ochii tăi.

Euchor râse, dar râsul era forțat și culoarea pieri de pe fața lui de un roșu păstos.

— Poate altă dată.

Glifatul dădu din cap.

Ducele rămase cu ochii la el vreme îndelungată, parcă străduindu-se să ia o hotărâre.

— Și? întrebă în cele din urmă. Ești sau nu ești?

— Înălțimea Ta? întrebă Omul Glifat.

— Izbăvitorul, îl lămuri ducele.

— Cu siguranță nu, se încruntă Veghetorul Ronnell, dar ducele schiță un gest scurt și el amuți.

— Ești? își repetă Euchor întrebarea.

— Nu, răspunse Omul Glifat. Izbăvitorul e o legendă, nimic mai mult.

Ronnell păru gata să riposteze, dar se uită mai întâi duce și rămase tăcut.

— Nu sunt decât un om care-a găsit glifele pierdute odinioară.

— Glifele de luptă, spuse Malcum, cu o lumină în privire.

În afară de Ragen, era unicul om din încăpere care înfruntase miezingi de unul singur în noapte și interesul lui nu reprezenta o surpriză. Ghilda Mesagerilor ar fi dat orice ca să-și poată înarma oamenii cu sulițe și săgeți glifate.

— Și cum ai dat de glifele astea? insistă Euchor.

— În ruinele dintre orașe se găsesc multe lucruri, răspunse Glifatul.

— Unde anume? întrebă Malcum.

Omul Glifat se mulțumi să zâmbească, lăsându-i să muște momeala.

— Ajunge, spuse Euchor. Cât aur vrei pentru glife?

El clătină din cap.

— Nu le vând pentru aur.

Euchor se încruntă.

— Mi-aș putea pune străjerii să te convingă că nu e așa, spuse, dând din cap către cei doi oșteni de la ușă.

Glifatul zâmbi.

— Și te-ai trezi că ai cu doi mai puțin.

— Poate, zise ducele, cu un aer meditativ, dar îmi pot permite să pierd oameni. Probabil destui ca să fii țintuit la pământ cât îți copiază Glifarii mei toate semnele de pe piele.

— Niciunul dintre ele n-o să v-ajute să glifați o suliță sau orice altă armă, minți Arlen. Glifele pe care le vrei sunt aici, adăugă, lovindu-se cu degetul în tâmpla acoperită de glugă, și-n tot Milnul nu sunt destui străjeri ca să mi le smulgă cu forța.

— Eu n-aș fi atât de sigur, îl avertiză Euchor, dar văd că te-ai gândit la un preț, așa că spune-l și gata.

— Să-ncepem cu începutul, răspunse Omul Glifat, întinzându-i lui Jone punga cu mesajele ducelui din Angiers. Ducele Rhinebeck propune o alianță pentru alungarea krasianilor care au invadat Rizonul.

— Bineînțeles că Rhinebeck vrea să încheie o alianță, râse zgomotos Euchor. Stă-n spatele zidurilor lui de lemn, pe câmpuri verzi pe care le vor râvni șobolanii din deșert. Dar eu din ce motiv aș pleca la război?

— El invocă Pactul, răspunse Glifatul.

Euchor așteptă ca Jone să-i întindă scrisoarea, i-o smulse din mână și se grăbi s-o citească.

— Rhinebeck a încălcat deja Pactul, mârâi el, când a-ncercat să reconstruiască Podul Peste Fluviu pe malul dinspre el. Să-mi înapoieze vama încasată în ultimii cincisprezece ani și pe urmă poate-o să mă gândesc la orașul lui.

— Înălțimea Ta, spuse Omul Glifat, stăpânindu-și imboldul de a sări pe platforma tronului ca să-l sugrume pe duce, problema Podului Peste Fluviu poate fi rezolvată într-o altă zi. Acum sunt amenințate ambele noastre popoare, ceea ce e mai presus de disputa asta meschină.

— Meschină?! exclamă ducele.

Ragen clătină din cap și Glifatul regretă imediat că nu-și alesese mai bine cuvintele. Nu izbutise niciodată să-i manevreze pe nobilii de obârșie regală la fel de bine ca mentorul său.

— Krasianii nu vin ca să ia vamă la pod, Înălțimea Ta. Nu te lăsa amăgit, vin ca s-omoare și ca să siluiască, până când vor înrola tot Nordul în armata lor.

— Nu mă tem de șobolanii de deșert, răspunse Euchor. N-au decât să vină și să-și frângă gâturile izbindu-se de munții mei! Să mă asedieze în ținutul ăsta înghețat, să vedem dacă glifele lor de nisip pot înfrânge demonii zăpezii când o să le flămânzească oastea în fața zidurilor mele.

— Și cu cătunele tale cum rămâne? întrebă Glifatul. O să le sacrifici?

— Îmi pot apăra ducatul fără ajutor. În bibliotecă sunt cărți despre arta războiului, planuri de construcție pentru arme și mașini de luptă care-i vor înfrânge pe sălbatici fără multe pierderi din partea noastră.

— Îmi este îngăduit să-ți spun câteva cuvinte, Înălțimea Ta? spuse Ronnell, atrăgând asupra lui toate privirile.

Se înclină adânc și, după ce-l văzu pe Euchor dând din cap, urcă treptele tronului și se aplecă să-i vorbească la ureche.

Omul Glifat avea auzul fin și nu-i scăpă nicio șoaptă.

— Înălțimea Ta, ești sigur că e înțelept să-i redai lumii astfel de cunoștințe? întrebă Veghetorul. Războaiele dintre oameni ne-au adus Năpasta.

— Preferi krasianii în chip de năpastă? îi șuieră Euchor drept răspuns. Ce-o să se-aleagă de Veghetorii Ziditorului dacă vin peste noi evejanii?

Ronnell șovăi.

— Ai dreptate, Înălțimea Ta.

Se înclină și se retrase.

— Atunci păstrează-ți stăpânirea asupra Fluviului Despărțitor, zise Glifatul. Dar cât timp o să supraviețuiască Milnul fără grâne, fără pește și fără lemn din Sud? Grădinile Regale pot oferi hrană pentru fortăreața ta, dar când ceilalți orășeni vor începe să flămânzească, vor săpa pe sub zidurile tale ca să te scoată dintre ele.

Euchor mârâi, dar nu se grăbi să răspundă.

— Nu, spuse într-un târziu, n-o să trimit oșteni milnezi să moară în Sud, pentru Rhinebeck, dacă nu-mi oferă ceva în schimb.

Îngustimea minții ducelui îl făcu pe Omul Glifat să clocotească de furie, dar nu-l luă pe nepregătite. Acum totul ținea numai de negociere.

— Ducele Rhinebeck m-a împuternicit să fac anumite concesii, spuse. N-o să-și ia oamenii din jumătatea lui din Podul Peste Fluviu, dar, în schimbul ajutorului tău, o să-ți dea, vreme de zece ani, jumătate din tot ce primește ca vamă.

— Numai jumătate, pentru numai zece ani? întrebă ducele, cu un aer batjocoritor. Cu asta nu pot să plătesc nici măcar rațiile oștenilor.

— Prețul e negociabil, Înălțimea Ta, răspunse Glifatul.

Euchor clătină din cap.

— Nu e de-ajuns. Nici pe departe. Dacă Rhinebeck dorește ajutor, atunci mai vreau ceva.

Glifatul își înclină fruntea.

— Ce anume, Înălțimea Ta?

— Rhinebeck încă n-are niciun moștenitor de parte bărbătească, nu-i așa? spuse Euchor fără ocolișuri.

Mama Jone icni, iar ceilalți bărbați din încăpere se foiră, stânjeniți de subiectul necuviincios al discuției.

— Așa cum nu are nici Înălțimea Ta, spuse Omul Glifat, dar ducele îi respinse cuvintele cu o fluturare de mână.

— Eu am nepoți. Descendența mea e asigurată.

— Îmi cer iertare, dar ce legătură are asta cu alianța? întrebă Glifatul.

— Are, fiindcă, dacă-și dorește un moștenitor, Rhinebeck va trebui să se-nsoare cu una dintre fiicele mele, răspunse Euchor, aruncând o privire peste umăr, la femeile urâte din spatele tronului său. Cu vama de la pod ca dar de logodnă pentru ea.

— Nu sunt Mame toate fiicele Înălțimii Tale? întrebă Glifatul nedumerit.

— Așa e, răspunse Euchor, au dovedit că pot aduce pe lume copii, și toate au născut băieți, dar sunt încă în floarea tinereții.

Omul Glifat se uită din nou la cele trei femei. Nu păreau în niciun fel de floare, dar nu comentă.

— Înălțimea Ta, de fapt voiam să-ntreb dacă nu sunt toate măritate.

Ducele ridică din umeri.

— Cu nobili de sânge regal, dar mărunți. Le pot anula legămintele cu o fluturare de mână și oricare dintre ele ar fi mândră să stea pe tron, alături de Rhinebeck, și să-i dăruiască fii. Chiar o să-l las să și-o aleagă pe care o vrea.

Rhinebeck ar prefera să moară în schimb, se gândi Arlen. *N-o să se facă nicio alianță.*

— N-am fost împuternicit să negociez așa ceva, răspunse.

— Bineînțeles că nu, se declară Euchor de acord. O să-mi aștern oferta pe hârtie chiar azi și-o să-mi trimit heraldul la curtea lui Rhinebeck, să-i înmâneze scrisoarea personal.

— Înălțimea Ta, strigă Keerin, cu voce pițigăiată și cu pielea din nou de o paloare bolnăvicioasă, cu siguranță ai nevoie de mine aici, pentru...

— Pleci la Angiers sau te-arunc din turnul meu, mârâi Euchor.

Keerin se înclină și-și așternu pe față masca de saltimbanc, fără a izbuti să-și ascundă supărarea.

— Firește că e o mare onoare să duc mesajul, dacă pot fi absolvit de îndatoririle mele de aici.

Euchor mormăi, apoi se-ntoarse iarăși spre Omul Glifat.

— Încă nu mi-ai spus ce vrei pentru glifele tale de luptă.

Arlen zâmbi, căută în sacul său și scoase un grimoar legat în piele, cu paginile cusute de mână.

— Pentru astea?

— Parcă spuneai că nu le ai asupra ta, zise ducele.

Glifatul ridică din umeri.

— Am mințit.

— Ce vrei pentru ele? își repetă Euchor întrebarea.

— Glifari și provizii, lăsate la Podul Peste Fluviu de heraldul tău, când se va îndrepta spre Angiers, dar și un decret regal care să le-ngăduie tuturor refugiaților să traverseze Fluviul Despărțitor fără să plătească vamă și să le-asigure hrană și adăpost pe durata iernii.

— Toate astea în schimbul unei cărți cu glife? întrebă Euchor. E ridicol.

Glifatul ridică din umeri încă o dată.

— Dacă preferi să le cumperi pe cele pe care i le-am vândut lui Rhinebeck, ai face bine să negociezi prețul cu el cât mai curând, înainte de a-i arde krasianii orașul din temelii.

— Ghilda Glifarilor îi va înapoia Înălțimii Tale banii cheltuiți, firește, spuse Ragen, ca la comandă.

— Ca și Ghilda Mesagerilor, se grăbi Malcum să adauge.

Ducele îi privi cu ochi mijiți și Arlen știu că deja câștigase. Euchor își dădea seama că, dacă refuza, marii maeștri ai ghildelor aveau să cumpere ei înșiși glifele, făcându-l să piardă controlul celui mai mare progres în materie de magie de după Primul Război cu Demonii.

— N-o să le cer niciodată așa ceva ghildelor din orașul meu, spuse ducele. Coroana va acoperi toate cheltuielile. La urma urmelor, adăugă, dând din cap către Omul Glifat, Milnul poate primi măcar toți supraviețuitorii care ajung atât de departe în Nord. Cu condiția să rostească jurământul de supunere.

Glifatul se încruntă, dar încuviință cu un gest și, la semnul lui Euchor, Veghetorul Ronnell se grăbi să se-apropie și să ia cartea din mâinile lui. Malcum o privea cu lăcomie.

— Vei accepta adăpostul oferit de o caravană pe drumul de întoarcere spre Angiers? întrebă ducele, încercând s-ascundă nerăbdarea cu care-și dorea să-l vadă plecat pe Omul Glifat.

Acesta clătină din cap.

— Mulțumesc, Înălțimea Ta, dar eu sunt propriul meu adăpost.

Se înclină și, fără să i se fi îngăduit să plece, se întoarse și părăsi încăperea cu pași mari.

•

Scăpă cu ușurință de oamenii trimiși de Euchor pe urmele lui. În oraș începuse freamătul din fiecare dimineață și, pe când se îndrepta Glifatul spre Biblioteca Ducelui, străzile erau pline de oameni. Urcă treptele de marmură ale celei mai mari clădiri din Thesa părând un Veghetor ca oricare altul.

Ca întotdeauna, biblioteca îl umplu, deopotrivă, de exaltare și de tristețe. Euchor și înaintașii săi adunaseră acolo exemplare din aproape toate cărțile rămase din lumea veche care supraviețuiseră după ce, în timpul Întoarcerii, demonii focului arseseră bibliotecile. Știință. Medicină. Magie. Istorie. Orice altceva. Ducii din Miln colecționaseră toate cunoștințele și le păstrau sub cheie, negându-i omenirii dreptul de a profita de ele.

Când era ucenicul lui Cob, Arlen glifase cărțile și mobilierul din întreaga bibliotecă, câștigându-și astfel, pe viață, dreptul de a pătrunde în orice arhivă din edificiu. Bineînțeles că nu voia să-și

dezvăluie identitatea, nici măcar în fața unui acolit, însă de data asta nu-l interesau cărțile. Odată ce intră în clădire, se strecură, neobservat, pe un coridor lateral.

Când se întoarse Veghetorul Ronnell, cu degetele încleștate de grimoarul cu glife de luptă, Omul Glifat aștepta în biroul lui. Bibliotecarul nu-l observă la început și se grăbi să-ncuie ușa în urma sa. Pe urmă își trase răsuflarea, se întoarse cu spatele la ușă și-și ridică în fața ochilor cartea.

— E ciudat că Euchor ți-a dat grimoarul ție, nu Marelui Maestru al Ghildei Glifarilor, care l-ar fi putut descifra, spuse Omul Glifat.

La auzul vocii lui, Ronnell țipă și se retrase împleticindu-se. Făcu ochii mari când văzu cine stătea în fața lui. Întinse mâna și trasă în grabă o glifă în aer.

Când se lămuri că Glifatul n-avea de gând să-l atace, Veghetorul își îndreptă spatele și-și regăsi calmul.

— Pot să descifrez cartea. Glifarea face obiectul studiilor unui acolit. Lumea ar putea să nu fie pregătită pentru conținutul acestui volum. Înălțimea Sa mi-a cerut să-l evaluez mai întâi.

— Care e rolul tău, Veghetorule? Tu hotărăști pentru ce sunt pregătiți oamenii? Ca și cum tu sau Euchor ați avea căderea să le negați dreptul de a învăța să lupte împotriva miezingilor?

Veghetorul pufni.

— Domnul meu, vorbești ca și cum n-ai fi vândut scump cartea, în loc s-o dăruiești.

Glifatul se apropie de masa lui de lucru. Era impecabil de curată și aproape goală, nu găzduia decât o lampă, o cutie din lemn de mahon lustruit plină cu instrumente de scris și exemplarul personal din Canon al Veghetorului. Pe acesta îl luă cu nepăsare și auzul lui ascuțit surprinse un suspin posesiv al lui Ronnell, care preferă să păstreze tăcerea.

Cartea legată în piele se uzase, cerneala se decolorase. Nu era o piesă de colecție, ci o călăuză întrebuințată adesea, asupra misterelor sale se chibzuia în repetate rânduri. În timpul pe care și-l petrecuse în bibliotecă, Ronnell îi ceruse lui Arlen să studieze Canonul citind chiar din exemplarul acela, numai că tânărului îi lipsea credința pe care-o avea Veghetorul în conținutul cărții, fiindcă pornea de la două ipoteze pe care el nu putea să le-accepte: că exista un Ziditor atotputernic și că

miezingii făceau parte din planul lui, ca pedeapsă pentru păcatele omenirii.

În mintea lui, cartea era, în aceeași măsură ca orice altceva din lume, responsabilă pentru starea denaturată în care se afla omenirea – o făcea umilă și neajutorată, când ar fi trebuit să fie puternică; o făcea să se teamă mereu și să nu spere niciodată. Cu toate acestea, o mare parte dintre învățăturile Canonului despre fraternitate și prietenie coincideau cu credințele lui profunde.

Răsfoi volumul până când descoperi un anumit pasaj și începu să citească:

În lume nu există niciun bărbat care să nu-ți fie frate,
Nicio femeie care să nu-ți fie soră, niciun copil care să nu fie al tău,
Pentru că îndură Năpasta cu toții, credincioși și păcătoși deopotrivă,
Și cu toții trebuie să se unească pentru a-i ține piept nopții.

Închise cartea cu un pocnet care-l făcu pe bibliotecar să tresară.

— Ce preț am cerut pentru glife, Veghetorule? Ajutorul lui Euchor pentru neajutorații care-ajung la ușa lui? Ce câștig din asta?

— E posibil să ai o înțelegere cu Rhinebeck, sugeră Ronnell. Poate te-a plătit ca să-l scapi de cerșetorii care-au ajuns să fie o problemă la sud de Fluviul Despărțitor.

— Ascultă-ți vorbele, Veghetorule! Îți cauți scuze ca să nu-ți respecți propriul Canon!

— De ce-ai venit la palat? îl întrebă Ronnell. Dacă voiai, puteai să le dai glifele tuturor oamenilor din Miln.

— Le-am dat deja, răspunse Glifatul. Nici tu, nici ducele nu puteți împiedica răspândirea lor.

Ronnell făcu ochii mari.

— De ce-mi spui mie asta? Keerin pleacă abia mâine. Încă l-aș mai putea sfătui pe Înălțimea Sa să-și anuleze promisiunea de ajutor pentru refugiați.

— Dar n-o s-o faci, spuse Omul Glifat, punând ostentativ Canonul la loc.

Ronnell se încruntă.

— Ce vrei de la mine?

— Să m-ajuți să aflu mai multe despre mașinile de război pomenite de Euchor.

Ronnell inspiră adânc.

— Și dacă refuz să-ți spun?

Glifatul ridică din umeri.

— Atunci caut în rafturi și-mi iau singur ce-mi trebuie.

— Intrarea în arhive e interzisă pentru oricine n-are sigiliul ducelui.

Omul Glifat își lăsă gluga în jos.

— Chiar și pentru mine?

Ronnell se holbă, uluit, la pielea lui glifată. Rămase tăcut mult timp, apoi rosti un alt verset din Canon:

— *Căci pe-a sa piele goală fi-vor semne*...

— A căror vedere niciun demon nu poate s-o îndure, și toți din fața lui fugi-vor, îngroziți, încheie Omul Glifat. M-ai pus să-nvăț pasajul ăsta pe dinafară în anul în care ți-am glifat cărțile.

Ronnell îl mai fixă cu privirea preț de o clipă îndelungată, parcă străduindu-se să dea deoparte glifele și anii. Ochii îi scânteiară brusc când îl recunoscu.

— Arlen? întrebă, cu răsuflarea tăiată.

Glifatul dădu din cap.

— Ți-ai dat cuvântul că o să pot citi orice carte, toată viața, îi reaminti bibliotecarului.

— Firește, firește... începu Ronnell, dar vocea i se frânse. Clătină din cap, parcă vrând să-și limpezească gândurile. Cum a fost cu putință să nu-mi dau seama? murmură.

— Despre ce vorbești?

— Despre tine. Ronnell căzu în genunchi. Ești Izbăvitorul, trimis să pună capăt Năpastei!

Glifatul se încruntă.

— N-am pretins niciodată așa ceva. Mă știi de când eram copil. Eram încăpățânat și impulsiv. N-am pus niciodată piciorul într-o Casă Sfântă. Ți-am curtat fiica, apoi am plecat, rupând legământul nostru. Se aplecă spre urechea Veghetorului. Și mai degrabă mănânc balegă de demon decât să cred că omenirea merită „Năpasta”.

— Bineînțeles, încuviință Ronnell. Izbăvitorul trebuie să creadă exact contrariul.

— Nu sunt afurisitul de Izbăvitor, se răsti Glifatul, dar de data asta bibliotecarul nici nu clipi, cu ochii căscați de uimire.

— Ești, insistă Ronnell. Numai așa se explică minunile pe care le-ai făcut.

— Minuni? întrebă Arlen, nevenindu-i să creadă ce auzea. Ai fumat cânepă, Veghetorule? Ce minuni?

— Keerin n-are decât să cânte cât vrea povestea găsirii tale pe drum, eu am aflat mai întâi versiunea istorisită de Maestrul Cob, răspunse Ronnell. Tu ai retezat brațul demonului pietrei, iar când a spart zidul tot tu l-ai atras în capcana Glifarilor.

Arlen ridică din umeri.

— Și ce dacă? Oricine stăpânește câteva cunoștințe de bază despre glifare ar fi putut face asta.

— Nu-mi vine-n minte nimeni care s-o mai fi făcut, ripostă Ronnell. Și tu n-aveai decât unsprezece veri când ai izbutit, și erai singur sub cerul nopții.

— Aș fi murit din pricina rănilor dacă nu m-ar fi găsit Ragen, spuse Glifatul.

— Ai supraviețuit câteva nopți până a dat peste tine. Probabil l-a trimis Ziditorul când s-a încheiat încercarea la care-ai fost supus.

— Ce încercare? întrebă Omul Glifat, dar Ronnell nu-l luă în seamă.

— Ai fost un băiat cerșetor găsit pe drum, continuă bibliotecarul, însă ai adus glife noi în Miln și ai dat meșteșugului un suflu nou, înainte de a-ți încheia ucenicia!

Vorbea de parcă tot ce înșiruia i s-ar fi arătat într-o lumină nouă, umplând golurile unui mozaic imens.

— Ai glifat întreaga bibliotecă, adăugă cu venerație, arătând cu degetul.

— Numai mobila, spuse Arlen.

Ronnell dădu din cap, ca și cum ar fi astupat încă un gol.

— Ziditorul te-a vrut aici, în bibliotecă. Secretele ei au fost adunate pentru tine.

— Asta-i o aiureală, spuse Arlen.

Ronnell se ridică în picioare.

— Pune-ți gluga, te rog, îi ceru, ridicându-se în picioare.

Glifatul se uită la el o clipă, apoi se supuse. Veghetorul îl conduse către arhiva principală, străbătând cu pași mari

labirintul de rafturi, ca un om care-și traversează grăbit casa când începe să fluiere ceainicul.

Omul Glifat îl urmă cu aceeași rapiditate. După ce glifase fiecare raft, masă și bancă din clădire, avea planul ei întipărit în minte. Ajunseră în curând la o arcadă unde aleea era barată de un cordon. Un zdrahon de acolit stătea alături, pentru a permite sau nu intrarea, iar deasupra lui, pe cheia de boltă, erau gravate literele ÎÎ.

Înăuntru erau cele mai valoroase cărți din arhivă – exemplare originale din cărți scrise înainte de Întoarcere. Stăteau în vitrine de sticlă și erau atinse extrem de rar, fiindcă după ele se făcuseră demult cópii. În secțiunea îi erau nenumărate șiruri de manuale, de cărți de filosofie, de lucrări pe care bibliotecarul, întotdeauna un Veghetor fervent, le considerase o lectură nepotrivită pentru cărturarii din Miln.

În copilărie, Arlen se delectase citind astfel de volume, când acoliții care patrulau printre rafturile care le găzduiau nu era prin preajmă. Și nu numai o singură dată furase câte-o poveste romantică interzisă sau câte-un tratat de istorie necenzurat pentru o noapte de lectură, având grijă să pună cartea la loc înainte de a i se observa lipsa.

Acolitul se înclină adânc când se apropie Veghetorul, care îl conduse pe Omul Glifat către una dintre secțiunile arhivei. Conținea mii de cărți, dar bibliotecarul ducelui le știa pe toate pe dinafară, așa că nu se opri să citească etichetele rafturilor sau titlurile de pe cotoarele volumelor înainte de a-l alege pe unul dintre ele. Se întoarse spre Glifat și i-l întinse. Pe coperta pictată manual scria: *Armele Lumii Vechi.*

— În Epoca Științei au existat arme cumplite, spuse Ronnell. Arme care ar fi putut ucide sute sau chiar mii de oameni. Nu e de mirare că am atras mânia Ziditorului asupra noastră.

Omul Glifat nu-i luă în seamă comentariul.

— Euchor va încerca să le reconstruiască?

— E peste puterile noastre să le recreăm pe cele mai cumplite, pentru care e nevoie de rafinării imense și de foarte mult curent lectric, răspunse Veghetorul. Dar multe încă mai pot fi făurite de oricine cunoaște bazele chimiei și poate forja oțelul. Cartea asta, adăugă, arătând volumul din mâinile lui Arlen, conține descrierea amănunțită a acestor arme și a modului în care pot fi construite. Ia-o.

Tânărul ridică dintr-o sprânceană.

— Și dacă află Euchor c-a dispărut?

— O să se-nfurie și o să poruncească să fie refăcută, folosindu-se textele originale, răspunse Ronnell, arătând către șirurile de vitrine pline de cărți.

Din sticlă pe care Arlen o glifase cu mâna lui.

Veghetorul îi urmări privirea.

— Când Ghilda Glifarilor a-nceput să-ncarce sticla, a trebuit să le scot afară noaptea. Glifele tale le-au făcut indestructibile. O altă minune.

— Nu trebuie să spui nimănui cine sunt, zise Omul Glifat. I-ai putea pune în primejdie pe toți cei pe care i-am cunoscut.

Ronnell dădu din cap.

— Deocamdată e de-ajuns că știu eu.

Dacă nu i-ar fi spus el lui Ronnell cine era, probabil că ar fi făcut-o Mery, și nu se așteptase niciodată ca un bărbat atât de sever cum era Veghetorul să creadă că el, Arlen Bales, putea fi Izbăvitorul. Se încruntă în timp ce-și punea cartea în sacul agățat de umăr.

•

Demonul minții dădu de urma Omului Glifat în Fortul Miln în ultima noapte cu lună nouă. Prințul miezing nu se putea ridica la suprafață decât în cele mai întunecoase trei nopți ale ciclului Lunii, dar își adulmecă repede prada, urmărindu-i mirosul rămas în aer, chiar și câteva zile după trecerea printr-un anumit loc. Și mirosul îl intriga – nu era pe de-a-ntregul omenesc și-l încălzea magia furată din Miez.

Călare pe metamorful său înaripat, demonul minții se uită în jos, la locul unde se prăseau oamenii. Zidurile erau acoperite de glife puternice, dar printre liniile magiei care se-ncrucișau deasupra acoperișurilor erau goluri mari. Un salahor înaripat, incapabil să vadă rețeaua dacă nu era activată, nu le-ar fi găsit niciodată altfel decât din întâmplare, dar pentru prinț tiparul era clar și-și călăuzi metamorful astfel încât să se strecoare cu dibăcie în oraș.

Ferestrele erau închise cu obloane și străzile întunecate erau pustii. Demonul minții se simți tras către glifele caselor, care încercau să-i absoarbă magia, dar metamorful aluneca printre ele cu o asemenea iuțeală încât nu putea deveni o țintă. Glifele

alcătuiau rețele stângace, pe care prințul miezing le evita cu ușurința cu care ar fi ocolit un om niște băltoace.

Străbătură orașul urmărind dâra invizibilă din aer. Se opriră în dreptul unei fortărețe interioare de dimensiuni impresionante, dar mirosul de la poartă spunea clar că aceea nu era adevărata destinație. Ajunseră apoi la o clădire uriașă cu glife atât de puternice încât prințul șuieră, simțind cum trăgeau de el de la distanță. Un astfel de loc se găsea de obicei în centrul fiecărui teren de prăsilă și era cel mai bine să-l evite, mai ales că prada nu era nici acolo. Un miros mai proaspăt se îndepărta de clădire.

Urmărindu-l, ajunseră la un alt zid glifat, numai că, de data asta, rețeaua, mult mai compactă, era fără cusur. Glifele nu erau pentru casta lui, dar prințul știa că totuși se puteau activa, pricinuindu-i o durere puternică dacă el sau metamorful le-ar fi traversat. Se văzu silit să dezactiveze o parte dintre ele ca să poată trece în siguranță de barieră. Plutiră fără zgomot către clădire și, la una dintre ferestre, demonul îl zări pe cel căutat. Alături erau creaturi spălăcite, lipsite de culoare, dar acela își glifase pielea și magia furată îi dădea o strălucire violentă.

Prea violentă. Prințul miezing avea o mie de ani, era prudent și rațional și acționa cu hotărâre. Acolo, în mijlocul terenului de prăsire, nu-și putea aduce salahorii la atac și nu voia să-și pună în primejdie metamorful. Odată ce văzuse omul, nu se mai îndoia că trebuia ucis, dar aveau să se ivească prilejuri mai favorabile în următoarele cicluri, când s-ar fi putut să nu mai fie atât de bine protejat, și ar fi trebuit să afle mai întâi cum își dobândise puterile.

Se apropie de fereastră, absorbind mormăielile rudimentare și gesturile salahorilor umani.

•

— „Te-ai trezi că ai cu doi străjeri mai puțin”? spuse Ragen, cu un hohot de râs puternic și prelung. Am crezut că lui Euchor o să-i plesnească pe loc venă! Eu te-am învățat să te porți ca un rege, nu ca un krasian sinucigaș!

— Nu m-așteptam să ceară o căsătorie, spuse Omul Glifat.

— Euchor știe foarte bine că n-o să aibă niciun moștenitor direct, așa că e o mișcare înțeleaptă să-și scoată măcar una dintre fete din oraș înainte de izbucnirea luptei pentru tron, care va sfâșia Milnul. Indiferent pe care dintre fiicele lui ar alege-o

Rhinebeck, probabil că va scăpa nevătămată și va avea șanse să-și pună odrasla pe tronul din Angiers.

— Rhinebeck n-o să-i accepte niciodată oferta.

Ragen clătină din cap.

— Depinde cât de puternică se va dovedi amenințarea krasianilor, spuse. Dacă pericolul e cel puțin pe jumătate atât de mare precum spui, probabil că Rhinebeck n-o să aibă de ales. O să-i dai cartea despre arme din biblioteca lui Euchor?

Era rândul lui Arlen să clatine din cap.

— Nu mă interesează politica ducilor și nu vreau să-i ajut pe oamenii din Thesa să se omoare între ei atâta vreme cât avem krasiani pe pământurile noastre și demoni care ne zgârie glifele. Ceea ce mă interesează e utilizarea acestor arme împotriva miezingilor, dacă e cu putință.

— Nu este de mirare că Ronnell te crede Izbăvitorul, comentă Ragen.

Arlen îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu te uita așa la mine, zise Ragen. Nu cred asta în mai mare măsură decât tine. Sau, cel puțin, nu cred în natura ta divină. Dar pesemne că e normal ca, la momentul potrivit, să apară un om cu o voință destul de puternică și cu un țel destul de bine conturat pentru a ne călăuzi pe toți.

Glifatul clătină din cap.

— Eu unul nu vreau să călăuzesc pe nimeni. Vreau doar să văd că glifele de luptă se răspândesc într-o cât mai mare parte a lumii, ca să nu se mai poată pierde. Oamenii n-au decât să se călăuzească singuri.

Se apropie de fereastră și privi cerul, profilat dincolo de draperii.

— Mâine-o să plec imediat ce se luminează, pentru ca nimeni să nu-mi poată…

Uitându-se în sus și nu în jos, aproape că trecu creatura cu vederea. Zări doar ceva luminos, dispărut înainte de a-l desluși suficient de bine, dar ochii lui glifați nu se puteau înșela în privința acelei străluciri.

În curte era un demon.

Se repezi spre ușă, smulgându-și roba și aruncând-o din fugă pe podeaua de marmură. Elissa icni când îl văzu.

— Arlen, ce s-a-ntâmplat? strigă ea.

El nu-i dădu atenție, înșfăcă drugul care bloca ușa grea, de stejar, și-l săltă de parcă ar fi fost lipsit de greutate. Sări în curte și se uită în jur cu frenezie.

Nimic.

Ragen ajunse la ușă o clipă mai târziu, cu sulița în mână și cu scutul glifat pe braț.

— Ce-ai văzut? întrebă.

Omul Glifat ocoli încet curtea, străduindu-se să descopere orice urmă de magie, și-și încordă toate simțurile în căutarea unui indiciu care să confirme ce văzuse.

— În curte e un demon, spuse. Unul puternic. Rămâi în spatele glifelor.

— Sfatul e valabil și pentru tine, strigă Elissa. Vino înăuntru înainte de a mi se opri inima.

Glifatul o ignoră și continuă să caute prin curte. În interiorul zidurilor se aflau casele servitorilor lui Ragen, grădinile lui și grajdurile. Erau multe ascunzători. Cutreieră prin întuneric, văzând totul foarte clar, chiar mai bine decât ar fi văzut pe lumină.

În aer se simțea o prezență, un fel de duhoare care nu se dădea dusă, dar era lipsită de substanță și imposibil de localizat. Mușchii i se încordară, gata se luptă în orice clipă.

Dar nu era nimic. Cercetă curtea de la un capăt la altul fără să descopere nimic. Oare imaginația îi jucase o festă?

— Ai găsit ceva? îl întrebă Ragen când se întoarse.

Marele Maestru al Ghildei era încă în prag, în spatele glifelor, dar gata să intre-n luptă cât ai clipi.

— Nimic mai mult decât țin în palmă, răspunse Arlen, ridicând din umeri. Poate mi s-a părut.

— Nimeni n-a fost sfâșiat de miezingi fiindc-a fost prea prudent, mormăi Ragen.

După ce intrară, Glifatul îi luă arma. Pentru un mesager, sulița era un însoțitor de nădejde, iar el, deși nu mai bătuse drumurile de aproape zece ani, și-o păstra încă bine uleiată și ascuțită.

— Dă-mi voie să ți-o glifez înainte de a pleca, îi spuse Arlen. Apoi aruncă o privire afară. Și verifică-ți glifele mâine dimineață.

Ragen dădu din cap.

— Trebuie să pleci atât de curând? întrebă Elissa.

— Atrag prea mult atenția în oraș și nu vreau să-mi ia nimeni urma până aici, răspunse Glifatul. E mai bine să plec înainte de

răsăritul soarelui și să fiu la poartă chiar în clipa în care se deschide.

Elissa nu păru încântată, dar îl strânse în brațe și îl sărută.

— Sperăm că te vom revedea înainte de a trece încă zece ani, spuse ea.

— O să revin, promise el. Pe cuvânt de onoare.

•

Chiar înainte de ivirea zorilor, când plecă de la Ragen și Elissa, Omul Glifat se simțea atât de bine cum nu se mai simțise de mulți ani. Ei refuzaseră să meargă la culcare și rămăseseră cu el toată noaptea; îi povestiseră tot ce se petrecuse în Miln de când plecase și îl rugaseră să le dea amănunte despre viața lui. El le vorbise despre primele sale aventuri, dar nu le spusese nimic despre timpul petrecut în deșert, când Arlen Bales murise și Omul Glifat îi luase locul. Și nici despre anii care urmaseră.

Dar îi rămăseseră destule de istorisit pentru tot restul nopții și pentru alte dăți. Abia izbuti să plece înainte de a bătea clopotul în zori și se văzu nevoit să grăbească pasul calului ca să se-ndepărteze de vila lor destul de mult ca să nu trezească bănuielile oamenilor care începeau să-și deschidă ușile glifate și să-și ridice obloanele de la ferestre.

Zâmbi. Se părea că Elissa plănuise tot timpul să-l facă să uite de clopot și să mai rămână la ei încă o zi, însă ea nu izbutise niciodată să-l țină în cușcă.

Când ajunse la zid, străjerii încă se mai întindeau, dezmorțindu-se, dar poarta era deschisă.

— Se pare că-n dimineața asta toată lumea s-a trezit devreme, zise unul, la trecerea lui.

Glifatul se întrebă ce voise să spună, dar, când ajunse dincolo de dealul unde îl întâlnise prima oară pe Jaik, își găsi prietenul așteptându-l, așezat pe un bolovan mare.

— Se pare c-am izbutit s-ajung la timp, spuse Jaik. A trebuit să-ncalc interdicția pentru asta.

Omul Glifat sări din șa și se apropie. Celălalt nici nu se ridică, nici nu-i întinse mâna, așa că se așeză și el pe un bolovan de alături.

— Acel Jaik pe care l-am cunoscut pe dealul ăsta n-ar fi încălcat interdicția nici în ruptul capului.

Jaik ridică din umeri.

— N-am avut de-ales. Știam c-o să-ncerci să pleci pe furiș chiar în zori.

— Omul lui Ragen ți-a adus scrisorile mele?

Jaik scoase pachetul și-l aruncă.

— N-am învățat să citesc și tu o știi.

Glifatul oftă. Adevărul era că uitase.

— Am trecut să te văd, spuse. Dar nu m-am așteptat s-o găsesc pe Mery acolo și nu s-a arătat dornică să rămân.

— Știu, răspunse Jaik. A venit la mine, la moară, plângând. Mi-a povestit totul.

Glifatul își lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău.

— Ai și de ce, zise Jaik.

Pe urmă păstră o vreme tăcerea, cu ochii la ținutul care se întindea în fața lor.

— Am știut întotdeauna că pe mine mă suportă și-atât, continuă, într-un târziu. A trecut un an înainte de-a vedea că reprezint ceva mai mult decât un umăr pe care să plângă. A fost nevoie de încă doi ca s-accepte să-mi fie soție și s-a mai scurs încă unul până când ne-am rostit legămintele. Chiar și în ziua aceea și-a ținut răsuflarea, sperând c-o să dai buzna înăuntru, să-ntrerupi ceremonia. Pe noapte, aproape că și eu m-așteptam la asta. Ridică din umeri. Nu-i pot găsi nicio vină. S-a măritat cu-un bărbat dintr-o clasă inferioară și nu-s nici învățat, nici frumos. Când eram copii, aveam de ce să mă țin după tine peste tot. Ai fost întotdeauna mai bun ca mine, la toate. Nu eram potrivit nici să-ți fiu saltimbanc.

— Jaik, nu sunt cu nimic mai bun ca tine, spuse Omul Glifat.

— Da, acum îmi dau seama. Jaik scuipă. Sunt un soț mai bun decât ai fi putut tu să fii vreodată. Și știi de ce? Fiindc-am fost aici pentru ea.

Glifatul se încruntă și toate remușcările îi dispărură. Ar fi suportat să-l vadă pe Jaik furios sau îndurerat, dar superioritatea din tonul lui îl ustura.

— Și iată-l pe acel Jaik de care-mi aduc aminte, zise. Își face apariția și se străduiește să se descurce cu cel mai mic efort. Am auzit că tatăl lui Mery a trebuit să pună o vorbă bună ca să fii favorizat la moară, altminteri n-ai fi putut pleca din casa părinților.

Dar Jaik nu se lăsă intimidat.

— La mine, aici și aici, se răsti el, ducându-și un deget la tâmplă și apoi la inimă, totul s-a îndreptat mereu către ea! Mintea și inima ta au fost întotdeauna undeva, acolo. Își roti brațul către orizont. Așa că, de ce să nu te-ntorci acolo? Aici nu e nevoie să izbăvești pe nimeni.

Glifatul dădu din cap și sări în șaua Dansatorului Amurgului.

— Tu poartă-ți ție de grijă, Jaik.

Și plecă.

24.

FRAȚI ÎN NOAPTE

333 D.Î. PRIMĂVARA

— Hei! Atenție la hârtoape, acordez! strigă Rojer, în căruța care-și vedea de drum.

Curățase cu grijă scripca antică primită de la Omul Glifat, o cernise și-și cumpărase corzi noi, scumpe, de la Ghilda Saltimbancilor. Vechea lui scripcă fusese a Maestrului Jaycob și, din cauza lucrăturii proaste, se văzuse nevoit să o acordeze aproape tot timpul. Înainte de asta, cântase la scripca lui Arrick, care era mai bună, deși fusese folosită ani îndelungați și fusese aproape distrusă dinainte de a i-o face praf Jasin Sunet Aurit și ucenicii lui.

Cea pe care-o avea acum, salvată din ruine uitate, era pe de-a întregul de altă calitate. Curbura corpului și gâtul difereau de cele cu care se obișnuise, dar lucrătura era excelentă, iar timpul se scursese fără să lase urme asupra lemnului, care nu părea vechi se secole, ci doar de câteva zile. O scripcă demnă de un duce.

— Îmi pare rău, Rojer, spuse Leesha, dar drumul pur și simplu nu se sinchisește că acordezi tu. Nu știu ce l-a apucat.

Rojer scoase limba la ea, răsucind cu delicatețe ultimul cui între degetul mare și arătătorul mâinii sale schilodite în timp ce degetul mare al celeilalte mâini ciupea struna.

— Am izbutit! strigă în cele din urmă. Opriți căruța!

— Rojer, mai avem de mers kilometri întregi înainte de lăsarea serii, spuse Leesha.

Saltimbancul știa că fiecare minut petrecut departe de Văiugă o mistuia, că-și făcea griji pentru locuitorii satului ca o mamă pentru copiii săi.

— Un minut, imploră el.

Culegătoarea de Ierburi țâțâi, dar se lăsă înduplecată. Gared și Wonda se opriră la rândul lor, uitându-se curioși la căruță.

Rojer se urcă în picioare pe capră, rotind scripca și arcușul. Și-o puse pe prima sub bărbie și mângâie strunele cu al doilea, trimițând în văzduh un murmur rezonant.

— Ascultați-o! se minună. E ca unsă cu miere. Pe lângă ea, scripca lui Jaycob era o jucărie.

— Dacă spui tu, Rojer, zise Leesha.

El se încruntă o clipă, apoi îi respinse vorbele cu o fluturare de arcuș. Cele două degete rămase i se răsfirară în căutarea unui echilibru și mâna îi deveni o parte a arcușului care dansa pe strune. Lăsă muzica să se înalțe din scripcă, purtându-l în vârtejul ei.

Simțea medalionul lui Arrick odihnindu-i-se nestânjenit pe pieptul gol, ascuns sub tunica pestriță. Nu-i mai trezea amintiri dureroase, era o greutate liniștitoare, un mod de a-i onora pe cei care muriseră pentru el. Știind că era acolo, își putea ține spatele mai drept.

Nu era primul talisman pe care-l purta. Ani de-a rândul, avusese o păpușă din lemn și sfoară, cu capul acoperit de o buclă din părul auriu al maestrului său într-un buzunar secret din betelia pantalonilor săi pestriți. Iar înaintea acesteia fusese altă păpușă, înfățișând-o pe mama lui, cu o buclă din părul ei roșu pe cap.

Dar, cu medalionul, îi simțea atât pe părinții săi, cât și pe Arrick veghind asupra lui și le vorbea cu scripca. Își cânta iubirea, singurătatea și regretul. Le spunea tot ce nu putuse să le spună când trăiau.

Când încheie, Leesha și ceilalți se uitau la el cu ochi sticloși, ca ai miezingilor vrăjiți. Abia după câteva clipe de tăcere scuturară din capete, revenindu-și.

— N-am mai auzit niciodată ceva atât de frumos, spuse Wonda.

Gared mormăi, iar Leesha scoase o batistă și-și tamponă ochii.

Muzica le umplu restul călătoriei către Văiuga Izbăvitorului, căci Rojer cântă în fiecare minut în care n-avea mâinile ocupate cu altceva. Știa că se întorceau la aceleași probleme pe care le lăsaseră în urmă, dar făgăduielile de ajutor din partea ducelui și a Ghildei Saltimbancilor, ca și liniștitorul medalion de la gâtul său, îi dădeau o nouă speranță în rezolvarea tuturor.

•

Erau la o zi de mers distanță de Văiugă când drumul începu să se umple de refugiați, dintre care unii își opriseră căruțele și-și întinseseră cercurile de glife chiar în mijlocul lui. Leesha își dădu imediat seama că erau laktonieni, fiindcă erau scunzi și îndesați, cu fețe rotunde și mergeau de parcă ar fi fost învățați să-ți țină echilibrul mai degrabă pe puntea unei bărci decât pe uscat.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea prima persoană lângă care ajunseră, o femeie care se plimba de colo-colo, încercând să oprească plânsetele unui bebeluș.

Femeia o privi cu ochi goi, fără să înțeleagă, în timp ce cobora din căruță. Pe urmă îi văzu șortul cu multe buzunare și privirea i se lumină.

— Te rog, spuse, întinzându-i copilul care urla. Cred că este bolnav.

Leesha îl luă în brațe și-și plimbă peste el degetele sensibile, verificându-i pulsul și temperatura. O clipă mai târziu, îl săltă pe un cot și-i duse la gură încheietura unui deget. Copilul se liniști imediat și începu să sugă din toate puterile.

— E sănătos, spuse, dar simte încordarea mamei sale.

Femeia se destinse vizibil, răsuflând ușurată.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă din nou Leesha.

— Krasianii, spuse femeia.

— Ziditorule, au ajuns la Lakton atât de repede?

Femeia clătină din cap.

— S-au răspândit prin satele din Rizon, silind femeile să se acopere și târând bărbații la luptă cu demonii. Adună fetele și le-aleg ca să și le facă neveste, așa cum aleg fermierii găini pentru tăiere, și duc băieții în tabere de instrucție, unde-i învață să-și urască familiile.

Leesha se încruntă.

— Cătunele nu mai sunt un loc sigur, continuă femeia. Cei care-au putut s-au dus în Fortul Lakton, câțiva au rămas să lupte pentru casele lor, iar noi, ceilalți, ne-am dus la Văiugă, să-l căutăm pe Izbăvitor. Lumea ne-a spus că nu este acolo, că a plecat la Angiers, așa că într-acolo mergem. El o să aducă lucrurile înapoi, pe făgașul lor, o să vezi.

— Așa sperăm cu toții, oftă Leesha, care avea însă îndoieli.

Îi înapoie copilul și se urcă în căruță.

— Trebuie s-ajungem imediat în Văiugă, le spuse celorlalți.

Și se uită la Gared.

— Eliberați drumul! strigă uriașul tăietor de lemne, de parcă ar fi răgit un leu, și oamenii se grăbiră să se dea la o parte din calea lui când o porni călare spre ei.

Își înșfăcară cu iuțeală corturile, păturile și glifele. Culegătoarei de Ierburi îi părea rău că făceau așa ceva, dar căruța nu putea merge pe lângă drum și copiii ei aveau nevoie de ea.

Își mânară caii la galop până ce trecură de mulțimea de refugiați îngrămădiți cu miile, dar, la căderea nopții, erau încă departe de Văiugă. Când Leesha îi aruncă o privire, Rojer își luă scripca și continuară să meargă, pe întuneric, călăuziți numai de bastonul luminos din mâna Culegătoarei de Ierburi și cu demonii ținuți deoparte doar de cântecul lui.

Leesha vedea la marginea cercului de lumină miezingi care mergeau după Rojer agale, legănându-se în ritmul muzicii, vrăjiți.

— Aș prefera să ne-atace, spuse Wonda.

Își ținea arcul mare încordat, cu o săgeată pregătită.

— E nefiresc, încuviință Gared.

La miezul nopții, ajunseră la coliba lui Leesha de la marginea satului și se opriră doar atât cât avură nevoie ca să pună la adăpost cea mai mare prețioasă parte a lucrurilor aduse de ea înainte de a străbate din nou întunericul către satul propriu-zis.

Dacă acolo locul păruse înghesuit mai înainte, acum era mai rău. Refugiații din Lakton erau mai bine înzestrați, aveau corturi, cercuri de glife și căruțe acoperite încărcate cu provizii, dar se revărsau peste marginile interzicerii aproape pretutindeni, slăbind puterea imensei glife.

Leesha se întoarse spre Gared și spre Wonda.

— Luați și alți tăietori de lemne și curățați interzicerea. Toate corturile și căruțele aflate la mai puțin de trei metri de marginea ei trebuie mutate, altminteri o să ne trezim cu miezingi pe străzi.

Cei doi făcură semn că înțeleseseră și plecară.

Ea se răsuci spre Rojer.

— Găsește-i pe Smitt și pe Jona. Vreau să adune consiliul în noaptea asta. Puțin îmi pasă dacă unii s-au culcat deja.

El dădu din cap.

— Presupun că nu e nevoie să-ntreb unde-o să fii tu.

Sări jos și-și ridică gluga mantiei glifate în timp ce ea întorcea căruța către spital.

•

Jardir îl urmări cu privirea pe Abban, care intra în sala tronului șchiopătând.

— Azi pari aproape sprinten, *khaffit.*

Abban se înclină.

— Aerul primăverii îmi dă putere, Shar'Dama Ka.

Lângă Jardir, Ashan pufni. Jayan și Asome păstrau distanța, deoarece învățaseră să nu intre în conflict cu Abban în prezența tatălui lor.

— Ce știi despre locul numit Văiuga Izbăvitorului? întrebă Jardir, fără să le dea atenție.

— Îl cauți pe Omul Glifat? întrebă Abban.

Ashan se întinse spre el și-i înfipse mâna în gât.

— Unde-ai auzit numele ăsta, *khaffit*? întrebă. Dacă i-ai mituit din nou pe *nie'dama* ca să primești informații, o să…

— Ashan, ajunge! strigă Jardir, în timp ce Abban icnea și se zbătea fără vlagă.

Fiindcă *Damaji* nu se supuse destul de repede, Jardir nu-și repetă spusele, ci îl lovi cu toată puterea cu piciorul în coaste. Azvârlit la distanță, Ashan căzu, izbindu-se zdravăn de podeaua din piatră lustruită.

— Mă lovești pe mine, un *Damaji* care ți-e loial, pentru un *khaffit* mâncător de porci?

— Te-am lovit fiindcă nu mi-ai îndeplinit porunca, îl corectă Jardir, plimbându-și privirea asupra tuturor celor de față.

Aleverak și Maji, Jayan și Asome, Ashan, Hasik, chiar și cei doi războinici de strajă la ușă. Numai Inevera, în robele ei diafane,

întinsă pe un pat de perne din mătase strălucitoare alături de tron, scăpă privirii lui.

— M-am săturat de jocul ăsta, așa că o spun acum, ca s-auziți cu toții, că-l omor pe următorul care lovește pe cineva în prezența mea fără să-i fi îngăduit eu s-o facă.

Pe buzele lui Abban începu să se contureze un zâmbet batjocoritor, dar atunci Jardir se răsuci spre el, fulgerându-l cu privirea.

— Cât despre tine, *khaffit*, mârâi el, data viitoare când răspunzi la o întrebare cu o alta, îți scot ochiul drept și te pun să-l mănânci.

Negustorul păli în vreme ce Jardir se întorcea cu pași mari spre tronul lui, pe care se lăsă să cadă.

— Cum ai aflat de cel căruia i se spune Omul Glifat? *Dama* au fost nevoiți să-i interogheze îndelung pe Oamenii Sfinți *chin* ca să smulgă numele ăsta de pe buzele lor.

Abban clătină din cap.

— *Chin*-ii vorbesc numai despre asta, Izbăvitorule. Mă-ndoiesc că la interogatorii s-a descoperit ceva pe care nu l-ar fi spus de bunăvoie orice om de pe stradă, în schimbul câtorva firimituri de pâine sau al unor vorbe bune.

Jardir se încruntă.

— Și toate poveștile spun același lucru? Că se află în satul numit Văiuga Izbăvitorului?

Abban dădu din cap.

— Ce știi despre sat?

— Până anul trecut se numea Văiuga Tăietorului de Lemne, răspunse Abban. Era un cătun locuit de supuși ai ducelui de Angiers, care tăiau copaci pentru construcții și pentru foc. Lemnul e greu de cărat prin deșert, așa că am avut foarte puțin de-a face cu ei, deși am cu cineva o învoială pe care s-ar putea s-o păstrez. E vorba de un negustor de hârtie fină.

— La ce folosește asta? întrebă Ashan.

Abban ridică din umeri.

— Nu știu dacă folosește la ceva.

— Și ce-ai auzit despre locul ăsta după ce i s-a schimbat numele? întrebă Jardir.

— Că Omul Glifat a ajuns acolo anul trecut, când în sat se răspândise o molimă și glifele nu mai rezistau, răspunse

negustorul. A ucis sute de *alagai* cu mâinile goale și i-a învățat pe săteni să lupte în *alagai'sharak.*

— Imposibil, spuse Jardir. *Chin* sunt prea nevolnici și prea lași ca să iasă noaptea la luptă.

— Poate că nu sunt toți așa, zise Abban. Aduceți-vă aminte de Par'chin.

Jardir îl măsură cu o privire cruntă.

— Nimeni nu-și aduce aminte de Par'chin, *khaffit.* Ai face bine să nu-ți amintești nici tu.

Abban dădu din cap, cu cea mai adâncă plecăciune pe care i-o îngăduia cârja.

— O să văd cu ochii mei, se hotărî Jardir, iar tu o să vii cu mine.

Toată lumea îl privi surprinsă.

— Hasik, găsește-l pe Shanjat. Spune-i s-adune Sulițele Izbăvitorului.

Era numele unității conduse de Jardir în Labirint, care îi devenise între timp gardă de corp. Sulițele Izbăvitorului erau cincizeci dintre cei mai buni *dal'Sharum* din Krasia, al căror *kai'Sharum* era Shanjat.

Hasik se înclină și plecă imediat.

— Ești sigur că e înțelept s-o faci, Izbăvitorule? întrebă Ashan. E primejdios să te desparți de armata ta într-un ținut dușman.

— Pentru cei care luptă în Sharak Ka, nimic nu e lipsit de primejdii, răspunse Jardir. Își puse mâna pe umărul lui Ashan. Dar, dacă ești îngrijorat, vino cu mine, prietene.

Ashan se înclină adânc.

— E o prostie, mormăi Aleverak. O mie de *chin* nevolnici pot copleși chiar și Sulițele Izbăvitorului.

— Am mari îndoieli, moșule, pufni Jayan.

Aleverak se uită la Jardir, care dădu din cap, în semn că era de acord. Bătrânul *Damaji* întinse mâna spre Jayan și băiatul se trezi brusc trântit pe spate.

— Pentru asta o să te omor, moșule, mârâi Jayan, rostogolindu-se și ridicându-se cu iuțeală.

— Încearcă, băiete, îl sfidă Aleverak, adoptând o postură *sharusahk* și făcându-i semn cu singurul său braț.

Jayan mârâi, dar, în ultima clipă, se uită la tatăl său.

Jardir zâmbi.

— Da, sigur, încearcă să-l ucizi.

Pe fața lui Jayan apăru un zâmbet răutăcios, dar, o clipă mai târziu, era din nou pe podea, cu Aleverak trăgându-l de braț, ca să-și sporească puterea apăsării lente a călcâiului pe traheea lui.

— Ajunge, spuse Jardir, și Aleverak îl eliberă imediat și făcu un pas în spate.

Tânărul tuși, își frecă gâtul și se ridică.

— Chiar și fiii mei trebuie să-i respecte pe *Damaji*, Jayan, îl preveni tatăl său. Ar fi înțelept să-ți stăpânești limba pe viitor.

Jardir se întoarse spre Aleverak.

— În lipsa mea, Mărinimia lui Everam va fi condusă de *Damaji*, iar tu vei conduce consiliul lor.

Aleverak își miji ochii, parcă întrebându-se dacă să continue sau nu să protesteze. În cele din urmă, se înclină adânc.

— Cum poruncește Shar'Dama Ka. Cine va vorbi pentru Kaji până se-ntoarce *Damaji* Ashan?

— Fiul meu, *Dama* Asukaji, răspunse Ashan, arătând către tânăr.

Asukaji încă nu împlinise optsprezece ani, dar era destul de vârstnic pentru roba albă, ceea ce însemna că era destul de vârstnic și pentru turbanul negru, și era destul de puternic ca să-l și păstreze.

Jardir dădu din cap.

— Și, dacă va fi umil, Jayan va fi Sharum Ka.

Toți ochii se întoarseră spre tânăr, pe a cărui față se vedea că era surprins. O clipă mai târziu, puse o mână și un genunchi pe podea, probabil pentru prima oară în viața lui.

— Voi sluji consiliul *Damaji*-ilor, firește.

Jardir dădu din cap încă o dată.

— Aveți grijă ca triburile mai puțin importante să continue să-i supună pe *chin* în lipsa mea, le spuse lui Asukaji și lui Aleverak. Am nevoie de mai mulți luptători noi pentru Sharak Ka, nu de triburi care se ceartă, furându-și unele altora fântânile.

Cei doi bărbați se înclinară.

Inevera se ridică de pe patul ei de perne, cu chipul senin în spatele vălului diafan.

— Trebuie să vorbesc cu bărbatul meu între patru ochi, spuse.

Ashan răspunse cu o plecăciune.

— Firește, Damajah.

Se grăbi să-i scoată din încăpere pe toți ceilalți, în afară de Asome, care rămase în urmă.

— Te supără ceva, fiule? întrebă Jardir, după plecarea celorlalți.

Tânărul se înclină.

— Dacă Jayan va fi Sharum Ka în lipsa ta, atunci eu trebuie, de drept, să fiu Andrah.

Inevera râse.

Ochii lui Asome se îngustară, dar știa că nu era bine să i se împotrivească.

— Asta te-ar pune mai presus decât fratele tău mai mare, fiule, răspunse Jardir. Niciun tată nu face așa ceva cu inima ușoară. Iar un Sharum Ka e numit. Andrahul e un titlu pe care trebuie să-l cucerești.

Asome ridică din umeri.

— Cheamă-i pe *Damaji.* Îi ucid pe toți, dacă de asta e nevoie.

Jardir se uită în ochii fiului său și îi văzu ambiția, dar și un orgoliu nestăpânit, care l-ar fi putut într-adevăr purta pe băiatul abia trecut de optsprezece ani către unsprezece provocări la lupte pe viață și pe moarte, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l ucidă pe unul dintre frații săi sau pe Asukaji, care-i era cel mai bun prieten și despre care se zvonea că i-ar fi fost iubit. Roba albă îi interzicea lui Asome să poarte o armă, dar tânărul reprezenta un pericol cu mult mai letal decât Jayan și până și Aleverak ar fi făcut bine să fie prudent în apropierea lui.

Privindu-l, Jardir se simți inundat de un val de mândrie. Se gândea deja că al doilea fiu al său ar fi fost un succesor mai bun decât Jayan, dar nu înainte de a căpăta experiență, iar Jayan, primul său născut, nu s-ar fi lăsat întrecut de fratele său atâta vreme cât putea să respire.

— Krasia n-are nevoie de Andrah cât timp trăiesc eu, spuse, în loc de toate astea. Iar Jayan nu va purta turbanul alb decât în lipsa mea. Tu o să-l ajuți pe Asukaji să țină tribul Kaji sub control.

Asome deschise din nou gura, dar Inevera i-o luă înainte.

— De-ajuns, spuse ea. Am încheiat discuția. Lasă-ne singuri.

Tânărul se încruntă, dar se înclină și ieși.

— Într-o bună zi va fi un mare conducător, spuse Jardir, după ce se închise ușa în urma fiului lor.

— Eu cred adesea același lucru în ceea ce te privește, bărbate, răspunse Inevera, întorcându-se spre el.

Cuvintele ei erau usturătoare, dar Jardir rămase tăcut, știind că era inutil să vorbească înainte de a spune ea tot ce avea de spus.

— Aleverak și Ashan au dreptate, continuă ea. Nu e nevoie să conduci tu expediția asta.

— Nu e datoria lui Shar'Dama Ka să adune laolaltă toate armatele pentru Sharak Ka? Toată lumea spune că acei *chin* poartă Războiul Sfânt. Trebuie să văd despre ce e vorba.

— Ai putea măcar s-aștepți până când arunc zarurile.

El se încruntă.

— Nu e nevoie să le-arunci de fiecare dată când ies din palat.

— Ba poate că da. Sharak Ka nu e un joc. Dacă vrem să învingem, trebuie să profităm de orice avantaj.

— Dacă Everam vrea să-nving, atunci n-am nevoie de alte avantaje. Iar dacă nu vrea…

Inevera își înălță punga cu *alagai hora.*

— Te rog, îngăduie-mi…

Jardir oftă, dar dădu din cap și se retraseră într-o cameră de lângă sala tronului, cerută de Inevera pentru ea. Ca întotdeauna, o umpluse cu perne și o îmbibase cu miros de tămâie. Jardir își simți pulsul accelerându-se, pentru că trupul lui se obișnuise să asocieze mirosul cu contopirea cu Inevera. *Jiwah Ka* era mai mult decât încântată să-l împartă cu alte femei când se simțea sătulă, însă poftele ei erau aproape ca ale unui bărbat, și camera era folosită adesea în acest scop, de cele mai multe ori în timp ce *Damaji* și consilierii lui Jardir așteptau în sala tronului.

Inevera trase draperiile și el îi privi trupul prin vălurile transparente, singura îmbrăcăminte pe care o mai purta. Chiar și la peste patruzeci de ani – nu spunea niciodată câți avea de fapt – era cu mult mai frumoasă decât oricare altă soție a lui, cu forme încă rotunde și ferme, cu pielea catifelată. Se simțea ispitit s-o ia acolo și atunci, însă ea își alunga orice altceva din minte când era vorba de zaruri și știa că, înainte de a le arunca, l-ar fi refuzat.

Îngenunchează pe pernele de mătase, lăsând un spațiu larg pentru căderea zarurilor. Ca întotdeauna, Inevera avu nevoie de sângele lui pentru vrajă și îl făcu să apară folosindu-se de cuțitul

ei glifat pentru o tăietură rapidă. Linse lama ca s-o curețe și-și puse cuțitul la loc, în teaca prinsă de talie, își apăsă palma pe rană, apoi își răsturnă în ea zarurile. Oasele de demon străluciră orbitor în întuneric când le scutură în mâini, apoi le aruncă.

Zarurile de împrăștiară pe podea și Inevera le cuprinse grăbită cu privirea. Jardir știa că modelul pe care-l alcătuiau era la fel de important ca simbolurile de pe fețele lor, dar asta era tot ce înțelegea. Își văzuse de multe ori soțiile contrazicându-se în privința semnificației unei aruncări, însă niciuna nu cuteza să pună la îndoială interpretările făcute de Inevera.

Ea șuieră furioasă la vederea modelului, apoi își ridică privirea sfredelitoare spre Jardir.

— Nu poți pleca, spuse.

El se încruntă, se duse la fereastră și înșfăcă draperiile grele.

— Nu pot? întrebă, trăgându-le și inundând brusc încăperea cu lumina soarelui.

Inevera abia izbuti să-și pună zarurile la loc, în pungă, la timp.

— Sunt Shar’Dama Ka, spuse el. Nu există nimic pe care să nu-l pot face.

Fața ei se umplu fulgerător de o furie care dispăru însă la fel de repede.

— Zarurile amenință cu un dezastru dacă pleci, îl preveni.

— M-am săturat de zarurile tale. Mai ales fiindcă întotdeauna par să spună mai multe decât mă socotești demn să aflu. O să plec.

— Atunci vin cu tine, spuse Inevera.

El clătină din cap.

— N-o să faci așa ceva. O să rămâi aici și-o să-i împiedici pe fiii noștri să se omoare unul pe altul cât lipsesc. Se apropie de ea și o prinse de umăr. Însă vreau să mă mai delectez o dată cu nevasta mea înainte de plecarea spre Nord.

Inevera se răsuci, părând doar să-l bată pe braț, dar strânsoarea lui își pierdu imediat puterea și ea se îndepărtă.

— Dacă pleci singur, mai poți aștepta, îi spuse cu un zâmbet crud. Ai un motiv în plus să te-ntorci viu.

Jardir se încruntă, dar știa că, Shar’Dama Ka sau nu, bărbat sau nu, era lipsit de sens să-ncerce să forțeze lucrurile.

•

Wonda deschise ușa colibei Culegătoarei de Ierburi, lăsându-i pe Rojer și pe Gared să intre. Odată ce auzise că Omul Glifat îi

poruncise lui Gared să vegheze asupra lui Rojer, se oferise și insistase să facă același lucru pentru ea, dormind în fiecare noapte în colibă. Leesha începuse s-o pună la munci grele, ca să n-o sufoce cu grija, dar Wonda le făcea cu plăcere și ea nu putea să nu admită că începuse să se obișnuiască cu prezența siluetei impunătoare a fetei.

— Tăietorii au terminat de doborât copacii de pe locul următoarei glife mari, spuse Rojer, în timp ce se așezau la masă și primeau ceai. E de un kilometru pătrat și jumătate, așa cum ai cerut.

— E bine, spuse Leesha. Putem începe imediat s-așezăm pietrele, ca să conturăm marginile glifei.

— Locu' mișună de lemnoși, spuse Gared. Îs cu sutele. Tăierea copacilor i-a atras ca balega pe muște. Tre' s-adunăm tot satu' ca să scăpăm de ei 'nainte de-a-ncepe construcția.

Leesha îl privi cu atenție. Uriașul tăietor de lemne propunea întotdeauna lupta, după cum o arătau mănușile pline de crestături și de îndoituri atârnate de centura lui. Dar ea nu știa niciodată dacă o făcea de dragul măcelului și al vibrațiilor magiei sau pentru binele satului.

— Are dreptate, spuse Rojer, văzând că ea tăcea. Când se activează glifa, demonii vor fi împinși dincolo de marginile ei și vor fi încă și mai mulți la un loc, gata s-omoare pe oricine se împiedică și cade în exterior. Ar trebui să scăpăm de ei acum, în câmp deschis, în loc să ne chinuim pe urmă să-i vânăm printre copaci.

— Așa ar face Omul Glifat, spuse Gared.

— Omul Glifat ar omorî singur jumătate din ei, zise Leesha, dar el nu e aici.

Gared dădu din cap.

— De-aia avem nevoie de ajutoru' tău. Ne vor trebui bâte trăsnitoare și foc demonic lichid. O grămadă.

— Înțeleg, spuse Leesha.

— Știu c-ai o grămad' de treabă, continuă Gared. Punem oamenii să facă amestecu', dacă le dai rețeta.

— Vrei să vă dezvălui secretele focului? Leesha izbucni în râs. Mai bine le las să se piardă, să dispară din lume!

— Care e diferența dintre ele și securea mea glifată? întrebă Gared. De ce le dai oamenilor una, da' nu și pe-ailaltă?

— Diferența e că securea ta nu explodează și nu distruge totul pe o rază de cincisprezece metri dac-o scapi din mână sau dac-o lași afară, la soare. Ucenicele mele vor fi norocoase dac-o să *le*-nvăț într-o zi secretele focului.

— Așa că trebuie să construim satu' refugiaților pe-un teren plin de demoni? întrebă Gared.

— O să fie o mărire a Văiugii, nu un sat al refugiaților, îl corectă Leesha, și sigur că nu. Faceți un plan și, dacă e rezonabil, o să pregătesc ce e necesar. Dar o să fiu de față, ca să m-asigur că niciun idiot cu creier de lemn nu-și dă foc lui sau pădurii.

Gared clătină din cap.

— Îi periculos. Îi nevoie de tine la spital, dacă îi cineva rănit.

Leesha își încrucișă brațele.

— Atunci, o să vă luptați fără foc.

Wonda îi imită gestul.

— Niciun demon n-o să pună gheara pe maestra Leesha cât îs io de față, Gared Cutter, și nici io n-am de gând s-aștept la spital.

— O să curățăm locul peste-o săptămână, hotărî Culegătoarea de Ierburi. E destul timp ca să pregătiți terenul și ca să-mi amestec chimicalele. Dați-i de știre și lui Benn. Înainte de a le-arăta demonilor soarele, i-am putea lăsa și să-ncarce niște sticlă.

Nici Gared, nici Rojer nu păreau încântați, dar Leesha știa că n-aveau de ales, nu puteau decât să dea din cap și să se declare de acord. Poate că nu era la fel de subtilă ca ducesa Araine, care i-ar fi convins pe bărbați că fusese ideea lor s-o aibă pe ea la fața locului, dar se descurca. Se întrebă dacă, în taină, Bruna nu făcuse cumva același lucru, dacă, din mica ei colibă, nu condusese de fapt Văiuga, fără să-și dea nimeni seama.

•

Galopând pe caii lor negri, din deșert, cincizeci de războinici traversau ținutul, conduși de Jardir și de Ashan, călare pe armăsarii lor albi. În urma tuturor venea Abban, pe cămila lui cu picioare lungi, străduindu-se măcar să nu-i piardă din vedere. Erau siliți să se oprească de multe ori, ca el să-i poată ajunge, și o făceau de obicei lângă o apă curgătoare, unde-și puteau adăpa caii. În ținuturile verzi, astfel de locuri erau ceva obișnuit, care nu înceta să-i uimească pe luptătorii din deșert.

— Pe barba lui Everam, drumurile astea-s numai piatră, se tângui el, când ajunse în sfârșit la un pârâu.

Se lăsă pur și simplu să cadă din șa și gemu în timp ce-și masa fundul imens.

— Nu pricep de ce-a fost nevoie să-l aducem pe *khaffit,* Izbăvitorule, spuse Ashan.

— Fiindcă am vrut să mai existe cineva, în afară de tine și de mine, care știe să numere mai mult decât degetele picioarelor lui, răspunse Jardir. Abban vede lucruri care le scapă altora și nu trebuie să trec cu vederea nimic din aceste ținuturi verzi dacă vreau să le folosesc cât mai bine în Sharak Ka.

Abban continuă să se plângă de toate hârtoapele de pe drum și de fiecare adiere răcoroasă, dar lui Jardir îi era ușor să-i ignore tirada fără de sfârșit în timpul drumului. Se simțea mai liber decât se simțise vreodată în ultimii zece ani, de parcă de pe umeri i s-ar fi ridicat brusc o greutate incredibilă. Pe toată durata expediției, poate timp de câteva săptămâni, nu era răspunzător pentru nimeni și nimic în afară de Abban, Ashan și cei cincizeci de *dal'Sharum* căliți în lupte din spatele lui. O parte din el ar fi vrut să călărească la nesfârșit astfel, departe de intrigile urzite de *chin,* de *Damaji* și de *dama'ting.*

Pe drum întâlniră câțiva refugiați verdeni, dar aceștia fugiră din calea lor și Jardir hotărî că n-aveau nimic de câștigat urmărindu-i. Mergând pe jos și neîndrăznind să călătorească noaptea, nu exista aproape niciun risc să dea fuga înaintea lor ca să-i prevină pe văiugeni și niciunul n-ar fi cutezat s-atace Sulițele Izbăvitorului. Până și miezingii se fereau noaptea de ei, căci Jardir nu le poruncea oamenilor să se oprească la apusul soarelui. Însă noaptea Abban izbutea cumva să țină pasul. Își aducea cămila chiar în mijlocul luptătorilor, le suporta bătaia de joc și se lăsa scuipat ca să poată profita de adăpostul pe care i-l ofereau.

Într-una dintre nopți ajunseră la Văiugă. Drumul răsuna de strigăte și de zgomote ca de tunet și se vedeau răbufniri puternice de lumină.

Își încetiniră înaintarea și, lăsându-se călăuzit de vacarmul de sunete, Jardir intră printre copaci, urmat de războinicii lui. În cele din urmă, ajunseră la marginea unei porțiuni largi de teren despădurit, plin cu cioturi de copaci, unde *chin*-ii purtau *alagai'sharak*-ul lor nordic.

În șanțuri ardeau focuri și, mulțumită lor și străfulgerărilor necontenite ale glifelor, luminișul plin de *alagai* morți era luminat ca ziua. Focurile și glifele trimiteau demonii în locurile unde-i așteptau nordicii, pregătiți să-i ciopârțească.

— Și-au pregătit câmpul de luptă, spuse Jardir, meditativ.

Abban se uită în jur, găsi un loc potrivit, își priponi cămila, scoase din coburi un cerc de glife și începu să-l aranjeze în jurul ei și al lui.

— Chiar și printre atâția războinici, trebuie să te-ascunzi după glife, ca un laș? întrebă Jardir.

Abban ridică din umeri.

— Sunt *khaffit,* răspunse el, simplu.

Jardir pufni și-și îndreptă privirea către lupta nordicilor.

Spre deosebire de cei din Mărinimia lui Everam, verdenii din luminiș erau înalți și musculoși. Cei mai voinici nu luptau cu sulițe și cu scuturi, ci cu securi mari, glifate, și cu târnăcoape pentru defrișare, și ele pline de glife. Bărbații erau cât demonii lemnului, pe care-i tăiau ca pe copaci.

Nordicii luptau bine, dar demonii lemnului se năpusteau asupra lor cu sutele. *Chin*-ii păreau gata să fie copleșiți când își rupseră rândurile, lăsând un șir de arcași să curețe locul.

Jardir icni, surprins, când văzu că arcașii erau înveșmântați în rochiile lungi preferate de femeile Nordului, arătându-și fețele și jumătate din piept, ca niște târfe.

— Femeile lor iau parte la *alagai'sharak*? întrebă Ashan, uluit.

Jardir se uită cu mai multă atenție la câmpul de luptă și văzu că până și printre cei care luptau corp la corp se aflau femei.

Văzu și un bărbat, uriaș chiar și în comparație cu verdenii aceia înalți, care conducea toate atacurile cu câte un urlet suficient de puternic ca să fie auzit de la câțiva kilometri. Într-o mână răsucea o secure mare, cu două capete, de parcă ar fi fost o toporișcă, iar în cealaltă învârtea o macetă, ca pe un cuțitaș de buzunar.

Un nordic căzu într-un genunchi, izbit de un *alagai* al lemnului de doi metri și jumătate, care nu apucă să-i dea și lovitura mortală, fiindcă uriașul se aruncă asupra lui, trântindu-l la pământ. Omul își scăpă armele în cădere, dar asta nu păru să conteze când îl atacă demonul. Îl opri cu o mână, îl înșfăcă și, când îl pocni cu mâna cealaltă, se zăriră străfulgerările magiei și

creatura se clătină. Jardir văzu că purta mănuși groase, întărite cu benzi de metal glifat.

Uriașul nu-l lăsă pe *alagai* să-și revină, se năpusti asupra lui și-l lovi cu pumnii în cap până când se umplu de sângele lui și îl lăsă fără suflare. Apoi urlă în noapte și, cu claia lui de păr blond, ca și barba, păru un leu care-și doborâse prada.

Un alt demon se apropie, dar un băiat zvelt, cu părul de un roșu strălucitor și pielea palidă, îmbrăcat aidoma unui *khaffit,* cu haine pestrițe, în culori vii, se postă înaintea lui cu un soi de instrument muzical.

Scoase un sunet vibrant și *alagai*-ul duse mâinile la cap și scoase un țipăt pițigăiat, în agonie. Zgomotul continuă și demonul fugi, părând îngrozit, drept spre securea unui alt *chin*, care-l aștepta.

— Pe barba lui Everam, murmură Abban.

— Ce soi de magie folosește omul ăsta? întrebă Ashan.

— Trebuie s-aflăm, spuse Jardir.

— Îngăduie-mi să-l omor pe uriaș și să-ți aduc băiatul, Izbăvitorule, imploră Hasik, având în ochi lucirea nebunească de dinaintea luptei.

— Nu faci nimic, spuse Jardir. Am venit aici să-nvățăm, nu să luptăm.

Își dădea seama că războinicilor lui nu le plăcea răspunsul, dar nu-i păsa, fiindcă alte două siluete îi atraseră atenția. Una era evident a unei femei fără nicio armă, doar cu un coș mic. Cealaltă, mult mai masivă, era îmbrăcată bărbătește, dar ținea în mâini un arc, ca femeile din Nord.

Amândouă purtau mantii frumoase, brodate cu sute de glife, și umblau prin mijlocul măcelului neatacate de *alagai*, iar ceilalți verdeni le făceau loc cu respect.

— Niciun *alagai* nu le vede, de parcă ar purta Mantia lui Kaji, spuse Ashan.

Gheara unui demon sfârtecă pieptul unui bărbat, care țipă și căzu, scăpându-și securea. Femeile cu mantii se apropiară de el în grabă, cea voinică străpunse demonul cu o săgeată, iar cea zveltă îngenunche lângă bărbatul căzut. Își dădu gluga pe spate și Jardir îi văzu fața.

Era chiar mai frumoasă decât Inevera, cu pielea albă ca spuma laptelui într-un contrast puternic cu părul tot atât de negru precum carapacea unui demon al pietrei.

Femeia sfâșie cămașa bărbatului și începu să-i îngrijească rana în timp ce cealaltă, garda ei de corp, stătea de veghe și săgeta orice *alagai* care cuteza să se apropie.

— Un soi de *dama'ting* nordică? se întrebă Jardir, cu glas tare.

— Poate o imitație păgână neizbutită, răspunse Ashan.

O clipă mai târziu, femeia frumoasă îi porunci ceva celeilalte, care-și atârnă arcul de umăr și-l ridică pe rănit în brațe. Drumul lor de întoarcere era blocat de un grup de *alagai,* dar acea *dama'ting* din Nord scoase un obiect din punga pe care-o avea asupra ei. În mână îi apăru o flacără care-l aprinse și ea își duse brațul spre spate și-l aruncă. O explozie spulberă din drum demonii și-i împrăștie pe pământul din jur, unde rămaseră neclintiți.

— Poate păgână, spuse Jardir, dar acești nordici nu sunt lipsiți de putere.

— Bărbații trebuie să fie mai lași decât un *khaffit,* dacă au nevoie să fie salvați de femei, spuse Shanjat. Eu unul mai degrabă aș muri pe câmpul de bătălie.

— Nu, spuse Jardir, lași suntem noi, fiindcă ne-ascundem aici, în întuneric, în vreme ce niște *chin* luptă în *alagai'sharak.*

— Sunt dușmanii noștri, protestă Ashan.

Jardir se uită la el și clătină din cap.

— Poate ziua, dar noaptea toți oamenii sunt frați.

Își săltă vălul de noapte, își ridică sulița, scoase un strigăt de luptă și porni la atac.

Oamenii săi șovăiră o clipă, surprinși, apoi țipară la rândul lor și îl urmară.

•

— Krasiani! strigă Merrem, nevasta măcelarului, iar Rojer își ridică surprins privirea și văzu că avea dreptate.

Zeci de războinici krasiani înveșmântați în negru năvăleau în luminiș, agitându-și amenințători sulițele și scoțând strigăte de luptă. Lui îi îngheță sângele în vene și arcușul îi alunecă de pe strune.

În clipa aceea și-ar fi găsit moartea dacă Gared n-ar fi retezat cu maceta un braț de demon care se îndrepta spre el.

— Nu scăpați demonii din ochi! urlă uriașul, ca să-l audă toți tăietorii de lemne. N-o să ne putem bate cu krasianii dacă miezingii fac toată treaba-n locul lor!

Dar văiugenii își dădură repede seama că nou-veniții nu aveau intenția să-i atace. Conduși de un bărbat cu turban alb și cu o suliță glifată care părea făurită în întregime din argint lustruit, se năpustiră asupra demonilor lemnului ca o haită de lupi într-un coteț de găini, ucigând cu o eficiență îndelung exersată.

Șeful lor intra de unul singur în grupurile de miezingi și cutezanța lui părea întemeiată, pentru că îi nimicea cu aceeași ușurință cu care-ar fi făcut-o Omul Glifat, sulița dând lovituri prea repezi pentru ca ochiul să le poată discerne și cu membrele mișcându-i-se cu o iuțeală supraumană.

Ceilalți luptători intrară în formații de luptă în formă de V, unindu-și scuturile, și secerară demonii, părând să înainteze ca printr-un lan de orz. Un grup era condus de un bărbat într-o robă alb imaculat, în contrast izbitor cu îmbrăcămintea neagră a celorlalți. Nu avea arme, dar înainta cu încredere pe câmpul de luptă. Un demon al lemnului sări la el, însă krasianul se trase într-o parte, îi puse piedică și îl îmbrânci, trimițându-l drept în sulița unuia dintre războinicii săi. Un al doilea demon îl atacă, omul în alb își răsuci trupul spre stânga, apoi spre dreapta, ferindu-se de gheare cu mișcări fluide, fără să-și clintească picioarele din loc. La a treia răsucire, înșfăcă miezingul de încheieturile labelor din față și-l roti, folosind forța propriului atac împotriva lui și trântindu-l pe spate, pentru a fi apoi înjunghiat cu nepăsare de un alt războinic.

Rojer și ceilalți crezuseră c-aveau să se lupte cu miezingii toată noaptea și aveau oameni de rezervă care să intre în acțiune dacă ar fi fost nevoie și dacă arsenalul incendiar pregătit de Leesha ar fi fost pe sfârșite.

Dar, cu ajutorul krasianilor, lupta nu dură nici măcar o oră.

•

După căderea ultimului demon, krasiani și verdeni deopotrivă rămaseră încremeniți, fixându-se unii pe alții cu priviri uluite. Continuau să-și strângă armele în mâini, ca și cum n-ar fi fost siguri că timpul luptei trecuse, dar niciunul nu cuteza să facă prima mișcare, fiecare așteptând o poruncă de la mai-marii săi.

— *Chin*-ii nu se uită la noi decât cu un singur ochi, îi spuse Jardir lui Ashan.

Acesta dădu din cap.

— Cu celălalt se uită la uriaș și la băiatul *khaffit* cu păr roșu, care-i face pe *alagai* să fugă, îngroziți.

— … care stau la fel de neclintiți ca toți ceilalți, observă Jardir.

— Atunci, nu sunt adevărații lor șefi, presupuse Ashan. Sunt *kai'Sharum* sau echivalentul lor păgân. Uriașul le-ar putea fi chiar Sharum Ka.

— Sunt totuși oameni demni de respect, spuse Jardir. Haideți.

Se apropie de cei doi cu pași mari, punându-și sulița în teaca ei prinsă de umăr și arătându-și mâinile, ca să dea de înțeles că n-avea niciun gând rău. Se opri în fața lor și se înclină, politicos.

— Sunt Ahmann, fiul lui Hoshkamin, din stirpea lui Jardir, fiul lui Kaji, spuse într-o thesană fără cusur și văzu ochii celor din jur scânteind când recunoscură numele. El e *Damaji* Ashan.

Arătă către acesta, care-i imită plecăciunea schițată.

— Onorat, spuse Ashan.

Cei doi verdeni schimbară o privire plină de curiozitate. În cele din urmă, băiatul cu păr roșu ridică din umeri și uriașul se destinse. Jardir înțelese, surprins, că băiatul era șeful.

— Rojer, fiul lui Jessum, de la Hanurile din Podul Peste Fluviu, zise băiatul roșcat, împingându-și în spate mantia multicoloră.

Își aduse un picior în fața celuilalt și se înclină, într-un soi de plecăciune verdeană.

— Gared Cutter, spuse uriașul. Ăă… fiul lui Steave.

Încă și mai necivilizat, făcu un pas înainte și întinse mâna cu atâta repeziciune încât Jardir se pregăti să-l înșface de încheietură și să-i rupă brațul. Abia în ultima clipă pricepu că uriașul nu voia decât să-și strângă mâinile, în chip de salut. Și strânse cu putere, poate ca o primitivă punere la încercare a bărbăției, iar Jardir strânse la rândul său cu aceeași putere, până când își simțiră oasele atingându-se și scrâșnind. Când se despărțiră, uriașul dădu din cap, ca semn suplimentar de respect.

— Shar'Dama Ka, se apropie alți *chin,* spuse Ashan în krasiană. Unul dintre preoții eretici și vindecătoarea păgână.

— Nu vreau să-i provoc pe oamenii ăștia, Ashan, zise Jardir. Păgâni sau nu, o să-i tratăm ca și cum ar fi *dama* și *dama'ting.*

— Trebuie să spăl și picioarele *khaffit*-ilor lor? întrebă Ashan, dezgustat.

— Dacă ți-o poruncesc eu, ripostă Jardir, înclinându-se adânc în fața nou-sosiților.

Cu un aer firesc, băiatul cu păr roșu se grăbi să facă prezentările. Jardir află numele Omului Sfânt, se înclină și i-l dădu imediat uitării, întorcându-se spre femeie.

— Maestra Leesha Paper, spuse Rojer. Culegătoarea de Ierburi din Văiuga Izbăvitorului.

Ea își răsfiră fustele și se înclină adânc, iar Jardir nu reuși să-și ia ochii la de pieptul ei dezvăluit cât timp rămase astfel. Ea îl privi apoi în ochi, cutezătoare, și Jardir văzu, șocat, că ai ei erau albaștri ca seninul cerului.

Dintr-un impuls, îi luă mâna și i-o sărută. Știa că era un gest îndrăzneț, mai ales pentru un străin, dar despre oamenii curajoși se spunea că erau favorizați de Everam. Ei i se tăie pentru o clipă răsuflarea și i se împurpurară obrajii. Dacă era cu putință, în clipa aceea păru încă și mai frumoasă.

— Vă mulțumim pentru ajutorul vostru, spuse Leesha, arătând către sutele de *alagai* morți din luminiș.

— Toți oamenii sunt frați noaptea, răspunse Jardir, cu o plecăciune. Suntem uniți.

Ea dădu din cap.

— Și ziua?

— S-ar părea că femeile din Nord nu se mulțumesc să ia parte doar la luptă, murmură Ashan în krasiană.

Jardir zâmbi.

— Cred c-ar trebui să fie uniți și ziua.

Ochii ei se îngustară.

— Uniți sub conducerea ta?

Jardir îi simți pe Ashan și pe verdeni încordându-se. Ca și cum, dintre toți cei de față, nimeni altul n-ar fi avut importanță. Numai ei doi puteau hotărî dacă sângele negru al demonilor de pe câmpul de luptă avea să fie sau nu acoperit de roșul sângelui omenesc.

Însă Jardir nu se temea de asta, convins că întâlnirea lor fusese hotărâtă cu mult timp înainte. Își desfăcu brațele, neajutorat.

— Poate, într-o zi, dacă aceasta e voința lui Everam.

Se înclină iarăși.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.

— Cel puțin ești sincer. Atunci poate e bine că noaptea abia a început. Tu și consilierii tăi vreți să beți un ceai împreună cu noi?

— Am fi onorați, răspunse Jardir. Războinicii mei își pot întinde corturile și priponi caii aici, în luminiș, cât așteaptă?

— În celălalt capăt, încuviință Leesha. În partea asta mai avem ceva de făcut.

Jardir o privi curios, apoi îi observă pe verdenii care apăruseră după încheierea luptei. Erau mai scunzi și mai firavi decât războinicii cu securi și începură s-adune de pe câmpul de bătălie obiecte scânteietoare.

— Ce fac? întrebă, mai mult ca să-i audă vocea decât fiindcă l-ar fi interesat cu adevărat îndeletnicirea acelor *khaffit* din Nord.

Leesha se uită într-o parte, apoi se aplecă să ridice un flacon cu dop, pe care i-l întinse. Era un obiect elegant, suflat din sticlă, superb prin simplitatea lui.

— Sparge-l cu coada suliței, spuse ea.

El se încruntă, neînțelegând ce semnificație putea avea distrugerea unui obiect atât de frumos. Poate era un soi de ritual de prietenie. Scoase Sulița lui Kaji și făcu ce i se ceruse, numai că sulița ricoșă de sticluță cu un clinchet și sticla rămase intactă.

— Pe barba lui Everam, murmură Jardir. Repetă de mai multe ori încercarea, dând greș de fiecare dată. De necrezut.

— Sticlă glifată, zise ea și ridică iar sticluța, întinzându-i-o.

— Un dar princiar, remarcă Ashan, în krasiană. Cel puțin sunt respectuoși.

Jardir încuviință cu o înclinare a capului.

— Popoarele noastre ar putea învăța multe unul de la altul dacă am păstra pacea și ziua, nu numai noaptea, zise Leesha.

— De acord, răspunse Jardir, privind-o în ochi. Să discutăm, printre altele, și despre asta la ceaiul vostru.

•

— I-ai văzut coroana? întrebă Leesha.

Rojer dădu din cap.

— Și sulița de metal. E cel despre care ne-au vorbit Marick și Omul Glifat.

— Evident, încuviință ea. Dar eu vorbeam despre coroană, în sine. Arlen are pe frunte aceleași glife.

— Serios? făcu Rojer surprins.

Leesha dădu din cap și-și coborî vocea, să n-o audă decât el.

— Cred că Arlen nu ne-a spus tot ce știe despre omul ăsta.

— Nu pot să cred că l-ai invitat la ceai, zise Wonda.

— Era mai bine dacă-l scuipam în ochi? întrebă Leesha.

Fata dădu din cap.

— Sau dacă mă lăsai să-l străpung c-o săgeată. A ucis jumătate dintre bărbații din Rizon și și-a pus oamenii să siluiască toate femeile înflorite din ducat!

Wonda tăcu brusc, apoi se întoarse spre Leesha, aplecându-se către ea.

— O să-l droghezi, nu-i așa? întrebă, cu ochii strălucindu-i. O să-i iei prizonieri pe el și pe oamenii lui?

— N-o să fac una ca asta, răspunse Leesha. Tot ce știm despre el e din auzite. Singurul lucru de care suntem siguri e că el și oamenii lui ne-au ajutat să ne luptăm cu două sute de demoni ai lemnului. Ne e oaspete atât timp cât faptele lui nu dovedesc că ar trebui tratat altfel.

— Ca să nu mai spunem că răpirea Izbăvitorului lor e cea mai sigură cale din lume de a face armata krasiană să dea buzna drept în Văiugă, adăugă Rojer.

— Și asta e adevărat, încuviință Leesha. Spune-i lui Smitt să facă imediat curățenie în taverna lui și cheamă consiliul satului. Să-l vadă toți cu ochii lor pe acest presupus demon al deșertului și să-l judece singuri.

— Nu e deloc așa cum mă așteptam, spuse Veghetorul Jona.

— Pare politicos, încuviință Gared. Prefăcut din cap până-n picioare, ca slugile din palatul ducelui.

— Numim așa ceva bune maniere, Gared, zise Leesha. Tu și ceilalți bărbați ați avea nevoie de câteva lecții în privința asta.

— Are dreptate, spuse Rojer. M-așteptam să văd un monstru, nu un zâmbet regesc strecurat prin barba pomădată.

— Vă înțeleg, mărturisi Leesha. Eu cu siguranță nu mă așteptam să fie atât de chipeș.

Jona, Rojer, Gared și toți ceilalți se opriră brusc. Ea mai făcu câțiva pași înainte de a-și da seama că-i lăsase în urmă. Se uită peste umăr și văzu că toți bărbații se holbau la ea. Până și Wonda părea surprinsă.

— Ce e? îi întrebă.

— O să pretindem că n-ai spus asta, îi răspunse Rojer o clipă mai târziu.

Se puse din nou în mișcare și ceilalți îl urmară. Leesha clătină din cap și merse mai departe alături de ei.

•

— Verdenii ăștia sunt mai răi decât credeam, spuse Ashan în timp ce se întorceau la oamenii lor. Nu pot să cred că primesc porunci de la o femeie!

— Dar ce femeie! exclamă Jardir. Puternică, exotică și frumoasă ca zorii zilei.

— E îmbrăcată ca o târfă. Ar fi trebuit s-o ucizi fie și numai fiindcă a îndrăznit să te privească-n ochi.

Jardir scoase un șuierat și alungă ideea cu o fluturare de mână.

— Uciderea unei *dama'ting* îți poate aduce moartea.

— Îmi cer iertare, Shar'Dama Ka, dar femeia asta *nu* este *dama'ting,* zise Ashan. E o păgână. Toți verdenii sunt, se închină unui zeu fals.

Jardir clătină din cap.

— Îl urmează pe Everam, indiferent dacă o știu sau nu. În Evejah nu sunt decât două legi divine: venerează un singur zeu și dansează *alagai'sharak.* Dincolo de asta, orice trib își poate avea propriile obiceiuri. Poate că acești verdeni nu diferă de noi chiar atât de mult. Poate că obiceiurile lor ne sunt pur și simplu străine.

Ashan se pregătea să protesteze, dar privirea lui Jardir îi dădu de înțeles că discuția se terminase. Închise gura și se înclină.

— Firește, dacă o spune Shar'Dama Ka, așa trebuie să fie.

— Poruncește-le războinicilor să ridice tabăra, îi ceru Jardir. Tu, Shanjat, Hasik și Abban mergeți cu mine la ceaiul lor.

— Îl iei pe *khaffit*? se încruntă Ashan. Nu merită să-și bea ceaiul alături de bărbați.

— Le vorbește limba mult mai fluent decât tine, prietene, iar Hasik și Shanjat abia dacă știu câteva cuvinte de-ale verdenilor. De aceea îl iau. La întâlnirea asta, va fi neprețuit.

•

Când sosiră krasianii, în jurul tavernei lui Smitt părea să se fi adunat tot satul. Leesha le îngădui să ia parte numai membrilor consiliului, însoțiți de soțiile sau de soții lor, dar, împreună cu mica armată de copii și nepoți ai familiei Smitt, care aranjau mesele și serveau, depășeau cu mult numărul krasianilor.

Mulțimea bombăni, amenințătoare, în vreme ce Jardir se îndrepta spre tavernă.

— Întoarceți-vă la nisipurile voastre! strigă cineva și mulți alții aprobară, mormăind.

Dacă asta îi deranjă pe krasiani, nu lăsară să se vadă. Mergeau țanțoși, cu fruntea sus, fără frică. Unul singur, un bărbat rotofei, cu haine strălucitoare, care înainta șchiopătând, sprijinit într-o cârjă, se uita bănuitor la localnicii pe lângă care trecea. Leesha stătea lângă ușă, gata să se repeadă afară dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă.

— Ai dreptate, e chipeș, îi șopti Elona la ureche.

Leesha se întoarse spre ea, surprinsă.

— Cine ți-a povestit c-am spus asta?

Elona se mulțumi să zâmbească.

— Fiți bineveniți, spuse Leesha, când Jardir ajunse la ușă.

Ea și mama ei îl întâmpinară cu reverențe identice. Jardir se uită la Elona, apoi la Leesha. Semănau destul de mult ca să nu te înșeli asupra legăturii dintre ele.

— E… sora ta? întrebă el.

— Mama mea, Elona, răspunse Leesha dându-și ochii peste cap în vreme ce Elona chicotea și-i îngăduia lui Jardir să-i sărute mâna. Și tatăl meu, Ernal, adăugă, făcând semn către el.

Jardir se înclină în direcția lui.

— Îngăduiți-mi să vi-i prezint pe consilierii mei, zise Jardir, arătându-i pe bărbații care-l însoțeau. L-ați cunoscut pe *Damaji* Ashan. Aceștia sunt *kai'Sharum*-ul Shanjat și *dal'Sharum*-ul care îmi este gardă de corp, Hasik.

Bărbații se înclinară când le rosti numele. Jardir nu se osteni să-l prezinte pe al cincilea membru al grupului său, ci înaintă de-a lungul șirului gazdelor, înclinându-se și făcând prezentări.

Al cincilea krasian nu semăna cu ceilalți. Ei erau zvelți, el era gras. Ei purtau culori sobre, compacte, el, culori tot atât de strălucitoare ca saltimbancii. Ei erau în formă, puternici, el se sprijinea în cârjă cu toată greutatea, lăsând impresia că ar fi căzut fără ea.

Când intră, Leesha deschise gura, pregătindu-se să-l întâmpine, dar ochii lui trecură nepăsători peste ea și se înclină în fața tatălui ei.

— E o plăcere să te întâlnesc în sfârșit, Ernal Paper.

Erny îl privi curios.

— Te cunosc?

— Abban am'Haman am'Kaji, se prezentă krasianul.

— Ți-am… vândut hârtie, își aminti Erny după câteva clipe, bâlbâindu-se. De fapt… încă mai am ultima ta comandă

depozitată în atelier. Așteptam plata când au încetat să mai sosească mesageri din Rizon.

— Șase sute de coli împodobite cu flori desenate de fiica ta, dacă nu mă-nșel, spuse Abban.

— Pe noapte, pentru tine erau? exclamă Leesha. Ai idee câtă vreme am trudit la colile alea, numai ca să stea acum în uscător, ca… bălegarul?

Jardir apăru lângă ei cât ai clipi, întrerupând prezentările ajunse la familia Smitt, ca și cum n-ar fi avut nicio importanță.

— Cu ce le-ai ofensat pe gazdele noastre, *khaffit*? întrebă.

Abban se înclină atât de adânc pe cât îi îngăduia cârja.

— S-ar părea că-i datorez tatălui ei niște bani, Izbăvitorule, pentru hârtie fabricată pentru mine cu ani în urmă, de ei doi, pe care n-am putut s-o iau după ce ne-am închis granițele.

Jardir mârâi și-l trânti lovindu-l puternic cu dosul palmei.

— O să le plătești imediat, de trei ori mai mult decât le datorezi!

Abban căzu la podea cu un țipăt, scuipând sânge.

Leesha îl împinse pe Jardir, alergă spre Abban și îngenunche lângă el. Bărbatul gras încercă s-o respingă, dar ea îi luă cu hotărâre capul în mâini, cercetându-i-l. Avea buza spartă, dar nu i se păru că ar fi trebuit cusută.

Se grăbi să se ridice și-l fulgeră pe Jardir cu privirea.

— Ce Miezului te-a apucat?

El o privi uluit, de parcă i-ar fi crescut brusc coarne.

— Nu e decât un *khaffit,* îi explică. Un nevolnic lipsit de onoare.

— Nu mă interesează ce e! se răsti ea, apropiindu-se furioasă de el până când nasurile aproape că li se atinseră, cu ochii arzându-i ca două flăcări albastre. Sub acoperișul nostru e oaspete, ca și tine, și, dacă vrei să rămâi astfel, controlează-ți apucăturile și ține-ți mâinile acasă!

Jardir încremeni, uluit, iar consilierii lui părură tot atât de șocați. Se întoarseră cu toții spre el, așteptând un semn care să le spună ce aveau de făcut. Războinicii își îndoiră brațele, părând gata să și le ducă la sulițele scurte pe care le purtau atârnate de umăr, iar Leesha simți furnicături în degetele dornice să scoată, din șorțul ei cu numeroase buzunare, pulberea care i-ar fi orbit dacă s-ar fi atins de arme.

Dar Jardir își reveni și se retrase un pas, înclinându-se adânc.

— Ai dreptate, firește. Îmi cer iertare că am adus violența la masa voastră. Se întoarse spre Abban. O să cumpăr colile de la tine cu un preț de trei ori mai mare decât cel pe care i-l vei plăti tatălui ei, spuse, cu voce puternică, aruncând o scurtă privire spre Leesha. Orice e atât de prețios pentru Maestra Leesha trebuie să reprezinte o adevărată comoară.

Abban atinse podeaua cu fruntea, apoi se sprijini de cârjă ca să se ridice. Erny se repezi să-l ajute, deși, fiind un bărbat atât de mărunțel, se străduia aproape zadarnic să salte trupul masiv al celuilalt.

Jardir se întoarse spre Leesha, zâmbindu-i radios în timp ce se gândea, cu toată convingerea, că etalându-și bogăția o putea impresiona mai mult decât reușise arătându-și violența.

— Chipeș sau nu, e un dobitoc încrezut, murmură Leesha la urechea lui Rojer.

— Poate, răspunse el, dar unul care, dacă vrea, poate strivi Văiuga noastră ca pe-un gândac.

Ea se încruntă.

— Să nu pariezi pe așa ceva.

•

— Femeile din Nord au în ele fibră de oțel, remarcă Hasik, în krasiană, în timp ce erau conduși către una dintre mesele înalte ale verdenilor, înconjurată de bănci de lemn.

— Și ale noastre au, răspunse Jardir, numai că și-o ascund sub robe.

Toată lumea râse, inclusiv Abban, și nimeni nu-l contrazise.

Copiii le aduseră ceai și farfurii cu biscuiți tari. Omul Sfânt din Nord își drese glasul și toți ochii se întoarseră spre el. Ashan îl fixă ca o pasăre de pradă care pândește un rozător. Preotul verdean păli sub privirea lui, dar nu se lăsă intimidat.

— La noi se obișnuiește să rostim o rugăciune înainte de masă, spuse.

Elona pufni și el o fulgeră cu privirea. Jardir nu-i dădu atenție, deși lipsa ei de politețe îl șocă.

— Și noi avem acest obicei, Veghetorule, răspunse el, înclinându-se. Se cuvine să-i mulțumim lui Everam pentru toate.

Buzele lui Jona zvâcniră ușor când auzi cum îi spunea Jardir Ziditorului, dar dădu din cap, calmându-se oarecum.

— Ziditorule, psalmodie apoi, ridicându-și cana cu ceai în ambele mâini, ca pe o ofrandă, îți mulțumim pentru mâncarea și

băutura din fața noastră, un simbol al vieții și al darurilor tale rodnice. Ne rugăm să avem putere pentru a te sluji mai bine și cerem binecuvântarea ta pentru noi și pentru toți cei care nu au o masă în jurul căreia să se adune în această noapte.

— Darurile n-au fost chiar atât de rodnice anul ăsta, bombăni Elona, luând unul dintre biscuiții tari și strâmbând din nas cu dezgust.

Pe urmă tresări și, văzând cât de urât se uita la Leesha, Jardir ghici că fiica ei o lovise cu piciorul pe sub masă.

— Îmi pare rău că nu vă putem oferi ceva mai bun, spuse Leesha, când Jardir îi întâlni privirea, dar ravagiile războiului s-au răsfrânt din plin asupra satului nostru, unde-au sosit mii de refugiați care au pierdut, fără sens, și tot ce-aveau, și mulți oameni dragi lor.

— „Fără sens”? șopti Ashan în krasiană. Te insultă pe tine și calea ta sacră, Izbăvitorule!

— Nu! șuieră Abban. E o provocare. Răspunde cu prudență.

Ashan îi aruncă o privire cruntă.

— Tăceți amândoi! se supără Jardir.

Își luă ochii de la Leesha și de la mama ei și se întoarse spre Veghetor, dând din cap.

— Rugăciunea ta de mulțumire pentru hrană seamănă mult cu a noastră, spuse. În Krasia, ne rugăm deasupra unui castron gol, căci, cu voia lui Everam, ne poate da putere așa cum nu o poate face unul plin. Se uită din nou la Leesha. Mi s-a spus că, acum un an, satul vostru era mic și nu se deosebea prea mult de altele. Însă acum e mare și sunteți puternici. Nu văd oameni flămânzi pe străzi. N-aveți cerșetori, bocitori și ologi. În schimb, înfruntați pericolele nopții, ieșiți cu sutele să vă luptați cu demonii. Sunteți ca oțelul, iar sosirea mea v-a călit satul, l-a făcut mai puternic.

— Nu l-ai călit tu, se răsti Gared. Omul Glifat a făcut-o, când voi încă mai mâncați nisip în deșert.

Hasik se încordă. Jardir se îndoia că înțelesese tot ce spusese verdeanul, dar tonul uriașului fusese grăitor. Îi făcu un semn scurt cu degetele, liniștindu-l.

— Aș vrea să aflu mai multe despre acest Om Glifat, spuse. În Mărinimia lui Everam am auzit destul de multe, dar nimic de la oameni care l-au văzut cu adevărat.

— El e Izbăvitorul, asta-i tot ce tre’ să știi, mârâi Gared. Ne-a dat înapoi magia pe care-am pierdut-o cu totu’ cu ani în urmă.

— Glife de luptă cu care să omorâți *alagai,* spuse Jardir.

Gared dădu din cap.

— Pot să văd o armă glifată de el? întrebă Jardir.

Gared șovăi, uitându-se pentru o clipă la Leesha. Jardir îi urmări privirea și ochii ei albaștri ca apa proaspătă amenințară din nou să-l înece în adâncurile lor ascunse. Ea zâmbi și pe el îl străbătu un fior.

— O să ți-o arătăm, răspunse ea, cu un zâmbet vag, dacă ne-arăți una de-a voastră. Poate sulița ta.

Cutezanța ei tăie chiar și răsuflarea lui Abban, dar Jardir se mulțumi să zâmbească. Duse mâna la suliță, dar Ashan i-o prinse.

— Nu, Izbăvitorule! șuieră el. Mâinile unui *chin* nu sunt demne de Sulița lui Kaji.

— Nu mai e a lui Kaji, Ashan, răspunse Jardir în krasiană. E sulița lui Ahmann și o să fac cu ea ce-mi place. N-o să fie prima oară când o ating mâinile unui *chin* și-o să rămână binecuvântată.

— Și dacă-ncearcă s-o fure? întrebă Hasik.

Jardir își întoarse spre el privirea calmă.

— Dacă încearcă, o să ucidem bărbații, femeile și copiii din satul ăsta până la ultimul și-o să le radem așezarea de pe fața pământului.

Lucrurile odată stabilite, întinse sulița în fața lui, în poziție orizontală. Ca răspuns, Gared își duse mâna la centură și scoase o lamă lungă. Hasik și Shanjat se încordară, gata să lovească, dar el răsuci arma în mână, o prinse de tăiș și i-o întinse lui Jardir cu mânerul înainte. Făcură schimbul.

Pe urmă lăsară deoparte orice etichetă și, de ambele părți, cei care știau să glifeze se grăbiră să studieze armele.

Jardir răsuci lama lungă, astfel încât lumina să curgă, ca un râu scânteietor, de-a lungul glifelor complicate gravate pe suprafața ei. Văzu imediat că aproape toate erau la fel cu acelea folosite de oamenii lui ca să-și glifeze propriile arme, simboluri luate de pe Sulița lui Kaji, aflate pe toate armele de atac existente. Însă, puse laolaltă, erau mai presus de simpla utilitate rece a glifelor riguros gravate pe sulița oricărui *dal’Sharum.* Erau făcute cu o măiestrie care, din tot ce văzuse Jardir, avea drept

unic rival însăși Sulița lui Kaji; sutele de glife curgeau unele din altele, într-o armonie desăvârșită, unindu-se într-o rețea de o putere incredibilă, deopotrivă superbă în ochii oamenilor și groaznică pentru ai demonilor.

— Splendid, murmură Jardir.

— Neprețuită, spuse Abban.

— E cu putință ca acest Om Glifat să fi furat simbolurile din Soarele Anoch? întrebă Ashan.

— Ridicol, spuse Jardir. Acolo, de o mie de ani, n-a mai fost nimeni, în afară de…

Se uită la oamenii lui și același gând se citi în privirea aprinsă a fiecăruia dintre ei.

— Nu, zise Jardir în cele din urmă. Nu, e mort.

— Bineînțeles, trebuie să fie, se auzi glasul lui Ashan, după o scurtă pauză, ca un ecou, și toți ceilalți încuviințară, dând din cap.

Își ridicară ochii și îi văzură pe Leesha și pe tatăl ei, care acum purta ochelari, cercetând cu ceva cam multă atenție Sulița lui Kaji. O ținuseră în mâini destul de mult ca să-i aprecieze splendoarea, și el n-avea niciun motiv să se grăbească să-i dezvăluie secretele.

— Sunt glife puternice, spuse, întinzându-i lama lui Gared, cu mânerul înainte.

Se uită insistent la suliță și verdenii i-o înapoiară cu părere de rău. Privirea râvnitoare cu care o urmărea Leesha îl încântă. Femeia își dorea cu ardoare să-i afle tainele.

— Unde e Omul Glifat? îl întrebă Jardir pe Gared, după ce sulița reveni la loc sigur, agățată de umărul lui. Mi-ar plăcea să-l văd.

— Vine și pleacă, interveni Leesha, înainte de a avea Gared timp să răspundă.

Jardir dădu din cap către ea.

— De la el ai această mantie superbă? E aidoma mantiei lui Kaji, îți îngăduie să umbli printre *alagai* nevăzută.

Obrajii ei se împurpurară și Jardir înțelese, într-un fel sau altul, că îi făcuse un compliment.

— Mantiile Nevăzutului sunt creația mea, răspunse Leesha. Am modificat glifele distragerii atenției și pe ale vederii, ca și pe cele ale unei interdicții moderate, astfel încât niciun miezing, fie el mare sau mic, nu-l poate vedea pe omul care-o poartă.

— Incredibil! spuse Jardir. Probabil că Everam îți șoptește la ureche, dacă poți modifica glifele, mai ales pentru a crea ceva de o frumusețe și de o forță divină.

Leesha se uită în jos, la mantie, pipăind-o absentă. În cele din urmă chicoti și se ridică în picioare, desfăcându-și de la gât broșa de argint, de forma unei glife.

— Ia-o, spuse, întinzându-i mantia lui Jardir.

— Ești nebună? strigă Elona, încercând s-o oprească, exact așa cum îi făcuse Ashan lui Jardir ceva mai devreme.

— Nu poate fi folosită decât împotriva demonilor, spuse Leesha, atât pentru mama ei, cât și pentru el. Ia-o ca să-ți amintești mâine, la răsăritul soarelui, cine sunt adevărații dușmani.

Își smulse brațul din mâna mamei ei și îi întinse mantia lui Jardir. El se sprijini cu palmele de tăblia mesei și se înclină.

— E un dar mult prea substanțial și nu am ce să-ți ofer în schimb. Pe Everam, nu pot primi.

— Să-mi ții minte vorbele este tot ce vreau în schimb, răspunse Leesha.

Jardir răspunse cu o nouă plecăciune și luă mantia ei superbă făcând ochii mari. Dacă glifele de pe arma acelui așa-numit Om Glifat se contopeau în armonie, Mantia Nevăzutului era o muzică divină. O împături cu mare grijă și-o îndesă sub robă, înainte de a începe s-o studieze vreunul dintre oamenii lui sau el însuși, lăsându-se distras de ea.

— Îți mulțumesc, Maestră Leesha, fiică a lui Erny, Culegătoare de Ierburi din Văiuga Izbăvitorului, spuse, înclinându-se iarăși, îmi faci o mare onoare oferindu-mi acest dar.

Leesha zâmbi și se așează din nou. Pentru câteva clipe, verdenii se prefăcură că sorbeau din cănile cu ceai, pretext ca să poată vorbi între ei în șoaptă. Jardir le lăsă timp să discute și se întoarse spre Abban.

— Spune-mi ce știi despre băiatul cu păr roșu, îmbrăcat ca un *khaffit,* îi porunci.

Abban se înclină.

— E ceea ce verdenii numesc un saltimbanc, Izbăvitorule. Un om care umblă din loc în loc ca să istorisească povești și să cânte și se-mbracă în culori strălucitoare ca să se știe care-i e îndeletnicirea. E considerată o meserie onorabilă, iar

saltimbancii sunt adesea surse inspiratoare demne de un înalt respect.

Jardir dădu din cap, gândindu-se la cele auzite.

— Cu muzica lui, are putere asupra *alagai*-ilor. Despre asta ce știi?

Abban ridică din umeri.

— În istorisirile despre Omul Glifat apare un astfel de cântăreț care farmecă demonii cu magia lui, dar eu nu știu nimic despre această putere. Presupun că nu e ceva obișnuit.

•

Rojer se uita, stânjenit, la krasianii care-i aruncau priviri pe furiș. Era clar că vorbeau despre el, dar, deși urechea lui exersată începea deja să separe sunetele și tiparele limbii lor surprinzător de melodioase, aceasta rămânea de neînțeles.

Krasianii îl îngrozeau și îl fascinau deopotrivă, ca și Omul Glifat. Rojer era povestitor în aceeași măsură în care era scripcar și născocise multe istorisiri despre Krasia, deși nu întâlnise niciun locuitor de-al ei. În cap îi urlau o mie de întrebări, dar se învălmășeau înainte de a-i ajunge pe limbă, pentru că aceia nu erau prinții exotici din poveștile lui. Mersese călare pe drumul către Rizon și le văzuse opera. Civilizați sau nu, erau ucigași, siluitori și tâlhari.

Jardir se uită din nou la el și, înainte de a apuca Rojer să-și ferească privirea, ochii li se întâlniră.

— Îmi cer iertare, am fost nepoliticoși, spuse krasianul, înclinându-se.

Rojer se prefăcu că-și scărpina pieptul, dar nu era decât un pretext ca să-și atingă talismanul. Sorbea putere atât din medalion, cât și din prezența liniștitoare a lui Gared alături de el. Nu pentru prima oară, se simțea recunoscător fiindcă puternicul tăietor de lemne jurase să-l apere.

— Nu mi-ați adus nicio ofensă, răspunse, cu o înclinare a capului.

— La noi nu există saltimbanci, îi explică Jardir. Meseria ta ne interesează.

— N-aveți muzicanți? întrebă Rojer, uluit.

— Ba da, răspunse Jardir, dar în Krasia cântăm numai pentru a-l slăvi pe Everam, nu ca să aruncăm vrăji asupra demonilor pe câmpul de luptă. Spune-mi, puterea asta e des întâlnită în Nord?

Rojer râse scurt.

— Nicidecum. Își bău ceaiul, dorindu-și să fi avut în cană o băutură mai puternică. Nici măcar nu-i pot învăța pe alții. De fapt, nu prea știu nici cum o fac eu însumi.

— Poate că-ți vorbește Everam, sugeră Jardir. Poate ți-a binecuvântat neamul cu această putere. Dă vreunul dintre fiii tăi semne că a moștenit-o?

Rojer râse din nou.

— Fiii mei? Nici măcar nu sunt însurat.

Asta păru să-i șocheze pe krasiani.

— Un om cu harul tău ar trebui să aibă multe mirese care să-i poarte fiii, spuse Jardir.

Rojer chicoti, înălțându-și cana către ei.

— De acord. *Ar trebui* să am multe mirese.

Leesha pufni.

— Aș vrea să văd cum te descurci cu una singură.

De ambele părți ale mesei, toată lumea râse pe seama lui Rojer. El rămase tăcut: glumele pe socoteala lui nu erau o noutate în Văiugă, dar își simți totuși obrajii împurpurându-se. Se uită la Jardir și văzu că șeful krasianilor nu se număra printre cei care râdeau.

— Pot să-ți pun o întrebare personală, fiu al lui Jessum? spuse Jardir.

Rojer atinse medalionul în dreptul numelui tatălui său, dar dădu din cap, încuviințând.

— Cum ai căpătat cicatricea aceea? întrebă Jardir, arătând mâna schilodită, cu două degete și cu o parte a palmei lipsă, pe care-o ridicase Rojer. Pare veche, prea veche ca s-o fi căpătat luptând cu *alagai* ca bărbat, și te stingherește foarte puțin, ca și cum ai avea-o de foarte mulți ani.

Rojer își simți sângele înghețându-i în vene. Privirea îi zvâcni către prințul negustor gras, înveșmântat în mătăsuri strălucitoare; ceilalți îl batjocoreau fiindcă era olog. Se întrebă dacă străinii aveau să-l considere mai puțin bărbat fiindcă n-avea decât o jumătate de mână. Toată lumea tăcuse, așteptând răspunsul lui. Oricum trăseseră cu toții cu urechea, dar acum îl fixau fără fereală cu privirea.

Se încruntă. *Oare oamenii din Văiugă sunt atât de diferiți*? se miră. Niciunul dintre ei, nici măcar Leesha, nu adusese niciodată vorba despre mâna lui schilodită, ca și cum n-ar fi existat, dar toți se holbau la ea când credeau că nu observă.

Cel puțin el nu-și ascunde curiozitatea, se gândi, uitându-se din nou la Jardir. *Și nu dau nici măcar o căcărează de demon pe părerea lui despre mine.*

— Când eram copil, de numai trei ani, demonii au trecut de glifele casei noastre, povesti el. Tata a luat un vătrai și i-a ținut pe loc, iar mama a fugit cu mine. Un demon al focului a sărit în spatele ei și i-a înfipt dinții în umăr, mușcând din mâna mea.

— Cum ai supraviețuit? întrebă Jardir. Te-a salvat tatăl tău?

Rojer clătină din cap.

— Tata murise între timp. Mama a omorât demonul focului și m-a împins într-o pivniță.

În jurul mesei se auziră icnete și până și Jardir făcu ochii mari.

— Mama ta a ucis un demon al focului? întrebă.

Rojer dădu din cap.

— L-a smuls de pe mine și l-a înecat în apa dintr-o albie. Apa a fiert și brațele ei erau bășicate și roșii când zvârcolirile miezingului au încetat.

— O, Rojer, e groaznic! suspină Leesha. Nu mi-ai povestit niciodată asta!

El ridică din umeri.

— Nu m-ai întrebat. Toată lumea, chiar și tu, se ferește să se uite la mâna mea.

— Am crezut întotdeauna că nu vrei să vorbești despre asta. N-am vrut să te fac să te simți stânjenit atrăgând atenția asupra…

— Diformității mele? completă Rojer, iritat de mila din glasul ei.

Jardir se ridică brusc, cu furia citindu-i-se pe față. De ambele părți ale mesei, toată lumea se încordă, gata să lupte sau să fugă în clipa următoare.

— E cicatricea rănii făcute de un *alagai*! strigă el, întinzându-se peste masă, prinzând mâna lui Rojer și ridicând-o ca s-o vadă toată lumea. Nie să-l ia pe acela care te privește cu milă; ăsta e un simbol al onoarei! Cicatricele dovedesc că-i sfidăm pe *alagai*! Și pe Nie însăși! Îi spun că ne-am uitat în pântecele abisului ei și am scuipat în el.

Jardir arătă către cel mai voinic dintre luptătorii lui.

— Hasik!

La porunca lui, bărbatul se ridică și-și desfăcu roba-armură, arătând semicercul de urme de dinți care-i acopereau trunchiul.

— Demon al lutului, spuse cu accent puternic. Mare, adăugă, depărtându-și brațele.

Jardir se întoarse spre Gared, îngustându-și provocator ochii.

— Nu e rău, mormăi uriașul, dar cred că am ceva mai grozav.

Își scoase cămașa, dezgolindu-și pieptul musculos și se întoarse ca să se vadă șirul gros de urme de gheare care i se întindea de pe umărul drept până pe șoldul stâng.

— Lemnosu’ m-a aranjat frumușel, spuse. Un bărbat mai scund ar fi fost tăiat în două.

Rojer se uită, uimit, cum se repeta gestul, înaintând ca un mic val pe măsură ce oamenii de pe ambele părți ale mesei se ridicau ca să-și arate cicatricele și ca să-și spună în gura mare poveștile și se certau ca să stabilească a cui cicatrice era mai mare. După cele petrecute în ultimul an, în Văiugă nu mai rămăsese aproape nimeni care să nu aibă cel puțin una.

Dar nimeni nu părea să regrete. Toată lumea râdea amintindu-și cum scăpase de moarte și unii chiar își mimau aventurile, și până și krasianii se băteau cu palmele pe genunchi, încântați. Rojer se uită la Wonda, la cicatricea oribilă de pe fața ei, și o văzu zâmbind pentru prima oară de când își aducea aminte.

Când zarva ajunse la apogeu, Jardir se urcă pe banchetă, ca un maestru saltimbanc.

— Să ne vadă *alagai*-ii cicatricele și să-și piardă orice speranță! strigă, scoțându-și roba.

Mușchii unduiau sub pielea lui măslinie, dar nu de asta li se tăie celor de față răsuflarea de uimire. Cicatricele îi uluiseră. Erau glife. Avea sute, poate mii, tăiate în carne aidoma tatuajelor Omului Glifat.

— Pe noapte, poate e într-adevăr Izbăvitorul, murmură Rojer.

25.

PREȚUL NU CONTEAZĂ

333 D.Î. PRIMĂVARA

— Ai face bine să șchiopătezi mai repede, îi spuse Hasik lui Abban, râzând, sau o să rămâi în urmă, în întuneric.

Cu sudoarea șiroindu-i pe fața fălcoasă, Abban se strâmbă de durere. Ahmann se întorcea în tabăra krasiană cu pași iuți, mergând în frunte, cu Ashan, și-l lăsase pe negustor înghesuit între Hasik și Shanjat, doi oameni care-l torturaseră încă din copilărie și care acum erau și mai cruzi.

Cu doar o săptămână înainte, una dintre fiicele lui fusese siluită de Hasik, venit în pavilionul lui cu un mesaj. Înainte de asta, fusese una dintre soțiile lui. Jurim și Shanjat își făcuseră un țel din a-i lua pe fiii *nie'Sharum* ai lui Abban sub aripa lor în Kaji'sharaj, insuflându-le un asemenea dezgust față de tatăl lor *khaffit,* încât acestuia i se sfâșia inima. Toate Sulițele Izbăvitorului îl batjocoreau și îl scuipau, îl loveau după bunul lor plac când Shar'Dama Ka nu era prin preajmă. Îl cunoșteau cu toții de multă vreme și îi purtau pică pentru că Izbăvitorul își pleca urechea la sfaturile lui, nesocotindu-le pe ale lor.

Abban știa că, dacă ar fi căzut în dizgrația lui Ahmann, nu i-ar mai fi rămas mult de trăit.

Dar, în clipa în care părăsiră locul interzis demonilor de imensa glifă care era Văiuga Izbăvitorului, Abban își simți pielea ca de găină și se văzu nevoit să recunoască, în sinea lui, că din tot răul pe care i-l puteau face războinicii, nimic nu l-ar fi putut convinge să dea dovadă de atâta mândrie încât să nu le cerșească ajutorul noaptea.

Asta era soarta unui *khaffit.*

— Nu pricep de ce-i tratezi pe acești *chin* nevolnici ca și cum ar fi bărbați adevărați, îi spuse Ashan lui Ahmann, mergând alături de el.

— Sunt oameni puternici, răspunse Jardir. Până și femeile lor au cicatrice de la *alagai.*

— Femeile lor sunt nerușinate ca niște târfe, zise Ashan, și-ar trebui să vadă mai des dosul palmelor bărbaților lor. Cea care-i conduce e mai rea decât toate! Nu-mi vine să cred că ai lăsat-o să te dojenească de parc-ar fi fost o... o...

— *Dama'ting*?

— Mai degrabă ca Damajah. Și femeia asta nu e niciuna, nici alta.

Fața lui Ahmann zvâcni ușor, un greu observabil semn de iritare care l-ar fi făcut totuși pe Abban s-o rupă la fugă în căutarea unui adăpost, dacă așa ceva ar fi existat.

Însă Ahmann își păstră calmul.

— Gândește-te, Ashan, spuse. Ar trebui să irosim viețile unor războinici cucerindu-i pe oamenii ăștia pentru Sharak Ka, când ei se luptă deja cu *alagai*?

— Nu luptă sub comanda ta, Shar'Dama Ka, sublinie Ashan. Evejahul spune că Sharak Ka poate fi câștigat numai dacă toți războinicii i se supun Izbăvitorului.

Ahmann dădu din cap.

— Și așa va fi. Dar n-am unit triburile din Krasia omorând oameni. Unirea s-a făcut amestecându-mi sângele cu al lor prin căsătoria cu o *dama'ting* din trib. Nu văd de ce n-aș face la fel și în Nord.

— Te-ai însura cu această… această…

Lui Ashan nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Această ce? întrebă Ahmann. Această femeie frumoasă care ucide *alagai* cu o fluturare de mână și glifează ca o vrăjitoare din vremurile străvechi? Luă mantia glifată pe care i-o dăduse ea și și-o apropie de față, închise ochii și inspiră adânc. Până și mirosul ei mă îmbată. Trebuie s-o am.

— Nici măcar nu e evejană! se răsti Ashan. E păgână!

— Până și păgânii fac parte din planurile lui Everam, prietene, spuse Ahmann. Nu-ți dai seama? Singurul trib din Nord care luptă în *alagai'sharak* e condus de o femeie, o vindecătoare din Nord binecuvântată cu haruri nemaivăzute până acum. Însurându-mă cu ea, îi pot adăuga puterea la a noastră fără să vărs niciun strop de sânge roșu. Everam însuși e cel care ne-a plănuit întâlnirea. Simt voința Lui vibrând în mine și n-am să-i opun rezistență.

Ashan părea gata să aducă mai multe argumente, dar era clar că Ahmann considera discuția încheiată. Se încruntă, dar se înclină.

— Cum dorește Izbăvitorul, spuse, printre dinții încleștați.

Ajunseră în sfârșit în tabără și Abban răsuflă ușurat când văzu că pavilionul lui Ahmann era ridicat și îi aștepta. Era înconjurat de *dal'Sharum* care dormeau cu schimbul, gata să facă față oricărei amenințări din partea demonilor sau a oricui altcuiva.

— Abban, vino cu mine! porunci Ahmann. Shanjat și Ashan, ocupați-vă de oamenii noștri.

Damaji și *kai'Sharum* se uitară unul la altul cu amărăciune, dar păstrară tăcerea și se supuseră. Hasik vru să-l urmeze pe Ahmann, care-l opri cu o privire.

— N-am nevoie de gardă de corp când mă-ntâlnesc cu un *khaffit.*

Hasik se înclină.

— Când nu-mi dai nicio altă însărcinare, Izbăvitorule, presupun că locul meu e alături de tine.

— Pavilionul meu ar trebui înălțat, sugeră Abban.

Ahmann dădu din cap.

— Hasik, ai grijă să se facă.

Războinicul îi aruncă negustorului o privire ucigașă, dar acesta din urmă, stând la adăpost în spatele lui Ahmann, nu-i răspunse cu nicio plecăciune slugarnică de *khaffit,* ci cu un zâmbet batjocoritor.

Pe urmă îi întoarse spatele, intră în pavilion și ținu clapa ridicată pentru Ahmann. Furia neputincioasă zărită pe fața lui Hasik în momentul în care o lăsă să cadă era o mult prea mică plată pentru virginitatea fiicei sale, dar Abban se răzbuna când și cum putea. Jardir se întoarse spre el când rămaseră singuri.

— Îmi cer iertare fiindcă te-am lovit, spuse. A fost…

— Din dorința de a impresiona femeia, știu, îl întrerupse Abban. Și ți-ar fi putut fi de mare folos dacă acești *chin* n-ar privi lumea cu totul altfel decât noi.

Jardir dădu din cap, aducându-și aminte cum lua Par'chin apărarea *khaffit*-ului.

— Prin natura lor, culturile noastre se insultă una pe cealaltă. Ar fi trebuit s-o știu.

— Când ai de-a face cu un *chin*, trebuie să te porți cu foarte multă grijă, încuviință Abban.

Jardir ridică Sulița lui Kaji.

— Eu sunt războinic, Abban. Știu cum să supun bărbați și cum să omor *alagai.* Nu mă pricep la acel soi de… manipulări, adăugă, scuipând cuvântul, în care excelați tu și Inevera.

— Pentru buzele tale, minciunile au fost întotdeauna fiere, încuviință Abban, cu o plecăciune care păru, în aceeași măsură, respectuoasă și batjocoritoare.

— Prin urmare, cum aș putea s-o cer pe femeia asta? întrebă Jardir. Am văzut-o privindu-mă. Crezi că e la fel de liberă ca o *dama'ting* să-și aleagă bărbatul sau ar trebui s-o cer de la tatăl ei?

— O *dama'ting* are această libertate fiindcă nimeni nu știe cine îi este tatăl, zise Abban. Maestra Leesha a ținut să ni-l prezinte pe al ei și apoi ți-a dăruit o mantie, semn clar că e de acord să fie curtată. O fecioară oarecare i-ar fi dat unui pețitor o robă frumoasă, însă darul ei e demn de Izbăvitor.

— Atunci n-ar mai rămâne decât să stabilim o dotă cu tatăl ei, spuse Jardir.

Abban clătină din cap.

— Erny e un negociator dur, dar el va fi partea simplă. Eu mă tem mai degrabă că Damajah se va opune acestei căsătorii, iar *Damaji* o vor susține.

— O să ucid orice *Damaji* care-o să mă-nfrunte în privința asta, chiar și pe Ashan.

— Și ce mesaj o să-i transmiți armatei tale, Ahmann, dac-o să-ți ucizi propriul *Damaji* de dragul unei femei *chin*?

Jardir se încruntă.

— Ce importanță are? Inevera n-are de ce să se opună.

Abban ridică din umeri.

— Sugerez așa ceva numai fiindcă Damajah ar putea găsi că e greu s-o domine pe femeia asta la fel cum îți domină celelalte *Jiwah Sen.*

Jardir știa că negustorul avea dreptate. Crezuse întotdeauna că Inevera era cea mai puternică femeie din lume, dar Leesha din Văiuga Izbăvitorului părea să rivalizeze cu ea în toate privințele. N-avea să joace rolul unei soții mai puțin importante, iar Inevera n-avea s-accepte altceva.

— Dar tocmai pentru firea ei neîmblânzită trebuie s-o am alături de mine dacă vreau să-i conduc pe *chin* în Sharak Ka, spuse. Poate izbutesc să mă-nsor cu ea în taină.

Abban clătină din cap.

— Vestea despre căsătorie ar ajunge până la urmă la urechile lui Damajah și ea ar putea s-o anuleze cu un singur cuvânt, iar tribul lui Leesha ar putea considera asta o insultă intolerabilă.

De data asta clătină din cap Jardir.

— Trebuie să existe o cale. E voința lui Everam. O simt.

— Poate…, începu Abban, răsucindu-și degetele printre șuvițele bărbii sale uleiate.

— Da?

Negustorul păstră o clipă tăcerea, apoi clătină iarăși din cap și-și flutură mâna într-un gest de respingere.

— N-a fost decât o idee care s-a dovedit neîntemeiată.

— Ce idee? întrebă Jardir, pe un ton care spunea clar că n-avea de gând să repete întrebarea.

— A, răspunse Abban, mă întrebam doar dacă Damajah nu ți-ar putea fi doar o *Jiwah Ka krasiană*? Pentru că atunci ar fi înțelept să ai și o *Jiwah Ka* nordică, pentru aranjarea căsătoriilor cu femei *chin* din ținuturile verzi? Clătină din cap. Dar nici măcar Kaji n-a avut două *Jiwah Ka.*

Jardir își frecă degetele, simțind cicatricele netede ale glifelor tăiate în carnea lui în vreme ce chibzuia.

— Kaji a trăit acum trei mii de ani, spuse în cele din urmă, iar textele sacre sunt incomplete. Cine poate ști, cu siguranță, câte *Jiwah Ka* a avut?

Ingeniosul Abban nu se grăbi să răspundă și Jardir zâmbi.

— Mâine te duci la tatăl lui Leesha ca să-ți plătești datoria, porunci el, și ca să afli ce dotă cere pentru fiica lui.

Abban se înclină și ieși.

•

Sprijinit în cârja lui în formă de cămilă, Abban șchiopăta prin sat, zâmbindu-le verdenilor. Îl priveau lung, cei mai mulți cu neîncredere, dar, în timp ce în Krasia cârja era o invitație la violență împotriva lui, printre *chin* părea să aibă efectul contrar. Le-ar fi fost rușine de ei înșiși dac-ar fi lovit un om care nu se putea apăra cum ar fi trebuit, la fel cum le era rușine și să lovească o femeie. Ceea ce explica de ce-și luau nevestele lor asemenea libertăți.

Pe măsură ce trecea timpul, Abban descoperea că ținuturile verzi îi plăceau din ce în ce mai mult. Aerul nu era nici insuportabil de fierbinte, nici insuportabil de rece, pe când în deșert se întâmpla și una, și alta, iar abundența din Nord era mai presus de orice visase vreodată. Posibilitățile de câștig erau nelimitate. Nevestele și copiii lui adunau deja o avere în Mărinimia lui Everam, iar în cea mai mare parte a ținuturilor verzi nici măcar nu pătrunseseră încă. În Krasia, era bogat, dar

oamenii nu-l considerau decât pe jumătate bărbat. În Nord ar fi putut trăi ca un *Damaji.*

Nu pentru prima oară, se întrebă ce gândea de fapt Ahmann. Credea cu adevărat că el însuși era Izbăvitorul și că lucruri de soiul cununiei cu o femeie erau voința lui Everam sau găsise în asta doar un pretext ca să se bucure de putere?

Dacă ar fi fost vorba de orice altcineva, Abban s-ar fi gândit că a doua versiune era cea adevărată, însă, în privința acestui soi de lucruri, Ahmann fusese întotdeauna de o sinceritate naivă și s-ar fi putut hrăni cu astfel de iluzii ale măreției.

Era ridicol, firește, însă credința în divinitatea lui, împărtășită de toți bărbații, femeile și copiii din Krasia, îi dădea lui Ahmann o putere atât de mare încât nici măcar nu mai conta dacă era sau nu întemeiată. Oricare ar fi fost adevărul, Abban se afla în slujba celui mai puternic om din lume și, chiar dacă nu-și reînviaseră vechea prietenie, măcar își regăsiseră obiceiurile de odinioară.

Numai că asupra acestora plana o nouă amenințare, Damajah, iar Abban era un manipulator prea abil ca să nu recunoască imediat un altul, croit după același tipar. Inevera se slujea de Ahmann ca să-și atingă propriile țeluri, imposibil de deslușit chiar și pentru negustor, care adunase o avere mulțumită talentului său de a vedea dorințele tăinuite în inimile altora.

Damajah avea asupra lui Ahmann o putere necunoscută, dar firavă. El era Shar’Dama Ka. *Dama’ting* sau nu, dacă poruncea el, oamenii n-ar fi ezitat s-o sfâșie în bucăți pentru a-i face pe plac.

Abban știa, firește, că nu era cazul să se amestece între ei. Supraviețuise prea mult ca să facă o greșeală atât de prostească. În clipa în care ar fi simțit că nu-i era loial, Inevera l-ar fi strivit sub sanda ca pe un scorpion și nici măcar Ahmann n-ar fi putut s-o oprească. Poziția lui Abban era cu mult inferioară celei pe care se afla Damajah, în aceeași măsură în care îi era inferior lui Jardir. De fapt, într-o mai mare măsură.

O femeie nu poate fi manipulată decât de o femeie, îi spusese tatăl lui de multe ori, înainte de a muri. Era un sfat bun.

Leesha Paper avea să zdruncine din temelii puterea Ineverei, poate eliberându-l pe Ahmann de ea pe de-a-ntregul. Și cea mai

bună parte era că Damaji n-avea să vadă niciodată aici mâna lui Abban.

Zâmbetul i se întinse pe față.

•

Abban se simți încântat să descopere că Erny era, în persoană, un negociator tot atât de abil, precum fusese prin mijlocirea mesagerilor săi. Negustorul disprețuia pe oricine nu era în stare să se tocmească. Singura excepție era Ahmann, care nu se tocmea nu fiindcă n-ar fi *putut,* ci fiindcă nu *voia.*

Ca urmare, ajunseră la un preț corect, dar, după ce Abban îl triplă, așa cum îi poruncise Jardir, suma deveni considerabilă. Erny și soția lui părură de-a dreptul încântați când le numără aurul.

— Toată marfa e aici, spuse Erny, punând pe tejghea cutia de hârtie cu flori presate și săltându-i capacul.

Krasianul își trecu ușor degetele peste foaia de deasupra teancului de hârtii colorate și simți amprenta florilor artistic împletite printre fibrele hârtiei. Închise ochii și mirosi.

— Sunt încă parfumate, după atât timp.

— Ține-le într-un loc uscat și-și vor păstra parfumul o veșnicie, spuse Erny, sau pentru un timp apropiat de veșnicie în ochii unui muritor.

— Fiica ta pare binecuvântată de atingerea lui Everam, spuse negustorul. E desăvârșită în toate privințele, aidoma unui serafim din paradis.

Elona pufni, dar Erny o privi cu asprime, făcând-o să amuțească.

— Este, încuviință el.

— Stăpânul meu ar vrea s-o cumpere, ca mireasă, spuse Abban. M-a împuternicit să negociez dota și va fi foarte generos.

— Cât de generos? întrebă Elona.

— Nu contează! se răsti Erny. Leesha nu e de vânzare, ca o iapă!

— Firește, firește, spuse Abban, făcând o plecăciune ca să câștige timp în care să cântărească situația.

Nu se așteptase la o asemenea replică și-i era greu să-și dea seama dacă adusese cu adevărat o ofensă sau dacă nu avea de-a face decât cu o tactică menită să urce prețul.

— Vă rog să mă iertați pentru alegerea neinspirată a cuvintelor, spuse. S-ar părea că, vorbindu-vă limba, am scăpări în momente critice. N-am vrut să v-aduc nicio ofensă.

Asta păru să domolească furia lui Erny și Abban își așternu pe față zâmbetul cu care ademenise mii de cumpărători, convingându-i că le era prieten.

— Stăpânul meu înțelege că fiica ta vă conduce tribul, că nu e un soi de marfă. Dorința lui este s-o onoreze pe ea și să vă onoreze tribul, amestecându-și sângele cu al vostru. Alături de el, fiica ta va fi cea mai de seamă femeie din Nord, cu o mare influență atât la curtea Izbăvitorului, cât și în patul lui, împiedicând o vărsare inutilă de sânge când o s-ajungă stăpânul meu în Nord.

— Asta e o amenințare? întrebă Erny. Vrei să spui că stăpânul tău o să vină să ne ucidă și s-o ia dacă nu ți-o vând ție?

Abban își simți fața în flăcări. *Adusese* o ofensă, și încă una gravă. Par'chin îi spusese întotdeauna despre krasiani că erau iuți la mânie, dar se părea că nici nordicii nu se dovedeau mai prejos când li se vorbea prea sincer.

Se înclină adânc, desfăcându-și brațele.

— Te rog, prietene, s-o luăm de la-nceput. Stăpânul meu nu amenință și nu vrea s-aducă nicio ofensă. La noi se obișnuiește ca tatăl să aranjeze căsătoriile fiicelor sale. Ca parte a aranjamentului, familia mirelui le oferă fetei și tatălui său o dotă, ca simbol al valorii ei. Mi s-a dat de înțeles că și în Nord există acest obicei.

— Există, se amestecă Elona, înainte de a apuca Erny să răspundă.

— Poate că unii îl au, o corectă Erny, dar eu n-am crescut-o așa pe Leesha. Dacă stăpânul tău vrea să se-nsoare cu fata mea, îi poate face curte, ca orice alt bărbat și, dacă hotărăște ea că-l vrea, poate veni apoi la mine să-mi ceară binecuvântarea.

Lui Abban i se părea că astfel lucrurile ar fi mers pe dos, dar n-avea mare importanță. Se înclină din nou.

— O să-i explic stăpânului meu care sunt condițiile. Presupun c-o să-nceapă imediat să-ți curteze fiica.

Erny făcu ochii mari.

— N-am… au! țipă el când Elona îi înfipse unghiile în braț fără nicio sfială.

Abban remarcă gestul cu interes. Soțiile lui nu erau nicidecum docile, dar n-ar fi îndrăznit niciodată să-l facă să pară lipsit de bărbăție în fața unui client.

— N-o să facă rău nimănui dac-o s-aducă niște flori, spuse Elona. Tu singur ai spus că Leesha hotărăște.

Erny o privi lung, apoi oftă și dădu din cap. Luă capacul cutiei și-l așeză peste hârtie.

— E grea, spuse. Vrei să chem un băiat s-o care?

Abban se înclină.

— Te rog.

— Cred că băieții sunt ocupați, zise Elona, iar mie mi-ar prinde bine o plimbare. Duc eu cutia.

Abban se simți din nou derutat. În Krasia, era de așteptat să facă femeile o astfel de muncă, dar, după cum o privi Erny pe nevasta lui, își dădu seama că acesta era șocat.

Se uită la Elona în timp ce ieșea de după tejghea, remarcându-i frumusețea, păstrată în ciuda faptului că tinerețea îi era pe ducă. Poate era o soție de pernă, căreia i se dădea o muncă ușoară, ca să fie la-ndemână când se trezeau poftele bărbatului ei. Mulți krasiani făceau asta, dar el nu îngăduise niciodată o astfel de trândăvie, cerându-le soțiilor mai tinere și mai frumoase să trudească alături de celelalte.

Când ieșiră pe aleea glifată care pornea de la atelierul lui Erny, Abban se întoarse spre ea.

— Mă rog lui Everam să nu vă fi adus o ofensă de neșters ție și soțului tău fiindcă v-am înțeles greșit obiceiurile.

Ea clătină din cap.

— Nu sunt chiar atât de diferite de ale voastre, numai că aici, la noi, tații *aprobă* căsătoriile, însă *aranjamentele* le fac mamele. Erny n-o să binecuvânteze nimic pân’ nu stabilim dota.

Abban se opri brusc, înțelegând în sfârșit.

— Firește. Regret că mama stăpânului meu, Kajivah, e încă în Mărinimia lui Everam, cu soțiile lui. Pot negocia în locul ei?

Elona dădu aprobator din cap, dar înălță dintr-o sprânceană.

— Are și alte soții?

— Desigur, răspunse Abban. Ahmann Jardir e Shar’Dama Ka.

Ea se încruntă.

— Spune-i că, dacă e înțelept, nici măcar să nu amintească vreodată în fața fiicei mele de celelalte neveste. Fata asta e geloasă și se-nfurie ca o vijelie.

Abban dădu din cap.

— Voi avea grijă să-i dau acest sfat, mulțumesc. Fiica ta e fecioară, nu?

— Bineînțeles că e, se răsti ea.

Abban se înclină.

— Te rog, nu mi-o lua în nume de rău. În Krasia, prima soție a unui bărbat le cercetează personal pe viitoarele mirese, dar, dacă aici nu se obișnuiește, cuvântul tău e suficient.

— E-al Miezului de sigur că, în afară de bărbații noștri și de Culegătoarele de Ierburi, nu lăsăm pe nimeni să ni se uite între picioare, spuse Elona, așa că să nu vă-nchipuiți, tu și stăpânul tău, că veți gusta marfa înainte de a o cumpăra.

— Firește, spuse Abban, dând din cap și zâmbind acum, când tocmeala începuse.

•

În așteptarea lui Abban, Jardir se plimba încoace și încolo prin pavilion, ca un animal în cușcă.

— Ce-a spus? întrebă, în clipa în care *khaffit*-ul intră în cort. S-a făcut?

Abban clătină din cap și Jardir inspiră adânc, îmbrățișând dezamăgirea și lăsând-o să treacă prin el fără să-i facă niciun rău.

— Maestra Leesha seamănă cu o *dama'ting* mai mult decât am crezut eu, spuse Abban. Are libertatea să-și aleagă singură bărbatul, deși va trebui totuși să plătești o dotă pentru binecuvântarea tatălui ei.

— Prețul nu contează, zise Jardir.

Abban se înclină.

— Așa ai spus, dar eu, umilul tău servitor, am început oricum tocmeala, pentru ca vistieria ta să primească o lovitură cât mai ușoară.

Jardir își flutură mâna, în semn că n-avea importanță.

— Prin urmare, pot să-i vorbesc direct?

— Tatăl ei ți-a îngăduit s-o curtezi, răspunse Abban și Jardir zâmbi, își înșfăcă sulița și se opri să se privească într-o oglindă argintată.

— Ce-o să-i spui? întrebă negustorul.

Jardir se întoarse din nou spre el.

— N-am idee, răspunse cu toată sinceritatea. Dar asta e voința lui Everam, așa că sunt convins că tot ce voi spune va fi corect.

Abban se încruntă.

— Nu cred că merge așa, Ahmann.

Jardir se uită la el, știind toate cuvintele rămase nespuse. În privința asta, Abban semăna mult cu Par'chin. Erau politicoși. Toleranți. Și cu desăvârșire lipsiți de credință.

Jardir se uită la vechiul lui prieten și inima i se umplu de milă când înțelese în sfârșit ce însemna să fii *khaffit.* Everam nu-ți vorbea. Abban putea rosti numele Ziditorului în fiecare frază, dar nu-i auzea niciodată cu adevărat glasul și nu simțea extazul de care aveai parte supunându-te voinței lui divine. Lui Abban nu-i vorbea decât câștigul, căruia avea să-i fie întotdeauna rob.

Însă și asta făcea parte din planul lui Everam, căci *khaffit*-ul vedea lucruri care le scăpau altora, lucruri esențiale pentru Jardir, dacă voia să-nvingă în Sharak Ka.

Puse o mână pe umărul negustorului, zâmbind cu tristețe.

— Știu că nu crezi, prietene. Dar, dacă n-ai credință în Ziditor, ai încredere în mine.

Abban se înclină.

— Firește. Dar ai cel puțin grijă să nu pomenești despre celelalte soții ale tale. Mama ei mi-a spus că Maestra Leesha e geloasă și se-nfurie ca o vijelie.

Jardir dădu din cap, câtuși de puțin surprins că o astfel de femeie își cunoștea propria valoare și se aștepta din partea altora să se dea la o parte, lăsându-i cale liberă. Pentru asta o dorea și mai mult.

•

Rojer conducea exercițiile ucenicilor săi fără nicio tragere de inimă. Începuseră să se descurce ceva mai bine, dar, ori de câte ori Kendall se apleca spre cutia scripcii sale, el vedea partea de sus a cicatricelor care-i brăzdau pieptul. Și oricât de mult reprezentau simboluri ale onoarei, îi aminteau cât de departe era momentul în care ucenicii lui aveau să fie de vreun folos în noapte. Spera că instructorii din Ghilda Saltimbancilor aveau să sosească în curând.

De cealaltă parte a străzii, tăietorii de lemne se antrenau în Cimitirul Miezingilor. Aveau foarte mult de lucru pentru construirea noii glife mari, dar, atâta vreme cât își aveau

krasianii tabăra în luminiș, niciun tăietor de lemne nu era interesat de muncă. Gared alcătuise câteva grupuri care patrulau prin sat, iar ceilalți se adunaseră în Cimitir ca să se antreneze și ca să fie pregătiți oricând s-ar fi dovedit necesar. Leesha s-ar fi înfuriat dacă ar fi văzut că nu munceau, dar, după tot ce i se întâmplase, ea continua să fie prea încrezătoare în oameni.

Se auzi un strigăt și, când își ridică privirea, Rojer îl văzu pe șeful krasianilor apropiindu-se, urmat de cei doi războinici care-i erau gardă de corp, Hasik și Shanjat. Își purtau sulițele și scuturile pe spate, dar, în timp ce Jardir părea relaxat și senin, ceilalți doi aveau privirea oamenilor înconjurați de dușmani. Își îndoiseră, fără să-și dea seama, degetele, ca și cum ar fi vrut să-și strângă în mâini sulițele.

Jardir se îndrepta către Rojer, dar Gared scoase un strigăt când el și ceilalți tăietori de lemne se repeziră să le taie calea. Cele două gărzi de corp se răsuciră către ei, cu sulițele și scuturile apărute-n mâini cât ai clipi. Tăietorii de lemne își înălțară armele și ciocnirea păru inevitabilă.

Dar Jardir se întoarse spre verdeni și spre oamenii lui, deopotrivă.

— Suntem oaspeții Maestrei Leesha! strigă. Între popoarele noastre nu se va vărsa sânge cât timp ea nu hotărăște altceva.

— Spune-le oamenilor tăi să-și lase sulițele jos, replică Gared, cu securea într-o mână și cu lama lui glifată în cealaltă.

Zeci de tăietori de lemne traversară în grabă Cimitirul și se adunară în spatele lui, dar Hasik și Shanjat nu părură să se tulbure – mai mult decât dornici să se bată cu toți. Fiindcă văzuse cum luptau krasianii, Rojer se aștepta să aibă sorți de izbândă.

Însă Jardir strigă ceva în krasiană și ceilalți doi își puseră sulițele în teacă, dar rămaseră cu scuturile în mâini.

— N-am zis să le pună-n teci, am zis să le pună jos, mârâi Gared.

Jardir zâmbi.

— Oaspeților nu li se cere să-și lase cuțitele la ușă, Gared, fiu al lui Steave.

Uriașul deschise gura să răspundă, dar Rojer interveni.

— Ai dreptate, firește, spuse cu voce puternică, uitându-se la tăietorul de lemne. Pune-ți securea la loc, îi ceru apoi.

Gared făcu ochii mari. Rojer îi dădea pentru prima oară o poruncă în public și era una pe care putea refuza s-o îndeplinească, pentru că, dacă-și punea el arma la loc, ceilalți tăietori de lemne ar fi făcut același lucru.

Ochii li se întâlniră și Gared îl provocă din priviri, însă Rojer știa să mimeze și fața lui imită expresia aspră a Omului Glifat, iar vocea i se îngroșă până la scrâșnetul cu care înfricoșa Arlen oamenii, păstrând distanța.

— Nu o să ți-o mai zic încă o dată, Gared, spuse, simțind că uriașul era gata să cedeze.

Acesta dădu din cap și se retrase un pas, agățându-și securea de cureaua ei și punându-și lama în teacă. Ceilalți tăietori de lemne îl priviră surprinși, dar îi urmară exemplul, liniștindu-se la gândul superiorității lor numerice.

Rojer se întoarse spre Jardir.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Da, răspunse șeful krasianilor, înclinându-se. Vreau să vorbesc cu Maestra Leesha.

— Nu e în sat, spuse Rojer.

— Văd. Îmi puteți spune unde-o găsesc?

— Îți spunem pe Miez, mârâi Gared, dar nici Rojer, nici Jardir nu-l luară în seamă.

— De ce? întrebă Rojer.

— Mi-a oferit mantia, care e un dar de o valoare incredibilă. Vreau să-i ofer ceva la fel de valoros.

— Ce?

Jardir zâmbi.

— Asta nu ne privește decât pe Maestra Leesha și pe mine.

Rojer îl studie. O parte din el îi striga să nu se-ncreadă în acel zâmbitor demon al deșertului, din a cărui poruncă se săvârșiseră siluiri și masacre, însă Jardir părea să-și aibă propriul cod al onoarei și nu credea că i-ar fi făcut vreun rău lui Leesha atât timp când încheiaseră un armistițiu. Iar dacă darul pe care voia să-l ofere era un obiect magic de aceeași valoare, ar fi fost o prostie să-l refuze.

— Te duc la ea dacă-ți lași războinicii aici, spuse.

Jardir se înclină.

— Desigur.

Însoțitorii săi scoaseră un strigăt de protest, ca și Gared și alți câțiva tăietori de lemne, dar nici de data asta Rojer și Jardir nu-i luară în seamă.

— Intențiile mele față de Maestra Leesha sunt onorabile și voi accepta, firește, prezența unei însoțitoare.

Cuvintele păreau alese într-un mod bizar, dar Rojer nu mai găsi nimic de obiectat. La scurt timp după aceasta, erau deja pe poteca spre coliba lui Leesha. Gared insistase să-i însoțească și se uita tot timpul urât la Jardir, deși, din fericire, conducătorul krasianilor părea să nu observe.

•

— De ce maestra nu locuiește pe minunata glifă imensă a satului? întrebă Jardir. Mă gândesc că e prea valoroasă ca să riște să fie atacată de *alagai.*

Rojer râse.

— Dacă întregul Miez s-ar ridica la suprafață diseară, în coliba lui Leesha ai fi mai în siguranță decât oriunde altundeva în lume.

Lui Jardir i se păru greu de crezut, dar, când se apropiară de colibă, văzu că poteca era de fapt o alee acoperită cu pietre glifate, toate mari cât să stai pe ele fără să afectezi rețeaua.

Jardir se opri brusc și studie uluit pietrele. Se ghemui și-și apăsă palma pe una dintre ele.

— Pe barba lui Everam. Trebuie să fi fost nevoie de-o mie de sclavi ca să dăltuiască toate astea.

— Nu suntem o adunătură murdară de sclavi din deșert, ca voi! bombăni Gared.

În prima clipă, Jardir se simți îndemnat să-l ucidă, dar astfel n-ar fi impresionat-o pe maestră. Îmbrățișă în schimb insulta și nu se mai gândi la ea, ci își reîndreptă atenția asupra aleii.

— Glifele au fost turnate, nu dăltuite, îi explică Rojer, sunt făcute dintr-un amestec de piatră și apă numit ciment, care se întărește după ce se usucă. Leesha le-a tăiat cu mâna ei în pământ, iar câțiva *bărbați liberi* au turnat piatra.

Uluit, Jardir cercetă aleea.

— Astea sunt glife de luptă. Legate între ele.

Rojer dădu din cap.

— Dacă pune piciorul aici, pentru un demon e totuna cu a păși în bătaia soarelui.

Jardir înțelese că, luându-le poporul în râs, fusese arogant și naiv. În ciuda apucăturilor lor barbare, nici măcar Sharik Hora nu avea puterea unora dintre glifele acelei femei din Nord.

Curtea nu era mai puțin uimitoare, plină cu alte alei de beton care se împleteau, înconjurând coliba și terenul alăturat cu o rețea de glife completă. O grădină mare înflorea în culori strălucitoare, cu ierburi de leac și flori aranjate în straturi ordonate, care formau alte glife. Destul de multe îi erau necunoscute, dar recunoscu destule ca să înțeleagă că făceau mai mult decât să oprească și să ucidă miezingii.

Simți voința lui Everam vibrând în el mai puternică decât oricând. Femeia aceea era predestinată să-i fie mireasă. Cu ea și cu Inevera alături, ar mai fi existat pe lume ceva pe care să nu-l poată dobândi?

•

Leesha pregătea prânzul ascultând ritmul liniștitor al loviturilor toporului cu care tăia Wonda lemne de foc. Era o îndeletnicire simplă, care-i lăsa mintea limpede, ca să poată revedea întâmplările nopții trecute și să compare bărbații pe care-i cunoscuse cu istorisirile refugiaților și cu avertizările lui Arlen.

Nu se putea spune că n-ar fi avut încredere în istorisirile lor, dar prefera să-și formeze propriile păreri. Mulți refugiați vorbeau din auzite sau exagerau, iar, în inima lui, Arlen putea fi uneori dur și neiertător. În Krasia i se întâmplase ceva, ceva care îl rănise și pe care nu era capabil să-l ierte, dar, fiindcă nu vorbea despre asta, Leesha nu putea decât să facă presupuneri.

Indiferent ce altceva ar mai fi fost adevărat în privința krasianilor, erau niște războinici fără egal. Își dăduse imediat seama când îi văzuse luptând. Tăietorii de lemne erau, în general, mai voinici și mai musculoși decât ei, dar nu se mișcau cu precizia caracteristică unui *dal'Sharum.* Cei cincizeci de oameni care-și făcuseră tabăra în luminiș ar fi tăiat prin Văiugă o brazdă a distrugerii înainte de a putea fi doborâți, iar dacă restul armatei lui Jardir avea măcar jumătate din calitățile lor, oamenii din Văiugă ar fi avut prea puține șanse împotriva lor, în ciuda tuturor secretelor focului de care se putea folosi ea.

Așa că era hotărâtă să evite lupta, dacă le stătea în puteri. Să ucizi demoni era una, dar fiecare viață omenească era prețioasă. Cărțile vechi spuneau că oamenii fuseseră cândva

miliarde, dar câți mai rămăseseră după Întoarcere? Un sfert de milion? Gândul că ultimii oameni din lume se luptau între ei o îngrețoșa.

Dar nu putea nici să se predea. Nu putea da, cu mâna ei, Văiuga pe mâna krasianilor. Trudise prea mult ca să-i țină pe săteni uniți după molimă și ca să-i asimileze pe refugiații din Rizon și Lakton ca să-i lase acum la cheremul krasianilor. Dacă exista o cale de a negocia pacea, avea s-o găsească.

Prima întâlnire cu conducătorul lor părea să dea de înțeles că exista o asemenea posibilitate. Era cult și inteligent, n-avea nimic în comun cu fiara turbată descrisă în istorisiri și își urma neabătut convingerile, deși ei acestea i se păreau uneori crude, brutale. Aidoma unui tată sever care le trăgea copiilor o bătaie necesară, Ahmann Jardir făcea ceea ce era, după părerea lui, mai bine pentru omenire.

Leesha își încetă munca, dându-și seama că și loviturile de topor încetaseră. Își ridică privirea în clipa în care se deschise ușa și Wonda se opri în prag.

— Spală-te și pune masa, îi spuse ea fetei. Mâncarea e gata în câteva minute.

— Îmi cer iertare, maestră, dar Rojer și Gared au venit să te vadă, zise Wonda.

— Cheamă-i înăuntru și pune încă două farfurii pe masă.

Dar Wonda nu se clinti.

— Nu sunt singuri.

Leesha puse cuțitul pe tocător și-și șterse mâinile în drum spre ușă. Ahmann Jardir era pe veranda ei, calm și ignorând privirea aspră cu care-l țintuia Gared. Purta, peste îmbrăcămintea neagră, de luptător, o robă frumoasă, albă, potrivită cu turbanul lui de aceeași culoare și cu coroana pe care-o susținea. Ochii lui Leesha dansară peste glife, dar se sili să nu se holbeze la ele. Își coborî privirea spre ochii lui, ceea ce se dovedi mai rău, pentru că o sfredeliră cu o asemenea intensitate încât simți că-i putea vedea sufletul.

Jardir se înclină adânc.

— Îmi cer iertare fiindcă am venit neanunțat, maestră.

— Leesha, spune un singur cuvânt și-l târăsc înapoi, de unde-a apărut, se amestecă Gared.

— Prostii, îl repezi Culegătoarea de Ierburi, apoi îi vorbi lui Jardir. Ești binevenit. Eu și Wonda tocmai ne pregăteam să ne așezăm la masa de prânz. Vrei să ni te alături?

— Aș fi onorat și încântat, răspunse el, cu o nouă plecăciune.

O urmă înăuntru, oprindu-se ca să-și lase sandalele la ușă. Leesha observă că avea și picioarele pline de cicatrice. Cu o lovitură de picior, i-ar fi putut face unui miezing tot atâta rău ca Omul Glifat.

•

Mâncarea pregătită de Maestra Leesha era o tocană fără carne, servită cu pâine proaspătă și cu brânză. Jardir își plecă fruntea în timp ce ea invocă o binecuvântare asupra hranei, apoi toată lumea începu imediat să mănânce. El dădu să-și ridice castronul ca să soarbă, dar văzu că verdenii le lăsaseră pe ale lor pe masă și-și duceau mâncarea la gură cu un soi de unealtă.

Se uită la ceea ce se afla chiar în fața lui și văzu o ustensilă similară – o fâșie de lemn cu o adâncitură la un capăt. Se uită la Leesha și, imitându-i gesturile, gustă tocana. Era delicioasă, cu legume consistente, pe care nu le mai întâlnise. Începu să mănânce cu mai multă poftă și folosi pâinea densă a verdenilor ca să soarbă ultimele picături din castron, așa cum îi văzuse făcând pe Gared și pe Wonda.

— O mâncare excelentă, îi spuse maestrei și se simți străbătut de un fior de încântare când văzu că ei complimentul îi făcuse plăcere. În Krasia nu avem așa ceva.

Leesha zâmbi.

— Putem învăța multe unii de la alții, dacă găsim o cale ca să trăim în pace.

— Pace, maestră? întrebă Jardir. Pe Ala nu există așa ceva. Nu cu *alagai* care stăpânesc noaptea și cu oameni care se-ascund din calea lor.

— Așadar istorisirile sunt adevărate? spuse Leesha. Vrei să ne cucerești și să înrolezi oamenii în Sharak Ka?

— De ce-aș vrea să vă cuceresc pe voi? Poporul tău e umil în fața Ziditorului, stă neînfricat în noapte și varsă sânge în *alagai'sharak* alături de războinicii mei. Asta vă face evejani, deși nu vă dați seama.

— Pe mine nu! mârâi uriașul. Nu vreau s-am nimic de-a face cu mârșava voastră…

— Gared Cutter! Vocea lui Leesha îl plesni ca biciul unui *dama,* amuțindu-l. La masa mea vorbești politicos sau îți servesc o doză de piper de n-o să mai poți rosti un cuvânt o lună!

Gared se trase înapoi și Jardir rămase uluit de puterea femeii. Pe lângă ea, o *dama'ting* părea timidă.

Leesha se întoarse spre el.

— Îmi cer iertare, Ahmann. Și păru surprinsă de zâmbetul radios cu care-i răspunse el. Ce-am spus?

— Mi-ai rostit numele, răspunse krasianul, simplu.

— Îmi cer iertare. Nu se cuvine s-o fac eu?

— Dimpotrivă. Pe buzele tale sună minunat.

Fără văl care să-i acopere obrazul, Jardir îi văzu pielea palidă îmbujorându-se la auzul vorbelor lui. Până atunci nu mai curtase niciodată o femeie, dar se părea că Everam îi alegea cuvintele.

— Cu mai mult de trei mii ani în urmă, zise el, străbunul meu Kaji a condus ținutul care se întinde de la Marea Sudului până la pustiul înghețat.

— Așa spun poveștile, încuviință Leesha, dar trei mii de ani înseamnă foarte mult timp și orice istorisire… se încețoșează.

— Poate aici, în Nord, răspunse Jardir, dar templul Sharik Hora din Sulița Deșertului stă în picioare încă și mai de mult și hrisoavele noastre sunt exacte. Kaji a condus într-adevăr întregul ținut, uneori cu sulița, alteori încheind alianțe cu triburile și pecetluindu-le cu legături de sânge.

Își roti privirea în jurul mesei.

— Aici, sângele lui Kaji e încă puternic. Chiar și numele satului vostru, Văiuga Izbăvitorului, îl onorează. Nu sunteți *chin* care trebuie cuceriți, ci frați rătăciți, bine primiți în rândurile noastre. O să vă numesc tribul Văiuga și o să vă acord toate drepturile unui trib.

— Ce drepturi? întrebă Leesha.

Jardir își duse mâna sub robă și scoase Evejahul. Coperta era din piele moale, decorată cu glife în relief, iar foile erau aurite. O panglică roșie atârna, ca semn de carte. Răsfoite zi de zi, paginile erau moi și subțiri.

— Acestea, răspunse el, întinzându-i cartea.

Leesha o luă cu grija cuiva care-i prețuia valoarea și, când o văzu întorcând-o ca să-i studieze cotorul, Jardir își aminti că era fiica unui legător de cărți. Ea își împinse castronul într-o parte și

așternu pe masă bucata de pânză pe care-o ținea în poală înainte de a așeza acolo cartea, de a o deschide și de a-i întoarce paginile.

— E superbă! exclamă după o vreme. Dar, oricât de mult mi-aș dori să vă învăț limba, mă tem că acum nu înțeleg nici măcar un singur cuvânt.

O închise și i-o întinse înapoi.

Jardir ridică mâna ca s-o oprească.

— Păstreaz-o. Ce te poate ajuta mai mult decât o carte să ne-nveți limba? S-ar putea să descoperi în ea adevăruri mult mai asemănătoare cu credințele voastre decât îți închipui.

— O, nu se poate! exclamă Leesha. E prea valoroasă!

Jardir râse.

— Mi-ai dăruit o mantie care rivalizează cu a lui Kaji și te ferești de o carte care conține adevărurile lui? Eu pot scrie alta.

Leesha își coborî din nou privirea spre carte, apoi o ridică spre el.

— Ai scris-o tu însuți?

— Cu propriul meu sânge, în anii mei de studiu în Sharik Hora.

Leesha făcu ochii mari.

— Îmi dau seama că nu e aur și bijuterii, spuse Jardir. Le-aș revărsa în ploaie asupra ta dacă aș putea, dar n-am adus în Nord astfel de podoabe. Cartea e cel mai prețios obiect pe care-l am, în afară de coroana mea, de suliță și de mantie. Sper c-o vei primi în timp de Abban negociază cu mama ta o dotă potrivită.

— Dotă? întrebă ea, surprinsă.

— Firește, răspunse Jardir. Tatăl tău mi-a îngăduit să te curtez, iar mama ta va stabili prețul. Nu ți-au spus?

— Nu, odraslele Miezului, n-au făcut-o! strigă Leesha, ridicându-se atât de repede, că scaunul alunecă pe podea în spatele ei.

O clipă mai târziu, toată lumea era în picioare. Pe Jardir îl cuprinse brusc un val de spaimă. O ofensase, dar, fără să știe în ce fel, nici nu știa cum să-și ceară iertare.

— Fiu al Miezului! urlă uriașul, repezindu-și pumnul imens peste masă, către krasian.

Jardir nu-și mai amintea când cutezase ultima oară cineva să-l lovească. Dacă s-ar fi aflat oriunde altundeva decât la masa Maestrei Leesha, l-ar fi ucis pe Gared pentru afront, dar, amintindu-și că ea avea oroare de violență, se mulțumi să se

apere. Îl prinse pe tăietorul de lemne de încheietura mâinii și se răsuci în loc, smulgându-l de lângă masă și trântindu-l pe spate. Își puse un singur deget de la picior pe gâtul lui și continuă să-l țină de încheietura groasă cât un buștean a mâinii cu doar două degete, dar, deși se zbătea, uriașul era țintuit la podea, întins și neajutorat, cu fața înroșindu-i-se din ce în ce mai tare de la o secundă la alta.

— Mai-marii îți vorbesc, *Sharum*, spuse. Din respect față de Maestra Leesha, nu ți-am luat în seamă neîntrerupta lipsă de politețe, dar, dacă mai încerci o dată să ridici mâna asupra mea, îți smulg brațul.

Smuci ușor și Gared gemu de durere. Toată lumea se uita la Leesha ca să-și dea seama cum ar fi trebuit să reacționeze.

Ea își încrucișă brațele.

— Asta o să-ți prindă bine, Gared Cutter. Nu ți-a cerut nimeni s-ataci pe cineva la mine în casă. Arătă cu o zvâcnire a capului către ușă. Afară cu tine. Rojer și Wonda, ieșiți și voi. Puteți aștepta în curte.

— Să fim al Miezului dacă plecăm, strigă Rojer, iar Wonda dădu din cap, susținându-l. Crezi c-o să te lăsăm singură cu acest…

Ceva pocni și străfulgeră la picioarele lor și ei tresăriră speriați. Leesha nu mai spuse nimic, dar, când arătă spre ușă, fața ei era un nor de furtună. Ieșiră amândoi cât ai clipi. Jardir îl eliberă pe Gared, care se grăbi să-i urmeze.

Krasianul se întoarse spre Leesha și se înclină adânc și îndelung în fața ei.

— Îmi cer iertare, maestră, deși nu înțeleg cu ce te-am mâhnit. Am venit la tine și la familia ta în mod onorabil, însă te porți ca și cum aș fi încercat să te răpesc după ce-am furat o fântână.

Leesha păstră tăcerea vreme îndelungată și furia ei era un spectacol cumplit: Jardir simțea nevoia să-și ferească ochii, ca în timpul unei furtuni de nisip. Ea își îmbrățișă treptat resentimentul și peste trăsături i se reașternu calmul.

— Și eu îmi cer iertare, spuse. Mâhnirea mea n-a fost provocată de tine, ci de faptul că sunt ultima care află că ai venit să-mi faci curte.

— Abban le-a spus părinților tăi că voi veni imediat. Am crezut că ți-au trimis vorbă.

Leesha dădu din cap.

— Te cred. Există o întreagă istorie a încercărilor mamei mele de a face astfel de aranjamente.

Jardir se înclină.

— Dacă ai nevoie de un timp de gândire, nu trebuie să-mi răspunzi acum.

— Da… începu Leesha. Adică nu. Vreau să spun că mă simt măgulită, dar nu mă pot mărita cu tine.

O *să te măriți,* își spuse Jardir. *Îți este menit să mă iubești așa cum eu te iubesc deja.*

— De ce nu? o întrebă. Mama ta spune că nu ești promisă nimănui și eu voi oferi dota dorită, oricare ar fi. În curând voi stăpâni Nordul și tu îl vei stăpâni alături de mine. Ce soț ți-ar putea oferi mai mult?

Ea tăcu o vreme, apoi scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească gândurile.

— N-are importanță. Abia dacă te cunosc, dota nu înseamnă nimic pentru mine și, ca să fiu foarte sinceră, nu vreau să „stăpânești” nimic.

— Vino cu mine în Mărinimia lui Everam, o invită Jardir. Vino să-mi vezi poporul, să vezi ce construim. O să te-nvăț limba noastră, așa cum ai cerut, și vei ajunge să mă cunoști și să hotărăști dacă sunt… demn să stăpânesc.

Leesha îl fixă îndelung cu privirea, și el așteptă cu răbdare, știind că răspunsul era *inevera.*

— Bine, răspunse ea într-un târziu, dar însoțită așa cum se cuvine și fără să iau nicio hotărâre înainte de a mă vedea întoarsă cu bine în Văiugă.

El se înclină.

— Bineînțeles. Jur pe Everam.

•

Rojer măsura curtea cu pasul, fără să-și dezlipească ochii de coliba lui Leesha. Pumnii strânși ai lui Gared păreau două jamboane și chiar și Wonda își pregătise arcul. În cele din urmă, ușa se deschise și Leesha ieși pe verandă, după Jardir.

— Wonda, escortează-l pe oaspetele nostru înapoi, în sat. Gared, tu poți să termini de tăiat lemnele.

Uriașul mârâi și luă toporul lui Wonda, care se îndepărta, împreună cu Jardir, pe alee. Rojer se uită la Leesha, care făcu semn cu capul către ușă. Intrară și el o urmă când se duse întins

la balansoarul Brunei, se așeză și-și puse șalul ei. Un semn niciodată bun.

— Cum a primit refuzul tău? întrebă Rojer, fără să se ostenească să se-așeze.

— Nu l-a primit, răspunse ea oftând. Mi-a spus să nu mă grăbesc și să mă gândesc bine. M-a invitat să-l însoțesc în Rizon.

— Nu te poți duce, spuse Rojer.

Ea înălță dintr-o sprânceană.

— În privința bărbatului cu care-o să mă mărit n-ai dreptul să-ți dai cu părerea mai mult decât mama, Rojer.

— Adică vrei să te măriți cu el? întrebă saltimbancul. După un ceai și un prânz stânjenitor?

— Bineînțeles că nu. N-am nicidecum de gând să-i accept propunerea.

— Atunci ce de Miezului vrei să te dai în mâinile lui?

— La ușa noastră e o armată, Rojer, răspunse Leesha. Nu vezi că tot ce putem afla privind-o cu ochii noștri e valoros? Că e important să le numărăm corturile și să aflăm cum gândește conducătorul lor?

— Nu plătind pentru asta cu propriul nostru conducător, spuse Rojer. Ducele Rhinebeck nu se duce personal la Miln să vadă ce pune la cale Euchor. Trimite spioni.

— Eu n-am spioni.

Rojer pufni.

— Ai peste o mie de rizonieni care-ți datorează viața și mulți și-au lăsat familiile în urmă. Cu siguranță câțiva pot fi convinși să se-ntoarcă acasă și să țină ochii larg deschiși.

— Nu le pot cere oamenilor să se pună în pericol.

— Și atunci te pui în pericol pe tine însăți?

— Nu cred că Ahmann o să-mi facă vreun rău.

— Cu două zile în urmă, era demonul deșertului, spuse Rojer. Acum e Ahmann? Ți se-aprind călcâiele după orice bărbat care se crede Izbăvitorul?

Leesha se încruntă.

— Nu vreau să mai aud nimic despre asta, Rojer.

— Puțin îmi pasă ce vrei, se răsti el. Ai auzit cum tratează krasianii femeile. N-are importanță ce-ți spune șarpele ăsta pomădat, în clipa în care o să ieși din bătaia arcurilor din Văiugă, o să devii proprietatea lui și toți însoțitorii tăi o să capete câte-o suliță-n ochi.

— Prin urmare tu n-o să vii cu mine? întrebă ea.

— Pe noapte, n-ai auzit nimic din tot ce-am zis?

— Nu mi-a scăpat niciun cuvânt, dar totuși plec. Dacă Ahmann e așa cum spui, atunci războiul e inevitabil și nu contează ce facem. Dar dacă există o singură șansă să fi vorbit sincer la masă, atunci avem și noi posibilitatea de a afla cum să coexistăm fără să ne ucidem unii pe alții și, pentru întreaga lume, asta contează mai mult decât soarta lui Leesha Paper.

El oftă și se lăsă să cadă pe un scaun.

— Când plecăm?

PARTEA A IV-A

CHEMAREA MIEZULUI

26.

ÎNTOARCEREA LA PÂRÂUL LUI TLBBET

333 D.Î. VARA

Omul Glifat se îndepărta de Fortul Miln într-o dispoziție sumbră. Întâlnirea cu Jaik spulberase orice urmă a fericirii care-l cuprinsese după plecarea din vila lui Ragen și a soției sale Elissa. Relua discuția lor iarăși și iarăși în minte și tot ce-ar fi putut spune îi venea în gând prea târziu și nu-l ajuta aproape deloc să nu se mai îndoiască tot timpul că avusese dreptate.

Ca să-și îndrepte gândurile în altă parte, citea din cartea pe care i-o dăduse Ronnell, dar găsea prea puțină alinare. Râvnitele secrete ale focului, cunoscute de Leesha, erau dezvăluite, însoțite de desenele explicative ale unor obiecte de metal necesare pentru transformarea forței lor în instrumente letale de mare precizie. Menite să omoare oameni, nu miezingi.

Oare demonii sunt aceia care aproape că ne-au exterminat sau am făcut-o singuri? se întrebă.

Când soarele începea să apună, zări pe o margine a drumului ruinele unui fortărețe. Înaintașii lui Euchor avuseseră acolo o garnizoană, dar demonii cuceriseră locul și de reconstrucție nu se ocupase nimeni. Convinși că ruinele erau bântuite, mulți mesageri le ocoleau pe departe. O poartă ruginită atârna de stâlpii deformați și zidul exterior era plin de găuri mari. El intră și-l priponi pe Dansatorul Amurgului într-un cerc glifat. Se dezbrăcă, lăsându-și doar o bucată de pânză în jurul șalelor, și-și alese o suliță și un arc.

Când se lăsă întunericul, ceața urât mirositoare începu să se prelingă printre dalele sfărâmate din curte. În ruinele neglifate se înălțau mulți miezingi, fiindcă instinctul le spunea că erau șanse ca prada bogată să se-ntoarcă într-o bună zi. Când cedaseră glifele fortăreței, muriseră cincizeci de oameni, uciși probabil chiar de demonii care se materializau în clipa aceea. Meritau să fie răzbunați.

Glifatul își ridică arcul abia după ce-l observară miezingii și se repeziră să-l atace. În față era un demon al focului, dar prima lui săgeată îl omorî. Urmă un pietros și avu nevoie de mai multe săgeți ca să-l doboare. După căderea lui, ceilalți miezingi se opriră și câțiva chiar bătură în retragere, vrând să fugă, dar pietrele glifate puse de Arlen îi jurul găurilor din zid și din poartă îi țineau pe loc, prinși în cursă. Când i se terminară săgețile, trecu la atacul cu sulița și scutul, pe care le abandonă până la urmă, preferând lupta cu mâinile goale și cu lovituri de picior.

Pe măsură ce se scurgeau orele nopții, absorbi tot mai multă magie, devenind din ce în ce mai puternic. Cuprins de febra uciderii, nu se mai gândi la nimic altceva până când, mânjit de sânge negru de miezing, care-i sfârâia pe glife, descoperi că nu mai avea pe cine să omoare. La scurt timp după aceea, cerul prinse să se lumineze și puținii demoni rămași în apropiere își pierdură contururile în ceață, fugind de soarele care ardea de pe fața pământului urmele lor pângăritoare.

Dar, atunci când lumina căzu asupra lui, Arlen o simți ca pe o flacără pe piele. Strălucirea soarelui îi înțepă ochii, amețindu-l și îngrețoșându-l, și îi luă foc gâtlejul. Să stea în bătaia ei era un calvar. Nu i se întâmpla pentru prima oară. Leesha spunea că soarele îi ardea surplusul de magie, însă o altă parte din el, cea esențială, știa adevărul.

Soarele îl respingea. Se transforma în demon și locul lui nu mai era pe suprafața lumii.

Miezul îl chema, îl ademenea, oferindu-i adăpost. Căile către el, ca niște tuneluri pe care ieșea magia din pământ, erau inconfundabile pentru ochii lui glifați și toate cântau același cântec. În îmbrățișarea Miezului nu l-ar fi ars soarele.

Începu să se dematerializeze, lăsând o parte din ființa lui să alunece pe una dintre căi, s-o guste.

O *singură dată,* își spuse. *Ca să-i caut slăbiciunile. Ca să văd dacă lupta se poate purta acolo.* Era o intenție nobilă, dar nu în totalitate sinceră. Știa că era mult mai probabil să fie distrus.

Lumea e oricum mai bună fără mine.

Dar, înainte de a apuca să se disipeze în totalitate, un pocnet și o răbufnire de lumină anunțară izbucnirea în flăcări a unuia dintre leșurile care ardeau mocnit în curte, atins de o rază de soare. Arlen se uită într-acolo, văzu cadavrele aprinzându-se rând pe rând, ca focurile de artificii într-o zi de sărbătoare.

Chiar în timp ce ardeau miezingii, durerea lui se domoli. Soarele îl istovi, ca întotdeauna, dar nu îl nimici.

Nu încă, își spuse. *Dar se va întâmpla curând. Trebuie să duc glifele la Pârâu cât mai pot.*

•

Pe măsură ce se apropia de Pârâul lui Tibbet, începură să apară puncte de reper, și mintea lui, pierdută în gânduri despre Miez, reveni la realitate. Văzu peștera mesagerilor, unde se adăpostise împreună cu Ragen și cu Keerin. Văzu ruinele unde îl găsiseră. Acolo, cel puțin, nu mai erau demoni. Printre ele sălășluia o haită de lupi de noapte, pe care o ocoli, prudent, cât mai la distanță. Nici măcar miezingii nu se grăbeau s-o atace. După secolele în care demonii le tot aleseseră pe cele mai mici și mai nevolnice, animalele sălbatice de pradă rămase erau cu adevărat formidabile. Numiți astfel datorită blănii lor negre ca noaptea, lupii de noapte adulți puteau cântări aproape o sută cincizeci de kilograme, iar o haită putea omorî un demon al lemnului dacă-l încolțea.

Pe urmă văzu micul luminiș în care îl ologise pe Ciung. Se așteptase ca locul să fie exact așa cum îl lăsase: o ruină arsă, înnegrită, în jurul pământului în care își desenase cercul.

Însă trecuseră mai bine de paisprezece ani, și pe locul pe-atunci pustiit viața înflorise bogată, chiar mai încântătoare decât în jur. Dacă ar fi crezut în așa ceva, ar fi considerat că era semn bun.

Într-o așezare atât de îndepărtată ca Pârâul lui Tibbet, un mesager sau un străin – chiar și cineva din Pășunea Însorită, satul vecin – era o raritate care atrăgea atenția. Omul Glifat ajunse la marginea ei în toiul zilei, așa că se opri și așteptă. Era mai bine să treacă pe lângă ferme și prin satul propriu-zis la o oră mai târzie, când oamenii erau ocupați să-și verifice glifele,

nu stăteau cu ochii la drum. Ar fi sosit în piața satului aproape la amurg și n-ar mai fi avut decât timpul necesar ca să-nchirieze o cameră la taverna lui Porcu. Dimineața n-ar mai fi trebuit decât să-l găsească pe Vorbitorul satului și să-i dea un grimoar cu glifele de luptă, plus câte o armă pentru cei care ar fi dorit-o, și să plece apoi, când jumătate dintre săteni nici n-ar fi aflat că venise. Se întrebă dacă Selia mai era purtătoarea de cuvânt a satului, ca în copilăria lui.

Prima fermă pe lângă care trecu era a lui Mack Pasture, dar, deși auzi animalele în grajd, nu văzu pe nimeni. Ajunse apoi la Harl. Ferma Tanner era pe de-a-ntregul pustie. Și părea părăsită de curând, fiindcă glifele erau intacte și ogoarele cultivate. Dar animalele dispăruseră și se părea că de plante nu se mai ocupa nimeni așa cum s-ar fi cuvenit. Nu se vedeau urme ale unui atac al demonilor. Se întrebă ce se întâmplase.

Pentru el, ferma lui Harl avea o semnificație aparte. Vreme de unsprezece ani, fusese cel mai îndepărtat loc în care ajunsese vreodată și, mai mult decât atât, acolo se sărutase cu Beni și cu Renna în noaptea dinaintea morții mamei sale. Era o ironie. Nu mai ținea minte chipul mamei lui, dar își amintea perfect cele două sărutări. Ținea minte stângăcia cu care i se loviseră dinții de cei ai lui Beni, ținea minte cum se retrăseseră amândoi, șocați, ținea minte cât de catifelate și de calde fuseseră buzele lui Renna și ținea minte gustul răsuflării ei.

Trecuse mult timp de când nu se mai gândise la Renna Tanner. Tații lor îi promiseseră unul altuia și, dacă n-ar fi fugit, probabil că acum ar fi fost însurat cu ea și-ar fi crescut copiii și ar fi avut grijă de ferma lui Jeph. Se întrebă ce se întâmplase cu Renna.

Își continuă drumul și totul i se păru din ce în ce mai straniu. Își luase degeaba măsuri de precauție, fiindcă mergând prin Pârâu nu întâlni nici măcar un singur om; toate casele erau încuiate. Socoti în gând data, dar era prea devreme pentru festivalul solstițiului de vară. Probabil fuseseră chemați de Marele Corn.

Marele Corn se afla în piața satului și sunau în el după un atac, dând de veste unde se petrecuse, pentru ca vecinii cei mai apropiați să vină să-i ajute pe supraviețuitori și să reconstruiască orice se putea reconstrui. Pentru așa ceva oamenii își încuiau vitele și plecau, uneori chiar în timpul nopții.

Glifatul se gândi că, în copilărie, când plecase de-acasă, îi judecase pe oamenii din satul lui în pripă. Nu se deosebeau de cei din Văiuga Tăietorului de Lemne sau din zecile de alte cătune pe care le văzuse. Sătenii din Pârâu nu se luptau cu miezingii, așa cum făceau krasianii, dar li se împotriveau în felul lor, adunându-se din când în când, ca să-ntărească legăturile dintre ei. Când se certau, o făceau pentru lucruri mărunte. În Pârâu nu exista nimeni care și-ar fi lăsat vecinul să flămânzească sau să rămână fără adăpost, așa cum se întâmpla adesea în orașe.

Adulmecă aerul și cercetă cerul, dar nici urmă de fum, care era cel mai sigur semn de atac. Își încordă auzul, dar nu auzi nimic care l-ar fi putut călăuzi și, după ce chibzui o clipă, se îndreptă spre piața satului. Acolo trebuiau să fie oamenii care să-i spună pe unde pătrunseseră miezingii.

Când ajunse în apropierea pieței era aproape întuneric și la urechi îi ajunse zumzetul câtorva sute de glasuri. Se destinse, înțelegând că temerile lui fuseseră neîntemeiate și se întrebă cu ce ocazie se adunase toată lumea să-și petreacă noaptea în centrul satului. Oare se mărita în sfârșit una dintre fiicele lui Porcu?

Pe străzi nu era nimeni, dar acolo păreau să se fi adunat totuși toți sătenii. Lumea se îmbulzea pe toate verandele, la toate ușile și la toate ferestrele cu vedere spre piață. Unii, cum erau cei din Straja de Sud, își aduseseră propriile cercuri și stăteau departe de ceilalți, strângându-și în mâini Canoanele, adânciți în rugăciune. Spre deosebire de ei, cei din Dealul lui Boggin se îndesau unii într-alții, plângând. Printre ei o zări pe Beni, sora lui Renna, ținându-se strâns de Lucik Boggin.

Le urmări privirile către centrul pieței, unde o femeie frumoasă era legată de un par înfipt în pământ.

Și soarele apunea.

•

Peste o clipă Omul Glifat o recunoscu pe Renna Tanner. Poate fiindcă se gândise cu atât de puțin timp în urmă la ea sau fiindcă tocmai îi văzuse sora, dar, chiar și după atâta vreme, fața ei rotundă era de neconfundat, ca și părul castaniu care-i ajungea aproape până la mijloc.

Atârna fără vlagă, susținută mai mult de funiile care-i înconjurau mâinile și pieptul, decât de propriile puteri. Avea ochii deschiși, dar privea în gol, părând să nu vadă nimic.

— Ce Miezului se petrece aici? tună el, înfigându-și călcâiele în coastele Dansatorului Amurgului.

Armăsarul uriaș se repezi în piață, lăsând urme adânci în iarbă când se cabră în fața mulțimii uluite. În jur pâlpâia lumina slabă a torțelor și a lămpilor, iar cerul era de un purpuriu întunecat. Miezingii aveau să se ridice peste câteva secunde.

Arlen sări din șa și alergă spre par, să taie legăturile lui Renna. Un bătrân se îndreptă spre el cu pași mari, fluturând un cuțit mare, de vânătoare, cu lama însângerată. Mirosul fin al Glifatului prinse izul de sânge închegat în timp ce-l recunoștea pe Raddock Lawry, Vorbitorul din Copca de Pescuit.

— Nu te-amesteca în ce nu te privește, mesagerule! strigă Lawry, îndreptând spre el cuțitul. Fata a ucis o rudă de-a mea și pe tatăl ei, și pentru asta vrem s-o vedem sfâșiată de miezingi!

Omul Glifat se uită șocat la Renna și amintirile îi năvăliră în minte, cu violența unui dos de palmă peste obraz. Jocurile de-a căsătoria în care se străduiseră ea și Beni să-l atragă în podul cu fân, jocuri pe care spuneau că le-nvățaseră uitându-se la Ilain și la tatăl lor. Secretul lui Ilain, cuvintele cu care-l implorase pe Jeph s-o ia cu el. Gâfâielile care se-auzeau din camera lui Harl în miez de noapte.

Toate îl năpădiră, dar de data asta le privi ca un adult, nu ca un băiat naiv. Îl izbi un val de oroare, urmat de furie. Mișcându-se prea repede pentru ca Raddock să poată reacționa, îl înșfăcă de încheietura mânii și, cu o răsucire *sharusahk,* îl trânti la pământ chiar în clipa în care scăpa cuțitul dintre degete.

Glifatul ridică lama, ca să fie văzută de toată lumea.

— Dacă Renna Tanner și-a ucis tatăl, strigă, vă spun că el a primit ce-a meritat!

Se duse se taie legăturile fetei, dar mai mulți pescari, conduși de Garric, îl atacară cu sulițele lor subțiri. Arlen înfipse cuțitul însângerat în par și se întoarse spre ei.

Oricine ar fi numit luptă ceea ce urmă i-ar fi flatat pe pescari. Erau bărbați puternici, dar nu și luptători. Omul Glifat era un războinic bine antrenat, mai puternic decât ei toți la un loc. Numai fiindcă se dovedi milostiv se mulțumi să-i trântească la pământ fără să-i schilodească.

— Cât eu sunt aici, n-o să fie nimeni sfâșiat de demoni, se răsti. O iau cu mine, și voi n-aveți cum Miezului să m-opriți!

Se auzi o bufnitură și, când își ridică privirea, Arlen făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce vedea. Jeorje Watch stătea acolo, arătând aproape la fel ca ultima oară când îl văzuse, deși trecuseră mai mult de șaisprezece ani și Jeorje avea atunci nouăzeci și ceva.

— Poate că noi n-avem cum să te-oprim, spuse, dând din cap și arătând cu bățul, dar cred că nu cu noi trebuie să te bați, băiete. Să dea Năpasta peste voi amândoi!

Omul Glifat urmări cu privirea bățul și văzu c-avea dreptate. Ceața ieșea din pământ în întreaga piață și câțiva miezingi se solidificaseră deja. Pescarii căzuți la pământ țipară și se grăbiră să fugă la adăpostul glifelor.

Jeorje Watch arboră un rânjet necruțător, de satisfacție îndreptățită, dar Glifatul nici măcar nu tresări. Dar își dădu jos gluga și se uită în ochii Veghetorului din Straja de Sud.

— Am înfruntat lucruri mult mai cumplite, moșule, mârâi, scoțându-și și roba.

Mulțimea icni când îi văzu pielea tatuată.

Ca de obicei, demonii focului apărură primii. Unul sări la Renna, dar Glifatul îl prinse de coadă și-l aruncă în cealaltă parte a pieței. Un altul sări la el, dar glifele de pe piele fulgerară și ghearele nu izbutiră să străpungă. Îl prinse pe miezing de fălci înainte de a putea să muște și creatura îi scuipă foc în ochi.

Glifele de pe fața lui Arlen fulgerară, absorbind atacul și transformându-l doar într-o adiere răcoroasă. În tot acest timp, glifele din palmele lui străluciră cu tot mai multă intensitate, până când îi strivi demonului botul și-l aruncă într-o parte.

Pe urmă se materializă un demon al lemnului, care-l atacă pe Dansatorul Amurgului, dar armăsarul se cabră și-l lovi cu picioarele, și din copitele lui glifate zburară scântei.

De sus se auzi un țipăt subțire și Omul Glifat se răsuci la timp ca să-nșface un demon al vântului care se năpustea și să-i întoarcă propriul lui avânt împotriva lui, izbindu-l de pământ cu toată puterea și zdrobindu-i gâtul cu o lovitură de călcâi și cu trăsnetul magiei. Doi demoni ai lemnului îl atacară și el îl lovi pe primul cu piciorul în stomac, trântindu-l pe spate cu o răbufnire de magie, înainte de a se lua la trântă cu al doilea. Îi prinse un braț într-o strânsoare *sharusahk* și trase cu toată puterea,

smulgându-i-l. Îl aruncă spre Jeorje Watch, dar brațul ricoșă de cercul de glife al Veghetorului din Straja de Sud.

Asupra demonului lemnului schilodit se năpustiră trei demoni ai focului și, în curând, miezingul ciung urla, cuprins de flăcări. Celălalt demon al lemnului își reveni și vru sară la Omul Glifat, care mârâi la el, făcându-l să rămână la distanță.

— E Izbăvitorul! strigă cineva din mulțime.

Mulți alții îi repetară cuvintele și unii chiar căzură în genunchi, dar Omul Glifat se încruntă.

— N-am venit aici să izbăvesc pe niciunul dintre cei care scot o fată afară noaptea! tună el.

Se întoarse spre Renna, smulse cuțitul din stâlp și-i tăie legăturile. Fata îi căzu în brațe și ochii li se întâlniră pentru o clipă. Vederea ei se limpezi și scutură din cap, parcă vrând să-și limpezească și mintea. El o urcă în șaua Dansatorului Amurgului.

— Vrăjitoarea asta mi-a ucis fiul! urlă Garric Fisher.

Glifatul se întoarse spre el, aducându-și foarte bine aminte de câte ori îl bătuse Cobie Fisher în copilărie.

— Fiul tău a fost o brută, nu valora nici cât un pișat de miezing, spuse, urcându-se în șa în spatele lui Renna.

Ea se ghemui lângă el ca un copil, tremurând, deși noaptea era caldă. El cuprinse mulțimea cu privirea, cercetă fețele speriate. Își văzu tatăl, strângând-o lângă el pe Ilain Tanner, și îl năpădi un alt val ce furie. Dacă, știind ce le făcuse Harl fetelor sale, Jeph putea să stea acolo, privind-o pe Renna legată de un stâlp, nu se schimbase nimic.

— Am venit să vă-nvăț să vă luptați cu miezingii, le strigă sătenilor adunați. Dar văd că Pârâul lui Tibbet e încă plin de lași și de proști!

Le întoarse spatele, gata să plece, dar ceva îl rodea și se uită înapoi, hotărât să le dea sătenilor o ultimă șansă, numai una.

— Orice bărbat, femeie sau copil care vrea s-omoare miezingi, în loc să-i hrănească noaptea cu vecinii lui, să vină aici mâine, la apusul soarelui! strigă. Altminteri, din partea mea pot să vă sfâșie demonii pe toți.

Jeph îi întâlni ochii, dar nu-l recunoscu.

— Renna Tanner îmi e rudă! strigă, atrăgând toate privirile. Adăpostiți-vă la ferma mea de pe drumul spre miazănoapte! Ea știe unde e!

Omul Glifat n-avea nevoie să-i spună cineva unde se afla ferma, dar dădu din cap și-și întoarse calul spre nord.

— Ei, Jeph Bales, nu se poa’ să-i acorzi adăpost vrăjitoarei ucigașe! strigă Raddock Lawry. Consiliu’ a votat!

— Atunci bine că io nu-s în consiliu, strigă Jeph drept răspuns, pen’ că, noaptea mi-e martor, dacă tu sau alții veniți la ferma mea după ea, o să curgă mai mult sânge, cu vârf și-ndesat!

Raddock deschise gura să răspundă, dar din mulțime se ridică un murmur de furie și el se uită în jur încurcat, neștiind de partea cui erau sătenii.

Omul Glifat mârâi, dădu pinteni Dansatorului Amurgului și ieși din piață în galop, îndreptându-se rapid spre ferma tatălui său.

Pe drum, Renna nu scoase nicio vorbă, dar rămase lipită de el, cu mâinile încleștate de roba lui. Câțiva demoni se repeziră la ei, dar Dansatorul Amurgului se feri de atacul lor și începu s-alerge mai repede, lăsându-i pur și simplu în urmă. De două ori, armăsarul îi calcă pur și simplu în picioare, fără să-și încetinească mersul.

Ferma tatălui lui rămăsese în mare măsură așa cum o ținea minte, deși casa se mărise, i se mai construiseră încăperi în spate. În lanul cu orz încă mai erau stâlpi glifați de el, lăcuiți de mai multe ori în decursul anilor. Jeph se ocupa de glife cu religiozitate, un obicei transmis și fiului său, care-l salvase pe acesta de multe ori de la moarte și îi trasase în mare parte cursul vieții. Casa atrăsese în curte mulți miezingi care-i puneau la încercare glifele. Arlen săgetă doi ca să curețe drumul spre grajd și, odată ce se văzu în siguranță în spatele glifelor, îi găsi un loc Dansatorului Amurgului, apoi ieși în pragul ușii și doborî toți ceilalți demoni cu arcul. Curtea rămase în curând pustie și el o conduse pe Renna în casă.

Când o instală pe fată în camera comună, unde aprinse lămpile și focul în vatră, Omul Glifat tremura. Totul era atât de familiar încât îl durea sufletul. Până și mirosul rămăsese același. Aproape că se-aștepta să-și vadă mama ieșind din cămară, spunându-i să se spele pe mâini pentru cină. O pisică bătrână veni să-l adulmece, începu să toarcă și i se frecă de picior. El o luă în brațe și o scărpină între urechi, aducându-și aminte cum se născuse în grajd, în gunoiul din spatele unei căruțe stricate.

Se întoarse spre Renna, care stătea exact în locul unde-o așezate, jucându-se cu fusta.

— Te simți bine? o întrebă.

Ea clătină din cap.

— Nu-s sigură c-o să mă mai simt bine vreodată.

— Știu cum e, spuse el. Ți-e foame?

Când ea dădu din cap, el se duse în cămară și nu se miră fiindcă totul era exact așa cum își aducea aminte. Găsi șuncă afumată și legume proaspete, și pâine în cutia ei. Puse totul pe tocător și umplu o oală cu apă din butoi. În scurt timp, fierbea la foc mic o tocană, umplând casa cu aroma ei. Deschise bufetul și scoase pe masă castroane și linguri. Se duse s-o cheme pe Renna și o găsi cu pisica ghemuită în poală. O mângâia absentă și plângea, mătuindu-i blana cu lacrimi.

Fata vorbi foarte puțin în timpul mesei și Arlen se trezi fixând-o cu privirea și dorindu-și să fi știut cu ce cuvinte să readucă viața în ochii ei.

— E bună tocana? o întrebă, în timp ce ea rupea o bucată de pâine ca să adune ultimele picături din sos. Dacă mai vrei, mai este.

Ea dădu din cap și el aduse oala de pe foc și puse încă un polonic în castron.

— Mulțumesc, spuse Renna. Mă simt ca și cum n-aș mai fi mâncat de câteva zile. De fapt, nici n-am mâncat. Nu mi-a fost foame.

— Cred c-ai avut o săptămână grea, zise el.

Ea îi întâlni în sfârșit ochii.

— Ai omorât demonii ăia. Cu mâinile goale.

Omul Glifat dădu din cap.

— De ce? întrebă ea.

El o privi înălțând dintr-o sprânceană.

— E nevoie de vreun motiv ca s-omori demoni?

— Dar ți-au spus ce-am făcut, zise Renna. Și-au dreptate. Dacă l-aș fi ascultat pe tata, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Poate meritam să mă sfâșie demonii.

Își feri din nou privirea, dar Glifatul o prinse de umeri și o sili să se-ntoarcă spre el. Ochii lui ardeau, ai ei erau măriți de spaimă.

— Deschide bine urechile, Renna Tanner, spuse el. Tatăl tău nu merita să i se dea ascultare. Știu ce v-a făcut, ție și surorilor tale, acolo, la ferma aia. De unul ca el nu tre’ s-asculte nimeni. El a adus toate necazurile, nu tu. N-a fost niciodată vina ta.

Fiindcă ea se mulțumi să-l privească fix, Arlen o zgâlțâi.

— Auzi ce-ți spun?

Ea se mai holbă o clipă în tăcere, apoi dădu încet din cap. Și repetă gestul, cu mai multă hotărâre.

— N-a fost corect, nimic din ce ne-a făcut el.

— Nici nu e nevoie s-o spui, mormăi Omul Glifat.

— Iar bietul Cobie n-a făcut niciodată nimic rău, continuă Renna, rostind repede cuvintele. Își ridică privirea spre Arlen. N-a fost o brută, cel puțin io nu l-am văzut brutalizând pe nimeni. Și nu voia decât să mă ia de nevastă, așa cum se cuvine, și tata…

— L-a omorât pentru asta, încheie Glifatul, văzând că ea ezita.

Renna dădu din cap.

— Oamenii de felul lui nu-s cu mult mai buni decât demonii.

El făcu semn că era de acord.

— Și cu demonii trebuie să te lupți, Renna Tanner. Numai așa poți trăi cu capu' sus. Nu te poți încrede în alții ca să facă pentru tine ce nu faci tu.

•

A doua zi dimineață, devreme, când se opri în curte căruța lui Jeph, Renna dormea adânc, încovrigată lângă foc. Omul Glifat se uita pe fereastră și înghiți dureros în sec când din spate săriră jos patru copii, frații și surorile sale, pe care-i vedea pentru prima oară. Îi urmară bătrâna Norine și Ilain. De ce-a de-a doua fusese îndrăgostit în copilărie și era încă frumoasă, dar, când își văzu tatăl ajutând-o să coboare de pe capră, așa cum o ajuta pe vremuri pe mama lui, simți o împunsătură în inimă. N-o învinuia pe Ilain fiindcă voise să scape de Harl – sau cel puțin n-o *mai* învinuia – dar nu-i era ușor să vadă cât de repede îi luase locul mamei lui.

Se uită în lungul drumului, dar nu mai văzu pe nimeni altcineva apropiindu-se. Deschise ușa și ieși să-i întâmpine. Copiii se opriră brusc, holbându-se, când se îndreptă spre Jeph.

— Doarme lângă foc, spuse.

Jeph dădu din cap.

— Mulțumesc, mesagerule.

— Îți cer să-ți ții făgăduiala și s-o aperi de oricine o să vrea să-i facă vreun rău, adăugă Arlen, arătând cu un deget tatuat către tatăl lui.

Jeph înghiți în sec, dar dădu din cap.

— O să mi-o țin.

Ochii Glifatului se îngustară. Tatăl lui făcea întotdeauna promisiuni care păreau sincere și era dornic să și le respecte, însă când venea timpul să acționeze dădea de cele mai multe ori greș.

Dar, neavând de ales, Arlen dădu din cap la rândul său.

— Îmi iau calul și plec.

— Așteaptă, te rog, spuse Jeph, prinzându-l de braț.

Glifatul se uită la mâna care-l oprea și Jeph și-o retrase.

— Voiam doar… Ezită. Ne-ar plăcea să rămâi la micul dejun. Măcar atât putem face. Diseară s-ar putea să fie tot orașul în piață, cum ai spus. Până atunci te poți odihni aici.

Arlen îl privi lung, dorindu-și să plece, dar o parte din el tânjea să-și cunoască frații și surorile și stomacul îi chiorăia la gândul unui mic dejun ca în Pârâu. Astfel de lucruri nu însemnaseră prea mult pentru el în copilărie, dar acum erau amintiri dragi.

— Cred că pot să mai rămân puțin, spuse, lăsându-se condus înapoi, în casă, în timp ce copiii alergau să-și vadă de treburile lor, iar Norine și Ilain se îndreptau spre cămară.

•

— El e Jeph cel Tânăr, spuse Jeph, prezentându-și băiatul mai mare, după ce se adunară cu toții în jurul mesei.

Copilul dădu din cap către Arlen, cu ochii la mâinile lui tatuate și străduindu-se să vadă tot ce ascundea în umbra glugii.

— Cea de lângă el e Jeni Tailor, continuă Jeph. Își sunt promiși unul altuia de aproape două anotimpuri. Iar în capăt sunt copiii noștri mai mici, Silvy și Cholie.

Așezat în fața copiilor, alături de Renna și de Norine, Omul Glifat tuși la auzul numelor mamei și unchiului său, morți amândoi. Luă o înghițitură de apă ca să-și ascundă surprinderea.

— Aveți copii frumoși.

— Veghetorul Harral spune că ești Izbăvitorul, reîntors printre noi, izbucni mica Silvy.

— Ei bine, nu-s, răspunse Glifatul. Sunt un simplu mesager, venit să răspândească o veste bună.

— Atunci toți mesagerii sunt acum așa, ca tine? întrebă Jeph. Tatuați cu glife din cap până-n picioare?

Arlen zâmbi.

— Din soiul ăsta sunt singurul, recunoscu. Dar sunt un om ca toți oamenii. N-am venit să izbăvesc pe nimeni.

— Dar ai făcut-o pentru Renna, spuse Ilain. Pentru asta nu-ți pot mulțumi îndeajuns.

— N-ar fi trebuit să fiu nevoit s-o fac, zise el.

Mustrarea îl amuți pe Jeph pentru câteva clipe.

— Ai dreptate, spuse apoi, dar, uneori, când faci parte dintr-un grup numeros, și grupul hotărăște...

— Nu mai căuta scuze, Jeph Bales, se răsti Norine. Are dreptate. Ce altceva mai avem în lumea asta, în afar' de prieteni și de rude? Nimic n-ar trebui să ne-mpiedice să-i apărăm.

Omul Glifat se uită la ea. Nu mai era acea Norine de care-și aducea aminte, cea care stătuse pe verandă în noaptea în care miezingii o atacaseră pe mama lui. Stătuse acolo fără să facă nimic, în afară de a încerca să-l împiedice să-i sară în ajutor. Îi susținu spusele dând din cap și se-ntoarse din nou spre Jeph.

— Așa e. Trebuie să te ridici împotriva celor care-ți pot face rău ție și alor tăi.

— Ai vorbit ca fiul meu, zise Jeph, cu privirea pierdută.

— Ce spui? întrebă Glifatul, cu vocea sugrumată.

— Ca mine? întrebă Jeph cel Tânăr.

Jeph clătină din cap.

— Ca fratele tău mai mare, îi răspunse fiului său, și toți cei de față, în afară de Renna și de Arlen, se grăbiră să deseneze câte o glifă în aer.

— Am mai avut un fiu, pe nume Arlen, cu ani în urmă, explică Jeph și Ilain îi luă mâna într-ale ei, strângându-i-o ca să-i dea putere. De fapt, îi era promis lui Renna, aici de față. Dădu din cap către fată. Mama lui Arlen a fost ucisă de demoni, iar el a fugit. Se uită în jos, la tăblia mesei, și continuă cu glasul sugrumat. Arlen punea mereu întrebări despre orașele libere. Mi-ar plăcea să cred c-a izbutit s-ajungă acolo.

Vocea i se frânse și scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea.

— Dar acum ai familia asta frumoasă, spuse Glifatul, sperând că putea să schimbe subiectul.

Jeph dădu din cap, strângându-i mâna lui Ilain într-ale lui.

— Îi mulțumesc Ziditorului pentru ea în fiecare zi, dar asta nu-nseamnă că nu-mi simt sufletul greu când mă gândesc la cei care nu mai sunt.

După micul dejun, Omul Glifat se duse în grajd, la Dansatorul Amurgului, nu fiindcă ar fi fost neapărată nevoie să-i poarte de grijă, ci ca să fie singur. Tocmai începuse să perie calul când se deschise ușa și intră Renna. Ea tăie un măr în două, îi întinse armăsarului cele două jumătăți și îl mângâie după ce le mâncă. Animalul necheză încet.

— Acum câteva zile, când am venit aici în fugă, se înnoptase, povesti ea. Demonii m-ar fi sfâșiat, dar Jeph a trecut de glife și l-a doborât pe unul cu securea.

— Pe cuvântul tău de onoare? întrebă Glifatul și simți un nod în gât când o văzu dând din cap.

— N-ai de gând să-i spui, nu-i așa? întrebă Renna.

— Ce să-i spun?

— Că ești fiul lui. Că ești viu și teafăr și că-l ierți. A așteptat atât. De ce continui să-l pedepsești, când în ochii tăi văd iertare?

— Știi cine sunt? întrebă el, surprins.

— Bine'nțeles! se răsti ea. Nu-s proastă, indiferent ce crede lumea. Ai fi știut cum era tata și ce-a făcut, dacă n-ai fi fost Arlen Bales? De unde-ai știut că era Cobie o brută sau care e ferma lui Jeph? Pe noapte, ai umblat prin dulapuri ca și cum încă ar mai fi casa ta!

— N-am vrut să știe nimeni, răspunse el, dându-și brusc seama că-și recăpătase accentul de Pârâu, la care renunțase în timpul petrecut în Miln.

Mesagerii obișnuiau să vorbească aidoma localnicilor, era un truc care-i făcea pe săteni să se simtă în largul lor. Îl folosise el însuși de sute de ori, dar acum era altceva, ca și cum de când plecase de acasă apelase la trucul acela și sosise în sfârșit clipa să vorbească din nou cu vocea lui adevărată.

Renna îl lovi cu toată puterea în fluierul piciorului. El țipă de durere.

— Asta-i pen' c-ai crezut că nu știu și pen' că n-ai spus nimic! strigă ea, împingându-l cu atâta forță încât căzu pe mormanul de fân din partea din spate a boxei. Te-am așteptat paisprezece veri! Am crezut întotdeauna c-o să te-ntorci după mine. Am fost promiși unul altuia. Dar tu n-ai venit nicidecum după mine, nu-i așa? Nici măcar acum. Voiai să faci un popas și să pleci iar, crezând că n-o să afle nimeni!

Îl lovi din nou cu piciorul, și Arlen se grăbi să se ridice, punându-l pe Dansatorul Amurgului între ei.

Renna avea dreptate, firește. Se gândise la întoarcerea acasă privind-o la fel cum privise vizita la Miln, crezuse că se putea uita la vechea lui viață fără s-o atingă, așa cum ridici un bandaj ca să vezi dacă s-a vindecat rana de sub el. Dar adevărul era că lăsase rănile să se umple de puroi și acum sângerau.

— O discuție de cinci minute între tații noștri nu-nseamnă că am fost promiși unul altuia, Ren.

— Eu *l-am rugat* pe tata să vorbească despre asta cu Jeph, mărturisi ea. Pe urmă ți-am spus că eram promiși și am rostit cuvintele, pe verandă, la apusul soarelui, în ziua în care ai plecat. Asta-nseamnă că am fost promiși.

El clătină din cap.

— Dacă spui ceva la apusul soarelui nu-nseamnă că-i adevărat. Eu nu m-am promis ție, Renna. În noaptea aia am fost singurul care n-a avut niciun cuvânt de spus.

Ea îl privi și ochii ei erau în lacrimi.

— Poate că tu n-ai spus, recunoscu, dar am spus eu. Din tot ce-am făcut vreodată, a fost singurul lucru întâmplat cu adevărat din dorința mea, și nu-mi iau vorba înapoi. Când ne-am sărutat am știut, am știut că era menit să fie.

— Dar te-ai fi măritat cu Cobie Fisher, spuse el, neizbutind să-și ascundă amărăciunea din glas, care mă bătea, împreună cu prietenii lui.

— Pentru asta i-ai învățat minte, răspunse ea. Cu mine, Cobie a fost întotdeauna bun… Își trase nasul, pipăindu-și colierul cu o mână. Nici măcar nu știam dacă mai trăiești și trebuia să plec…

El îi puse mâna pe umăr.

— Știu, Ren. Nu asta am vrut să spun. Nu te-nvinuiesc pentru ce-ai făcut. Am vrut doar să zic că nimic nu-i „menit să fie”. Trecem pur și simplu prin viață făcând ceea ce credem că-i cel mai bine.

Renna se uită la el.

— Vreau să merg cu tine când pleci. Așa cred că este cel mai bine.

— Știi ce-nseamnă asta, Ren? Eu nu m-ascund într-un cerc când apune soarele. Nu e o viață sigură.

— Și crezi c-aici îs în siguranță? întrebă ea. Chiar dacă n-o să mă lege iar de-un stâlp de-ndată ce pleci, de cine-aș mai putea

să m-apropii acum? E vreunu’ care n-a vrut să vadă cum mă sfâșie demonii?

El o privi îndelung, încercând să găsească niște cuvinte cu care s-o refuze. Cei din neamul Fisher nu se deosebeau de alte brute – putea să-i bage-n sperieți după căderea nopții, dacă n-o făcuse deja. Renna s-ar fi aflat în siguranță în Pârâu. Merita să fie în siguranță.

Dar oare numai atât era de-ajuns? Pentru el nu fusese și cine era el ca să spună că pentru ea putea fi? El unul îi disprețuise întotdeauna pe cei care-și trăiau viețile temându-se de noapte.

Să se afle alături de Renna ar fi fost totuna cu a-și pune sare pe o rană, i-ar fi adus aminte de toate lucrurile la care renunțase când începuse să-și tatueze glife pe piele. Ea îl făcea să se simtă ca și cum ar fi avut din nou unsprezece ani.

Însă avea nevoie de el, și asta îl îndepărta de chemarea Miezului. De când plecase din Miln, în ziua aceea așteptase pentru prima oară cu nerăbdare zorii. În inima lui, știa că n-ar fi supraviețuit dacă încerca să intre în lumea demonilor, dar văzând cum o scoseseră oamenii din propriul lui sat pe Renna în noapte, își dorise să lase omenirea pentru totdeauna în urmă. Dacă pleca singur din Pârâul lui Tibbet, ar fi fost cu putință s-o facă.

— Bine, spuse, atâta vreme cât poți să ții pasul. Dacă mă-ncetinești, rămâi în prima așezare omenească în care-ajungem.

Renna își roti privirea prin grajd și văzu o rază de soare care pătrundea prin deschiderile podului, unde se usca fânul. Păși cu atenție în lumina soarelui și se uită în ochii lui.

— Soarele mi-e martor, spuse ea, scoțând cuțitul lui Harl, că n-o să te-ncetinesc.

— Strângi cuțitul de parcă te-ar putea ajuta să scapi de miezingi, remarcă Arlen. Lasă-mă să ți-l glifez.

Renna clipi, se uită la cuțit, apoi i-l întinse. El vru să-l ia, dar ea îl retrase brusc și-l strânse la piept, apărându-l.

— E unul dintre puținele lucruri de pe lumea asta care-mi aparține, spuse. Aș vrea să-l glifez eu, dacă-mi arăți cum.

El o privi cu neîncredere, amintindu-și cât de stângace erau glifele ei în copilărie. Ea văzu cum o privea și se încruntă.

— Nu mai am nouă ani, Arlen Bales, se răsti. Îmi glifez proprietatea de zece ani și niciun demon n-a trecut de glifele mele, așa că n-ai de ce să mă privești cu dispreț. Cred că pot

desena un nenorocit de cerc sau o glifă de căldură la fel de bine ca tine.

Șocat, Arlen scutură capul, vrând să-și limpezească gândurile.

— Iartă-mă. Glifarii din orașele libere s-au purtat așa cu mine când am plecat din Pârâu. Uitasem cât de insultat m-am simțit.

Renna se îndreptă spre locul unde-și pusese el harnașamentul și-i scoase cuțitul glifat din teaca prinsă de șa.

— Asta ce face? întrebă, arătând singura glifă de pe vârf. Și de ce pe restul muchiei se tot repetă o altă glifă, rotită doar? Cum formează o rețea dacă nu-i nicio legătură între ele?

Răsuci arma în mâini, trecându-și degetele peste zecile de glife de pe partea netedă.

Arlen arătă cu degetul spre vârf.

— Asta e o glifă de străpungere, sparge carapacea. Cele pe margine sunt glife de tăiere, ca s-alunece lama după ce se sparge carapacea. Se leagă unele de altele singure, dacă le rotești așa cum trebuie.

Renna dădu din cap, urmărind dansul liniilor.

— Și astea? întrebă, arătând către simbolurile din interiorul lamei.

•

După cină, Jeph înhămă caii, toată familia se urcă în căruță și o porniră spre piața orașului. Renna încălecă pe Dansatorul Amurgului, în spatele Omului Glifat.

Sosiră cu câteva minute înainte de apusul soarelui. În piață fusese multă lume și în seara dinainte, dar acum era ticsită. Venise toată lumea din Pârâul lui Tibbet, bărbați, femei și copii. În total peste o mie de suflete umpleau strada și cea mai mare parte a pieței, apărate doar de stâlpii glifați aduși în grabă.

Când apărură, toți ochii se îndreptară spre ei, ignorând familia lui Jeph, holbându-se la străinul cu glugă, călare pe imensul său armăsar glifat, și la fata care stătea în șa, în spatele lui. Mulțimea se despărți în două ca să-l lase s-ajungă în mijlocul pieței, unde-și întoarse calul, de câteva ori, în toate părțile, ca să-i vadă pe toți. Își dădu gluga jos, smulgându-le un icnet la unison.

— Am venit din orașele libere ca să-i învăț pe oamenii cumsecade din Pârâul lui Tibbet să ucidă demoni! strigă. Dar, până acum, n-am văzut niciun „om cumsecade”. Oamenii

cumsecade nu hrănesc miezingii cu fete neajutorate! Nu stau să privească, cu mâinile în sân, cum demonii omoară pe cineva!

Vorbi continuând să-și întoarcă armăsarul într-o parte și într-alta, ca să-i privească-n ochi pe cât mai mulți.

— N-a fost neajutorată, mesagerule! strigă Raddock Lawry, ieșind în fața celor din Copca de Pescuit. Este o ucigașă cu sânge-rece și votul Consiliului a hotărât să fie omorâtă de miezingi.

— Da, ați votat, încuviință Glifatul cu voce sonoră. Și nimeni nu s-a ridicat în apărarea ei.

— Oamenii au încredere în Vorbitorii lor, spuse Raddock.

— E adevărat? întrebă Omul Glifat mulțimea. Aveți încredere în Vorbitorii voștri?

Din toate părțile se înălțară glasuri, unindu-se într-un cor de „da”-uri strigate cu înfocare. Oamenii din Pârâul lui Tibbet erau mândri de zonele în care locuiau și de numele de familie pe care le-aveau în comun.

Omul Glifat dădu din cap.

— Atunci cred că Vorbitorii voștri sunt cei pe care-i voi pune la încercare.

Sări de pe cal și desprinse de șaua lui zece sulițe ușoare, pe care le azvârli cu vârful înainte în pământ, și toate rămaseră înfipte, vibrând.

— Orice om din Consiliul satului, fie el bărbat sau femeie, care mi se alătură în seara asta în luptă primește, el sau, dacă e ucis, moștenitorul lui, o suliță cu glife de luptă, spuse, ridicând în mână una dintre arme, și secretele glifelor de luptă, ca să le poată folosi.

Mulțimea șocată amuți și ochii se întoarseră spre Vorbitori.

— Se poa’ să ne gândim ceva vreme la asta? întrebă Mack Pasture. E mai bine să nu ne grăbim.

— Firește, răspunse Tatuatul, aruncând o privire spre cer. Aș zice că vă puteți gândi... zece minute. Mâine la ora asta vreau să fiu din nou pe drumul către orașele libere.

Selia Stearpa ieși din mulțime.

— Te-aștepți ca noi, bătrânii Pârâului, să stăm în noapte, în loc deschis, fără nimic altceva decât o suliță cu care să ne-apărăm?

Arlen o privi și, după atâția ani, i se păru încă înaltă și intimidantă. Îl plesnise cu nuiaua peste fund de multe ori și

întotdeauna spre binele lui. Ideea de a i se opune îi era mai străină decât gândul la un schimb de priviri cu un demon al pietrei, dar de data asta ea merita o bătaie cu nuiaua.

— E mai mult decât a primit de la voi Renna Tanner, spuse.

— N-am votat toți pentru scoaterea ei în noapte, zise Selia.

El ridică din umeri.

— Dar nici n-ați împiedicat-o, așa că e totuna.

— Nimeni nu-i mai presus de lege, ripostă ea. După ce-a votat Consiliul, a trebuit să punem satul pe primul loc, indiferent ce-am fi simțit.

Omul Glifat scuipă la picioarele ei.

— În Miez cu legea voastră, dacă spune să v-aruncați vecinul în noapte! Dacă vreți să puneți satul pe primul loc, veniți aici și arătați-mi că nu sunteți viteji doar când îi osândiți pe alții. Altminteri îmi iau sulițele și plec.

Ochii femeii se îngustară, apoi își săltă fustele și veni cu pași mari în mijlocul pieței. Din toate părțile se auziră icnetele sătenilor șocați, dar ea nu le dădu atenție și luă una dintre sulițe. O urmară, imediat, Veghetorul Harral și Brine Spete Late. Uriașul tăietor de lemne își luă sulița cu o privire flămândă. Piețenii și ceilalți tăietorii de lemne ovaționară.

— Mai are cineva vreo întrebare? zise Glifatul, uitându-se în jur.

Pe când nu fusese decât un băiat din Pârâul lui Tibbet, nu putuse să-și facă auzit glasul, dar acum putea în sfârșit să spună ce-avea de spus. Mulțimea se însufleți brusc, dar el îi reperă cu ușurință de Vorbitori, ca pe niște insule înconjurate de pârâu.

— Cred că am eu, spuse Jeorje Watch.

Arlen se întoarse spre el.

— Întreabă, spuse, și răspunsul va fi sincer.

— De unde știm că ești într-adevăr Izbăvitorul? întrebă Jeorje.

— După cum am spus, Veghetorule, nu sunt. Nu-s decât un mesager.

— Al cui? puse Jeorje o nouă întrebare.

Omul Glifat șovăi, intuind capcana. Dacă ar fi zis că nu era al nimănui, mulți ar fi crezut c-o spunea fiindcă era trimisul Ziditorului. Cel mai bine ar fi fost să susțină că se afla în slujba lui Euchor. Pârâul lui Tibbet făcea parte din ducatul Miln și oamenii ar fi presupus că glifele erau darul ducelui. Însă făgăduise un răspuns sincer.

— Cu mesajul ăsta nu m-a trimis nimeni, recunoscu. Am găsit glifele în niște ruine ale lumii vechi și m-am însărcinat singur să le răspândesc printre oamenii cumsecade, ca să poată riposta.

— Năpasta nu poate înceta până nu vine Izbăvitorul, îi spuse Jeorje, ca și cum l-ar fi prins într-o capcană a logicii.

Însă Tatuatul se mulțumi să ridice din umeri, întinzându-i o suliță glifată.

— Poate că tu ești. Omoară un demon și află.

Jeorje își lăsă bastonul și luă arma, cu o lucire dură în ochi.

— Am văzut Năpasta vreme de-o sută de ani și mai bine, spuse. Mi-am văzut murind toți cunoscuții, chiar și nepoții. Întotdeauna m-am întrebat de ce mă ține Ziditorul pe mine atâta în viață, când pe atât de mulți alții i-a chemat alături de el. Poate pentru că mie mi-a mai rămas ceva de făcut.

— În Fortul Krasia se spune că un bărbat nu poate ajunge în paradis decât dacă ia cu el un miezing, zise Arlen.

Jeorje dădu din cap.

— Oameni înțelepți, zise și se duse să stea lângă Selia, iar tot neamul Watch desenă glife în aer la trecerea lui.

Pe urmă în piață intră cu pași apăsați Rusco Porcu, suflecându-și mânecile în susul brațelor groase. Înșfăcă o suliță.

— Tată, ce faci? strigă Catrin, fiica lui, repezindu-se să-l prindă de braț.

— Folosește-ți capul, fato! se răsti el. Oricine-o să vândă arme glifate o să facă avere!

Își smuci brațul și se duse să li se alăture celorlalți Vorbitori.

În grupul din Mlaștină, unde Coran Marsh stătea pe un scaun cu spătarul înalt, cineva se mișcă.

— Tata nici măcar nu poate să stea în picioare fără baston, strigă Keven Marsh. Lasă-mă să lupt în locul lui.

Glifatul clătină din cap.

— Sulița e tot atât de bună ca un baston pentru oricine crede că poate face parte din Consiliu ca să se joace de-a Ziditorul.

Tot grupul din Mlaștină îi arătă pumnii și strigă la el cu furie, dar Omul Glifat nu-i luă în seamă și continuă să se uite la Coran, provocându-l să iasă în față. Bătrânul Vorbitor Marsh se încruntă, dar se ridică în picioare și șontâcăi spre sulițe. Își lăsă bastonul pe pământ, alături de bățul în care se sprijinea Jeorje.

Glifatul se uită la Meada Boggin, care se desprinse din îmbrățișarea fiului ei și ieși cu pași mari din grupul de la Dealul

lui Boggin. În trecere, se uită la Coline, dar Culegătoarea de Ierburi clătină din cap.

— Am bolnavi de îngrijit, spuse, ca să nu mai vorbesc despre oricare dintre voi, destul de norocos ca să se-ntoarcă aici.

Și Mack Pasture clătină din cap.

— Nu-s atât de prost ca să trec de glife, spuse. N-am venit aici ca să m-omoare miezingii.

Se trase înapoi și dinspre toți cei numiți Bales și Pasture se înălță un murmur de nemulțumire.

— S-alegem alt Vorbitor, dacă ăsta n-are ouă! strigă cineva.

— De ce? le strigă Arlen. Niciunul dintre voi n-a avut curaj s-o apere pe Renna Tanner.

— Nu-i adevărat, strigă ea și Glifatul se întoarse s-o privească, surprins. Privirea ei dură o susținu pe a lui. Acum cinci nopți, Jeph Bales a-nfruntat un demon al focului ca să mă salveze.

Toate privirile se îndreptară spre Jeph, care se făcu mic sub greutatea lor. Arlen se simți ca și cum Renna l-ar fi pocnit cu piciorul în dinți, dar tatăl lui era acum pus la încercare și el voia să afle rezultatul mai mult decât pe oricare altul.

— Așa e, Bales? întrebă. Te-ai luptat cu un miezing în curtea ta?

Jeph rămase multă vreme cu privirea în pământ, apoi își privi copiii. Asta păru să-i dea putere și i se-ndreptă spatele.

— Da.

Glifatul se uită la grupurile Bales și Pasture, fermierii și păstorii din Pârâu.

— Dacă-l faceți pe Jeph Bales Vorbitor înainte de apusul soarelui, îl las să lupte.

Strigătul de aprobare veni imediat și Norine îl îmbrânci pe Jeph ca să se pună în mișcare. Glifatul se întoarse în final spre Raddock Lawry.

— N-avem nicio dovadă că sulițele sunt bune, strigă acesta.

Omul Glifat ridică din umeri.

— Vii aici bizuindu-te pe încredere sau nu vii deloc.

— Nu te cunosc, mesagerule, spuse Lawry. Nu știu de unde ești și ce convingeri ai. Nu știu decât ce spui tu, și tu spui că Fisherilor nu li se face dreptate.

Mulți Fisheri dădură din capete și mormăiră aprobator.

— Așa c-o să mă ierți, continuă Raddock, ieșind cu pași mari în față și uitându-se nu doar la ei, ci la toți sătenii deopotrivă, dacă nu mă-ncred pe deplin în cuvântul tău.

Glifatul dădu din cap.

— Te iert. Arătă către ceața care-ncepea să se ridice la picioarele Vorbitorului. Acum te sfătuiesc să iei o suliță sau să te-ntorci dincolo de glifele tale.

Raddock scoase unul dintre cele mai nedemne sunete cu putință și se grăbi să se-ntoarcă dincolo de glifele Fisherilor cât de repede îl puteau duce picioarele lui bătrâne.

Omul Glifat se-ntoarse să se uite la Vorbitorii care ieșiseră în față. Obișnuiți să țină în mâini unelte, nu arme, strângeau sulițele cu stângăcie, dar lipsa spaimei era uimitoare. În afară de Jeph, care se albise ca solzii unui demon al zăpezii, ceilalți păreau calmi. Odată ce luau o hotărâre, Vorbitorii n-o mai puneau la îndoială.

— Demonii nu sunt niciodată mai vulnerabili ca acum, când s-au materializat doar pe jumătate, le spuse. De vă mișcați iute…

Înainte de a termina de vorbit, Porcu mârâi și se îndreptă spre un demon al lemnului care se solidifica. Omul Glifat își aduse aminte de festivalurile solstițiului de vară, organizate în fiecare an în copilăria lui. Rusco înfigea porci întregi în frigări mari și plătea copii ca să-i răsucească deasupra focului. Își ridică sulița și-o împlântă în pieptul miezingului cu tot atât calm și cu aceeași eficiență cu care înfigea atunci porcii în frigare.

Glifele de pe vârful săgeții fulgerară și demonul urlă. Mulțimea izbucni în strigăte când văzu, prin corpul translucid al miezingului, cum îl zguduia magia, de parcă l-ar fi lovit trăsnetul. Creatura începu să se zbată, dar Porcu ținu bine sulița însuflețită de strălucirea glifelor, magia dansându-i în susul brațelor. În cele din urmă, zvârcolirile încetară și el smulse arma, lăsând demonul acum solid să cadă la pământ.

— M-aș putea obișnui cu senzația asta, spuse, scuipând pe leș.

Pe urmă atacă Selia, alegându-și un demon al focului care începea să se formeze. Îl înjunghie de mai multe ori, de parcă ar fi bătut untul, și magia străfulgeră, arcuind moartea prin creatură.

Coran făcu același lucru, se repezi să-njunghie un alt demon al focului care se materializa ca și cum ar fi vrut să-și înfigă

sulița într-o broască din Mlaștină, dar îi cedă genunchiul și își pierdu echilibrul, ratându-și ținta cu desăvârșire. Demonul se solidifică bolborosind și scuipă foc.

— Tată! strigă Keven Marsh, dând buzna în piață.

Înșfăcă una dintre cele două sulițe rămase și o roti ca pe-o secure, azvârlind scuipatul din gura demonului când îl dădu de-a dura cu o lovitură. Scuipatul lăsă în țărână o dâră de foc pe care o urmă Keven, înjunghiind demonul așa cum voise s-o facă tatăl lui.

Își ridică privirea dură spre Omul Glifat.

— Nu puteam sta să mă uit cum e ucis tata, spuse, dezgolindu-și dinții, provocator.

Fiul lui, Fil, se duse la Coran și-l ajută să se întoarcă în spatele glifelor.

Omul Glifat nu protestă, ci se înclină în fața lui Keven.

— Om bun, spuse el.

Jeph se grăbi să-njunghie un demon al focului aproape solidificat, nu se mișcă destul de repede și creatura scuipă spre el. Jeph țipă, înclinându-și sulița, vrând să oprească flăcările.

Țipă și mulțimea, înspăimântată, dar glifele de pe coada suliței lui Jeph străfulgerară, preschimbând focul într-o briză răcoroasă. El își reveni repede și înjunghie miezingul ca și cum ar fi înfipt sapa într-o rădăcină care-ncurca locul. Împinse cu un picior în spatele fumegând al creaturii și smulse sulița, exact așa cum ar fi îndepărtat un balot de fân înțepenit în dinții greblei.

Un demon al vântului se solidifică și Omul Glifat își lăsă roba să cadă, îl înșfăcă și-l azvârli în pietrele glifate ale Bogginilor, unde se zvârcoli când atinse rețeaua de glife și căzu apoi paralizat.

— Meada Boggin, spuse Glifatul, arătând către demonul neajutorat, întins pe pământ.

Un demon al lemnului întinse spre el un braț ca o creangă, dar Arlen îl prinse de încheietura mâinii și-i întoarse propria forță împotriva lui, azvârlindu-l pe spate în fața lui Jeorje Marsh, care-l lovi cu sulița ca și cum ar fi dat cu bastonul în pământ. Magia îl străbătu și o strălucire fanatică îi învăpăie ochii.

Veghetorul Harral și Brine Spete Late o conduseră pe Meada la prada ei și îi rămaseră alături, cu sulițele pregătite să străpungă dacă miezingul și-ar fi revenit înainte de a-l lovi ea. Dar n-aveau de ce să-și facă griji. Ea lovi apăsând pe suliță cu

toată greutatea trupului, ca și cum ar fi proptit o rangă într-un butoi cu bere.

Un alt demon al lemnului prinse formă, dar Brine și Harral îl loviră în același timp.

Toți demonii erau acum solizi. În piață se materializează destui, dar aproape jumătate erau morți, iar pietrele glifate care apărau mulțimea îi împiedicau pe alții să se apropie.

Un demon al focului se repezi la Renna și ea țipă, dar era încă în șaua Dansatorului Amurgului, care se săltă în două picioare și îl lovi cu copitele.

— Grupați-vă! le strigă Omul Glifat Vorbitorilor. Întindeți sulițele în față!

Ei îl ascultară și astfel încolțiră doi demoni ai vântului, pentru a-i omorî apoi împreună. Glifatul îi călăuzi calm prin piață, spunându-le cum să ucidă și fiind gata să intervină.

Dar nu mai trebui s-o facă și Vorbitorii uciseră în scurt timp toți miezingii rămași. Pe urmă se uitară în jur, strângând acum sulițele cu totul altfel.

— Nu m-am mai simțit atât de puternică de douăzeci de ani, de pe vremea în care îmi crăpăm singură lemne pentru foc, spuse Selia.

Ceilalți mormăiră aprobator.

Glifatul se uită la mulțimea adunată.

— Bătrânii voștri au făcut-o! strigă el. Aduceți-vă aminte de asta ori de câte ori mai vedeți un demon în curte!

— În piață n-au rămas miezingi, remarcă Porcu. Noi ne-am îndeplinit înțelegerea, e rândul tău să ne oferi recompensa.

Omul Glifat se înclină.

— Acum?

Porcu dădu din cap.

— Am un teanc de pergament nou, pe care-l putem umple cu glife în depozitul meu.

— Bine, încuviință Glifatul, și Porcu se înclină și arătă spre prăvălia lui.

Ceilalți Vorbitori și Arlen se îndreptară într-acolo, însă el se-ntoarse spre mulțime.

— Veniți dimineață! strigă. O să primesc comenzi pentru sulițe glifate și-o să angajez oameni cu mâna sigură ca să le glifeze! Primul venit, primul servit!

Sătenii răspunseră cu un murmur entuziast.

Omul Glifat clătină din cap. Era sigur că negoțul Porcului avea să-nflorească. Știa întotdeauna cum să profite oferind lucruri pe care oamenii și le-ar fi putut face singuri.

27.

FUGIND SPRE ALTCEVA

333 D.Î. VARA

În depozitul lui Porcu, Renna stătea într-un colț în vreme ce Arlen îi arăta Consiliului glifele de luptă. Dasy și Catrin intrau și ieșeau, aducând cafea proaspătă. Se uitau la ea bănuitor, ca și cum s-ar fi așteptat să le-atace cu cuțitul lui Harl, aflat alături, pe masă. Desenase glifele pe lamă cu îndemânare și acum lucra cu unul din instrumentele fine de gravat ale lui Arlen. El venise la un moment dat să vadă cum se descurca, dar ea se întorsese cu spatele. N-avea de gând să mai ceară ajutor nimănui.

Când Vorbitorii terminară și se ridicară, fiecare cu câte un sul de pergament în mâini, prin crăpăturile obloanelor se furișa lumina zilei.

Arlen mai vorbi o vreme cu Porcu, apoi se apropie de ea.

— Cum te simți? o întrebă.

Renna dădu din cap, reținându-și un căscat.

— Doar obosită.

El își puse gluga.

— Ai putea să prinzi vreo două ore de somn la fermă, cât pregătește Porcu proviziile de care-avem nevoie pe drum. Pufni. Pungașul bătrân a avut curaj să ceară bani pentru ele, după ce i-am dat prilejul să câștige-o avere.

— Nu știu de ce te-așteptai la altceva, spuse ea.

— Așadar pleci? întrebă Selia, când Vorbitorii se îndreptau spre ușă. Ai întors Pârâul cu susu-n jos și pleci înainte de-a vedea ce-o să iasă de-aici?

— Era cu susu-n jos când am sosit, răspunse el. Cred că l-am întors la loc.

Selia dădu din cap.

— Poate c-ai făcut-o. Ce vești aduci din orașele libere? Își glifează cu toții armele și ucid miezingi?

— Nu pentru orașele libere trebuie să vă faceți voi griji în clipa asta, zise Arlen. După ce-o să curățați Pârâul de demoni, o să vă puteți îndrepta privirea către restul lumii.

Jeorje Watch lovi cu noua lui suliță în podea.

— *Ai grijă de ogorul tău înainte de a-ți întoarce ochii spre cel al vecinului,* cită el un verset bine cunoscut din Canon.

Arlen se întoarse spre Rusco Porcu.

— Vreau să faceți cópii și să le trimiteți Vorbitorilor din Pășunea Însorită.

— Păi, o să ne coste ceva, începu Porcu. Numai pergamentu' face aproape douăzeci de credite, plus că trebuie să scrie cineva…

Arlen îl întrerupse arătându-i o monedă grea, de aur. Ochii lui Porcu se bulbucată când văzu cât de mare și de groasă era.

— O să aflu dacă nu-și primesc glifele, îi spuse Arlen când moneda trecu dintr-o mână în alta, și-o să fac pergament din pielea ta.

Renna văzu fața roșcovană a negustorului pălind și, cu toate că era mult mai masiv, Porcu se făcu mic sub privirea Glifatului și înghiți în sec.

— O să le primească în două săptămâni, spuse. Pe cuvânt.

— Și tu ai cam învățat să te porți ca o brută, remarcă Renna, cu voce joasă, când se-ntoarse lângă ea.

El se feri să-i întâlnească privirea și gluga îi rămăsese ridicată. În primele clipe, ea crezu că n-o auzise.

— Am primit lecții când mă pregăteam să devin mesager, veni apoi răspunsul, pe un ton lipsit de gravitatea cu care le vorbea Arlen tuturor celorlalți.

Renna își imagină rânjetul de pe buzele lui glifate.

Porcu deschise ușile prăvăliei și văzură mulțimea imensă care aștepta pe trepte.

— Înapoi! zbieră. Faceți loc pentru Vorbitori! Altminteri nu primesc nicio comandă!

Oamenii mormăiră, nemulțumiți că riscau să-și piardă locul în rând, dar se traseră înapoi, lăsându-i pe cei dinăuntru să treacă.

Raddock Lawry aștepta în fața celorlalți când Renna coborî treptele verandei lui Porcu.

— Nu s-a terminat, Renna Tanner! N-o să te-ascunzi la nesfârșit în ferma lui Jeph.

— Nu mă mai ascund de nimeni, răspunse ea, privindu-l în ochi. Plec din satu' ăsta de-odrasle ale Miezului și nu o să mă mai întorc niciodată.

Raddock deschise gura să răspundă, dar amuți când Arlen se uită la el ridicând un deget glifat și se mulțumi să-l fixeze cu priviri aspre când își împleti degetele, alcătuind o treaptă ca s-o ajute pe Renna să urce în șaua Dansatorului Amurgului.

El scoase din coburi o carte mică și se-ntoarse să cerceteze mulțimea. O zări pe Coline Trigg și se îndreptă spre ea. Culegătoarea de Ierburi se retrase din fața lui împleticindu-se, se împiedică de cei din spatele ei și căzu grămadă, țipând.

Arlen așteptă să se ridice, îmbujorată de rușine, și îi îndesă cartea în mâini.

— Aici e tot ce știu despre lecuirea rănilor făcute de demoni, îi spuse. Ești iute la minte, o să-nveți repede și-o să-i înveți și pe alții.

Coline făcu ochii mari, dar dădu din cap. Arlen mormăi și sări în șa.

•

Pe la amiază, Arlen plecă de la ferma lui Jeph să ia proviziile promise de Porcu.

— Adună-ți lucrurile, spuse, înainte de a ieși. Plecăm imediat ce mă-ntorc.

Renna dădu din cap și rămase locului, urmărindu-l cu privirea. N-ar fi avut ce s-adune nici dacă s-ar fi întors la ferma lui Harl. Rochia dată de Selia, pe care-o purta, cuțitul lui Harl, legat de mijloc, și colierul de la Cobie, încă răsucit de două ori în jurul gâtului, erau singurele lucruri care-i aparțineau. Ar fi vrut să aibă ce să-i ofere lui Arlen în schimb, pentru c-o lua cu el, dar n-avea nimic, în afară de ea însăși. Pentru Cobie fusese de-ajuns, dar se îndoia că pe Arlen l-ar fi putut plăti numai cu atât.

Ilain i se alătură pe verandă, unde glifa cuțitul tatălui ei.

— Ți-am pregătit ceva provizii pentru drum, spuse, întinzându-i un coș. La Porcu mâncarea e făcută ca să nu se strice vreme îndelungată, nu ca să fie gustoasă. Șunca lui e mai mult fum decât carne.

— Mulțumesc, zise Renna, luând coșul.

Se uită la sora ei, căreia îi simțise cu disperare lipsa atâția ani, și se-ntrebă de ce nu găsea nimic altceva de spus.

— Nu e nevoie să pleci, Ren, zise Ilain.

— Ba da.

— Mesagerul ăsta e un bărbat dur, Renna, și tot ce știm despre el e c-omoară demoni. Cu timpul, s-ar putea dovedi mai rău decât tata. Aici, cu noi, ai fi mult mai în siguranță. După ce s-a-ntâmplat azi-noapte, oamenii te vor lăsa în pace.

— Asta mă lasă rece. N-o să uit că m-au lăsat pradă miezingilor.

— Așa c-o să fugi cu-un străin destul de nebun ca să-și umple pielea de glife? întrebă Ilain.

Renna se ridică în picioare, pufnind.

— Râde ciob de oală spartă! Tu, Lainie, nu-l iubeai pe Jeph Bales când ai fugit cu el. Nu știai nimic despre el, decât că e din soiul gata să-și ia altă nevastă când cea dinaintea ei nici nu se răcise încă.

Ilain o pălmui, dar ea nici măcar nu tresări și-și păstră asprimea din privire, așa că, în final, sora ei mai mare dădu înapoi.

— Diferența dintre noi, Lainie, e că eu nu fug de ceva. Fug spre altceva.

— Fugi spre altceva? se miră Ilain.

Renna dădu din cap.

— Nu vreau să trăiesc într-un loc ca Pârâul lui Tibbet, unde un om ca tata poate face tot ce vrea, iar eu le sunt dată demonilor. Nu știu cum e-n orașele libere, dar *trebuie* să fie mai bine decât aici.

Se aplecă spre sora ei, coborându-și vocea destul de mult ca să n-o poată auzi decât ea.

— Eu l-am omorât pe tata, Lainie, spuse, ridicând cuțitul pe jumătate glifat. Eu. L-am ucis ca pe-o odraslă a Miezului ce era. Trebuia omorât, nu doar pentru ce-a făcut, ci și pentru ce-ar mai fi putut face dacă nu-l omoram. Și încă n-a plătit îndeajuns pentru toată cruzimea lui.

— Renna! strigă Ilain, trăgându-se înapoi, ca și cum sora ei s-ar fi preschimbat brusc într-un demon.

Mezina scuipă peste balustrada verandei.

— Dac-ai fi avut un strop de curaj, l-ai fi omorât tu cu mult timp în urmă, când eu și Beni eram încă mici.

Ilain făcu ochii mari, dar nu mai scoase nicio vorbă și Renna nu izbuti să-și dea seama dacă se simțea vinovată sau șocată. Se întoarse cu spatele la sora ei mai mare, cuprinzând toată curtea cu privirea.

— Nu te-nvinuiesc, spuse după câteva clipe. Dac-aș fi avut curaj, aș fi făcut-o eu însămi în noaptea în care m-a pătruns. Da' n-am făcut-o pen' că mi-a fost frică. Se uită din nou în ochii lui Ilain. Da' nu mai mi-e frică, Lainie. Nici de Raddock Lawry, nici de Garric Fisher și nici de mesagerul ăsta. M-aștept să fie om bun, dar, dacă se dovedește că-i la fel ca tata, o să îi fac lumii o favoare și o să-l omor și pe el. E tot atât de sigur cum e că răsare soarele.

•

Două ore mai târziu, Omul Glifat intră în curte în galopul calului. Renna îl aștepta pe verandă și îi ieși în întâmpinare imediat ce se cabră Dansatorul Amurgului, înălțând praful din curte.

— Lumina se-mpuținează, spuse el, fără să se ostenească să descalece.

Întinse mâna s-o salte pe ea în șa.

— Nu-ți iei nici măcar rămas-bun? întrebă Renna.

— Viața începe să devină tot mai interesantă în Pârâu, răspunse el. E mai bine să creadă cu toții că, în afara faptului că te-am eliberat pe tine, n-am nicio legătură cu Jeph și cu Lainie Bales.

Renna clătină din cap.

— Tatăl tău merită să fie tratat mai bine decât o faci tu.

Arlen o privi cu asprime.

— N-am de gând să-i spun cine sunt, mârâi.

Ea nu se lăsă intimidată.

— Măcar spune-i că fiul lui nu-i mort, altminteri n-ai niciun drept să hotărăști cine îi și cine nu-i destul de bun pentru glifele tale.

El se încruntă, dar coborî din șa. Renna avea dreptate și el știa asta, deși nu-i plăcea să recunoască.

— Plecăm! strigă ea, și toată lumea ieși în fugă în curte.

Omul Glifat se uită la tatăl său, îi făcu semn să-l urmeze și se îndepărtă de ceilalți. Jeph i se alătură.

— Am călătorit cu o caravană împreună cu un oarecare Arlen Bales, din Ghilda Mesagerilor, îi spuse după ce se îndepărtară

destul de mult de ceilalți. S-ar putea să fi fost fiul tău. Bales e-un nume întâlnit peste tot, dar Arlen e mai puțin obișnuit.

Ochii lui Jeph se luminară.

— Pe cuvânt de onoare?

Glifatul dădu din cap.

— Sunt ceva ani de-atunci, dar mi-aduc aminte că lucra în atelierul Glifarului Cob, din Fortul Miln. De-acolo s-ar putea să afli câte ceva despre el.

Jeph luă mâna Omului Glifat într-ale lui.

— Soarele să strălucească mereu pentru tine, mesagerule.

Glifatul dădu din cap și se retrase, îndreptându-se spre Renna.

— Lumina se-mpuținează, spuse din nou.

De data asta ea încuviință cu un gest și-l lăsă s-o salte pe șaua Dansatorului Amurgului. Arlen încălecă în fața ei și ea se prinse de mijlocul lui în timp ce se îndreptau la trap mărunt spre drum, de unde o luară spre nord.

— Orașele libere nu sunt la sud? întrebă Renna.

— Știu o scurtătură, răspunse el. Ajungem mai repede la drumul mare și nici nu trecem prin sat.

Dansatorul Amurgului mări pasul și se avântară în galop. Vântul îi biciuia părul lui Renna și ea râse încântată, iar Arlen i se alătură.

•

Arlen avusese dreptate, își amintea toate potecile și toate pășunile de pe fermele din nordul Pârâului lui Tibbet. Înainte de a se dezmetici Renna, părăsiseră satul, ajungând pe drumul mare, și trecuseră chiar și de pământul lui Mack Pasture.

Merseră în galop și fără oprire tot restul zilei și străbătură o bună bucată din drumul către orașele libere când Arlen opri în sfârșit calul, cu un sfert de oră înainte de apusul soarelui.

— Nu ne-am oprit prea târziu? întrebă ea.

Arlen ridică din umeri.

— E timp destul să punem cercurile. Dac-aș fi fost singur, nu m-aș fi oprit deloc.

— Atunci nu te opri, zise Renna, alungând frica pe care i-o trezea gândul la o noapte petrecută în afara oricărui adăpost. Am făgăduit că n-o să te-ncetinesc.

El n-o luă în seamă, descălecă și scoase din coburi două cercuri portabile. Aruncă unul în jurul Dansatorului Amurgului și-

l așeză pe celălalt într-un mic luminiș, apoi se grăbi să alinieze glifele.

Renna înghiți în sec, dar nu protestă. Încordată, își încleștă mâna pe mânerul cuțitului și se uită în jur, așteptând s-apară ceața din care se întrupau demonii. Arlen își ridică privirea și îi văzu neliniștea. Se întrerupse și se duse să caute prin coburi.

— A, uite-o, spuse în cele din urmă și despături cu un pocnet o mantie pe care-o aruncă pe umerii tinerei femei.

I-o strânse în jurul gâtului și îi ridică gluga.

Ea o simți pe obraji incredibil de catifelată, ca blana unui pui de pisică. Obișnuită cu materialele aspre, țesute în casă, nu-și imaginase niciodată că ar fi putut exista unul atât de fin. Se uită în jos și icni de uimire pentru a doua oară. Pe mantie erau brodate glife, cu împunsături incredibil de mărunte. Erau cu sutele.

— E o Mantie a Nevăzutului, îi explică Arlen. Atâta vreme câte ești înfășurată în ea, niciun demon n-are habar că te afli aici.

— Pe cuvântul tău de onoare? întrebă ea, uluită.

— Jur pe soare, răspunse Arlen, și ea-și dădu brusc seama că strângea în continuare mânerul cuțitului.

Abia când îi dădu drumul, descleștându-și în sfârșit mâna, simți că o dureau încheieturile degetelor.

Își umplu în întregime plămânii cu aer după ceea ce i se păruse o oră.

Arlen se aplecă din nou asupra cercurilor și termină repede cu ele, în vreme ce ea aprindea focul și scotea coșul lui Ilain. Stătură o vreme alături, împărțind bucățile de carne rece și șunca, legumele proaspete, pâinea și brânza. Miezingii se repezeau din când în când la glife, dar Renna avea încredere în priceperea lui Arlen și nu le dădea atenție.

— În rochia asta cât toate zilele nu stai bine în șa, spuse el.

— Eh? făcu ea.

— Dacă nu ești așezată cum trebuie, nu-l pot lăsa pe Dansator s-alerge cât de repede poate.

— Poate alerga chiar și *mai repede*? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Cu mult mai repede, îi răspunse el râzând.

Renna se aplecă spre el și-i înconjură umerii cu brațele.

— Dacă-ncerci să mă faci să-mi scot rochia, Arlen Bales, nu trebuie decât s-o spui.

Zâmbi, însă Arlen se trase înapoi, o prinse cu mâinile de talie și o săltă de pe el cu aceeași ușurință cu care și-o lua ea din poală de jupâneasa Zgrepțina. El se ridică imediat în picioare.

— Nu pentru asta te-am adus, Ren, zise retrăgându-se.

— Nu simți dorința să profiți, spuse ea, nedumerită.

— Nu despre asta e vorba, răspunse el, scoțând din coburi o cutie de cusut. I-o aruncă și se-ntoarse cu spatele. Despică-ți repede fusta. În noaptea asta mai avem treabă.

— Treabă? întrebă ea.

— Omori un demon până la răsăritul soarelui sau te las în următoarea așezare omenească.

•

— Gata! strigă Renna.

Își scosese juponul și-și scurtase fusta, despicând-o mult în ambele părți. Așezat la marginea cercului, unde glifa o săgeată, Arlen își ridică privirea, care îi dansă pe coapsele ei goale.

— Îți place ce vezi? întrebă ea, cu un surâs atotcunoscător, când îl văzu tresărind stânjenit și grăbindu-se să-i întâlnească ochii. Vino la lumina focului dacă vrei să vezi mai bine.

Arlen își privi o clipă mâna, frecându-și încet degetele tatuate, gândindu-se la ceva cu privirea pierdută. În cele din urmă scutură din cap, se ridică în picioare și veni lângă ea.

— Ai încredere în mine, Ren? o întrebă.

Ea dădu din cap și el luă o pensulă și un soi de cerneală groasă, vâscoasă.

— E lujer negru, spuse el. O să-ți rămână pe piele câteva zile. Poate o săptămână.

Îi îndepărtă cu delicatețe părul lung de pe față, aproape cu dragoste, și îi picta glife în jurul ochilor. Când termină, suflă ușor peste ele, ca să se usuce cerneala. Buzele lui erau la câțiva centimetri de ale ei, cu care Renna dorea să le acopere, dar încă mai simțea refuzul lui ca pe-o împunsătură și nu cuteza s-o facă.

Glifarea odată încheiată, Arlen se uită la ea.

— Ce vezi dincolo de lumina focului?

Renna privi în jur. Bezna nopții era deasă.

— Nimic, răspunse.

Arlen dădu din cap și-și puse palmele pe ochii ei. Erau aspre, pline de cicatrice și de bătături și, în același timp, blânde. La atingere, pielea ei se umplu de furnicături liniștitoare și Renna se înfioră de plăcere. El își îndepărtă mâinile și senzația dispăru

treptat, dar avea impresia că glifele din jurul ochilor ei erau calde.

— Ce vezi acum? întrebă Arlen.

Renna își roti din nou ochii, uluită. Pomii și toate plantele străluceau în propria lor lumină, iar picioarele ei erau înconjurate de o ceață luminoasă, care se prelingea alene.

— Totul, răspunse uimită. Mai mult decât văd sub soare. Totul strălucește.

— Vezi magia, o lămuri Arlen. Se prelinge din Miez și pune-n tot ce e viu o scânteie care-l face să dea lumină.

— Sufletele lui? întrebă Renna.

El ridică din umeri.

— Nu-s Veghetor. Miezingii sunt îmbibați cu așa ceva și-acum o să-i vezi strălucind puternic.

Ea se întoarse către un foșnet din tufișuri, unde un demon al lemnului, invizibil cu o clipă în urmă, lucea acum în lumina magiei. Se uită la mâinile ei, care răspândeau doar o licărire palidă. Dansatorul Amurgului era mai luminos, glifele de pe copitele și de pe harnașamentul lui străluceau ca niște stele.

Însă cel mai strălucitor era Arlen, cu glifele de pe piele pur și simplu emanând forță. Păreau desenate cu lumină și activate încontinuu.

— Prea multe glife, spuse el, văzând că-l privea stăruitor, și-și ridică gluga. Am absorbit prea multă magie a demonilor ca să mai pot fi vreodată un om obișnuit.

— De ce-ai vrea să renunți la o asemenea putere? se miră Renna.

El șovăi, părând derutat. Deschise gura și o închise la loc.

— Nu știu dac-aș renunța, recunoscu în cele din urmă. Dar nu e o hotărâre asupra căreia poți reveni, și eu n-aveam mintea limpede când am luat-o. Își îndreptă degetul spre ea. Nici tu n-ai mintea limpede.

— Cine ești tu, Arlen Bales, ca să-mi spui mie când am mintea limpede și când nu? se supără ea.

El o ignoră așa cum obișnuia să facă, scoțând oamenii din fire, puse mâna pe o suliță și i-o întinse. Ea o privi cu îndoială și nu schiță niciun gest care s-arate că ar fi avut de gând s-o ia.

— Toți Vorbitorii au făcut-o, îi reaminti Arlen.

— Știu, răspunse ea, însă, dac-o să lupt, arma o să fie cuțitul meu.

Terminase de gravat glifele de străpungere și de tăiere, dar nimic altceva. Î-l întinse lui Arlen, așteptându-i părerea.

— Lama e excelentă, observă el, imediat ce luă cuțitul. Îi atinse muchia cu degetul mare și sângele apăru aproape fără nicio apăsare. Destul de ascuțită ca să te bărbierești cu ea.

— Tata îi purta de grijă mai mult decât rudelor lui, spuse Renna.

Arlen o privi, dar nu spuse nimic. Răsuci cuțitul pe toate părțile, inspectând semnele gravate.

— Glifarea e bună, recunoscu, cu o umbră de remușcare. La fel de bună ca oricare alta pe care-am văzut-o. Puteau fi mai multe glife, dar pentru-nceput e de-ajuns.

Îi dădu înapoi cuțitul, cu mânerul înainte, pe care ea îl luă cu un mormăit.

— N-a mai rămas decât să-l punem la încercare, spuse Arlen. E timpul să ieși din cerc.

Renna știuse tot timpul că trebuia s-o facă, dar nu izbuti s-oprească valul de spaimă care o copleși în clipa aceea, ca o senzație de vomă. Îi spusese surorii ei că nu se mai temea de nimic, dar nu era întrutotul adevărat. Poate că n-o mai înspăimântau oamenii, dar miezingii… Amintirile din noaptea petrecută în latrină continuau s-o bântuie, făcând-o uneori să tresară chiar și când era trează.

Arlen îi puse o mână pe umăr.

— Suntem în mijlocul pustietății, Ren. Miezingii se îngrămădesc unde există oameni pe care să-i vâneze sau animale mari. Aici sunt numai câțiva. Ai mantia, iar eu sunt lângă tine.

— Ca să mă salvezi, spuse ea.

El dădu din cap și ea simți o răbufnire de furie. Se săturase să tot aștepte s-o salveze alții, însă când se uită la un demon al lemnului care umbla țanțoș pe marginea drumului se cutremură.

— Nu sunt pregătită pentru asta, recunoscu, detestând faptul că trebuia să-și recunoască slăbiciunea.

Însă Arlen nu o dojeni, cum le făcuse Vorbitorilor.

— Știu că ești speriată de moarte, spuse el. Și eu am fost la fel prima oară. Dar în Krasia am învățat să-mi *îmbrățișez* frica.

— Cum adică?

— Te deschizi în fața sentimentului, îi explică Arlen, apoi îți lași mintea să facă un pas dincolo de el.

— N-are nicio logică, pufni Renna.

— Ba da, o contrazise el. Am văzut băieți care n-aveau nici măcar pe jumătate vârsta mea atacând demoni de care nu-i despărțea decât o suliță neglifată. I-am văzut ignorând durerea și continuând să lupte ca și cum totul ar fi fost perfect până când învingeau sau cădeau morți. Frica și durerea nu te pot atinge decât dacă le lași s-o facă.

— Pe cuvânt de onoare? întrebă Renna.

El dădu din cap și ea închise ochii, deschizându-se în fața îngrețoșătorului sentiment de spaimă. În fața încordării brațelor și a picioarelor și a vârtejului din stomac. În fața încleștării pumnilor și a răcelii care-i cuprinsese fața. Când se simți conștientă de toate, le ignoră.

Arlen ridică degetul arătându-i un mic demon al lemnului lipit de un copac din apropiere. Altminteri s-ar fi confundat perfect cu trunchiul, dar pentru ochii ei glifați strălucea puternic, într-un contrast pronunțat cu licărirea palidă a copacului.

Încrezătoare în mantia ei, Renna ieși din cerc și se apropie de miezing. Creatura adulmeca aerul cu o privire oarecum curioasă, dar nu părea să fi simțit că ea se afla atât de aproape, înainte de a-și da seama ce făcea, Renna îi înfipse cuțitul în spate. Glifele fulgerară și carapacea ca scoarța de copac se despică imediat. Ea simți un șoc în susul brațului drept, ca și cum i-ar fi fost cuprins brusc de un foc dezlănțuit, de o durere în care pulsa extazul.

Demonul se retrase și urlă, dar ea scoase cuțitul și-l lovi iarăși. Și iarăși. O clipă mai târziu, miezingul căzu la pământ, răspândindu-și ceața magică în vârtejuri și spirale minuscule.

Renna își îndreptă spatele și respiră adânc, inhalând aerul dulce al verii. Nu-și aducea aminte să se mai fi simțit vreodată atât de puternică și atât de vie.

Întrezări, de cealaltă parte a drumului, ochii strălucitori ai unui demon al focului și de data asta nu mai șovăi și i se aspri privirea când se repezi și se lăsă într-un genunchi, înfigându-i lama drept în cap. Și savură durerea magiei în timp ce miezingul se zvârcolea și se prăbușea. Sângele negru împroșcă pământul, fumegând și dezlănțuind focuri minuscule acolo unde cădea.

Primul demon al lemnului pe care-l văzuse pe drum avea un metru optzeci și cinci și nu-i scăpase vacarmul. Renna s-ar fi putut ascunde sub mantie, dar asta nici măcar nu-i trecu prin

minte atunci când mârâi și îl atacă. Miezingul urlă și încercă s-o lovească, dar ea era mai puternică și mai iute decât visase vreodată și se feri râzând de atacul lui stângaci, apoi îi înfipse cuțitul în piept. De data asta avu senzația că spinteca un porc.

Se uită în jur răsuflând greu, dar nu de oboseală. Părea mai degrabă... poftă. Jinduia după mai mulți demoni. Voia o hoardă întreagă.

Dar nu se mai zărea niciunul.

— Ți-am spus, zise Arlen, zâmbind.

Strânse cercurile și-i apucă frâul Dansatorului Amurgului.

— Hai să călărim prin noapte. Liberi.

Renna încuviință dând din cap și sări în șaua uriașului armăsar fără s-atingă scările. Se așeză în față, lăsându-i loc lui Arlen în spatele ei. El râse și încălecă imediat, cu aceeași ușurință. O cuprinse cu brațele, îmboldi calul cu călcâiele și chiui, vesel, când Dansatorul Amurgului se avântă înainte dintr-un salt și prinseră să galopeze în noapte, pe drumul strălucitor.

•

De când prințul miezing își zărise prada în locul de prăsilă înconjurat de ziduri se scursese un ciclu întreg. Fusese silit să piardă două nopți căutând urma bărbatului până când ajunsese în sfârșit să planeze deasupra unor ruine unde mirosul lui îmbiba aerul. Dărăpănătura era apărată de glife noi, puternice, dar în care ar fi putut totuși face cu ușurință o breșă.

Însă nu era nevoie, fiindcă demonul minții descoperi mintea omului în mișcare prin pădure, la mare distanță de ziduri.

Cu un fâlfâit al aripilor sale uriașe, metamorful își schimbă direcția și se avântă, tăcut ca moartea, în direcția omului. Demonul minții își întinse propriile gânduri, vrând să le citească pe ale aceluia, însă se lovi de glife puternice. Șuieră de ciudă, dar își continuă cercetarea într-un spațiu mai larg și descoperi că bărbatul nu era singur. Mintea lui călătorea alături de o femeie cu mintea tot atât de deschisă precum cerul. I se strecură pe nesimțite în gânduri și rămase acolo neobservat, privind prin ochii ei.

Renna îl înjunghie pe demonul lemnului cu toată puterea, răsucindu-i lama în inimă. Alături de ea, Arlen se luase la trântă cu celălalt, îl trântise la pământ și îl

ținea acolo, întins cu fața în jos, în vreme ce glifele ucigătoare de pe trupul lui își făceau treaba.

Se auzi un mârâit și, când își ridică privirea, Renna văzu un al treilea demon pe crengile de deasupra ei. Se răsuci când miezingul se lăsă să cadă, dar își prinse mânerul cuțitului în carapacea plină de creste a primului demon. Acesta căzu, mort, și cuțitul ajunse prea departe ca să-l mai poată înșfăca.

— Rahat de demon, înjură ea, aruncându-se pe spate și strângându-și picioarele la piept, așa cum o învățase Arlen.

Prinse brațele ca niște crengi ale demonului și le smuci în lateral în timp ce-l izbea cu picioarele, folosindu-i propriul avânt împotriva lui. Creatura ateriză drept în fața lui Arlen, care-i zdrobi țeasta.

— Trebuie să mă lași să-mi glifez încheieturile degetelor, spuse ea; *aș putea s-o fac singură.*

— N-ai nevoie de glife pe piele, răspunse el. Cuțitul ți-e de-ajuns.

Ea se apropie de demonul lemnului și-și smulse arma din carapacea lui. O ridică în dreptul ochilor lui Arlen.

— N-am avut cuțitul.

— Te-ai descurcat destul de bine fără el.

— Numai fiindcă nu te mai luptai cu celălalt, spuse Renna. Nu mă gândeam să folosesc un ac, doar o pensulă și niște lujer negru.

Arlen o privi încruntându-se.

— Reacția e diferită când glifele sunt pe pielea ta, Ren. Are atâta putere încât te poți pierde în ea. Eu am fost pierdut multă vreme după ce-am început s-o fac și nici măcar acum nu-s eu însumi. Nu vreau să văd că ți se-ntâmplă și ție așa ceva. Însemni mult pentru mine.

— Serios? *întrebă ea.*

— E bine să mai ai pe cineva cu care să poți vorbi, în afară de cal, răspunse Arlen, fără să-și dea seama că ei i se trezise brusc interesul. Mă... simt singur.

— Singur, repetă Renna. Știu cum e. Și-n asta te poți pierde. Lumea e plină de lucruri în care poți să te

pierzi. Dar asta nu-nseamnă că trebuie să ne petrecem toată viața în spatele glifelor.

Arlen se uită la ea îndelung. În cele din urmă ridică din umeri.

— Nu-ți pot spune eu ce să faci, Ren. Dacă nu vrei să-mi asculți sfatul și ții să-ți glifezi mâinile, n-ai decât.

Prințul miezing continuă să-i urmărească pe cei doi curtându-se preț de alte câteva minute, amuzat de ritualurile de împerechere ale oamenilor. Era clar că bărbatul abia dacă-nțelegea magia, că habar n-avea de prezența demonului minții sau de amploarea propriilor sale puteri. Putea deveni unificator, însă acolo, în pustietate, nu reprezenta câtuși de puțin un pericol și putea fi urmărit în siguranță. Demonul abandonă gândurile de suprafață ale femeii, încercând să pătrundă cu mult mai în adâncul minții ei, căutând tot ce știa despre acela, însă nu descoperi nimic cu adevărat valoros. Îi puse pe buze o întrebare.

— Cum ai adus glifele de luptă? Unde le-ai găsit? întrebă Renna, surprinzându-se pe sine însăși.

Știa că lui Arlen nu-i plăcea să vorbească despre cele întâmplate după plecarea lui din Pârâu.

— Ți-am mai spus. Le-am găsit într-o ruină, răspunse el.

— Ce ruină? Unde? insistă ea.

— Ce contează? se răsti Arlen. Nu-i o poveste de-a saltimbancilor.

Renna scutură din cap ca să-și limpezească gândurile.

— Îmi pare rău. Nu știu de ce m-am simțit brusc atât de curioasă. Nu contează. N-am vrut să te trag de limbă.

Arlen mormăi și se îndreptă spre fortăreața pe care-o glifau de câteva săptămâni, în timp ce-o învăța el să vâneze demoni.

Prințul miezing șuieră când acela refuză să răspundă la întrebare. Logica îi spunea să-i omoare pe amândoi, dar nu era nicio grabă. Numărul glifelor din jurul adăpostului lor dădea de

înțeles că n-aveau să plece prea curând. Putea să-i mai studieze câteva cicluri.

Când oamenii trecură dincolo de glife, legătura lui cu mintea femeii se întrerupse. O clipă mai târziu, metamorful coborî în luminiș și se preschimbă în ceață, păzind drumul în timp ce prințul miezing aluneca înapoi, în Miez, să chibzuiască.

28.

PALATUL OGLINZILOR

333 D.Î. VARA

Când se încheie adunarea consiliului, se întunecase demult. Așa cum se așteptase Leesha, membrii votaseră în unanimitate împotriva plecării ei la Rizon cu Jardir și fuseseră foarte șocați când le reamintise că voturile lor n-aveau absolut nicio importanță.

Merse înapoi, la coliba ei, fără avantajul pe care i l-ar fi oferit mantia glifată, dar muzica lui Rojer creă în jurul grupului un câmp protector tot atât de puternic ca o rețea de glife. Cu noua scripcă, forța lui părea înzecită, iar Wonda și Gared le escortau pe Darsy și pe Vika cu armele pregătite.

— Eu tot spun că ai înnebunit mormăi Darsy.

Era la fel de intimidantă ca Wonda – mai lată în spate, dacă nu tot atât de înaltă și pe de-a-ntregul la fel de urâtă, chiar și fără ajutorul unor cicatrice.

Leesha ridică din umeri.

— Poți să-ți spui părerea, dar nu-ncepem nicio discuție.

— Ce-o să ne facem dacă ni te iau? întrebă Darsy. N-o să putem veni să te salvăm, și tu ești cea care ține satul ăsta laolaltă, mai ales acum, când Izbăvitorul e plecat Ziditorul știe unde.

— Prințul Thamos și Soldații de Lemn vor sosi curând, spuse Leesha.

— Nici ei nu vor veni după tine, zise Darsy.

— Nici nu m-aștept s-o facă. Va trebui s-aveți încredere în mine, să fiți convinși că-mi pot purta de grijă.

— Eu sunt mai îngrijorată când mă gândesc la noi, ceilalți, spuse Vika. Dacă te măriți cu omul ăsta, te pierdem pentru totdeauna, iar dacă nu… Probabil te vom pierde și atunci. Ce-o să ne facem?

— De-asta v-am adus aici în seara asta, răspunse Leesha.

Coliba ei se zărea deja și, imediat ce intrară, ea îi făcu semn lui Wonda să deschidă trapa către atelierul ei din pivniță.

— În afară de Vika și de Darsy, toată lumea rămâne aici, porunci Leesha. Asta ne privește doar pe noi, Culegătoarele de Ierburi.

Ceilalți dădură din capete în semn că înțeleseseră și ea le conduse pe cele două femei în josul treptelor, aprinzând lămpile reci, cu substanțe chimice, pe lângă care trecea.

— Ziditorule, murmură Darsy.

Nu mai coborâse în pivniță de mulți ani, de când n-o mai dorise Bruna ca ucenică. Între timp, Leesha mărise foarte mult beciul, care se întindea acum sub întreaga colibă și sub o mare parte din curte, ocupând un spațiu imens. Stâlpii de susținere glifați se înșiruiau de-a lungul pereților încăperii principale și în numeroasele tuneluri care porneau din ea.

Acolo unde Bruna păstrase cândva o mână de bâte trăsnitoare pentru scoaterea buturugilor încăpățânate din pământ și câteva urcioare cu foc demonic, Leesha avea ceea ce părea o rezervă imensă.

— Aici sunt destule artificii ca să preschimbe Văiuga într-o față a soarelui, spuse Vika.

— De ce crezi că mi-am păstrat coliba la o depărtare atât de mare de sat? întrebă Leesha. De un an pregătesc în fiecare noapte foc demonic și fac bâte trăsnitoare.

— De ce n-ai spus nimănui? întrebă Vika.

— Fiindcă nu era necesar să știe nimeni altcineva. Nu vreau să hotărască tăietorii de lemne sau consiliul satului cum vor fi folosite toate astea. E treaba Culegătoarelor de Ierburi și-o să le-ntrebuințați cu zgârcenie în lipsa mea și numai ca să salvați vieți. Și dați-vă cuvântul că veți păstra aceeași tăcere pe care-am păstrat-o eu sau vă pun în ceai ceva care să vă facă să uitați c-ați coborât aici.

Cele două femei se uitară la ea ca și cum ar fi-ncercat să-și dea seama dacă vorbea serios și citiră în ochii ei că nu glumea câtuși de puțin.

— Jur, spuse Vika.

Darsy șovăi câteva clipe în plus, dar, în cele din urmă, dădu din cap.

— Jur pe soare, spuse. Dar, dacă nu te-ntorci, nici astea nu vor ajunge o veșnicie.

Leesha încuviință cu un gest și se-ntoarse spre o masă plină cu teancuri înalte de cărți.

— Aici sunt secretele focului.

•

Când sosi Leesha, urmată de escorta ei, pe chipul lui Jardir se așternu un zâmbet larg. Pentru o femeie atât de puternică, grupul era mai mic decât se așteptase: doar părinții ei, Rojer, uriașul Gared și Wonda, femeia *Sharum.*

— Asta o să-i înnebunească pe *dama,* spuse Abban, arătând-o pe cea din urmă. Vor pretinde să renunțe la arme și să se-acopere. Ar trebui să-i ceri să rămână acasă.

Jardir clătină din cap.

— I-am promis Leeshei că-și poate alege însoțitorii și n-o să-mi iau înapoi cuvântul. Oamenii noștri trebuie să-nvețe s-accepte obiceiurile tribului Văiuga. Poate e bine să-ncep arătându-le o femeie care luptă în *alagai'sharak.*

— Dac-o să se descurce când o vor privi ei, spuse Abban.

— Am văzut-o luptând. Antrenată cum se cuvine, va deveni la fel de formidabilă ca orice *Sharum.*

— Fă totul cu mare grijă, Ahmann, îl sfătui negustorul. Dacă-i silești pe oamenii noștri să se schimbe prea repede, foarte mulți se vor opune.

Jardir dădu din cap, știind foarte bine că acesta era adevărul.

— Vreau să stai cu ochii pe Leesha în timpul drumului către Mărinimia lui Everam, spuse. Învaț-o limba noastră, așa cum a cerut, și folosește pretextul ăsta ca să stai mereu în apropierea ei. Din partea mea ar fi scandalos să fiu tot timpul cu ea, dar pe tine însoțitorii ei verdeni s-ar putea să te-accepte.

— Mai degrabă decât *dal'Sharum,* sunt sigur, murmură Abban.

Jardir încuviință din nou.

— Vreau să știu totul despre ea. Ce-i place să mănânce, ce miresme o încântă, totul.

— Firește, spuse *khaffit*-ul. O să mă ocup de asta.

•

În timp ce războinicii strângeau tabăra, Abban se îndreptă, șchiopătând, către căruța acoperită în care călătoreau Leesha și părinții ei. Spre surprinderea lui, observă că femeia mâna caii singură. N-avea servitori care să-i poarte de grijă și nu se ferea de muncă. Respectul lui pentru ea crescu.

— Pot călători alături de tine, maestră? o întrebă, cu o plecăciune. Stăpânul meu mi-a cerut să te învăț limba noastră, așa cum ai dorit.

Leesha zâmbi.

— Firește, Abban. Rojer poate lua un cal.

Așezat alături de ea pe capra căruței, saltimbancul suspină și se strâmbă.

Abban se înclină adânc, ținându-se strâns de cârjă. Așa cum se temuseră *dama'ting,* piciorul lui nu se vindecase niciodată cu adevărat, încă i se mai îndoia în momente nepotrivite.

— Dacă preferi, fiu al lui Jessum, poți călări cămila mea, spuse, arătând către locul unde era priponită.

Rojer privi bănuitor animalul, până când îi văzu șaua cu baldachin, căptușită de perne, spațioasă, cu diverse obiecte de lux necesare. Ochii îi scânteiară.

— E un animal blând, care le va urma pe celelalte fără să fie nevoie să-l conduci, îi explică Abban.

— Bine, dacă astfel îți fac un serviciu…

— Desigur, confirmă negustorul.

Rojer își luă scripca și sări din căruță făcând o tumbă, apoi alergă spre cămilă. Abban mințise, bineînțeles, animalul era în cel mai bun caz iritabil, dar, imediat ce scuipă în direcția lui, Rojer își ridică instrumentul și îl liniști cu aceeași ușurință cu care domolea *alagai.* Leesha o fi fost de mare preț pentru Ahmann, dar și Rojer reprezenta o valoare a cărei prietenie trebuia câștigată.

— Pot să-ți pun o întrebare, Abban? spuse Leesha, smulgându-l din visare.

El dădu din cap.

— Firește, maestră.

— Ai avut nevoie de cârjă de când te-ai născut?

Pe *khaffit* cutezanța ei îl surprindea din cale afară. Krasianii îi luau infirmitatea în râs sau se făceau că n-o văd. Nimeni nu se sinchisea de un *khaffit* atât de mult încât să-l întrebe așa ceva.

— Nu, nu m-am născut așa, răspunse. Am fost rănit când eram în *Hannu Pash.*

— *Hannu Pash*? întrebă ea.

El zâmbi.

— Pentru lecțiile noastre, e un punct de plecare la fel de bun ca oricare altul, spuse, urcându-se în căruță și așezându-se alături de ea. În limba voastră, înseamnă „calea vieții”. Toți băieții krasiani sunt luați de la mamele lor la o vârstă fragedă și duși în *sharaj*-ul tribului lor, adică într-o... cazarmă unde fac instrucție, ca să afle dacă Everam le-a menit să fie *Sharum, dama* sau *khaffit.*

Își lovi ușor piciorul olog cu cârja.

— A fost inevitabil. Eu n-am fost niciodată un războinic și am știut-o încă din prima zi. M-am născut *khaffit* și asprimea regulilor din *Hannu Pash* a dovedit-o.

— Prostii, zise Leesha.

Abban ridică din umeri.

— Ahmann gândea, în foarte mare măsură, exact ca tine.

— Serios? întrebă Leesha, surprinsă. N-aș fi crezut, după cum te tratează.

Negustorul dădu din cap.

— Te rog să-l ierți pentru asta, maestră. Stăpânul meu a fost chemat la *Hannu Pash* în aceeași zi cu mine și a luptat împotriva mâinii lui Everam în mai multe rânduri, purtându-mă prin Kaji’sharaj în spate. Mi-a oferit o șansă după alta, iar eu l-am dezamăgit ori de câte ori am fost pus la încercare.

— Încercările au fost corecte?

El râse.

— Pe Ala, maestră, nimic nu e corect, și viața unui luptător mai puțin decât orice, răspunse el râzând. Indiferent dacă ești slab sau puternic. Însetat de sânge sau pios. Curajos sau laș. *Hannu Pash* scoate la iveală bărbatul din fiecare băiat și, cel puțin în ceea ce mă privește, a făcut-o corect. În inima mea, nu sunt *Sharum.*

— Pentru asta nu trebuie să-ți fie rușine, spuse Leesha.

Abban zâmbi.

— Nu, într-adevăr, și nici nu-mi este. Ahmann îmi cunoaște valoarea, însă ar fi… lipsit de bună-cuviință dacă m-ar trata cu blândețe în prezența altora.

— Blândețea nu e lipsită de bună-cuviință.

— Viața în deșert e dură, maestră, și duri au devenit și oamenii. Te rog, nu ne judeca înainte de a ne cunoaște bine.

Ea dădu din cap.

— De aceea vin cu voi. Între timp, lasă-mă să-ți văd piciorul. Poate reușesc să fac ceva pentru el.

Prin fața ochilor *khaffit*-ului fulgeră imaginea lui Ahmann apărând tocmai când își lăsa el pantalonii de mătase în jos, ca să-i vadă Leesha piciorul. Pe urmă, viața lui n-ar mai fi valorat nici măcar cât un sac cu nisip.

Își flutură mâna, respingând ideea.

— Sunt *khaffit*, maestră. Nu merit atenția ta.

— Ești un om ca oricare altul, spuse Leesha, și, dac-o să petreci un timp în apropierea mea, vreau să știi că nu suport să te-aud vorbind astfel.

Negustorul se înclină.

— Am cunoscut cândva un alt verdean care gândea ca tine, spuse, vorbele sunându-i ca un comentariu întâmplător.

— Cum îl chema? întrebă Leesha.

— Arlen, fiul lui Jeph, din clanul Bales din Pârâul lui Tibbet, răspunse el și văzu ochii ei strălucind pentru o scurtă clipă, ca și cum ar fi recunoscut numele, deși nimic altceva de pe fața ei nu mai trădă nimic.

— Pârâul lui Tibbet e departe de aici, în ducatul Miln, spuse ea. N-am avut niciodată plăcerea să întâlnesc pe cineva de-acolo. Cum era?

— Poporul meu îi spunea Par'chin, sau „străinul curajos", atât acasă, în bazar, cât și în labirintul *Sharum.* Din păcate, a părăsit orașul acum cinci ani și nu s-a mai întors niciodată.

— Poate-o să vă reîntâlniți într-o zi, spuse Leesha.

El ridică din umeri.

— *Inevera.* Dacă asta e vrerea lui Everam, aș fi încântat să-mi revăd prietenul și să știu că e sănătos.

Călătoriră împreună tot restul zilei, vorbind despre multe lucruri, dar fără să se mai întoarcă la Par'chin. Tăcerea Leeshei în privința lui îi spunea multe lui Abban.

Încetiniți de căruța cu roți mici, la apusul soarelui războinicii nu putură să-și lase caii liberi, la bunul plac al demonilor. Ahmann le porunci să se oprească și să-și facă tabăra. Abban își înălța cortul când îl chemă la el.

— Cum a mers în prima zi? întrebă.

— Prinde foarte repede, răspunse Abban. La început am învățat-o expresii simple, dar a înțeles în câteva minute care e structura unei propoziții. Când o s-ajungem la Mărinimia lui Everam, o să știe cum să se prezinte oricui și-o să poată vorbi despre vreme, iar până la sosirea iernii o să se descurce de minune.

Ahmann dădu din cap.

— E voia lui Everam să ne învețe limba.

Abban ridică din umeri.

— Ce altceva ai mai aflat? întrebă Ahmann.

Khaffit-ul zâmbi.

— Îi plac merele.

— Merele? întrebă Ahmann, nedumerit.

— Fructele unui pom din Nord, îi explică Abban.

Ahmann se încruntă.

— Ai stat de vorbă cu o femeie toată ziua și n-ai aflat decât că-i plac merele?

— Roșii și tari, proaspăt culese. Se plânge că, având de hrănit atâtea guri, merele-au ajuns să fie foarte greu de găsit.

Abban zâmbi în timp de Ahmann se încrunta tot mai tare. Își duse mâna în buzunar și scoase un fruct.

— Mere ca ăsta.

Zâmbetul lui Ahmann se lăți aproape până la urechi.

Abban plecă din cortul lui cu un ușor sentiment de vinovăție fiindcă nu-i povestise cum reacționase Leesha la auzul numelui lui Par'chin. Nu mințise, dar nu era în stare să-și explice nici măcar sie însuși din ce motiv trecuse asta sub tăcere. Era adevărat că Par'chin îi fusese prieten, dar Abban nu lăsase niciodată prietenia să stea în calea bunăstării sale, într-un mod foarte alambicat legată de izbânda lui Ahmann în războiul de cucerire a Nordului. Iar cea mai sigură cale spre izbândă presupunea găsirea cât mai grabnică a lui Par'chin și uciderea lui. Fiul lui Jeph nu era un dușman pe care-l puteai nesocoti.

Dar, *khaffit* fiind, Abban supraviețuise păstrând secretele și așteptând să le folosească la momentul potrivit, iar acela era cel mai important secret din lume.

•

Leesha mesteca într-o oală când Jardir intră în cercul ei. Ca și Omul Glifat, mergea cu nepăsare prin zonele neapărate de glife ale taberei dezordonate a krasianilor. Purta pe umeri mantia glifată dăruită de ea, dar dată pe spate, astfel încât nu-l ascundea de ochii miezingilor. Dar nici n-avea nevoie de protecție, decât dacă l-ar fi văzut de sus un demon al vântului. *Dal'Sharum* se distrau vânând demonii câmpului apăruți în tabără la apusul soarelui și stivuiau trupurile acelor mlădițe pipernicite ale demonilor lemnului în mormane care se preschimbau în focuri de tabără imense imediat ce cădea asupra lor lumina zorilor.

— Mă pot așeza la focul vostru? întrebă el, în thesană.

— Firește, fiu al lui Hoshkamin, răspunse ea, în krasiană. Așa cum o învățase Abban, rupse o bucată de pâine proaspătă și i-o întinse. Mănâncă din pâinea noastră.

Jardir îi răspunse cu un zâmbet larg și primi pâinea cu o plecăciune adâncă.

Rojer și ceilalți se apropiară de oală ca să cineze, dar Leesha le aruncă o privire grăitoare, făcându-i să se îndepărteze. Numai Elona rămase destul de aproape ca să poată trage cu urechea, și Jardir părea să creadă că așa se cuvenea, deși Leesha detesta să fie spionată.

— Mâncarea ta este o desfătare pentru cerul gurii mele, spuse Jardir, după ce termină de adunat tot sosul din cel de al doilea castron pe care-l golise.

— Nu e decât o simplă tocană, răspunse ea, dar nu putu să nu zâmbească, încântată de compliment.

— Sper că ți-a mai rămas loc și pentru altceva, spuse el, scoțând mărul mare, roșu. Îmi place foarte mult acest fruct din Nord și aș vrea să-l împart cu tine, așa cum am împărțit pâinea ta.

La vederea mărului, Leesha simți că-i lasă gura apă. De când nu mai mâncase un măr copt? Cu refugiații lihniți de foame cutreierând ținutul din jurul Văiugii Izbăvitorului ca lăcustele, merele dispăreau din pomi în momentul în care abia începeau să se pârguiască sau chiar mai devreme.

— Mi-ar plăcea, răspunse, încercând să nu lase nerăbdarea să i se simtă în glas.

Jardir scoase un cuțitaș și tăie felii frumoase, rotunde, pe care le savurară. Leesha strivi fiecare îmbucătură, delectându-se cu dulceața ei, și avură nevoie de ceva timp ca să termine fructul. Culegătoarea de Ierburi observă că, oricât de mult i-ar fi plăcut lui merele, i-l lăsă aproape pe tot, mulțumindu-se să ciugulească doar bucățile tăiate greșit și uitându-se încântat cum mânca ea.

— Mulțumesc. A fost delicios, spuse Leesha, după dispariția mărului.

Jardir se înclină, rămânând așezat în fața ei.

— A fost o plăcere. Iar acum, dacă vrei, mi-ar plăcea să-ți citesc pasaje din Evejah, așa cum ți-am promis.

Ea dădu din cap zâmbind și scoase cartea subțire, legată în piele, dintr-un buzunar adânc al rochiei.

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar, dacă o să-mi citești cartea ta, te rog să-ncepi cu începutul și să juri că n-o să sari peste nimic.

Jardir o privi pieziș și ea se temu, pentru o clipă, că îl ofensase. Însă pe fața lui începu să se lățească încet un zâmbet.

— Pentru asta ar putea fi nevoie de multe nopți, spuse.

Leesha se uită în jurul taberei, la câmpia pustie.

— Pe moment, nopțile mele par să fie libere.

•

De-a dreptul surprinzător, când intrară în Mărinimia lui Everam, nu Wonda atrase atenția în cea mai mare măsură, ci Gared. Jardir văzu ochii războinicilor țintuindu-i trupul imens și mușchii puternici, căutându-i slăbiciunile, cântărindu-l ca să-și dea seama cum ar fi putut să-l ucidă, așa cum făceau cu oricine altcineva. Stătea în firea unui *Sharum* să fie gata să lupte cu oricine – dușman, frate, tată sau prieten. Toți luptătorii lui aveau să fie dornici să-și măsoare puterile cu ale uriașului nordic. Oricine ar fi reușit să-l înfrângă ar fi dobândit o mare onoare.

Abia după ce îl măsurară pe Gared, cea mai evidentă amenințare, le alunecară privirile către Wonda și câțiva se uitară chiar de două ori când își dădură seama că era femeie.

Nu trimiseseră vorbă înainte, dar, când intrară în curtea palatului lui Jardir, Inevera și *Damaji'ting* erau acolo, așteptându-l. Ea stătea întinsă pe un palanchin plin de perne, susținut de sclavi *chin* musculoși, care nu purtau decât *bido* și vestă. Ea însăși era îmbrăcată la fel de scandalos ca

întotdeauna, și până și verdenilor li se tăie răsuflarea și se îmbujorară la vederea ei când se ridică în picioare, după ce sclavii lăsară jos palanchinul. Se îndreptă spre Jardir cu brațele întinse, legănându-și hipnotic șoldurile.

— Ea cine e? întrebă Leesha.

— Prima mea soție, Damajah Inevera, răspunse Jardir. Celelalte sunt soțiile mele secundare.

Ea îl săgetă cu privirea și, așa cum îl prevenise Abban, fața i se preschimbă în nor de furtună.

— Ești deja însurat?! îl întrebă.

El o privi curios. Înțelesese, cu siguranță, măcar atâta lucru, oricât de geloasă ar fi fost din fire.

— Firește. Sunt Shar'Dama Ka.

Leesha deschise gura să răspundă, dar Inevera ajunsese lângă ei, așa că-și înghiți cuvintele care-i stăteau pe limbă.

— Bărbate, spuse Inevera, îmbrățișându-l și sărutându-l apăsat. Am simțit lipsa căldurii tale în patul nostru.

Luat prin surprindere în prima clipă, Jardir îi văzu ochii zvâcnind de nenumărate ori către Leesha și se simți tot atât de murdar ca și când l-ar fi însemnat un câine.

— Îngăduie-mi să ți-o prezint pe onorata noastră invitată, spuse. Maestra Leesha, fiica lui Erny, Primă Culegătoare de Ierburi a tribului Văiuga.

La auzul titlului, Inevera își îngustă ochii și îl măsură cu o privire aspră, pe care și-o îndreptă apoi spre Leesha.

Culegătoarea de Ierburi se descurcă de minune, nu dădu câtuși de puțin înapoi când, calmă și senină, întâlni privirea celeilalte femei, ci îi adresă una dintre reverențele care răsfirau fusta, preferate de femeile din ținuturile verzi.

— E o onoare să te cunosc, Damajah.

Inevera îi răspunse cu un zâmbet și cu o plecăciune la fel de impenetrabile, iar Jardir știu că Abban avusese dreptate. Prima lui soție n-avea s-o accepte pe femeia aceea ca *Jiwah Sen* și Jardir avea s-o nemulțumească fără nicio îndoială dacă se însura cu ea oricum, lăsând-o să-i domine soțiile din Nord.

— Trebuie să-ți vorbesc între patru ochi, bărbate, spuse Inevera, și el dădu din cap.

Acum, când sosise momentul s-o înfrunte, nu dorea să-l amâne. Îi mulțumi lui Everam fiindcă soarele era încă sus și fiindcă, sub lumina lui, ea nu-și putea folosi magia *hora.*

— Abban, ai grijă să fie pregătit Palatul Oglinzilor pentru Maestra Leesha și pentru însoțitorii săi pe timpul șederii lor aici, spuse, în krasiană.

Palatul nu era pe măsura cuiva ca Leesha, dar era cel mai bun pe care i-l putea oferi Mărinimia lui Everam: avea trei etaje și era împodobit din belșug cu covoare, tapiserii și oglinzi argintate.

— Cred că acum în Palatul Oglinzilor locuiește *Damaji* Ichach, spuse Abban.

— Atunci, *Damaji* Ichach trebuie să-și găsească o nouă locuință.

Negustorul se înclină.

— Am înțeles.

— Te rog să mă ierți, spuse Jardir, înclinându-se către Leesha. Trebuie să discut cu soția mea. Abban vă va purta de grijă. După ce vă instalați, voi veni într-o scurtă vizită.

Ea dădu din cap, un gest rece care atrăgea atenția asupra focului de dincolo de el. Privind-o, pulsul lui Jardir crescu și îi dădu putere în timp ce intra în palat alături de Inevera.

•

— De ce ai adus-o pe femeia asta aici? întrebă Inevera când se văzură singuri în camera ei plină de perne, aflată lângă sala tronului.

Jardir îi răspunse cu un zâmbet batjocoritor.

— Nu ți-au spus oasele?

— Bineînțeles că mi-au spus! se răsti ea, dar am sperat că s-au înșelat de data asta, că nu ești atât de prost.

— Căsătoriile mi-au întărit puterea în Krasia, spuse Jardir. E o prostie să cred că mă vor sluji la fel și în Nord?

— Femeile astea sunt *chin*, bărbate. Perfecte ca s-aducă pe lume copiii războinicilor, dar printre ele nu există niciuna demnă să poarte sămânța ta.

— Nu sunt de acord. Leesha e la fel de demnă de asta ca orice altă femeie pe care-am cunoscut-o.

Inevera se încruntă.

— Ei bine, nu contează. Oasele au vorbit împotriva ei și nu sunt de acord cu această cununie.

— Ai dreptate, nu contează. O să mă-nsor cu ea oricum.

— Nu poți. Îți sunt *Jiwah Ka,* eu hotărăsc cu cine altcineva te însori.

Jardir clătină din cap.

— Îmi ești prima soție krasiană. Leesha îmi va fi prima soție verdeană și îmi va conduce toate soțiile din Nord.

Ochii ei se bulbucară și, pentru o clipă, Jardir se temu că aveau să iasă din orbite. Țipă ascuțit și se repezi la el, cu unghiile lungi, vopsite, înainte. Zgâriat adesea de ele, în împrejurări mult diferite, spatele lui Jardir putea depune mărturie că erau din cale-afară de ascuțite.

Se grăbi să se rotească, ferindu-li-se din cale. Aducându-și aminte ce se întâmplase când îl lovise ultima oară, pară și se feri, venind cât mai puțin în contact cu Inevera în timpul atacului ei. Picioarele lungi ale soției sale, înveșmântate numai în mătase subțire, diafană, loveau sus și repede în timp ce degetele încercau să-l împungă, căutând punctele slabe, în care i se întâlneau mușchii și nervii. Știa că, dacă izbutea să-l atingă, brațele și picioarele ar fi încetat să-l mai asculte.

Era prima demonstrație adevărată de *dama'ting sharusahk* pe care-o văzuse Jardir vreodată și studie fascinat mișcările ei precise, letale, știind că Inevera ar fi putut ucide un *Damaji* înainte de-a apuca el să-și dea seama că-l lovise.

Însă el era Shar'Dama Ka. Era cel mai mare maestru de *sharusahk* în viață, iar magia Suliței lui Kaji îi făcuse trupul mai puternic și mai iute ca niciodată. Deși în clipa aceea îi respecta abilitățile de luptătoare și avea grijă să se ferească de atacurile ei, nici măcar Inevera nu se putea măsura cu el. În cele din urmă, o prinse de încheietura mâinii și o trânti pe mormanul de perne.

— Atacă-mă din nou, îi spuse, și, *dama'ting* sau nu, o să te ucid.

— Târfa păgână ți-a luat mintea în stăpânire cu vrăjile ei, scuipă Inevera.

— Poate, îi răspunse el râzând. Sau poate a-nceput să mi-o elibereze.

•

Urmat de soțiile sale și de copiii lor, *Damaji* Ichach părăsi Palatul Oglinzilor, sfredelindu-i pe verdeni cu un rânjet batjocoritor.

— Dacă privirile ar putea ucide, ale lui ar face-o, spuse Rojer.

— De parcă n-ar fi furat vila de la un nobil rizonian, zise Leesha.

— Cine știe ce e în capul acestor oameni? întrebă Rojer. Poate s-ar fi considerat onorat dacă am fi fost destul de curtenitori ca să-l ucidem mai întâi, cu tot cu familia lui.

— Nu e amuzant, Rojer.

— N-a fost o glumă.

La scurt timp după aceea, din vilă ieși Abban, înclinându-se adânc.

— Palatul te așteaptă, maestră. Soțiile mele încă mai pregătesc caturile de jos pentru însoțitorii tăi, dar întregul etaj de sus, unde se află camerele tale, e gata să te primească.

Leesha își ridică privirea spre vila imensă. Numai la etajul de sus se vedeau zeci de ferestre. Întregul nivel numai pentru ea? Era de cel puțin zece ori mai mare decât coliba pe care-o împărțea cu Wonda.

— Ea primește tot etajul? se miră Rojer, rămas cu gura căscată, la fel ca ea.

— Bineînțeles că și încăperile tale vor fi bogat împodobite, fiu al lui Jessum, îi răspunse Abban, cu o plecăciune, dar tradiția cere ca mireasa virgină să locuiască singură la etajul de sus, cu însoțitorii săi dedesubt, ca să nu se-ndoiască nimeni că-și pune vălul de mireasă cu onoarea neatinsă.

— N-am acceptat propunerea lui Ahmann, sublinie Leesha.

Negustorul se înclină.

— Așa este, dar nici n-ai refuzat-o, prin urmare rămâi promisă stăpânului meu până când vei lua o hotărâre. Mă tem că, în această privință, tradiția nu poate fi nesocotită.

Se aplecă mai aproape de urechea ei și, prefăcându-se că-și mângâia barba, își acoperi buzele:

— Și, maestră, dacă răspunsul tău nu va fi da, te sfătuiesc insistent să nu iei nicio hotărâre definitivă înainte de a pleca din Mărinimia lui Everam.

Leesha dădu din cap, fiindcă ajunsese deja la aceeași concluzie.

Intrară în vilă și văzură pretutindeni femei în negru care lustruiau și aranjau. Holul de la intrare avea pereții de pe ambele părți pline de oglinzi care se reflectau unele într-altele, la infinit. Covorul care acoperea mijlocul podelei de piatră lustruită era gros și somptuos, țesut în culori strălucitoare, iar balustrada scării largi care ducea la etajele de sus era vopsită în auriu și în culoarea fildeșului. Peretele era plin de portrete,

probabil ale foștilor proprietari, care-i priveau cu tristețe în timp ce urcau treptele. Leesha se întrebă ce se întâmplase cu ei când veniseră krasianii.

— Maestră, spuse Abban, dacă ai bunătatea s-aștepți aici, sus, împreună cu însoțitorii tăi, eu mă voi întoarce în scurt timp să-l conduc pe fiecare în camerele lui.

Ea dădu din cap și Abban se înclină și îi lăsă singuri într-un salon imens, prin ale cărui ferestre se vedea întregul Rizon.

— Du-te afară și păzește ușa, Gared, spuse Leesha, după plecarea *khaffit*-ului. Când văzu canaturile închise, se întoarse spre mama ei. Le-ai spus că sunt virgină? întrebă.

Elona ridică din umeri.

— Așa au presupus. Eu n-am făcut decât să nu-i contrazic.

— Și dacă mă mărit cu el și vede că nu sunt?

Elona pufni.

— N-o să fii prima mireasă care-ajunge în patul de nuntă fiind femeie. Și niciun bărbat n-a respins pentru așa ceva femeia pe care-o dorește.

Se uită la Erny, care-și studia pantofii, de parcă pe ei ar fi fost scris ceva.

Leesha se încruntă, dar clătină din cap.

— Nu contează. N-am de gând să fiu o altă mireasă din harem. Cum a-ndrăznit să m-aducă aici fără să-mi spună?

— Pe noapte, se răsti Rojer. N-ai nicio scuză fiindcă n-ai știut. Toate poveștile despre krasiani care s-au istorisit vreodată încep cu un nobil cu zeci de neveste plictisite închise în harem. Și, oricum, ce importanță are? Ai spus că n-ai de gând să te măriți cu el.

— Nu ți-a cerut nimeni părerea, se înfurie Elona.

Leesha o privi surprinsă.

— Tu știai deja că e însurat, nu-i așa? o învinui Leesha. Ai știut și totuși te-ai tocmit pentru mine, ca pentru o vită.

— Da, am știut, răspunse Elona. Am mai știut și că putea să transforme Văiuga în cenușă sau să facă din fiica mea o regină. Am luat o hotărâre chiar atât de greșită?

— Nu hotărăști tu cu cine mă mărit eu, o repezi Leesha.

— Ei bine, trebuie s-o hotărască totuși cineva, se răsti Elona. Tu sigur n-ai s-o faci.

Leesha o privi cu asprime.

— Ce le-ai promis, mamă? Și ei ce ți-au oferit în schimb?

— Ce să le promit? râse Elona. E vorba de o cununie. Mirele nu vrea altceva decât o jucărie în pat și o zămislitoare de copii. Le-am garantat că ești fertilă și c-o să faci băieți. Atâta tot.

— Ești dezgustătoare, zise Leesha. Oricum, de unde puteai ști așa ceva?

— Am vorbit despre cei șase frați mai mari ai tăi, recunoscu Elona, cu toții pierduți în mod tragic, omorâți de demoni. Țțț, adăugă, melancolică.

— Mamă! țipă Leesha.

— Crezi că șase a fost prea mult? M-am temut c-am întrecut măsura, dar Abban mi-a dat imediat crezare și a părut chiar dezamăgit. Mă gândesc c-aș fi putut spune c-au fost și mai mulți.

— Până și unul singur e prea mult! exclamă Leesha. Minciuni despre copii morți; n-ai niciun pic de respect?

— Pentru ce? întrebă Elona. Pentru bietele suflete ale copiilor care n-au existat?

Leesha simți un mușchi zvâcnindu-i în spatele ochiului stâng și știu că urma o durere de cap cumplită. Își masă tâmpla.

— Am greșit venind aici.

— Ți-ai dat seama cam târziu, spuse Rojer. Presupunând că ne va lăsa să plecăm, dac-o facem acum e totuna cu a-i scuipa în față.

Durerea din spatele ochiului ei răbufni brusc, aducând cu sine un val de greață.

— Wonda, adu-mi punga cu ierburi.

Putea să se descurce mai bine cu mama ei după ce lua o tinctură care accelera curgerea sângelui și domolea durerea de cap.

•

Jardir sosi după ce etajele de jos fuseseră pregătite și prietenii ei fuseseră conduși în apartamentele lor. Leesha se întrebă dacă nu cumva așteptase atât cât fusese nevoie ca s-o găsească singură.

El se opri în prag și se înclină, dar nu intră.

— Nu vreau să fac nimic dezonorant. Preferi să fie mama ta de față, ca însoțitoare?

Leesha pufni.

— Mai degrabă mi-aș alege drept însoțitor un miezing. Cred că sunt în stare să mă descurc dacă-ți pui mâna acolo unde nu-i e locul.

El râse și se înclină iarăși, apoi intră.

— Nu mă îndoiesc de asta. Trebuie să-mi cer scuze pentru sărăcia acestei locuințe. Aș vrea să fi avut un palat demn de puterea și de frumusețea ta, dar, vai!, acum în Mărinimia lui Everam nu există nimic mai bun decât această cocioabă sărmană.

Leesha se simțea îmboldită să-i spună că, în afară de palatul lui Rhinebeck, nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos, dar nu rosti complimentul, știind ca vila fusese furată și krasianii nu meritau laudele pentru splendoarea ei.

— De ce nu mi-ai spus că ești deja însurat? îl întrebă fără ocolișuri.

Jardir tresări și ea văzu că era cu adevărat surprins.

— Îmi cer iertare, maestră. Am crezut că știi. Mama ta mi-a sugerat să nu-ți vorbesc despre asta, fiindcă gelozia ta e pe măsura frumuseții tale, putând așadar să fie într-adevăr teribilă.

Leesha își simți din nou tâmpla zvâcnind când îl auzi vorbind de mama ei, dar nu putu să-și alunge valul de plăcere cu care o inundă pentru o clipă complimentul, oricât de îndulcit ar fi fost.

— Propunerea ta m-a flatat, mărturisi ea. Ziditorule, chiar luasem în considerare un răspuns afirmativ! Dar nu mă simt înclinată să fac parte dintr-o mulțime, Ahmann. În Nord nu avem astfel de obiceiuri. Cununia unește doi oameni, nu două duzini.

— Nu pot schimba ceea ce există, răspunse Jardir, dar te implor să nu te grăbești să iei o hotărâre. Te-aș face Prima mea Soție din Ținuturile nordice, cu puterea de a o refuza pe oricare alta ar veni după tine. Dacă nu vrei să-mi mai iau alte mirese verdene, va fi cum vrei tu. Gândește-te bine la asta. Dacă-mi vei dărui fii, poporul meu nu va avea de ales, va trebui să accepte tribul Văiuga.

Ea se încruntă, dar își dădea seama că nu era bine să-l refuze categoric. Se aflau în puterea lui și o știa. Se trezi din nou regretând că hotărâse în pripă să-l însoțească.

— Se va întuneca în curând, schimbă el vorba, când văzu că ea nu-i răspunde. Am venit să vă invit pe tine și pe gărzile tale de corp la *alagai'sharak.*

Leesha îl privi lung, chibzuind.

— Războiul împotriva demonilor e teritoriul comun pe care se află popoarele noastre, adăugă Jardir. Războinicii mei vă vor accepta mai ușor dacă vor vedea că suntem… frați în noapte.

Ea dădu din cap.

— Bine, dar părinții mei vor rămâne aici.

— Bineînțeles. Jur pe barba lui Everam că vor fi în siguranță.

— Avem motive să te temem că nu va fi așa? întrebă ea, amintindu-și cum îi privise *Damaji* Ichach.

Jardir se înclină.

— Sigur că nu. Am afirmat pur și simplu ceea ce e evident. Îmi cer iertare.

•

Când Jardir o conduse, împreună cu ceilalți, la *alagai'sharak,* pe Leesha o impresionară formațiile compacte în care așteptau războinicii krasiani inspecția. Abban șchiopăta alături de ea, făcând-o să se simtă la fel de recunoscătoare ca întotdeauna pentru prezența lui. Învăța limba krasianilor repede și cu ușurință, dar cultura lor însemna sute de reguli pe care ea și ceilalți nu le înțelegeau. Abban putea vorbi fără să-și miște buzele aproape la fel de bine ca Rojer și, spunându-i, pe șoptite, când să se încline și când să dea din cap, când să cedeze, păstrându-și calmul, și când să-și mențină cu fermitate părerea, o ajutase până atunci să nu stârnească niciun conflict.

Dar, mai mult decât atât, Leesha descoperise că Abban îi *plăcea.* În ciuda rănii care-l pusese pe cea mai de jos treaptă a societății sale, *khaffit*-ul izbutise să-și păstreze mintea ageră și umorul, dobândind, cumva, o nouă putere.

— Nu se poate să fie numai atâția, murmură Rojer, uitându-se la războinicii adunați, al căror număr depășea o mie. Atâția oameni nu sunt de ajuns ca să cucerească un ducat întreg. Atâția luptători putem găsi și noi, în Văiugă.

— Nu, Rojer, șopti Leesha, clătinând din cap. Noi găsim dulgheri și brutari. Spălătorese și croitorese care pot pune mâna pe o armă ca să se apere noaptea. Oamenii ăștia sunt soldați de meserie.

Rojer mârâi și se uită din nou la oamenii adunați.

— Îs totuși prea puțini.

— Ai dreptate, firește, spuse Abban, căruia era evident că nu-i scăpase niciuna dintre șoaptele lor. Aici nu vedeți decât o mică parte a războinicilor conduși de stăpânul meu. Arătă către cele

douăsprezece unități adunate în fața porții principale. Aceștia sunt luptătorii de elită din cele douăsprezece triburi din Krasia, aleși ca gărzi de onoare de *Damaji*-ii lor din oraș. Aveți în față cea mai greu de învins forță văzută vreodată de ochi omenești, dar reprezintă o nimica toată în comparație cu cele un milion de sulițe pe care poate să le adune Shar'Dama Ka. Ceilalți luptători din triburi s-au împrăștiat prin sutele de sate din Mărinimia lui Everam.

Un milion de sulițe. Dacă Jardir putea s-adune chiar și numai un sfert, orașele libere ar fi făcut bine să se predea cât mai repede, iar ea ar fi trebuit să se împace cu gândul că urma să-i fie jucărie în pat. Arlen păruse convins că armata krasiană era mult mai mică. Leesha se uită la Abban, dorindu-și să știe dacă era sincer. În minte i se adunară zeci de întrebări, dar le păstră cu înțelepciune pentru ea, ca să nu-și dezvăluie cumva gândurile într-o și mai mare măsură.

Nu lăsa pe nimeni să știe ce gândești atâta vreme cât nu e nevoie să afle, o povățuise Bruna, iar ducesa Araine părea să fie de acord cu această filosofie de viață.

— Și oamenii care trăiau în sate? întrebă ea. Ce s-a-ntâmplat cu ei?

— Continuă să trăiască, răspunse Abban, părând sincer îndurerat. Probabil ne credeți niște monștri, de aceea vă-nchipuiți că măcelărim oameni nevinovați.

— Mă tem că prin Nord se răspândesc astfel de zvonuri, zise Leesha.

— Ei, nu sunt adevărate. Oamenii din satele cucerite plătesc biruri, e adevărat, iar băieții și bărbații sunt învățați să lupte în *alagai'sharak,* dar în rest viețile lor nu s-au schimbat. Și, în schimb, își regăsesc mândria în noapte.

Leesha privi din nou cu atenție chipul lui Abban, căutând un semn care s-arate punctul unde exagerarea ar fi putut deveni minciună, dar nu descoperi nimic. S-aduni băieții și bărbații ca să-i trimiți la război era groaznic, dar cel puțin le putea spune refugiatelor înnebunite de durere din Văiugă că soții, frații și fiii lor capturați erau probabil încă în viață.

Când o zăriră pe Leesha și pe ceilalți, din rândurile războinicilor se înălță un murmur, dar comandanții lor cu văluri albe se răstiră și toți tăcură, rămânând în așteptare. În frunte

stăteau doi bărbați, unul cu turban alb deasupra negrului luptătorilor și altul în albul purtat de *dama.*

— Jayan, primul fiu al stăpânului meu, spuse Abban, arătându-l pe războinic, și cel de-al doilea fiu, Asome, preotul.

Jardir apăru în fața oamenilor săi mergând cu pași mari și radiind o putere aproape palpabilă. Luptătorii îl priveau cu venerație și chiar și ochii fiilor săi aveau un licăr fanatic. Leesha constată cu surprindere că, după numai două săptămâni de când îi învăța limba, înțelegea aproape tot ce spunea.

— *Sharum* din Sulița Deșertului! strigă Jardir. Astăzi ne onorează alăturându-ni-se în *alagai'sharak* câțiva *Sharum* din tribul Văiuga din Nord, frații noștri în noapte!

Arătă către grupul verdenilor și prin mulțimea de războinici uluiți trecu un murmur.

— Ei sunt cei care vor lupta? întrebă Jayan.

— Tată, în Evejah scrie limpede că femeilor nu li se îngăduie să ia parte la *sharak,* protestă Asome.

— Evejahul e scris de Izbăvitor, răspunse Jardir. Acum eu sunt Izbăvitorul și eu spun cum se poartă *sharak*-ul*.*

Jayan clătină din cap.

— Eu n-o să lupt alături de-o femeie.

Jardir se repezi ca un leu, cu mâna mișcându-i-se prea iute ca să fie văzută, și-și înșfăcă fiul de gât. Tânărul icni și trase de brațul tatălui său, dar strânsoarea acestuia era de fier și nu izbuti să se elibereze. Picioarele i se desprinseră de pământ, cu vârfurile degetelor abia zgâriindu-l, când Jardir își îndoi brațul atât cât era cu putință.

Leesha icni și se repezi spre ei, dar Abban îi tăie calea cu cârja, ținându-și-o cu o putere surprinzătoare.

— Nu te purta ca o proastă! îi șopti, cu asprime.

Ceva din tonul lui insistent o opri, și se trase înapoi, uitându-se neputincioasă cum își sugruma Jardir fiul. Se simți ușurată când îl văzu pe băiat aruncat la pământ, străduindu-se să-și recapete răsuflarea și zvârcolindu-se, dar în viață.

— Ce soi de animal își atacă propriul fiu? întrebă Leesha, îngrozită.

Abban deschise gura să răspundă, dar Gared i-o luă înainte.

— N-a avut de-ales. Nimeni nu urmează noaptea-n luptă un tată care nu-i în stare să se fac-ascultat de fiii lui.

— N-am nevoie de părerea bătăușului satului, Gared, se răsti Leesha.

— Da’ are dreptate, se amestecă Wonda, șocând-o. N-am înțeles ce-au spus, da’, dacă i-aș fi vorbit pe tonu’ ăla, tata mi-ar fi tras una de mi-ar fi sărit nasu’. Zic că i-a făcut bine să-nghită niște țărână.

— S-ar părea că obiceiurile noastre nu sunt chiar atât de diferite precum par, maestră, remarcă Abban.

•

În noaptea aceea, purtară *alagai’sharak* în jurul orașului. Războinicii ieșiră pe poarta din nord și se răsfirară, umăr lângă umăr și scut lângă scut, șase triburi îndreptându-se spre est și șase spre vest, și omorâră orice *alagai* le ieși în cale, până când se întâlniră la poarta din sud. Ca să nu mai apară alte conflicte, Jardir îi trimise intenționat pe Jayan și pe Asome spre est, în timp ce el merse cu Leesha și cu ceilalți spre vest. Pe Abban îl lăsară în spatele porții.

Niciun membru al tribului Văiuga nu avea scut, așa că Jardir îl plasă în spatele șirului de *dal’Sharum* și o escortă el însuși pe Leesha, împreună cu Hasik și cu câteva Sulițe ale Izbăvitorului. Demonii se strecurară rapid în urma războinicilor, dornici să devoreze leșurile semenilor lor lăsate s-aștepte soarele, și nu ezitară s-atace micul grup.

La început, krasianii încercară să-i protejeze, dar, așa cum sperase Jardir, Leesha și ceilalți le demonstrară în cel mai scurt timp că nu era necesar. Scripca lui Rojer trimitea demonii în capcane sau unul împotriva altuia. Leesha își arunca spre *alagai* focul magic, împrăștiindu-i ca nisipul în vânt. Gared și Wonda intrau în haitele de demoni fără teamă și el îi ciopârțea cu securea și cu maceta în vreme ce săgețile fetei zbârnâiau ca strunele scripcii lui Rojer, omorând orice creatură pe care-o zărea de departe. Doborî și câțiva din văzduh, înainte de a apuca să se năpustească asupra zidului de scuturi.

Rămăsese la o bună distanță de ceilalți când i se terminară săgețile. Un demon al focului șuieră și se năpusti asupra ei, iar o Suliță a Izbăvitorului scoase un strigăt și se repezi s-o apere.

Dar Wonda n-avea nevoie să fie apărată. Își atârnă arcul de umăr, înșfăcă miezingul de coarne, se răsuci pentru a se feri de saliva lui de foc și îl trânti la pământ rotindu-l cu o mișcare

sharusahk fluidă. În mână îi apăru un cuțit glifat, cu care îi tăie gâtul.

Își ridică privirea și setea de sânge negru de demon din ochii ei era pe potriva celei văzute de Jardir în ai oricărui *Sharum.* Wonda îi zâmbi krasianului care se repezise s-o salveze, dar o clipă mai târziu făcu ochii mari și arătă spre cer.

— Atenție! strigă, dar era prea târziu, fiindcă un demon al vântului se năpustise deja din văzduh, sfâșiind armura războinicului și sfârtecându-l cu ghearele lui letale.

Toată lumea reacționă imediat. Cuțitul glifat apăru în mâna lui Rojer, iar lama azvârlită de Wonda și trei sulițe zburară în același timp către demon, doborându-l înainte de a apuca să se înalțe iarăși. Leesha își săltă fustele și alergă spre războinicul căzut. Îngenunche alături de el când *alagai*-ul încă se mai zvârcolea, la câtiva centimetri distanță. Jardir se grăbi să i se alăture în timp ce Gared și Sulițele lui omorau demonul și se uitau după alții.

Rănitul, Restavi, îl slujise pe Jardir cu credință ani de-a rândul. Armura lui era îmbibată de sânge. Se zbătea nebunește în timp ce Leesha încerca să-i cerceteze rana.

— Ține-l, porunci ea, pe un ton care nu se deosebea de al unei *dama'ting,* tonul cuiva obișnuit să i se dea ascultare.

Jardir se supuse, îl prinse pe Restavi de umeri și-l țintui la pământ. Întâlni privirea înnebunită a rănitului, care făcuse ochii mari.

— Sunt gata, Izbăvitorule! strigă el. Binecuvântează-mă și trimite-mă pe drumul singuratic!

— Ce zice? întrebă Leesha, tăindu-i roba groasă și dând deoparte plăcuțele de ceramică sparte din interior.

Înjură când văzu cât de mare era rana căscată.

— Îmi spune că sufletul lui e gata să meargă în paradis, răspunse Jardir. Îmi cere să-l binecuvântez cu o moarte rapidă.

— N-o să faci așa ceva, se răsti Leesha. Spune-i că poate sufletul lui o fi fiind pregătit, dar trupul nu e.

Ce mult seamănă cu Par'chin, se gândi Jardir, realizând că simțea din plin lipsa prietenului său. Restavi era evident pe moarte, dar vindecătoarea din Nord refuza să-l lase să plece fără luptă. În asta era onoare, iar el știa că Leesha s-ar fi simțit insultată dacă i-ar fi nesocotit dorința și ar fi omorât omul, chiar

la rugămintea acestuia. Jardir luă fața lui Restavi în mâini și îl privi în ochi.

— Ești o Suliță a Izbăvitorului! O să pleci pe drumul singuratic când îți poruncesc eu, nu mai înainte! Îmbrățișează durerea și stai nemișcat.

Restavi se cutremură, dar dădu din cap și, inspirând adânc, încetă să se mai zbată. Leesha îl privi surprinsă, apoi îl împinse pe Jardir într-o parte și trecu la treabă.

— Ai grijă să-nainteze zidul de scuturi, îi spuse Jardir lui Hasik. Eu aștept aici, cu maestra, cât îl îngrijește pe Restavi.

— La ce bun? întrebă Hasik. Chiar dacă scapă cu viață, n-o să mai poată ridica niciodată o suliță.

— N-ai de unde ști asta, așa cum n-o știu nici eu, răspunse Jardir. E *inevera.* N-o să-mi contrazic logodnica, așa cum nu contrazic nicio *dama'ting.*

Sulițele Izbăvitorului rămaseră în urmă și se așezară în cerc, cu Leesha și Restavi în mijloc, deși nu era necesar. Rojer țesea în jurul lor un zid de sunete și niciun *alagai* nu-ndrăznea să se-apropie.

— Îl putem mișca, spuse Leesha într-un târziu. Am oprit sângerarea, dar e nevoie de o operație și pentru asta-mi trebuie o masă și lumină mai bună.

— Va trăi ca să mai poată lupta? întrebă Jardir.

— Trăiește, spuse Leesha. Nu e de-ajuns deocamdată?

Jardir își simți fruntea încrețindu-se și-și alese cuvintele cu grijă.

— Dacă n-o să mai poată lupta, probabil că mai târziu o să-și ia viața.

— Ca să nu devină *khaffit*? întrebă ea, încruntându-se.

Jardir clătină din cap.

— Restavi a ucis sute de *alagai.* Și-a câștigat locul în paradis.

— Atunci de ce să și-ar lua singur zilele?

— E *Sharum.* E menit să moară ucis de gheare de *alagai*, nu de bătrânețe, zbârcindu-se într-un pat și fiind o povară pentru familia și pentru tribul lui. De aceea *dama'ting* nu vin să vadă răniții decât după răsărit.

— Pentru ca aceia grav răniți să moară? întrebă Leesha.

Jardir dădu din cap.

— E inuman, spuse ea.

El ridică din umeri.

— E obiceiul nostru.

Ea îl privi clătinând din cap.

— Și asta ne deosebește. Poporul tău trăiește ca să lupte, iar al meu luptă ca să trăiască. Ce-o să faceți după ce-o să-nvingeți în Sharak Ka și n-o să mai aveți pentru ce lupta?

— Atunci, Ala și Cerurile vor fi una și totul va fi un singur paradis.

— Dacă e așa, de ce nu l-ai ucis pe omul ăsta când te-a rugat s-o faci?

— Pentru că tu m-ai rugat să n-o fac, răspunse Jardir. Am făcut cândva greșeala de a nesocoti o astfel de rugăminte a unui bărbat din poporul tău și am fost gata să-i pierd prietenia.

Ea îl privi pieziș, curioasă.

— Vorbești despre cel pe care-l numește Abban Par’chin?

Ochii lui se îngustară.

— Ce ți-a povestit *khaffit*-ul despre el?

Leesha îi răspunse cu o privire severă.

— Nimic, mi-a spus doar că au fost prieteni și că eu îi aduc aminte de el. De ce?

Furia împotriva lui Abban îl părăsi pe Jardir la fel de repede cum apăruse, lăsându-l pustiit și trist.

— Par’chin a fost și prietenul meu, răspunse în cele din urmă, iar tu îi semeni în multe privințe și te deosebești de el în altele. Par’chin avea inimă de *Sharum.*

— Adică?

— Adică lupta ca să trăiască alții, așa cum faci tu, dar el unul trăia ca să lupte. Când trupul i-a fost zdrobit fără speranță de scăpare, și-a adunat toate puterile ca să se ridice și a luptat până la ultima suflare.

— E mort? întrebă Leesha, surprinsă.

Jardir dădu din cap.

— De mulți ani.

•

Leesha trudi până noaptea târziu în sala de operații a unui fost spital rizonian, tăindu-l și cosându-l la loc pe războinicul rănit. Avea brațele pline de sânge și o durea spatele după ce stătuse atât timp aplecată asupra mesei, dar Restavi avea să trăiască și probabil c-avea să-și revină pe deplin.

Dama’ting care se instalaseră în clădire vorbeau între ele în șoaptă, privind-o pe de-o parte cu uimire și pe de alta cu oroare.

Le simțea furia fiindcă se amestecase în treburile lor, mai ales noaptea, și ranchiuna pentru poruncile ei răstite, dar i le traducea Jardir însuși și niciuna dintre femeile învăluite în alb nu cuteza să nu-i dea ascultare lui Shar'Dama Ka. Wonda și Gared fuseseră siliți să rămână afară, ca și Rojer și gărzile de corp ale lui Jardir.

Simțindu-se captive în propria lor casă, *dama'ting* răsuflară cu o ușurare aproape palpabilă când în sală dădu buzna Inevera. Era lividă de furie și se îndreptă cu pași mari spre Leesha, oprindu-se cu nasul aproape lipit de al ei.

— Cum îndrăznești? mârâi, într-o thesană clară, deși cu accent puternic.

Parfumul o învăluia ca un nor, iar îmbrăcămintea provocatoare o ducea pe Leesha cu gândul la mama ei.

— Ce îndrăznesc? întrebă, fără să dea înapoi nici măcar cu un singur pas. Să salvez viața unui om pe care voi l-ați fi lăsat să sângereze până-n zori?

Inevera îi răspunse cu o palmă peste față, lăsând sânge în urma unghiilor ei ascuțite. Lovitura o aruncă pe Leesha într-o parte și, înainte de a-și reveni, krasiana scoase un cuțit curbat și se năpusti din nou asupra ei.

— Nu ești demnă să te afli în prezența bărbatului meu și cu atât mai puțin să te-ntinzi în patul lui, scuipă Inevera.

Leesha își afundă mâna într-unul dintre buzunarele șorțului și, când Damajah ajunse aproape, pocni din degete în fața ei, împrăștiind un nor minuscul de pulbere orbitoare.

Inevera țipă ascuțit și se retrase, prinzându-și fața în mâini, în timp ce Leesha își regăsea echilibrul. Inevera își aruncă pe față apa dintr-un urcior și, când se uită din nou la Culegătoarea de Ierburi, pulberea i se prelingea pe față în dâre oribile. Plini de ură, ochii ei înroșiți promiteau moarte.

— Ajunge! strigă Jardir, interpunându-se între cele două femei. Vă interzic să vă bateți!

— *Tu* îmi interzici *mie*? întrebă Inevera, nevenindu-i să creadă.

Leesha simțea același lucru – Jardir n-avea mai multe drepturi decât Arlen să-i interzică ei ceva – dar atenția mai-marelui tuturor krasianilor se îndrepta către prima lui soție. Ridică Sulița lui Kaji în văzul tuturor.

— Da, răspunse. Ai de gând să nu mi te supui?

În încăpere se lăsă tăcerea și celelalte *dama'ting* se uitară una la alta, derutate. Inevera le conducea, dar Jardir era vocea zeului lor. Leesha își putea imagina fără greș ce-avea să se întâmple dacă Damajah continua să se-mpotrivească.

Iar Inevera părea să-și dea seama la fel de bine, fiindcă se pleoști. Se răsuci pe călcâie și ieși din spital ca o furtună, pocnind din degete către celelalte *dama'ting,* care o urmară.

— O să plătesc pentru asta, murmură Jardir, pentru sine, în krasiană, dar Leesha înțelese.

Umerii lui se gârboviră pentru o clipă și ea nu mai văzu în el invincibilul și infailibilul conducător al Krasiei, ci un bărbat ca tatăl ei, după o ceartă cu Elona. Aproape că-l vedea pe Jardir imaginându-și nenumăratele moduri în care Inevera i-ar fi putut face viața mizerabilă și se simți din toată inima de partea lui.

Însă în clipa următoare țipătul unei femei sparse tăcerea și bărbatul obosit dispăru imediat, înlocuit din nou de cel mai puternic om din lume.

29.

UN PIC DE FRUNZĂ NEAGRĂ

333 D.Î. VARA

Verdeanul uriaș urla ca un leu când se năpusti Jardir afară din sanctuarul *dama'ting,* urmat de Leesha. Amkaji și Coliv îi legaseră funii de încheieturile mâinilor și de fiecare dintre ele trăgeau câte trei *dal'Sharum,* târându-l ca pe un armăsar furios. Un alt războinic atârna cu încăpățânare de spatele lui, cu brațele încrucișate în fața gâtului, în încercarea de a-l sugruma, dar Gared părea să nici nu-l simtă sau cel puțin nu dădea niciun semn că ar fi fost conștient de prezența lui. Picioarele krasianului se legănau departe de pământ și chiar și cei care trăgeau de frânghii se împleticeau ca să-l țină pe loc.

Rojer, neajutorat, era lipit de un zid de un alt *dal'Sharum,* care-l țintuia fără efort, cu o singură mână, în timp ce se uita la ceilalți, zâmbind amuzat.

— Ce se petrece aici? întrebă Jardir. Unde e femeia?

Dar, înainte de-a apuca vreun *Sharum* să-i răspundă, se auzi un alt țipăt, de pe o alee dintre clădiri.

— Orice războinic care se-atinge de vreunul dintre verdeni rămâne, la întoarcerea mea, fără mâinile ofensatoare! strigă el și se repezi pe alee, trecând pe lângă ceilalți cu o viteză amețitoare.

Wonda era în mijlocul aleii, ținută din spate de un luptător care urlă când îl mușcă de braț. Un altul era căzut la pământ, cu mâinile între picioare, iar un al treilea, Jurim, sprijinit de zid, se uita îngrozit la propriul său braț, răsucit într-o direcție incredibilă.

— Las-o în pace! tună Jardir, și toată lumea își ridică ochii spre el.

Războinicul o eliberă imediat pe Wonda și ea îi repezi un cot în stomac, făcându-l să se-ncovoaie, apoi își duse mâna către cuțitul prins de centură.

Jardir își îndreptă sulița spre ea.

— Oprește-te, o preveni.

În clipa aceea intră și Leesha pe alee și icni la vederea scenei. Alergă lângă Wonda.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă.

— Acești fii ai Miezului au încercat să mă siluiască!

— Târfa din Nord minte, Izbăvitorule, scuipă Jurim. Ne-a atacat și mi-a rupt brațul! Îi cer viața!

— Vrei să te credem că ea v-a momit aici pe toți trei și v-a atacat? întrebă Leesha.

Jardir nu-l luă în seamă pe niciunul. Își dădea foarte bine seama ce se petrecuse. Sperase că vitejia cu care lupta Wonda avea să-i impresioneze pe războinici destul de mult ca să n-o trateze astfel, dar se părea că Jurim și ceilalți simțiseră nevoia să-i aducă aminte că, în afara câmpului de bătălie, era totuși femeie și încă una nemăritată. Legea Evejan spunea că n-avea dreptul să refuze un *Sharum* sau să atace un bărbat, indiferent de motiv. Jurim și ceilalți nu făcuseră nimic nepermis și aveau dreptul să ceară viața fetei.

Însă Jardir știa că verdenii vedeau cu totul altfel lucrurile și, pentru Sharak Ka, aveau nevoie de luptătorii lor, bărbați și femei deopotrivă. Se uită și la Leesha și mai știu și că nu toate motivele lui erau lipsite de egoism. Războinicii trebuiau să

învețe să se controleze. Era nevoie de o lecție abjectă, ca aceea pe care i-o dăduse lui Elasik, cu mulți ani în urmă.

Își întinse brațul către Jurim și către ceilalți doi, apoi le arătă zidul. *Dal'Sharum* se aliniară supuși, cu spatele drept, ignorându-și rănile făcute de Wonda. Deși nu era bărbat, ea se născuse războinic.

Jardir auzi aerul tras de Leesha printre buze și-și ridică mâna înainte de a începe ea să vorbească, trecând în fața oamenilor săi.

— Maestra Leesha e viitoarea mea soție, spuse el calm. Orice insultă adusă slujitorilor ei e o insultă adusă ei. Orice insultă adusă ei e o insultă adusă mie.

Îl privi pe Jurim în ochi și-i atinse ușor pieptul cu vârful Suliței lui Kaji.

— M-ai insultat, Jurim? întrebă cu blândețe.

Luptătorul făcu ochii mari. Se uită, disperat, la Wonda, apoi din nou la Jardir. Se zvârcoli sub vârful suliței, deși atingerea ei era tot atât de ușoară ca a unei pene, și începu să tremure. Știa că viața lui ar fi putut depinde de răspunsul dat, dar, dacă-l mințea pe Izbăvitor, și-ar fi pierdut locul în paradis.

Căzu în genunchi și începu să plângă. Își apăsă fruntea în țărână și vorbi cu glas tânguitor, încleștându-și mâinile de gleznele lui Jardir:

— Iartă-mă, Shar'Dama Ka!

El îl lovi cu piciorul, apoi făcu un pas în spate și-i cuprinse cu privirea și pe ceilalți doi, aflați de o parte și de alta a lui Jurim. Și ei căzură imediat în genunchi, cu frunțile în țărână, tânguindu-se.

— Liniște! se răsti Jardir, și toți tăcură imediat. El arătă spre Wonda. În noaptea asta, ea a ucis mai mulți *alagai* decât voi trei la un loc, așa că onoarea ei face cât cele trei vieți ale voastre.

Războinicii se chirciră, dar niciunul nu îndrăzni să protesteze.

— Mergeți la templu și rugați-vă în noaptea asta și în ziua care va începe, continuă Jardir. Mâine o să vă luați sulițele și-o să ieșiți în noapte fără scuturi și purtând numai câte un *bido* negru. Dacă veți cădea, oasele voastre vor ajunge în Sharik Hora.

Cei trei se înfiorară, ușurați, și plânseră, sărutându-i picioarele, căci, prin aceste cuvinte, le făgăduise singurele

lucruri de a căror pierdere se temea un *Sharum*: o moarte de războinic și intrarea în Paradisul Ceresc.

— Mulțumesc, Izbăvitorule, repetară toți, de nenumărate ori.

— Plecați! se răsti Jardir, și ei se grăbiră să se îndepărteze în fugă.

El își întoarse privirea spre Leesha, a cărei față era o furtună de nisip.

— I-ai lăsat să plece? întrebă ea.

Jardir își dădu seama că vorbiseră în krasiană și că ea nu înțelesese, probabil, decât foarte puțin.

— Bineînțeles că nu, răspunse, de data asta în limba ei. Vor fi dați morții.

— Dar ți-au mulțumit! exclamă ea.

— Pentru că nu i-am castrat și nu le-am luat hainele negre.

Wonda scuipă.

— Fiilor Miezului le-ar fi prins bine.

— Nu, nu e așa! spuse Leesha.

Jardir vedea că era încă supărată, dar nu înțelegea de ce. Ar fi trebuit să-i ucidă cu mâna lui, sub ochii ei? Verdenii aveau altfel de legi pentru femeile lor și el n-avea idee cum pedepseau astfel de fapte.

— Ce altceva ceri? întrebă. N-au izbutit nici s-o siluiască, nici să-i facă vreun rău, continuă, arătând spre Wonda cu o mișcare respectuoasă a capului, așa că nu e de așteptat să-i ofere ceva în schimbul fecioriei ei.

— Oricum nu-s fecioară, spuse Wonda.

Leesha o săgetă cu privirea, dar ea se mulțumi să ridice din umeri.

— Dar trebuie să plătească neapărat cu viețile lor? întrebă Leesha.

Jardir o privi nedumerit.

— Vor muri cu onoare. Mâine vor ieși în noapte dezbrăcați și se vor apăra numai cu sulița.

Ea făcu ochii mari.

— E o barbarie!

Și, în clipa aceea, Jardir înțelese. În ținuturile verzi, moartea era tabu. Se înclină.

— Am crezut că pedeapsa o să te mulțumească, maestră. Dacă preferi, pot pune să fie biciuiți.

Leesha se uită spre Wonda, care ridică iarăși din umeri. Pe urmă se întoarse din nou spre Jardir.

— Foarte bine. Dar cerem să fim de față și să le pot trata eu rănile imediat după aplicarea pedepsei.

Cererea îl surprinse pe Jardir, dar reuși să-și ascundă uimirea. Obiceiurile verdenilor erau fascinante.

— Desigur, maestră. Se va face mâine, la apusul soarelui, ca să vadă toți războinicii și să țină minte. O să-i biciuiesc eu însumi.

Leesha dădu din cap.

— Mulțumesc. Va fi de-ajuns.

— De data asta, mormăi Wonda și Jardir zâmbi când îi văzu privirea înverșunată.

Fusese nevoie de trei Sulițe ale Izbăvitorului numai ca s-o țină, și niciunul nu izbutise să treacă la fapte! Dacă ar fi fost instruită, fata ar fi putut înfrânge chiar și un *kai'Sharum.* Uitându-se la ea, luă o hotărâre, una despre care știa că i-ar fi putut împărți armata în două, dar Everam îl alesese să conducă Sharak Ka, și avea s-o facă așa cum credea că era bine.

Se înclină în fața femeii ca și cum ar fi fost un războinic.

— Nu va exista o altă dată, Wonda vah Flinn am'Cutter am'Văiuga. Îți dau cuvântul meu.

— Mulțumesc, spuse Leesha, punându-i o mână pe braț, și atingerea ei îi readuse brusc buna dispoziție.

•

O bătaie puternică în ușă.

— Cine-i? strigă Rojer, trezindu-se brusc și uitându-se în jur.

În încăpere era întuneric, deși pe la marginile draperiilor de zăreau dâre subțiri de lumină.

Patul se dovedise o minune care nu se compara cu nimic din tot ce simțise în timpul scurs de când plecase din casa de plăceri a ducelui Rhinebeck. Salteaua și pernele erau umplute cu puf de gâscă, iar cearșafurile erau netede și moi sub o pătură de puf. Avea impresia că doarme pe un nor cald. Nemaiauzind nimic, nu izbuti să reziste ispitei pernei și-și lăsă din nou capul în îmbrățișarea ei.

Ușa se deschise, iar el întredeschise un ochi când intră una dintre soțiile lui Abban, sau poate una dintre fiicele lui – nu reușea să le deosebească. Era înveșmântată, aidoma tuturor

celorlalte, în robe negre largi care-i ascundeau totul, în afară de ochi, întotdeauna lăsați în jos în prezența lui.

— Ai un oaspete, fiu al lui Jessum, îi dădu de veste femeia.

Se duse să tragă draperiile grele, de catifea, și Rojer gemu și-și duse repede mâna la ochi când lumina se revărsă prin ferestrele bogat împodobitului său dormitor. Leesha o fi avut la dispoziție un întreg etaj al imensei vile, însă el primise la primul cat o întreagă aripă, cu mai multe camere decât avusese hanul părinților săi din Podul Peste Fluviu. Elona, care nu primise decât un dormitor și un salon, foarte luxoase însă, își ieșise din fire când aflase ce generoși fuseseră krasianii cu el.

— Cât e ceasul? întrebă saltimbancul.

I se părea că nu dormise decât o oră sau două.

— Abia a răsărit soarele, răspunse femeia.

El gemu iarăși. Nu dormise nici măcar o oră.

— Spune-i oricui o fi să vină mai târziu, îi ceru, lăsându-se să cadă pe saltea.

Femeia se înclină adânc.

— Nu pot, stăpâne. Oaspetele tău e Damajah. Trebuie să vorbești cu ea imediat.

Rojer se ridică brusc, cu tot cheful de somn spulberat.

•

Întregul palat forfotea în clipa în care simți tânărul că arăta destul de prezentabil ca să poată ieși din camerele sale. Cutia cu farduri de saltimbanc îl scăpase de cearcăne, iar părul lui de roșu strălucitor era legat la spate. Purta cel mai bun dintre costumele sale pestrițe.

Damajah, se gândi. *Ce Miezului vrea de la mine*?

Gared îl aștepta pe coridor și îl urmă. Rojer nu putea să nege că alături de uriașul tăietor de lemne se simțea mult mai în siguranță, iar când ajunseră la scări, Leesha și Wonda veneau de sus, urmate de Erny și de Elona.

— Ce vrea? întrebă Leesha.

Nu dormise mai mult decât el, dar la ea urmele lipsei de odihnă se vedeau mai puțin, chiar și fără fard și pudră.

— Caută-mă-n buzunare, zise Rojer. N-am nici măcar acolo vreun răspuns.

Îl urmară cu toții în josul treptelor, dându-i senzația că îi conducea către o prăpastie. Fiindcă dădea spectacole, era obișnuit să se afle în centrul atenției, dar acum era altceva. Își

duse mâna la piept și strânse medalionul în pumn prin cămașă. Forma lui dură îl liniști în timp ce se îndrepta spre holul principal, călăuzit de gesturile femeilor lui Abban.

Așa cum i se întâmplase și mai înainte, când o văzu pe Damajah își simți fața arzând. Se culcase cu zeci de fete din cătune și cu destule nobile cultivate din Angiers, toate atrăgătoare sau frumoase sau chiar superbe. Leesha era mai frumoasă decât toate, dar părea să nu-și dea seama de asta, nu făcea niciun efort ca să profite de puterea ei.

Însă Damajah știa. Nu-și ignora curba perfectă a bărbiei și forma delicată a nasului sub vălul transparent. Ochii imenși, exotici, cu gene lungi, tremurătoare, și buclele negre, revărsate într-un val unduitor pe umeri. Roba ei diafană acoperea totul și nimic, oferea privirii netezimea brațelor și curbura coapselor, rotunjimea plină a sânilor și întunecimea din jurul sfârcurilor, vulva fără păr. Parfumul ei îndulcea aerul din jur.

Mai mult decât atât, orice gest, orice poziție, orice expresie a feței armoniza toate acestea într-un cântec auzit de orice bărbat în prezența ei. Cu trupul ei, le făcea bărbaților ceea ce le făcea Rojer demonilor cu vioara. El se simți învârtoșându-se și recunoștința pentru lărgimea pantalonilor săi pestriți îl copleși.

Stătea în picioare în sala de primire, și în spatele ei se aflau două fete, înveșmântate în stilul krasian sfidat de ea, dar robele lor erau din cea mai fină mătase. Una era în alb, ca o *dama'ting,* cealaltă în negru. Din eșarfa de pe capul fiecăreia, părul cobora până sub talie împletit într-o coadă neagră, legată cu fâșii aurii. Din spatele vălurilor, privirile lor îl învăluiau ca într-un dans.

— Rojer asu Jessum am'Hanul am'Podul, spuse Inevera, cu un accent străin pronunțat, care-l făcu pe saltimbanc să se-nfioare de plăcere. Încercă să-și aducă aminte că ea era dușmanul, dar efortul se dovedi inutil. Sunt onorată să te cunosc, adăugă Damajah, cu o plecăciune atât de adâncă încât el se temu că aveau să-i iasă sânii din robă.

Și se întrebă dacă ei i-ar fi păsat. În spatele său, fetele se înclinară încă și mai mult.

Rojer le răspunse cu cea mai frumoasă plecăciune de salut din repertoriul lui.

— Damajah, spuse, simplu, neștiind cum se cuvenea să i se adreseze. Onoarea nemăsurată e a mea, căci ai venit să întâlnești pe cineva atât de lipsit de importanță ca mine.

— Nu te-ntrece cu gluma, murmură Leesha.

— Soțul meu mi-a poruncit să vin, răspunse Inevera, după ce mi-a povestit că ai fost de acord să-ți găsească mirese, pentru ca magia ta să treacă mai departe, la o nouă generație.

— Da? se miră Rojer.

Își aduse aminte de discuția din Văiuga Izbăvitorului, dar pentru el totul nu fusese decât o glumă. Nu era cu putință ca străinii să fi crezut…

— Bineînțeles, răspunse Inevera. Bărbatul meu ți-o oferă pe cea mai mare dintre fiicele sale, Amanvah, ca *Jiwah Ka.*

Fata în albul *dama'ting* făcu un pas înainte, îngenunche pe covorul gros și-și lipi fața de el. Roba i se întinse, conturând silueta feminină de dedesubt. Rojer își desprinse ochii de ea înainte de a fi surprins holbându-se și se uită din nou la Damajah, ca un iepure îngrozit.

— Trebuie să fie o…

… *greșeală*, ar fi vrut să adauge, dar cuvântul i se opri în gât când Inevera îi făcu semn celeilalte fete să înainteze.

— Ea e slujitoarea lui Amanvah, Sikvah, spuse, în timp ce fata i se alătura celeilalte, pe podea. Fiica surorii lui Shar'Dama Ka, Hanya.

— Fiica și nepoata lui? întrebă Rojer, surprins.

Inevera se înclină.

— Soțul meu ne-a făcut cunoscut tuturor că Everam îți vorbește. Nu te poate onora cu nimic mai prejos decât sânge din sângele lui. Sikvah va putea fi o a doua soție potrivită, dacă o dorești. Amanvah îți va căuta apoi alte mirese, după gustul tău.

— Ziditorule, de câte neveste are nevoie un bărbat? exclamă Leesha.

E geloasă? se întrebă Rojer, iritat. *Bun. Să simtă și ea, măcar o dată, gustul geloziei.*

Inevera se uită la Leesha cu dispreț.

— Dacă e demn de asta, iar ele sunt demne de el, poate avea oricât de multe poate hrăni și lăsa grele. Însă unele, adăugă, măsurând-o pe Leesha cu un surâs batjocoritor, nu sunt demne de o asemenea onoare.

— Cine e mama lui Amanvah? întrebă Elona înainte de a avea Leesha timp să răspundă.

Inevera o privi înălțând dintr-o sprânceană. Elona își răsfiră fustele și făcu cu grație o reverență respectuoasă, care părea să contrazică tot ce știa Rojer despre ea.

— Elona Paper din Văiuga Izbăvitorului. Leesha e fiica mea.

La asta, Inevera făcu ochii mari, apoi zâmbi cu toată fața, se apropie de ea și o îmbrățișă.

— Firește, sunt onorată să te cunosc. Noi două avem multe de vorbit, dar o vom face altă dată. Am înțeles că mama fiului lui Jessum e la Everam. Vrei să-i ții locul în timpul acestei ceremonii?

— Desigur, răspunse Elona, dând din cap, și Leesha îi aruncă o privire aspră.

— Cum adică să-i țină locul? întrebă Rojer.

Inevera schiță un zâmbet vag.

— Să se asigure că te porți așa cum se cuvine când își ridică vălurile și să le verifice fecioria.

Rojer își simți din nou fața arzând și își înghiți nodul din gât.

— Eu…, începu el, dar Inevera îl ignoră.

— Eu sunt mama lui Amanvah, îi spuse ea Elonei. Asta te mulțumește?

— Desigur, răspunse Elona, cu toată seriozitatea, ca și cum un om întreg la minte ar fi cutezat să spună *nu.*

Damajah dădu din cap și se întoarse spre ceilalți.

— Vreți să vă retrageți, vă rog?

Toată lumea încremeni pentru o clipă, dar Elona bătu din palme, făcându-i pe toți să tresară.

— Ați auzit ce-a spus, hâș! Tu nu, Rojer.

Îl prinse de braț pe saltimbancul care se-ntorcea cu spatele, gata să plece împreună cu ceilalți.

Numai Leesha rămase pe loc.

— N-ai ce căuta aici, fiică a lui Erny, spuse Inevera. Nu ești rudă nici cu mirele, nici cu miresele.

— O, ba da, Damajah. Dacă mama mea ține locul mamei lui Rojer, atunci eu pot ține locul surorii lui. Zâmbi și se aplecă spre cealaltă femeie, coborându-și glasul. Evejahul e foarte clar în privința asta, adăugă, cu un aer plin de sine.

Inevera se încruntă și se pregăti să răspundă, dar Rojer o întrerupse.

— Vreau să rămână.

Încheie cu vocea pițigăindu-i-se când se întoarse Inevera să-l privească, dar pe fața ei se prelinse un zâmbet și se înclină.

— Cum dorești.

— Închide ușile, Leesha, porunci Elona. Nu-l putem lăsa pe Gared să dea buzna, spunând că și-a uitat securea.

Inevera râse și, văzând cum se amuzau cele două femei împreună, Rojer se simți mai înspăimântat ca oricând. Elona părea să știe mult mai multe decât el despre ceea ce se petrecea.

Leesha părea la fel de tulburată, dar el nu-și putea da seama dacă era din cauza râsetelor sau a aerului firesc cu care-i dădea porunci Elona.

Culegătoarea de Ierburi se îndreptă spre imensele uși aurite și puse zăvorul cu un zgomot care-l făcu pe Rojer să tresară. Avea mai degrabă impresia că el era cel împiedicat să *iasă*, nu Gared și ceilalți cei împiedicați să *intre.*

Inevera pocni din degete și cele două fete își îndreptară spatele, deși rămaseră în genunchi pe podea.

— Amanvah e *dama'ting,* spuse Inevera, punând o mână pe umărul fiicei sale. Lecuitoare, moașă și aleasă a lui Everam. E tânără, dar și-a făcut zarurile și a trecut toate probele.

Se uită la Leesha și zâmbi.

— Cred că s-ar putea ocupa de tăieturile de pe fața ta, adăugă, arătând dârele roșii lăsate de unghiile ei.

Leesha îi răspunse zâmbind la rândul ei.

— Clipești foarte des, Damajah. Te usturǎ ochii? Dacă vrei, îți pot prepara o licoare.

Rojer se uită la Inevera, așteptându-se la un răspuns răutăcios, dar Damajah se mulțumi să zâmbească și continuă de unde rămăsese:

— Eu însămi i-am dăruit bărbatului meu opt fii și trei fiice. Femeile din familia mea sunt la fel de fertile, iar oasele spun că Amanvah va avea copii.

— Oasele? întrebă Leesha.

Inevera se încruntă.

— Asta nu te privește, *chin,* se răsti.

O clipă mai târziu, zâmbea iarăși.

— Ceea ce contează e că Amanvah îți va dărui băieți, fiu al lui Jessum. Mama lui Sikvah e la fel de fertilă. Așa că și ea îți va aduce pe lume fii.

— Da, dar știu să cânte? întrebă Rojer, sperând că putea să spulbere stânjeneala care îl cuprinsese.

Era poanta unei glume obscene de-a lui Arrick, o poveste despre un bărbat care nu se simțea niciodată satisfăcut, indiferent cu câte femei s-ar fi culcat.

Dar Inevera surâse iarăși și dădu din cap.

— Firește, răspunse, pocnind din degete și dându-le fetelor o poruncă răstită, în krasiană.

Amanvah își drese glasul și începu să cânte, cu voce bogată și limpede. Rojer nu înțelegea cuvintele și el însuși nu cânta decât la scripcă, dar, după anii în care dăduse spectacole cu Arrick, cea mai frumoasă voce a vremii sale, știa să asculte și să aprecieze.

Glasul lui Amanvah îl făcea de râs pe al lui Arrick. Rojer îl simțea ridicându-l ca un vânt puternic, desprinzându-l de pământ și purtându-l prin văzduh pe notele melodiei.

Dar apăru un al doilea vânt, înfășurându-se în jurul celuilalt, când glasul lui Sikvah se alătură pe nesimțite. Cele două voci se armonizară instantaneu, uluindu-l pe Rojer. Femei sau nu, dacă ar fi mers la Ghilda Saltimbancilor din Angiers, ar fi fost primite cu brațele deschise și și-ar fi asigurat traiul.

Tânărul nu scoase nicio vorbă, ci ascultă în tăcere cântecul celor două fete. Și, când Inevera îi puse în cele din urmă capăt cu o fluturare a mâinii, se simți ca o păpușă căreia i se tăiaseră brusc sforile.

— Sikvah e și o bucătăreasă desăvârșită, spuse Damajah, și amândouă au fost instruite în arta desfătărilor iubirii, deși n-au cunoscut niciun bărbat.

— Arta… ăă? întrebă Rojer, simțind din nou că-i ardea fața.

Inevera râse și pocni din degete. Amanvah se ridică imediat, cu grație, înălțându-și în același timp mâna către voalul pe care și-l desprinse. Bucata subțire de mătase albă căzu plutind ca o șuviță de fum și dezgoli o față de o frumusețe uimitoare. Amanvah era fiica mamei sale.

Sikvah trecu în spatele ei, desfăcu niște catarame ascunse pe umeri, și roba păru să i se dizolve, foșnind ușor când atinse podeaua. Amanvah rămase goală și lui Rojer i se tăie răsuflarea.

Inevera își roti degetul și fata se răsuci, supusă, ca s-o poată privi Rojer din toate părțile. Aidoma mamei ei, avea un trup perfect, și Rojer începu să se teamă că nici măcar pantalonii lui

pestriți nu erau destul de largi. Se întrebă dacă nu cumva se așteptau să se dezbrace și el, ca să-i vadă femeile bărbăția.

— Ziditorule, sunt toate astea cu adevărat necesare? întrebă Leesha.

— Taci, se răsti Elona. Sigur că sunt.

Amanvah se întoarse și desfăcu roba de mătase a lui Sikvah, care dispăru ca o umbră sub lumina soarelui, devenind o baltă neagră la picioarele ei. Poate că nu era la fel de frumoasă ca Amanvah, dar, în afară de celelalte femei din încăpere, Rojer nu mai văzuse niciuna care s-o întreacă.

— Acum li se poate verifica puritatea, spuse Inevera.

— Eu… ah. Rojer își privi mâinile, apoi și le ascunse în buzunare. Nu e nevoie.

Inevera râse.

— E treaba femeilor, îl lămuri ea, cu un zâmbet jucăuș. La urma urmelor, trebuie să păstrăm ceva și pentru noaptea nunții.

Îi făcu cu ochiul și Rojer se simți năucit.

Damajah se întoarse spre Elona.

— Vrei să faci onorurile?

— Eu… ei…, fiica mea se pricepe mai bine…

Leesha pufni.

— Mama n-ar recunoaște un himen nici dacă l-ar vedea, îi șopti lui Rojer. L-a pierdut pe-al ei înainte de a avea timp să-l privească îndeajuns.

Elona o auzi și se încruntă, dar nu zise nimic, mulțumindu-se s-o fulgere cu privirea.

— O, bine, mormăi Leesha în cele din urmă, fac orice e nevoie ca să încheiem povestea asta.

Se aplecă și ridică robele fetelor, apoi le luă de câte un braț și le conduse într-o nișă pentru servitori, separată printr-o draperie de restul încăperii.

•

Leesha trase draperia, ascunzându-le vederii celorlalți, și fetele se întinseră supuse pe o măsuță, lăsându-se cercetate ca niște iepe de prăsilă. De când era Culegătoare de Ierburi, Leesha examinase sute de femei tinere și chiar și pe ducesa de Angiers, dar fusese întotdeauna vorba despre sănătatea lor, nu de un ritual legat de onoare. Bruna își pierdea repede răbdarea când auzea astfel de absurdități și ucenica ei îi semăna.

Însă Leesha știa cât de fragilă era prietenia lor cu krasianii. Nu putea să-și câștige aliați scuipând în public pe tradițiile lor.

Himenul lui Amanvah era intact, dar, când întinse mâna spre Sikvah, fata tresări și icni ușor. O acoperea un strat lucios de sudoare și pielea ei măslinie era mai palidă decât înainte. Se încordă când își strecură Leesha un deget în ea, dar nu era deajuns. Își pierduse fecioria.

Leesha rânji. Oricât de brutal ar fi fost ritualul, tocmai le oferise ocazia să invoce o ofensă și să refuze fetele înainte de a spune Rojer vreo prostie. Însă pe urmă fata o privi cu ochi plini de o spaimă care o plesni peste față. Amanvah îi surprinse privirea și se încruntă.

— Îmbrăcați-vă, spuse Leesha, aruncându-le robele.

Sikvah se grăbi să se supună, apoi o ajută pe Amanvah, care o privi cu asprime în timp ce-i încheia roba de mătase albă, de *dama'ting.*

•

Când se întoarse cu fetele, Leesha avea privirea senină. Rojer știa că orice ar fi aflat n-avea importanță, fiindcă n-avea de gând să se-nsoare cu fiica lui Jardir mai mult decât avea Leesha de gând să se mărite cu el, dar, dintr-un anumit motiv, inima îi bătea cu putere, ca și cum viața lui ar fi depins de răspuns.

— Dacă ajută la ceva, amândouă sunt fecioare, spuse Leesha și Rojer răsuflă adânc.

— Bineînțeles, zâmbi Damajah.

Dar Amanvah nu părea să fie de acord. Se apropie de Inevera și-i șopti ceva la ureche, arătând mai întâi către Sikvah și apoi către Leesha. Fața mamei ei se întunecă precum cerul înainte de furtună; se apropie cu pași mari de Sikvah și o înșfăcă de coada ei lungă. Rojer dădu să se apropie, dar Elona își încleștă mâna de brațul lui atât de tare încât îl ținu pe loc cu o putere surprinzătoare.

— Nu te purta prostește, scripcarule, șuieră ea.

Sikvah țipă ascuțit în timp ce era târâtă din nou după draperia trasă la loc de Amanvah, care intră în nișă în urma ei.

— Ce Miezului se-ntâmplă? întrebă Rojer.

Leesha oftă.

— Sikvah nu e fecioară.

— Dar ai spus că e.

— Știu ce i se poate întâmpla unei fete când oamenii încep să-i pună la îndoială „puritatea”, îl lămuri Leesha, și mai bine mor în ghearele miezingilor decât să-i fac cuiva una ca asta.

Elona clătină din cap.

— Nu poți salva oamenii de ei înșiși, Leesha. Probabil că mica ta minciună a agravat lucrurile. Trebuia să fi spus adevărul și să mă fi lăsat să cer o pungă cu aur în locul castității ei pierdute, și toată povestea s-ar fi încheiat deja.

— E o ființă omenească, mamă, nu o...

Rojer nu le mai asculta, era cu ochii la draperie, după sărmana fată cu voce frumoasă. Se auziră niște strigăte înăbușite, dar, din cauza discuției zgomotoase de lângă el, nu izbuti să-și dea seama ce însemnau.

— Vreți să-ncetați, vă rog?

Cele două femei îi aruncară priviri furioase, dar tăcură. De dincolo de draperie nu se mai auzea acum nimic, și asta îl sperie și mai mult. Era gata să se repeadă în nișă când Inevera se întoarse la ei cu pași mari, urmată de fiica ei și de o Sikvah înlăcrimată. Amanvah o înconjurase cu brațul, liniștind-o și susținând-o.

Inevera se înclină în fața lui Rojer.

— Îmi cer iertare pentru insulta adusă ție, fiul al lui Jessum. Adunătoarea voastră de ierburi te-a mințit. Sikvah e impură și, firește, va fi pedepsită sever pentru minciunile ei. Te rog să nu te îndoiești de onoarea fiicei mele din pricina legăturii care există între ea și această târâtură.

Vorbea mângâindu-și cuțitul incrustat cu pietre prețioase prins de talie și Rojer nu putu să nu se-ntrebe ce înțelegeau oamenii aceia aspri prin pedeapsă „severă”.

Se lăsă tăcerea și toată lumea așteptă răspunsul lui. Își roti privirea prin încăpere și avu impresia că toate femeile își țineau răsuflarea. De ce? Cu o clipă înainte, nu-i dăduseră nicio atenție.

Însă apoi înțelese. *Eu sunt cel ofensat.*

Zâmbi și-și așternu pe față masca de saltimbanc, îndreptându-și spatele ca s-o privească pe Inevera în ochi.

— După ce le-am auzit cântând împreună, nu vreau să le despart. Pentru mine, vocea lui Sikvah e mai importantă decât puritatea ei.

Inevera se destinse ușor.

— E o dovadă de mare îngăduință din partea ta. Mai multă decât merită târâtura asta.

— Încă n-am luat nicio hotărâre, ținu Rojer să lămurească lucrurile. Dar, până atunci, nu vreau să stea… încordată, fiindcă vocea ei ar putea avea de suferit.

Inevera zâmbi în spatele vălului ei diafan, ca și cum l-ar fi pus la un soi de încercare și el ar fi făcut ceea ce trebuia.

Elona îl înșfăcă de braț și-l trase înapoi dintr-o smucitură.

— Asta va modifica dota, firește.

Inevera dădu din cap.

— Bineînțeles. Dacă ești de acord să le fii însoțitoare, fetele pot sta aici, în aripa fiului lui Jessum, ca să se poată obișnui cu ele și ca să fie convins că nu vor avea de ce să fie… încordate înainte de a afla hotărârea lui.

— O, mama e o însoțitoare excelentă, murmură Leesha.

Inevera o privi curioasă, neștiind ce să creadă despre sarcasmul din vocea ei, dar nu spuse nimic.

Rojer scutură din cap, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis. *Oare tocmai m-am logodit*?

•

Abban sosi chiar înainte de apusul soarelui ca să-i conducă la locul pedepsei prin biciuire. Leesha făcu o ultimă verificare a ierburilor și a instrumentelor din coșul ei, respirând adânc ca să-și liniștească stomacul agitat. Pentru ceea ce-i făcuseră lui Wonda, pedeapsa războinicilor nu era nicidecum prea aspră, ceea ce nu însemna și că ei îi făcea plăcere să se uite cum le erau sfâșiate spinările. Dar, după ce văzuse cât de neglijenți erau krasianii în privința îngrijirii rănilor, se temea că acestea aveau să se infecteze și să-i ucidă pe bărbații biciuiți dacă nu le trata ea însăși.

În Fortul Angiers, ea și Jizell se ocupaseră în fiecare săptămână de condamnații la biciuire, dar nu fusese niciodată în stare să privească aplicarea pedepsei fără să plângă, așa că se uita aproape tot timpul în altă parte. Obiceiul era înfiorător, deși i se întâmplase rareori să trateze același om după o asemenea pedeapsă. Primeau lecția și o țineau minte.

— Sper că-nțelegi ce onoare vă face stăpânul meu, ție și fiicei lui Flinn, biciuind el însuși vinovații, în loc să lase asta în seama unor *dama* care s-ar fi putut dovedi blânzi, fiindcă îi înțeleg pe condamnați, spuse Abban.

— *Dama* dau dovadă de înțelegere față de violatori? se miră Leesha.

Krasianul clătină din cap.

— Trebuie să înțelegi, maestră, că obiceiurile noastre diferă de ale voastre. Faptul că tu și femeile tale vă plimbați nestingherite, cu fețele și ah…, șovăi el, arătând cu o zvâcnire a mâinii către decolteul Culegătoarei de Ierburi înainte de a continua: … nurii la vedere, e o ofensă la adresa unui mare număr de bărbați, care se tem că le veți da femeilor lor idei nepermise.

— Așa că s-au gândit s-o pună pe Wonda la punct, completă Leesha.

Negustorul schiță un gest aprobator.

Leesha se încruntă, dar stomacul i se liniști dintr-odată. Răul făcut unui alt om cu intenție era o încălcare a jurămintelor ei de Culegătoare de Ierburi, însă Bruna nu ezita să dea lecții dureroase celor care nu se purtau civilizat.

— Stăpânul meu a poruncit să fie de față și *Damaji*-ii, alături de toți *kai'Sharum* din triburile lor. Vrea să vadă cu toții că trebuie s-accepte o parte din obiceiurile voastre.

Leesha dădu din cap.

— Ahmann mi-a spus că s-a întâmplat același lucru când l-a cunoscut pe Par'chin.

Prudent, Abban își păstră expresia neutră a feței, dar culoarea tenului i se schimbă puțin. Nu era de mirare că Arlen avusese un asemenea efect asupra oamenilor chiar și înainte de a-și tatua pielea.

— Stăpânul meu a vorbit despre el? întrebă *khaffit*-ul.

— De fapt, eu i-am rostit numele. Am aflat cu surprindere că l-a cunoscut și Ahmann.

— O, da, stăpânul meu și Par'chin au fost prieteni foarte buni, spuse Abban, uluind-o. Ahmann i-a fost *ajin'pal.*

— *Ajin'pal*?

— Probabil că voi i-ați spune…, se încruntă Abban, căutându-și cuvintele… frate de sânge. Ahmann i-a arătat Labirintul și au sângerat unul pentru salvarea vieții celuilalt. Pentru poporul meu, e o legătură puternică, e ca și cum le-ar curge prin vene același sânge.

Leesha vru să mai spună ceva, însă Abban o întrerupse.

— Dacă vrem să mai ajungem la timp, trebuie să plecăm acum, maestră.

Culegătoarea de Ierburi încuviință și-i adunară apoi pe însoțitorii ei din Văiugă, cărora li se alăturară Amanvah și Sikvah, stând amândouă cât mai aproape de Rojer.

Abban conduse grupul în piața orașului Rizon, un imens inel din centrul cetății, cu o fântână în mijloc și cu prăvălii care forfoteau de lume de jur împrejur. Leesha văzu la cumpărături nu doar femei krasiane, ci și rizoniene, care își păstraseră rochiile din Nord, dar își acopereau în public fețele cu bucăți de pânză care le coborau până sub linia gâtului. Multe se uitau cu ochi mari la Leesha și la mama ei, ale căror fețe erau descoperite, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă escorta lor de războinici atacându-le în orice clipă.

Mulți krasiani se adunaseră deja și printre ei se numărau *Damaji,* în palanchinele lor cu baldachin, mulți *Sharum* și numeroși *dama.* În piață fuseseră înălțați stâlpii pentru biciuire, dar nu se vedeau nici lanțuri, nici funii.

Mulțimea fremătă și toată lumea se întoarse spre Jardir, care intră în piață urmat de Inevera, în palanchinul ei, și de celelalte soții. Leesha numără paisprezece, dar n-avea idee dacă veniseră toate. Femeile rămaseră lângă grupul din Văiugă, destul de aproape pentru ca Leesha să simtă parfumul lui Damajah.

Jardir se opri lângă stâlpi și-și flutură mâna către Sulițele Izbăvitorului. Cei trei *dal'Sharum* n-aveau nevoie să fie aduși cu forța de o escortă, intrară singuri în piață, dezgolindu-se până la brâu. Îngenunchează și atinseră pavajul cu frunțile în fața lui Jardir, apoi se ridicară și luară stâlpii în brațe, fără să fie legați. Cel rănit de Wonda avea brațul rupt înfășurat într-un bandaj tare, alb.

Jardir își duse mâna sub robă și scoase un bici cu trei cozi din piele împletită, cu bucăți ascuțite de metal prinse de ultimii centimetri ai fiecăreia dintre ele.

— Ce-i asta? îl întrebă Leesha pe Abban.

Se așteptase să-l vadă pe conducătorul krasianilor folosind un bici obișnuit, pentru cai. Acela părea o unealtă mult mai brutală.

— I se spune coadă de *alagai,* răspunse Abban. Bici de *dama.* Se zice că lovitura lui e ca a cozii demonului nisipului.

— Câte lovituri va primi fiecare? întrebă ea.

Negustorul râse.

— Cât de multe poate suporta. Fiecare *Sharum* e biciuit până când nu se mai poate ține de stâlp și cade.

— Dar… asta i-ar putea ucide! exclamă Leesha.

Abban ridică din umeri.

— Orice *Sharum* e un mare luptător, dar niciunul nu e faimos pentru inteligența sau pentru instinctul lui de conservare. Își imaginează că-și pun bărbăția la încercare îndurând cât mai multe lovituri cu putință. Frații lor de arme vor pune prinsoare pe cel care cred c-o să reziste cel mai mult.

Leesha se încruntă.

— N-o să-nțeleg niciodată bărbații.

— Nici eu, spuse Abban.

Spectacolul era violent, fiecare plesnet de bici lăsând în urmă, pe spatele unui om, dâre de sânge strălucitor. Jardir îi dădea câte o lovitură fiecăruia înainte de a se întoarce la primul, dar Leesha nu știa dacă o făcea din bunătate sau fiindcă nu voia să lase durerea să le amorțească simțurile. Tresărea la fiecare lovitură, având senzația că biciul o atingea și pe ea. Lacrimile îi brăzdau fața și nu-și dorea decât să fugă, să nu mai vadă cum se preschimbau spinările celor biciuiți în răni imense, prin care se zăreau coastele. Niciunul nu țipa și n-avea destulă minte ca să se lase să cadă.

La un moment dat, își desprinse privirea și o văzu pe Inevera urmărind supliciul cu un calm desăvârșit. Când simți privirea Culegătoarei de Ierburi, Damajah surâse disprețuitor, cu ochii la lacrimile ei.

Atunci în Leesha se rupse ceva, o răbufnire de furie deveni glifă între ea și suferința altora. Își îndreptă spatele, își usca lacrimile și privi restul biciuirii cu aceeași indiferență rece ca a Ineverei.

Păru să dureze la nesfârșit, dar, în cele din urmă, un războinic căzu, urmat de un al doilea. Leesha văzu luptătorii din mulțime dându-și monede unii altora imediat ce aflară rezultatul și simți nevoia să-i scuipe. După ce căzu ultimul bărbat, Jardir îi făcu semn și ea alergă spre cei trei scoțând firele, alifiile și bandajele pe care le pregătise. Spera că adusese destule.

Jardir bătu cu sulița în pavaj, făcând-o să ridice ochii spre el.

— Dați-le de știre tuturor celor care vor vedea paradisul la sfârșitul drumului lor singuratic! strigă cu vocea tunându-i în

piață și pe străzile din jur. Orice femeie care ucide un demon în *alagai'sharak* va deveni *Sharum'ting* și va avea toate drepturile unui *Sharum*!

Un murmur străbătu mulțimea războinicilor șocați și Leesha văzu groaza pe fața fiecărui *dama* și a fiecărui *Sharum.* Izbucniră în proteste furioase, dar, cu un singur urlet de furie, Jardir făcu mulțimea s-amuțească.

— Dacă în seara asta se opune cineva acestei hotărâri, spuse dezgolindu-și dinții, să iasă în față. Îi făgăduiesc o moarte rapidă, onorabilă. Cu aceia care mi se vor opune mâine n-o să mai fiu la fel de îngăduitor.

În mulțime se încruntară mulți, dar niciunul nu se dovedi destul de idiot ca să facă un pas în față.

•

A doua zi, Abban își făcu apariția în curtea Palatului Oglinzilor însoțit de un *dal'Sharum.* Războinicul purta un văl de noapte roșu, căzut în jurul umerilor, și barba lui neagră era presărată cu fire cărunte. N-avea nimic altceva care să trădeze vreo slăbiciune, dar Leesha era totuși surprinsă. Se părea că prea puțini războinici krasiani trăiau destul ca să le încărunțească bărbile într-o asemenea măsură. Pășea cu mândrie, dar fața lui dură era încordată, ca și cum s-ar fi străduit să nu se încrunte.

— Îngăduie-mi să ți-l prezint pe Gavram asu Chenin am'Kaval am'Kaji, spuse Abban.

Luptătorul se înclină la auzul cuvintelor, iar Leesha își răsfiră fustele și răspunse cu o reverență.

El spuse ceva în krasiană, vorbind prea repede ca să-l poată înțelege ea, dar Abban se grăbi să traducă.

— A spus: „Mă aflu aici din porunca Izbăvitorului, ca să-i instruiesc pe războinicii tăi pentru *alagai'sharak*." Maestrul Kaval a fost instructorul lui Shar'Dama Ka și al meu, cât am stat în *sharaj.* Nu există altul mai bun.

Leesha îl cercetă pe Abban cu ochi îngustați, căutând adevărul dincolo de netezimea îndelung exersată a feței lui. La urma urmelor, el fusese schilodit în *sharaj.*

Pe urmă se întoarse către Gared și Wonda.

— Vreți să fiți instruiți?

Kaval și Abban schimbară câteva replici vorbind iar prea repede pentru ca Leesha să-i poată urmări, deși înțelegea o mare parte a cuvintelor. Abban părea să susțină ceva, aducând

argumente, dar Kaval strânse pumnul și *khaffit*-ul se înclină, supus.

— Maestrul de instrucție mi-a cerut să le spun războinicilor tăi că dorințele lor n-au nicio importanță. Shar'Dama Ka a dat o poruncă și ea va fi îndeplinită.

Leesha se încruntă și deschise gura, dar Gared i-o luă înainte.

— E totul bine, Leesh. Ridică o mână. Eu vreau să-nvăț.

— Și eu, spuse Wonda.

Culegătoarea de Ierburi dădu din cap și se trase deoparte, iar Kaval le făcu semn celor doi să se apropie. Îl studie pe uriașul Gared mormăind aprobator, dar păru mai puțin impresionat de Wonda, deși puțini *dal'Sharum* erau mai înalți și mai puternici decât ea. Pe urmă se întoarse spre Leesha.

— Pot face un mare războinic din uriaș, traduse Abban, dacă e disciplinat. Cât despre femeie… vom vedea.

Nu părea plin de speranțe.

Se întoarse în mijlocul curții cu mișcări iuți, grațioase. Se uită la Gared și lătră o poruncă, bătându-se în piept.

— Maestrul de instrucție vrea să-l ataci, explică Abban.

— Nu-i nevoie să-mi traduci asta, răspunse Gared.

Se apropie de Kaval, dominându-l cu înălțimea lui, dar krasianul nu păru impresionat. Gared scoase un strigăt și îl atacă, dar pumnii lui, deși țintiți cu grijă, nu întâlniră decât aerul. Se avântă ca să înceapă o luptă corp la corp, dar, o clipă mai târziu, se pomeni trântit pe spate. Kaval îi răsuci brațul până când îl auzi țipând, apoi îl eliberă.

— Cu tine o să fie încă și mai dur, o preveni Abban pe Wonda. Adună-ți toate puterile.

— Nu mi-e frică, răspunse ea, făcând un pas în față.

Wonda rezistă mai mult decât Gared, mișcându-se mai fluid și mai repede, dar nimeni nu se îndoi vreo clipă de rezultatul luptei. De două ori, loviturile fetei ajunseră destul de aproape pentru ca maestrul de instrucție să fie nevoit să le pareze, dar răspunse o dată cu un dos de palmă în falca ei, făcând-o să se clatine și să scuipe sânge, iar a doua oară cu o lovitură în stomac, atât de puternică încât o făcu să se chircească și îi scoase tot aerul din plămâni.

Kaval îi prinse brațul înainte de a apuca să-și revină și o trânti pe pavaj. Wonda îl lovi cu piciorul în față în cădere, nimerindu-l

în plin, dar el nu se clinti și gura i se lărgi într-un zâmbet în timp ce răsucea brațul fetei. Ea păli și strânse din dinți, dar nu țipă.

— Maestrul de instrucție o să-i rupă brațul dacă nu se recunoaște învinsă, avertiză Abban.

— Wonda, spuse Leesha, și fata avu în sfârșit destulă minte ca să țipe.

Kaval o eliberă și-i spuse ceva lui Abban, cu o oarecare reținere în glas.

— La urma urmelor, poate reușesc să scot ceva din ea, traduse negustorul. Vă rog să ne lăsați singuri, ca să ne putem antrena fără să ni se abată atenția.

Leesha se uită la Gared și la Wonda, apoi dădu din cap.

— Abban, ce-ar fi să bei un ceai cu Rojer și cu mine?

— Aș fi onorat, răspunse negustorul, înclinându-se.

— Dar, mai întâi, adăugă Leesha cu vocea înăsprindu-i-se, spune-i maestrului Kaval că, dacă mă-ntorc și-mi găsesc războinicii prea răniți ca să poată lupta la noapte, o să plătească mai scump decât dac-ar ajunge-n Miez.

•

Soțiile lui Abban încercară să-i servească, dar Amanvah șuieră și ele se retraseră. *Dama'ting* bătu din palme și Sikvah începu să pregătească imediat ceaiul. Leesha strâmbă din nas. Deși nepoata lui Jardir, fata nu era decât o sclavă.

— De ieri fac așa, spuse Rojer.

Amanvah zise ceva în krasiană și Abban dădu din cap către ea.

— E datoria noastră să-l servim pe Rojer, traduse *khaffit*-ul*.* Nu lăsăm pe nimeni altcineva.

— Aș putea să m-obișnuiesc cu asta, zâmbi larg saltimbancul, întinzându-se și ducându-și mâinile la ceafă.

— Numai să nu te obișnuiești prea tare, zise Leesha. N-o să dureze.

Văzu ochii lui Amanvah îngustându-se la auzul cuvintelor ei, dar fata nu mai scoase nicio vorbă. Sikvah se întoarse curând cu ceaiul. Îl servi în tăcere, cu ochii plecați, apoi se retrase lângă perete, alături de Amanvah. Leesha luă o înghițitură de ceai, o roti o clipă în gură, apoi o scuipă la loc, în ceașcă.

— Ai adăugat în amestec un pic de frunză neagră, îi spuse lui Sikvah, punând ceașca înapoi, pe masă. Ingenios. Mulți oameni

n-ar fi gustat și, cu o asemenea doză, ar fi fost nevoie de câteva săptămâni ca să mă ucidă.

Saltimbancul icni și scuipă ceaiul, împroșcându-și hainele. Leesha îi prinse ceașca în cădere și-și trecu pe marginea ei de porțelan degetul, apoi gustă ce se adunase pe vârful lui.

— N-ai de ce să-ți faci griji, Rojer. Se pare că de *tine* nu sunt nerăbdătoare să scape.

Abban își așeză cu grijă ceașca pe masă. Amanvah se uită la el și spuse ceva în krasiană.

— A… zise negustorul, uitându-se la Leesha. Ai adus o învinuire gravă. Vrei s-o traduc?

— Neapărat, râse Leesha, deși nu mă-ndoiesc c-a înțeles fiecare cuvânt.

El vorbi și Amanvah scoase un strigăt ascuțit, se repezi spre Leesha și începu să țipe la ea.

— *Dama'ting* spune că ești mincinoasă și proastă, o lămuri *khaffit*-ul.

Leesha zâmbi și-și ridică atunci ceașca.

— Atunci spune-i să bea *ea* ceaiul.

Cu ochii în flăcări, Amanvah îi smulse ceașca fără să mai aștepte traducerea. Lichidul era încă fierbinte, dar ea își săltă vălul și bău tot dintr-o sorbitură. O fulgeră pe Leesha cu o privire plină de încredere în sine și de triumf, dar Culegătoarea de Ierburi se mulțumi să surâdă.

— Spune-i că știu că poate lua antidotul diseară, zise ea, dar, dacă e acela pe care-l folosim și noi, în Nord, o să-i fie rahatul amestecat cu sânge o săptămână întreagă.

Culoarea pieri din minusculul petic de piele lăsat la vedere în jurul ochilor lui Amanvah înainte de a termina Abban de tradus.

— Data viitoare când mai încerci așa ceva, o să îi spun tatălui tău, o amenință Leesha, și, dacă-l cunosc cât de cât, faptul că-ți curge sângele lui prin vene n-o să-l oprească să-ți smulgă roba asta frumoasă de pe spinare ca să-ți tăbăcească pielea, dacă nu cumva o să te ucidă pe loc.

Amanvah îi aruncă o privire cruntă, dar ea se mulțumi s-o alunge c-o fluturare de mână.

— Lăsați-ne singuri.

Fata șuieră ceva.

— Tu n-ai niciun drept să ne dai pe noi afară, traduse Abban.

Leesha se întoarse spre saltimbanc, care părea gata să se îmbolnăvească.

— Trimite-ți miresele în camerele lor, Rojer.

— Plecați, se răsti el, cu o zvâcnire a mâinii.

Nici măcar nu se uită la ele. Sprâncenele lui Amanvah se uniră într-un V sever și scuipă către Leesha ceva în krasiană înainte de a ieși ca o furtună, urmată de Sikvah. Leesha memoră cuvintele ca să poată folosi înjurătura când avea să fie nevoie.

Abban izbucni în râs.

— Nu e de mirare că Damajah se teme de tine.

— Nu s-ar zice că e speriată, comentă Leesha. Are tupeu, încearcă să mă asasineze în plină zi.

— După ultimul decret al lui Ahmann, nu e o surpriză prea mare, zise negustorul. Dar bucură-te, ți se face o mare onoare. În Krasia, dacă nu-ncearcă nimeni să te omoare înseamnă că nu ești destul de valoros ca să fii ucis.

•

— Poate e timpul să plecăm, sugeră Rojer, după ce rămaseră singuri. Dacă ne vor lăsa.

Nu putea să nege că Amanvah și Sikvah îl ispiteau, dar acum nu mai putea să-și imagineze decât cuțite ascunse sub pernele de mătase din camerele lor.

— Ahmann o să ne lase dac-o să i-o cer, răspunse Leesha, dar nu plec nicăieri.

— Leesha, au încercat să te omoare! strigă el.

— Inevera a încercat și a dat greș. Dacă fug, pentru ea ar fi ca și cum aș muri. Refuz să mă las izgonită de această… această…

— Vrăjitoare? propuse el.

— Vrăjitoare, încuviință ea. Deja are prea multă putere asupra lui Ahmann. Nu renunț fără luptă la dreptul de-a ajunge la urechea lui.

— Ești sigură că urechea lui e ceea ce te interesează?

Ea îl fulgeră cu privirea, dar Rojer i-o susținu cu răceală.

— Nu sunt orb, Leesha, spuse. Văd cum te uiți la el. Nu ca o soție krasiană, dar nici ca o prietenă.

— Sentimentele mele pentru el n-au importanță, ripostă ea. N-am intenția să fac parte din haremul lui. Kaji a avut o mie de neveste, știai?

— Nenorocitul. Cred că, pentru mai toți bărbații, e mai mult decât de-ajuns să-ncerce să țină-n frâu numai una.

— Ai face bine să nu uiți asta, replică ea pufnind. În plus, atât Abban, cât și Ahmann îl cunosc pe Arlen și amândoi pretind că i-au fost prieteni.

— El nu ne-a spus același lucru. Cel puțin nu despre Jardir.

— Știu, zise Leesha. Și vreau să aflu adevărul.

— Dar Amanvah și Sikvah? Le trimitem înapoi?

— Ca s-o ucidă pe Sikvah fiindc-a mințit în privința fecioriei ei și fiindcă n-a izbutit să mă ucidă? întrebă Leesha. Ne-am asumat răspunderea pentru ea.

— Asta a fost înainte de a-ncerca să te omoare.

— Deschide bine ochii, Rojer. Dacă o pun pe Wonda să tragă o săgeată în ochiul lui Inevera, nu mă-ndoiesc c-o s-o facă, dar vina asasinatului o s-o port eu. Mai bine le ținem aici, unde le putem supraveghea, și poate reușim s-aflăm și ceva folositor.

•

Țipetele o treziră pe Leesha în toiul nopții. Cineva bătea la ușă, așa că se ridică și aprinse o lampă și-și puse roba de mătase krasiană pe care i-o trimisese Jardir. Era răcoroasă și delicios de catifelată pe piele.

Deschise ușa și-l văzu pe Rojer în prag, palid la față.

— E Amanvah, spuse tânărul. O aud țipând în camerele ei, dar Sikvah nu vrea să-mi deschidă.

— Știam eu, murmură Leesha, strângându-și mai tare roba și punându-și șorțul cu buzunare. Bine, oftă apoi. Mergem să vedem ce e cu ea.

Coborâră în aripa lui Rojer și Culegătoarea de Ierburi bătu la ușa camerelor ocupate de cele două fete. Auzi prin ușă vaietele înăbușite ale lui Amanvah, iar Sikvah le strigă în krasiană să plece.

Leesha se încruntă.

— Rojer, spuse ea, cu voce puternică, fugi și adu-l aici pe Gared. Dacă ușa nu e descuiată când te-ntorci, îl pui s-o spargă.

Saltimbancul dădu din cap și plecă în goană.

Așa cum era de așteptat, ușa se întredeschise o clipă mai târziu și o Sikvah îngrozită trase cu ochiul afară.

— Totul e bine, spuse, dar Leesha se împinse pe lângă ea și intră, apoi se lăsă călăuzită de vocea lui Amanvah către privata din fundul încăperii. Sikvah țipă și încercă să i se pună în cale, însă Leesha n-o luă în seamă nici de data asta și încercă ușa. Era încuiată. Unde e cheia? întrebă.

Sikvah nu-i răspunse și bolborosi ceva în krasiană, dar Leesha se săturase. O plesni cu toată puterea peste obraz și zgomotul reverberă prin încăpere.

— Nu te mai preface că nu mă-nțelegi! se răsti. Nu sunt idioată. Mai spune încă un cuvânt în krasiană și furia lui Damajah o să fie cea mai neînsemnată dintre grijile tale.

Sikvah nu răspunse, dar figura ei îngrozită mărturisea cât se putea de limpede că înțelesese.

— Unde… E… Cheia? repetă Leesha, arătându-și dinții după fiecare cuvânt.

Fata se grăbi să-și ducă mâna sub robe și s-o scoată.

Leesha trecu dincolo de ușă cât ai clipi. Privata bogat împodobită puțea a fecale și a vomă, iar iasomia arsă în tămâier sporea duhoarea, dând naștere unui amestec grețos care ar fi făcut pe oricine să verse.

Leesha nu luă în seamă mirosul și se duse drept la Amanvah, care zăcea pe podea, alături de scaunul cu oala de noapte, gemând și plângând. Își aruncase gluga și vălurile alături și pielea ei măslinie părea aproape albă.

— Și-a pierdut apa din corp, spuse Leesha. Adu un urcior cu apă rece și pune un ceainic pe foc.

Sikvah plecă în grabă, iar ea continuă să se uite la cealaltă fată, dar și la ceea ce se afla în oală. În cele din urmă, mirosi o cană de pe măsuța din fața oglinzii și gustă ce rămăsese în ea.

— N-ai pregătit licoarea asta cum trebuia, îi spuse lui Amanvah. Dacă puneai cu o treime mai multă rădăcină cărnoasă scăpai de tot răul făcut de frunza neagră.

Tânăra *dama'ting* nu răspunse, privind în gol în timp ce se chinuia să respire, dar Leesha știa că auzise și înțelesese fiecare cuvânt. Își scoase din șort piulița și pisălogul și, fără să le urmărească deloc cu privirea, mâinile îi alergară dintr-un buzunar într-altul, pregătind amestecul de ierburi. Făcu o a doua poțiune cu apa fierbinte adusă de Sikvah, căreia îi porunci să-și țină stăpâna ridicată ca să i-o poată turna pe gât.

— Deschide ferestrele, să intre aer curat, îi spuse lui Sikvah, și adu perne. Trebuie să mai stea lângă oala de noapte câteva ore, cât îi dăm să bea.

Rojer și Gared își strecurară capetele înăuntru și Leesha se grăbi să-i trimită la culcare. Ea și Sikvah o îngrijiră pe Amanvah până când i se liniștiră măruntaiele și putură s-o mute în pat.

— Somnul e acum cel mai bun lucru pentru tine, spuse, ducând la buzele lui Amanvah o altă poțiune. O să te trezești peste douăsprezece ore și-atunci o să-ncercăm să-ți dăm niște orez și pâine.

— De ce faci asta? șopti Amanvah, cu un accent la fel de puternic ca al mamei ei, dar rostind clar fiecare cuvânt. Mama n-ar fi atât de bună cu cineva care-a încercat s-o otrăvească.

— Nici a mea n-ar fi, dar noi nu suntem mamele noastre, Amanvah, răspunse Leesha.

Fata zâmbi.

— Când o să dau din nou ochii cu ea, o să-mi doresc să mă fi ucis otrava.

Leesha clătină din cap.

— Acum te afli sub acoperișul meu. N-o să-ți facă nimeni nimic, nici măcar n-o să te silească să te măriți cu Rojer, dacă nu vrei.

— O, dar vrem, maestră, spuse Sikvah. Fiul chipeș al lui Jessum a primit atingerea lui Everam. Ce și-ar putea dori o femeie mai mult decât să fie prima sau a doua soție a unui asemenea bărbat?

Leesha deschise gura să răspundă, dar se răzgândi imediat, știind că, indiferent ce-ar fi spus, ar fi vorbit pentru urechi care nu erau în stare s-o înțeleagă.

•

Când ieși în sfârșit din camerele lui Amanvah, Elona era pe coridor. Leesha oftă, nedorindu-și decât să se târască ea însăși în pat, dar mama ei se ridică și o însoți către scări.

— E adevărat ce mi-a spus Rojer? întrebă Elona. Fetele-au încercat să te otrăvească?

Leesha dădu din cap.

Elona zâmbi.

— Înseamnă că Inevera crede că ai șanse să i-l furi.

— Am scăpat cu bine, dacă te interesează, spuse Leesha.

— Sigur c-ai scăpat cu bine. Ești fiica mea, indiferent dacă-ți place sau nu. Nicio vrăjitoare din deșert n-o să te-oprească dac-ai pus ochii pe-un bărbat.

— Nu vreau să fur bărbatul altei femei, mamă.

Elona râse.

— Atunci ce cauți aici?

— Încerc să-mpiedic un război, răspunse Leesha, hotărâtă.

— Și dacă pentru asta trebuie să furi bărbatul unei femei care a-ncercat să te ucidă? E un preț prea mare? Elona pufni. Oricum, nu e furt. Femeile astea-mpart bărbații cum împart găinile cocoșii.

Leesha își dădu ochii peste cap.

— O, să ai norocul de a fi una dintre găinile ouătoare ale lui Ahmann!

— Mai bine decât să fii una dusă la tăiere, ripostă Elona.

Ajunseră la apartamentele lui Leesha și Elona o urmă înăuntru. Ea se lăsă să cadă pe un divan plin de perne și-și luă capul în mâini.

— Aș vrea să fi fost Bruna aici. Ea ar fi știut ce să facă.

— S-ar fi măritat cu Jardir și l-ar fi îmblânzit, spuse Elona. Dacă ar fi avut frumusețea și tinerețea ta, i-ar fi jucat până acum pe degete pe amândoi Izbăvitorii și și-ar fi folosit trupul ca să-i lege mai tare de ea.

— N-ai de unde să știi, mamă.

— Știu mai bine decât tine. Am fost ucenica babei ăleia mizerabile înainte de a te naște tu și încă mai trăiau oameni destul de bătrâni ca să-și aducă aminte de Bruna în tinerețea ei. Spuneau că era deja destul de coaptă când s-a măritat și că până atunci a stat mereu cu picioarele depărtate și-a condus satul cu mai multă autoritate decât la bătrânețe. Și cu mai multă autoritate decât ai tu acum, fiindcă ea n-avea putere numai aici – și Elona o împunse pe Leesha cu degetul în tâmplă – ci și aici. Își îndreptă degetul către încheietura propriilor picioare. Asta e puterea unei femei, în aceeași măsură ca adunatul ierburilor, și numai o proastă alege să nu se folosească de ea.

Leesha deschise gura să protesteze, dar, dintr-un anumit motiv, cuvintele mamei ei sunau a adevăr și ei nu-i venea pe limbă niciun răspuns. Bruna, o babă spurcată la gură, făcea adesea aluzii obscene la propria tinerețe, despre care spunea și povești deocheate. Leesha nu le crezuse pe cele mai multe, gândindu-se că bătrânei îi plăcea să șocheze, dar acum părerea începea să i se schimbe.

— Cum să mă folosesc de ea? întrebă.

— Jardir e obsedat de tine, răspunse Elona. Orice femeie își dă seama dintr-o privire. De aceea o înfricoșezi pe Inevera și de

aceea ai ocazia să-l prinzi de beregată pe șarpele ăsta de deșert și să-l îndepărtezi de ai tăi.

— Ai mei, spuse Leesha. Oamenii din Văiugă.

— Da, ei, firește! se răsti Elona. Soarele Rizonului a apus, pentru el nu mai e nimic de făcut.

— Dar Angiersul? întrebă Leesha. Laktonul? Toate cătunele care se află între locul ăsta și satul nostru? Poate voi izbuti să apăr Văiuga, dar cum o să le pot ajuta pe ele?

— Din patul lui Jardir? întrebă Elona, nevenindu-i să creadă că auzea o asemenea întrebare. Există în lume vreun alt loc de unde ai putea influența mai mult soarta războiului? Astâmpără poftele trupului unui bărbat și-o să-ți dea orice îi ceri. Iar un creier mare ca al tău poate găsi cu siguranță câteva lucruri simple care să ne scape de partea cea mai rea.

Elona se aplecă spre ea până ajunse cu buzele la urechea ei.

— Sau preferi să fie Inevera cea care îi șoptește la ureche sfaturi în fiecare noapte, înainte de a-l fura somnul?

Gândul era înspăimântător și Leesha clătină din cap, dar se simțea în continuare nesigură.

— Porțile paradisului nu se află între picioarele tale, Leesha, adăugă Elona. Știu că voiai să-ți aștepți noaptea nunții și, ca să fiu sinceră, și eu doream asta pentru tine. Dar nu s-a întâmplat așa și viața merge înainte.

Leesha îi aruncă o privire tăioasă și primi în schimb una sfidătoare, dovadă că Elona era gata să susțină tot ce spusese.

— Vezi lumea foarte limpede, mamă. Uneori te invidiez.

— Da? făcu Elona, luată prin surprindere și neîncrezătoare.

Leesha zâmbi.

— Da, dar nu prea des, ține minte.

30.

SĂLBATICA

333 D.Î. VARA

Renna aşteptă, răbdătoare, să se materializeze demonul pietrei. Îşi alesese poziţia cu grijă, pe culmea unui deal, unde stătea pe una dintre crengile de sus ale unui copac singuratic, în faţa unei stânci care ieşea din pământ ca un os frânt din carne.

Urmele de pe sol îi spuneau că miezingul uriaş, de vreo trei metri şi trei sferturi, se solidifica în fiecare noapte aproape în acelaşi loc. În ultimele şase săptămâni, Arlen o învăţase multe lucruri, printre care şi că demonii pietrei îşi formau obiceiuri şi că-n locurile revendicate de ei pentru ridicare nu se materializau şi demoni mai mărunţi, care se deprinseseră să le ocolească.

În timp ce din stâncă se prelingea ceaţa cenuşie, urât mirositoare, solidificându-se încet în formă demonică, ea închise ochii şi respiră adânc, îmbrăţişându-şi frica şi găsindu-şi echilibrul interior.

Metoda krasiană dădea rezultate uluitoare. La început fusese o adevărată provocare, dar acum nu mai avea nevoie decât de câteva clipe ca să-şi schimbe perspectiva, ajungând pe un tărâm din propria minte unde nu existau nici durerea, nici teama de duşmani sau de eşecuri.

Lumea i se păru altfel când deschise ochii şi se ridică, păstrându-şi perfect echilibrul cu degetele picioarelor desculţe încleştate în jurul crengii. În mâna stângă strângea cuţitul lui Harl, trecându-şi absentă degetul mare peste glifele gravate de ea însăşi pe mânerul de os. În dreapta ţinea o castană.

Frunzişul din jur, care începuse să se-ngălbenească, foşni, străbătut de o pală de vânt rece, şi ea inspiră adânc, lăsând aerul să-i mângâie pielea dezgolită şi simţind că făcea parte din lumea nopţii în aceeaşi măsură ca demonul ce se solidifica sub copac, nebănuindu-i prezenţa.

Părul ei castaniu, lung până la mijloc, se dovedise stânjenitor, aşa că îl scurtase, tunzându-l în formă de suliţă, cu o singură coadă împletită care mai amintea de lungimea de mai înainte. De rochie scăpase de tot, tăind-o în două: o vestă înaltă, strâns legată cu şireturi în partea de sus, ca să-i susţină sânii, dar deschisă sub ei, ca să i se vadă pântecele glifat, şi o fustă cu despicături lungi în ambele părţi, ca să-i elibereze picioarele glifate.

Arlen continua să refuze să-i glifeze pielea, dar ea nu-l lua în seamă şi-şi pisa singură lujer negru. Cerneala îi lăsa pe piele

dungi de un cafeniu-închis, care se mențineau câteva zile înainte de a-ncepe să se șteargă.

Se uită în jos, văzu că demonul se solidificase în sfârșit și aruncă brusc castana. Fără să se uite dacă-și atinsese ținta, își desprinse un picior de creangă și păși în gol, lăsându-se să cadă fără zgomot.

În timpul căderii ei, castana îi lovi miezingului umărul din partea opusă și glifa de căldură desenată de Renna pe suprafața netedă a fructului străluci cu putere în întuneric când sorbi din magia demonului uriaș. Se supraîncălzi într-o clipă și explodă cu zgomot răsunător.

Nu vătămă miezingul, dar, atras de străfulgerarea luminoasă și de sunet, acesta întoarse capul tocmai când Renna îi căzu pe umerii lați, acoperiți de carapace. Cu mâna liberă îl înșfăcă de un corn, ca să nu-și piardă echilibrul când îi înfipse cuțitul în gât. Glifele de pe lamă fulgerară și o răsplătiră cu o vibrație a magiei și cu un jet de sânge negru și fierbinte, care-i acoperi mâna.

Mârâi și-și retrase brațul, pregătindu-l pentru o nouă lovitură, dar miezingul urlă și-și azvârli capul pe spate, și ea nu mai putu face altceva decât să se țină bine de corn ca să nu cadă.

Legănându-se nebunește într-o parte și-ntr-alta ca să se ferească de ghearele demonului care zgâria și-și lovea propriul cap, străduindu-se să scape de ea, Renna îl înjunghie de mai multe ori cu cuțitul și-l lovi cu labele glifate ale picioarelor ei, oriunde nimeri. Magia trecea prin ea la fiecare lovitură, ca un fior electric care-o făcea tot mai rapidă, mai puternică, mai rezistentă. Glifele din jurul ochilor i se activară și noaptea se umplu de lumină.

Loviturile ei nu făceau cu mult mai mult decât să distragă atenția demonului. Nu-și mai putea înfige cuțitul în locurile mai vulnerabile, ca ochii și gâtul, și nu-și putea lua destul avânt ca să-i străpungă țeasta. Mai curând sau mai târziu, una dintre loviturile lui sălbatice avea s-o strivească. Gândul o înfioră, făcând-o să izbucnească într-un râs exaltat.

Își puse cuțitul în teacă și-și duse mâna la centură, de unde scoase șiragul lung de pietre de râu pe care i-l dăruise Cobie Fisher în ceea ce părea o altă viață. Îl azvârli în jurul gâtului demonului și-și desprinse mâna de corn ca să se-agațe de capătul de jos al colierului, după ce acesta trecuse peste capul creaturii, își încrucișă brațele și se lăsă în adâncitura dintre

omoplații acoperiți de carapace, atârnând de șnurul de piele în acel loc unde loviturile miezingului înfuriat n-o puteau atinge.

Era aruncată din dreapta-n stânga și înapoi, dar se ținea bine, folosindu-și întreaga greutate ca să strângă pietrele colierului în jurul gâtului demonului. Pictase pe ele glife ale interzicerii, care se aprindeau respingând creatura, și magia strivea din toate părțile.

Peste numai câteva clipe, puternicele zvârcoleli ale brațelor miezingului și pașii lui tunători deveniră spasme și poticneli. Șiragul de pietre se încălzi pe măsură ce creștea forța magiei, spulberând întunericul nopții.

După un pocnet și o ultimă răbufnire de lumină, magia se stinse. Uriașul cap cu coarne căzu, iar Renna își luă avânt izbind cu picioarele, sărind din calea lui. Atinse solul rămânând fără efort în picioare, pe când demonul se prăbuși grămadă alături de ea. Simți magia furată furnicându-i pielea și vindecându-i toate zgârieturile și vânătăile căpătate în luptă. Se uită la sângele negru de demon care-i acoperea mâinile și râse iarăși, răsucindu-și colierul și alergând să-și continue vânătoarea.

Nu se mai simțise niciodată atât de liberă.

•

Un demon al focului singuratic, care vâna prin tufișurile dintre copaci, se repezi la ea. Renna se propti bine pe picioare, așteptând să-l vadă cum inspira înainte de atac, dându-se de gol.

Demonii focului începeau întotdeauna scuipând foc, imediat ce ajungeau destul de aproape de victimă. Scuipatul aprindea totul, paralizându-le prada într-o asemenea măsură încât era neajutorată când săreau la ea cu ghearele și cu dinții. Dar, dacă te fereai de prima răbufnire, urma un scurt răstimp în care nu mai puteau să scuipe.

Renna se ghemui, cu fața foarte aproape de pământ, devenind o țintă clară când demonul se opri brusc în fața ei, inhalând. Creatura își închise ochii fără pleoape când începu să sufle, dintr-un reflex nu prea diferit de cel care însoțea la oameni strănutul, și Renna se repezi în aceeași clipă spre stânga, iar jetul de foc scuipat se arcui prin aer, în gol.

Când miezingul deschise ochii și văzu că ea dispăruse, Renna ajunsese deja în spatele lui și-l înșfăca de coarne. Îi smuci capul

pe spate și-i spintecă burta, așa cum făcea cu iepurii prinși pe ogorul tatălui ei.

Sângele negru al miezingului o împroșcă, arzător ca tăciunii scoși din foc, dar ea se afla într-un loc de dincolo de durere. Aruncă nămol peste locurile unde căzuseră picăturile, răcorindu-și pielea, și se ridică.

Un huruit gros îi spuse că, în puținele clipe ale luptei cu demonul focului, fusese înconjurată. Se întoarse și văzu un demon al lemnului ghemuit în fața ei, cu umerii încovoiați la o înălțime de aproape doi metri. Ceva mai în spate, printre copaci, ochii ei glifați deslușiră alți doi, carapacea aspră confundându-li-se cu lemnul din jur, dar neizbutind să-și ascundă magia. Aveau să sară asupra ei din lateral imediat ce începea lupta cu primul, cel mai puternic.

Mai omorâse demoni ai lemnului, de destule ori, dar nu mai înfruntase niciodată vreunul fără să-l aibă pe Arlen alături.

Trei sunt prea mulți ca să le pot face față? Își alungă gândul nefolositor. Nu puteai să fugi mai repede decât demonii; odată ce te vedeau, n-aveai unde să te-ascunzi. Nu puteai decât să ucizi sau să fii ucis.

— Hai, dați-i drumul, mârâi, îndreptându-și vârful cuțitului către demonul din fața ei.

•

Din copacii de pe cealaltă parte a drumului, Omul Glifat o urmărea pe Renna, clătinând din cap. Avusese nevoie de ceva timp ca să-i dea de urmă. Plecase s-adune ierburi și lemne de foc și o pusese să promită c-avea s-aștepte până la întoarcerea lui, ca să vâneze apoi împreună. Nu era prima oară când ea își pierdea răbdarea sau când îi nesocotea pur și simplu dorințele și pleca de una singură.

Privind-o în timp ce trecuse în spatele demonului focului și-l spintecase cu cuțitul tatălui ei de la bărbie până la coadă, se văzuse silit să admită că Renna învăța repede. Se devotase artei uciderii demonilor cu trup și suflet, într-o mai mare măsură decât Wonda, fiica tăietorului de lemne, fapt dovedit cu prisosință de îndemânarea pe care-o dobândise în numai câteva săptămâni.

Arlen se întrebă dacă nu cumva greșise învățând-o să-și îmbrățișeze spaimele. Pentru că ea mersese prea departe și

devenise, în scurt timp, de-a dreptul nesăbuită; deopotrivă un pericol pentru ea și pentru demoni.

Înțelegea prin ce trecea Renna – mult mai bine decât avea s-o știe ea vreodată. Noaptea era neiertătoare chiar și față de aceia care-i acceptau legea, după cum o demonstrau demonii lemnului care-o pândiseră în timp ce atenția ei se îndreptase asupra demonului focului. Probabil că nu-l văzuse decât pe cel care-o ataca fățiș, văzuse trunchiul, dar crengile aveau să-i vină de hac.

Glifatul potrivi o săgeată în arcul lui mare și rămase așa, pregătit să tragă oricând. Avea s-aștepte până când îi zărea ea pe toți trei, până când avea s-o vadă în pericol de moarte, și abia atunci avea să-i ucidă. Poate că, după asta, Renna avea să devină mai prudentă.

•

Demonul lemnului urlă, vrând s-o umple de o spaimă care s-o paralizeze, așa cum își paraliza prada scuipatul unui demon al focului. În tot acest timp, ceilalți doi se apropiau pe furiș, căutându-și cea mai bună poziție pentru atac.

Dar Renna nu le oferi niciun prilej să se arunce asupra ei, ci se avântă în ceea ce părea un atac sinucigaș. Demonul lemnului își dezgoli șirurile de dinți, își scoase ghearele și își bombă pieptul, așteptându-i prima lovitură. Numai demonii pietrei erau mai puternici decât cei ai lemnului și se părea că miezingului din fața ei nu i se întâmplase niciodată să-i străpungă ceva carapacea ca o scoarță de copac.

Renna se roti în loc și-și folosi avântul pentru o lovitură cu piciorul, aflat în mișcare circulară. Atingându-se de pieptul demonului, glifele din scobitura gleznei și de pe coapsă îi explodară și răbufnirea magiei trânti pe spate creatura uluită.

Ceilalți demoni ieșiră dintre copaci răcnind și Renna îl atacă pe unul proptindu-se bine pe picioare și înșfăcându-l de mijloc, pentru a-și răsuci apoi șoldurile ca să-ntoarcă forța miezingului împotriva lui. Aproape fără efort, îl azvârli pe masivul demon al lemnului către cel de-al treilea membru al grupului. Pe urmă alergă către cei doi și implântă, pe rând, cuțitul lui Harl în toate deschiderile carapacelor ivite în timp ce se rostogoleau, străduindu-se să se desprindă de ei și să se ridice. Căzut pe burtă, unul își repezi spre Renna brațul lung, asemănător cu o creangă, fiindcă era destul de aproape ca s-o poată atinge. Ea

se aruncă pe spate și simți aerul șuierându-i peste piept la trecerea ghearelor. Nu izbutise să-și glifeze materialul vestei și, dacă ar fi ajuns-o, ghearele ar fi pătruns adânc. Îl invidia pe Arlen fiindcă putea să lupte fără cămașă.

Se ridică, nevătămată, însă își pierduse avântul și toți cei trei demoni erau din nou în picioare, amenințători. Loviturile ei lăsaseră în urmă răni pârjolite, dar, așa cum magia absorbită de Renna de la miezingi îi vindeca rănile ei, și aceștia își reveneau cu iuțeală. Peste câteva clipe aveau să fie din nou teferi.

Când o atacară, Renna își duse mâna la punga prinsă de mijloc și aruncă spre ei un pumn de castane glifate. Glifele de căldură fulgerară, aprinzându-le cu pocnete scurte, și demonii scoaseră țipete ascuțite și ridicară brațele, încercând să se apere.

Cei de pe margini scăpară nevătămați, însă cea mai mare parte a salvei căzu asupra celui din mijloc și umărul lui luă foc. O clipă mai târziu, urla și biciuia înnebunit aerul cu mâinile, cuprins în întregime de flăcări.

Ceilalți se traseră înapoi, îndepărtându-se de el când îl văzură arzând, oferindu-i astfel lui Renna spațiul de care avea nevoie. Îl atacă pe unul, înjunghiindu-l în locul vulnerabil dintre a treia și a patra coastă din partea dreaptă. Cuțitul ei lung străpunse inima neagră a miezingului.

Pe urmă se feri de demonul cuprins de spasmele morții, prinzându-l cu mâna stângă de umăr când se întindea spre ea. Glifa din palma ei fulgeră, fierbinte, arzând carapacea noduroasă și carnea de dedesubt, și se simți inundată de un val de forță când o parte din magia creaturii se arcui, pătrunzând în ea. Se răsuci și înfipse cuțitul și mai adânc, folosindu-l ca să-și arunce peste cap demonul de aproape o sută de kilograme. Scoase un strigăt ce păru al miezingului și-l azvârli peste semenul lui care ardea.

Încă bine înfipt în carnea creaturii, cuțitul lui Harl ar fi trebuit să iasă în acel moment, dar garda i se agăță de coasta de dedesubt. Renna țipă când îl scăpă din strânsoare.

Văzând-o nevătămată, al treilea demon se repezi la ea urlând și o trânti peste tufe și în țărână.

Pe tot trupul ei fulgerară glifele, dar, înnebunit de furie și de durere, demonul se strădui să muște și să-și înfigă ghearele,

până când acestea din urmă își atinseră țelul. Săpară adânc, Renna țipă și sângele ei cald îmbibă pământul.

Dintre copaci se auzi un foșnet și ea știu că alți demoni ai lemnului, atrași de lumină și de vânzoleală, aveau s-o atace curând. Dar nu avea să mai conteze, dacă nu izbutea să pună repede capăt luptei cu creatura de deasupra ei.

Miezingul urlă iarăși, iar ea îi răspunse urlând la rândul ei și, împingându-l cu toată forța, ajunse deasupra lui. Fusese o mișcare *sharusahk* de bază, pe care orice novice ar fi reușit s-o zădărnicească, dar miezingii nu se foloseau de efectul de pârghie decât instinctiv. Renna îl lovi fără încetare cu genunchii în coapse, ca să nu-și salte cumva picioarele și s-o atace cu ghearele lor. Avusese destule pisici ca să știe că lupta se putea încheia foarte repede dacă-l lăsa s-o facă.

Izbuti să-și elibereze o mână, își înhăță colierul de pietre și-l azvârli în jurul gâtului încordat al miezingului, apoi se apropie de el, ca s-o poată atinge cât mai puțin și ca să-l împiedice cât mai mult să profite de efectul de pârghie în timp ce încrucișa ea capetele șiragului, trăgând de ele în direcții opuse. Ghearele continuară s-o sfâșie, dar îmbrățișă durerea și rezistă până când fulgerară glifele și imensul cap cu coarne căzu cu un pocnet, împroșcând-o cu sânge negru, fumegător.

•

Când își aruncă Renna castanele, Omul Glifat lăsă coarda arcului să se destindă fără să-și fi propus s-o facă. Glifa de căldură îi era cunoscută; era foarte răspândită în Pârâul lui Tibbet și părinții lui o foloseau adesea iarna, desenând-o pe pietre mari, așezate în jurul casei și al grajdului, ca să absoarbă și să păstreze căldura. Încercase s-o graveze pe arme, dar, deși era bună pentru vârfurile săgeților, fie îi mistuia armele de mână, fie căldura trecea prin straturile de material de pe mâner și-i pârlea palmele. Până și glifele de căldură minuscule de pe pielea lui îl ardeau cumplit când se activau.

Nu se gândise niciodată să le deseneze pe castane. După numai câteva săptămâni petrecute în noapte, Renna era deja creativă, glifa în moduri la care el nu se gândise niciodată.

Văzu privirea sălbatică din ochii ei în clipa în care săltă demonul deasupra capului și se întrebă dacă el arătase la fel în primele dăți când simțise năvala magiei demonilor. Probabil că da. Sentimentul era îmbătător, dând iluzia invincibilității.

Dar Renna nu era invincibilă, și asta se văzu limpede o clipă mai târziu, când se trezi dezarmată și celălalt demon al lemnului o trânti la pământ. Glifatul țipă și își luă arcul pe bâjbâite, înghețat de spaimă. Încercă să tragă în timp ce se luptau cei doi în țărână, dar nu-și putea desluși clar ținta și se temea să n-o lovească pe Renna. Lăsă arcul să cadă și ieși în goană din ascunziș ca s-o salveze.

Numai ca să descopere că nu era nevoie de ajutorul lui.

Rămase locului, cu inima bătându-i cu putere în piept când o văzu pe Renna, pe frumoasa Renna, la a cărei sărutare catifelată din copilărie visase în atât de multele nopți pe care le petrecuse de unul singur în pustietate, peste leșul unui demon, plină de sânge și de vânătăi.

Se întoarse spre el mârâind, până când îl recunoscu și i se lumină privirea. Pe urmă îi zâmbi, arătând ca o pisică după ce a lăsat un șobolan mort să cadă la picioarele stăpânului.

•

Renna se rostogoli de pe cadavru și se strădui să se ridice în grabă, înainte de a se năpusti asupra ei ceilalți demoni. Era acoperită de propriul sânge, dar îl simțea deja revărsându-se cu tot mai puțină forță din rănile pe care magia furată începea să le vindece. Totuși nu era în stare să continue lupta.

Mârâi, refuzând să se lase înfrântă, dar, când își ridică privirea, nu-l văzu decât pe Arlen, strălucind de magie ca unul dintre îngerii aureolați ai Ziditorului. Nu purta nimic altceva în afară de pânza din jurul șoldurilor și era frumos, cu mușchii unduind sub glifele care-i licăreau pe piele. Nu era nici înalt ca Harl, nici masiv, cum fusese Cobie, dar emana o forță care le lipsea altor bărbați. Se uită la el radioasă, inundată de mândrie după victorie. Trei demoni ai lemnului!

— Ești teafără? întrebă el, cu glas în care se făcea simțită asprimea, nu mândria.

— Da, răspunse ea. N-am nevoie decât de câteva clipe de odihnă.

El dădu din cap.

— Așază-te și respiră adânc. Lasă magia să te vindece.

Ea îl ascultă și simți cum începeau să i se închidă toate tăieturile adânci de pe trup. În scurt timp, cele mai multe n-aveau să mai fie decât cicatrice subțiri, pălind și ele foarte repede.

Arlen adună resturile carbonizate ale uneia dintre castanele ei.

— Ingenios, mormăi.

— Mulțumesc, spuse ea, străbătută de un fior de plăcere chiar și numai la auzul unui compliment atât de simplu.

— Dar, oricât de ingenioase ar fi glifele, te-ai purtat prostește, Ren. Ai fi putut să dai foc pădurii, ca să nu mai spun că să te bați cu trei demoni odată e curată idioțenie.

Ea avu senzația că primise un pumn în stomac.

— Nu le-am cerut eu să mă pândească.

— Dar nu m-ai ascultat și-ai plecat să vânezi un afurisit de demon de una singură, o dojeni el cu asprime. Și ți-ai lăsat mantia în fortăreață.

— Mă stânjenește când vânez.

— Puțin îmi pasă. Ultimul demon a fost cât pe ce să te ucidă, Ren. Și în lupta la sol poziția ta a fost mizerabilă. Până și un *nie'Sharum* ți-ar fi putut scăpa din strânsoare.

— Ce importanță are? se răsti ea, rănită, deși știa că Arlen avea dreptate. Am învins.

— Contează, ripostă el, pentru că, mai devreme sau mai târziu, n-o să mai învingi. Chiar și un demon al lemnului poate fi destul de norocos ca să-ți scape din strânsoare. Oricât de puternică te-ai simți când vibrează magia prin tine, nu ai nici măcar jumătate din forța lor. Uită asta, încetează să-i respecți fie și numai pentru o clipă și te vor ucide. De-aia trebuie să profiți de orice avantaj și ai unul foarte mare când ești invizibilă pentru ei.

— Atunci *tu* de ce nu porți mantia? întrebă e.

— Pentru că ți-am dat-o ție.

— Rahat de demon, se răsti ea. Ai căutat-o prin coburi ca și cum n-ai mai fi văzut-o de câteva săptămâni. Pun prinsoare că nici tu n-ai purtat-o niciodată.

— Acum nu vorbim despre mine. Fac asta de mai mult timp decât tine, Ren. Te lași îmbătată de magie, și e periculos. Știu.

— Râde ciob de oală spartă! strigă ea. Tu o faci și n-ai pățit nimic.

— Să fie-al Miezului cine n-a pățit nimic, Renna! zbieră el. Pe noapte, simt cum mă schimbă chiar acum, când vorbim. Agresivitatea, disprețul față de oamenii care-și duc viața ziua.

Vorbim despre magie. Despre magia demonilor. Un strop te face puternic. Prea multă te face... sălbatic.

Își ridică mâna, acoperită de sute de glife minuscule.

— Ce-am făcut eu nu e firesc. M-a înnebunit, cred că acum nu mai sunt nici pe jumătate întreg la minte. Își puse mâinile pe umerii ei. Nu vreau să ți se-ntâmple și ție.

Renna îi luă fața în mâini.

— Îți mulțumesc fiindcă îți pasă.

El zâmbi și încercă să-și coboare privirea, dar ea continuă să-i țină mâinile pe obraji și să-l privească în ochi.

— Dar nu-mi ești nici tată, nici soț și, chiar dacă mi-ai fi, trupul meu e trupul meu și-o să fac cu el ce vreau. Nu-mi mai trăiesc viața cum îmi spun alții. De-acum înainte îmi urmez propriul drum.

Arlen se încruntă.

— Urmezi drumul tău sau tocmai te-ai agățat de-al meu?

Ochii ei se măriră și își simți toți mușchii urlând, îndemnând-o să sară la el, lovindu-l cu picioarele, zgâriindu-l și mușcându-l până când... Scutură din cap și inspiră adânc.

— Lasă-mă singură, spuse.

— Vino cu mine înapoi, în fortăreață, îi ceru el.

— Ducă-se pe pustii fortăreața ta! țipă Renna, cu voce pițigăiată. Lasă-mă singură, odraslă a Miezului!

Arlen o privi lung.

— Bine.

Renna își încleștă maxilarele, refuzând să plângă în timp ce se îndepărta el. Se ridică în picioare, cu spatele drept în ciuda durerii, și își recuperă cuțitul din rămășițele carbonizate ale demonului. Focul nu stricase arma, în care magia rămasă continua să palpite când o șterse și și-o puse în teaca de pe șold.

Rămase în același loc mult timp după plecarea lui Arlen, luptându-se cu sine însăși. O jumătate din ea își dorea să se avânte strigând în noapte, în căutarea altor demoni asupra cărora să-și reverse furia. Cealaltă jumătate se întreba dacă Arlen avea dreptate și amenința s-o trântească în orice clipă la pământ, plângând.

Închise ochii, îmbrățișă durerea și furia și păși dincolo de ele. Și se liniști uimitor de repede.

Arlen era pur și simplu prea protector. Încă n-avea încredere în ea, după tot ce făcuse.

Într-un loc de dincolo de sentimente, se propti bine pe picioare și începu primul *sharukin,* mișcările curgând una din alta, încercând să-și întipărească figurile în mușchi atât de adânc încât să le poată executa chiar și fără să se gândească la ele. În același timp, își reaminti fiecare clipă a luptelor din noaptea aceea, căutând modalități de îmbunătățire.

El putea fi, pentru alții, atotputernicul Om Glifat, dar ea știa că nu era decât Arlen Bales din Pârâul lui Tibbet și Miezul putea să o înghită dacă exista ceva pe care-l putea face el și nu-l putea face și ea.

•

A mers totul bine, își spuse Glifatul, cu sarcasm, îndepărtându-se. Dar se opri în scurt timp, se așeză, se rezemă de un copac și închise ochii. Putea s-audă omizile mâncând din frunze. Dacă Renna ar fi avut nevoie de el, ar fi auzit-o și s-ar fi dus la ea.

Își blestemă naivitatea copilărească, fiindcă-l împiedicase să-l vadă pe Harl așa cum era de fapt. Când i se oferise Ilain tatălui lui, o crezuse peste măsură de păcătoasă, dar ea nu făcuse decât ceea ce era necesar ca să supraviețuiască, așa cum făcuse el în Deșertul Krasian.

Și Renna... Dacă s-ar fi întors acasă, cu tatăl lui, în loc să fugă după moartea mamei sale, ar fi venit cu ei la fermă, unde-ar fi fost ferită de Harl și ar fi scăpat de condamnarea la moarte. Copiii lor ar fi fost acum la vârsta când puteau fi promiși.

Dar el îi întorsese spatele lui Renna; o altă cale spre fericire abandonată și astfel viața ei devenise un coșmar.

Greșise când o luase pe Renna cu el. Fusese egoist. Se gândise numai la el, o condamnase la o astfel de viață doar ca să-și păstreze el mintea întreagă. Ea alesese calea lui fiindcă simțise că n-avea nimic de pierdut, dar pentru ea nu era prea târziu. Nu se mai putea întoarce niciodată în Pârâu, dar, dacă ajungea în Văiuga Izbăvitorului, putea să vadă că pe lume încă mai erau oameni cumsecade, oameni care voiau să lupte fără să renunțe tocmai la lucrurile care-i făceau oameni.

Dar, chiar mergând pe cel mai scurt drum posibil, din fortăreață până-n Văiugă tot aveau de mers mai mult de o

săptămână. Trebuia s-o ducă pe Renna înapoi, în lumea civilizată, imediat, înainte de a se sălbătici cu totul.

Podul Peste Fluviu era la mai puțin de două zile distanță. De-acolo puteau merge către Văiugă trecând prin Calea Greierului, prin Angiers și prin Buturuga Fermierului. Ori de câte ori se ivea prilejul, avea s-o silească să intre în legătură cu oamenii și să rămână trează când lumina soarele, nu să doarmă în toate diminețile și să cerceteze urmele demonilor în fiecare după-amiază, așa cum se obișnuiseră să facă amândoi.

Nu-i plăcea să petreacă el însuși atât de mult timp printre oameni, dar n-avea de-ales. Renna era mai importantă. Dacă oamenii vedeau glifele lui și-ncepeau să vorbească, n-aveau decât.

•

Euchor se ținuse de cuvânt, lăsase refugiații să treacă Fluviul Despărțitor, dar, cu toată recolta din Rizon pierdută și cu solstițiul de vară rămas în urmă, vremurile erau grele pentru toată lumea. Podul Peste Fluviu se întinsese pe ambele maluri ale apei, fiindcă în afara zidurilor așezării propriu-zise corturile prea puțin protejate de glife ale refugiaților erau un oraș în continuă creștere, unde domneau mizeria și sărăcia. Când îl traversară, Renna strâmbă din nas, dezgustată, și Arlen știu că o asemenea priveliște n-o putea convinge să nu respingă civilizația.

Crescuse și numărul străjerilor de la poartă, care îi priviră cu dispreț. Și nu era de mirare. Acoperit din creștet până tălpi, oricât de dogoritor ar fi fost soarele, Arlen atrăgea întotdeauna atenția, iar Renna, înveșmântată în zdrențe care o dezgoleau scandalos și plină de pete spălăcite de lujer negru, nu avea darul să-i liniștească.

Însă Omul Glifat încă nu întâlnise, în niciun oraș și în niciun sat, vreun străjer care să nu devină binevoitor la vederea unei monede de aur, și în coburii lui erau o grămadă. La scurt timp după aceea, erau în interiorul zidurilor, priponindu-și calul în fața unui han plin de lume. Începea să se-nsereze, și locuitorii Podului Peste Fluviu se întorceau acasă după o zi de muncă.

— Nu-mi place aici, spuse Renna, uitându-se în jur, la sutele de trecători. Juma’ din oameni îs morți de foame, iar ailaltă jumătate se uită de parcă s-ar aștepta să-i jefuim.

— Nu-i nimic de făcut, răspunse Glifatul. Am nevoie de informații și nu le pot afla din pădure. Trebuie să ne-nvățăm pentru o vreme cu orașele.

Ei nu-i plăcu răspunsul, dar rămase tăcută și dădu din cap.

La acea oră a zilei, sala de mese din han era plină, dar aproape toată lumea se înghesuia la tejghea și Omul Glifat zări o masă mică liberă, în partea din spate a încăperii. El și Renna se așezară și, după câteva clipe, o slujnică ieși de după tejghea și veni la ei. Era tânără și frumoasă, deși avea ochi triști, cu o privire obosită. Purta o rochie destul de curată, dar ponosită, și, după nuanța pielii ei, ca și după forma feței, Arlen își dădu imediat seama că era rizoniană, făcând probabil parte din primul val de refugiați și fusese destul de norocoasă ca să găsească de lucru.

La o masă de lângă ei stăteau câțiva bărbați cu voci răgușite.

— Ei, Milly, înc-un rând aici! strigă unul dintre ei, cu o palmă zgomotoasă peste fundul slujnicei.

Ea tresări violent și închise ochii, apoi respiră adânc înainte de a se-ntoarce spre bărbați cu un zâmbet prefăcut.

— Sigur că da, băieți, răspunse veselă.

Zâmbetul îi dispăru când se uită din nou la Renna și la Arlen.

— Ce doriți?

— Două beri și cina, răspunse Glifatul. Și o cameră, dac-aveți vreuna liberă.

— Avem, spuse fata, dar, cu atâta lume în trecere prin oraș, prețul e piperat.

El dădu din cap și puse pe masă o monedă de aur. Ochii slujnicei se măriră; probabil că nu văzuse niciodată aur adevărat.

— Asta ar trebui s-acopere costul mâncării și al băuturii din noaptea asta. Acum, cu cine vorbesc pentru cameră?

Fata se grăbi să-nșface moneda înainte s-o vadă cineva de la mesele din jur.

— Vorbește cu Mich, el e proprietarul hanului, răspunse, arătându-i-l pe bărbatul masiv, cu mânecile suflecate și cu șort alb, care asuda în spatele tejghelei străduindu-se să țină toate halbele pline cu bere.

Când se-ntoarse într-acolo, Omul Glifat o văzu îndesându-și moneda în sân.

— Mulțumesc, zise el.

Fata dădu din cap.

— Aduc imediat berile, Veghetorule.

Se înclină și se îndepărtă grăbită.

— Așteaptă aici și nu intra în vorbă cu nimeni până fac rost de-o cameră, îi spuse Arlen lui Renna. Nu durează mult.

Ea dădu din cap și el plecă.

La tejghea era înghesuială, toată lumea voia o ultimă bere înainte de a se retrage să-și petreacă noaptea în spatele propriilor glife. Arlen se văzu nevoit s-aștepte într-un capăt până când hangiul se uită în direcția lui, dar atunci scoase o altă monedă de aur și omul se grăbi să se apropie.

Mich părea un bărbat cândva voinic care se îngrășase. Poate încă destul de puternic ca s-azvârle afară un zurbagiu, dar îmbogățirea și vârsta mijlocie păreau să-l fi stors de vlaga din tinerețe.

— O cameră, spuse Omul Glifat, întinzându-i moneda. Scoase încă una din pungă și i-o arătă. Și vești din Sud, dacă ai. Vin din Pârâul lui Tibbet.

Mich dădu din cap, dar îl privi chiorâș.

— Noutățile n-ajung pân' acolo, încuviință el, aplecându-se ușor ca să se uite sub gluga lui Arlen.

Dar acesta făcu un pas înapoi și hangiul se retrase imediat, temându-se să nu dispară moneda pe care-o sorbea din privirile nervoase.

— Toată lumea vorbește acum despre Sud, Veghetorule, spuse. De când au furat-o șobolanii din deșert pe Culegătoarea de Ierburi din Văiugă, ca mireasă pentru șeful lor, demonul deșertului.

— Jardir, mormăi Glifatul, încleștându-și pumnii.

Ar fi trebuit să se furișeze în tabăra krasianilor și să-l ucidă imediat ce ieșise din deșert. Cândva îl crezuse om de onoare, dar acum înțelegea că totul nu fusese decât o mască pentru setea lui de putere.

— Se spune, continuă Mich, că s-a dus să-l omoare pe Glifat, dar Izbăvitorul e plecat de-acolo, a dispărut.

Pe Arlen îl năpădi furia, într-un clocot amar ca fierea. Dacă Jardir îi făcuse vreun rău lui Leesha, sau dacă numai se atinsese de ea, avea să-l omoare și să-i împrăștie armata, punând-o pe fugă înapoi, în deșert.

— Te simți bine, Veghetorule? întrebă Mich.

Arlen îi azvârli moneda deformată după ce-o strânsese în pumn și-i întoarse spatele fără s-aștepte cheia vreunei camere. Trebuia să se-ntoarcă în Văiugă fără întârziere.

Și atunci auzi țipătul lui Renna, apoi un urlet de durere.

•

Renna își ținu răsuflarea când intrară în tavernă. Nu mai văzuse niciodată un asemenea loc, unde să se-adune lumea înghesuindu-se într-un mod atât de scârbos. Vacarmul era copleșitor, iar aerul fierbinte și stătut, îmbâcsit de fum de pipă și de miros de sudoare. Își simți inima bătând mai tare, dar, când se uită la Arlen, îl văzu înaintând cu pași mari, cu spatele drept, și-și aminti cine era el. Cine erau *ei.* Își trase umerii înapoi și întâlni cu o indiferență rece privirile celor care se holbau.

Bărbații o strigară și o fluierară când dădură cu ochii de ea, dar îi săgetă cu privirea și cei mai mulți se grăbiră să se uite în altă parte. Când se împingeau prin mulțime, simți totuși o mână pipăindu-i fesele. Se răsuci, cu mâna încleștată de cuțit, dar nu-și dădu seama cine cutezase; ar fi putut fi un grup de bărbați și toți o ignorau ostentativ. Strânse din dinți și se grăbi să-l ajungă pe Arlen, urmărită de un hohot de râs.

Când bărbatul de la masa de alături îi trase slujnicei o palmă peste fund, Renna se simți străbătută de o furie cumplită. Arlen se prefăcu că nu văzuse, dar ea știa adevărul. La fel ca ea, se lupta probabil cu imboldul de a-i rupe omului brațul.

După ce Arlen plecă să discute cu hangiul, bărbatul de alături își întoarse scaunul spre ea.

— Credeam că Veghetorul nu mai pleacă niciodată, spuse cu un zâmbet larg.

Era un milnez înalt, lat în spate, cu barba blondă stufoasă și cu păr lung, auriu. Ceilalți bărbați de la masa lui se-ntoarseră să se uite la Renna, privirile prelingându-li-se pe pielea ei dezgolită.

— Veghetor? întrebă ea, nedumerită.

— Însoțitorul tău în robă, răspunse milnezul. Cre' c-o fată frumoasă ca tine are nevoie de-un om sfânt ca s-o escorteze, pen'că niciun altul nu și-ar putea ține mâinile acasă.

Se întinse sub masă, îi prinse coapsa în mâna lui mare și strânse. Renna se crispă, șocată de îndrăzneala lui.

— Cred că o femeie ca tine ne poate mulțumi pe toți trei, continuă străinul. Fac prinsoare că ești udă deja.

Mâna lui cercetătoare îi urcă pe sub fustă.

Dar ea se săturase. Se întinse și-i prinse degetul mare în mâna stângă, apăsând puternic cu încheietura unui deget de la mâna dreaptă în punctul de presiune dintre degetul mare și arătător. Strânsoarea bărbatului înalt dispăru și el icni de durere, iar o rotire *sharusahk* îi răsuci încheietura, punându-i mâna pe masă.

Unde cuțitul i-o tăie.

Ochii lui părură să iasă din orbite și timpul păru să încremenească în clipa următoare, când nici el, nici însoțitorii lui nu reacționară. Pe urmă sângele țâșni brusc din rană, milnezul începu să urle și prietenii lui săriră în picioare, răsturnându-și scaunele.

Dar Renna era pregătită să-i înfrunte. Cu o lovitură de picior, îl aruncă pe rănit peste unul dintre ceilalți doi, apoi sări pe masă, ghemuindu-se cu picioarele depărtate și cu cuțitul tatălui ei sub antebraț, ascuns de majoritatea privitorilor, dar gata să lovească pe oricine s-ar fi apropiat.

— Renna?! strigă Arlen, înșfăcând-o din spate.

Ea lovi cu picioarele și se răsuci în timp ce-o dădea jos de pe masă.

— Ce se-ntâmplă-aici? întrebă Mich, făcându-și loc prin mulțime, înarmat cu o bâtă groasă.

— Vrăjitoarea mi-a tăiat mâna! strigă blondul.

— Ai noroc că nu ți-am tăiat și altceva! mârâi Renna la el, peste umărul lui. N-aveai niciun drept să m-atingi acolo! Nu ți-am fost promisă!

Hangiul se întoarse spre ea, dar îl văzu pe Arlen și făcu ochii mari. Gluga lui căzuse în vreme ce se străduia s-o imobilizeze pe Renna, lăsându-i la vedere pielea glifată.

— Omul Glifat, șopti hangiul și, repetat de alții, numele ajunse la urechile mulțimii.

— Izbăvitorul! strigă cineva.

— E timpul să plecăm, murmură Arlen, înșfăcând-o de braț.

Renna ținu pasul cu el când îmbrâncea pe oricine nu se grăbea să i se ferească din cale. Își ridică din nou gluga, dar o mulțime considerabilă ieși din han pe urmele lor.

Arlen se grăbi către grajd, trăgând-o pe Renna după el, îi aruncă o monedă de aur rândașului și se îndreptă spre Dansatorul Amurgului. O clipă mai târziu, dădură buzna afară și galopară către poartă. Străjerii strigară după ei când apăru în

fugă mulțimea de la han, dar se lăsa întunericul și nimeni nu îndrăzni să-i urmărească în lumina asfințitului.

•

— Pe Miez, Renna, nu poți umbla prin lume tăind mâinile oamenilor! o certă Arlen când se opriră pentru noapte într-un luminiș nu prea îndepărtat de oraș.

— A meritat-o, răspunse ea. În locul ăla nu mă mai atinge niciun bărbat, decât dacă vreau eu.

El se strâmbă, dar nu replică.

— Data viitoare rupe-i degetul mare, spuse, într-un târziu. Pentru asta n-o să se holbeze nimeni la tine. După ce-ai făcut, n-o să ne mai putem întoarce în Podul Peste Fluviu o bună bucată de vreme.

— Oricum nu mi-a plăcut acolo, răspunse ea. Și adăugă, desfăcându-și brațele ca și cum ar fi vrut să-mbrățișeze noaptea: Ăsta e sălașul nostru.

Însă el clătină din cap.

— Sălașul meu e Văiuga Izbăvitorului și, ținând cont de ce-am aflat de la hangiu înainte de isprava ta nebunească, nu mai e timp de pierdut, trebuie s-ajungem imediat acolo.

Renna ridică din umeri.

— Atunci să mergem.

— Cum am putea, când, din cauza ta, nu mai putem pune piciorul pe singurul pod din toată Thesa? strigă Arlen. Despărțitorul e prea adânc ca să-l putem trece prin vad și prea lat ca să-l treacă Dansatorul înot.

Ea își lăsă ochii în jos.

— Iartă-mă. N-am știut.

— Ce s-a făcut e bun făcut, Ren, zise el oftând. O să găsim noi o cale, dar de-acum înainte trebuie să te mai acoperi puțin când ajungem printre oameni. Noaptea e bine să-ți dezgolești glifele, dar cu o atât de mare parte a trupului tău la vedere, le dai idei tuturor bărbaților care te văd la lumina zilei.

— Tuturor în afară de tine, după cum se pare, murmură ea.

— Ei nu văd decât picioare dezgolite și-un decolteu adânc. Eu văd o fată îmbătată de sânge, care gândește mai mult cu cuțitul decât cu capul.

Renna făcu ochii mari.

— Odraslă a Miezului! strigă, repezindu-se cu cuțitul înainte.

Arlen se trase lateral fără efort, o prinse de încheietura mâinii și i-o răsuci, făcând-o să scape cuțitul. Își puse palma pe cotul ei și-i folosi propria forță ca s-o azvârle pe spate. Renna vru să se ridice, dar Glifatul se aruncă asupra ei, o prinse de încheieturile mâinilor și o țintui la pământ. Ea încercă să-l lovească între picioare cu genunchiul, dar el se aștepta la asta și, câteva clipe mai târziu, era cu genunchii pe coapsele ei, apăsând-o cu toată greutatea. Puterea ei magică dispăruse, ca în fiecare zi, odată cu răsăritul soarelui, nu putea să-l azvârle de deasupra ei. Țipă și se zbătu cu sălbăticie.

— Acum mi-arăți că am dreptate, mormăi el. Încetează!

— Nu asta ai vrut? strigă ea. N-ai vrut pe cineva care să nu te-ncetinească? Pe cineva care nu se teme de noapte?

Încercă să se desprindă din strânsoarea lui, dar brațele lui Arlen păreau de fier. Fețele le ajunseseră la numai câțiva centimetri distanță.

— N-am „vrut" nimic, Ren, răspunse el, nimic altceva decât să te scap de primejdie. N-am vrut să te fac... ca mine.

Ea-și încetă zbaterile.

— Nu m-ai obligat să fac nimic altceva decât să mă privesc cu asprime. Orice altceva am făcut pen' c-am vrut să fac. Dacă mă părăsești mâine, o să continui să-mi glifez pielea. Acu', după ce-am simțit gustu' libertății, nu mă mai întorc la-nchisoare.

Strânsoarea slăbi și, dac-ar fi vrut, Renna și-ar fi putut elibera mâinile, dar în ochii lui Arlen era ceva, un licăr care-i spunea că o putea înțelege și pe care nu-l mai văzuse până atunci.

— M-am gândit la noaptea în care am jucat țoc-țoc în fân, spuse ea. Am văzut în sărutul ăla o făgăduială și l-am simțit pe buze mulți ani după aceea, cât am tot așteptat să te-ntorci. Am crezut întotdeauna c-o să te-ntorci. N-am sărutat pe nimeni altcineva până la Cobie Fisher, fiindcă atunci era tot ce puteam face ca să nu rămân singură cu tata. Cobie era un om bun, dar nu l-am iubit cu-adevărat mai mult decât m-a iubit el pe mine. Abia dacă ne cunoșteam unul pe altul.

— În copilărie, și pe mine abia dacă mă cunoșteai, spuse Arlen.

Ea dădu din cap.

— Nu știam nici ce-nseamnă să fii promis, nici că tata și Lainie făceau ceva rău. Nu-nțelegeam o mare parte a lucrurilor pe care le-nțeleg acum.

Își simți lacrimile umplându-i ochii și n-avu de ales, le lăsă să curgă.

— Am văzut ce ești și cum trăiești. Nu-mi fac iluzii. Dar tot ți-aș putea fi soție. Nu trebuie decât să vrei ca să mă poți avea.

El continuă s-o privească în tăcere, dar ochii spuneau mai multe. Se apleca mai mult deasupra ei. Nasurile li se atinseră ușor și ea se simți străbătută de un fior.

— Uneori încă mai pot simți sărutul ăla, șopti ea, închizând ochii și întredeschizându-și buzele.

Pentru o clipă, nu se îndoi că el avea s-o sărute, însă Arlen îi eliberă brațele și se rostogoli de pe ea. Renna deschise ochii surprinsă și-l văzu ridicându-se și întorcându-i spatele.

— Nu știi chiar atât de multe precum crezi, Ren, îi spuse.

Ea ar fi vrut să țipe de ciudă, dar amărăciunea din tonul lui o calmă. Icni și se săltă în genunchi.

— Ziditorule! Ești deja însurat!

Și simți că se sufoca.

Însă Arlen se uită din nou la ea și începu să râdă. Nu era nici hohotul politicos cu care răspunzi la o glumă, nici cel menit să rănească, ci un râs sănătos, care-i zguduia trupul atât de tare încât puse o mână pe Dansatorul Amurgului ca să se sprijine. Renna își simți plămânii eliberându-se pe măsură ce râsul lui îi alunga spaima. În ea cedă ceva și se trezi râzând alături de el, ținându-se de coaste și dând din picioare. Continuară așa o bună bucată de timp și încordarea dintre ei dispăruse când se potoliră în sfârșit, mulțumindu-se doar să chicotească din când în când înainte de a lăsa liniștea să se înstăpânească.

Renna se ridică în picioare și puse o mână pe brațul lui Arlen.

— Dacă nu știu anumite lucruri, spune-mi-le.

El o privi și dădu din cap. Se desprinse din nou din strânsoarea ei și făcu câțiva pași, cu ochii în pământ.

— Aici, spuse, o clipă mai târziu, lovind cu piciorul în țărână. Din locul ăsta pornește o cale către Miez.

Renna se apropie și privi locul cu ochii ei glifați. Într-adevăr, din jurul picioarelor lor se înălța un vârtej de ceață luminoasă, parcă ieșind dintr-o pâlnie.

— O simt, adăugă Arlen, întinzându-se până în Miez. Și mă cheamă, Ren. Mă cheamă așa cum mă chema mama la cină și, dacă aș vrea…

Imaginea lui începu să pălească, de parcă ar fi fost o stafie… sau un miezing.

— Nu, strigă Renna, înșfăcându-l, dar mâinile îi trecură prin el. Spune-i să-și înece chemarea-n fântână!

Arlen se solidifică o clipă mai târziu și ea răsuflă ușurată, deși ochii lui erau tot triști.

— Nu glifele mă-mpiedică să duc o viață normală, Ren. Aici ajungi dac-absorbi prea multă magie. Acum sunt mai degrabă demon decât om și, sincer vorbind, în fiecare dimineață mă întreb dacă n-a sosit cumva ziua în care-o să mă ardă soarele.

Ea clătină din cap.

— Nu ești demon. Un demon nu și-ar face griji nici pentru Văiuga Izbăvitorului, nici pentru Pârâul lui Tibbet. Unui demon nu i-ar fi păsat că o fată pe care-o cunoștea avea să fie ucisă de alți demoni, și nici nu și-ar fi lăsat deoparte viața vreme de mai multe luni ca să-ncerce s-o ajute.

— Poate, răspunse Arlen, dar numai un demon i-ar cere unei fete să se preschimbe și ea în demon.

— Nu mi-ai cerut nimic, ripostă ea. Acum hotărăsc singură ce am de făcut.

— Atunci nu te grăbi, chibzuiește îndelung, fiindcă, odată ce iei hotărârea asta, nu mai există cale de-ntoarcere.

31.

BĂTĂLIA VESELĂ

333 D.Î. VARA

Rojer le spusese tuturor că prefera să exerseze cântând la scripcă pe scara mare mai degrabă decât în aripa lui din clădire pentru că din locul acela sunetul reverbera în întreaga vilă. Era destul de adevărat, dar în realitate alesese scara pentru că de-acolo vedea perfect ușa camerelor lui Amanvah și Sikvah. În ultimele trei zile, n-o mai zărise pe niciuna dintre ele.

Nu știa de ce îi păsa. Ce fusese în capul lui când o apărase pe Sikvah în loc să profite de acel pretext minunat și să le refuze pe

amândouă? Sau de ce le lăsase să rămână în continuare în vilă după ce încercaseră s-o ucidă pe Leesha? Chiar avea de gând să devină ginerele demonului deșertului? Gândul la căsătorie îl înspăimântase întotdeauna. Plecase din cătune de vreo jumătate de duzină de ori tocmai ca să scape de lanțurile cununiei.

Însurătoarea e moartea meseriei, susținuse întotdeauna Arrick. *Femeile sunt dornice să se culce cu saltimbanci, așa că le facem pe plac. Dar, odată ce ești promis, tot ce o atrăgea la început la tine trebuie pus în ordine. Nu vrea să mai călătorești. Nu vrea să dai spectacole în fiecare seară. Și nici la ore ciudate. Vrea să știe de ce-alegi mereu cea mai veselă fată ca s-arunci cuțite în jurul ei. Înainte de a-ți da seama, te trezești făcând munca unui nenorocit de dulgher și ai noroc dacă poți să cânți în șaptea zi. Dormi în patul oricărei femei dorești, dar ține-ți traista pregătită aproape și fugi imediat ce-auzi cuvântul* promis.

Cu toate astea, sărise în ajutorul lui Sikvah fără să stea pe gânduri, iar minunata armonie a vocilor celor două fete continua să-i răsune în minte. Tânjea să se alăture acelei armonii, iar gândul la robele lor care căzuseră pe podea îi aducea un alt fel de dorință, pe care nu i-o mai trezise nicio altă femeie de când o întâlnise pe Leesha.

Dar Leesha nu-l voia, iar Arrick murise beat și fără prieteni.

Femeile lui Abban apăreau când și când ca s-aducă mâncare și ca să ia oalele de noapte, dar ușa fetelor se întredeschidea întotdeauna foarte puțin și se închidea, trântindu-se, înainte de a apuca el să tragă cu ochiul înăuntru.

•

În noaptea aceea, la *alagai'sharak,* Rojer îl urmări cu priviri nervoase pe Jardir. Kaval îi pusese pe Gared și pe Wonda să lupte cu sulița și scutul alături de ceilalți *dal'Sharum,* și cei doi se descurcau bine. Poate că tăietorul de lemne era prea stângaci pentru *sharusahk,* dar într-o formație de luptă nimeni nu era mai puternic decât el și nimeni nu ajungea cu sulița mai departe de peretele de scuturi glifate.

Dar Rojer le simțea dureros lipsa în vreme ce el, Leesha și Jardir mergeau în urma formației, alături de mai multe Sulițe ale Izbăvitorului, deși îi învăluia în muzica lui și nu se apropia niciun demon. Mai curând sau mai târziu, Jardir avea să-l întrebe care-i erau intențiile în privința fiicei și a nepoatei sale și, dacă nu

dădea un răspuns satisfăcător, ar fi putut urma violența și moartea. Moartea lui.

Dar, deocamdată, Jardir n-avea ochi decât pentru Leesha și o privea ca un bărbat cu adevărat îndrăgostit. Bineînțeles că asta nu-l ajuta să suporte mai ușor timpul petrecut în apropierea șefului krasianilor, mai ales când o surprindea pe Leesha întorcându-i privirea. Nu era prost. Știa ce însemna asta, chiar dacă ea nu-și dădea seama.

Când încheiară ocolul cetății și li se îngădui să se întoarcă înăuntru, saltimbancul răsuflă ușurat. Se simțea groaznic, îi amorțiseră degetele cântând și îl dureau toți mușchii. Era scăldat în sudoare și acoperit cu un strat unsuros de funingine de la miezingii arși.

Nu-l ajuta cu nimic faptul că, inundați de magia demonilor, Gared și Wonda arătau ca și cum abia s-ar fi ridicat din pat, deși se duceau la culcare. Rojer nu gustase niciodată magia aceea. Iar acum, după ce-l văzuse pe Omul Glifat disipându-se și-l auzise vorbind despre alunecarea în Miez, îl îngrozea. Era mai bine să țină miezingii la distanță cu muzica și aruncând cuțite.

Dar, după aproape un an petrecut în Văiuga Izbăvitorului, efectele magiei asupra celor care o foloseau des erau evidente. Erau mai puternici. Mai iuți în mișcări. Nu se îmbolnăveau niciodată, nu oboseau niciodată. Cei tineri se maturizau mai repede, iar cei vârstnici îmbătrâneau mai încet sau păreau mai tineri. Rojer, pe de altă parte, avea senzația că abia se mai ținea pe picioare.

Intră în dormitorul lui împleticindu-se, dornic să se adâncească pentru câteva ore într-un somn aducător de uitare, dar lămpile cu ulei krasian cu miros dulce din camera lui erau aprinse, ceea ce era ciudat, pentru că el plecase când era încă lumină. Pe noptieră avea un urcior cu apă rece, alături de o pâine caldă încă.

— Am pus-o pe Sikvah să-ți pregătească și baia, făgăduitule, spuse o voce în spatele lui.

Speriat, scoase un țipăt și se răsuci, cu cuțitele deja în mâini, gata de aruncare, dar nu era decât Amanvah, cu Sikvah îngenuncheată în spatele ei, alături de o cadă mare, din care se înălțau aburi.

— Ce căutați în camera mea? întrebă Rojer.

Le ceru mâinilor sale să pună cuțitele la loc, dar ele, încăpățânate, refuzară.

Amanvah îngenunche cu mișcări line, rituale, și atinse podeaua cu fruntea.

— Îmi cer iertare, făgăduitule. În ultima vreme nu m-am simțit bine și refacerea mea a depins mult prea mult de Sikvah. Mă doare inima fiindcă n-am izbutit să avem grijă de tine.

— Nu... ah, nu-i nimic, răspunse el, făcând cuțitele să dispară. Nu-mi trebuie nimic.

Amanvah adulmecă aerul.

— Iartă-mă, făgăduitule, dar ai nevoie de o baie. Mâine începe Asfințirea și trebuie să fii pregătit.

— Asfințirea? repetă el, nedumerit.

— Luna întunecată, îl lămuri Amanvah, când se spune că Alagai Ka, prințul demonilor umblă pe pământ. Un bărbat trebuie să aibă zile ale Asfințirii luminoase ca să poată lupta în cea mai întunecată noapte.

Rojer strânse din ochi.

— E frumos. Ar trebui să fie compus un cântec despre asta.

Se gândea deja la mai multe melodii.

— Îmi cer iertare, făgăduitule, zise Amanvah, dar există deja o mulțime. Să-ți cântăm unul în timp ce-ți facem baie?

Rojer avu brusc o viziune a lui însuși, strangulat în cadă de cele două femei, goale și cântând. Izbucni într-un râs nervos.

— Maestrul meu mi-a spus întotdeauna să mă feresc de tot ce e prea frumos ca să fie adevărat.

Amanvah îl privi pieziș.

— Nu înțeleg.

El înghiți în sec.

— Poate-ar trebui să fac baie singur.

Fetele chicotiră în spatele vălurilor.

— Tu ne-ai văzut deja fără veșminte, făgăduitule, spuse Sikvah. Te temi de ceea ce-am putea vedea noi?

— Nu e vorba de asta, ci..., replică el roșind.

— N-ai încredere în noi, spuse Amanvah.

— Și de ce-aș avea? se răsti el. V-ați prefăcut că sunteți neștiutoare, că nu pricepeți niciun cuvânt din thesană, apoi ați încercat s-o ucideți de Leesha și s-a dovedit c-ați înțeles tot ce-am vorbit. Te unde știu că-n cada aia nu e frunză neagră?

Amândouă ajunseră din nou cu frunțile pe podea.

— Dacă asta simți, atunci omoară-ne, făgăduitule! spuse Amanvah.

— Ce?! Nu omor pe nimeni.

— E dreptul tău, zise Amanvah, și o merităm, pentru trădarea noastră. E soarta care ne-așteaptă dacă ne refuzi.

— Vă vor ucide? se miră Rojer. Pe voi, care sunteți sânge din sângele Izbăvitorului?

— Fie ne va ucide Damajah, fiindcă n-am izbutit s-o otrăvim pe Maestra Leesha, fie ne va ucide Shar'Dama Ka, pentru c-am încercat. Dacă nu suntem în siguranță în camerele tale, nu suntem în siguranță nicăieri.

— Sunteți în siguranță aici, spuse Rojer, dar asta nu-nseamnă că trebuie să-mi faceți baie.

— Eu și verișoara mea n-am vrut niciodată să te dezonorăm, fiu al lui Jessum, zise Amanvah. Dacă nu ne dorești ca soții, vom merge la tații noștri și vom mărturisi.

— Nu știu... dacă pot accepta, spuse el.

— În noaptea asta nu trebuie s-accepți nimic, zise Sikvah, în afară de un cântec despre Asfințire și de o baie.

Fetele din Krasia își lăsară vălurile în jos ca una și începură să cânte, cu vocile tot atât de frumoase cum și le amintea. Saltimbancul nu înțelegea cuvintele, dar tonul obsedant descria grăitor puterea celei mai întunecate nopți. Se ridicară amândouă în picioare, se apropiară, îl conduseră cu delicatețe spre cadă și-i scoaseră hainele. În scurt timp, era gol în apa aburindă, îi simțea căldura delicioasă sorbindu-i oboseala din mușchi. Fetele țeseau în jurul lui un văl de muzică tot atât de vrăjit ca acela aruncat de el asupra demonilor.

Sikvah înălță din umeri și robele ei de mătase neagră căzură pe podea. Lui Rojer i se tăie răsuflarea când o văzu întorcându-se să le desprindă și pe ale lui Amanvah.

— Ce faceți? întrebă, în timp ce Sikvah intra în cadă, în fața lui.

Amanvah trecu în spate.

— Te spălăm, firește, răspunse ea.

Apoi își continuă cântecul, turnându-i în cap boluri de apă caldă în vreme de Sikvah luă o perie și o bucată de săpun.

Mișcările ei erau ferme și eficiente, îndepărtând sângele și murdăria și masându-i mușchii încordați, dar el, cu ochii închiși, îmbătat de vocile lor și de pielea pe care o simțea atingându-se

de a lui, abia dacă le remarcă înainte ca mâinile lui Sikvah să se afunde adânc în apă. Atunci tresări violent.

— Sst, șopti Amanvah, cu buzele ei catifelate lipite de urechea lui. Sikvah a cunoscut deja bărbații și a învățat dansul de pernă. Să fie ea darul nostru de Asfințire pentru tine.

Rojer nu știa exact ce însemna dansul de pernă, dar putea să-și imagineze. Buzele lui Sikvah le întâlniră pe ale lui și icni când o simți urcându-i-se în poală.

•

Leesha nu-și dădu seama că dormitorul lui Rojer era chiar sub al ei decât după ce auzi țipetele lui Sikvah. La început crezu că fata avea dureri și se ridică, gata să-și ia șorțul, însă pe urmă înțelese ce se întâmpla.

Încercă să adoarmă din nou, dar, deși ar fi fost nimerit să dea dovadă de discreție, nici Rojer, nici fata nu păreau să aprecieze tăcerea. Își puse o pernă peste urechi, dar zgomotul trecea chiar și printr-o astfel de barieră.

De fapt, nu era surprinsă. Într-un anume fel, mai surprinzător era faptul că durase atât de mult. Situația în care se afla Sikvah, după ce Inevera ceruse verificarea fecioriei, nu-i plăcea deloc. Era prea simplu să se mizeze pe cavalerismul lui Rojer, prea convenabil să fie ispitit astfel ca să accepte cele două mirese. La urma urmelor, nu era decât un bărbat.

Pufni, știind că nu cunoștea decât o jumătate de poveste. Inevera se juca și cu ea, în aceeași măsură.

În realitate, deși nu era de acord cu obiceiul cununiei cu mai multe neveste, se gândea că Rojer ar fi putut avea o influență bună asupra fetelor și că responsabilitățile unui soț aveau să-l ajute probabil să se maturizeze. Dacă el și-o dorea…

Chiar dacă așa e, nu sunt obligată s-ascult, își spuse, ridicându-se din pat și ieșind pe coridor, unde alese apoi unul dintre numeroasele dormitoare libere de pe etajul ei. Intră recunoscătoare în așternut și se așteptă s-adoarmă imediat, dar zgomotele avuseseră efect asupra ei, îi umpluseră mintea de imagini nedorite. Jardir, fără cămașă, cu mușchii însuflețiți de glife. Se întrebă dacă dădeau furnicături la atingere, ca ale lui Arlen.

Somnul o fură, în sfârșit, reînviind clipe de pasiune. În vise, își aminti căldura focului din noaptea în care ea și Gared se lipiseră unul de altul fremătând pe podeaua camerei comune din casa

părinților ei. Ochii de lup ai lui Marick. Ardoarea sărutărilor și a îmbrățișării lui Arlen.

Însă Gared și Marick o trădaseră, iar Arlen o evita. Visul se preschimbă într-o succesiune de imagini de coșmar, mai detaliate ca niciodată, venind din după-amiaza în care o țintuiseră trei bărbați în praful drumului. Le auzi din nou glumele grosolane, simți cum o trăseseră de păr, retrăi ceea ce făcuseră deasupra ei. Lucruri pe care și le scosese din minte, dar despre care știa că erau cumplitul adevăr. Și, în tot acest timp, văzu zâmbetul disprețuitor cu care o privise Inevera în seara biciuirii.

Se trezi cu inima zvâcnindu-i puternic în piept. Mâinile îi tremurau, căutând ceva cu care să se apere, dar bineînțeles că era singură.

Când își veni în fire, frica dispăru, înlocuită de o furie cruntă. *Acolo, pe drum, mi-au luat ceva, dar să fiu a Miezului dacă-i las să-mi ia* totul.

•

Leesha își simțea pe față, gros, stratul de fard și de pudră, în timp ce proba ceea ce se părea a o suta rochie, cu mare grijă pentru părul ei prins în agrafe, ca nu cumva să-și piardă forma.

Jardir venea s-o curteze. În dimineața aceea îi trimisese vorbă că voia să vină după-amiază, ca să continue să-i citească din Evejah, așa cum făcuse pe drum, dar nimeni nu se lăsa păcălit în privința adevăratelor lui intenții.

Prima soție a lui Abban, Shamavah, îi adusese zeci de rochii pe care să le probeze, toate din mătase krasiană mai fină decât pielea unui bebeluș, în culori vii și cu o croială scandaloasă. Ea și Elona o îmbrăcau pe Leesha ca pe o păpușă, o puneau să defileze prin fața oglinzilor care căptușeau pereții și se contraziceau asupra celui mai avantajos model. Wonda le urmărea amuzată, probabil simțindu-se răzbunată pentru tratamentul similar de care avusese parte cât se aflase pe mâna croitoresei ducesei Araine.

— Asta înseamnă prea mult, chiar și după gusturile mele, spuse Elona despre ultima rochie.

— Vrei să spui că e prea puțin, zise Leesha.

Materialul era pur și simplu transparent, ca veșmintele favorite ale Ineverei. Ca să se simtă îmbrăcată măcar pe jumătate decent, ar fi avut nevoie de unul dintre șalurile împletite, groase, purtate de Bruna.

— Nu e bine să-i arăți totul dintr-odată, încuviință Elona. Să se străduiască dacă vrea ceva mai mult decât o privire furișată.

Alese o rochie mai opacă, dar mătasea se lipea totuși de Leesha, dându-i senzația că era dezbrăcată. Tremură, înfrigurată, înțelegând de ce un asemenea stil nu era la fel de popular în Nord ca în deșert.

— Prostii, zise Shamavah. Cu trupul ei, Maestra Leesha poate rivaliza chiar cu Damajah. Shar'Dama Ka trebuie să vadă foarte bine ce nu poate avea înainte de semnarea contractului.

Ridică un veșmânt atât de diafan încât Leesha se întrebă dacă mai era nevoie să se ostenească să-l probeze.

— Ajunge, se răsti, trăgându-și peste cap rochia aleasă de Elona și aruncând-o pe podea.

Luă o bucată de pânză și începu să-și șteargă fardurile și pudra cu care-i acoperise Shamavah fața, în timp ce Elona se uita peste umărul ei, contrazicând-o în privința alegerii culorilor.

— Wonda, adu-mi rochia albastră, spuse Leesha.

Tonul ei șterse zâmbetul de pe fața fetei și o făcu să plece în grabă.

— Vechitura aia? spuse Elona. O s-arăți…

— Ca mine însămi, o întrerupse Leesha. Nu ca o târfă angiersiană sulemenită.

Celelalte două femei dădură să protesteze, dar ea le privi cu asprime și amândouă renunțară.

— Măcar lasă-ți părul așa, zise Elona. Am muncit toată dimineața la el și n-o să mori dac-o s-arăți frumos.

Leesha se răsuci, admirând opera mamei sale, care-i preschimbase părul negru într-o cascadă de bucle revărsate pe spate, cu o șuviță rebelă pe frunte. Zâmbi.

Wonda se întoarse cu rochia ei albastră, dar ea o privi țâțâind.

— M-am răzgândit, adu-mi rochia de sărbătoare, spuse, apoi îi făcu mamei ei cu ochiul. N-am de ce să n-arăt bine.

•

Leesha se foia prin camerele ei, așteptând sosirea lui Jardir. Le alungase pe celelalte femei; vorbăria lor nu făcea decât să-i încordeze mai tare nervii.

Se auzi o bătaie în ușă și, înainte de a deschide, ea aruncă o scurtă privire în oglindă, își supse burta și-și săltă sânii.

Dar de cealaltă parte e pragului nu stătea Jardir, ci Abban, care-i întinse, cu ochii plecați, o sticlă minusculă și un pahar și mai mic.

— Un dar care-o să-ți dea curaj, spuse, oferindu-i cele două obiecte.

— Ce e asta? întrebă ea, ducând sticluța la nas, după ce scosese dopul. Nările i se dilatară. Miroase ca preparatele mele pentru dezinfectarea rănilor.

Abban râse.

— Nu mă-ndoiesc că e întrebuințat pentru așa ceva de multe ori. Se numește couzi, e o băutură folosită adesea de poporul meu pentru liniștirea nervilor. O utilizează până și *dal'Sharum,* ca să prindă curaj, când apune soarele.

— Se îmbată înainte de a merge la luptă? întrebă Leesha, nevenindu-i să creadă.

Negustorul ridică din umeri.

— În aburii de couzi e o anumită... claritate, maestră. O ceșcuță te încălzește și te calmează. După a doua ai curajul unui *Sharum.* După a treia simți că poți dansa pe marginea abisului lui Nie fără să te prăbușești în el.

Leesha îl privi înălțând dintr-o sprânceană, dar colțurile gurii i se arcuiră a zâmbet.

— Poate una, spuse, umplând ceașca minusculă. Nu m-aș supăra dacă m-aș încălzi puțin acum.

O duse la buze și o dădu peste cap, tușind când îi simți arsura.

Abban se înclină.

— Fiecare ceașcă se bea mai ușor decât cea dinaintea ei, maestră.

Plecă, iar Leesha își turnă a doua ceșcuță. Într-adevăr, îi alunecă pe gât mai ușor decât prima.

A treia avu gust de scorțișoară.

•

Tot ce-i spusese Abban despre couzi era adevărat. Leesha îl simțea învăluind-o ca mantia ei glifată, încălzind-o și apărând-o. Semnalele de alarmă din mintea ei amuțiseră și în tăcerea lăsată era o claritate pe care n-o mai întâlnise.

Simțea căldura din încăpere deși îmbrăcase rochia de sărbătoare, cu un decolteu adânc. Își făcu vânt cu mâna

deasupra sânilor și observă, amuzată, privirile furișe pe care i le arunca Jardir, în vreme ce se străduia să nu pară interesat.

Stăteau lungiți pe perne de mătase, cu Evejahul deschis între ei, dar trecuse ceva timp de când Jardir nu-i mai citise niciun pasaj. Vorbeau despre alte lucruri: despre krasiana ei din ce în ce mai fluidă, despre viața lui în *Kaji'sharaj,* despre ucenicia ei în coliba bătrânei Bruna, despre mama lui, proscrisă fiindcă născuse prea multe fete.

— Nici mama n-a fost încântată fiindcă a avut doar o fiică, spuse Leesha.

— O fată ca tine face cât o duzină de fii, zise Jardir. Dar frații tăi? Dacă acum sunt la Everam nu-nseamnă că mama ta e mai puțin dăruită de soartă fiindcă i-a avut.

— Mama a mințit, Ahmann, îi răspunse ea oftând. Sunt singurul ei copil și n-am niciun zar magic care să-ți făgăduiască fii.

Vorbind, simțea o greutate ridicându-i-se de pe suflet. La fel cum stăteau lucrurile și cu hainele, voia s-o cunoască așa cum era în realitate.

Spre surprinderea ei, Jardir ridică din umeri.

— Va fi după vrerea lui Everam. Dac-o să ai mai întâi trei fete, o să le îndrăgesc și-o să-mi păstrez credința că fiii vor urma curând.

— Și mi-am pierdut fecioria, scăpă Leesha, apoi își ținu răsuflarea.

Jardir o fixă cu privirea vreme îndelungată, și ea se întrebă dacă nu cumva dezvăluise prea multe. Oricum, ce-i păsa lui dacă și-o pierduse sau nu?

Dar ochii bărbatului spuneau că-i păsa, și minciuna mamei ei o apăsa de parcă ar fi spus-o ea, pentru că o întărise prin tăcerea ei.

Jardir se uită în toate părțile, ca și cum ar fi vrut să se convingă că erau singuri, apoi se aplecă spre ea, aproape atingându-i buzele cu ale lui.

— Și eu mi-am pierdut-o, șopti, și ea râse.

Iar el i se alătură, și Leesha simți că se amuza cu toată sinceritatea.

— Mărită-te cu mine, o imploră.

Ea pufni.

— De ce-ți mai trebuie o altă soție, când ai deja…

— Paisprezece, completă el, fluturându-și mâna ca și cum n-ar fi contat. Kaji a avut o mie.

— Și-și mai amintește cineva numele celei de a cincisprezecea? întrebă Leesha.

— Shannah vah Krevakh, răspunse Jardir, fără ezitare. Se spune că tatăl ei a furat întuneric ca să-i facă părul și din pântecele ei s-au născut primii Observatori, de nezărit la vreme de noapte, dar stând vigilenți alături de tatăl lor.

Ea își miji ochii.

— Ai inventat totul.

— Și dacă n-am inventat nimic, o să mă săruți? întrebă Jardir.

Ea se prefăcu să cântărească propunerea.

— Numai dacă te pot pălmui dacă ai inventat.

Jardir zâmbi și-i arătă Evejahul.

— Toate soțiile lui Kaji sunt amintite aici și numele lor vor fi venerate pe vecie. Despre unele se vorbește mai mult.

— Sunt amintite toate cele o mie? întrebă Leesha, plină de neîncredere.

Jardir îi făcu cu ochiul.

— Descrierile încep să se scurteze abia după ce se trece cu mult de o sută.

Leesha zâmbi cu subînțeles și luă cartea.

— Pagina două sute treizeci și șapte, rândul al optsprezecelea, spuse el.

Leesha răsfoi cartea până când găsi pasajul.

— Ce scrie? întrebă Jardir.

Ei îi era încă greu să-nțeleagă o mare parte a textului. Dar Abban o învățase să pronunțe cuvintele.

— Shannah vah Krevakh, răspunse.

Îi citi întregul pasaj, străduindu-se să imite accentul melodios al limbii krasiane.

Jardir zâmbi.

— Inima mea are o mare bucurie când te aud vorbindu-mi limba. Am să scriu despre viața mea. Ahmannjahul, așternut pe hârtie cu propriul meu sânge, așa cum a scris Kaji Evejahul. Dacă te temi c-o să te pierzi în uitare, spune c-o să fii a mea și-o să umplu o dună întreagă cu ce-o să scriu despre tine.

— Încă nu știu ce-mi doresc să fiu, spuse Leesha, cu sinceritate. Pe urmă se aplecă spre Jardir, al cărui zâmbet

începea să se șteargă, zâmbind la rândul ei. Dar ți-ai câștigat sărutul.

Buzele li se întâlniră, și prin ea trecu un fior mai presus de orice magie.

— Dacă ne surprinde mama ta? întrebă Jardir, retrăgându-se când ea nu făcu niciun efort ca să se desprindă din îmbrățișare.

Leesha îi luă fața în mâini și-l trase din nou spre ea.

— Am pus zăvorul, spuse, deschizându-și gura către a lui.

Leesha era Culegătoare de Ierburi. Studia științele lumii vechi, făcea ea însăși experiențe. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să-nvețe ceva nou și, fie că era vorba de ierburi, de glifare sau de limba altui popor, nu existau abilități pe care să nu le poată stăpâni, aducându-le ceva nou.

În ziua aceea, noutatea erau pernele și, după ce-și scoaseră hainele, Leesha, care își petrecuse ultimii cincisprezece ani lecuind trupuri, învăță, în sfârșit, să le facă să cânte.

Jardir păru să fie de aceeași părere când se rostogoliră, despărțindu-se, transpirați și gâfâind.

— Nici măcar dansatoarele de pernă *jiwah'Sharum* nu se ridică la înălțimea ta.

— După ani de pasiune reprimată, răspunse ea, întinzându-și încântată spatele, fără să se rușineze de propria goliciune. Nu se mai simțise niciodată atât de liberă. Norocul tău că ești Shar'Dama Ka. Un bărbat mai puțin puternic n-ar fi supraviețuit.

Jardir râse și o sărută.

— Sunt născut pentru război și voi purta această bătălie veselă alături de tine de o sută de mii de ori, dacă va trebui.

Se ridică și se înclină.

— Dar mă tem că soarele apune și trebuie să intru într-un alt fel de luptă. E prima noapte a Asfințirii, *alagai*-ii vor fi puternici.

Leesha dădu din cap și se îmbrăcară cu părere de rău. El își luă sulița, iar ea șorțul cu buzunare.

Când ajunseră în curte, unde-i așteptau Gared, Wonda, Rojer și Sulițele Izbăvitorului, nimeni nu le spuse nimic. Dar Leesha se simțea atât de diferită încât era sigură că toți ceilalți vedeau schimbarea, dar, chiar dacă era așa, nimeni nu o arătă.

Chiar și în timpul *alagai'sharak,* ei i se păru greu să se concentreze când era atât de aproape de Jardir. Și el părea să simtă același lucru și nu se îndepărtă de ea în timp ce trata cele câteva răni ușoare ale războinicilor abili din jur.

— Pot să-ți citesc și mâine? întrebă Jardir, după încheierea luptei.

De el mai era nevoie pentru alte câteva ore, dar văiugenii se puteau întoarce în Palatul Oglinzilor.

— Îmi poți citi în fiecare zi, dacă dorești, răspunse ea, și privirea lui o învălui dansând.

•

Aflat la o distanță respectuoasă, prințul miezing îi privea pe moștenitor și pe oamenii lui omorând salahori. De mai multe rotații, îl privise pe moștenitor în fiecare ciclu și, așa cum se temeau prinții, era un unificator. Era limpede că nu știa cât de mari erau puterile suliței din os de demon și ale coroanei, însă forța lui creștea necontenit, iar salahorii umani începeau să se organizeze într-un mod mai mult decât supărător. Deja avea să-i fie greu să-l ucidă pe moștenitor și, chiar dacă izbutea, mulți alții i-ar fi putut lua locul.

Însă femeia din Nord era o noutate, o slăbiciune a armurii moștenitorului. Mintea ei nu era apărată și știa multe și despre moștenitor, și despre bărbatul urmărit în Nord de fratele său.

Când se despărți de ceilalți, demonul minții o urmă.

•

Odată întoarsă în palat, Leesha păru să zboare în susul treptelor, către camerele ei.

— Ce e cu tine? întrebă Wonda.

— Nimic care să nu fi fost și cu tine, din câte s-ar părea.

Wonda o privi nedumerită, și Leesha râse.

— Găsește-ți patul. Maestrul de instrucție Kaval o să țipe la tine înainte să te dezmeticești.

— Kaval nu-i chiar atât de rău, spuse Wonda, dar făcu ce i se ceruse.

Leesha trecu pe vârfuri pe lângă ușa mamei sale, sperând că Elona avea să dea dovadă măcar de atâta pudoare încât să aștepte cu întrebările până dimineață. După ce izbuti să treacă nestânjenită, îi mulțumi Ziditorului și se încuie în apartamentul în care făcuse dragoste cu Jardir.

Singură în sfârșit, lăsă zâmbetul larg pe care și-l reținuse toată noaptea să-i acopere fața.

Iar cineva aruncă o glugă care-i acoperi capul.

Încercă să țipe, dar o funie de la baza glugii se strânse, tăindu-i răsuflarea și preschimbându-i strigătul într-un icnet

înăbușit. O mână puternică îi smuci brațele la spate și folosi aceeași funie ca să-i lege încheieturile. Piciorul atacatorului o lovi în spatele genunchilor, îndoindu-i picioarele, și-i legă gleznele cu capătul funiei. Leesha se zbătu la început, dar fiecare mișcare îi strângea frânghia în jurul gâtului, așa că se opri, ca să nu se sugrume singură.

Se simți săltată pe un umăr puternic și dusă către fereastră, iar aerul rece al nopții o făcu să tremure când ajunse afară, fiind purtată în goană în josul unei scări. Răpitorii nu făceau niciun zgomot, dar, după felul în care vibra scara, își dădu seama că erau cel puțin doi.

Greutatea ei nu părea să-l stânjenească pe cel care o căra, fiindcă alerga pe străzile cufundate în întuneric fără să gâfâie și fără i se-nteţească bătăile inimii. Leesha încercă să-și dea seama încotro se îndreptau, dar era imposibil. Simți că era purtată în susul unor trepte, că pătrunseră într-o clădire, că străbătură mai multe coridoare, că trecură dincolo de o ușă. Pe urmă bărbații se opriră și ea se trezi aruncată cu nepăsare pe podea.

Izbitura îi tăie răsuflarea, dar, mulțumită covorul gros, scăpă nevătămată. Cineva tăie nodurile din jurul gleznelor și al încheieturilor mâinilor ei și îi scoase gluga. Încăperea în care se afla era slab luminată, dar, după ce stătuse sub glugă, strălucirea firavă a lămpilor cu ulei îi rănea ochii. Ridică o mână tremurătoare ca să și-i apere până se obișnuiau. Când o făcură, descoperi că stătea pe burtă, întinsă pe podea în fața unui pat din perne pe care se lăfăia Inevera, uitându-se la ea ca pisica la un șoarece încolțit.

Damajah își ridică privirea spre cei doi *dal'Sharum* din spatele Culegătoarei de Ierburi. Ca toți războinicii, erau înveșmântați în negru din cap până-n picioare și aveau vălurile de noapte ridicate, dar nu purtau nici scut, nici suliță, ci doar câte o scară aflată în echilibru perfect pe un umăr.

— N-ați fost niciodată aici, le spuse Inevera, și ei se înclinară și dispărură.

Ea se uită în jos, la Leesha, și zâmbi.

— Bărbații sunt, în felul lor, de folos. Stai cu mine, te rog.

Arătă un alt morman de perne, aflat față în față cu al ei.

Cu sângele reîntorcându-i-se în picioarele amorțite, Leesha se împletici ușor când se ridică de pe covor cât putu de repede,

izbutind să nu-și frece gâtul, așa cum simțea nevoia, în timp ce-și rotea privirea prin încăperea spațioasă. Era o cameră-de-dragoste, scăldată într-o lumină palidă și parfumată, cu toate suprafețele acoperite de catifea și de mătase. Ușa se afla chiar în spatele ei.

— De partea cealaltă nu e niciun străjer, râse Inevera, fluturându-și mâna ca și cum i-ar fi îngăduit să se convingă.

Leesha o făcu, întinzând brațul către inelul de bronz al ușii, dar magia străfulgeră, aruncând-o înapoi, făcând-o să aterizeze cu o bufnitură pe covorul moale. Zări glife aprinzându-se în jurul tocului, dar, o clipă mai târziu, se stinseră toate, în afară de imaginile fantomatice care continuau să danseze în fața ochilor ei încă neobișnuiți pe de-a-ntregul cu lumina.

Mai mult curioasă decât speriată, se ridică iarăși, se apropie de ușă și studie glifele care o înconjurau, măiestrit pictate în argint și aur. Multe erau noi pentru ea, dar le recunoscu, printre ele, pe cele ale tăcerii. Zgomotele din interior nu se puteau auzi de afară.

Lovi rețeaua ușor, cu vârful unui deget, și văzu glifele din jurul punctului atins aprinzându-se pentru o clipă și luminând împletitura densă din care făceau parte.

De unde-și ia puterea? se întrebă. În jur nu era niciun miezing care să ofere magia necesară și, fără magie, glifele nu reprezentau decât un mod de a scrie.

Știa că, având timp la dispoziție, ar fi izbutit să le dezactiveze și să scape, dar în timpul acela ar fi scăpat-o din ochi pe Inevera, despre care nu știa ce-ar fi putut face. Se întoarse din nou spre Damajah, rămasă pe perne.

— Bine, spuse Leesha, așezându-se în fața primei soții al lui Jardir. Despre ce vrei să vorbim?

— Ai de gând s-o faci pe proasta? întrebă Inevera. Credeai să n-o să știu, chiar în clipa în care o să-l atingi?

— Și ce dac-am făcut-o? întrebă Leesha. N-am făcut nimic nepermis. După legile voastre, un bărbat poate să se culce cu orice femeie vrea, dacă nu e soția altuia.

— Poate că, în Nord, femeile își câștigă bărbații purtându-se ca niște curve, însă la noi cele care fac așa ceva sunt puse la locul lor de soțiile victimelor.

— Ahmann mi-a cerut mâna cu mult înainte de a ajunge să mă culc cu el, ripostă Leesha, întărâtând-o cu bună știință pe

Inevera în timp ce se gândea cum să scape. Și mă-ndoiesc că se consideră o victimă. Zâmbi. Vigoarea lui a dovedit că era condus de propria voință.

Inevera șuieră și-și îndreptă spatele, și Leesha știu că lovitura ei își atinsese ținta.

— Refuză propunerea bărbatului meu și pleacă din Mărinimia lui Everam în seara asta. E unica șansă pe care ți-o ofer ca să-ți salvezi viața.

— Ultimele două încercări de a mă asasina au dat greș, Damajah. De ce crezi c-o să izbutești de data asta?

— Fiindcă acum n-o să mă mai bizui pe o fată de cincisprezece ani și fiindcă aici bărbatul meu n-o să ne găsească la timp ca să te salveze. O să le spun tuturor că ai venit să mă omori în noaptea în care mi-ai sedus soțul. Nimeni n-o să-mi pună la îndoială dreptul de a-ți lua zilele.

Leesha zâmbi.

— *Eu* îți pun la îndoială izbânda.

Inevera scoase de sub pernele ei un obiect mic și o limbă de foc străluci în încăpere, izbind-o pe Leesha cu o scurtă răbufnire de aer fierbinte înainte de a dispărea.

— Te pot arde de vie acolo unde stai acum, o asigură Inevera.

Trucul era impresionant, dar Leesha, care cunoștea secretele focului de mai bine de zece ani, găsi că efectul nu era atât de greu de înțeles ca modul în care fusese creat. Krasiana nu se folosise de o scânteie, nu amestecase substanțe chimice, nu făcuse două obiecte să se ciocnească. Se uită cu mai multă atenție la obiectul din mâna ei și totul se limpezi.

Era țeasta unui demon al focului.

Așa le dă putere glifelor, înțelese Leesha, întrebându-se de ce nu se gândise ea însăși la asta cu luni în urmă. Alagai hora. *Oase de demon.*

Descoperirea o duse cu gândul la nenumărate întrebuințări posibile, dar niciuna n-avea importanță dacă nu izbutea să-i supraviețuiască acelei nopți. Nu putea desena glife care să oprească focul înainte de a o preschimba Inevera în cenușă.

— Așa i-ai dat putere tocului ușii? întrebă, răsucindu-se ca să se uite într-acolo. Ai ascuns în lemn *alagai hora*?

Inevera aruncă o privire spre ușă și, în clipa aceea, Leesha își duse o mână într-un buzunar al șorțului, o scoase plină cu pocnitori și le aruncă spre ea.

Micile bucăți de hârtie răsucită explodară zgomotos, azvârlind scântei cu desăvârșire inofensive, dar krasiana țipă și-și ridică mâinile în fața ochilor. Leesha nu pierdu timpul, traversă cât ai clipi spațiul care le despărțea și o înșfăcă de încheietura mâinii în care ținea țeasta demonului. Își apăsă degetul mare, cu toată puterea, pe un punct de întâlnire a nervilor, și craniul căzu pe covor. În același timp, își strânse pumnul celeilalte mâini. Cartilajul firav al nasului lui Damajah.

Culegătoarea de Ierburi se retrase pentru o a doua lovitură, dar Inevera se rostogoli pe podea și se răsuci, o prinse de umeri și o lovi cu genunchiul între picioare cu o forță de care o cămilă s-ar fi simțit mândră.

— Târfă! strigă krasiana, în timp ce în Leesha exploda durerea. Bărbatul meu ți-a tras-o bine? urlă, cu o a doua lovitură de genunchi, în același loc. Ți-a tras-o zdravăn?

Lovi pentru a treia oară.

Leesha nu mai simțise niciodată o asemenea durere. Se întinse orbește către părul lui Damajah, care își încleștă pumnii de manșetele ei și îi îndepărtă brațele, așa cum ar fi făcut un saltimbanc cu brațele prinse de sfori ale unei păpuși. În fustele sale grele, Leesha era neajutorată, nereușind să se opună când Inevera se strecură în spatele ei și-i eliberă manșetele ca s-o prindă într-o strânsoare sufocantă.

— Mulțumesc, îi șopti krasiana la ureche. Te-aș fi omorât curat, cu foc, și nu mi-aș fi stricat lacul de pe unghii, dar așa e mai plăcut.

Leesha se rostogoli și se zbătu, dar cu prea puțin folos. Inevera își strânse pulpele în jurul mijlocului ei și îi acoperi fața cu brațele. Leesha nu putea ajunge cu mâinile sau cu pulberea usturătoare la niciunul dintre punctele vulnerabile ale celeilalte femei și lumea începu să se încețoșeze când plămânii i se goliră de aer. Întinse brațul către țeasta de demon de pe podea, dar Inevera o îndepărtă cu o lovitură de picior. Leesha începea să vadă negru în fața ochilor când își trase cuțitul glifat din teaca prinsă de centură și-l împlântă în coapsa krasianei.

Un jet de sânge cald îi izbi mâna, îngrețoșând-o, dar Inevera țipă și își slăbi strânsoarea. Ea izbuti să se elibereze lovind cu picioarele și trase în piept aer dătător de viață în timp ce se rostogolea și se sălta în genunchi, ținându-și cuțitul în față.

Inevera se rostogoli în partea opusă, își strecură mâna în punga pe care-o ținea legată de mijloc și azvârli ceva către Leesha.

Ea se aruncă într-o parte, ferindu-se de ceea ce arăta și zbârnâia ca un roi de viespi. Țipă când unul dintre micile obiecte îi traversă coapsa, iar un altul i se înfipse în umăr. Îl smulse și văzu că ținea în mână un dinte de demon. Era plin de sângele ei, dar, pipăindu-l cu degetul mare, simți glifele incrustate pe suprafața lui. Și-l îndesă într-un buzunar, ca să-l studieze mai târziu.

Inevera se ridicase între timp în picioare și o atacă, dar Leesha întinse cuțitul, ridicându-se și ea. Damajah se calmă și începu să se rotească în jurul ei. Scoase din teaca de la centură un cuțit curbat, cu lama glifată la fel de ascuțită ca bisturiele Culegătoarei de Ierburi.

Leesha își duse mâna într-un alt buzunar al șorțului, iar Inevera și-o strecură pe a ei în punga de catifea neagră pe care-o ținea legată de mijloc.

•

Prințul miezing le urmărea amuzat pe femeile care adoptaseră poziția marilor prinți din momentul în care regina se pregătea de împerechere. Avusese de gând să devoreze mintea femeii din Nord, înlocuind-o apoi cu a metamorfului, care s-ar fi putut apropia apoi ca să-l ucidă pe moștenitor, dar manevrele femeilor erau mult mai delicioase. Puteau să spulbere, dintr-o singură lovitură, sufletul moștenitorului și visul lui de unificare.

N-aveau nevoie decât de un impuls.

32.

ALEGEREA DEMONULUI

333 D.Î. VARA

Jardir se întoarse în sfârșit în palatul lui în cel mai întunecat ceas al nopții. Nu era istovit; de când întrebuințase pentru prima oară Sulița lui Kaji, nu-și mai simțise niciodată trupul cu adevărat obosit, dar tânjea totuși după patul lui, fie și numai ca

să închidă ochii și să viseze la ea, petrecându-și în acest mod plăcut câteva dintre orele rămase până când putea s-o viziteze iarăși.

Leesha Paper era cu adevărat un dar al lui Everam. Se părea că avea să-i accepte cererea în căsătorie, asigurându-i astfel și un avanpost în ținuturile din Nord. Însă descoperi că, pentru el, asta conta acum mai puțin decât gândul că urma s-o aibă alături. Inteligentă, frumoasă și destul de tânără ca să-i aducă pe lume mulți fii, avea în ea și o nemărginită ardoare, născută deopotrivă din furie și din iubire. O mireasă demnă de un Izbăvitor și o stavilă valoroasă împotriva puterii crescânde a lui Damajah. Bineînțeles că Inevera avea să-ncerce să-mpiedice cununia, dar asta era o grijă pentru o altă zi.

Văzu lumină în camerele lui și se încruntă. În Mărinimia lui Everam nu exista un Oraș de Jos pentru femei și copii, nici măcar în timpul Asfințirii. În schimb, soțiile sale așteptau cu schimbul în dormitorul lui, cu o baie și cu un trup primitor, dar el nu voia nici apă, nici femeie. Numai una singură îi putea satisface pofta și, sub robe, parfumul ei îi rămăsese pe piele. Voia să-l mai păstreze o vreme.

— N-am nevoie de nimic, spuse când intră. Lăsați-mă singur.

Dar femeile din camera lui nu erau soții secundare și nu făcură nici cea mai mică mișcare către ușă.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse Leesha și, lângă ea, Inevera dădu din cap.

— De această singură dată, sunt de acord cu târfa din Nord.

Pentru Jardir, clipa de tăcere care urmă păru să se prelungească minute bune, timp în care ridică din umeri, îmbrățișând noua stare a lucrurilor, concentrându-se.

Se uită cu mai multă atenție la cele două femei. Hainele lor erau rupte, sfâșiate. Inevera avea o eșarfă îmbibată de sânge în jurul gambei, iar Leesha își bandajase tot așa un umăr. Inevera avea nasul strâmb și umflat, de trei ori mai mare decât i-l știa, iar Leesha avea gâtul vânăt și plin de vânătăi. Și se sprijinea pe un singur picior.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Jardir.

— Eu și prima ta soție am stat de vorbă, răspunse Leesha.

— Și am hotărât că nu te vom împărți, adăugă Inevera.

Jardir se îndreptă spre ele, dar Leesha ridică un deget, oprindu-l ca pe un copil.

— Nu te apropia. Nu te-atingi de niciuna dintre noi până nu alegi.

— Să aleg? întrebă Jardir.

— Ea sau eu, spuse Leesha. Nu ne poți avea pe amândouă.

— Cea pe care-o alegi îți poate fi *Jiwah Ka,* zise Inevera, iar cealaltă va avea parte de o moarte rapidă, o s-o ucizi cu mâna ta în piața orașului.

Leesha îi aruncă o privire dezgustată, dar n-o contrazise.

— Ești de acord cu așa ceva? întrebă Jardir, surprins. În ciuda jurământului tău de Culegătoare de Ierburi?

Leesha zâmbi.

— Dacă preferi, poți s-o despoi și s-o arunci în stradă, în văzul tuturor.

— Slabă din fire, ca toți nordicii, rânji Inevera, batjocoritoare. Le oferi dușmanilor prilejul să te lovească într-o altă zi.

Leesha ridică din umeri.

— Eu numesc putere ceea ce numești tu slăbiciune.

Jardir se uită de la una la alta, nevenindu-i să creadă că ajunseseră la așa ceva, dar aveau asprime în priviri și înțelese că vorbeau serios.

Să aleagă era imposibil. S-o omoare pe Leesha? De neconceput. Chiar dacă asta nu i-ar fi distrus orice potențială alianță cu Nordul, mai degrabă și-ar fi scos inima din piept decât să-i facă ei vreun rău.

Însă alternativa era tot o imposibilitate, în aceeași măsură. *Dama'ting* n-aveau s-o urmeze pe Leesha, iar dacă el o lipsea pe Inevera de putere – în favoarea femeii din Nord – ele ar fi putut hotărî să rămână totuși de partea ei, pricinuind o schismă în interiorul lui care s-ar fi putut dovedi ireparabilă.

Iar ea îi era prima soție, era mama copiilor lui, îi urzise urcarea la putere și îi oferise uneltele cu care să câștige Sharak Ka. Se uită la ea și descoperi că, deși îl mâhnea cu regularitate, o mai iubea încă.

— Nu pot face o asemenea alegere, spuse el.

— Trebuie, insistă Inevera, scoțându-și cuțitul glifat. Chiar acum sau tai îi beregata târfei cu mâna mea.

Leesha își scoase propriul cuțit.

— Nu și dacă o tai eu mai întâi pe a ta.

— Nu! strigă Jardir, aruncând Sulița lui Kaji.

Arma se înfipse adânc în perete, vibrând între cele două femei. Iar el se repezi cu iuțeala unei pisici, le înșfăcă de încheieturile mâinilor și le îndepărtă una de alta.

Și, în clipa aceea, glifele de pe coroana lui prinseră viață, luminându-le pe amândouă, și amândouă clătinară din capete, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

Leesha se dezmetici prima.

— În spatele tău! strigă, arătând cu degetul.

— Alagai Ka! țipă Inevera.

Alagai Ka. Jardir și oamenii lui îi spuseseră astfel, în bătaie de joc, demonului pietrei care-l urmărea pe Par'chin, dar numele era străvechi și avea aura unei puteri imense. Alagai Ka era consortul Mamei Demonilor și despre el și despre fiii lui se povestea că erau cei mai puternici lorzi ai demonilor, generalii forțelor lui Nie.

Se răsuci către demon, dar, la început, nu văzu nimic. Pe urmă, când se concentră, Coroana lui Kaji se încălzi iarăși și văzu că o parte din încăpere era încețoșată de magie. Ceața se văluri și asupra lui se năpusti cel mai fioros demon pe care-l văzuse vreodată.

Întinse mâna după suliță, dar se înfipsese prea adânc ca s-o poată smulge în fracțiunea de secundă în care *alagai* se aruncă asupra lui, azvârlindu-l dincolo de pat. Se izbiră amândoi cu putere de podea și demonul se strădui cu frenezie să-l sfârtece cu ghearele. Plăcuțele de ceramică ale armurii se sparseră sub lovituri, dar zădărniciră atacul. Demonul păru să-și dea seama și gura i se lărgi incredibil de mult, umplându-se de șiruri noi de dinți care creșteau sub ochii lui Jardir și devenind un bot destul de mare ca să-i înghită capul.

Krasianul se rostogoli și împinse cu brațele, câștigând destul spațiu ca să-și aducă picioarele între el și monstru. Îl izbi, îndepărtându-l pentru un timp suficient ca să-și sfâșie robele și să scoată la vedere glifele tăiate de Inevera în carne. La următorul atac al creaturii, toate străfulgerară, strălucitoare.

•

Leesha își dădu seama că miezingul se aflase în mintea ei doar când o atinse Jardir și glifele de pe coroana lui se aprinseră. Atunci auzi șoaptele creaturii și înțelese ce erau. Demonul se afla cu ei în cameră.

Și Inevera știu. Abia avură timp să-l prevină pe Jardir înainte de a-l ataca garda de corp a tartorului, aruncându-l în cealaltă parte a încăperii și îndepărtând de ele aura de putere din jurul coroanei. Leesha simți că demonul minții încerca să pătrundă din nou într-a ei.

Se împotrivi, ca și Inevera, zbătându-se cu disperare, dar victoria creaturii nu putea fi pusă la îndoială. Peste câteva clipe avea să le controleze din nou. Își simțea deja mâinile și picioarele cumplit de grele, știa că demonul îi poruncea să se întindă pe covor, neajutorată și fără vlagă, cât timp își privea el garda de corp omorându-l pe Jardir.

Leesha se uită în jur cu disperare și văzu pe noptieră o tavă pentru tămâie care încă nu fusese curățată. Se aruncă într-acolo când se simți prăbușindu-se și se prefăcu că ajunsese din întâmplare cu mâna în cenușa unsuroasă, transformând-o într-un nor când trânti tava. Și Inevera căzu pe podea, zbătându-se cu prea puțină forță, și Leesha se rostogoli spre ea, apoi își folosi ultimul dram de putere ca să-i deseneze pe frunte o glifă. Cea care se afla în centrul coroanei lui Jardir.

Simbolul străfulgeră imediat și Inevera se ridică în picioare chiar în clipa în care se prăbușea Leesha, pierzându-și controlul asupra propriilor membre. Concentrat asupra lui Jardir, care lupta ca să-și apere viața, demonul păru să nu observe.

Inevera se încruntă și o prinse pe Leesha de păr.

— Ești totuși o târfă, mormăi, apoi o scuipă pe față.

Din corsajul ei fără mâneci porneau văluri lungi, prinse de brățările de aur de la încheieturile mâinilor. Îl mototoli pe unul și, scuipând, șterse funinginea de pe fruntea femeii din Nord, desenând apoi o glifă a minții după ce-și afundă degetul în cenușă.

Leesha se ridică și-ntinse mâna după cuțitul ei glifat. Inevera scoase din punga de fetru negru prinsă de mijlocul ei ceva care părea o bucată de cărbune glifată și o îndreptă către demonul minții. Șopti un cuvânt și un fulger pornit din ea se arcui către creatură, izbind-o. Demonul zbură prin încăpere cu un țipăt pițigăiat, se lovi de peretele din partea opusă și căzu ca mort pe podea.

•

Demonul își schimba continuu forma, și tot așa îl ataca Jardir, cu glifele sfârâind când lovea cu coatele și cu genunchii, cu

pumnii și cu picioarele. Răspundea la agresiunea sălbatică a creaturii cu furia unui bărbat crescut ca să lupte în Labirint. Coroana îi fulgera, strălucitoare, și se simțea atât de impregnat cu putere încât rănile începeau să i se vindece înainte ca demonul să-și scoată ghearele din carnea lui.

Mă lupt cu Alagai Ka, își spuse, *și-l înving.*

Gândul îl desprinse pentru o clipă de realitate, iar în următoarea demonul prinse într-o gheară enormă o masă grea și o trânti peste el ca și cum ar fi lovit un cui cu ciocanul.

Glifele de pe piele nu-l puteau apăra împotriva lemnului și numai magia care-l străbătea îl scăpă de moarte. Însă lovitura îi rupse oase; unul îi ieși din gambă, altele îl împunseră în măruntaie. Simți magia grăbind auto-vindecarea trupului, care se făcea cu o iuțeală incredibilă, dar nu-i putea pune la loc oasele rupte, care-și păstrau înclinările nefirești.

Însă asta avea prea puțină importanță, fiindcă demonul săltă din nou masa, gata să termine ce începuse. Fără nicio armă, Jardir nu putea decât să-l privească.

Însă, înainte de a-l izbi iarăși, demonul scoase un țipăt ascuțit, se prinse cu mâinile de cap și scăpă masa. Jardir își ridică piciorul teafăr ca s-o îndepărteze de el, în vreme ce creatura, cu carnea părând să i se topească precum ceara, se împletici, agitându-și brațele nebunește.

Jardir își ridică privirea și văzu de ce. Nu se luptase câtuși de puțin cu Alagai Ka. Leesha și Inevera stăteau lângă trupul fumegând al unui demon mai subțire, cu capul enorm. Deși era în partea opusă a încăperii, Jardir simți puterea malefică pe care-o emana. Demonul cu care se bătuse fusese un Hasik al celuilalt: mușchi fără creier care să-i curețe calea și să spargă țeste prea nedemne ca să le zdrobească personal. Demonul mai firav își săltă capul. Inevera țipă și trimise spre el un alt fulger, însă *alagai*-ul desenă în aer o glifă care risipi energia. Întinse mâna, și osul de demon zbură dintr-a lui Damajah. Creatura îl prinse și osul străluci în strânsoarea sa pentru o clipă, înainte de a-i fi absorbită magia și de a se preface în praf.

Demonul întinse din nou brațul și punga cu *hora* purtată mereu de Inevera asupra ei zbură în mâinile lui. Damajah țipă când îl văzu răsturnând-o și lăsând prețioasele ei zaruri să-i cadă în palma cu gheare.

Cele două femei îl atacară cu cuțitele lor glifate, dar el desenă în aer o altă glifă, care fulgeră, azvârlindu-le către peretele opus ca și cum le-ar fi luat un vânt puternic.

Alagai hora străluciră când demonul le absorbi puterea. Jardir simți un amestec straniu de spaimă și ușurare când zarurile care-i controlaseră viața mai bine de douăzeci de ani se preschimbară în pulbere. Inevera se tângui, ca și cum ceea ce vedea i-ar fi îndurerat trupul.

Demonul metamorf își reveni în simțiri imediat ce-și recăpătă stăpânul său puterea, dar Jardir era deja în mișcare, ajutându-se de piciorul teafăr ca să se îndrepte spre patul distrus. Prinse Sulița lui Kaji în mâini și se rostogoli, lăsându-și propria greutate s-o smulgă din perete.

Durerea îi urlă în piciorul sfârtecat când se ridică, dar izbuti s-o îmbrățișeze fără efort și, ducându-și brațul spre spate, aruncă sulița mișcându-se cu precizie și hotărâre.

Și, înainte de a avea timp vreunul dintre demoni să reacționeze, lupta era încheiată. Arma trecu prin țeasta demonului minții lăsând în urmă o gaură cu margini neregulate și se înfipse vibrând în peretele opus. Demonul minții căzu mort și, fără el, metamorful se prăbuși țipând și zbătându-se de parcă ar fi luat foc. În cele din urmă rămase neclintit, un morman de solzi amestecați cu gheare.

•

Leesha își reveni în simțiri auzind un pocnet scurt și îl zări imediat pe Jardir, cu ochii închiși și fața senină în vreme ce Inevera trăgea de piciorul lui, străduindu-se să-i pună la loc osul ieșit prin piele. Ignorându-și propriile dureri, Leesha se îndreptă spre ei cu pași nesiguri, luă osul în mâini și îl potrivi în tăietura făcută de Inevera. Așa cum i se întâmpla și lui Arlen, rana se închise aproape imediat, dar Culegătoarea de Ierburi își căută totuși acul și firele, vrând s-o coasă.

— Nu e nevoie, spuse Inevera, ridicându-se și apropiindu-se de demonul minții. Își scoase cuțitul glifat și tăie unul dintre coarnele rudimentare.

Se întoarse cu obiectul urât mirositor și plin de sânge, apoi scoase din pungă o pensulă subțire și o sticluță. Desenă pe marginile rănii lui Jardir glife frumos ordonate care fulgerară când cornul trecu pe deasupra lor și închiseră tăietura fără să fie necesară nicio cusătură. Își trată la fel propria rană, apoi se

îngriji de Leesha, fără să scoată nicio vorbă și fără s-o privească în ochi. Culegătoarea de Ierburi o urmări în tăcere, memorând glifele pe care le folosea și modul în care le lega unele de altele.

Când termină, Damajah se uită la corn. Era încă intact.

— Oricum, din oasele ăstuia o să-mi fac zaruri mai bune, mormăi ea.

Leesha se apropie la rândul ei de leșul demonului minții și îi tăie celălalt corn și un braț. Le înfășură pe amândouă într-o tapiserie groasă, ca să le studieze mai târziu. Inevera o privi cu ochi mijiți, dar nu spuse nimic.

— De ce n-a venit nimeni să vadă ce e cu zgomotele de luptă? întrebă Jardir.

— Cred că *Alagai Ka* a desenat glife ale tăcerii în jurul camerelor tale, spuse Inevera. Probabil că-și vor păstra puterea până la răsăritul soarelui.

Jardir se uită la cele două femei.

— Demonul a controlat tot ce-ați spus și ce-ați făcut?

Inevera dădu din cap.

— Creatura… ah, ne-a făcut chiar și să ne batem, ca să se distreze.

Își atinse cu delicatețe nasul umflat.

Leesha își simți fața împurpurându-se și tuși.

— Da, a făcut și asta.

— De ce-a avut nevoie de un joc atât de crud? se miră Jardir. N-o putea face pe una dintre voi să-mi taie gâtul când am fi fost împreună pe perne?

— Pentru că n-a vrut să te omoare, spuse Inevera. Puterea ta de a aduna oamenii la luptă îl sperie mai mult decât forța ta și nimic nu însuflețește luptătorii mai mult decât un martir.

— A preferat să te discrediteze și să-ți împartă forțele, adăugă Leesha.

— Dar ești Shar'Dama Ka, spuse Damajah. Nu mai există nicio îndoială după ce *Alagai Ka* a murit de mâna ta.

Jardir clătină din cap.

— N-a fost *Alagai Ka.* L-am ucis prea ușor. A fost, probabil, cel mai neînsemnat prințișor de-al lui. Trebuie să fie mai mulți, mai puternici.

— Asta cred și eu, spuse Leesha, privindu-l. De aceea te rog să-ți ții promisiunea, Ahmann. Am văzut Mărinimia lui Everam,

iar acum vreau să mă-ntorc acasă. Trebuie să-mi pregătesc oamenii.

— Nu e nevoie să pleci, spuse Inevera, și Leesha își dădu seama cât de greu îi venea să rostească fiecare cuvânt. O să te accept ca *Jiwah Sen* a bărbatului meu.

— Ca o soție „secundară”? râse Leesha. Nu, nu cred.

— Aș putea totuși să te fac *Jiwah Ka* nordică, dacă vrei, zise Jardir.

Damajah se încruntă.

Leesha zâmbi cu tristețe.

— Aș fi totuși una dintre mai multe, Ahmann. Bărbatul cu care mă voi cununa va fi numai și numai al meu.

Lui Jardir îi căzu falca, dar Leesha nu se lăsă înduioșată și, în cele din urmă, el dădu aprobator din cap.

— Tribul Văiuga va fi oricum onorat, spuse. N-am cum să împiedic celelalte triburi să vă fure câteva fântâni, dar dacă vor porni război împotriva voastră își vor atrage mânia mea.

Leesha își coborî privirea, de teamă să nu-nceapă să plângă văzând tristețea din ochii lui.

— Mulțumesc, spuse cu voce sugrumată.

Jardir întinse mâna, i-o puse pe umăr și strânse ușor.

— Și îmi... cer iertare dacă în Palatul Oglinzilor s-a petrecut ceva fără voia ta.

Leesha râse și teama de lacrimi îi dispăru.

Se aruncă în brațele lui, îl strânse cu putere și îl sărută pe obraz.

— S-a petrecut la lumina zilei, Ahmann, spuse, făcându-i cu ochiul.

•

— Mă întristează plecarea ta, maestră, spuse Abban, câteva zile mai târziu, în vreme ce nevestele lui împachetau ultimele dintre nenumărate daruri oferite de Jardir. Îmi vor lipsi discuțiile noastre.

— Și-ți va lipsi Palatul Oglinzilor ca loc unde să-ți ascunzi de *dal'Sharum* cele mai frumoase neveste și fiice? întrebă Leesha.

El o privi surprins, apoi se înclină zâmbind.

— Ai învățat limba noastră mai bine decât ai lăsat să se vadă.

— De ce nu-i spui pur și simplu lui Ahmann? întrebă Leesha. Lasă-l să-i pună la punct pe Hasik și pe ceilalți. Nu se poate să siluiască pur și simplu pe oricine vor.

— Îmi cer iertare, maestră, dar legea spune că pot.

Leesha deschise gura să răspundă, dar negustorul ridică o mână.

— Puterea lui Ahmann nu e absolută, nu în măsura în care crede el. Dacă-și pedepsește propriii oameni din pricina unei femei *khaffit,* stârnește discordia printre cei în care se încrede destul de mult ca să stea cu spatele la sulițele lor.

— Și asta are mai multă importanță decât siguranța familiei tale?

Privirea lui Abban se aspri.

— Nu-ți imagina că, dacă ai stat printre noi câteva săptămâni, ne înțelegi toate obiceiurile. O să găsesc cum să-mi apăr familia fără să-mi pun în primejdie stăpânul.

Leesha se înclină.

— Îmi cer iertare.

Abban zâmbi.

— Ca să fii iertată, lasă-mă să-mi înalț un pavilion în satul tău. Familia mea are câte unul în fiecare trib, ca să facă negoț cu tot felul de lucruri și cu vite. În Mărinimia lui Everam există mai multe grâne decât avem nevoie și știu că-n Nord sunt multe guri flămânde.

— E un gest frumos din partea ta, zise Leesha.

— Nu e, răspunse Abban, după cum o să vezi când vor începe nevestele mele să se tocmească pentru prima oară cu oamenii tăi.

Leesha zâmbi.

De afară se auzi un strigăt și Abban șchiopătă către fereastră și se uită în curte.

— Escorta ta e gata, spuse. Haide, te conduc până jos.

— Ce s-a-ntâmplat între Ahmann și Par'chin, Abban? întrebă Leesha, nemaiizbutind să se abțină. Știa că, dacă nu afla răspunsul atunci, n-avea să-l afle niciodată. De ce a părut Ahmann să se-nfurie fiindcă mi-ai vorbit despre el? De ce te-ai temut când ți-am spus că i-am rostit numele într-o discuție cu Ahmann?

Abban o privi oftând.

— Dacă nu-mi pun stăpânul în pericol de dragul familiei mele, de ce crezi c-o s-o fac de dragul lui Par'chin?

— Îți jur că, răspunzând la întrebarea mea, nu-l pui pe Jardir în niciun pericol.

— Poate că nu sau poate că da.

— Nu înțeleg, insistă Leesha. Amândoi spuneți că Arlen v-a fost prieten.

Negustorul se înclină.

— Ne-a fost, maestră, și de aceea o să-ți spun totuși ceva: dacă-l cunoști pe fiul lui Jeph și dacă-i poți trimite vorbă, spune-i să fugă la capătul lumii și dincolo de el, fiindcă Jardir va merge până acolo ca să-l ucidă.

— Dar de ce? întrebă Leesha.

— Pentru că nu poate exista decât un singur Izbăvitor, iar Par'chin și Ahmann au avut deja o… neînțelegere când ar fi trebuit să hotărască cine să fie.

•

După ce părăsi Palatul Oglinzilor, Abban se duse direct în sala tronului. Când îl văzu, Jardir le ceru consilierilor săi să plece și rămase singur cu negustorul.

— A plecat? întrebă el.

Khaffit-ul dădu din cap.

— Maestra Leesha mi-a îngăduit să mă ocup de negoț pentru tribul Văiuga. Asta îi va ajuta să devină de-ai noștri și ne va da prilejul să stabilim legături de valoare în Nord.

— Bine lucrat, încuviință Jardir, cu o înclinare a capului.

— O să am nevoie de oameni care să-mi păzească marfa pe drum și stocurile din Văiugă, adăugă Abban. Înainte aveam slujitori pentru treburile grele. Erau *khaffit,* dar bărbați voinici.

— Astfel de oameni sunt acum *kha'Sharum,* spuse Jardir.

Abban se înclină.

— Înțelegi atunci care e problema. Niciun *dal'Sharum* n-ar primi porunci de la un *khaffit,* în nicio împrejurare, dar, dacă mi-ai îngădui să aleg câțiva *kha'Sharum* care să mă slujească în privința asta, lucrurile s-ar potrivi cât se poate de bine.

— Câți? întrebă Jardir.

Abban ridică din umeri.

— Aș putea să mă descurc cu o sută. Nimica toată.

— Niciun războinic, fie el și *kha'Sharum*, nu e o nimica toată, Abban.

Negustorul se înclină.

— O să le plătesc familiilor lor o rentă din banii mei, firește.

Jardir se mai gândi o clipă, apoi ridică din umeri.

— Alegeți suta.

Abban se înclină atât de adânc cât îi îngăduia cârja.

— Făgăduielile pe care le-ai făcut maestrei din tribul Văiuga îți vor schimba planurile?

Jardir clătină din cap.

— Făgăduielile mele nu schimbă nimic. Sunt încă dator să unesc oamenii din Nord pentru Sharak Ka. Plecăm spre Lakton la primăvară.

33.

O PROMISIUNE ÎNDEPLINITĂ

333 D.Î. VARA

— De ce e nevoie de atâtea plute, când există un pod cât se poate de bun? întrebă Renna, arătând către așezarea fără nume, alcătuită din atât de puține case încât nu se putea numi nici măcar cătun.

Pe apă, în dreptul fiecărei case minuscule, se vedea câte o plută înconjurată de stâlpi glifați, înfipți în malul Fluviului Despărțitor.

Câțiva demoni dădeau târcoale, încercând glifele colibelor, dar Renna purta mantia cu glife, iar Arlen radia o asemenea putere, că era de-ajuns să șuiere din când în când sau să se uite-n ochii miezingilor în vreme ce mergeau de-a lungul malului.

— Negustorii care nu vor să le răscolească paznicii podului marfa plătesc uneori plutași ca să-i ducă de celălalt mal al fluviului, răspunse Arlen. De obicei fiindcă trec dincolo ceva sau pe cineva care n-ar trebui s-ajungă acolo.

— Așa c-o să-nchiriem una?

— Am putea, dar ar însemna s-așteptăm până-n zori și să dăm naștere altor zvonuri. Aici nu pot face nicio mișcare fără s-ating pe cineva care să se poarte prostește fiindcă mă crede Izbăvitorul.

Renna zâmbi cu subînțeles.

— Oamenii nu te cunosc cum te cunosc eu.

— Uite, spuse Arlen, arătând o plută destul de mare ca să fie destul loc pentru Dansatorul Amurgului.

În mal exista o adâncitură suficient de largă ca s-o adăpostească după drumurile din fiecare zi. Arlen îi întinse fetei una dintre anticele lui monede de aur.

— Du-te și pune-o lângă ușă.

— De ce? întrebă ea. E lună nouă. N-o să vadă că i-o luăm și, chiar dac-o să ne-audă, e tot atât de sigur cum e că există soare că n-o să iasă dintre glife ca să ne urmărească.

— Nu suntem hoți, Renna. Contrabandist sau nu, cineva își câștigă traiul cu pluta asta.

Ea dădu din cap, luă moneda și o lăsă pe pragul colibei.

Arlen cercetă pluta.

— Nici măcar o nenorocită de glifă a apei!

Scuipă pe mal.

Renna se întoarse și lovi cu piciorul într-un stâlp.

— Nici ăștia nu-s buni de nimic. Plutele nu-s apărate decât de-un noroc chior.

Arlen clătină din cap.

— Nu pricep, Ren. Orice copil de zece ani din Pârâu știe să glifeze mai bine decât majoritatea locuitorilor din orașele libere, deprinși să n-aibă încredere în nimeni care n-are brevet de la o ghildă nici măcar ca să le deseneze glife pe-un amărât de pervaz.

— Poți s-o glifezi acum? întrebă Renna, arătând spre plută.

El clătină din cap.

— Nu astfel încât să se usuce înainte de a se lumina de ziuă.

Ea privi întinderea apei. Nici măcar cu ochii glifați nu putea să vadă celălalt mal.

— Ce se-ntâmplă dacă-ncercăm să traversăm fără glife?

— De obicei sunt broscoși ascunși chiar la mal, răspunse Arlen. Dacă-i omorâm mai întâi pe ăștia… Ridică din umeri. E lună nouă. De sus nu vine nicio lumină care să cadă pe plută și s-atragă atenția demonilor fluviului asupra noastră, așa c-avem șanse să fim în siguranță cât traversăm partea cu apă adâncă. Iar când o s-ajungem pe malul celălalt, cerul o să-nceapă să se lumineze și cei mai mulți broscoși vor fi deja în Miez.

— Broscoși? întrebă Renna.

— Demoni ai malului, o lămuri Arlen. Li se spune broscoși fiindcă seamănă cu niște broaște zburătoare mari, numai că-s

atât de mari încât pot să te-nghită pe tine ca pe-o muscă. Sar din apă, te prind cu limba și-nghit în timp ce te trag în gură. Dacă te zbați prea mult, se-aruncă-n fluviu ca să te-nece.

Ea dădu din cap și-și scoase cuțitul. Pe încheieturile degetelor avea glife proaspăt desenate cu lujer negru.

— Și cum pot fi uciși cel mai simplu?

— Cu o suliță, spuse Arlen, luând două și întinzându-i ei una. Privește.

Se apropie încet de mal, fluierând ascuțit. O clipă totul își păstră calmul, apoi apa de la margine păru să explodeze când un miezing uriaș țâșni din ea, cu o gură imensă. Se prinse de mal cu labele palmate ale picioarelor butucănoase și-și întoarse capul spre Arlen, repezindu-și spre el limba groasă și lipicioasă.

Dar Glifatul era pregătit, și se feri pășind în lateral. Demonul orăcăi și se năpusti pe uscat, înaintând trei metri dintr-un singur salt. Își azvârli din nou limba către Arlen, care se trase din nou într-o parte și-l atacă înainte de a apuca miezingul să și-o retragă. Lovind cu iuțeală și precizie, își înfipse sulița printre cutele de piele tare de pe bărbia creaturii, i-o împinse până în creier, apoi o răsuci brusc. Când și-o retrase, magia trosni, luminând noaptea, și demonul căzu la pământ, iar el îl mai înjunghie o dată, ca să fie sigur că murise.

— Trucul e să-l scoți pe mal, explică, întorcându-se lângă Renna. Ferește-te de prima lovitură a limbii și-o să sară din apă ca să-ncerce iarăși. Sunt săritori buni, dar au labele din față mai scurte decât o suliță. Îi poți străpunge rămânând în siguranță.

— Nu-i cine știe ce distracție, spuse Renna, dar își luă sulița și se apropie de apă, încercând să imite fluieratul lui.

Se aștepta să primească răspuns abia după câteva clipe, dar apa țâșni în sus aproape imediat și un demon al malului își azvârli limba spre ea de la mai bine de trei metri și jumătate. Renna se răsuci, ferindu-se, dar nu destul de repede, și limba o izbi, ricoșând de ea și trântind-o.

Înainte de a apuca să se ridice, creatura ieși din apă, sări pe mal și încercă iarăși. Ea se rostogoli în lateral, dar limba o prinse de coapsă și începu s-o tragă încet. Renna abandonă sulița și-și înfipse degetele în mal, fără niciun folos însă. Destul de largă ca s-o înghită cu totul, gura miezingului lăsa să se vadă șiruri peste șiruri de dinți scurți, ascuțiți.

Ea nu-i dădu atenție, ci se întoarse spre Arlen, care se apropia deja în fugă, gata să-i vină în ajutor.

— Nu te-amesteca, Arlen Bales, mârâi, făcându-l să se oprească brusc.

Când dinții demonului nu mai aveau mult până s-o atingă, se-ntoarse din nou spre el. Își azvârli cu o zvâcnire sandaua din piciorul liber, cu care-l lovi în falcă, într-o străfulgerare de magie. Limba miezingului își slăbi puțin strânsoarea, și ea se răsuci, retezându-i-o cu cuțitul. Când demonul bătu în retragere, sări în picioare și-l înjunghie în ochi. Făcu un salt înapoi, ca să se ferească de zvârcolirile monstrului în agonie, apoi, cu o mișcare rapidă, îi înfipse cuțitul și-n celălalt ochi, asigurându-se că nu mai avea scăpare.

Se uită la Arlen, provocându-l s-o mustre. El nu spuse nimic, dar colțul gurii i se ridică ușor, a zâmbet, și ochii îi scânteiară.

Din colibă se auziră strigăte și lumina lămpii aprinse de oamenii treziți de zgomot pâlpâi în fereastră.

— E timpul să plecăm, spuse Arlen.

•

Acela era în mișcare. Prințul miezing șuieră de ciudă, dar sări imediat în spinarea metamorfului și se avântară în văzduh, luându-i urma.

Riscase lăsând omul să trăiască încă un ciclu, dar riscul i se păruse acceptabil, fiindcă spera să afle cum dobândise puteri demult înlăturate. Acela omora salahori noaptea, dar în număr insignifiant, ca și cel al armelor pe care le împărțea. Nu era un unificator, precum celălalt, cel periculos, din Sud.

Însă ar fi putut deveni. La chemarea lui, salahorii umani s-ar fi adunat imediat și atunci Roiul ar fi fost în pericol.

Iar acum se ducea cu hotărâre înapoi, către locurile unde se zămisleau oamenii. Prințul miezing nu se îndoia să acolo avea să cheme salahorii și că unificarea avea să-nceapă. Nu putea îngădui așa ceva.

Așa că-și petrecu restul nopții mergând pe urmele aceluia. Chiar înainte de ivirea zorilor, ajunse la un fluviu și șuieră când își zări prada. Cu soarele pe punctul de a răsări, nu mai era nimic de făcut, dar pe cei doi avea să-i regăsească repede în noaptea următoare.

Metamorful se apropie încet de malul apei, lăsându-se cât mai jos, ca să coboare prințul. Când începură să se dematerializeze,

metamorful mârâi ușor, simțind că stăpânul său era nerăbdător să ucidă.

•

Din nou în șa, Renna și Arlen nu se opriră după răsăritul soarelui și, câteva ore mai târziu, trecură de o ramificare a drumului, unde văzură un indicator vechi.

— Nu ne oprim în sat? întrebă Renna.

Arlen se uită la ea.

— Știi să citești?

— Sigur că nu. Da’ nu-i nevoie să citesc ca să știu pentru ce-i semnul ăla.

— Bine zis, răspunse el, și ea-l simți zâmbind sub glugă. Acum n-avem timp de pierdut prin alte sate. Trebuie s-ajung repede în Văiugă.

— De ce? întrebă Renna.

Arlen o privi îndelung, chibzuind.

— O prietenă are necazuri, răspunse în cele din urmă, și cred că-n mare măsură din vina mea, fiindc-am lipsit atât de mult.

Renna simți o gheară rece în inimă.

— Ce prietenă? Cine e?

— Leesha Paper. Culegătoarea de Ierburi din Văiuga Izbăvitorului.

Renna înghiți în sec.

— E frumoasă?

Dar se înjură singură, chiar în clipa în care i se desprinseră cuvintele de pe buze.

Arlen întoarse capul spre ea și o privi cu un amestec de iritare și amuzament.

— De ce mi se pare că încă mai avem zece ani?

— Fiindcă io nu-s una dintre ăia care văd în tine Izbăvitorul. Nu pot să uit cum arătai în fân, după ce ți s-au lovit dinții de-ai lui Beni.

— Tu știai să săruți mai bine decât ea, recunoscu Arlen.

Renna își strânse mai tare brațele în jurul mijlocului lui, dar el se foi, stânjenit.

— O să părăsim curând drumul, îi spuse. Zilele astea se preumblă cam prea multă lume pe-aici. Știu o potecă pe care-o s-ajungem la una dintre ascunzătorile mele cu arme și provizii. Pe urmă putem trece râul Angiers prin vad și-n două nopți ajungem în Văiuga Izbăvitorului.

Renna dădu din cap, oprindu-și un căscat. Se simțise plină de energie după ce omorâse demonul malului, dar, ca de obicei, forța suplimentară dobândită dispăruse după răsăritul soarelui. Moțăi în șa până când o trezi Arlen.

— Ar fi bine să descaleci și să-ți pui mantia, o sfătui el. Se-ntunecă și până la ascunzătoarea mea mai avem de mers câteva ore.

Renna dădu din cap și el opri calul. Erau într-o pădure rară, cu conifere înalte, printre care era loc destul ca să meargă de-o parte și de alta a Dansatorului Amurgului. Ea sări din șa și solul pădurii îi scrâșni sub sandale.

— Nu pot să sufăr să port chestia asta.

— Nu-mi pasă ce nu poți tu să suferi, răspunse Arlen. De partea asta a Despărțitorului sunt mai mulți miezingi; există mai multe așezări și mai multe ruine care-i atrag. Aici vârfurile copacilor sunt pline de lemnoși care sar de pe-o creangă pe alta și ți se-aruncă-n spate.

Renna își ridică brusc privirea, așteptându-se să vadă un demon azvârlindu-se asupra lor chiar atunci, dar bineînțeles că încă nu se ridicaseră la suprafață. Soarele abia începuse să asfințească.

Când se îndesiră umbrele, se uită la ceața care se înălța încet dintre acele și conurile de conifer așternute între copaci. Se ondula în jurul trunchiurilor aidoma fumului ieșit din coș.

— Ce fac? întrebă ea.

— Unora le place să se materializeze în copaci, unde nu-i vezi și nu știi când se-apropie. De obicei așteaptă să treci, apoi îți sar în spate.

Renna se gândi la demonul pietrei omorât de ea astfel și-și strânse mantia glifată în jurul trupului, uitându-se în toate părțile.

— E unul chiar în fața noastră, spuse Arlen. Privește cu atenție.

O lăsă să țină frâul Dansatorului Amurgului și o luă cu câțiva pași înaintea lor.

— Nu-ți scoți roba? întrebă ea, și el clătină din cap.

— O să-ți arăt un truc. Ca să-ți iasă bine nu e nici măcar nevoie să ai pielea glifată.

Renna dădu din cap și rămase cu ochii la el. După câțiva pași, așa cum prevăzuse Glifatul, sus se auzi un foșnet și un demon cu pielea ca scoarța de copac se lăsă să cadă spre el.

Însă Arlen era pregătit. Se răsuci, își strecură capul în subțioara miezingului în cădere și îi înconjură, din spate, gâtul cu brațul liber, prinzându-l de sub bot. Apoi se răsuci brusc, lăsând forța căderii creaturii să-i frângă gâtul.

— Slavă zilei, icni Renna.

— Se poate face în mai multe feluri, o lămuri Arlen, înfigându-și în ochiul demonului un deget glifat, care sfârâi, ca să se convingă că-l omorâse. *Sharusahk* presupune folosirea puterii dușmanului împotriva lui, exact așa cum fac glifele. Așa au supraviețuit krasianii în ultimele secole, luptând în *alagai'sharak* noapte de noapte.

— Dacă se pricep așa bine s-omoare demoni, de ce-i urăști atât? întrebă Renna.

— Nu-i urăsc pe krasiani, începu Arlen, apoi șovăi. Oricum, nu pe toți. Dar modul lor de viață, faptul că fac slav pe oricine nu e bărbat și războinic… nu-i drept. Și mai ales nu-i drept să li-l impună thesanilor, sub amenințarea suliței.

— Ce-s thesanii? întrebă Renna.

Arlen o privi surprins.

— Noi suntem. Toate orașele libere. Vreau să rămână libere.

•

Acela ajunsese departe în timpul zilei, dar metamorful se mișca repede și, nu după mult timp, demonul minții își zări prada, mergând alături de calul său printr-un pâlc de copaci rari. Demonul minții se roti deasupra lui, uitându-se cum îl atacau demonii lemnului. Acela îi omora cât ai clipi, aproape fără să-și încetinească pașii.

Craniul demonului minții pulsă, și metamorful se lăsă pe-o parte și coborî între copaci, cu aripile topindu-i-se când luă forma unui uriaș demon al lemnului. Se prinse de creanga unui copac gros, punând capăt căderii sale și trecând lin la un alt mod de înaintare, legănându-se ca să se avânte de la o creangă la alta, continuând să-l care pe demonul minții.

Se opriră la înălțime, într-un punct de observare prielnic, și așteptară să se-apropie acela. Femeia nu se vedea nicăieri, deși demonul minții nu-și amintea să fi văzut urma ei oprindu-se.

Adulmecă aerul, căutându-i mirosul. Fusese acolo, și încă de curând, dar în clipa aceea nu se vedea.

Păcat. Ar fi fost o unealtă utilă împotriva aceluia, iar mintea ei era delicios de goală, dar avea aroma unei furii puternice. O delicatesă care merita urmărită după ce ar fi devorat mintea aceluia.

•

— Încă un lemnos în față, oftă Omul Glifat, zărind ceea ce trebuia să fi fost al optulea demon al lemnului care-și făcea apariția în cursul unei singure ore. Era mai mare decât mulți alții, aproape prea mare ca să-l susțină crengile. Se apropia de mărimea unui demon al pietrei.

— Pot să-l încerc eu pe ăsta? întrebă Renna.

Glifatul clătină din cap. Se uită în urmă, către ea, dar avu nevoie de câteva clipe ca s-o zărească. Mantia glifată continua să-l amețească și privirea îi aluneca destul de ușor pe alături, fără s-o vadă, dacă nu-și concentra mintea asupra ei.

— Trebuie să dormi când ajungem la ascunzătoare, spuse, și, dacă te-ncarci cu magie, n-o să poți.

— Dar tu? întrebă Renna.

— În noaptea asta, am de glifat. O să dorm când ajungem în Văiugă, răspunse Arlen, uitându-se cu coada ochiului la miezing, ca să vadă unde-și pregătea ambuscada.

Însă demonul lemnului nu așteptă să treacă pe sub el, ci își luă avânt și se năpusti asupra lui din față. Era o mișcare surprinzătoare, dar Omul Glifat avu totuși destul timp să se-aplece într-o parte, întinzându-se ca să-l înșface de cea mai apropiată gheară, ca să-l răsucească și să-i întoarcă forța împotriva lui.

Însă probabil că apreciase greșit lungimea membrelor creaturii, fiindcă se întâmplă cumva să nu-i prindă laba cu gheare, care-i apucă piciorul acoperit de robă și-l trânti. Se izbiră amândoi de pământ cu putere, miezingul se îndepărtă rostogolindu-se și, când se ridică, se găsiră pe picior de egalitate.

Se priviră față-n față și Omul Glifat știu imediat că era un miezing cumva diferit de alții. Se învârtea în jurul lui cu răbdare, căutând un prilej favorabil. De câteva ori, el își coborî privirea sau se prefăcu că se-ntorcea cu spatele, invitând la atac, dar

miezingul nu mușcă momeala, mulțumindu-se să nu-l scape din ochi.

— E inteligent, cugetă el cu glas tare.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Renna, ducându-și mâna la cuțit.

Arlen râse.

— O să fie-o zi friguroasă-n Miez când o să am nevoie de ajutor ca s-ucid un demon al lemnului singuratic.

Își lăsă mâna în jos, ca să-și deschidă roba.

Miezingul mârâi și se năpusti asupra lui înainte de-a avea timp să-și desfacă veșmântul, trântindu-l la pământ. Omul Glifat căzu pe spate și-l pocni cu picioarele, cu mai multă putere chiar și decât Dansatorul Amurgului, dar brațele creaturii se preschimbară în tentaculele unui demon al apei și se-nfășurară strâns în jurul lui. Îl loviră cu suprafața lor tăioasă, crestată, în timp ce de robă i se prindeau lipitori, ținându-i-o aproape de trup și lăsându-i glifele acoperite. Sub ochii lui, botul miezingului se lărgi cât al unui demon de mal, devenind destul de mare ca să-i înghită capul și umerii.

Arlen își repezi capul înainte și izbi falca de jos a demonului cu glifa de ciocnire din creștet. Urmă o străfulgerare de lumină și miezingul urlă când i se făcură praf câțiva dinți, dar mai avea câteva sute și nu-și slăbi strânsoarea. Glifatul lovise expirând cu putere și acum văzu că nu putea să-și umple din nou plămânii.

Cu ultimul strop de aer care-i mai rămăsese, fluieră ascuțit și Dansatorul Amurgului își smuci capul puternic, smulgându-și frâul din mâna lui Renna, grăbindu-se s-atace, cu coarnele lăsate în jos. Străpunse cu ele umărul demonului, într-o răbufnire de sânge negru și magie, și creatura scoase un strigăt cumplit de durere, slăbindu-și în sfârșit strânsoarea. Omul Glifat se rostogoli, îndepărtându-se, și-și trase răsuflarea cu un icnet.

Miezingul se topi din coarnele Dansatorului Amurgului și crescu iarăși, carapacea modificându-și forma și culoarea când se preschimbă într-un demon al pietrei. Îl pocni pe Dansatorul Amurgului cu dosul labei, fără să-și ia ochii de la Arlen.

Chiar și fără apărătoarea de cap și fără coburi, calul cântărea aproape o tonă, dar puternicul demon îl făcu să zboare prin aer. Se izbi de un copac înalt și Omul Glifat nu-și dădu seama dacă trosnetul care urmă era al trunchiului sau al șirei spinării armăsarului.

— Dansatorule! strigă el, rupându-și roba de pe trup și aruncându-se asupra demonului.

Renna alergă să vadă ce era cu calul.

Sub loviturile Glifatului, demonul pietrei dădu înapoi clătinându-se și cedând teren, dar rana făcută de coarnele Dansatorului Amurgului începea deja să i se vindece și nici efectul loviturilor de picior și al pumnilor nu părea să dureze. Carnea îi pulsa în jurul arsurilor din locul lovit, vindecându-le instantaneu.

Un pumn trimise demonul la pământ, sprijinit într-un braț, numai că ghearele i se înfipseră în sol și azvârli spre Arlen un bulgăre de noroi și de frunze ude. El nu reuși să se ferească și primi lovitura în plin. Își regăsi repede echilibrul și-și îndepărtă murdăria de pe trup, dar știa că, acolo unde încă mai era lipită de el, glifele își pierduseră o parte din putere, dacă nu chiar pe toată.

Însă nu era mai rănit decât miezingul și nu voia nici în ruptul capului să lase un demon atât de puternic să scape. Își dădură din nou târcoale unul altuia, dezgolindu-și dinții și mârâind. Unul dintre brațele creaturii se transformă într-o jumătate de duzină de tentacule lungi de trei metri cu un corn ascuțit în vârf.

— Pe noapte, din ce parte-a Miezului ai apărut? întrebă Glifatul.

Metamorful nu răspunse, ci lovi cu noile lui membre. Arlen se aruncă într-o parte, se rostogoli și se ridică, apoi alergă spre demon, apropiindu-se până la mai puțin de o lungime de braț. În subsuoară, între plăcile carapacei, era un gol, și-și înfipse în el degetele pline de glife ale străpungerii, întărindu-le, într-o încercare de a ajunge la un organ vital, a cărui vătămare ar fi fost permanentă.

Miezingul țipă și se contorsionă și carnea i se dizolvă în jurul mâinii lui Arlen. Care abia atunci, când demonul se dematerializă în clipa atingerii, înțelese ce se întâmpla de fapt. Creatura se dematerializa și se reforma, așa cum făcea și el însuși și cum o putea face orice miezing. Însă demonul acela era pur și simplu în stare să se reformeze sub ce chip voia. Descoperirea aduse-n gândul lui Arlen o mie de posibilități de a o folosi, prea multe ca să le ia măcar în considerare pe toate. Își înlătură revelația din minte ca pe o muscă iritantă și se concentră asupra dușmanului, pe care-l lovi iarăși.

În fracțiunea de secundă în care demonul se afla în schimbare, între două înfățișări, se dematerializă la rândul său și se contopi cu el, împiedicându-l să se materializeze iarăși. Lui demonul i se părea încă solid, dar țipătul lui Renna păru să vină de la un kilometru distanță. Știa cum arăta totul în ochii ei, cu el și cu miezingul pălind, ca stafiile, dar nu putea s-o ajute cu nimic.

Se mai luptase o dată cu un demon în același fel și știa că, în starea aceea, puterea și glifele n-aveau nicio importanță. Acolo forță avea *voința* și știa că a lui era mai îndârjită decât a oricărui demon.

Se încleștă de moleculele demonului metamorf, păstrându-le risipite și imateriale, călăuzite de voința lui. Simțea spaima care cuprinsese pe neașteptate creatura și îi răspunse cu furia sa, dominându-i voința așa cum un părinte domină un țânc neascultător.

Dar, tocmai când simțea voința metamorfului frângându-se, avu senzația că propria voința e atinsă de o alta, de o mie de ori mai puternică.

•

Prințul miezing se ținea de o creangă din vârf, deasupra luptei, însă mintea lui se afla în spatele ochilor metamorfului, dându-i slujitorului său porunci în timp ce se bătea cu omul.

Orice alt potrivnic ar fi fost ucis repede, pentru că demonul minții putea pur și simplu să-i citească gândurile și să-i zădărnicească atacurile chiar înainte de a le declanșa. Însă gândurile acelui om erau glifate, așa că demonul n-avea cum să-i intuiască intențiile. Metamorful ar fi putut totuși să-nvingă, însă omul făcu ceva la care demonul minții nu s-ar fi așteptat niciodată.

Se dematerializă.

Prințul miezing nu mai văzuse niciodată așa ceva și nici măcar nu-și imaginase că era cu putință pentru o creatură de la suprafață. Pentru o clipă, puterea omului îl umplu de spaimă.

Dar numai o clipă, pentru că apoi, când omul frânse voința metamorfului, prințul miezing îi atinse mintea. În starea de trecere, glifele n-aveau nicio putere. Orice prinț știa atâta lucru de când ieșea din ou. Acela acționase prostește și devenise vulnerabil.

Demonul minții se repezi la el înainte de a-și reveni din surpriză și atunci își cunoscu în sfârșit dușmanul, plonjând în fluviul amintirilor sale. Omul era îngrozit de invazie, dar n-avea putere s-o oprească. Furia lui neputincioasă era îmbătătoare.

Pe urmă acela îl surprinse iarăși. O ființă inferioară s-ar fi pierdut cu firea, însă acela își lăsă amintirile în urmă, nepăzite, și-și azvârli voința în fluviul minții demonului, în esența ființei sale. Dădu buzna dincolo de apărarea minții creaturii, nepregătită pentru o asemenea ferocitate și între ei o *legătură* se formă pentru o clipă, înainte de a izbuti prințul miezing să-și adune voința și s-o reteze.

În clipa în care își văzu mintea liberă, acela se solidifică, silind metamorful să facă același lucru.

— Renna! strigă omul și prințul miezing văzu, șocat, aerul unduind și femeia apărând ca din pământ, pentru a înjunghia metamorful cu cuțitul ei glifat.

Demonul minții nu dădu atenție urletelor metamorfului, ci cercetă distorsiunea din aerul din jurul femeii, un veșmânt ce i se târî în urmă când lovi. Un veșmânt cu glife puternice, care o ascunseseră chiar și de ochii unui prinț.

În clipa în care se solidifică acela, glifele lui mentale reapărură, dar își pierdu și controlul asupra metamorfului. Demonul minții își primi înapoi slujitorul îmbrâncit către el și îl trimise asupra femeii, ca să-i smulgă veșmântul glifat și s-o trântească apoi la pământ.

Când se ridică acela, în fața lui apărură două femei identice ca înfățișare și acționând exact la fel. Demonul minții le legă gândurile, astfel încât metamorful să fie oglinda perfectă a adevăratei femei, apoi își scoase ghearele din creanga copacului. Păși în gol și pluti către pământ la fel de lin ca o frunză.

•

Omul Glifat clipi, nedumerit, când văzu în fața lui două Renna Tanner, identice întrutotul, chiar și cu pielea plină de aceleași pete de lujer negru, în diverse stadii de decolorare. Îl priveau cu aceiași ochi, purtau aceleași haine zdrențuite, țineau în mână același cuțit. Până și magia pe care-o radiau părea aceeași.

El alergă spre Dansatorul Amurgului și se sili să nu dea atenție respirației lui chinuite când desprinse de șa arcul cel

mare, în care potrivi o săgeată. Și șovăi, neștiind încotro să-l îndrepte.

— Arlen, ea e demonul! strigară cele două Renna într-un glas, arătând una către alta.

Și se uitară una la alta uluite, apoi se-ntoarseră spre el.

— Arlen Bales, spuseră, punându-și mâinile în șolduri exact așa cum făcea Renna când era furioasă, nu-mi spune mie că nu ești în stare să mă deosebești de-un miezing!

El se uită de la una la alta și ridică din umeri, cu o privire care cerea iertare. Două perechi identice de ochi căprui îl săgetară cu asprime.

El se încruntă.

— De ce-am fost obligat să joc țoc-țoc în noaptea aia?

Ambele Renna se înseninară la auzul întrebării.

— Am jucat adăpost și ai pierdut, răspunseră la unison, apoi se-ntoarseră din nou să se uite una la alta îngrozite.

El se concentră și le cuprinse pe amândouă cu privirea.

— Cum am pierdut?

Cele două șovăiră, apoi se uitară la el.

— A trișat Beni, recunoscură.

În ochii amândurora se aprinse un licăr ucigaș și se priviră din nou una pe alta, înălțându-și cuțitele.

— Nu! spuse Glifatul, ridicând arcul. Dați-mi câteva clipe.

Amândouă îl priviră iritate.

— Ce Miezului, Arlen, lasă-mă s-omor blestemăția asta de creatură și să terminăm odată!

— Nu ești pe măsura ei, Ren, spuse Omul Glifat, și privirile ambelor femei îl săgetată iarăși. Adevărata Renna m-ar asculta, adăugă el.

La asta, femeile își lăsară capetele pe spate și râseră, dar nu schițară nicio mișcare ca să se-atace una pe alta. El dădu din cap.

— Ai face bine să ieși la vedere! strigă în noapte, cu voce sonoră. Știu că ești aici! Demonu’ ăsta care-și schimbă forma nu-i destul de deștept pentru așa ceva!

În lateral se auzi un foșnet și un miezing își făcu apariția. Era mic, subțire, cu capul prea mare pentru trup și cu un craniu înalt, noduros. Ochii lui erau ape negre imense și-și arăta singurul șir de dinți ascuțiți. Ghearele din capetele degetelor delicate semănau cu unghiile vopsite ale doamnelor din Angiers.

— M-am tot întrebat când o să dau peste unul dintre voi, nemernicilor, spuse Glifatul. Bătu cu degetul în glifa mare tatuată în centrul frunții sale. M-am glifat special pentru întâlnirea asta.

Demonul își lăsă capul într-o parte și-l studie privindu-l pieziș. Cele două Renna se crispară ușor.

— Mintea ta o fi fiind apărată, dar a femeii nu e, spuseră ele, într-un glas, în timp ce miezingul continua să-l cântărească din priviri. O putem ucide oricând.

Omul Glifat își încordă arcul și trase în clipa următoare, dar demonul trasă cu iuțeală o glifă în aer și o străfulgerare de magie transformă săgeata în cenușă înainte de a-și atinge ținta. Trase încă una, către ureche, dar, împotriva noului soi de miezing, gestul părea inutil. Își coborî arcul, lăsând coarda să se destindă.

— Ce vrei? întrebă.

— Ce vrea calul tău de la gângăniile pe care le pocnește cu coada? răspunseră cele două Renna. Ești o creatură sâcâitoare, care trebuie strivită, atât și nimic mai mult.

Glifatul mârâi.

— Încearcă.

Însă cele două Renna clătinară din capete.

— Toate la timpul lor. N-ai salahori care să te apere, pe când eu am o mulțime. O să-ți deschid curând țeasta și-o să-ți devorez mintea, dar m-amuză să te las mai întâi să te târguiești pentru femeie.

— Ai spus că nu vrei nimic din tot ce-ți pot da, ripostă Arlen.

— Așa e, încuviințară cele două Renna. Dar dezvăluind ceva pe care vrei să-l ții ascuns o să suferi și asta o să facă din mintea ta o mâncare mai dulce.

Ochii Omului Glifat se îngustară.

— De unde-ai aflat de existența noastră? întrebară cele două Renna.

El le aruncă o privire, apoi se uită la demonul minții.

— De ce ți-aș spune? Nu poți scoate răspunsul din capul meu, iar ea nu știe.

Cele două Renna zâmbiră.

— Voi, oamenii, sunteți slabi când e vorba despre femeile voastre – e un defect încurajat cu mare grijă la strămoșii voștri. Spune-mi sau ea va muri!

În timp ce vorbeau, ridicară cuțite glifate identice și se apropiară ca să-l pună fiecare pe al ei la gâtul celeilalte.

Omul Glifat ridică arcul, șovăind între cele două.

— Pot să trag în una. Am jumătate din șanse să-ți ucid sluga imitatoare.

Ele ridicară din umeri.

— Nu e decât un salahor. Însă pentru tine femeia înseamnă foarte mult. O să suferi cumplit dac-o să moară.

— Înseamnă foarte mult? întrebară cele două Renna, și Glifatul se-ntoarse spre ele, privindu-le cu multă atenție.

Aveau în ochi spaimă și disperare.

— Îmi pare rău, Ren, zise. N-am vrut asta. Te-am prevenit.

Ambele femei dădură din capete.

— Știu. Nu-i vina ta.

Glifatul își ridică arcul spre ele.

— De data asta n-o să te pot salva, Ren, continuă el, înghițindu-și nodul din gât. N-aș putea nici dac-aș ști care ești tu.

Renna își reținu un suspin și el aproape că simți delectarea demonului minții.

— Așa că tre' să fii puternică și să te salvezi singură, adăugă. Pen' că monstru' ăsta-i întruparea răului și n-am de gând să-l las să scape.

Demonul minții se crispă când înțelese ce voia să spună, dar era cu o secundă prea târziu, fiindcă Omul Glifat lăsă arcul să cadă și sări la el, acoperind distanța care-i despărțea cât ai clipi, înainte de-a apuca să le poruncească lui Renna și metamorfului să se omoare unul pe altul, prințul miezing simți pumnul său glifat izbindu-i capul într-o răbufnire de magie.

Forța loviturii îl azvârli pe demonul firav la câțiva pași depărtare, unde căzu pe spate, șuierând de furie. Craniul îi pulsa și Arlen simți bubuiturile forței pe care-o radia, deși lui nu-i făcu niciun rău.

În spatele său, metamorful țipă ascuțit, dar el nu-l luă în seamă. Se repezi iarăși la demonul minții, îl țintui la pământ și-l lovi iarăși și iarăși, cu toată puterea. Toate rănile creaturii se vindecau instantaneu, dar el n-o lăsa să se ridice, voia s-o țină năucită până când descoperea cum s-o ucidă. Dacă se dematerializa, era pregătit să-și măsoare din nou voința cu a ei.

Însă demonul minții rămase solid, poate temându-se tocmai de așa ceva. După fiecare lovitură era tot mai amețit, având nevoie de o frântură de secundă în plus ca să-și revină. Omul Glifat se strecură în spatele lui, prinzându-l într-o strânsoare *sharusahk* sufocantă, glifele de apăsare de pe antebrațe încălzindu-i-se în timp ce fulgerau, lipite de gâtul miezingului, absorbind putere. Avea să se termine în câteva secunde.

Dar un demon al vântului se izbi de el, slăbind strânsoarea și despărțindu-i. Glifatul se rostogoli peste demonul vântului și-l pocni cu toată forța peste gât, năucindu-l, dar, înainte de a-l ucide, din copaci sări la el un demon al lemnului. Și alții îl urmară.

•

Demonul minții își simți legătura cu metamorful retezându-se când șocul loviturii aceluia îi răbufni în țeastă. Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea durere. În cei zece mii de ani scurși de când ieșise din ou, nicio creatură nu cutezase să-l lovească pe el, prințul miezing. Era de neconceput.

Izbi pământul cu putere și se grăbi să-și emită suferința printr-o chemare generală. Toți salahorii din jur aveau să-i răspundă. Pentru început, auzi țipătul metamorfului, dar acesta nu apăru. Omul sări peste demonul minții, lovindu-l în cap cu glifele sale ca niște ciocane.

Obișnuit să-și poarte bătăliile folosindu-se de metamorful său, prințul miezing nu era pregătit pentru durerea și învălmășeala luptei directe. Omul nu-i lăsa timp să-și revină și el nu-l putea împiedica să-și impună o dominație primitivă, imobilizatoare. Activate, glifele omului absorbeau magia prințului, preschimbând-o în durere.

Ar fi putut fi sfârșitul, dar, în cele din urmă, un salahor al vântului răspunse chemării sale, izbindu-se de acela și slăbindu-i strânsoarea. Îi urmară alți salahori, care se adunară să-și apere prințul. În clipa în care îl eliberă izbitura, demonul minții își lecui rănile, șuierând oripilat de afront. Trimise o altă chemare, dornic să-l îngroape pe acela sub salahori. Simțea că se aflau cu zecile în apropiere și că alergau din răsputeri să se alăture încăierării, dar metamorful era bizar de absent.

Omul îi azvârli din calea sa pe salahorii lemnului, atacându-l iar pe prinț, însă miezingul era cum pregătit, trasă o glifă ce stârni o rafală de aer, lovindu-l pe acela și aruncându-l în

cealaltă parte a luminișului. Când se ridică, omul era din nou înconjurat de salahori ai lemnului. La comanda demonului minții, rupseră crengi care să le servească drept arme, trecând chiar și de glifele de interzicere de pe pielea mânjită de noroi a omului.

•

Imitarea cuvintelor și a mișcărilor ei era destul de înspăimântătoare, dar Renna se umplu cu adevărat de repulsie când demonul minții își făcu simțită prezența, folosindu-i vocea, și ea își dădu seama că fusese în interiorul ei tot timpul, ca un pasager clandestin, care se urcă brusc pe capra căruței și ia hățurile.

Era o siluire de nedescris, mai cumplită decât tot ce-i făcuse Harl. Mai cumplită decât noaptea petrecută în hambar, mai cumplită decât cea în care-o legaseră de parul din piață. Simțea demonul sfredelindu-i gândurile așa cum sfredelește șoarecele-de-câmp pământul, luându-i cele mai dragi și cele mai intime amintiri ca să le întrebuințeze drept arme împotriva lui Arlen.

Gândul o umplea de furie și simțea cum furia ei umplea mintea demonului de plăcere. *Te-am mai stăpânit și înainte,* spuneau șoaptele lui în mintea ei. *De multe ori.*

Renna se uită la Arlen și o cuprinse disperarea văzându-i resemnarea din privire. Crezuse că avea în ea destulă putere ca să meargă pe calea lui. Crezuse că putea face tot ce putea face el. Dar acum se dovedea că se mințise singură. Tot ce putea face era s-ajute la uciderea lui.

Își înăbuși un suspin și încercă să ridice cuțitul ca să și-l înfigă în gât, dar demonul minții îi controla trupul așa cum își controla un saltimbanc păpușile conduse de sfori și ea nu putea face nimic împotriva voinței lui. Chiar dacă Arlen izbutea să ghicească până la urmă care era metamorful și să-l ucidă, demonul minții o putea face tot atât de ușor pe ea însăși să-l înjunghie pe Arlen în inimă. Voia să-l prevină, dar cuvintele nu-i veneau pe buze.

Însă privirea din ochii lui Arlen se schimbă, ca și cum ar fi luat o hotărâre, și se uită la ea cu o încredere pe care nu i-o mai arătase până atunci.

— Tre’ să fii puternică și să te salvezi singură. Pen’ că monstru’ ăsta-i întruparea răului și n-am de gând să-l las să scape.

Privirea lui îi alungă teama și a ei deveni aspră. Dădu din cap și simți tresărirea demonului minții, care înțelesese mesajul lui Arlen odată cu ea. Creatura încercă să reacționeze, dar nu se dovedi destul de rapidă și Arlen o pocni în cap, spulberând întunericul cu lumina magiei.

Prezența miezingului din mintea lui Renna dispăru, lăsând-o uluită și dezorientată. Se uită la metamorful care-și păstrase înfățișarea ei și-l văzu șovăind ca ea, rupt de mintea celuilalt demon.

Strângând cu mai multă putere cuțitul tatălui ei, mârâi și sări asupra creaturii, înfigându-i cuțitul în burta dezgolită. Înconjură trupul miezingului cu brațul liber, trăgându-l mai aproape în vreme ce se activau glifele desenate pe pielea ei cu lujer negru. Șocul magiei îi străbătu mușchii, o umplu de putere în clipa în care trase cuțitul în sus, despicând demonul de la buric până la gât.

Trupul metamorfului semăna cu al ei pe dinafară, dar sângele negru, urât mirositor, care răbufni din rană nu făcea parte din lumea de deasupra pământului.

Se uită la fața lui, aceeași pe care-o zărise de-o mie de ori pe suprafața apei. Se simți gata să izbucnească în lacrimi când văzu durerea și nedumerirea din propriii ei ochi, dar, o clipă mai târziu, chipul pe care-l privea mârâi ca un câine și, când șuieră spre ea, dinții începură să i se lungească.

Renna se răsuci când metamorful se întinse spre ea, folosindu-i propria energie împotriva lui, așa cum o învățase Arlen. Când trecu pe lângă ea, îl prinse cu mâna liberă de coada groasă de păr împletit, oprindu-l brusc din cădere și dezgolindu-i ceafa. Mișcarea dădu forță răsucirii ei și tăieturii, și cuțitul trecu fără efort prin gâtul demonului.

Și astfel lupta se încheie cât ai clipi. Trupul creaturii căzu la pământ fără viață, iar ea rămase ținând de păr ceea ce părea propriul său cap, cu ochii întorși cu albul în sus și cu sânge negru picurând din gât. Trase aer în piept, părându-i-se că respira pentru prima oară după mai multe ore.

Își ridică privirea, așteptându-se să vadă demonul minții mort la picioarele lui Arlen, dar în loc de asta îl văzu pe Arlen înconjurat de demoni ai lemnului cu crengi în gheare, în vreme ce demonul minții bătea în retragere. Cu toată atenția

îndreptată numai și numai asupra Glifatului, miezingii nu o observară.

Ea se uită în jur, lăsă capul să cadă și-și înșfăcă mantia glifată. Metamorful îi rupsese șnururile de la gât, dar altminteri era intactă. Renna își puse cuțitul în teacă, își aruncă mantia pe umeri și, după ce-și ridică gluga, își strânse veșmântul pe lângă corp, ținându-l închis din interior, cu ambele mâini.

Se ridică lent și se îndreptă spre locul luptei cu pași înceți, egali, pentru ca glifele s-o protejeze cât mai mult cu putință. Când ajunse în apropierea lui, un demon îl lovi pe Arlen de-a latul umerilor. El căzu la pământ cu un strigăt și scuipă sânge. Alți demoni urmară exemplul primului și el se rostogoli cu disperare ca să se ferească de lovituri, neizbutind să scape de toate.

Renna nu-și dorea decât s-alerge în ajutorul lui, dar, în inima ei, știa că nu asta ar fi vrut el. Demonul minții stătea din nou drept, plin de curaj, nu mai încerca să fugă. Ca să-i arate acelui monstru soarele merita să sacrifice și viața lui Arlen, și pe a ei.

•

Coastele Omului Glifat pocniră când lovitura crengii îl trânti la pământ. Simți în gură un amestec dezgustător de fiere și sânge, pe care-l scuipă în țărână.

O altă creangă îl lovi înainte să-și revină. Se rostogoli ca s-o evite pe a treia și apoi pe a patra, dar a cincea îl izbi în plină față, sfâșiindu-i pielea și smulgându-i din orbită ochiul care rămase atârnat de-o fâșie de mușchi. Lovitura îi răsună în cap, golindu-i-l de orice altceva.

Cu ochiul teafăr, se uită în sus și zări mai mulți demoni repezindu-și crengile spre el în același timp. Pentru o clipă, se gândi că-i sosise ceasul morții, dar, o fracțiune de secundă mai târziu, își recăpătă rațiunea și se înjură fiindcă putuse fi atât de idiot.

Odată ajunse jos, crengile nu loviră decât ceață. Glifatul alunecă din centrul grupului de demoni ai lemnului și se reformă în spatele unuia dintre ei, cu toate rănile vindecate instantaneu. Lovi cu piciorul în pulpa miezingului, îl prinse de coarne când cădea și-i folosi propria greutate ca să-l răsucească, frângându-i gâtul. Sări la demonul următor și-i înfipse degetele mari în ochi. A treia creatură își roti creanga, vrând să-l plesnească, dar el se dematerializă iar, și ea își lovi semenul orb. Omul Glifat se

solidifică iarăși și-și înfipse degetele încordate printr-o crăpătură a carapacei ca o scoarță de copac a demonului atacator, făcându-i inima să pocnească aidoma unei castane puse pe foc.

Știuse că nicio armă ucigătoare nu-i putea face niciun rău dac-o vedea îndreptându-se spre el, dar acum înțelese că era vorba de mai mult. În afară de moarte sau de pierderea unei părți a trupului, orice se putea lecui într-o clipă. Miezingii din jurul lui deveniseră muște care trebuiau pocnite ca să nu-i mai stea în cale. Nu erau destul de inteligenți ca să se dematerializeze ei înșiși în timpul luptei, iar demonul minții ezita să ia o asemenea hotărâre în locul lor, temându-se că puteau întâlni voința lui Arlen în celălalt plan.

Nu le mai dădu nicio atenție demonilor lemnului rămași teferi, trecu printre ei ca o stafie și se solidifică abia în locul de unde calea până la demonul minții era liberă. Se uită la prințul miezing și îl copleși un val de amețeală. Încrederea în sine care-l inundase o clipă mai devreme dispăru fără urmă când înțelese că el abia își descoperea puteri pe care demonul le stăpânea de mii de ani. Creatura își dezgoli colții și ridică o gheară, pregătindu-se să deseneze o glifă în aer.

Dar din piept îi țâșni pe neașteptate vârful unei lame, însoțit de o străfulgerare puternică de magie. Amețeala dispăru când de pe umerii lui Renna căzu mantia și Arlen o văzu ținând demonul de gât cu brațul liber în vreme de glifele de legătură de pe cuțitul ei absorbeau forță.

Surpriza și durerea îi smulseră prințului miezing un țipăt și Omul Glifat nu mai ezită, sărind să-l dezechilibreze cu lovituri puternice. Renna lăsă cuțitul și aruncă în jurul gâtului creaturii colierul ei de pietre din pârâu. Glifele fulgerară și demonul minții deschise gura să țipe, dar nu scoase niciun sunet. Craniul îi pulsă și bubuitura care urmă îl izbi pe Glifat ca un vânt puternic, azvârlindu-l înapoi.

•

Renna părea să nu observe efectul, dar, printre copaci și probabil pe o distanță de mai mulți kilometri în jur, toți miezingii urlară, în agonie. Un demon al vântului căzu din văzduh, se strivi trecând printre crengile unui copac și ajunse, mort, pe stratul de frunze de pe pământ. Iar toți demonii lemnului care îl atacaseră pe Arlen se prăbușiră, uciși de țipătul insesizabil al prințului lor.

Și, în aceeași clipă, demonul minții fugi.

•

Prințul miezing nu cunoscuse niciodată frica. Și nici durerea. Era mai presus de astfel de lucruri, nu le gusta decât indirect, citind mințile salahorilor sau pe ale prăzilor sale – erau delicatese pe care le savura.

Dar nu era nimic indirect nici în moartea metamorfului său, nici în lama din propriul piept. Nici în șiragul sufocant care-i înconjura gâtul, nici în loviturile care-i zădărniceau încercările de impunere a puterii. Țipă și simți mințile salahorilor din jur arse de durere. Aceluia i se abătu pentru o clipă atenția și prințul miezing nu scăpă prilejul, se dematerializă și fugi spre Miez. Acolo se putea lega de un alt metamorf și-și putea reface puterea pentru ciclul următor, când avea să se-ntoarcă aducând cu sine o hoardă de salahori din soiuri care nu mai fuseseră văzute la suprafață de milenii.

•

Renna țipă ascuțit și Omul Glifat se întoarse imediat spre ea, la timp ca să vadă cum demonul minții dispărea din strânsoarea ei, devenind ceață care fugea pe cea mai apropiată cale către Miez.

Și, din instinct, îl urmă.

— Nu, Arlen! strigă Renna, dar vocea ei venea de departe.

Drumul spre Miez era ca mersul în susul unui pârâu pe întuneric. Îl simțea, iar acolo văzul devenea lipsit de sens. Pur și simplu înainta împotriva curentului, prin albia pe care curgea magia izvorâtă din centrul lumii. Concentrându-se asupra urmei malefice lăsate de prințul miezing, aflat în fața lui, avu impresia că alergaseră pe o distanță de mai mulți kilometri înainte de a ajunge destul de aproape ca să-l înhațe.

N-avea mâini cu care să-l prindă, dar își dori să-și încleșteze de el propria substanță și se contopiră ca fumul suflat din două guri în același nor, iar voințele li se ciocniră.

Omul Glifat se așteptase ca voința demonului să slăbească, dar nu-și pierduse câtuși de puțin puterea și-și sfâșiară unul altuia mintea, înfigându-și degetele în orice deschidere delicată puteau găsi. Prințul miezing îi dezgoli toate eșecurile, îl batjocori pentru soarta în ale cărei brațe o abandonase pe Renna și pentru ceea ce atrăsese asupra rizonienilor. Îl chinui cu imagini ale lui Jardir siluind-o pe sărmana și inocenta Leesha.

Era prea mult, dar, în durerea lui, se dezlănțui spărgând apărarea minții demonului. În clipa aceea întrezări Miezul, un loc al întunericului etern, luminat totuși de o strălucire a magiei mai puternică decât a soarelui din deșert.

Voința demonului se retrase brusc, creatura încetându-și atacul ca să-și apere propriile gânduri. Omul Glifat simți că avea un avantaj și-și înteți asaltul. Când deveni conștient de existența Roiului, auzi în minte urletul strident al prințului.

În clipa aceea, Glifatul ar fi putut să-nvingă dacă imaginea nu l-ar fi îngrozit. Miezingii care veneau să vâneze la suprafață nu erau decât o parte infimă din ceea ce putea Miezul să reverse. Milioane de demoni. Miliarde. De când găsise glifele din vechime, se simțea pentru prima dată neputincios, gândindu-se că era imposibil să învingă.

Voința demonului minții urlă la el și lupta căzu pe un nivel mai apropiat de instincte, al simplei dorințe de supraviețuire. Însă aici Glifatul era privilegiat, pentru că nu se temea de moarte și nu se uită peste umăr când ea se apropie de amândoi.

Demonul o făcu, și în clipa aceea voința i se frânse și Omul Glifat îi absorbi magia în ființa sa, lăsând în urmă un rest carbonizat, pe care-l azvârli de pe calea către Miez, spulberându-l pe vecie.

Rămas singur pe cale, Omul Glifat putu s-audă în sfârșit adevărata chemare a Miezului și era minunată. Acolo era forță. O forță nicidecum malefică prin ea însăși. Aidoma focului, era dincolo de bine și de rău. Nu era nimic altceva decât forță și îl atrăgea așa cum atrage sfârcul un bebeluș flămând. Se întinse spre ea, gata s-o guste.

Dar în clipa aceea ajunse la el o altă chemare.

— Arlen!

Vocea era un ecou îndepărtat, o reverberație în lungul căii.

— Arlen Bales, întoarce-te la mine!

Arlen Bales. Un nume pe care nu-l mai folosise de mulți ani. Arlen Bales murise în Deșertul Krasian. Vocea striga o stafie. Se întoarse spre Miez, gata să se abandoneze în îmbrățișarea lui.

— Nu mă părăsi iarăși, Arlen Bales!

Renna. Până atunci o părăsise de două ori, lăsând-o în urmă la mare strâmtoare, dar a treia oară ar fi rănit-o cel mai mult, condamnând-o la existența de care el însuși voia să scape, după ce ea se străduise din răsputeri să-i salveze viața.

Ce-i putea oferi îmbrățișarea Miezului și nu-i putea oferi îmbrățișarea ei?

•

Renna răgușise strigând când ceața începu să se prelingă din pământ și luă forma lui Arlen. Ea râse printre lacrimi, aproape sufocându-se. Și se părea că numai cu o clipă înainte el era aproape mort și ea însăși nu se aștepta să aibă o soartă mai bună, și acum toți demonii din jur pieriseră pe neașteptate și ea și Arlen se uitau lung unul la altul în tăcerea tulburătoare a nopții. Efectul magiei demonului minții fusese puternic, Renna având impresia că toate simțurile îi erau mai ascuțite decât oricând. Energia o umplea pur și simplu trosnind ca focul, iar inima îi bătea ca tamburinele saltimbancilor. Arlen strălucea atât de tare încât o dureau ochii.

— Dansatorul, murmură el, pe neașteptate, rupând tăcerea.

Alergă spre cal.

— Are o mulțime de oase rupte, spuse Renna cu tristețe. Chiar dacă scapă cu viață, n-o să mai alerge niciodată. Tata ar fi spus să-i curmi zilele.

— În Miez cu tot ce-ar fi făcut tatăl tău! mârâi Arlen.

Renna îi simți durerea ca pe o palmă peste obraz și în clipa aceea știu cât de mult își iubea el calul. Știa cum e când singurul tău prieten din lume e un animal. Își dori s-o fi putut iubi pe ea măcar pe jumătate din cât iubea armăsarul.

— Rănile nu mai sângerează, observă ea. Probabil că, înainte de-a fi izbit, a absorbit ceva din magia demonului schimbător.

— A metamorfului, zise Arlen. Li se spune metamorfi.

— De unde știi? se miră Renna.

— Am aflat multe când am atins mintea prințului miezing, răspunse el.

Luă în mâini unul dintre picioarele rupte ale calului și-i îndreptă oasele. Le ținu la locul lor cu o mână puternică, iar cu cealaltă desenă în aer o glifă.

Și gemu de durere, dar glifa fulgeră și oasele se sudară sub ochii lui. Lecui rănile calului rând pe rând și, când Dansatorul Amurgului începu să respire normal, se precipită răsuflarea lui. Magia sa, atât de strălucitoare cu o clipă înainte, pălea cu iuțeală. Era deja mai întunecată decât o văzuse vreodată Renna.

Puse mâna pe umărul lui și simți o străfulgerare de durere când în el se scurse o parte din magia ei. Arlen icni și se uită la ea.

— Ajunge, șopti Renna, și el dădu din cap.

•

Omul Glifat se uită la Renna și se simți adânc pătruns de vinovăție.

— Îmi pare rău, Ren, spuse.

Ea îl privi curioasă.

— Pentru ce?

— Pentru că ți-am întors spatele când eram copii, lăsându-i-te lui Harl ca să pot vâna eu demoni. Și am făcut-o din nou în noaptea asta.

Însă ea clătină din cap.

— L-am simțit în cap pe demonul ăla. L-am simțit pătrunzând în mine mai cumplit decât a făcut-o vreodată tata. Era răul în stare pură, venit de-a dreptul din Miez. Uciderea lui însemna mai mult decât o mie de Renna Tanner.

Glifatul întinse mâna și o mângâie pe obraz, cu o privire care nu trăda nimic.

— Așa credeam înainte, spuse, dar acum nu mai sunt chiar atât de sigur.

— Io nu-mi iau promisiunea înapoi, zise Renna. Dacă asta e viața ta, o să te-ajut să trăiești astfel, cum e datoria unei soții adevărate. Cu orice preț.

Se apropiau zorii și Miezul continua să-și trimită chemarea spre Omul Glifat, dar acum i se părea ceva îndepărtat, pe care nu-i era greu să-l ignore. Mulțumită ei. Fiindcă, având-o alături, își adusese în sfârșit aminte cine era. Își găsi cuvintele cu ușurință.

— Eu, Arlen Bales, mă promit ție, Renna Tanner.

DICȚIONAR KRASIAN

Abban am'Ahmann am'Kaji: Negustor *khaffit* bogat, prieten atât cu Jardir, cât și cu Arlen, rămas olog în timp ce se pregătea să devină războinic.

Abisul lui Nie: Numit și Miez. Lume subterană, alcătuită din șapte niveluri, în care se ascund *alagai*-ii de soare. Fiecare nivel e locuit de o altă specie de demoni.

Ac: Muniție pentru balista scorpion. Acele sunt sulițe imense, cu vârfuri grele, din oțel, care pot străpunge carapacea unui demon al nisipului când sunt lansate cu boltă.

Acha: Exclamație care înseamnă „Atenție!"

Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji: Ahmann, fiul lui Hoshkamin, din stirpea Jardir, din tribul Kaji. Conducătorul cetății Krasia. Despre care mulți cred că este Izbăvitorul. Vezi și: Shar'Dama Ka.

Ahmannjah: Cartea scrisă de Jardir despre viața lui. Va fi, pentru el, ceea ce este Evejah pentru Kaji.

Ajin'pal („frate de sânge"): Numele legăturii care ia naștere, în prima noapte de luptă în Labirint a unui băiat, între el și un războinic *dal'Sharum* de care este legat la propriu, ca nu cumva să fugă în clipa în care se năpustesc demonii asupra lor. Pe urmă, un *ajin'pal* este considerat rudă de sânge.

Ala: Lumea perfectă, creată de Everam.

Alagai: Cuvântul krasian care înseamnă miezingi (demoni). În traducere literală, „năpasta de pe Ala".

Alagai Hora: Oase de demon, întrebuințate de *dama'ting* ca să creeze obiecte magice, ca zarurile glifate de care se folosesc pentru ghicirea viitorului. *Alagai hora* iau foc când cade asupra lor lumina soarelui.

Alagai Ka: Străvechiul nume krasian al consortului lui Alagai'ting Ka, Mama Demonilor. Se spunea că Alagai Ka și fiii săi erau cei mai puternici seniori ai demonilor, generali și căpitani ai oștilor lui Nie.

Alagai'sharak: Războiul sfânt împotriva demonilor.

Alagai'ting Ka: Mama tuturor demonilor, regina demonilor din legendele krasiane.

Aleverak, Damaji: Conducător al tribului Majah din Krasia.

Amadeveram, Damaji: Conducător al tribului Kaji din Krasia înainte de venirea lui Jardir la putere.

Amanvah: Cea mai mare dintre fiicele lui Jardir, adusă pe lume de Inevera, *dama'ting* la rândul ei. Oferită ca soție lui Rojer, împreună cu verișoara ei Sikvah.

Andrah: Dictator krasian laic și religios.

Anjha: Trib de mică importanță din Krasia.

Asfințirea: Trei zile pe care evejanii le consacră lunar ritualurilor religioase. E vorba de ziua dinainte de luna nouă, ziua lunii noi și ziua de după luna nouă. Toată lumea e obligată să meargă la Sharik Hora, iar familiile petrec aceste zile împreună, aducându-și acasă chiar și fiii din *sharaj.* Se presupune că demonii sunt mai puternici în aceste zile, când se spune că Alagai Ka urcă la suprafața pământului.

Ashan, Damaji: Fiul lui *Dama* Khevat și cel mai bun prieten al lui Jardir pe durata instruirii sale în Sharik Hora, Ashan e conducătorul tribului Kaji și face parte dintre oamenii de mare încredere ai lui Jardir. Căsătorit cu Imisandre, cea mai mare dintre surorile acestuia.

Asome, Dama: Al doilea fiu al lui Jardir și al lui Inevera.

Asu: Fiu, sau „fiul lui". Folosit ca prefix în forma oficială a numelui, ca în „Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji".

Asukaji, Dama: Cel mai mare dintre fiii lui Ashan și ai lui Imisandre, sora lui Jardir. Numele lui înseamnă „fiul lui Kaji".

Baha kad'Everam: Sat krasian distrus, cu populație *khaffit,* al cărui nume înseamnă „Pocalul lui Everam". Era renumit pentru vasele sale de ceramică, însă toți sătenii au dispărut în anul 303 D.Î. Li se spunea bahavani.

Bazar, Marele: Cea mai mare piață din Krasia, plasată chiar lângă porțile principale. Condus de femei și de *khaffit.*

Belina: *Dama'ting,* soție a lui Jardir din tribul Majah.

Bido: Pânză legată în jurul șalelor, fiind cel mai adesea pânza albă dată băieților *nie'Sharum* după ce sunt luați de la mamele lor și dezbrăcați de hainele cafenii.

Chin: Străin/păgân. Cuvântul e folosit și ca insultă, însemnând laș.

Coadă de alagai: Un bici din trei fâșii de piele împletite, cu cârlige ascuțite pe margini, ca să pătrundă adânc în carnea victimei. Folosit de *dama* ca instrument de pedeapsă.

Coliv: Observator Krevakh din unitatea al cărei *kai'Sharum* este Jardir.

Cornul lui Sharak: Corn de ceremonie, care sună la începerea și la încheierea *alagai'sharak.*

Coroana lui Kaji: Coroană turnată în forma unor glife puternice și incrustată cu pietre prețioase.

Couzi: Băutură alcoolică krasiană ilegală, foarte tare, aromată cu scorțișoară. Din cauza tăriei sale, se bea din pahare foarte mici, golite dintr-o sorbitură.

Dai: Prefix care înseamnă „preacinstitul".

Dal'Sharum: Casta războinicilor krasiani, din care fac parte aproape toți bărbații. *Dal'Sharum* sunt împărțiți în triburi, conduse de un *Damaji,* și în grupuri mai mici, supuse unui *dama* și unui *kai'Sharum.* Poartă robe negre, turban negru și văl de noapte. Sunt antrenați cu toții în lupta corp la corp (*sharusahk*), dar și în lupta în formații de războinici înarmați cu suliță și scut.

Dal'ting: Femeie căsătorită fertilă sau femeie bătrână, care a adus pe lume copii.

Dama: Bărbat sfânt krasian. *Dama* sunt conducători religioși și laici deopotrivă. Poartă robe albe și nu sunt înarmați. Toți sunt maeștri în *sharusahk,* lupta corp la corp, una dintre artele marțiale krasiane.

Damajah: Titlu dat unei singure femei, care este prima soție a lui Shar'Dama Ka.

Damaji: Cei doisprezece *Damaji* sunt conducătorii religioși și laici ai triburilor lor și se află în slujba Andrahului, ca miniștri și sfetnici.

Damaji'ting: Conducătoare ale *dama'ting* din fiecare trib în parte și cele mai puternice femei din Krasia.

Dama'ting: Femei sfinte krasiane care sunt, deopotrivă, vindecătoare și moașe. Dețin secretele magiei *hora*, inclusiv puterea de a prezice viitorul, și sunt privite cu teamă și venerație. Oricine îi face vreun rău unei *dama'ting* este condamnat la moarte.

Dravazi, Meșterul: Olar *khaffit* faimos, din Baha kad'Everam. În anul 306 D.Î., când au dispărut toți locuitorii satului, ceramica lui, deja foarte scumpă, a devenit neprețuită.

Drumul singuratic: Expresie krasiană care desemnează moartea. Fiecare războinic trebuie s-ajungă în Ceruri pe drumul singuratic, presărat cu ispite care îi pun la încercare spiritul,

garantând că numai cei cu adevărat demni ajung în fața lui Everam, pentru a fi judecați. Spiritele care se aventurează în afara drumului se pierd.

Dune: Evejahul e împărțit în capitole numite Dune.

Enkaji: Damaji al puternicului trib Mehnding.

Esam: *Nie'Sharum* care îl provoacă pe Jurim în șirul terciului și este înfrânt. Mai târziu, ajunge unul dintre luptătorii *dal'Sharum* de elită ai lui Jardir, numiți Sulițele Izbăvitorului.

Evakh: *Kai'Sharum* din tribul Sharach.

Evejah: Cartea sfântă a lui Everam, scrisă de Kaji, primul Izbăvitor, cu 3 500 de ani în urmă. Evejah e împărțită în capitole numite Dune. În timpul pregătirii sale clericale, fiecare *dama* scrie, cu propriul său sânge, un exemplar din Evejah.

Evejan: Nume dat religiei krasiane, însemnând „cei care respectă Evejah-ul".

Everalia: A treia soție din tribul Kaji a lui Jardir.

Everam: Ziditorul.

Gai: Năpastă.

Halvan, Dama: Prieten al lui Jardir și al lui Ashan din timpul instruirii lui Jardir în Sharik Hora, Halvan e sfetnicul lui Damaji Ashan.

Hannu Pash: În traducere literală, „calea vieții", reprezintă în viața unui băiat perioada cuprinsă între momentul în care este luat de lângă mama lui și cel al stabilirii castei din care va face parte (*dal'Sharum*, *dama* sau *khaffit*). E o perioadă de antrenament fizic intens și brutal, însoțit de îndoctrinare religioasă.

Hanya: Cea mai mică dintre surorile lui Jardir, cu patru ani mai tânără decât el. Căsătorită cu Hasik, mama lui Sikvah.

Hasik: Băiat *nie'Sharum* care îl insultă și îl terorizează pe Jardir. Poreclit Șuierătorul, fiindcă, din cauza unui dinte lipsă, șuieră când vorbește. Mai târziu ajunge una dintre Sulițele Izbăvitorului și gardă de corp a lui Jardir.

Hoshkamin Jardir: Tatăl lui Ahmann Jardir; decedat.

Hoshvah: Sora mijlocie a lui Jardir, cu trei ani mai tânără decât el. Măritată cu Shanjat.

Ichach, Damaji: Conducătorul tribului Khanjin. Dat afară din Palatul Oglinzilor din Rizon/Mărinimia lui Everam, ca favoare făcută lui Leesha.

Imisandre: Cea mai mare dintre surorile lui Jardir, cu un an mai tânără decât el. Măritată cu Ashan. Mama lui Asukaji.

Inevera: (1) Puternica *dama'ting* care este prima soție a lui Jardir. Face parte din tribul Kaji. Cunoscută și ca Damajah. (2) Cuvânt krasian care înseamnă „dorința lui Everam” sau „voia lui Everam”.

Jama: Trib krasian de mică importanță. În dușmănie cu tribul Khanjin.

Jardir: Al șaptelea fiu al lui Kaji, Izbăvitorul. Cândva o mare casă, stirpea lui Jardir a supraviețuit trei mii de ani, din ce în ce mai puțin numeroasă și mai lipsită de glorie, până când ultimul ei vlăstar, Ahmann Jardir, i-a redat măreția pierdută.

Jayan: Primul fiu *Sharum* al lui Jardir, adus pe lume de Inevera. Numit mai târziu Sharum Ka.

Jesan: Războinic kaji vârstnic, trecut de patruzeci de ani în vremea când Jardir era *nie'Sharum.*

Jiwah: Soție.

Jiwah Ka: Prima soție. *Jiwah Ka* este prima și cea mai onorată dintre soțiile unui bărbat krasian. Se poate opune următoarelor lui căsătorii și le poate porunci celorlalte soții.

Jiwah Sen: Soții de mai mică importanță, supuse celei care îi este *Jiwah Ka* bărbatului lor.

Jiwah'Sharum: În traducere literală, „soțiile luptătorilor”, sunt femei cumpărate pentru marele harem al castei *Sharum,* în care își petrec anii fertili ai vieții. Faptul e considerat o mare onoare. Toți războinicii au acces la orice *jiwah'Sharum* din tribul lor și au datoria să le țină tot timpul gravide, ca să crească numărul luptătorilor din trib.

Jurim: *Dal'Sharum* instruit în aceeași perioadă cu Jardir. Din tribul Kaji. Ulterior una dintre Sulițele Izbăvitorului.

Kad': Prefix care înseamnă „al/a lui”.

Kai'Sharum: Căpitani din oastea krasiană, *kai'Sharum* au parte de o instruire specială în Sharik Hora și conduc unități de luptă în *alagai'sharak.* Numărul de *kai'Sharum* dintr-un trib depinde de numărul de războinici. O parte dintre triburi au mai mulți, iar altele unul singur. *Kai'Sharum* poată robele negre ale oricărui *dal'Sharum,* dar vălurile lor de noapte sunt albe.

Kaji: Numele primului Izbăvitor și al întemeietorului tribului Kaji, cunoscut și ca Shar'Dama Ka, Sulița lui Everam, și având numeroase alte titluri. Cu 3 500 de ani în urmă, Kaji a unit

lumea cunoscută într-un război împotriva demonilor. Capitala lui a fost orașul dispărut numit Soarele Anoch, dar tot el a înălțat și Fortul Krasia. Kaji era renumit pentru trei artefacte: Coroana lui Kaji, Roba lui Kaji, Sulița lui Kaji.

Kajivah Jardir: Mama lui Ahmann Jardir și a celor trei surori ale sale, Imisandre, Hoshvah și Hanya. Văduva lui Hoshkamin Jardir. Cândva considerată blestemată fiindcă născuse trei fete la rând.

Kaji'sharaj: Barăcile în care stau băieții din tribul Kaji în timpul instruirii lor ca războinici.

Kaval, maestru de instrucție: Gavram asu Chenin am'Kaval am'Kaji. Din tribul Kaji. Unul dintre instructorii *dal'Sharum* ai lui Jardir din timpul *Hannu Pash.*

Kevera, Damaji: *Damaji* al tribului Sharach.

Kha'Sharum: *Khaffit* voinici, din care Jardir a făcut un corp de pedestrași care nu sunt luptători foarte abili. *Kha'Sharum* poartă robe, turbane și văluri de culoare cafenie, ca însemn al statutului lor de *khaffit.*

Khaffit: Un bărbat care devine meșteșugar, nu Om Sfânt sau războinic. Cel mai degradant statut al unui bărbat în societatea krasiană. Înlăturați din *Hannu Pash, khaffit* sunt obligați să poarte haine cafenii, ca ale copiilor, și să-și radă barba, ca semn că nu sunt bărbați.

Khaffit'sharaj: Tabere de instruire pentru *kha'Sharum* din fiecare trib. Devin ghetouri pentru *khaffit* și femeile lor în general, dar oferă totuși o viață mai bună decât cea dusă până atunci de mulți *khaffit.*

Khanjin: Trib krasian de mică importanță. În dușmănie cu tribul Jama.

Khevat: *Dama* din tribul Kaji care îl antrenează pe Jardir în copilărie. Tatăl lui Ashan.

Legea Evejan: Legea religioasă agresivă impusă de krasiani popoarelor *chin,* menită să-i silească pe păgâni să respecte Evejah-ul mai degrabă sub amenințare decât din convingere.

Maestru erudit: Dama care s-au dedicat studiului textelor antice. Cercetători care și-au dedicat viețile studiului stau, în cea mai mare parte a timpului, departe de politică, învățându-i pe *nie'dama* lucruri fundamentale.

Maeștri de instrucție: Luptători de elită, care îi instruiesc pe *nie'Sharum.* Poartă obișnuitele haine negre ale oricărui *dal'Sharum,* dar vălurile lor sunt roșii.

Maji: Al doilea fiu majah al lui Jardir, un *nie'dama* care va fi nevoit să lupte cu moștenitorul lui Aleverak pentru a ajunge pe tron, ca *Damaji* al tribului Majah.

Manik: *Dal'Sharum* care îl insultă pe Jardir în prima lui noapte în Labirint.

Mărinimia lui Everam: După cucerirea din anul 333 D.Î. a Fortului Rizon și a întinsului ținut plin de ferme din jurul său, orașul-stat a fost redenumit Mărinimia lui Everam, spre slava Ziditorului. E avanpostul krasian din ținuturile verzi.

Mâncător de porci: Insultă krasiană, un alt mod de a spune „*khaffit*". Porcul e considerat un animal impur și carnea lui nu e mâncată decât de *khaffit*.

Mehnding, tribul: Cel mai mare și mai puternic trib, după Majah, Mehnding se dedică în întregime făuririi armelor care lovesc la distanță. Construiesc catapulte, praștii și scorpioni pentru *sharak,* extrag și cară piatra întrebuințată drept muniție, fac săgețile scorpionilor etc.

Moshkama: *Dal'Sharum* schilodit în timpul primei nopți de *alagai'sharak* a lui Jardir, care îi cere acestuia să-l ucidă, ca să moară cu cinste în loc să ducă o viață de olog.

Nie: (1) Numele Antiziditoarei, opusul feminin al lui Everam și zeița nopții și a neamului demonilor. (2) Nimic, nimicnicie, pustiu, nu. (3) Cel mai mic rang din societatea krasiană.

Nie Ka: În traducere literală, „primul nimeni", nume dat băiatului care conduce o clasă de *nie'Sharum* și le dă ordine celorlalți, în calitate de locotenent al maeștrilor de instrucție *dal'Sharum.*

Nie'Sharum: În traducere literală, „nu războinici", termen care îi desemnează pe băieții ajunși pe terenul de instrucție pentru a fi evaluați și trimiși apoi să-și trăiască viețile ca *dal'Sharum*, *dama* sau *khaffit.*

Nie'dama: *Nie'Sharum* ales pentru a fi instruit ca *dama.*

Nie'dama'ting*:* Fată krasiană instruită pentru a deveni *dama'ting,* dar încă prea tânără pentru a-și primi vălul. *Nie'dama'ting* se bucură de un mare respect, din partea bărbaților și a femeilor deopotrivă, spre deosebire de

nie'Sharum, care, înainte de a-și încheia *Hannu Pash,* sunt considerați mai prejos decât un *khaffit.*

Nie'ting: Femei sterpe.

Observatori: *Dal'Sharum* din triburile Krevakh și Nanji. Sunt deprinși să folosească arme și tactici speciale și sunt folosiți drept cercetași, iscoade și asasini. În *alagai'sharak,* îl înștiințează pe Sharum Ka și pe *kai'Sharum*-ul sub ale cărui ordine slujesc în ce locuri din Labirint se află demonii. Fiecare Observator are o scară placată cu oțel, de aproape patru metri lungime, și o suliță scurtă, pentru înjunghiat. Scările sunt ușoare, flexibile și rezistente. Au capete care se cuplează (tată/vârf, mamă/bază) așa că mai multe scări pot fi unite. Sunt atât de versați încât pot urca pe scară fără s-o sprijine de ceva și pot sta în vârful ei în echilibru.

Omara: Femeie din tribul Kaji, marna văduvă a lui Abban, considerată blestemată fiindcă născuse mai multe fete la rând înainte de a-l aduce pe lume pe Abban, cel mai mic dintre copiii ei.

Oot: Avertizare folosită de *dal'Sharum,* în loc de „ferește-te” sau „se apropie un demon”.

Orașul de Jos: Fagure imens format din grote glifate de sub Fortul Krasia, unde sunt încuiați noaptea copiii, femeile și *khaffit,* ca să stea la adăpost de miezingi în timp ce luptă bărbații.

Par'chin: „Străin curajos”; titlu primit numai de Arlen Bales.

Push'ting: În traducere literală, „femeie măsluită”, insultă krasiană adresată bărbaților homosexuali care se feresc de orice femeie. Homosexualitatea e tolerată în Krasia numai atât timp cât bărbații respectivi fecundează și femeile, dăruind urmași tribului lor.

Qasha: Soție *dama'ting* a lui Jardir, din tribul Sharach.

Qavan, Dama: *Dama* din tribul Mehnding, care încearcă să-l asasineze pe Jardir.

Qeran, maestru de instrucție: *Dal'Sharum* din tribul Kaji, unul dintre maeștrii de instrucție ai lui Jardir din timpul *Hannu Pash.*

Rajin, Dama: *Dama* din tribul Mehnding care dă foc grânarelor rizoniene, acesta fiind motivul pentru care Jardir îi rupe roba albă și-l scoate din casta preoților, făcându-l *khaffit.*

Războiul la lumina zilei: Numit și *Sharak* sub Soare. Război din vechime, în timpul căruia Kaji a cucerit întreaga lume cunoscută, unind-o pentru Sharak Ka.

Restavi: Războinic din grupul Sulițelor Izbăvitorului. Rănit în bătălia de la Mărinimia lui Everam și vindecat de Leesha.

Roba lui Kaji: O robă care-l făcea invizibil pentru demoni, așa că putea umbla nestingherit în timpul nopții.

Savas: Fiul lui Jardir, ajuns *dama* în tribul Mehnding.

Scorpion: Balistă krasiană, scorpionul e o arbaletă uriașă, care folosește arcuri în loc de coardă. Trage cu sulițe groase, cu vârful greu (ace) și poate ucide demoni ai nisipului și ai vântului de la o distanță de 300 de metri, chiar și fără glifare.

Shamavah: *Jiwah Ka* a lui Abban. Vorbește fluent thesana și e însărcinată s-o aibă în grijă pe Leesha și s-o escorteze în timpul șederii acesteia în Mărinimia lui Everam.

Shannah vah Krevakh: A cincisprezecea soție a lui Kaji. Se povestește că tatăl ei a furat întuneric din care i-a făcut păr, și din pântecele ei s-au născut primii Observatori.

Shanjat: *Dal'Sharum* din tribul Kaji, instruit în același timp cu Jardir. Comandantul Sulițelor Izbăvitorului, căsătorit cu Floshvah, sora mijlocie a lui Jardir.

Shar'Dama Ka: În traducere literală, „Primul Războinic-Preot", termen folosit de krasiani ca să-l desemneze pe Izbăvitor, cel care va veni să scape lumea de *alagai.*

Sharach: Cel mai mic trib din Krasia, care, la un moment dat, nu mai are nici măcar două duzini de războinici. Salvat de Jardir, fără ajutorul căruia ar fi fost nimicit.

Sharaj: Baracă pentru băieții aflați în *Hannu Pash,* foarte asemănătoare cu o școală militară cu internat. În jurul terenurilor de instrucție se află mai multe *sharaji,* câte una pentru fiecare trib. Numele tribului se folosește ca prefix urmat de un apostrof, așa că baraca tribului Kaji se numește *Kaji'sharaj.* Pluralul este *sharaji.*

Sharak Ka: În traducere literală, „Primul Război", marele război contra neamului demonilor, pe care-l va începe Izbăvitorul, pentru a desăvârși așa-numitul *Sharak* sub Soare.

Sharak sub Soare: În traducere literală, „Războiul la lumina zilei", în timpul căruia Kaji a cucerit întreaga lume cunoscută, unind-o în Sharak Ka. Se crede că Jardir trebuie să facă același lucru ca să poată învinge în Sharak Ka.

Sharik Hora: În traducere literală, „Oasele Eroilor”, numele marelui templu din Krasia, construit din oasele luptătorilor căzuți. Lăcuirea oaselor sale pentru adăugarea lor la templu e cea mai mare onoare pe care-o poate dobândi un războinic.

Sharukin: În traducere literală, „posturile războinicului”, o serie de mișcări folosite în *sharusahk.*

Sharum: Războinic. *Sharum* poartă adesea, ca armuri, robe în care au fost cusute plăcuțe de argilă arsă.

Sharum’ting: Femeie războinică. Wonda Cutter e prima recunoscută de evejani.

Sharum Ka: În traducere literală, „Primul Războinic”, titlu deținut, în Krasia, de conducătorul laic al *alagai’sharak. Sharum Ka* e numit de Andrah și, între apusul și răsăritul soarelui, orice *kai’Sharum,* din orice trib, îi este subordonat exclusiv lui. Sharum Ka are propriul palat și stă pe Tronul Suliței. Poartă haine negre, ca orice *dal’Sharum,* însă turbanul și vălul lui de noapte sunt albe.

Sharusahk: Arta krasiană a luptei cu mâinile goale. În funcție de castă și de trib, există mai multe școli de *sharusahk*, dar în toate se învață mișcări brutale și eficiente, menite să paralizeze, să schilodească și să ucidă.

Shevali, Dama: Prieten al lui Jardir și Ashan din vremea instruirii lui Jardir în Sharik Hora, *Dama* Shevali este sfetnicul lui *Damaji* Ashan.

Sikvah: Fiica lui Hasik și a surorii lui Jardir, Hanya, și servitoarea personală a lui Amanvah, oferită lui Rojer ca a doua soție.

Soarele Anoch: Oraș dispărut, cândva capitala lui Kaji, Shar’Dama Ka. Se crede că a fost acoperit de nisipuri; nimeni nu l-a mai văzut și n-a mai auzit nimic despre el de secole. Locuitorii săi și artefactele se numeau soareni, respectiv soarene.

Soareni/soarene: Artefacte din orașul Soarele Anoch. Tot astfel sunt numiți și locuitorii săi.

Sulița Deșertului: Numele dat de krasiani cetății lor. În Nord e numită Fortul Krasia.

Sulița lui Kaji: Sulița de metal folosită pentru a ucide *alagai* cu miile.

Sulițele Izbăvitorului: Gărzi de corp de elită ale lui Ahmann Jardir, în marea lor majoritate *Sharum* din unitatea de luptă condusă de el în Labirint.

Thalaja: A doua soție kaji a lui Jardir.

Ting: Sufix care înseamnă „femeie”.

Triburi: Anjha, Bajin, Jama, Kaji, Khanjin, Majah, Sharach, Krevakh, Nanji, Shunjin, Mehnding, Halvas. Prefixul „am’” este folosit ca să indice atât apartenența la o familie, cât și apartenența la un trib, ca în „Ahmann asu Hoshkamin am’Jardir am’Kaji”.

Tronul Suliței: Tronul lui Sharum Ka, construit din sulițele predecesorilor săi.

Ținuturile verzi: Astfel numesc krasianii Thesa (ținuturile din nordul Deșertului Krasian).

Umshala: Una dintre soțiile *dama’ting* ale lui Jardir.

Vah: În traducere literală, „fiică” sau „fiica lui”. Folosit ca sufix ori de câte ori o fată e numită făcându-se referire la mama sau la tatăl ei, ca în „Amanvah”, sau ca prefix într-un nume complet, ca în „Amanvah *vah* Ahmann am’Jardir am’Kaji”.

Văl de noapte: Văl purtat de *dal’Sharum* în timpul *alagai’sharak* ca să nu poată fi identificați, în semn că, noaptea, toți bărbații se aliază, ca egali.

Verdean: Locuitor al ținuturilor verzi.

Sfârșitul Cărții II

virtual-project.eu

